

HÀNH TINH ĐI LẠC

ĐÊM MƯA

"Tôi sẽ đứng giữa phố phường đông đúc, với nụ cười lơ đãng hiêm hoi.

Và đợi em đến lúc kịp hoàng hôn."

Đây là tài sản công cộng, thuộc sở hữu của tất cả mọi người. Mọi hành động đăng lại, chia sẻ, in ấn cho mục đích

cá nhân đều được cho phép.

Ngày xưa có một con cá bơi trong làn nước trong vắt.

Bóng mây trời in xuống nước, nó lại tưởng mình đang bơi giữa bầu trời.

--

Người đó đã về rồi.

Jisoo biết điều đó, và đương nhiên Seongwoo cũng biết. Tại vì lần đầu tiên gặp lại Kang Daniel, cô đang khoác tay anh đi vào một cửa hàng hoa.

Jisoo thích hoa đình hương. Seongwoo cũng thích, Jisoo coi đó là một điều trùng hợp thú vị. Nhưng sau buổi chiều hôm đó, cô nghĩ rằng trùng hợp ở đây không phải là Seongwoo thích đình hương, mà người thích là cái người đang ôm một bó đình hương lớn ngang qua bọn họ. Bó hoa che khuất cả gương mặt người đó, hai cánh tay của người đó phải vòng lại mới ôm được hết số hoa. Nhìn lên xô đựng hoa trống trơn, lại nhìn vẻ mặt tiếc nuối của Jisoo, Seongwoo vỗ nhẹ tay cô rồi sải bước nhanh ra cửa.

Cánh cửa gỗ nâu rung lên, tiếng chuông nhẹ nhàng trong veo. Người kia vừa bước xuống mấy bậc thang, Seongwoo đã nhanh tay chạm vào vai người đó.

"Chào anh, tôi có thể mua một cành hoa từ chỗ anh không? Bạn gái tôi rất thích hoa này, mà cả khu chỉ có một cửa hàng bán."

Người kia ló đầu ra khỏi ôm hoa. Vài cánh hoa còn vương trên tóc cậu, phía sau cặp kính là một đôi mắt màu nâu đang nhìn Seongwoo không chớp.

Một giây, hai giây, ba giây.

"Nếu anh có thể nhường lại một cành, tôi sẽ trả gấp đôi."

Daniel luồn mấy ngón tay vào trong tờ giấy báo gói hoa, lấy ra một cành hoa đẹp nhất. Seongwoo móc ví ra, cậu lắc đầu.

"Em tặng cô ấy."

Seongwoo vẫn mở ví lôi ra một tờ tiền mệnh giá cao nhất, anh nhét vào giữa mấy cành hoa. Số tiền đó có thể mua cả một bó, Daniel vừa đưa tay lên định lấy ra trả lại thì Seongwoo đã nói:

"Tôi không muốn nợ ai cả. Cảm ơn."

Jisoo đã theo Seongwoo ra đến cửa. Cô đứng dưới chiếc chuông bạc, sững sờ nhìn Daniel. Seongwoo quay về dúm cành hoa vào tay Jisoo, một tay đưa lên vuốt mái tóc không có gì sửa sang đang buông dài sau vai cô:

"Hoa của em đây, không được đòi hỏi thêm gì đâu nhé."

Nói rồi, anh dặt tay Jisoo đi lướt qua Daniel. Mùi đinh hương thơm phảng phất, Jisoo lại thấy lồng ngực mình nghẹn đắng.

Từ giây phút đó, cô biết mình đã thua rồi. Seongwoo làm như không quen biết Daniel sau ba năm gặp lại, chứng tỏ anh vẫn rất để tâm.

Đêm hôm đó ở trên căn gác nhỏ, Jisoo cẩn thận cắm cành hoa vào một chiếc ly thủy tinh cao. Đứng nhìn mấy luồng nước được ánh đèn chiếu vào lấp lánh hồi lâu, cô quay lại trèo lên giường rúc đầu vào ngực Seongwoo. Anh không bỏ quyển sách xuống, ánh mắt lướt rất nhanh trên trang sách đầy những chú thích về bản vẽ, dùng một tay ôm lấy vai cô rồi không buông ra nữa.

"Seongwoo, em hỏi anh điều này được không?"

"Hmm?"

"Vì sao anh lại hẹn hò với em?"

Ngón cái lật nhẹ một trang sách, Seongwoo trả lời:

"Vì vào ngày khánh thành tòa nhà Empire, em mặc bộ váy màu anh thích."

Điều Seongwoo nói là sự thật. Hôm đó trên xe về nhà, nhìn cô thư kí mọi ngày mặc đồ công sở lúc này duyên dáng trong chiếc váy màu đỏ rượu khế đặt tay lên trán hỏi anh có mệt lắm không, Seongwoo đột nhiên nói với cô rằng hãy hẹn hò với anh. Jisoo hoang mang tưởng rằng anh vì say nên mới buột miệng nói, nhưng đến sáng hôm sau thức dậy trên căn gác nhỏ có Jisoo nằm cạnh bên, Seongwoo vẫn nhắc lại câu đó. Bọn họ chính thức hẹn hò sau một năm cô đứng bên nhìn anh xây tòa nhà lớn nhất trong sự nghiệp, rồi cứ yên bình như thế sống đến chiều hôm nay.

Jisoo biết Daniel, cũng như rất nhiều người khác trong giới kiến trúc. Người ta có thể không biết chính xác Kang Daniel là ai, nhưng luôn biết về một chàng trai xuất hiện bên cạnh Seongwoo trong những buổi tiệc khánh thành mấy tòa nhà Seongwoo thiết kế, Jisoo cũng không phải là ngoại lệ. Người ta bảo rằng chiến đấu với một người trong quá khứ của một người sẽ luôn là một cuộc chiến cầm chắc thua cuộc cho người ở thì hiện tại, Jisoo phập phồng lo sợ mấy năm liền rồi đến hôm nay cũng đã gặp Daniel. Không nghe thấy Jisoo nói gì, Seongwoo đặt quyển sách xuống đầu giường rồi với tay tắt đèn.

"Em không cần phải lo lắng gì đâu."

Trái tim anh đứng trước người đó đã không còn đập nữa rồi. Giây phút nhìn thẳng vào đôi mắt trong veo đó, Seongwoo đã nghĩ rằng mình thật sự đang nói chuyện với một người lạ mang dáng hình của Kang Daniel. Daniel của anh đã chết từ ba năm trước, đôi mắt đó nếu bây giờ còn tồn tại chắc chắn cũng sẽ không trong như thế mà đục ngầu toan tính.

Nhưng mà, nói thế nào nhỉ. Sau ba năm, Kang Daniel đã đeo kính, tóc đã nhạt màu, đôi giày dưới chân cũng không còn là giày thể thao tùy tiện, và. Trên tay áo của cậu có một sợi chỉ thừa ra. Còn gì nữa nhỉ, mùi nước hoa lẫn trong mùi đinh hương cũng khác trước, khuyên tai vẫn hình thánh giá nhưng chỉ là một khối kim loại đen không còn đính đá như xưa.

Seongwoo quay sang ôm chặt Jisoo. Trong cái ôm ấp áp đó, anh nhớ ra rồi, lí do vì sao anh đột nhiên vì màu váy Jisoo mà nói hẹn hò. Lần cuối cùng anh và Daniel cùng nhau đi dự khánh thành một tòa nhà lớn, ngày mà anh đã định cầu hôn và cậu bỏ về làm cho anh từ háo hức biến thành thất vọng, Daniel đã mặc một bộ vest cùng màu.

Không thể nhắm mắt, Seongwoo nhìn chăm chăm vào mảng tường trước mặt mình. Đèn vàng từ ngoài cửa sổ hắt vào thành một ô sáng in hình mấy dải lá rẻ quạt lao xao. Seongwoo nhìn đến mải mê, cho đến khi ánh sáng thay đổi rất nhẹ.

Đèn phòng tầng hai của căn nhà đối diện vừa mới bật lên.

--

Daniel cởi áo ra, bồn thần ngồi mãi ở trên giường. Ôm hoa đinh hương cậu vút ở đâu không rõ, nhưng hương hoa vẫn còn đọng lại trên áo, trên tóc, trên mấy đầu ngón tay. Cậu quay về đây sau ba năm, cái gì cũng đều có trong tay, nhưng lại cảm giác như cái gì cũng đều không có. Đã biết trước rằng Seongwoo có bạn gái, đã chuẩn bị tinh thần để đứng trước mặt anh và bắt đầu lại từ đầu, thế nhưng ý chí tụt xuống số không khi thấy ánh mắt anh, và rơi

xuống số âm khi nhìn thấy bao nhiêu dịu dàng của Seongwoo đã trút hết vào người khác. Daniel mỉm cười chua chát, chuẩn bị bao nhiêu lời chào, bao nhiêu câu giải thích, cuối cùng người đó vô tình bước qua.

Thậm chí không thể nghĩ được chuyện lại chạy tới trịnh trọng nói câu để em thưa anh như trước kia. Không phải vì Seongwoo đã có người bên cạnh, mà là tuổi đời càng lớn thêm, ba năm nếm đủ mọi việc, dững khí tuổi trẻ trên người Daniel đã bay sạch sẽ rồi.

Daniel nằm vật ra chiếc giường vẫn còn mùi hơi ấm, gác tay lên trán nghĩ ngợi. Dù cho có vô tình như vậy, không kịp nghe một câu "Đã lâu không gặp" Daniel lẩm bẩm khi Seongwoo cùng cô gái đó đã đi rất xa rồi, thì cậu vẫn kịp nhận ra Seongwoo bây giờ đã khác. Đồng hồ trên tay anh là của nhãn hiệu khác, cả thắt lưng lẫn giày cũng không phải của nhãn hiệu cậu thường mua. Tóc anh để dài hơn trước, kiểu tóc cũng đã thay đổi rồi.

Trước ngực áo sơ mi có một vết chì, Daniel hơi mỉm cười, chắc là con người kia lại vừa vẽ vừa đưa tay gãi mà quên mất rằng trên tay vẫn còn cầm bút.

Daniel nằm lâu mà không ngủ được, cậu ngồi dậy rồi đi về phía chiếc bàn vẽ bên cửa sổ rót một cốc trà. Mồi vừa chạm lên cốc thì dừng lại, ở căn gác đối diện Daniel cũng có người đang uống nước ở dưới ánh đèn bàn vàng mờ. Seongwoo dường như không nhìn thấy Daniel, cậu nổi hứng muốn nhảy nhót một chút để trêu anh như ngày bọn họ còn làm hàng xóm. Một cánh tay vừa vung lên trời chưa kịp hạ xuống, Daniel đột ngột nhìn thấy có hai cánh tay mảnh mai từ sau lưng Seongwoo luồn tới trước eo anh. Seongwoo mắt không rời bản vẽ trên bàn, một tay lơ đãng vỗ nhẹ lên tay cô rồi sau đó quay người hẳn lại. Ngụm nước trà nghẹn đứng trong miệng, Daniel ngồi sụp xuống như sợ bị bắt quả tang nhìn lén. Rất lâu sau đó cậu vẫn không đứng dậy, bên tai vang lên cuộc nói chuyện rất có thể hai người kia vừa nói với nhau.

"Ông Seongwoo!"

"Thôi được rồi Kang Daniel, em muốn gì thì nói đi, đừng phiền anh làm việc."

"Em muốn ôm anh."

"Không được."

"Tại sao?"

"Anh mất tập trung."

"VẬY anh mất tập trung đi."

"Không được."

"Tại sao?"

"Anh còn phải kiếm tiền nuôi ba con mèo nhà anh nữa. Con mèo lớn của anh ăn rất nhiều cá, nên anh phải... thôi được rồi."

Con mèo lớn kia không chỉ ôm mà còn dùng hai chân bám lấy Seongwoo không rời. Seongwoo lúc đó sẽ dẹp hết bản vẽ, vừa ôm vừa nựng cho đến khi con mèo đi ngủ rồi mới quay lại bàn làm việc.

Có phải bọn họ bây giờ cũng sẽ như vậy?

Daniel cười ngây ngô. Ánh đèn từ bên ngoài hắt vào cửa giống như ánh trăng ở thành phố nọ trong những ngày hiếm hoi trời trong vắt giữa hai đợt tuyết.

Có phải bây giờ hai người bọn họ sẽ ôm cứng lấy nhau trên giường, thỉnh thoảng anh lại nhẹ nhàng điểm một nụ hôn vào trán người đó?

Daniel đưa bàn tay chai cứng của mình ra phơi dưới ánh sáng. Có phải bọn họ đi ngủ rồi vẫn sẽ nắm tay nhau không rời? Nửa đêm bọn họ có thức dậy lén lút cùng nhau đi trốn khỏi thành phố? Sáng ngày hôm sau có phải hai người sẽ cọ má vào nhau gọi nhau dậy uống cà phê?

Có phải cuộc sống của bọn họ sẽ mãi bình yên như thế, còn Daniel, cậu đánh rơi bình yên đâu đó rồi?

Daniel thức dậy khi mặt trời đã lên thẳng đứng. Mấy cơn gió cuối thu xào xạc rơi trên đám lá rẻ quạt, cả cái cây rùng mình đổ xuống một cơn mưa lá vàng. Ngâm mình trong bồn tắm rất lâu rồi bước xuống nơi từng là quán cà phê bây giờ đựng đầy tranh vẽ, Daniel ngồi xuống trước khung tranh mà rất lâu chẳng thể vẽ được gì. Cảm giác như những ngày đầu ở nước ngoài lại quay về, Daniel khó chịu gỡ đuôi cây bút lông lên đầu mình rồi dẹp hết màu mè giấy bút, đứng dậy đi ra ngoài.

Đường phố khô ráo và hơi lạnh se se. Những ngày trước đây vào thời tiết này Daniel thường rất thích chạy ra ngoài mua bánh rán rồi về vừa ăn vừa ngắm Seongwoo làm việc. Đi qua mấy con phố mà không thấy một xe bán bánh nào, Daniel bắt chuyến bus quen thuộc đi đến Hotaru.

Hotaru, quán cà phê mà Jisung tiếp quản lại từ chỗ Anna, vẫn yên bình như vài năm trước. Dàn hoa kim ngân phía trước đã mọc dày hơn, quanh khu vườn không có một loài hoa gì ngoài cúc trắng. Biết rằng hoa cúc mọc lên như là cỏ dại và Jisung không hề có ý gì khác, Daniel vẫn thấy như tất cả đều được an bài từ trước rất lâu: Anna, giống như những bông trạng nguyên đỏ rực, đã ở lại đằng sau như cách vườn trạng nguyên ngày đêm lặng lẽ trở bông ở khu vườn đằng sau quán. Còn ở phía trước nơi Jisung đang sống, mong manh và trong trẻo, loài hoa mà Jiwon thích miệt mài lớn lên. Vừa bước chân lên thềm, Daniel đã nghe được tiếng cãi nhau chói chói của hai người quen thuộc.

"Em đã bảo là không có cửa rồi! Này đừng có đánh em!"

"Tôi gõ đầu cô là còn may đấy, nhìn xem nhìn thử xem, đây này, sinh viên vừa tốt nghiệp đại học kiến trúc xong lại có thể vẽ một ô cửa rộng tám mét?"

Sewoon vừa nói vừa gạch đậm một bản vẽ đã chi chít nét gạch, Jiwon xịu mặt lắm bầm:

"Thừa một số không thôi mà..."

"Thừa một số không là một thập kỉ sẽ thành một thế kỉ, còn cô nhỏ hơn Jisung mười hai tuổi sẽ thành một trăm hai mươi tuổi đấy, ở đó mà nói thừa một số không đi!"

Jiwon lè lưỡi lắc đầu. Quay ra cửa thì nhìn thấy Daniel, cô gạt cả bản vẽ lẫn Sewoon mà chạy tới.

"Anh tới lâu chưa? Chú đi mua nguyên liệu rồi, em ở lại trông quán. Mấy ngày nay anh không tới, chú bảo với em là có khi anh ra nước ngoài rồi."

Daniel lắc đầu cười. Trừ khi bị ép buộc bằng cái chết, còn không thì cậu chắc sẽ không bao giờ rời đi thêm một lần nào nữa. Sewoon nhặt lại bản vẽ để trên bàn rồi mới đi về phía Jiwon vừa nói vừa nhăn nhó:

"Cậu tới không đúng lúc rồi, con bé này chỉ cần có cậu và Jisung là không chịu nghe tôi nói."

Daniel cười lớn rồi đi tới bên bàn vẽ. Công trình trên bàn là một ngôi nhà cỡ nhỏ có ba phòng ngủ, Daniel liếc qua rồi cầm lên một cây bút chì tiếp tục gõ vào đầu Jiwon.

"Đúng là trẻ con không nên bận yêu đương mà cần phải học hành đi thôi. Nhìn đi, mái hiên này bị lệch so với tường rồi. Chờng đâu...", Daniel nhìn mấy giây rồi nói, "hai mươi."

Sewoon dụi mắt cúi nhìn rồi lại ngẩng nhìn Daniel:

"Này, sao cậu biết? Mấy năm rồi tưởng cậu đi học hội họa, cậu học kiến trúc đấy à?"

Daniel vút lại cây bút trên bàn, đi về phía quầy pha chế lục lọi tìm mấy gói hạt cà phê chưa xay, nói giọng đương nhiên:

"Ở lâu với kiến trúc sư thì như thế đấy."

Hai người kia không nói gì, đưa mắt nhìn nhau. Jiwon lại chuẩn bị khóc nữa rồi, Sewoon biết điều đó liền với tay lấy cốc nước cam trên bàn nhét chiếc ống hút vào miệng cô nhỏ. Ba năm trước có một thời gian mà ngày nào Jiwon cũng khóc, không phải khóc vì mình.

Những ngày ảm đạm đó, Cô nhỏ ngồi thừ ra ở hàng hiên của Hotaru rất lâu. Chỉ cần Jisung, Sewoon hay bất cứ ai của văn phòng kiến trúc đi ra an ủi Jiwon một tiếng, ngay lập tức nước mắt cô nhỏ sẽ rơi không kiểm soát. Nước mắt cô rơi từ trước đó rất lâu, từ cái ngày mà Daniel ra sân bay nhưng không có ai đến tiễn, mọi người bận đập cửa xông vào căn phòng trên gác khi Seongwoo đang lên cơn mê sảng. Jiwon còn nhớ mãi, đoạn nói chuyện của Seongwoo với Sewoon mà anh cứ tưởng rằng Daniel đang ở bên cạnh mình.

"Seongwoo, thay áo nào."

"Mệt lắm, thay giúp anh đi."

Người kia làu bàu gì đó, rồi cởi chiếc áo bị mồ hôi làm dính chặt vào cơ thể anh ra, mặc cho anh một chiếc áo dài tay khô ráo.

"Seongwoo, còn quần nữa."

"Anh mệt lắm."

"Cái này em không thay giúp anh đâu."

Sewoon gãi đầu bất lực nhìn người đang cuộn tròn trong chăn ấm, cuối cùng vẫn phải giúp Seongwoo thay hết cả bộ đồ lẫn chăn gối.

"Daniel, sấy tóc."

"Biết rồi."

Sewoon mò tìm khắp ngăn kéo mới lôi ra được chiếc máy sấy, cậu bật máy rồi ngồi xuống bên giường. Máy sấy vừa ghé sát đầu Seongwoo một chút, anh đã đưa một cánh tay mềm rũ lên gạt đi.

"Em vẫn còn giận anh nói chia tay với em sao? Nóng cháy da đầu anh rồi."

Sewoon mím môi giảm nhiệt độ máy sấy. Jiwon từ nãy đến giờ trốn ở sau bàn bếp lúc này nước mắt đã chảy ra tràn cả gò má.

"Daniel, pha cà phê đi."

"Đang bệnh không được uống cà phê."

Không lấy cớ thoái thác cũng không thể làm gì khác hơn. Sewoon đã biết rằng mùi vị cà phê Daniel pha, Seongwoo chỉ nhấp môi là nhận ra ngay được.

"Ăn cháo đi rồi uống thuốc."

Seongwoo mơ màng ăn mấy muỗng cháo, nuốt hết số thuốc cảm trên bàn rồi lại nằm vật ra giường nhắm chặt đôi mắt. Quờ tay kéo thêm chăn che kín cơ thể run lên vì lạnh, Seongwoo lẩm bẩm mấy tiếng rời rạc:

"Kang Daniel thương anh nhiều lắm, em sẽ không đi có đúng không?"

Sewoon mím môi lắc đầu, còn Jiwon thì đã ôm miệng chạy ra khỏi phòng. Thứ liên kết tưởng như bền vững nhất trên đời cứ như thế mà tan ra nhanh chóng. Rồi chứng kiến Seongwoo tiều tụy cam lạng sau đợt đau ốm dài tận nửa năm và để lại di chứng trọn đời, chứng kiến anh từ một kiến trúc sư hàng đầu lúc này bị cả cộng đồng kiến trúc vùi dập vì một vài scandal lớn nhỏ và một mình chống chọi mà không có Daniel bên cạnh, chứng kiến anh vứt hết đồ đạc của Daniel ra khỏi cửa rồi sau đó đón vào nhà một người con gái phù hợp với tất cả mọi tiêu chuẩn mà vợ của Ong Seongwoo nên có, chút hi vọng hão huyền về một tình yêu bền chắc của Jiwon cũng vỡ tan tành.

Vậy mà lúc này, Daniel lại nói một câu "ở lâu với kiến trúc sư" như một lẽ đương nhiên rằng giữa bọn họ chưa xuất hiện một vực sâu thăm thẳm, Jiwon không biết Daniel là không hiểu hay đang tự lừa dối chính bản thân mình. Không có cơ hội gặp Seongwoo như những ngày anh và Daniel còn hẹn hò nhau, Jiwon chỉ có thể nghe Jisung kể lại rằng Seongwoo bây giờ đang hạnh phúc : anh đã có một người con gái lý tưởng, sự nghiệp cũng từ một nốt trầm vọt lên một nốt cao sau khi Ha Sungwoon mở lời gọi Seongwoo về MI lúc này đang thành lập một công ty kiến trúc trực thuộc tập đoàn. Seongwoo trở lại ngoạn mục với tòa nhà Empire, tòa nhà chọc trời sừng sững giữa trung tâm thành phố, anh lấy lại được hết thảy những thứ thuộc về mình. Ba năm, Seongwoo đã đi một quãng đường dài bằng cả đời người như thế, Daniel không biết đã lạc về đâu mất rồi.

Jisung trở về chừng một tiếng sau, chỉ xách theo mấy gói cà phê nhỏ. Daniel đón lấy rồi đưa lên mũi ngửi, đem vào máy nén cà phê. Hương cà phê ngập trong không khí, Sewoon cùng với Jiwon bỏ cả bản vẽ chạy tới hít hà. Jiwon vừa nhắc lên một ly thì bị Jisung kéo cổ áo lôi lại, chỉ còn Sewoon là đành hoảng cầm lấy một ly. Uống vào một ngụm rồi sau đó là cả ly, Sewoon đặt ly xuống rồi hớp một hớp nước lọc.

"Ngon."

Jisung và Daniel nhìn mặt, cả hai vươn tay ra định đánh Sewoon nhưng sau đó đều rụt lại nhường cho nhau. Ai chẳng biết là cà phê ngon, vấn đề là nó khác những loại khác như thế nào. Daniel nhấp hết một lượt năm ly cà phê, chỉ vào ly chính giữa.

"Loại này."

Jisung lắc đầu chỉ tới ly cuối cùng bên tay trái.

"Loại này ngon hơn."

Bốn người mà một người không được phép uống, một người lại không hề có chút khái niệm về cà phê, hai người còn lại thay nhau uống rồi nhận xét mà vẫn chưa kết luận được nên chọn loại nào để nhập về. Daniel chống tay lên cằm nhìn mấy chiếc ly trơ đáy, khẽ thở ra rồi nói:

"Nếu như có Seongwoo ở đây thì tốt biết mấy."

Sewoon cầm lên một ly cà phê còn sót lại vài giọt, cậu ngửi như một con mèo.

"Sai rồi, Seongwoo từ lâu rồi không uống cà phê nữa. Anh ấy có uống nhưng chỉ uống cà phê gói của Kim Jisoo pha thôi."

Jiwon ngồi bên đưa mũi giày thúc vào sau bắp chân của Sewoon. Hai người lại cãi nhau chí chóe, Jisung cầm lấy chiếc khay bên quầy nhặt mấy ly cà phê vào đó, anh suy nghĩ hồi lâu rồi nói với Daniel:

"Anh biết em nghĩ gì nhưng mà Daniel à, anh là người trực tiếp chứng kiến. Ba năm qua Seongwoo đã trải qua những chuyện gì khi không có em, những chuyện đó không dễ gì phai nhạt được. Jisoo đã ở bên cạnh vực cậu ấy dậy, cái gì gọi là đi với nhau ngày đông bão nhưng không thể ở cạnh nhau lúc mưa tan có thể anh không biết, nhưng em và Seongwoo lúc bấy giờ chính là ở bên nhau ngày nắng đẹp nhưng đến lúc bão nổi lên thì em đã đi rồi." Daniel cầm chiếc khăn trên mặt bàn lau mãi ngón tay trở của mình. Jisung mở máy lấy xác cà phê ra đổ vào thùng rác rồi lại quay trở về đứng bên cạnh Daniel.

"Nên em đừng nhắc đến Seongwoo nữa. Hai người đã yêu và đã chia tay, điều này không giống bảy năm trước đâu."

"Nhưng em muốn nhắc..."

"Yêu một người tức là có lúc cần biết cách chấp nhận buông tay để không làm cho người đó khó xử. Seongwoo bây giờ, theo anh biết thì cậu ấy rất hạnh phúc. Con gái lại hay suy nghĩ lung tung, nếu em cứ xuất hiện trước mặt Seongwoo lần nữa rồi nhiều lần nữa, không biết Seongwoo sẽ nghĩ gì nhưng chắc chắn Jisoo là người khổ tâm nhất. Ai chẳng biết lúc trước Seongwoo cưng chiều em như thế nào."

Có trách thì chỉ trách em rời đi thôi. Jisung nuốt ngược câu đó vào, anh bưng khay tới bên bồn rửa. Daniel nhặt mấy chiếc túi đựng bột cà phê lúc nãy gấp thành một mớ trong tay mình. Kim Jisoo, cô gái đó có gì mà bây giờ tất cả mọi người đều quay lưng với cậu mà nói đỡ cho cô như thế?

Daniel vừa dậm chân bước khỏi quầy, tiếng Jisung đã lại vang lên lẫn trong tiếng nước chảy:

"Nếu em ở đây vào ba năm trước và chứng kiến mọi chuyện xảy đến với Seongwoo sau khi em rời đi, chắc chắn em sẽ suy nghĩ như anh thôi. Hiện tại gặp lại nhau và cậu ấy coi em như người dưng thì đã là may mắn, còn nếu em động vào Jisoo, em đừng mong quan hệ của hai người có thể tốt đẹp như là người dưng đi lướt qua nhau trên đường."

Jisung thật thà nói ra là để tránh đau khổ về sau cho cả hai người. Seongwoo đã nếm đủ đắng cay anh có thể chịu trong đời rồi, không cần phải nhờ đến Daniel quay về rồi khuấy đảo trật tự khó khăn lắm mới có được thêm lần nữa. Jisung rửa xong mấy chiếc ly quay về vẫn thấy Daniel đứng mãi trước máy nén cà phê. Anh nhìn quanh không thấy Jiwon và Sewoon đâu cả, lại khẽ hỏi một câu:

"Còn một chuyện, không chỉ có anh mà mọi người đều thắc mắc. Tại sao lúc trước đang hạnh phúc như vậy em lại bỏ đi?"

Daniel cười. Lý do bây giờ còn quan trọng gì nữa chứ, khi mà cả Jisung cũng nói với cậu rằng đừng nên làm Jisoo đau khổ.

--

Jiwon và Sewoon kéo nhau về khi Jisung đã đóng cửa Hotaru. Bốn người chỉ có một mình Daniel đi motor còn lại đều đi bus, Daniel định đi cùng ba người kia đi tới trạm xe bus rồi mới ra về. Sewoon còn cười nói trêu đùa Jiwon ở trạm xe phút trước, phút sau đã quay sang hỏi Daniel:

"Rồi bây giờ cậu định chỉ vẽ tranh hay là đi làm trở lại?"

"Đi làm chứ, ở bên đó lâu tôi bị bệnh thêm người, vốn từ của tôi cũng giảm bớt rồi."

Jisung nhăn nhăn mày sửa lại cổ áo của Jiwon, anh hỏi mà không quay lại:

"Em định đi làm ở đâu?"

"Chắc là MI thôi."

Ba người còn lại ngừng hết tất cả mọi động tác. Cái cau mày của Jisung dành cho Jiwon bây giờ đã chuyển qua Daniel, anh nóng vội nói:

"Chuyện lúc nãy anh nói với em là nước đổ lá khoai sao? Anh đã nói với em rồi, đừng xuất hiện trước mặt hai người bọn họ nữa, không tốt cho em đâu."

Jiwon nghe Jisung nói vậy thì cúi đầu. Sewoon lại chen vào nói đỡ:

"Thật ra công ty nội thất và kiến trúc không mấy liên quan đến nhau, ai làm việc nấy thôi mà."

"Nhưng mẫu chốt là ở chung một tòa nhà."

Daniel nghe hai người kia nói, bực mình cắt ngang:

"Ý anh là bây giờ em phải đi khỏi thành phố này và không bao giờ xuất hiện trước mặt Seongwoo và cô gái kia, như vậy mới có thể đảm bảo cho thế giới này hòa bình hạnh phúc?"

"Anh không có ý đó. Nhưng mà..."

Daniel mệt mỏi phát tay.

"Em xin lỗi. Em chỉ đang cân nhắc thôi. Hôm qua Kim Namjoon cũng gọi điện cho em."

Sewoon nghe đến cái tên đó thì lại nói to:

"Kim Namjoon của Gensler?"

Daniel gật đầu.

"Đã từng gặp một lần ở tiệc..., ừm, một buổi tiệc. Đột nhiên anh ta tìm đến, bảo rằng muốn mời tôi về. Không biết anh ta có ý định gì nên tôi nói rằng tôi đang suy nghĩ."

MI hoặc Gensler, ở trình độ như Daniel của thì hiện tại thì chỉ có thể chọn một trong hai công ty đó mà thôi. Nghĩ đến chuyện sau này Daniel gặp lại Seongwoo với tư cách đối thủ tranh cướp một công trình thì chắc chắn cũng không phải là chuyện gì vui vẻ.

Chuyến bus cuối ngày hú còi ở sau lưng, Daniel vẫy tay tạm biệt Jiwon rồi nói với theo Jisung:

"Anh, em xin lỗi. Em về đây chỉ vì một lý do duy nhất, dù Kim Jisoo có là nữ chính của cuộc đời Seongwoo thì em vẫn muốn một lần cướp lại anh ấy về."

"Em..."

Jisung chỉ kịp nói như vậy thì cánh cửa đã đóng sập lại. Jisung nhìn theo Daniel đến khi không còn nhìn thấy nữa, anh ngồi phịch xuống cạnh Jiwon mà thở dài.

"Chú sao vậy?"

"Em cũng biết mà, bây giờ nếu như Daniel tìm đến chỗ Seongwoo thì coi như tự tìm chỗ chết thôi."

Jiwon nghịch mấy ngón tay của Jisung rồi đem áp lên má mình.

"Em biết chú và mọi người nghĩ gì. Nhưng mà lần này em chọn tin anh ấy. Không phải vì anh ấy là anh trai em, mà em vẫn muốn thấy anh Seongwoo trở lại như những ngày có hai người ở đây."

Jisung lắc đầu.

"Em không hiểu rồi. Bây giờ nếu hai người đó quay lại với nhau, mà tôi nghĩ cũng thấy sai trái rồi, Seongwoo không có lí do gì để làm như vậy. Nếu hai người quay lại, thì tình yêu của họ cũng không được như ngày trước nữa đâu. Cái giá của trưởng thành là như thế, nhiệt tình sẽ dần dần mất hết."

"Chú nói anh Daniel tìm đến anh Seongwoo thì coi như tìm chỗ chết, em thấy anh ấy không tìm Seongwoo thì cũng chết thôi."

Jisung để yên cho Jiwon tiếp tục nghịch mấy ngón tay mình, anh chán nản thở dài:

"Ngày xưa đang yên đang lành thì đi làm gì chứ, để bây giờ mọi chuyện thành ra như thế này."

Daniel lái xe về phà, căn gác đối diện đang sáng đèn. Ngày trước, ngọn đèn sáng ở trên đó như một chiếc chăn ấm quàng vào lòng cậu mỗi khi trời lạnh, vậy mà bây giờ lại lấp lánh trên người. Hẳn là hai người kia đang cùng nhau ở đó, còn Daniel, một mình cậu vẫn ở trong ngôi nhà lạnh lẽo chỉ toàn mấy bức tranh vô hồn. Lí do rời đi ba năm trước là cái gì không quan trọng đến thế, Daniel biết phần cay đắng nhất là vào khoảnh khắc Seongwoo rút hộp nhẫn ra, Daniel cũng bất ngờ nói rằng mình sẽ đi.

--

Seongwoo còn nhớ, và chắc chẳng bao giờ có thể quên được mùa mưa năm đó. Mùa mưa năm đó, anh lần đầu tiên làm tổng chỉ đạo thi công một công trình rất lớn, là một trung tâm thương mại nằm ở rìa phía Nam thành phố. Ngay từ khi công trình mới ở trên bản vẽ, mọi thứ đã không thuận lợi. Tổ đấu thầu bước vào buổi thầu chính thức mới bắt đầu nghe được phong phanh rằng bản vẽ của Gensler và một công ty tranh thầu hoàn toàn giống nhau. Seongwoo đã không tin, nhưng đến khi thấy được bản vẽ mà công ty đối thủ trình bày, anh đã không nói được một lời nào cả. Gensler, lần đầu tiên trong lịch sử, chấp nhận hạ giá thầu để lấy được công trình. Kim Namjoon vì quá đỗi ngạc nhiên mà đã phải triệu tập một cuộc họp khẩn cấp, trong cuộc họp đó hai bản vẽ lại được đưa ra so sánh lẫn nhau. Trừ cách render (*) khác biệt, mọi thứ giống nhau đến bất ngờ.

"Cái này là sao?"

Kim Namjoon chỉ vào hai điểm trên hai bản vẽ ghi ngày thiết kế. Bản vẽ của Seongwoo bị chậm so với bên kia năm ngày.

Seongwoo cúi đầu. Nhóm thiết kế của anh vừa mới nhận một cô gái đi du học về. Cô trực tiếp vào nhóm thiết kế mũi nhọn của công ty vì bố cô là cổ đông lớn của Gensler. Khác với những vị con ông cháu cha ngậm thìa vàng khác, ngay từ lúc mới vào, cô gái đó đã tỏ ra mình là người rất có năng lực. Công trình đó do cô đề xuất ý tưởng, chính tay cô vẽ phác thảo rồi đích thân cô kiểm tra từng chi tiết. Seongwoo đã nghĩ rằng vì bố cô là cổ đông của công ty thì cô sẽ không đời nào làm chuyện có hại đến lợi ích của công ty và cũng là lợi ích của chính cô, nhưng không hề. Đem thiết kế của mình đẩy cho công ty đối thủ, lại ghi tên thiết kế chính là Seongwoo. Mà nếu như cô gái đó không ghi vào, Seongwoo cũng phải đứng ra chịu trách nhiệm cho sơ suất không phải của mình. Cô gái kia đương nhiên sẽ ung dung sống tiếp, muốn trách phạt gì cũng phải nhìn xem bóng cổ thụ trên đầu cô là ai mới được. Seongwoo hiểu chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo khi anh hoàn thành công trình lần này. Gensler không thể giữ được cả hai, kiến trúc sư trưởng và cổ đông của họ. Như một lẽ đương nhiên, họ sẽ chọn cổ đông.

Sau cùng, Seongwoo thở hắt ra cười bất lực khi biết được sự thật rằng bạn trai của cô gái kia lại là kiến trúc sư trưởng của công ty đối thủ vẫn luôn kèm cựa Seongwoo từ khi anh bắt đầu tới Gensler làm việc. Lẩn thần nghĩ rằng không biết con mèo lớn nhà mình nếu ở trong vị trí của cô gái đó thì sẽ làm gì, Seongwoo tự giải trí cho mình bằng cách nghĩ đến Daniel khi cuộc họp chĩa mũi dùi vào anh liên tiếp.

Tan cuộc họp, Kim Namjoon tới bên cạnh Seongwoo. Vẻ mặt hắn vừa nghiêm túc vừa có vẻ gì đó như là đang chứng kiến trò vui, Namjoon nói với anh rằng cuộc đời chính là như thế. Seongwoo sắp xếp lại mấy tài liệu trên bàn một cách vô nghĩa, anh cười nhẹ một tiếng.

"Đương nhiên, kiến trúc sư không tự nhiên sinh ra cũng không tự nhiên mất đi, chỉ chuyển từ người này sang người khác. Tiền bạc cũng như vậy, nhưng nếu mất đi rồi thì sẽ không dễ kiếm được thêm mà đổ vào cho đầy."

Namjoon không cười. Hắn ngồi xuống bên mép bàn họp, một tay chạm vào môi rồi rất lâu sau mới nói:

"Nhắc đến tiền, Kang Daniel nếu biết sau công trình này cậu sẽ bắt đầu lại từ đầu thì có còn ở bên cạnh cậu không?"

Danh tiếng kiến trúc sư ăn cắp thiết kế chỉ cần một lần thôi là vỡ tan như bong bóng ngày mưa. Seongwoo nhớ được lúc đó mình vẫn bình thản ôm đống tài liệu trong tay nói với Kim Namjoon đang nhìn ra thành phố bên dưới chứ không nhìn mình:

"Cậu ấy sẽ là người cuối cùng rời khỏi."

Kim Namjoon phá lên cười. Không biết hắn cười vì điều gì, Seongwoo cũng không buồn quan tâm nữa. Rõ ràng sự nghiệp đi đến bờ vực chỉ vì mưu mô của những người nào đó, Seongwoo vẫn thấy chỉ cần đi xuống khỏi tòa nhà

này, lái xe về phía Tây thành phố, nơi có con đường trồng hai hàng rẻ quạt cổ thụ xòa bóng xuống một căn gác đêm nào cũng sáng đèn và đầy tiếng cười thì mọi chuyện đều sẽ bình yên.

Con mèo lớn của anh ới, lần này mèo phải tự đi bắt cá đem về nuôi anh rồi.

Tự tin là vậy, nhưng Anh vừa kịp nói với Daniel rằng mình sắp mất đi sự nghiệp thì Daniel tuyên bố với Seongwoo rằng anh không chỉ mất đi sự nghiệp, mà còn mất đi một nửa cuộc đời.

--

Daniel nghe được chuyện anh có thể sẽ bị đá ra sau khi hoàn thành công trình lần này, cậu không có phản ứng gì cụ thể. Không vui không buồn, không đòi lên công ty làm loạn như cách Daniel thường hay thể hiện. Cậu nhẹ mím cười rồi càng ngày càng suy tư nhiều hơn. Thỉnh thoảng Daniel ngồi thừ bên bàn vẽ nửa ngày cho đến khi màu vẽ khô đặc, thỉnh thoảng cậu ôm anh rất chặt rồi thỉnh thoảng lại rời tay ra. Seongwoo không có thời gian quan tâm quá đến tâm tình của Daniel, cũng không kịp buồn vì suy nghĩ manh nha trong đầu rằng Daniel không vui khi anh thất bại. Bởi vì là công trình cuối cùng, anh cần phải dốc hơn hai trăm phần trăm sức lực.

Seongwoo còn nhớ, hôm đó là một ngày mưa. Mưa lớn ở công trình làm mọi vật nhão ra, dự định đổ móng cũng thất bại. Thêm một người công nhân không cẩn thận mà bị sắt trụ đâm vào bắp chân rồi người nhà kéo đến gào khóc làm loạn, anh phải chạy đi chạy lại giữa công trường và bệnh viện, cả người mệt mỏi rã rời. Về đến nhà nhìn thấy Daniel, thật sự lúc đó Seongwoo chỉ muốn được ôm lấy ngủ một giấc dài cho tan hết cơn mưa rồi thức dậy. Nhưng còn một việc nữa cần làm, một việc tối quan trọng mà Daniel đã bỏ lỡ rất nhiều lần, hôm nay anh nhất định phải nói. Vừa khoác vào người bộ áo quần khô ráo, hai người đã lại lấm tấm ướt vì cùng nhau chạy trên con đường hướng đến Downpour rồi rẽ vào một con hẻm nhỏ.

Seongwoo còn nhớ, anh đã rũ áo vest, nắm tay Daniel kéo cậu vào chiếc bàn ở cạnh cửa sổ của một nhà hàng hai người thường hay lui tới. Không kịp cảm nhận xem Daniel có một tích tắc nào níu mình lại hay không, anh vừa cười vừa ấn cậu xuống chiếc ghế quen thuộc ở trong góc phòng.

Seongwoo còn nhớ, mình đã rót ra hai ly rượu đầy mà không hề run một chút. Hai người chạm cốc, nói mấy câu chuyện quen thuộc như bao nhiêu ngày khác. Daniel lại theo thói quen đưa tay ra chạm khẽ vào mu bàn tay anh đang đặt trên bàn, ngón trỏ của cậu vuốt ve vết chai trong lòng bàn tay anh trong khi tay kia hờ hững cầm lấy chân đế của ly rượu hết đầy rồi cạn. Đầu ngón tay mềm mại chạm vào vết chai nhột nhật, Seongwoo khẽ cười rồi bắt đầu câu chuyện của mình bằng một câu đùa nhạt nhẽo:

"Kang Daniel, anh sắp bị đuổi việc rồi, nuôi anh đi."

Seongwoo còn nhớ, khi Daniel bắt đầu mở màng chống tay lên đầu nhìn anh rồi mỉm cười dịu dàng hơn mọi lúc, anh cho tay vào túi rồi chạm phải cạnh sắc của chiếc hộp nhẫn đã ở trong túi mấy ngày liền. Không mất đến một giây chần chừ, anh cầm chiếc hộp ra đặt trên bàn, nhẹ nhàng tuyên bố như là chuyện đương nhiên phải xảy ra như vậy:

"Kang Daniel, ở đây không có bạn bè cũng không có hoa tươi hay gì hết, chỉ có anh thôi. Trong mấy năm gặp em, đây là thời gian anh thấy mệt mỏi nhất, nhưng cũng vì thế mà anh biết được rằng chỉ cần có em thì anh sẽ không mệt nữa. Nhiều năm tới chắc chắn anh sẽ còn gặp nhiều việc kinh khủng hơn thế này, vậy nên đi theo anh cả đời đi."

Seongwoo còn nhớ, khi đó anh đã tưởng rằng Daniel sẽ nhăn nhó một chút rồi nói ra mấy câu kiểu như là "em còn trẻ, em muốn đi chơi" của đạo trước. Hoặc cậu sẽ mở hộp ra rồi chê bai gu chọn nhẫn của anh hoặc là sẽ ngay lập tức đeo vào rồi gật gù nói với anh rằng nhẫn rất hợp với ý em. Anh đã tưởng đêm đó bọn họ lại cùng nhau chạy ào về dưới cơn mưa như trút mà tay vẫn cầm tay, trên tay lấp lánh dấu hiệu ràng buộc nhau trong hạnh phúc đến suốt cuộc đời. Anh cũng tưởng rằng, ngày hôm sau Daniel sẽ ngồi vừa uống bia vừa say sưa vẽ thiệp đính hôn, anh sẽ lên danh sách khách mời rồi nghĩ đến cả mấy loài hoa trang trí. Rồi bọn họ sẽ không cần phải đi chụp hình gì cả, chỉ cần kéo nhau ra chỗ hàng cây rẻ quạt đang mùa rụng lá, Daniel dựng chân máy lên rồi rít vầy, hai người ôm hai con mèo lười biếng nhìn nhau cười một cái, vẫn có thể biến thành một bức hình cưới đẹp nhất trên đời.

Anh đã tưởng tượng đến tận những điều như thế, thì nụ cười của Daniel trong phút chốc lại càng rộng ra, nhưng không phải vì đôi nhẫn trên bàn.

"Seongwoo, em muốn đi du học."

"Du học?"

Daniel gật đầu.

"Em đã dừng chân ở một chỗ từ rất lâu rồi."

Seongwoo còn nhớ, Daniel từ lúc đó mới bắt đầu nói rất nhiều. Cậu nói ra những điều, dù còn nhớ, anh vẫn không thể nào hiểu hết. Daniel nói về một đất nước xa xôi, về chương trình học mà cậu sẽ theo đuổi, về vị giáo sư từ lâu cậu đã hâm mộ, về những bảo tàng, những buổi triển lãm, những con người xa lạ nào đó trên một diễn đàn nghệ thuật mà từ đó cậu đã tìm được học bổng, những người hứa sẽ giúp cậu khi bọn họ gặp nhau. Gương mặt Daniel lúc đó lại ánh lên niềm vui trẻ con mà lâu lắm Seongwoo không còn bắt gặp. Daniel nói đến mê mải.

"Kang Daniel."

Seongwoo gọi khẽ, Daniel vẫn tiếp tục nói về một loài cây nào đó lá cũng sẽ đổ vàng trong tháng mười hai.

"Daniel à."

Câu chuyện về loài cây đã nhanh chóng được chuyển thành có một hội họa sĩ rất quen mà cậu sẽ gia nhập.

"Daniel, em tính toán đâu vào đấy hết rồi nhĩ."

Daniel cười, rồi giống như muốn đâm cho anh một nhát dao chí mạng, cậu nói rằng mình đã đậu visa và sẽ bay chỉ trong hai tuần nữa. Điều cuối cùng Seongwoo nhớ được, là bàn tay anh định đưa ra nắm lấy hộp nhẫn rồi lại bất lực buông xuống gầm bàn. Anh nói to, giọng nói lạnh lùng đã lâu lắm rồi anh không dùng để nói với cậu.

"Kang Daniel, em tính toán nhiều như vậy, em để tôi ở đâu?"

"Em..."

"Em chuẩn bị xong hết mọi chuyện rồi đơn giản quăng ra cho tôi một câu thông báo, em đặt tôi ở chỗ nào?"

"Anh..."

"Hay là tôi chờ em nhé? Tôi đã từng chờ em hai năm rồi, bây giờ chờ thêm ba năm nữa cũng không sao?"

Giọng nói Seongwoo có sự cay đắng không nhằm lẫn được. Daniel trân trân nhìn vào mắt Seongwoo, đôi mắt không còn chút ánh sáng nào nhảy nhót trong đó như bình thường.

"Em không một giây xúc động vì đôi nhẫn tôi đã tự tay đúc lấy, không ước thử xem nó có vừa tay em không, em thậm chí...", Seongwoo vươn tay ra cầm lấy hộp nhẫn rồi đóng nắp, "..em chưa nhìn đến một lần nào nữa."

Seongwoo biết Daniel đã định chạm vào chiếc hộp. Anh nhanh cất vào túi áo, nhìn ra phía bên ngoài. Trời vẫn đang mưa như trút.

"Daniel, cuộc sống hiện tại với em là chưa đủ hay sao?"

Cuộc sống tự do và với Seongwoo thì là hạnh phúc. Buổi sáng thức dậy đã thấy nhau, tối đến đi ngủ còn nắm tay nhau. Những công trình của Seongwoo sẽ nối dài thêm dù khó khăn chờ ở phía trước, còn tranh vẽ của Daniel vẫn luôn rực rỡ ấm áp như thế. Anh biết có những nứt vỡ, thế nhưng rõ ràng những nứt vỡ đó không nằm ở tình yêu.

Điều gì thôi thúc Daniel muốn bỏ đi tìm một cuộc sống khác, Seongwoo thật sự không thể hiểu nổi dù chỉ một phần.

"Daniel, hay chu kì của em là cứ xuất hiện hai năm rồi bỏ đi hai năm, luôn luôn là như thế? Hay bởi vì tôi vừa nói không nuôi nổi em nữa, em cũng liền bỏ đi ngay?"

Seongwoo còn nhớ, Daniel rõ ràng muốn nói thêm gì đó nhưng đã không còn thốt nên lời. Bởi vì đến lúc đó cậu mới nhận ra sự hiện diện của cặp nhẵn dính hôn ở trên bàn mà bây giờ Seongwoo đã không cho cậu đụng vào nữa.

"Em có thể cho là anh ích kỉ hoặc không hiểu em, nhưng nếu em đi, anh và em chấm dứt."

Seongwoo, bằng một cách nào đó, đã biết trước được rằng Daniel sẽ chọn điều gì. Chờ thật lâu mà Daniel vẫn lặng im không nói, anh khẽ nâng môi thành một nụ cười chua chát, rót đầy hai ly rượu rồi uống cạn cả hai. Bước chân ra ngoài trời mặc kệ cơn mưa đang rơi ào ạt, Seongwoo cứ thế chầm chậm đi về, bàn tay nắm chặt chiếc hộp gỗ đã dần ướt đẫm trong túi áo mình. Vì sao anh lại có thể thẳng thừng nói ra một câu chấm dứt khi đã từng yêu điên cuồng và đang yêu sâu sắc như thế?

Seongwoo đưa tay ra bắt lấy vài giọt mưa. Mưa rơi nhanh qua kẽ tay, không thể nắm lấy được một giọt nào. Daniel lên kế hoạch chi tiết cho cuộc sống của mình, nhưng lại gạt anh sang một bên. Bốn năm yêu cậu, đã có hai năm Daniel bỏ đi biệt tích rồi sau đó tìm về. Lại thêm ba năm nữa ở khung trời khác, lại quay về và bắt đầu thêm một lần nữa, điều đó với Seongwoo ba mươi tuổi thật không dễ dàng. Vậy mà cậu từng có lần đã nói chắc nịch khi Seongwoo đang còn hoang mang, rằng hiện tại và tương lai của anh đều sẽ có Daniel bên cạnh.

Có tiếng bước chân ngay phía sau lưng mình, Seongwoo không cần quay lại cũng biết là ai. Hiểu nhau đến từng bước chân, thậm chí hiểu luôn Daniel định làm gì tiếp theo, vậy mà cuối cùng anh vẫn thấy cậu như mưa vượt qua kẽ tay rồi thì không thể nắm. Daniel rải mấy bước dài đã đứng ngay trước mặt Seongwoo, rồi cứ thế dưới cơn mưa nặng hạt, cậu hôn anh thật sâu, hôn lên cả mấy giọt nước mưa đang ào ào đổ xuống thấm ướt khoảng cách giữa hai người. Bao nhiêu năm rồi, Seongwoo biết rõ mình không thể từ chối cái hôn của người kia được. Khi mà bàn tay Daniel đặt ở sau đầu Seongwoo buông lỏng, cuối cùng anh cũng tìm lại được tỉnh táo mà dứt ra.

"Kang Daniel, mỗi lần em hôn tôi thì chuyện sai đều trở thành đúng, nhưng lần này thì không được đâu." Chỉ còn vài bước nữa là tới cửa văn phòng, Seongwoo vừa định quay đi thì Daniel đã cất giọng khàn khàn:

"Vì sao không nói em đừng đi mà lại nói chia tay?"

Seongwoo thở hắt ra bất lực. Anh lôi chiếc hộp nhẵn ra rồi như trút hết những gì đã dồn nén suốt từ khi Daniel nói rằng muốn đi, Seongwoo ném mạnh chiếc hộp xuống đất. Hộp nhẵn vỡ toang, hai chiếc nhẵn rất nhanh đã trôi đi cùng nước mưa cùng mấy lá rẻ quạt dập dềnh trên đường, Seongwoo không buồn nhìn đến. May mắn vì bọn họ đang đứng dưới mưa, bởi lẽ Seongwoo đã nếm được vị mặn ở trên môi mình.

"Em còn không biết vì sao ư? Em làm như tôi nói em đừng đi thì sẽ giữ em lại được? Em là ai? Là Kang Daniel mà! Kang Daniel mà tôi yêu tôi còn không rõ sao?"

Thậm chí lôi chuyện chia tay ra rồi mà Daniel vẫn còn không nói ra được một câu phải trái, thì lời nói em đừng đi chẳng có tác dụng gì hơn là một trò cười.

"Bây giờ em nói thử xem, nếu như tôi nói một câu em đừng đi, em có ở lại không?"

Chẳng có gì để giấu diếm nữa, Daniel lắc đầu.

Seongwoo cười lớn, anh cúi nhặt một nửa mảnh hộp đựng nhẵn văng ra dưới chân mình.

"Vậy em còn hỏi tôi câu đó làm gì? Để tăng thêm kịch tính cho câu chuyện? Để tôi lại ôm hi vọng rồi hỏi em lần nữa, sau đó em sẽ cười mà nói Ong Seongwoo thật sự dễ lừa?"

Mấy âm thanh cuối trong giọng nói của Seongwoo đã run rẩy. Anh biết mình sẽ không chịu được lâu hơn nữa, bỏ đi về phía căn nhà vẫn sáng đèn. Sợ rằng Daniel sẽ ngay lập tức quay vào, Seongwoo không thay áo quần mà để nguyên một thân mình ướt đẫm như vậy, anh chui sâu vào trong tấm chăn thơm mùi cỏ mới cắt. Nằm nghe mưa rơi rồi chờ đợi xem liệu có một tiếng bước chân nào đi tới, Seongwoo thiếp đi khi thân thể đã mệt mỏi rã rời.

--

Seongwoo đã cảm nhận được nứt vỡ từ lâu lắm rồi, câu chia tay buột miệng nói ra chỉ là khi giọt nước đã tràn ly. Không biết từ bao giờ mà bọn họ đã như đứng dưới hai bầu trời riêng rẽ. Nứt vỡ không xuất hiện ở trong những cái ôm vẫn chặt, trong những đêm mưa nằm ngủ mà sáng ra hai bàn tay vẫn đang đan vào nhau không hề rời lỏng. Nứt vỡ nằm ở nụ cười của Daniel càng ngày càng bớt tươi, trong những lúc Daniel ngồi một mình suy tư mà bình thường không thấy xuất hiện. Daniel không nói, Seongwoo không có hơi sức để tìm hiểu, dù anh đã cố dụ dằng cách mấy cũng không biết được làm thế nào để hiểu hay là để nắm được một cơn gió trên bầu trời.

Cuộc đời của Seongwoo đã qua hai mươi tám năm, coi như đã hết một nửa. Trong một nửa thời gian tươi đẹp nhất đó, anh có những ám ảnh nhất định với việc mình bị bỏ rơi.

Năm năm tuổi, là đứa trẻ cuối cùng được đón ở trường mầm non, mà phía sau lưng trường là ngôi nhà tang lễ cô giáo vẫn thường dọa rằng sẽ nhốt những đứa trẻ không nghe lời vào đó. Năm mười tuổi, háo hức ôm đồ đạc đi thi một cuộc thi sáng tạo kĩ thuật, cuối cùng vì nhầm lẫn của ban tổ chức mà Seongwoo chờ mãi không thấy gọi tên mình mới biết mình không có trong danh sách thí sinh ngay từ đầu. Năm mười bảy tuổi, rồi đến hai mươi lăm tuổi, anh bị một người đêm trước còn ôm mình rất chặt nói rằng chúc mừng giáng sinh, sáng hôm sau đã bốc hơi khỏi cuộc đời anh sau khi chui vào đó làm loạn hết mọi thứ lên. Trong suốt hai năm không có Daniel, điều duy nhất Seongwoo nhớ được là mình không ngừng tìm kiếm bóng hình của cậu trên đường. Dù là ngang qua một cánh rèm đang lay động, hay một khe hở của cửa sổ khép hờ vang lên một tiếng cười giòn, Seongwoo cũng quay lại ngoái nhìn xem người ở sau đó là ai. Không biết gặp lại để làm gì, nhưng ý muốn lại nhìn thấy người đó lớn hơn tất cả mọi thứ trên đời.

Người đó biết được, Daniel biết rằng anh trân quý cậu nhiều bao nhiêu, cũng sợ phải rời xa cậu như thế nào, vậy mà vẫn dứt khoát nói rằng sẽ rời đi thêm lần nữa. Lại là rời đi ngay lúc sự nghiệp của Seongwoo tuột dốc, khi những ngày tiếp theo của anh sẽ chỉ có đêm tối không hơn. Không một câu mào đầu, mọi chuyện đột ngột bung ra như pháo hoa trong đêm tối. Mà trong kế hoạch sống tiếp một cuộc đời rục rờ, những bài học mới, những con phố đẹp đẽ, những triển lãm đông người, Seongwoo không thấy và thấy không cần hình bóng của anh.

--

Sáu tháng sau ngày Daniel đi, mọi việc trôi qua nhanh không ngờ tới. Seongwoo sau cơn mưa đó bị một trận ốm kéo dài, anh chỉ biết mê sảng rồi gọi tên người nào đó đang ở một nơi rất xa. Công trình khu thương mại đã đổi người phụ trách từ lâu, không biết điều đó là xui xẻo hay là may mắn bởi vì trong tháng thứ tư thi công, phần móng bị cắt xén nguyên liệu gặp một mạch nước ngầm tràn lên ở một bên chân khiến cả công trình đổ sập sau một đêm theo đúng nghĩa đen. Nhiều công nhân bị tai nạn, có người còn bị vùi lấp trong đồng đổ nát suốt mấy ngày trời, đối tượng bị truy cứu trách nhiệm sau tai nạn dài không đếm hết. Seongwoo cũng bị triệu tập điều tra về chuyện thiết kế không cân nhắc đến địa chất gây hậu quả, nhưng báo cáo địa chất trước khi thiết kế lại chỉ ra các thông số hoàn toàn bình thường. Mọi việc dừng lại ở đó, Seongwoo dọn ra khỏi Gensler mà nhóm người ngày trước cũng dọn ra theo. Văn phòng kiến trúc lại quay về như xưa, chỉ có điều mấy tháng liền bọn họ không hề nhận được một công trình nào cả. Không rõ là mọi chuyện thành ra như thế vì scandal ăn cắp thiết kế hay vì Gensler nhúng tay vào, Seongwoo chỉ biết rằng đó là những ngày anh ngồi trong căn phòng ngăn bằng cửa kính nhìn mãi vào một bản vẽ duy nhất - bản vẽ một ngôi nhà anh đã vẽ từ rất lâu, ngôi nhà anh tỉ mỉ vẽ khi mà bản thân mình chỉ còn xây những công trình lớn. Ngôi nhà nhỏ không có nhiều phòng, có một xưởng thiết kế rất rộng và trên sân

thượng là cả một khu rừng. Ngôi nhà cho hai người bọn họ, chỉ tiếc rằng nếu cứ mãi như thế này thì một chiếc móng cũng không thể xây nên.

--

Một năm sau ngày Daniel đi khỏi, rẻ quạt đã rụng hết trơ ra những cành khẳng khiu. Con đường vắng tanh không người qua lại, Jisung tạt ngang qua rồi hoảng hốt phát hiện trước văn phòng đặt một đống lớn những thùng carton. Mở thử thùng trên cùng ra, anh nhìn thấy một chiếc áo len trắng tinh cùng với khăn và mũ của Daniel. Bật tung ra những thùng khác, Jisung bắt gặp trong đó có cả giấy và bút vẽ, đôi giày của cậu, vài gói đồ ăn cho mèo. Máy quyển sách chứa đầy tranh của Daniel cũng bị Seongwoo cho vào đó, mấy bức tranh hoa hướng dương nhỏ bằng bàn tay mà Jiwon thường trân trọng thu thập lại, Seongwoo cũng lộn xộn nhét vào thùng.

Cầm theo mấy bức tranh nhỏ rực rỡ đi vội vàng vào văn phòng rồi ào vào căn phòng kính nơi Seongwoo đang ôm đầu nhìn bản vẽ, Jisung hét lên bất chấp đám người bên ngoài đang lo lắng nhìn vào:

"Ong Seongwoo! Cậu làm trò gì vậy?"

Seongwoo lơ đãng nhìn lên. Bắt gặp mấy bức tranh trong tay Jisung, anh thờ ơ nói:

"Đồ không dùng nữa thì vứt đi thôi."

Người đi rồi, giữ mấy thứ đồ đó lại càng làm cho Seongwoo thấy mệt mỏi.

"Cậu ấy sẽ còn trở lại, rồi đến lúc đó cậu nói sao khi một chút dấu vết của Daniel cũng không còn?"

Seongwoo cười nhạt, Kang Daniel có quay lại thì cũng không phải là Kang Daniel của anh nữa. Đôi nhăn ngày đó đã trôi đi cùng mưa không còn dấu vết. Trong cơn mê sảng Seongwoo cũng đã khản cổ gọi Daniel, kết quả là người khác thay cậu chăm sóc cho anh.

"Yoon Jisung, nói câu này ra anh đừng giận, Kang Daniel với em đã chết rồi. Mà em không thể như anh giữ lại đồ dùng của người chết làm kỉ niệm được."

Jisung ném tung mấy bức tranh, chưa mất đến năm giây đã tặng cho má phải của Seongwoo một cú đấm rồi bước ra. Gạt phăng đám người Taehyun và Jaehwan đang cố giữ mình lại, Jisung chửi um rằng mình không quen biết một người như Seongwoo rồi bước ra về.

Seongwoo khóa chặt cửa phòng rồi kéo rèm lại, Jaehwan chỉ có thể đứng ngoài nhìn vào lo lắng. Một bên má sưng vù anh cũng không để ý, chỉ tiếp tục nhìn xuống bản vẽ trên bàn. Một bức tranh Daniel vẽ bay ngay cạnh bàn viết, Seongwoo dùng cánh tay hất nhẹ hai lần rồi sau đó dứt khoát vò nát bức tranh.

Chỉ năm phút sau Seongwoo đã lại quỳ bên thùng rác, anh đổ tung giấy tờ trong đó ra để tìm cho được tờ giấy được vo tròn vẫn còn tươi màu vàng của cánh hoa. Bức tranh lẫn trong mớ bản vẽ khô khốc, Seongwoo vuốt phẳng rồi nhìn trân trân vào đó.

Kang Daniel, bông hướng dương rực rỡ nhất trong cuộc đời của Ong Seongwoo, cứ thế ra đi mà không cho anh bất cứ cơ hội nào để níu kéo.

.

Trong vài buổi tiệc của kiến trúc sư những năm về trước, Seongwoo quen một người bạn cũng là họa sĩ khá nổi tiếng. Anh và Seo Kang Joon trao đổi email với nhau vài tuần một lần, rồi trong một lần gọi điện, Seo Kangjoon vô tình nói ra tên của Daniel.

"Này, ở chỗ chúng tôi có một họa sĩ mới tới, cậu ta nhìn buồn cười lắm."

Seongwoo ậm ừ trả lời, Kangjoon vẫn hào hứng kể chuyện:

"Tên của cậu ta đã buồn cười rồi, vì tên khó đọc nên phải đổi thành tiếng Anh. Kang Daniel, khi ở trong nước cậu có bao giờ nghe đến cái tên đó chưa?"

"Chưa từng."

"Cũng phải. Cậu ta hoàn toàn không biết vẽ tay, cậu có tin được không? Đi học hội họa nhưng không biết vẽ tay, nên bây giờ phải học lại từ đầu. Nhưng tranh của cậu ta màu sắc lại rất đẹp, rất tươi, giáo sư ở đây đều thích."

"Cậu có thích không?"

"Ha, tôi cũng thích. Thích cả người lẫn tranh, nhưng cậu ta có bạn trai rồi."

"Có bạn trai rồi?"

"Ừ, sang đây vài ngày đã thấy đi với anh chàng giỏi nhất khóa. Hai người dính chặt lấy nhau, chúng tôi còn muốn hỏi chừng nào bọn họ kết hôn. "

Seongwoo gạt bỏ đám giấy tờ đầu thầu vừa thất bại lần thứ bao nhiêu không rõ sang bên.

Đã một năm rồi, số công trình Seongwoo nhận được chỉ là một con số không tròn trĩnh. Tiền vốn cạn dần, không thể nợ lương anh em của mình được, Seongwoo từ nhẹ nhàng đến thẳng thừng đuổi từng người đi khỏi mặt kệ việc bọn họ khăng khăng muốn ở lại cùng anh. Văn phòng đóng cửa chỉ là chuyện sớm muộn, Seongwoo trở thành người vô sản và đi làm họa viên (**) đã là chuyện có thể đoán trước được rồi.

Ở bên anh mưa to như vậy, mà nơi Daniel đang tới hình như là những ngày nắng đẹp trời. Kang Daniel là ai chứ, đến người nhạt nhẽo như Seongwoo còn bị hấp dẫn bởi thế giới đằng sau đôi mắt và nụ cười của cậu, thì một người nào đó có tâm hồn đồng điệu với Daniel chắc chắn cũng sẽ xiêu lòng. Kang Daniel và người đó mất vài ngày đã yêu nhau, vậy mà anh với cậu đã tốn hơn hai năm mới ở bên nhau trọn vẹn. Seongwoo không biết nên vui hay nên buồn vì điều đó. Liệu anh và cậu yêu nhau ngay từ ngày đầu tiên gặp mặt, có phải bây giờ Daniel sẽ không bỏ ra đi, hay là cậu đã bỏ đi từ trước rất lâu rồi?

Dù là kịch bản nào trong hai kịch bản đó xảy ra, Seongwoo cũng sẽ thấy nhẹ nhõm hơn lúc này. Âm ảnh về sự nghiệp thất bại ngập tràn trong anh, người thương yêu nhất bỏ anh đi, học trò cùng đồng nghiệp cũng quay lưng lại. Seongwoo từng nghĩ chắc chắn rằng dù bị cả thế giới quay lưng lại anh cũng sẽ còn Daniel để cùng nhau chống đỡ, nhưng rồi cuối cùng, sự thật tát vào mặt anh một cái tát đau điếng. Daniel đã đi rồi. Cậu chưa đi được bao lâu thì đã có người yêu mới, sự nghiệp thuận lợi, giáo sư lẫn đồng nghiệp đều yêu thích. Tất cả những thứ Daniel cần cậu đều có, còn tất cả những thứ Seongwoo cần chỉ là một Kang Daniel thôi, vậy mà cuộc đời cũng không thể thành toàn.

Từ giây phút đó, Seongwoo biết rõ rằng cho đến cuối đời, anh không cách nào tha thứ được cho người kia. Người mà Seongwoo yêu nhất, và anh cũng tưởng rằng là người yêu anh nhất.

Downpour những ngày cuối năm đông nghịt khách. Trang trí Giáng sinh dừng lại ở mức cơ bản, Seongwoo hơi sững người một chút khi nhìn thấy vòng hoa Giáng sinh được kết bằng trạng nguyên đỏ rực ở cửa trước của bar. Jisoo nhẹ kéo anh đi, Seongwoo vừa bước vào vừa giấu đi nụ cười chua chát. Có thể được như Jisung thật tốt. Anna đi rồi, tình yêu của hai người dành cho nhau dù chưa nói ra cũng vẫn trọn vẹn thiêng liêng. Nếu Kang Daniel cũng đột ngột chết đi, điều đó có thể làm anh đau lòng không muốn sống, nhưng không bao giờ làm anh có thể hận cậu nhiều như lúc này. Kang Daniel, con người đó rõ ràng không biết trời đất là gì, vẫn tưởng mình là trung tâm của thế

giới. Ngôi nhà ở phía đối diện Daniel mua từ khi nào thậm chí Seongwoo còn không biết, cậu khua chiêng múa trống quay về đó ở. Buổi sáng Daniel bật nhạc rock ầm ầm rồi lại lắc giật bên nhà, Jisoo đứng nhìn trân trân mà ánh mắt cô rõ ràng lo lắng. Đêm nào Daniel cũng mở toang cửa sổ, cậu ngồi ở đó vẽ vời, chẳng mấy chốc mà Seongwoo đã phải đóng cửa sổ phòng mình vì vòng ôm của Jisoo với anh ngày càng mất tự nhiên. Cậu không đành lòng xuất hiện mà chỉ ám lấy hai người như âm hồn không tan, Seongwoo cũng không có cách nào hai mặt một lời với cậu.

Kang Daniel thẳng thừng rời đi, ngênh ngang trở về, không ý thức được tình yêu của hai người đã chết rồi mà vẫn nhìn anh cười như trước. Thậm chí, Seongwoo thở dài, lại nữa rồi.

Anh đi trên bậc thang gỗ lên ban công của Downpour, chưa hết một nửa cầu thang thì đã thấy ở bàn dưới cùng có người đang ngồi một mình mà trước mặt là chai rượu chỉ còn một nửa. Lần nào anh tới Downpour cũng đã thấy Daniel chờ sẵn, cậu chống tay lên cằm nhìn anh rất lâu và chỉ nhìn như thế, không nói một câu nào. Cử động của Seongwoo đều bất tiện, nhưng đây là quán bar Jisoo rất thích. Bàn bệ chung của hai người đều tụ tập ở đây, Seongwoo không còn cách nào khác phải dịch người ra phía sau một bụi tùng lớn che khuất mình khỏi ánh mắt nóng rực của người kia mà vẫn cảm thấy như ánh mắt đó có thể xuyên qua mọi chướng ngại vật để nhìn đến mình.

--

Đêm nay là đêm thứ hai mươi tư Seongwoo đến đây. Daniel biết điều đó, vì cậu đã buộc đến nút thắt thứ hai mươi tư trên chiếc rèm tua rua của khăn trải bàn caro xanh đỏ. Hai mươi tư đêm, Daniel chỉ nhìn và nhìn như vậy, nhìn Ong Seongwoo lịch sự mở cửa ra cho bạn gái rồi giữ cửa cho một người phục vụ đi vào, nhìn anh đi lên cầu thang mà đưa một tay ra đỡ sau lưng cô ấy. Cậu nhìn Seongwoo nhẹ gạt ly rượu trên bàn khi Jisoo đòi uống, nhìn Jisoo tựa đầu vào vai anh rồi bàn tay của họ đan chặt vào nhau.

Daniel không biết Seongwoo lấy đâu ra đủ dũng khí để làm những điều đó với một người khác nữa ở chính cái nơi mà từ bảy năm về trước hai người luôn cùng nhau xuất hiện. Cũng là những đêm uống say rồi chỉ ngồi yên lặng nhìn vào mắt nhau, nhưng ngày bước chân ra khỏi cửa bar thì gặp một đợt tuyết rồi Daniel lười biếng lúi vào trong không chịu đi về nữa, bây giờ Seongwoo thản nhiên nhìn một người khác, ánh mắt anh vẫn lơ đãng ầm ập như chưa bao giờ có Daniel tồn tại trong đời.

Daniel chưa vội đi làm. Lần trước trả lời với Jisung rằng mình đang cân nhắc, Daniel thật sự biết rằng câu trả lời nằm ở đâu. Cách đây hai năm, Daniel đã có cam kết với MI rằng sau khi tốt nghiệp sẽ quay trở về làm việc. Cam kết đó là để đổi lại cho lời mời Seongwoo trở lại làm kiến trúc sư trưởng của công ty kiến trúc mới mở dưới sự quản lý của MI, cậu đã phải cầu xin lẫn đe dọa Michelle mới được một lời chấp nhận.

Một ngày trước khi Seongwoo chính thức đóng cửa văn phòng, Sungwoon tìm đến đề nghị anh lấy danh nghĩa của người khác thiết kế tòa nhà Empire. Tòa nhà lớn gấp đôi tòa nhà cuối cùng anh xây khi Daniel còn ở đó, Seongwoo không biết vì sao lại nhận được đề nghị đó nhưng đương nhiên nhanh chóng chấp nhận. Không trực tiếp đi làm ở MI, Seongwoo chong đèn tại văn phòng suốt ba tháng trời không nghỉ ngơi lấy một giây. Những người khác không hề biết rằng người thiết kế tòa nhà Empire là Seongwoo, chỉ có một cô trợ lý được MI cử tới cùng anh ngày đêm làm việc. Tòa nhà thiết kế xong, chính thức giành được quyền thi công rồi đến ngày MI công khai danh tính kiến trúc sư, Seongwoo kiêu ngạo quay lại trong ánh mắt kinh ngạc lẫn thán phục của mọi người. Daniel đã vui mừng coi đó hơn cả thành tựu của bản thân khi biết được tin đó, cậu còn nhớ ngày hôm đó tuyết bắt đầu rơi. Nhận được điện thoại của Sungwoon, cậu chạy ào ra đường quên cả mặc áo khoác, giống như một người điên vừa cười vừa bắt tay tất cả mọi người đi lại trên phố.

Sau đêm khánh thành tòa nhà Empire, Daniel bị một trận cảm lạnh rồi sau đó là viêm phổi, lí do không hẳn là vì tuyết. Seongwoo đã có lại trong tay sự nghiệp, và có bạn gái rồi. Là cô trợ lý luôn ở bên anh trong những ngày Seongwoo gầy gò đến tội nghiệp chỉ biết đến bản vẽ và không gì ngoài bản vẽ.

--

Ban nhạc vừa chơi một bản nhạc gì đó vui vẻ hơn, Daniel dứt khỏi mấy dòng suy nghĩ rồi lấy lại điểm nhìn ở chỗ Seongwoo. Một tay anh tựa sau đầu, tay kia đút vào túi quần, anh đang cười nói gì đó với người đối diện. Người trước mặt anh huơ tay làm động tác mà Daniel cảm giác được là chàng trai đó đang diễn giải kết cấu của một tòa nhà, cậu cúi xuống xoay tròn ly rượu trong tay. Đó là thế giới của Seongwoo hiện tại, một cánh cửa mới mở ra một bầu trời rộng lớn, một bàn tay êm mềm xoa đầu anh khi mệt mỏi, những người bạn cùng với danh vọng đầy mình chứ không phải nhóm kiến trúc sư lếu láo ngày xưa. Đó là thế giới mà Daniel nhờ người khác đưa chìa khóa của mình cho anh, Daniel không có cách nào trách anh hay trách bản thân mình được. Loạng choạng đứng lên ôm đầu đi về phía nhà vệ sinh, ngang qua ban nhạc Daniel ghé tay kéo cổ cậu vocal đang ngồi chơi đòi đổi bài mới. Chưa kịp nghe xem bài mới là gì, cậu đã biến đi mất dạng.

Ở trên ban công, câu chuyện về tòa nhà bị lún móng còn chưa kết thúc, giám đốc nhân sự của MI đã khẽ lắc đầu chỉ xuống nơi Daniel đang vừa ôm cổ cậu vocal của ban nhạc vừa cười.

"Dù sao sau này cũng làm việc với nhau, giới thiệu trước với mọi người, cái người đang vừa ôm trai vừa cười dưới kia là giám đốc sáng tạo tổ nội thất 1 của chúng ta."

Theo đầu ngón tay của Jung Haein, tất cả đều nhìn xuống. Chiếc bàn có tổng cộng bảy người, trừ người khơi mào câu chuyện ra, tất cả đều lặng im. Seongwoo nhìn người bên dưới rồi không ngăn được mình cười nhếch mép. Bàn

của Daniel chỉ còn nửa chai rượu, mà cậu gần như tựa hẳn vào người kia, miệng cười lười biếng còn bàn tay đang đặt trên vai cậu trai kia nhẹ vỗ về.

"Nhưng mà... đó không phải Kang.. Kang Daniel sao?"

Người ngồi gần ban công nhất nhào người ra nhìn, rồi đột nhiên quay lại nhìn Seongwoo. Anh vẫn đều đều xoay thứ chất lỏng sánh đậm trong ly rượu chân cao, không hề có bất cứ phản ứng gì. Chuyện tình của Kang Daniel và Ong Seongwoo bốn năm trước được truyền đi trong giới kiến trúc như một mẫu mực đáng ngưỡng mộ, thì ba năm sau lại trở thành biểu tượng của cuộc sống cay nghiệt và thực tại phũ phàng. Kang Daniel bỏ đi khi Ong Seongwoo không còn bất cứ thứ gì trong tay, cậu bội bạc như là bất cứ *con người tầm thường* nào khác, lại làm mọi người không thích nghi được.

Jung Haein không phải là người trong giới mà nhảy cóc từ công ty thương mại sang quản lý chứng từ, đương nhiên không biết được câu chuyện phía sau. Không để ý đến ánh mắt Jisoo tối lại hay là cách mọi người im lặng bất thường, anh tiếp tục câu chuyện:

"Vừa đi học ở nước ngoài về, nghe nói lắm tài nhiều tật. Vừa về đã ngay lập tức lên làm giám đốc sáng tạo, cậu ta rất giỏi nhưng tôi vẫn phải nói rằng hai phó tổng của chúng ta quá ưu ái người nhà rồi."

Không thấy ai hòa vào chủ đề nóng với mình, Haein buồn bã uống tiếp. Seongwoo gỡ bàn tay Jisoo đang ôm cánh tay mình khẽ nói:

"Anh đi ra ngoài một lát."

Nói xong, anh nhanh chóng đi xuống lầu, nhằm thẳng hướng Daniel vừa bước đi. Mấy người kiến trúc sư còn lại nhìn Jisoo ái ngại, Jisoo nhẹ mỉm cười.

"Trên mặt em có gì sao? Mọi người nhìn em như vậy làm gì?"

"Ừm... Con người Kang Daniel ấy mà", một người dè dặt lên tiếng, "nếu là anh thì anh sẽ chẳng bao giờ nhìn đến cậu ta hai lần đâu. Luận về cái gì em cũng hơn, kể cả cách em ở bên Seongwoo khi cậu ấy không có gì trong tay cả."

Jisoo lại nhoen cười.

"Anh đừng đặt em lên so sánh, cả em và Seongwoo đều không thích đâu."

Người vừa nói ra đưa tay đầu hàng, Jung Haein thì ngơ ngác nhìn lên:

"Mọi người vừa nói gì vậy?"

Chưa ai muốn giải thích cho Haein hiểu, Jisoo đã xóa tan không khí ngại ngùng:

"Họa sĩ Kang là bạn trai cũ của Seongwoo. Seongwoo lúc trước yêu người ấy rất nhiều, nhưng trùng hợp là lúc anh ấy ra khỏi Gensler thì họa sĩ Kang cũng chia tay anh ấy rồi đi du học. Nên người ta nói mấy điều không hay về anh ấy, tỉ dụ như là..."

"Người ta nói cái gì, sự thật chẳng phải là như vậy sao?", Kim Taemin ở cuối bàn gay gắt nói với vào, "Giới kiến trúc sư đều biết hết, vừa sang nước ngoài cậu ta đã có bạn trai mới. Rồi em xem, học hành ngày càng giỏi giang, bây giờ đã là họa sĩ nổi tiếng chứ không còn là người vô danh như khi còn được Ong Seongwoo giấu trong nhà. Số tiền bán một bức tranh của người ta đáng giá mười tháng lương của anh, khi về đây thì ngay lập tức được nhắc lên vị trí giám đốc, còn Seongwoo của chúng ta thì sao? Trước khi tới MI, những ngày mà chỉ có hai người với nhau trong cái văn phòng kiến trúc đó, em xem có thể gọi cậu ấy là con người được không?"

Jisoo cúi đầu:

"Nhưng anh ấy là quá khứ của Seongwoo, em không muốn và cũng không thể chối bỏ được."

Jung Haein còn bị chấn động vì câu chuyện đó, rất lâu sau mới ra được kết luận của mình:

"Nghĩ lại thì chuyện Seongwoo mất việc không hẳn là xui xẻo, bây giờ cậu ấy đã có lại được tất cả mọi thứ và còn nhìn rõ cả lòng người. Có được em là may mắn của Seongwoo rồi."

Những người còn lại gật đầu xác nhận, Jisoo thấy má mình ửng lên không phải vì ly rượu vẫn còn hơi ấm của môi Seongwoo chỗ cô vừa chạm môi vào.

--

Hành lang nhỏ phía sau Downpour được lát bằng gỗ cũ. Đèn treo trên đó vàng sậm mù mờ, Seongwoo vừa bước chân vài bước ra thì thấy trong ánh đèn nhấp nháy có bóng người. chàng trai cao lớn dựa lưng vào tường hút thuốc, khói bay mù quanh cậu có mùi thơm của cà phê.

Lòng ngực anh nhói lên chán ghét. Trên đời có một kiểu người hút thuốc không bao giờ làm người ta khó chịu, vì cách cầm điếu thuốc lẫn cách nhả khói đều làm người khác say mê. Cả Seongwoo và Daniel đều cùng là kiểu người đó, cách Daniel nhả khói thuốc lúc này mang vẻ bất cần buồn bã. Không dấu giếm ý định tìm gặp Daniel, Seongwoo đi tới bên gạt điếu thuốc trong tay cậu vứt xuống. Đầu thuốc đỏ lập lòe dưới sàn, Seongwoo đưa mũi giày tới nghiền nát rồi mới ngẩng đầu lên.

"Chào cậu, lâu quá không gặp."

Qua làn khói thuốc mờ mờ, Daniel nhìn thấy vẻ mặt chán chường của Seongwoo. Cậu đưa tay hắt khói thuốc ra khỏi mũi anh rồi mới nói:

"Chào anh, em vừa gặp anh hôm qua. Ngày nào em cũng gặp."

"Ngày nào cũng ở trước mặt tôi và cô ấy làm trò, tôi không cho đó là gặp."

Daniel lắc đầu cười, đôi mắt long lanh khó hiểu.

Không phải là gặp như thế. Đã ba năm rồi, mỗi khi tỉnh giấc sau một cơn ngủ dù dài hay ngắn, dù đang ở trước giá vẽ hay trên giường, dù trước đó say hay tỉnh, chỉ cần nhớ được giấc mơ đêm trước thì người ở trong giấc mơ đó chắc chắn chỉ có một mình anh.

Seongwoo lùi về bức tường đối diện Daniel. Hành lang không có người, Seongwoo đã tiện tay kéo chốt cửa dẫn vào bar ngay khi thấy Daniel ở đó. Không mất thời gian mào đầu, Seongwoo khoanh tay lạnh lùng:

"Tôi nghe nói cậu định quay về MI làm việc."

"Không phải định, là chắc chắn."

Daniel mò khắp túi áo tìm gói thuốc của mình. Tay quờ trúng góc vuông của gói thuốc, cậu chưa kịp lôi ra thì đã khựng lại vì lời nói chắc nịch của Seongwoo:

"Cậu đừng như thế."

"Em muốn về MI làm việc. Chỗ đó có Sungwoon và Michelle, còn có.."

"Còn có tôi và cô ấy."

Daniel cười. Cậu không nói thêm nữa, đầu óc đã quá nặng vì rượu và thứ âm thanh ong ong từ ngoài bar vọng về. Cầm lên điếu thuốc định châm lửa cho tỉnh táo, Seongwoo đã tiến thêm một bước rồi giật điếu thuốc đi.

Seongwoo vo tròn điếu thuốc trong tay mình, Daniel lại rút một điếu. Điếu thuốc gần cuối cùng rút ra khi dưới chân Seongwoo đã đầy những mẩu thuốc gãy nát, Seongwoo vừa đưa tay đến thì Daniel đã tiến tới gục đầu vào vai anh không nói một lời.

Seongwoo nắm lấy vai cố đẩy Daniel ra rồi giật mình khi bàn tay chạm đến một đôi vai gầy tới khó tin. Daniel ép mình về phía Seongwoo, nắm tay đấm vào bức tường gỗ sau lưng anh đến khi mu bàn tay rướm máu.

"Em vừa mới đi chưa được một phút, sao anh lại để người khác ôm anh? Giường đó là giường của em và anh, vì sao lại dẫn cô ấy vào? Tay này là của em, vai là của em, môi cũng là của em, vì sao lại đưa cho cô ấy?"

Mùi hương không còn quen thuộc, mùi cà phê lại là cà phê được tẩm trong thuốc lá, Seongwoo lạnh lùng đẩy mạnh. Daniel va vào tường, bàn tay vừa trầy xước lại thêm một lần nữa quệt trên bức vách gỗ sần sùi thô ráp.

Daniel nhăn mặt ôm tay, Seongwoo phúi nhẹ vai áo mình rồi nói:

"Một phút của cậu dài bằng một đời của tôi. Còn trong trường hợp cậu chưa nhận ra, để tôi nhắc lại. Căn nhà đó, chiếc giường đó, con người ở trước mặt cậu đây, là do cậu tự bỏ đi. Lớn tuổi rồi, đừng ăn vạ đổ lỗi cho người khác, và cậu không còn tư cách trách tôi, càng không có tư cách giành giật cái gì của cô ấy. Tôi ra đây tìm cậu chỉ muốn nói rằng ở nước này có rất nhiều công ty nội thất và kiến trúc lớn, cậu không cần phải cố gắng ăn xôi. Thậm chí", giọng nói Seongwoo khinh miệt, "họa sĩ Kang Daniel, cậu bán một bức tranh đã bằng người khác cố gắng làm việc cả năm trời, việc gì phải hạ phàm làm việc giữa chúng tôi?"

Daniel dường như không quan tâm đến những gì Seongwoo vừa nói. Vừa nhìn bàn tay mình, cậu vừa lầm bầm nói:

"Em rất nhớ anh."

Seongwoo cười khẩy rồi quay đầu bước đi. Tiếng nói cuối cùng anh bỏ lại hòa lẫn trong tiếng gót giày.

"Đừng đụng đến cô ấy."

Daniel ôm bàn tay đau đi vào nhà vệ sinh nôn hết số rượu ra rồi quay về. Cậu đi khỏi quán theo đường cửa sau, tránh Seongwoo và tránh luôn cả cậu vocal ban nhạc đang í ới hỏi xem bài hát họ vừa hát có hợp với yêu cầu của cậu hay không.

Seongwoo bước lên, mọi người đều im bật rồi lúng túng chuyển chủ đề. Chỉ có Jisoo là bình tĩnh kéo anh ngồi xuống, cô cười cười rồi nói:

"Anh ấy nhận ra mà. Mọi người đang hỏi em rằng trong ba năm qua, có khi nào anh ấy liên lạc với anh không."

Seongwoo cười, anh xoay nhẹ chiếc bật lửa trong tay.

"Tôi không muốn nhắc."

Ban nhạc dưới kia đã chơi một bài gì buồn thảm. Seongwoo nhìn xuống, chiếc áo khoác còn chơ vơ trên thành ghế nhưng người thì ở đâu đó không thấy.

--

Đêm mưa vài năm trước, Daniel ngay lập tức bỏ đi. Cậu không mang theo bất cứ thứ gì ngoài chiếc lồng anh thiết kế riêng cho Peter và Rooney. Tỉnh dậy từ cơn sốt suýt nữa đã làm cho mình loạn trí, Seongwoo lặng yên nghe Sewoon nói rằng Daniel đã đi rồi. Trái với vẻ yếu đuối trẻ con khi còn chưa khỏi bệnh, Seongwoo gật đầu chấp nhận một cách lạnh lùng. Điều đó càng làm mọi người đau lòng hơn, nhưng biết làm sao được, đã không còn một ai hiểu nổi hai người từ sau quyết định chia tay.

Kim Jisoo bước vào cuộc sống của Seongwoo giống như một dòng nước len lỏi qua kẽ đá. Mấy viên đá không nhận ra điều đó, cho đến ngày nhìn lại thì dòng nước nhỏ nhoi đó đã biến thành cả con suối rồi.

Jisoo ở bên anh pha mấy gói cà phê nhạt nhẽo, đặt bát cơm xuống rồi chờ anh ăn xong lại lặng lẽ dọn đi. Cô ở cùng anh ba tháng và một năm sau, hiểu được toàn vẹn thói quen của Seongwoo dù là nhỏ nhất. Đêm khánh thành tòa nhà Empire, Seongwoo đứng yên cho cô chỉnh lại chiếc cà vạt bằng lụa đen trên cổ mình, đột nhiên nảy sinh ra một cảm giác thân thuộc không ngờ. Seongwoo để ánh mắt lên trên đầu tất cả mọi người, đứng ở tầng cao nhất của tòa nhà Empire nói mấy câu đanh gọn chứ không còn ầm áp như những ngày trước, đến khi nhìn xuống thì thấy Jisoo một tay ôm vai, cô nghiêng đầu nhìn anh bằng ánh mắt dịu dàng và tự hào không kể hết. Hôm đó, Seongwoo không đếm được bao nhiêu ly rượu mình đã uống, cả số rượu người khác mời Jisoo anh cũng uống vào sạch sẽ. Quá nửa đêm, Jisoo dìu anh ra về. Ngồi trong xe, cô nhẹ nhàng đưa bàn tay mát lạnh lên trán anh rồi đột nhiên dùng ngón tay út vuốt khẽ nơi hai hàng lông mày đang nhíu chặt. Nhận ra rằng mình hành động quá thân mật, Jisoo ngại ngùng rời tay ra thì Seongwoo đã đưa tay lên giữ lại. Con đường đi về dài dằng dặc và như trôi bồng bềnh trong tiết trời lạnh lẽo, tất cả những gì Seongwoo có thể thấy được qua kẽ ngón tay nhỏ nhắn của Jisoo là những hạt kim tuyến lấp lánh ánh lên trên bộ váy màu đỏ rượu, chúng nhảy nhót trong mắt anh như sao trời.

Kim Jisoo là một cô gái dịu dàng. Hoặc tất cả mọi cô gái trên đời đều dịu dàng như cô, Seongwoo không phân biệt được. Những ngày yêu đương bình lặng trôi qua, đôi lúc anh tưởng như mình đang nhớ đến những cuộc cãi vã kết thúc bằng hàng ngàn nụ hôn, nhớ cả những trò điên rồ chỉ có người nào kia mới làm được, nhưng cuối cùng Seongwoo vẫn hài lòng với cuộc sống của mình. Giống như là một con tàu đi trật quỹ đạo rất lâu bây giờ mới đi về đúng hướng, hành khách trong tàu tin rằng quỹ đạo đi sai kia mới chính là con đường đúng đắn, lúc này lại phải ngỡ ngàng bắt đầu lại từ đầu.

Những đêm dài ở trong căn phòng trên gác, Seongwoo ngồi yên vẽ mấy công trình, Jisoo lặng lẽ ngồi bên anh đọc sách. Mái tóc dài của cô cọ vào cánh tay anh nhột nhột, Seongwoo chỉ cần cựa mình một cái là Jisoo đã nhanh chóng vén hết tóc qua bên để lộ cần cổ trắng ngần. Dần dần, cô hiểu rõ từng cử chỉ một của anh, lúc nào anh cần nước, lúc nào anh muốn uống cà phê, lúc nào chỉ cần đưa tay lên day lên trán anh rồi buông ra khi vết nhăn giữa hai lông mày đã nhạt mất, Jisoo chưa một lần lỡ nhịp. Công việc ở MI cũng không ít hơn Gensler là bao. Từ sau khi danh tính kiến trúc sư thiết kế tòa nhà chọc trời dạo trước được tiết lộ, Seongwoo lại trở về là Ong Seongwoo của

hai năm trước. Hai năm chỉ là một nốt trầm rất ngắn, một đôi lần Seongwoo nghĩ rằng những đau khổ trong lòng và cả cơn bệnh suýt quật anh mất trí đó giống như chỉ là một giấc mơ. Tỉnh dậy từ giấc mơ đó, Seongwoo lại nắm tất cả mọi thứ trong tay, và gặp được một người không thể dùng từ nào để diễn tả sự ăn ý của hai người cả trong công việc lẫn trong đời sống. Nụ cười quay lại bên môi anh khi mùa rẻ quạt thứ hai rụng lá, mỗi ngày Seongwoo ở công trường về đều nhìn thấy căn gác sáng đèn và một mâm cơm dọn sẵn.

Người kia nói đúng, Seongwoo cần một bàn tay như thế, một mâm cơm kiểu này. Anh không thể mong điều gì xa xôi hơn, người đó đã xuất hiện rồi, những tháng ngày sắp tới chắc chắn sẽ đẹp tươi một cách bình lặng.

Một buổi chiều nọ cả hai đều tan làm sớm, Jisoo khoác tay Seongwoo đi trên con đường sầm uất ở trung tâm. Anh kéo cô vào một trung tâm thương mại, chọn cho cô vài chiếc áo cùng với một đôi giày. Jisoo từ chối mua giày, cô nắm lấy tay anh cười cười nói:

"Anh không biết gì sao? Người ta bảo mua giày thì sẽ xa nhau đấy."

Seongwoo cười, không ngờ một cô gái như Jisoo cũng tin vào điều đó. Kéo tay cô vào cửa hàng lớn nhất trong đó, chọn lấy một đôi giày cao gót rồi cẩn thận quỳ xuống thay giày cho cô trong ánh mắt ngưỡng mộ của mấy nữ nhân viên của cửa hàng, Seongwoo hài lòng nhìn đôi giày ôm gọn bàn chân nhỏ bé.

"Nếu xa nhau dễ dàng như thế thì chắc chắn giày là thứ bán chạy nhất trên thế giới rồi."

Seongwoo không cho Jisoo thay đôi giày đó. Anh thanh toán rồi xách chiếc túi đựng giày cũ của cô bước ra. Jisoo có vẻ vui hơn bình thường, cho đến khi đi xuống cửa hàng trang sức ở tầng trệt. Seongwoo bận một cuộc điện thoại, lúc quay lại thì thấy cô nhìn chăm chú vào dãy trưng bày nhẫn cưới từ một khoảng rất xa. Seongwoo không đi tới chỗ cô ngay, đợi cho Jisoo dứt hẳn ánh nhìn rồi anh mới xuất hiện. Jisoo lại chùng xuống, Seongwoo không nói gì nhưng ngày hôm sau anh lặng lẽ sắp xếp đưa cô về ra mắt gia đình.

Đêm hôm đó, Seongwoo ngồi ở bàn làm việc nhìn đăm đăm sang ngôi nhà tối đen đối diện. Tì khuỷu tay cầm điện thoại lên bàn vẽ, tay kia Seongwoo cầm một lon bia đã được giật nắp. Nắp bia nằm lăn lóc trên bàn, ánh lên thứ màu kim loại vàng nhợt nhạt. Điện thoại vừa reo được ba hồi chuông thì đã có người nhắc máy. Seongwoo ho lên vài tiếng rồi mới bắt đầu.

"Mẹ ạ?"

"Ừ, mẹ đây. Dạo này con có khỏe không?"

"Con vẫn ổn. Bố mẹ thì sao?"

"Bố mẹ vẫn vậy thôi. Gọi điện về nhà có chuyện gì không?"

Seongwoo nhẹ mím cười.

"Gọi điện cho mẹ hỏi thăm không được sao ạ?"

Bên kia cũng có tiếng cười vang tới.

"Đương nhiên là được, nhưng mà nếu không có chuyện thì chắc mẹ cũng không nghe được giọng kiến trúc sư Ong như thế này đâu. Sao, có chuyện gì?"

"À... Cuối tuần này bố mẹ sắp xếp đi ăn với con nhé."

"Nhân dịp gì vậy?"

"Con muốn giới thiệu một người bạn cho bố mẹ."

Ở đầu bên kia có hai tiếng đặt ly xuống bàn cách nhau không lâu, Seongwoo chắc hẳn bố anh cũng đang ngồi cạnh hóng điện thoại của con trai. Im lặng một lúc, bà Ong dè dặt hỏi:

"Daniel về rồi sao?"

Đến lượt Seongwoo im lặng. Bao nhiêu năm như vậy, kể cả khi con trai chết đi sống lại vì người đó, hai ông bà vẫn chỉ nghĩ đến một cái tên.

"Không phải. Sau này mẹ không lo phải nhận cháu nuôi rồi."

"Mẹ có bao giờ lo chuyện đó đâu. Mà cô gái ấy là ai?"

"Đồng nghiệp trong công ty của con thôi. Con cũng không còn trẻ nữa, mẹ ngạc nhiên gì chứ."

Hai mẹ con bàn với nhau chuyện thời gian và địa điểm, đến khi Seongwoo chuẩn bị cúp máy rồi thì giọng nói nghiêm nghị của bố anh vang lên:

"Seongwoo, bố mẹ có cần tháo bức tranh ở nhà bếp ra không?"

Ông Ong đang muốn nói đến bức tranh hoa mặt trời mà Daniel tặng, ông tưởng rằng đó là lòng đỏ trứng gà rồi đem về cho bà Ong treo trong bếp. Seongwoo chán nản nói:

"Bố mẹ muốn làm gì thì làm."

Seongwoo cúp điện thoại, tắt đèn bàn rồi lên giường nhắm mắt. Hai năm trôi qua, anh cũng đã chắc chắn rằng mình đang nắm tất cả mọi thứ trong tay, cuối cùng vẫn sẽ có những phút giây Seongwoo mơ hồ nghĩ thật ra mình không hề có được điều gì hết. Một con người bội bạc đến nỗi bỏ đi mà không hề gọi về một cuộc điện thoại trong lúc anh mất hết cả sự nghiệp, bị toàn bộ giới kiến trúc quay lưng, còn bị cơn sốt quật ngã đến nửa năm sau mới gượng dậy được. Người đó tung tăng bay lượn ở bầu trời kia, càng ngày lại càng thành công hơn, mà không cần nói đến chuyện thành công, chỉ một tháng sau ngày Daniel đi khỏi anh còn nghe được rằng cậu đã vui vẻ đi bên cạnh người mới mất rồi. Nước mắt rơi xuống vì cậu trong hai năm chắc hẳn đã nhiều hơn nước mắt của cả hai mươi tám năm trước cộng lại, vậy mà ngay khi tưởng như nước mắt không còn rơi nữa và bản thân mình sẽ chỉ có thể hận người đó đến suốt cả cuộc đời, Seongwoo lúc này vẫn nếm được vị mặn trên môi.

Trong cơn mơ chập chờn nước mắt, Seongwoo thấy mình lại quay về căn gác của mấy năm về trước, vào cái đêm mà Daniel nổi hứng muốn làm đám cưới ngay rồi sau đó bắt anh phải gọi điện về nhà. Cũng là căn phòng này, bộ bàn ghế đó. Cũng là Seongwoo vừa nghe điện thoại vừa lơ đãng uống mấy ngụm bia, nhưng cuộc điện thoại giờ đây lại nói về một người con gái khác. Vừa thấy có lỗi với người mới vừa thấy xót xa cho chính mình, Seongwoo không còn cách nào khác ngoài hận Daniel thêm nhiều một chút.

Jisoo nghe Seongwoo nói rằng cùng anh về ra mắt gia đình, suýt nữa đã buông rơi hết cả chồng tài liệu trên tay. Seongwoo đỡ lấy rồi cười với cô, nói rằng nếu như chưa muốn thì có thể để khi khác. Jisoo đương nhiên không đồng ý, cô đã chờ bao lâu rồi chứ, từ lần đầu tiên hai người gặp nhau cô đã muốn cùng anh về chung một nhà.

Chiều thứ bảy, Seongwoo ăn mặc giản dị chạy xe tới đón Jisoo. Tới khi cô từ trong nhà bước ra bằng mấy bước chân hơi quỳnh quáng, Seongwoo đột ngột nở một nụ cười cứng chiều. Cô mặc một bộ váy kín đáo rất hiền, dưới chân đi đôi giày cao gót anh mua tặng. Vén mái tóc lên cao rồi lại buông xuống mái, Jisoo lo lắng nhìn mình trong gương. Seongwoo chăm chú lái xe, một tay vươn qua vén mấy sợi tóc mai của Jisoo rồi nói:

"Em đẹp lắm rồi, không cần lo lắng như thế đâu."

Cả tuần nay Jisoo dường như bị áp lực quá mức về chuyện cùng Seongwoo về ra mắt gia đình. Cô hỏi đi hỏi lại chuyện bố mẹ anh thích hay không thích gì, kéo anh đi mua quà rồi không yên tâm lại tự mình đi mua thêm lần nữa. Thậm chí chuyện mẹ anh thích mùi gì, bố anh ghét màu gì, Jisoo cũng hỏi cho rõ. Chính Seongwoo cũng không

biết mấy điều đó, anh trả lời qua loa rồi nói với cô rằng dù cho cô có thể nào thì bố mẹ anh cũng đều sẽ thích thôi. Hai người chắc hẳn rất mong chờ được gặp cô, làm sao lại để ý mấy chi tiết nhỏ nhặt như là mùi nước hoa của Jisoo sẽ làm cho bà Ong khó chịu.

Xe rẽ vào nhà hàng nhỏ quen thuộc, Seongwoo nhẹ nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của Jisoo đang để yên trên đầu gối.

"Không sao mà, có anh ở đây rồi. Nếu sợ hay không thoải mái thì cứ nói với anh, anh đưa em về."

Jisoo mím môi rồi lắc đầu. Seongwoo dắt Jisoo vào trong thì thấy bố mẹ của anh đã ngồi chờ ở đó. Hai người từ tốn nói chuyện với nhau, Seongwoo hơi nhăn mày khi khôi hài nghĩ rằng anh và Jisoo dù cách bố mẹ mấy mươi tuổi nhưng bộ dạng trong nhà hàng cũng giống y hệt. Jisoo lú lú cúi chào, bà Ong hiền từ mỉm cười đáp lại còn ông Ong chỉ gật đầu. Seongwoo kéo ghế cho cô rồi mới ngồi xuống, anh cầm lấy quyển menu lật ra xem rồi quay sang hỏi cô:

"Em thích ăn gì?"

Jisoo rụt rè nhìn lên:

"Vẫn là để hai bác gọi đi. Nhà hàng này có món mì sốt hải sản rất ngon, hai bác có muốn ăn thử không ạ?"

Bà Ong không đụng đến quyển menu, đưa tay sang chỗ Jisoo:

"Cháu cứ gọi đi. Nếu cháu thích ăn mì hải sản, cũng có thể gọi cho tất cả mọi người."

Jisoo lắc đầu:

"Cháu chỉ được ăn một lần duy nhất thôi, cháu bị dị ứng với hải sản."

Ông Ong đang uống một ngụm nước cũng ngẩng đầu nhìn Seongwoo. Seongwoo không nhìn lại bố, anh quay sang chụm đầu bàn luận với Jisoo một lúc rồi gọi món. Hai ông bà chuyển sang nhìn nhau, rồi bà Ong khẽ thở dài.

Hai người trước mặt ông bà quả thật rất hợp nhau, nhưng dường như vẫn không phải là người đúng.

Lần đầu tiên Seongwoo đưa Daniel về ra mắt, chính là đưa cậu về nhà. Daniel không giữ kẽ, cậu tự nhiên nói cười như đã quen biết từ lâu. Ông Ong từng gặp qua Daniel một lần nên đã làm công tác tư tưởng trước rằng cậu trai này không được bình thường cho lắm, nhưng bà Ong lại thích sự thiếu bình thường thừa tự nhiên của Daniel. Seongwoo ở bên cạnh cậu tuyệt đối cưng chiều nhưng cũng không hề trầm lặng. Anh còn nói đùa với cậu, hứa theo cậu nói đùa bố mẹ mình. Kể cả ánh mắt Seongwoo nhìn Daniel cũng khác với ánh mắt anh nhìn Jisoo, có thể Seongwoo không biết nhưng ông bà Ong thì đều đã nhận ra rồi.

Mấy món ăn được mang ra, Jisoo không dám ăn nhiều. Cô chỉ ăn từng miếng nhỏ phòng trường hợp bị hỏi thăm, nhưng hai ông bà thật sự không có quá nhiều điều để hỏi. Nếu là Seongwoo đã chọn thì ông bà đều đồng ý, cô gái này lại là đồng nghiệp ở công ty anh, mọi thứ có vẻ rất an toàn. Để Jisoo không bị mất tự nhiên, Seongwoo thỉnh thoảng gợi chuyện, câu chuyện nói được không lâu rồi cũng tắc nghẽn. Giữa lúc bà Ong cố gắng tìm ra một câu chuyện, sự bối rối của Jisoo tăng dần, điện thoại của Seongwoo rung đều trong túi. Anh tắt một lần rồi hai lần, điện thoại vẫn rung. Seongwoo hơi cau mày, anh rút điện thoại ra rồi khựng lại khi thấy mã vùng xa lạ.

Người kia thật sự rất biết canh thời gian, chọn đúng ngày hôm nay để gọi điện về.

Kang Daniel, tôi đang giới thiệu người mới cho bố mẹ rồi, em gọi về làm gì chứ?

Seongwoo chăm chăm nhìn vào màn hình nháy sáng, một lúc sau đã thu hút hết chú ý từ cả ba người còn lại. Anh thản nhiên cất điện thoại vào túi, bấm nút tắt nguồn rồi ngẩng đầu lên nói:

"Khách hàng gọi, con không nghe máy ngày nghỉ."

Bà Ong gật đầu nói sang chuyện công việc. Jisoo cuối cùng cũng trả lời được trôi chảy, Seongwoo cười nhìn cô cẩn thận nói chuyện với mẹ mình.

Buổi gặp mặt kết thúc lúc chín giờ. Jisoo cùng bà Ong đi ra nhà vệ sinh, Seongwoo đi ra cửa thì gặp ông Ong đang đứng đợi mình. Anh dừng lại nghiêng đầu nhìn bố:

"Bố thấy cô ấy thế nào?"

"Ừ, con bé xinh, hiền, ngoan ngoãn, có vẻ là người tốt."

Seongwoo sửa lại lời ông:

"Cô ấy không phải có vẻ, mà thật sự là người tốt."

Ông Ong nhún vai. Ông không phải là một người giỏi ăn nói, cũng không thể thể hiện ra mặt những chuyện nhỏ nhặt như là ông thấy cô gái đó là người thế này thế kia. Seongwoo đứng đợi hơi lâu, anh đá nhẹ mũi giày vào lan can trước mặt rồi nói:

"Bố cứ nói thật đi."

"Vậy thì, bố từng nghĩ con sẽ chờ Daniel."

Seongwoo nâng môi lên thành một cái nhếch mép.

"Chờ gì một người không bao giờ quay lại chứ."

"Bố lúc đó đã nghĩ dù nó không quay lại, con vẫn sẽ chờ. Đi tiếp thì tốt, nhưng chờ thì giống con hơn."

Seongwoo cho cả hai tay vào túi quần, lắc đầu nhìn ra khoảng tối mênh mông trước mặt.

"Con sẽ không bao giờ tha thứ."

Người đời thường ví von một câu rằng bên cạnh nhau ngày đông bão nhưng chẳng thể ở cạnh nhau lúc mưa tan để nói về sự tiếc nuối. Kang Daniel thì sao chứ, bao nhiêu ngày nắng ở bên nhau nhưng đến lúc đông bão nổi lên lại trốn đi tìm nắng một mình.

Ông Ong không nói thêm gì nữa. Con trai đã gần ba mươi tuổi, ông nghĩ rằng Seongwoo thừa sức hiểu được nỗi đau của việc không thể tha thứ nhưng vẫn còn yêu thương. Kang Daniel nói gì thì nói, vẫn từng là người mà Seongwoo cưng chiều nhường nhịn nhất, cũng là người làm cho anh cười nhiều nhất, sẽ luôn luôn là vết thương lớn nhất trong cuộc đời Seongwoo. Nếu là kỉ niệm đẹp nhất thì còn có thể dễ quên, nhưng đã là vết thương lớn nhất, chắc chắn sẽ luôn luôn rỉ máu.

--

Seongwoo không đưa Jisoo về nhà cô. Đêm đó khi Jisoo đã ngủ say, mái tóc đen dài của cô buông xõa trên bờ vai trắng ngần còn cánh tay thì vắt ngang qua người anh mềm mại, Seongwoo không ngủ mà đắm đắm nhìn vào bức tường đối diện. Một tay anh đưa ra làm gối cho cô, tay kia vuốt nhẹ lên tóc cô lơ đãng. Không biết là nhìn bao lâu như thế, Seongwoo nhẹ nhàng đặt đầu Jisoo xuống gối rồi đắp lại chăn cho cô. Đi xuống khỏi giường, bước qua những áo quần còn vương vãi trên mặt đất, Seongwoo để trần nửa thân trên rồi đi lên sân thượng.

Gió khuya thổi mạnh, mặt trăng đã ngả về phía Tây. Bầu trời thành phố vẫn như xưa, mấy dải mây có màu cam do đèn đường hắt tới. Xuyên qua mấy dải lá rẻ quạt xào xạc, Seongwoo có thể thấy ánh sáng từ tháp thiên văn trên đỉnh tòa nhà mình đã xây mấy năm về trước. Ngồi lâu trên chiếc giường sắt đã dần rỉ sét, Seongwoo nhìn trời mây rồi nhắc điện thoại bấm dãy số xa lạ đã gọi cho anh buổi chiều.

Từng hồi chuông rung lên, Seongwoo hơi run rẩy không biết là vì gió hay vì điều gì khác. Mấy ngón tay của anh không nín chặt được chiếc điện thoại, rồi đến khi bên kia có một tiếng "Bonjour" xa lạ vang lên, Seongwoo không ngăn được mình dừng bật cười. Anh dùng tiếng Anh nói với người đang nghe máy:

"Tôi xin lỗi, số điện thoại này lúc chiều gọi vào máy của tôi."

Người bên kia im lặng một lúc rồi lại trả lời anh bằng tiếng Pháp:

"Khi khác anh gọi lại được không? Daniel đã ngủ say lắm rồi."

Bốn giờ chiều mà lại ngủ say, không biết chơi bởi kiểu gì để bây giờ thành ra như thế. Seongwoo vốn không định nói thêm gì nữa, nhưng người bên kia lại tiếp tục:

"Mà tốt nhất là anh đừng gọi nữa. Cậu ấy thời gian này không nghe điện thoại được đâu."

Giọng Pháp trầm đục vang lên bên tai Seongwoo, anh tự giấu mình, có lẽ là người đó. Lại còn gọi điện làm gì chứ, để rồi nghe được một câu như thế này. Seongwoo nói nốt một câu yên tâm, anh sẽ không làm phiền nữa rồi cúp máy. Ném chiếc điện thoại xuống giường, Seongwoo không rõ mình đang cảm thấy buồn phiền hay chán nản vì điều gì. Chuyện Kang Daniel đi với một tên người Pháp nào đó anh đã biết từ vài năm trước, không ngờ đến bây giờ hai người bọn họ vẫn không hề chia tay. Không biết là ai tham luyến điều gì của ai, nhưng quãng đời yêu đương của Seongwoo và Daniel tưởng như dài như thế, lúc này anh mới ngộ ra rằng cũng chỉ có hai năm như Daniel và Darren. Seongwoo đi khỏi sân thượng, ánh trăng mềm mại phủ lên chiếc giường trống không như một bức tranh hoang hoải đượm buồn.

--

Đôi lần Seongwoo nhớ đến một cô gái khác, Joo Hyemi. Cô trợ lý kiêm học trò của ngày xưa bây giờ đã chuyển đến một công ty ở thành phố khác, có lẽ cũng là một điển hình của việc đúng người sai thời điểm. Seongwoo biết rõ trong lòng, nếu đem thay Jisoo bằng Hyemi thì sẽ chẳng có gì khác biệt. Nhiều khi anh nghĩ Jisoo, Hyemi, hay rất nhiều cái tên khác, chỉ là một dạng khái niệm trộn lẫn giữa cảm giác cần có, lòng biết ơn như trẻ con cần chăm sóc, và cảm giác muốn bảo vệ một người. Seongwoo biết điều đó không hề công bằng với khái – niệm – Jisoo, nhưng nếu không phải là Kang Daniel thì là ai rồi cũng sẽ như nhau. Càng ý thức được điều đó, nỗi hận trong lòng anh càng xây nên một bức tường vững chắc. Bức tường giam kín tình yêu vào đó, để cho tình yêu chết mòn.

Câu chuyện đó được trí nhớ Seongwoo nhắc lại như một đoạn phim ngắn. Lần duy nhất Daniel gọi điện về kết thúc bằng giọng nói của người đàn ông khác, đó là dấu chấm hết cuối cùng. Thế giới phát triển nhanh như vũ bão, muốn nhìn thấy nhau cũng không có gì là khó khăn. Vậy nhưng Daniel đi liền ba năm, hai người chưa từng một lần nghe âm thanh của nhau vang lên giữa lòng thế giới.

Seongwoo đi xuống quầy thanh toán, anh không liếc mắt về phía ngọn nến đang lụi dần chiếu thành bóng mờ trên chiếc áo khoác một mình kia nữa. Seongwoo cho tay vào túi quần lấy ví, chiếc ví vướng phải một gói giấy vuông vẫn không thể rút ra. Đặt chiếc bật lửa trong tay lên bàn, Seongwoo một tay giữ mép túi, một tay khẽ khàng rút ví.

Jisoo nhặt chiếc bật lửa lên. Một khối bạc nguyên vẹn không có gì đặc biệt, cô hơi nhú mày:

"Bật lửa này..."

"Anh nhặt được."

Seongwoo nói đơn giản rồi cầm lấy hóa đơn. Anh đẩy chiếc bật lửa về phía người thu ngân đang đứng sau mấy ngọn đèn vàng hắt từ trên tủ rượu xuống.

"Cậu thích đúng không? Cho cậu."

Chàng trai tiến tới gần hơn, cầm chiếc bật lửa nhìn đi nhìn lại, rồi nhìn anh nghi ngại.

"Cái này anh nói là nhặt được? thật sự rất quý, Zippo được gia công lại như thế này tôi mới thấy lần đầu."

Seongwoo gật đầu.

"Dù sao cũng không phải của tôi, tôi cũng không hút thuốc."

Nói rồi anh đưa khuỷu tay ra. Jisoo tự nhiên bám vào đó, hai người bước ra đường khi tuyết rơi dày đặc.

Người phục vụ mừng rỡ cầm lấy chiếc bật lửa ánh lên dưới đèn. Dùng ngón tay miết nhẹ dưới đáy, chàng trai cảm giác được có kí tự bên dưới. Tới bên ngọn đèn bàn nhìn cho rõ, chỉ có một hình tam giác được khắc vội vàng.

Trước cửa Downpour, Seongwoo rút từ túi áo ra hai chiếc găng tay lớn đưa cho Jisoo, nói "chờ anh một chút" rồi nhanh sải bước tới thùng rác bên cạnh cửa ra vào. Dang rộng tà áo ra để che khuất mọi ánh nhìn có thể chiếu tới, anh lôi từ túi quần gói thuốc chỉ còn một điếu duy nhất ném vào thùng. Nhìn vào chỗ chiếc áo khoác vẫn im lìm nằm cùng chai rượu còn một nửa rồi lại nhìn ra trời tuyết, Seongwoo quay lưng đi về phía Jisoo.

Lần nào trái tim của Ong Seongwoo cũng thua trước Kang Daniel, nhưng lần này lí trí của anh sẽ phải chiến thắng. Điều gì là điều một người cần, điều gì là điều một người muốn, cho đến khi tuổi đời lớn thêm, điều cần thiết luôn chiến thắng dù khao khát có lớn đến đâu.

--

--

Michelle gọi Daniel quay về MI ngay sau khi biết tin cậu về nước.

Lời cam kết lần đó của Daniel cô vẫn nhớ. Là người mang đầu óc kinh doanh, đương nhiên phải tính đến lợi ích đầu tiên. Ong Seongwoo là một kiến trúc sư giỏi, Kang Daniel là một linh hồn toàn vẹn tự do, có được cả hai người đó là điều ai cũng muốn. Mặc kệ chuyện bọn họ từng yêu nhau, cả hai không bao giờ đem việc tư lẫn vào việc công, điều này Michelle biết rõ ràng. Sungwoon không đồng ý, anh nghiêm túc nói với Michelle rằng nếu không phải là ba năm trước Daniel hạ mình cầu xin dù bản thân vốn là một người không chịu cúi đầu thì anh vẫn sẽ đón Seongwoo vào MI không do dự. Michelle không buồn nhếch môi cười, cô cong đôi môi đỏ mọng của mình lên.

"Đó là cậu nói, khi đó cậu chỉ là giám đốc sáng tạo của bên nội thất. Còn cậu nghĩ thật sự tôi sẽ trao quyền thiết kế tòa nhà Empire cho Ong Seongwoo sau tất cả những chuyện xảy ra sao? Ong Seongwoo là một viên ngọc đã được mài sáng, nhưng thứ tôi cần hơn cả là Kang Daniel. Cậu ấy là một viên kim cương vẫn còn được bọc trong đá. Kim Namjoon của Gensler đã nhòm ngó đến từ trước khi Daniel đi, tôi chỉ lấy lợi thế của chúng ta ra buộc cậu ấy lại."

Sungwoon cự nự rằng Michelle miệng nói không lẫn việc tư vào việc công nhưng chính mình lại tạo cơ hội cho hai người bọn họ ở gần nhau. Michelle phẩy tay cười, từ lâu cô đã không còn ôm mộng làm người dẫn đường cho hai kẻ mù đường kia nữa.

--

Văn phòng thiết kế từ sau khi Daniel đi khỏi đã được thay đổi hoàn toàn. Không gian chia đôi ra, một nửa là bàn ghế nghiêm túc, nửa kia toàn là những gối tựa và bàn thấp. Ngày quay về, Daniel không khỏi bật cười khi thấy đám nhân viên dưới quyền mình ngồi la liệt trên sàn nhà. Chỉ vài năm, MI đã phát triển nhanh không ngờ tới. Thu mua vài công ty kiến trúc rồi sát nhập thành một công ty lớn, bộ phận thiết kế nội thất đã không cần phải đi đấu thầu nữa mà đơn giản kết hợp với công ty kiến trúc để cùng thực hiện công trình. Sungwoon không còn ở vị trí giám đốc sáng tạo nữa, anh đã lên đến chức phó tổng từ lâu. Phòng làm việc của Sungwoon do Daniel tiếp quản, cậu ngồi trong đó không quen nhưng cũng biết rằng mình không thể chạy ra cùng với mọi người. Nếu là Daniel của vài năm trước, dù có làm giám đốc sáng tạo hay chức cao hơn nữa cậu cũng sẵn sàng ra đó. Nhưng Daniel lúc này biết được rằng có những khoảng cách cần giữ lại để cuộc sống cân bằng. Quan hệ giữa cấp trên và cấp dưới cũng cần một khoảng cách nhất định.

Một đôi người nhìn Daniel bằng ánh mắt nghi ngại. Biết những gì người khác bàn tán ở sau lưng, Daniel không quan tâm đến. Tổ nội thất từ sáu năm trước nhân sự đã được phân ra tứ tán, chỉ còn lại Hana, cô gái đầu tiên biết được chuyện cậu và Seongwoo những ngày trước đây. Hana không thắc mắc cũng không bảo vệ Daniel, cô vẫn chỉ

coi cậu là Kang Daniel của trước kia, khác biệt duy nhất là bây giờ đây muốn gặp Daniel thì không phải xuống sàn nhà tim mà cần đi qua một lớp kính.

Michelle không hổ danh là người chỉ biết đến công việc. Daniel vừa về đúng ba ngày, còn chưa kịp quen mặt với toàn bộ nhân viên dưới quyền mình, cậu đã bị dúi vào tay bản kế hoạch của một công trình lớn. Công trình lần này là một chung cư cao cấp gần sườn núi phía Bắc, mỗi tầng chỉ có hai căn. Người thiết kế không ai khác là Ong Seongwoo, Daniel nhìn chăm chú vào dòng tên anh rồi nhẹ nhàng mỉm cười. Dù sao thì đến công ty cũng nên làm việc, không thể để cho Seongwoo có lí do mà nặng lời với mình thêm nữa. Daniel cùng nhân viên họp bàn phương án thiết kế cho đến khuya cũng không kịp về nhà. Mà nhà và công ty cũng không có gì khác nhau cả, dạo này Seongwoo đóng cửa buồng rèm từ rất sớm, Daniel về nhà cũng chỉ thấy căn nhà đối diện im lìm. Cậu ngủ luôn ở văn phòng, sáng hôm sau vội vã thức dậy cũng chỉ kịp pha cà phê cho cả phòng rồi lại bắt tay vào làm việc.

"Ý định của nhóm chúng tôi là biến khu căn hộ mười hai tầng thành mười hai phong cách nội thất khác hẳn nhau. Độ đa dạng của khách hàng là rất lớn, gu thẩm mỹ của mỗi người cũng khác nhau, nếu như chúng ta gom hết tất cả khách hàng vào chung một giỏ thì nguy cơ bỏ thừa căn hộ không phải không xảy ra."

Hana trình bày suôn sẻ, Daniel ngồi dưới gật đầu. Một mắt cậu nhìn xuống bản kế hoạch, một mắt kia chốc chốc lại liếc về phía đối diện. Seongwoo ngồi nhìn chăm chú lên màn hình, ánh sáng đèn chiếu qua đôi kính của anh trở nên hơi lóa. Anh dựa hẳn lưng vào ghế, chiếc ghế nhẹ nhàng xoay sang trái rồi sang phải, một tay Seongwoo cầm cây bút chì cọ nhẹ vào môi. Jisoo ngồi cạnh anh, hai bọn họ chỉ dùng chung một cốc nước. Mấy ngón tay cô lướt rất nhanh trên bàn phím, thỉnh thoảng Jisoo lại nghiêng đầu qua hỏi Seongwoo gì đó. Anh không thay đổi tư thế, chỉ dừng xoay ghế ghé môi vào tai cô mà mắt vẫn nhìn lên màn hình. Mười lăm phút trình bày nhanh chóng qua đi, Hana thở phào rồi bước xuống tổ nội thất ngồi nhìn Daniel. Trao cho cô một cái nhìn khích lệ, Daniel đứng dậy hắng giọng:

"Đó là toàn bộ kế hoạch của bộ phận nội thất, chúng tôi hoan nghênh ý kiến của tất cả mọi người."

Sungwoon nhìn về phía Seongwoo trước tiên. Điều đó dường như đã thành thông lệ, bởi lẽ không chỉ riêng anh mà tất cả mọi người đều nhìn tới. Seongwoo thôi xoay ghế, anh ngồi thẳng dậy rồi nói:

"Đầu tiên tôi muốn hoan nghênh giám đốc sáng tạo mới của bộ phận nội thất."

Mấy nhịp tim của Daniel đột ngột tăng lên, nhưng ngay lập tức lại bị hắng đi.

"Nhưng ý kiến của tôi là bản kế hoạch này chỉ tương đương một mớ giấy lộn mà thôi."

Cả phòng họp im lìm. Seongwoo đẩy ghế ra rồi vòng qua bàn đi lên phía máy chiếu. Một tay anh mở ra phần mềm thiết kế, một tay cầm cây bút chuyên dụng cho bảng vẽ nhanh chóng vừa viết vừa vẽ ra ý của mình.

"Kang Daniel, đúng không? Cậu mang tiếng từng đi học ở nước ngoài, bản thân cũng là họa sĩ nổi tiếng, tôi có một chút thất vọng rồi."

Seongwoo nhìn vào mắt Daniel, năm giây sau anh tiếp tục lên tiếng:

"Kang Daniel, tôi hỏi cậu, bây giờ cậu thích phong cách nội thất nào?"

Daniel chưa mở miệng, Seongwoo đã nói ngay:

"Nội thất công nghiệp, sử dụng gỗ sậm màu và lộ kết cấu, đúng chứ? Nếu tòa nhà của chúng ta có tất cả mười hai tầng, cậu muốn ở tầng nào? Tầng mười hai để ngắm sao đón gió phải không?"

Mọi người không có đủ thì giờ để ngạc nhiên vì sao Seongwoo lại có thể biết tường tận những điều đó, Seongwoo đã chuyển sang chỗ cậu nhân viên tên là Park Taehwan ở bộ phận kiến trúc.

"Park Taehwan, cậu thì sao?"

"Em... Ơ... cổ điển."

"Okay. Vậy cậu muốn ở tầng mấy?"

"Tầng một đi, em thường đi làm muộn."

Tòa nhà mười hai tầng được Seongwoo đánh dấu trên màn hình tên tuổi cùng với phong cách nội thất cho tầng một. Tầng mười hai, anh cũng ghi hai chữ K.D cùng với mấy dòng nguệch ngoạc industrial. Anh ngừng đầu nói với mọi người:

"Còn tôi và Kim Jisoo, chúng tôi đều thích phong cách tối giản, và ở tầng bốn."

Seongwoo hạ bút xuống mấy chữ "O&K" vào tầng bốn. Vài người mỉm cười, Daniel lại ngồi yên không chớp mắt.

Seongwoo buông cây bút xuống, cầm lấy chiếc bút laser dò theo mấy nét vẽ của anh.

"Kang Daniel, ví dụ bây giờ cậu đi mua nhà và thấy ở đây có một căn hộ được thiết kế theo phong cách cậu thích, nhưng lại nằm ở tầng một, còn Park Taehwan, căn phòng cổ điển của cậu ở tận tầng mười hai, cậu thấy thế nào? Có đồng ý không?"

"Còn nữa, mỗi tầng của chúng ta đều chia đôi thành căn hộ cho người độc thân và gia đình, Kang Daniel, nếu như tôi và Jisoo đi tìm một căn hộ có phong cách tối giản dành cho gia đình nhưng ở tầng chúng tôi thích chỉ có căn hộ cho người độc thân là có phong cách đó, nếu là cậu, cậu có chọn không?"

Seongwoo không nhìn về phía Daniel nữa. Anh lại múa bút như bay trên bảng vẽ của mình.

"Kang Daniel, nếu là người bình thường chắc chắn tôi đã đề nghị cho nghỉ việc ngay khi thấy bản kế hoạch này. Nhưng vì cậu là người mới tới, nên tôi muốn giảng cho cậu một chút. Có thể hiểu đơn giản như thế này: Việc xây một tòa nhà cũng giống như cách chúng ta chơi vé số. Để trúng được giải tám thì rất đơn giản, cũng có nhiều người trúng hơn. Giải nhất đương nhiên có nhiều người muốn trúng, nhưng cơ hội trúng là rất nhỏ. Nếu như cậu đưa ra càng nhiều dữ liệu để thu hẹp đối tượng, có thể cuối cùng phương trình của cậu sẽ vô nghiệm. Trong đời không phải ai cũng may mắn tìm được một ngôi nhà trùng khớp với mình như thế, cũng không có ai may mắn xây được một ngôi nhà có phong cách và vị trí cùng công năng hoàn hảo cho một người được đâu."

Giọng Seongwoo khô khan lạnh nhạt. Mọi người đều đã quen với điều đó, trừ Daniel. Anh dùng bộ dạng của thầy giáo dạy môn lịch sử kiến trúc ngày xưa đứng giảng bài cho cậu, nhưng giọng nói ấm áp đã bị rửa trôi đi đâu đó mất rồi. Cậu cúi nhìn bản vẽ của mình rồi đứng dậy.

"Ông Seongwoo, tôi thừa nhận kế hoạch của chúng tôi rất có vấn đề. Nhưng mà tôi cũng muốn lật ngược vấn đề lại một chút. Anh biết bao nhiêu phong cách nội thất trong đời?"

"Để tôi tạm kể ra giúp anh: cổ điển, bán cổ điển, retro, tối giản, công nghiệp, rustic, country, bohemian, còn rất nhiều nữa, các nhánh có đuôi là chic hay glam... Nếu không phải là người trong ngành, liệu có ai quan tâm đến đầy đủ các phong cách đó? Và nhìn vào đối tượng khách hàng mà công ty cung cấp, tôi chỉ đọc được một điểm thôi: đó là đối tượng có tiền. Anh có chắc chắn rằng tất cả những người đi mua nhà đều tâm niệm "mình muốn một căn nhà mang phong cách cổ điển ở tầng một" rồi đến nơi và thấy căn nhà ở tầng một mang phong cách tối giản sau đó bỏ qua? Anh cũng có nghĩ đến chuyện này không, tôi rất muốn một ngôi nhà theo phong cách industrial, nhưng sau khi ghé tầng mười hai của tòa nhà đó và gặp một căn theo phong cách bohemian lại thấy không tệ, tôi có thể quay sang yêu ngay phong cách đó và chọn, điều này có khả năng chứ?"

Sungwoon gật gù cười, Kang Daniel thật sự đã lớn. Những ngày trước đây khi cậu vẫn còn ở sau lưng anh làm việc, chỉ cần nghe mấy lời như Seongwoo vừa nói chắc chắn Daniel đã bỏ cuộc rồi.

Mọi người chăm chú nhìn Daniel và Seongwoo bàn luận qua về, chỉ riêng Jisoo là vừa gõ máy vừa nghĩ lung tung. Có thể vì rằng cô quá nhạy cảm khi biết Daniel là người cũ của Seongwoo, Jisoo tin rằng câu chuyện nhà cửa đó đều có ý nghĩa sâu xa đằng sau qua lời nói của hai người đó. Gõ vu vơ rồi xóa một đoạn dài, Jisoo lắc đầu rồi ngồi thẳng lại. Hai người kia đã bàn đến chuyện nếu như là những căn nhà đó không phải xếp tầng mà ở riêng biệt thì sẽ ra sao, trong mắt Daniel lúc này chỉ tồn tại Ong Seongwoo kiến trúc sư trưởng, mà Seongwoo cũng chỉ đang nói chuyện với giám đốc sáng tạo Kang Daniel. Cuộc họp đến gần chiều rồi vẫn chưa ngã ngũ, cuối cùng Michelle đứng dậy đập bàn:

"Ong Seongwoo, Kang Daniel!"

Daniel và Seongwoo dừng lại. Hai người nhìn quanh thấy cả phòng họp đang nhìn lên, vài người lén ngáp dài dưới gầm bàn. Seongwoo cau mày, Daniel thì hơi bối rối.

"Daniel vừa chân ướt chân ráo về công ty được mấy ngày, cũng không quen với phong cách làm việc ở đây. Tôi thấy lần này nên gộp nhóm kiến trúc và nội thất lại một chỗ, Ong Seongwoo, cậu vừa làm việc vừa chỉ dạy Daniel được không?"

Seongwoo nói lạnh nhạt:

"Tôi không thừa thời gian, cũng không đủ trình độ dạy người ở nước ngoài về."

"Vậy cậu rút khỏi case này."

Mọi người đều ngạc nhiên nhìn Michelle. Thông thường trong những cuộc tranh cãi không ngã ngũ thì phần thắng luôn nghiêng về phía Seongwoo, lần này lại là ngoại lệ. Seongwoo ngậm đắng trả lời:

"Tôi không rút."

Michelle cười chiến thắng. Sau một năm không có công trình nào để làm, từ khi vào MI Seongwoo quý trọng từng cơ hội một.

"Vậy cậu ở lại làm cùng Daniel trước đi, cho tới khi thống nhất được phương án thiết kế."

Daniel nhìn vẻ mặt giống như vừa bị uống thuốc của Seongwoo, đi lướt qua anh rồi thì thầm nói:

"Kiến trúc sư Ong, đừng lấy việc công trả thù riêng vậy chứ."

Dĩ nhiên Daniel chỉ nói đùa, Seongwoo biết điều đó nhưng cuối cùng vẫn đi về phía bên Jisoo ngồi xuống. Michelle nói vài câu tổng kết, mọi người nhanh chóng chuồn ra khỏi phòng họp sau bốn tiếng liên tục nghe Daniel và Seongwoo tranh luận với nhau.

--

Michelle, Sungwoon cùng với Daniel đi vào thang máy dành cho quản lý. Seongwoo vào sau cùng, anh đứng bên cạnh Jisoo rồi nhìn thang máy nhân viên đầy chật người liền kéo cô vào bên thang máy của mình. Đám nhân viên ồ lên, Jisoo cũng ngại ngùng ôm máy tính đỏ mặt. Daniel nhẹ lùi vào góc trong cùng của thang máy, rũ đầu xuống để không nhìn thấy cảnh Seongwoo đang cầm lấy cổ tay Jisoo phản chiếu qua tấm gương trước mặt mình.

Thang máy chạy từ từ, cả năm người không ai nói với ai một lời nào. Đến tầng thứ mười tám, Michelle đột ngột lên tiếng:

"Ông Seongwoo, nếu như làm theo phương án của Daniel lúc chiều, tôi đã biết bán một căn cho ai rồi."

Seongwoo cười không đáp, đương nhiên anh biết Michelle muốn nói gì. Daniel lại càng cúi đầu, nhìn qua gương có thể thấy cả đỉnh đầu với chân tóc hơi đen chưa nhuộm lại. Thang máy dừng lại ở tầng mười bảy nhưng không có ai đi vào, Sungwoon cau mày nhấn nút đóng cửa.

"Mua căn hộ dành cho gia đình? Sao, bao giờ thì mời chúng tôi đi đám cưới?"

Daniel đột ngột xé rách một tờ giấy. Bốn người liếc nhìn qua tấm gương, cậu hấp tấp nhét tờ giấy vào túi mình. Seongwoo quay sang nhìn Jisoo, anh mỉm cười khi thấy da cô càng ngày càng hồng lên.

"Đám cưới cũng không đến lượt chị."

"Cũng được thôi, tôi đỡ tốn tiền mừng. Nhưng rõ ràng cậu vẫn nên mua căn hộ, căn phòng trên gác nhỏ như vậy làm sao đủ cho vợ chồng và cả con cái đúng không, cậu muốn mấy đứa?"

Sungwoon muốn bước ra lắm rồi nhưng không thể bước. Michelle rõ ràng biết trong ba người đứng phía sau mình có hai người là quá khứ và hiện tại của người còn lại, mà vẫn dám cùng người đó nói chuyện tương lai. Mặt Jisoo đã đỏ bừng như trái đào chín, Seongwoo cười nhìn lên tấm gương trước bảng điều khiển:

"Bố mẹ tôi nói muốn một trai một gái."

Nhịp tim của Daniel lại rối loạn. Chuyện một trai một gái đó cậu cũng biết, thậm chí hai người đã từng có lần thức suốt đêm để đặt tên cho hai đứa con mà bọn họ vẫn chưa biết mặt.

"Sungwoon, bấm giúp em tăng mười ba."

Michelle hình như chỉ sợ thiên hạ không loạn, cô quay đầu hỏi:

"Em xuống phòng tài vụ làm gì? Mới đi làm ba ngày đã tính đến chuyện nhận lương?"

"Em nhớ ra quên đồ ở văn phòng, em quay lên lấy."

Sungwoon đưa tay bấm số, cầu nhàu nói với Michelle:

"Muốn ra hay vào là việc của cậu ấy, liên quan gì đến chị chứ?"

Đương nhiên là có liên quan. Không có Daniel ở đây, Michelle đâu có hứng thú nói với Seongwoo về chuyện nhà cửa con cái. Tranh thủ thời gian còn lại, Michelle lại tiếp tục nhìn sang phía Jisoo:

"Jisoo thì sao? Em muốn sinh cho Seongwoo mấy đứa con?"

Jisoo cắn môi ngại ngùng nhưng nụ cười bên môi cô lại rạng rỡ:

"Chị, anh ấy còn chưa cầu hôn..."

"Chỉ là chuyện một sớm một chiều thôi, tôi hỏi trước để chuẩn bị trang phục ngay từ bây giờ là được."

Daniel chăm chăm nhìn vòng tròn đỏ trên bảng điều khiển. Cảm giác được rằng đã sắp đến, cậu nhấc chân lên. Thang máy đột nhiên chòng chành rồi mới dừng lại, nhịp chân Daniel bị hẫng đi. Cậu loạng choạng va phải vai của Seongwoo và cả Jisoo, bước chân lại lờ đờ làm đầu đụng vào vách thang máy thành một tiếng động lớn rồi mới dừng lại. Daniel một tay ôm lấy trán, đột nhiên cúi đầu xin lỗi rồi rít.

Seongwoo ôm lấy vai Jisoo giữ cho cô khỏi ngã, vừa định ngẩng đầu lên mắng Daniel đi đứng không cẩn thận để đụng phải Jisoo thì khựng lại vì thấy Daniel không kịp nhìn xem có ai bị gì không mà đã cúi đầu. Michelle lẫn Sungwoon nhìn cảnh đó cũng đều sững sờ, cho đến khi Daniel cúi đầu lần thứ bao nhiêu không rõ, Sungwoon mới nhẹ nhàng đỡ cậu:

"Daniel, em làm sao vậy?"

Daniel đang cúi gập người bỗng nhiên dừng lại rồi chợt nhớ ra mình không phải đang phục vụ trong nhà hàng ở nơi kia nữa. Người cậu vừa va trúng là Seongwoo và bạn gái của anh, sẽ không có ai chửi mắng hay đuổi việc cậu chỉ vì một tai nạn cỏn con. Ấn tượng về những lần bị đuổi việc khi lỡ đụng phải khách đã in quá sâu trong tâm trí, Daniel chưa kịp suy nghĩ gì đã theo bản năng mà cúi đầu. Bề bàng nhận ra mình vừa làm chuyện kì lạ trước mặt Seongwoo, Daniel đưa một tay giữ trán rồi lùi ra cửa.

"Em đi lên trước, chào mọi người."

Nói xong, Daniel nhanh chóng đi về phía thang máy dành cho nhân viên. Cửa thang máy mở ra, tiếng cười nói của những người bên trong im bật. Nhìn vào thang máy không còn một chỗ bước vào, Daniel lại cúi đầu rồi chạy về phía cầu thang bộ.

Ở trong thang máy, mọi người vẫn chưa hết ngạc nhiên. Daniel hành động quá đột ngột, Seongwoo quên mất chuyện Jisoo vẫn ở trong vòng tay của mình. Đến khi cửa thang máy đóng lại, Seongwoo mới nhìn xuống chỗ cô.

"Em có sao không?"

Jisoo còn chưa xiêu vẹo đã có Seongwoo kéo lại bao trong cánh tay mình, làm sao có thể bị thương gì. Cô vừa định trả lời cho anh yên tâm nhưng khi vừa nhìn qua phía mấy tờ tài liệu của Daniel còn rơi dưới đất, Jisoo đã đưa tay ôm lấy đầu mình.

"Em hơi đau đầu một chút, vai cũng bị đau."

Michelle nhếch môi cười, Sungwoon thì quay ra sau lo lắng. Seongwoo đưa tay áp lên tay cô, anh nhẹ nhàng nói:

"Chút nữa có cần anh đưa em đến bệnh viện kiểm tra không? Hôm nay về nhà anh đi, nếu như nửa đêm bị đau thì còn có anh."

"Không cần đến bệnh viện, về nhà anh là được rồi."

Seongwoo gật đầu rồi nhẹ siết lấy vai Jisoo. Seongwoo đi ra ở tầng một, Michelle và Sungwoon lại xuống tầng hầm. Vòng tròn màu đỏ dừng lại ở con số 1, Seongwoo ôm Jisoo bước ra. Cửa vừa chực đóng, Michelle liếc mắt qua cạnh sắc của miếng sắt ốp bên trong thang máy lúc trước Daniel vừa đụng phải. Cô ôm miệng kêu lên:

"Máu gì đây? Daniel lúc nãy bị đập vào đây chảy cả máu?"

Seongwoo vừa bước đi được một bước liền khựng lại. Sungwoon nghe Michelle nói thì ngay lập tức nhìn qua, anh chỉ kịp một tiếng rồi đẩy Michelle ra ngoài.

"Chỉ tự xuống tầng hầm đi, em lên xem Daniel."

Cánh cửa thang máy đóng lại, Seongwoo còn kịp nhìn thấy một vết đỏ khác thường trên tờ kế hoạch. Tim Seongwoo còn chưa kịp đập trở lại, Michelle đã đẩy vào lưng anh.

"Đổ một chút máu có là gì đâu, cậu đưa Jisoo đi khám thử đi."

Jisoo ở trong lòng Seongwoo cắn môi lo lắng. Michelle khoác chiếc túi da lên vai, lại như có như không thở ra một câu:

"Đập đầu chảy máu còn xin lỗi rồi rít, không rõ là mắc chứng tự ngược hay gì..."

Michelle thanh thoi bước mấy bước chân về tầng hầm. Cô cười với chính mình, bản thân từng nói rằng nếu như cô đã từng một lần tạo cơ hội mà hai người kia không biết trân trọng thì cô cũng không muốn liên quan gì nữa, nhưng đến cuối vẫn không nhịn được mà xen vào. Có điều người lần này cần phải giải quyết khó khăn hơn Joo Hyemi của ngày xưa rất nhiều, mà Ong Seongwoo lần này cũng không chỉ bị người khác lừa dối. Seongwoo lừa dối chính mình hay thật tâm như thế Michelle không cần biết, với cô chỉ có nỗi đau của Daniel là thật hơn bất cứ điều gì.

--

Jisoo không chịu đi khám. Vừa về tới căn gác nhỏ, Seongwoo để cô tựa vào giường còn mình thì thay đồ để nấu ăn. Cởi chiếc áo sơ mi ra treo lên cánh tủ, Seongwoo bỗng nhiên nghe bên vai áo có một mùi hương rất lạ. Seongwoo đưa chiếc áo lên mũi ngửi thử, mùi nước hoa hơi nồng không giống như mùi hương thơm lạnh của anh. Chắc hẳn Daniel đã làm mùi hương đó vương lại khi va phải anh, Seongwoo nhắm mắt lắc đầu không muốn nghĩ đến cảnh Daniel vừa ôm trán vừa gập người xin lỗi rồi chạy đi như phải bóng nữa.

Từ phía sau lưng có một bàn tay tìm tới, Seongwoo hơi rùng mình khi cánh tay Jisoo vòng qua eo. Anh xoay người lại vừa định gỡ ra thì Jisoo đã rúc đầu vào ngực anh khẽ dụi.

"Em không muốn ăn cơm, em mệt rồi, ôm em ngủ được không?"

"Mới tám giờ, em ngủ gì chứ? Ăn xong rồi ngủ, anh nấu nhanh thôi."

"Nhưng em đau đầu lắm."

Seongwoo đưa tay vuốt tóc Jisoo, trong lòng nổi lên một cơn đau đớn. Đập đầu đến mức chảy máu, không biết sẽ đau đến chừng nào. Anh vòng tay ra sau lưng kéo cánh tay của Jisoo ra, nhẹ nói:

"Nằm xuống đi, anh mặc áo rồi nằm với em."

Jisoo hài lòng tới bên giường nằm xuống. Seongwoo mặc vào chiếc áo thun dài tay rồi tắt bớt đèn phòng, chỉ để lại cây đèn bàn. Nghĩ đi nghĩ lại, anh lại tắt đèn bàn, bật đèn ngủ. Jisoo nhỏ nhắn nằm gọn trong lòng Seongwoo, không như người nào đó. Cô ôm anh rất lâu mà không nói, Seongwoo cũng chỉ vỗ nhẹ lên vai cô.

Seongwoo không dám nhắm mắt lại. Nếu như nhắm mắt, chắc chắn anh sẽ lại nhìn thấy tờ giấy kế hoạch có một vết máu đỏ chưa khô. Seongwoo mở mắt từ tám giờ đêm cho tới tận hai giờ sáng, xe cô đi lại trên con đường nhỏ kia hết đông rồi thưa, mãi cũng không nghe thấy tiếng motor chạy về.

--

Sungwoon tìm thấy Daniel khi cậu đang sắp xếp tài liệu gì đó trong phòng. Rõ ràng Daniel chỉ sắp xếp cho có việc mà làm, Sungwoon giữ cánh tay cậu lại rồi kéo bàn tay đang áp lên trán ra. Vết đụng tường đã làm thành một đám tím bầm, máu chảy ra ướt cả lòng bàn tay cậu. Sungwoon bưng bưng tức giận lôi Daniel về phía cửa để đi đến bệnh viện kiểm tra, Daniel liền giữ tay anh lại.

"Em không sao, em sắp xong tài liệu rồi về Hotaru có việc."

"Đụng đầu chảy máu rồi còn nói không sao?"

Daniel lắc đầu. Chảy máu một chút có là gì chứ, cậu đã từng tẹt hơn rất nhiều. Hơn nữa, còn gì có thể tẹt hơn chuyện đứng cạnh người mình yêu đến chết, nghe người đó bàn chuyện gia đình con cái với một người khác. Daniel không cảm giác được gì sau cú tông đó công lớn chính là nhờ câu chuyện giữa Seongwoo và Michelle. Ít ra còn biết được rằng Seongwoo chưa cầu hôn cô gái đó, Daniel tự an ủi mình rồi ôm đầu đi xuống.

Khó khăn đội vào đầu chiếc mũ bảo hiểm, Daniel nổ máy lao đi. Nói là đi về Hotaru, vậy mà Sungwoon đi sau lưng cậu hết hai vòng thành phố vẫn chưa thấy Daniel rẽ về con phố nhỏ nơi Hotaru nằm khuất sau hàng rào kim ngân tươi tốt.

Khi Daniel dừng xe trước cổng, quán cà phê chỉ còn một ngọn đèn bên cửa sổ cùng với dãy đèn đom đóm trong vườn. Jisung đang dọn dẹp đồ đạc trong quán còn Jiwon thì ngồi thờ ở hàng hiên. Vừa bước vào cánh cổng phủ đầy hoa, Daniel đã gọi lớn:

"Kim Jiwon, cấp cứu!"

Không cần biết Daniel đùa hay thật, vừa nghe nói tới hai câu cấp cứu là Jiwon đã nhào xuống mấy bậc thang. Lôi cậu vào nhà rồi vừa xử lý vết thương Jiwon vừa la mắng. Jisung nghe mấy câu mắng của Jiwon cũng chỉ cười lắc đầu dọn dẹp tiếp, còn Daniel thì chỉ nhăn mặt khi cô nhỏ chấm bông lên vết thương đã khô lại chỉ còn chảy ra thứ nước mô trong mờ mờ.

Jisung đã đi ra sau vườn rồi, Daniel mới nhỏ giọng nói với Jiwon:

"Hôm nay anh ở chung thang máy với Seongwoo và cô ấy. Hai người bọn họ nói đến chuyện kết hôn. Này, nhẹ tay thôi!"

Bàn tay đang cầm bông sát trùng của Jiwon trượt thẳng một đường từ trán xuống lông mày cậu. Cô nhỏ tự dưng xuýt xoa như chính mình bị đau rồi thối khế lên vết thương rồi mới hỏi:

"Vì thế mà anh đâm đầu vào cạnh sắc đến nỗi chảy máu thế này?"

"Không phải, anh bị hụt chân. Nhưng mà sau đó, kể lại thì thật là nhục, anh quen thói cúi đầu rồi rít xin lỗi người ta."

Đôi mắt Jiwon thoáng cái đã đỏ hồng. Cô là người duy nhất trong số những người ở đây biết chuyện vì sao Daniel lại ra đi, biết cả chuyện cậu bị sang chấn tâm lý sau những ngày ở nước ngoài. Daniel thấy Jiwon lại chực khóc thì nhoẻn cười.

"Thôi đừng khóc, Jisung giết anh bây giờ."

"Chú sẽ giết anh Seongwoo thì có."

Jisung dạo gần đây không còn quá bài xích Seongwoo như dạo trước, nhưng thái độ của anh với Seongwoo cũng lạnh nhạt hững hờ. Anh một mặt nói với Daniel rằng đừng chen vào hạnh phúc của Seongwoo sau khi chứng kiến những ngày Seongwoo sống không bằng chết, một mặt lại không thể tha thứ cho Seongwoo vì câu nói giữ đồ người chết mà Seongwoo đã nói trước đây. Jiwon hít một hơi sâu rồi dán một mảnh băng trắng lên vết thương đã được xử lý sạch sẽ.

"Tại sao anh không nói cho anh ấy biết lý do vì sao anh đi? Nếu anh ấy biết, mọi chuyện sẽ khác."

"Anh sợ."

Daniel buông ra hai tiếng gọn lỏn rồi nhìn về phía Jisung đang tính toán gì đó trong sổ sách trên quầy. Cậu thật sự rất sợ câu trả lời rõ ràng từ phía Seongwoo. Thà là mập mờ hay chịu tổn thương hơn nữa, Daniel cũng không nghĩ

mình có thể chịu được một câu Seongwoo nói rằng hiện tại anh yêu cô gái kia và sẽ mãi là như vậy, mặc kệ lý do Daniel bỏ đi là gì.

Jiwon sắp xếp mấy thứ đồ sơ cứu vào chiếc hộp sắt nhỏ, cô thủ thỉ nhẹ nhàng:

"Nếu như anh ấy biết những chuyện anh đã trải qua, chắc chắn anh ấy sẽ không thể nói ra lời độc ác nào đâu."

Daniel lắc đầu mấy cái để cho tóc mái rủ xuống che đi vết thương, cậu nhìn Jiwon cười buồn bã:

"Anh không muốn anh ấy vì thương hại mà quay về. Hơn nữa, cô gái đó thật sự rất phù hợp với Seongwoo. Em chưa thấy đó thôi, hai người bọn họ hiểu nhau vô cùng."

"Anh nói vậy thì em cũng không phải là người hợp với chú rồi. Em và chú luôn không hiểu nhau gì cả."

Daniel xoa đầu Jiwon. Cô nhỏ đến bây giờ không còn là một cô gái mười chín tuổi nữa, nhưng tư duy vẫn mạch lạc gãy gọn như chưa từng xảy ra bất cứ biến động nào. Đóng nắp hộp cứu thương bằng một động tác dứt khoát, Jiwon nói:

"Tóm lại em vẫn nghĩ anh nên thử một lần. Anh phải tin tưởng vào tình yêu của anh ấy chứ. Đúng không, Yoon Jisung?"

Mấy câu gọi Jisung, Jiwon nói lớn lên. Từ trong quây Jisung ngược lên, anh không nghe được gì nhưng gật đầu ngay lập tức:

"Đúng vậy."

Jiwon cười rất tươi, Daniel cũng cười theo cô.

Mọi chuyện thật sự không đơn giản như thế.

Một ngày cuối thu, ba năm trước.

==

Căn gác nhỏ ở bên trên văn phòng kiến trúc rộn ràng tiếng nói. Chỉ có hai người cùng với hai con mèo nhưng Seongwoo vẫn phải nhăn mặt bịt tai lúc Daniel quàng vào cổ anh chiếc cà vạt tối màu. Lắc lắc đầu rồi nhìn xuống chiếc cà vạt bằng ánh mắt kì thị hết sức, Seongwoo lẩm bẩm:

"Anh không thích cái này."

"Em vút hết mấy cái nơ đi rồi. Hay bây giờ lấy ruy băng buộc vào cổ cho anh nhé?"

Seongwoo hơi bĩu môi nhưng không nói gì nữa. Tay anh cầm sẵn chiếc áo vest màu nhung xanh, Daniel chăm chú sửa lại tóc của Seongwoo rồi mới quay về chỉnh qua mái tóc đã được nhuộm nâu của mình một chút.

Hôm nay là một ngày đặc biệt quan trọng của Seongwoo. Tòa nhà cao nhất thành phố tổ chức tiệc khánh thành, kiến trúc sư trưởng lại một lần nữa trở thành nhân vật chính. Daniel mất cả tuần liền mới chọn được cho anh một mẫu vest với hai hàng khuy ở trước, lại chuẩn bị trước cả tháng trời tất cả mấy thứ phụ kiện kèm theo. Đến lúc này khi Seongwoo đã đỉnh đặc trở thành một quý ông, Daniel vẫn đang sơ sài mặc chiếc áo sơ mi trắng trên người. Daniel vừa chỉnh tóc vừa không ngừng liếc về phía Seongwoo, anh buồn cười xoay đầu cậu trở lại tấm gương.

"Anh biết anh đẹp trai rồi, đừng nhìn nữa."

Daniel nhìn mình trong gương một chút, suy tư hỏi:

"Em cũng cần đi sao?"

"Đương nhiên rồi, hôm nay là ngày đặc biệt mà."

"Cũng chỉ là một tòa nhà thôi, có gì đặc biệt chứ. Chỉ cần là nhà Ông Seongwoo xây thì em đã tự động thấy đẹp rồi, không cần biết là nhà cấp bốn hay nhà chọc trời."

Seongwoo cười cười lấy từ tủ ra bộ vest màu đỏ rượu của Daniel, cẩn thận cài lên đó một chiếc ghim cài áo.

"Nhưng hôm nay là ngày rất quan trọng. Toà nhà đó cũng là toà nhà lớn nhất anh xây."

Anh cho tay vào túi quần rồi nhanh chóng buông ra. Chiếc hộp gỗ vuông vẫn đã nằm trong đó từ rất lâu, cuối cùng cũng có thể chính thức đưa nó ra cho người trước mặt.

Daniel thở dài nhưng rồi cũng đứng lên mặc vào bộ vest. Cậu không thích mấy thứ tiệc tùng đó, từ khi còn làm ở MI Daniel đã tỏ ra không có hứng thú rồi. Lúc đó còn có thể lấy cớ từ chối hoặc ít nhất là làm mình làm mẩy với Sungwoon, nhưng đương nhiên Daniel không thể từ chối Seongwoo được.

Bọn họ ở cùng nhau bao lâu Daniel thực tình không nhớ, nhưng cậu nhớ chắc chắn rằng mình đã cùng Seongwoo đi đến tất cả mười tám buổi tiệc mừng công rất lớn ở khắp mọi nơi. Đứng ở dưới sảnh nhìn lên thấy Seongwoo nhẹ mồm cười trên sân khấu, vẻ trưởng thành của anh càng ngày càng hấp dẫn mọi ánh nhìn. Daniel nhớ hình ảnh thầy giáo Ong Seongwoo mặc áo sơ mi màu trời ở trên giảng đường trường kiến trúc hơn một chút, nhưng anh từ lâu cũng không còn đủ thời gian lên lớp giảng bài. Seongwoo khi trở về nhà vẫn lười biếng ngồi gật gà để cho Daniel sấy tóc, vẫn còn đủ kiên nhẫn nghe Daniel kể mấy câu chuyện không đâu, vẫn lái xe đưa cậu đi một vòng quanh thành phố vào những đêm khó ngủ rồi dừng xe lại ở vùng biển nào đó mặc kệ cho buổi thuyết trình sáng mai, nhưng Ong Seongwoo ở công ty Gensler lại đã trở thành một người khác. Một người tuyệt vời hơn, giỏi giang hơn, bận rộn hơn, trong công việc lại càng lạnh lùng hơn. Daniel hỏi đến thì Seongwoo chỉ cười nói rằng anh dịu dàng với một mình cậu là đủ. Quá hài lòng với câu trả lời đó, Daniel cũng không còn thắc mắc gì.

Bảy giờ ba mươi, hai người đàn ông từ văn phòng kiến trúc cùng nhau bước chân ra đường. Daniel vừa mới bước ra đã quay lại xua Peter vào nhà: cô mèo nhỏ đó chưa gì đã lon ton chạy theo hai người bọn họ. Xe đã chờ sẵn ở bên dưới, Daniel chui vào xe rồi dùng dằng nói:

"Chút nữa chúng ta đi bộ về được không? Lá rơi đầy rồi mà em chưa được đi dưới lá một lần nào hết."

Phớt lờ ánh mắt tọc mạch của cậu tài xế trẻ, Seongwoo vươn tay ra cầm lấy tay Daniel xoa nhẹ:

"Sáng nào em chẳng đi mua hoa trên đường đó, còn dám nói với anh là chưa được đi dưới lá một lần?"

Daniel ngoảnh nhìn ra ngoài. Lá rẻ quạt lại rơi tầng tầng lớp lớp, cơn bão năm ngoái đã làm đổ mất một cây ở chính giữa con đường nhưng mọi thứ vẫn như không có gì khác biệt. Thảm lá vàng đó ngày nào Daniel cũng đều đi qua, nhưng mùa lá rụng năm nay hai người chưa cùng nhau đi trên đó một lần nào hết.

Miên man tựa đầu vào cửa kính, bàn tay vẫn đặt trên đầu gối Seongwoo cho anh tự nhiên cầm lấy, Daniel cũng chẳng biết nên suy nghĩ điều gì.

--

Tòa nhà được khánh thành nằm cạnh bờ sông. Lần đầu đem công trình về công ty, Daniel không làm gì cũng thắc mắc rằng nếu như xây cạnh bờ sông thì làm sao đảm bảo được vấn đề biến động địa chất. Seongwoo nói rằng anh đã tính hết, kết quả là sau đó bên cạnh tòa nhà đã được gia cố móng lại còn có thêm cả một công viên. Công viên được xây trước cả tòa nhà to lớn đó, quảng trường chính của thành phố dần dần cũng dời về đây. Xung quanh những cây xanh là một khoảng đất rộng được thiết kế để trở thành đài phun nước vào ban đêm, ngoài ra chỉ có một biển quảng cáo về chương trình di cư lên ngôi sao có tên Proxima B, trên đó ghi một dòng ngắn ngủi "con người hãy phá bỏ giới hạn của không gian". Ngay trên sân thượng tòa nhà Seongwoo thiết kế cũng có đặt một trạm thiên văn thu nhỏ, anh đã định rằng đêm nay sẽ cầu hôn ở đó.

Khi Seongwoo nắm tay Daniel bước vào, sảnh chính hội trường đã ngập đầy khách khứa. Hội trường nằm ở tầng năm mươi của tòa nhà đó, từ bốn mặt ốp kính nhìn ra có thể thấy được cả thành phố lấp lánh sáng trong đêm như một ngân hà đầy sao. Daniel vừa rời tay Seongwoo ra là đã tới bên cửa kính ngắm nhìn, từ trên cao nhìn xuống mọi thứ đều giống như mấy thứ đồ chơi thu nhỏ. Seongwoo chỉ kịp ghé tai Daniel nói rằng đừng uống nhiều cũng đừng tiếp chuyện mấy cô gái chắc chắn sẽ mò đến bên, sau đó anh đã bị kéo đi giữa một đám nhà đầu tư.

Mấy người ở văn phòng kiến trúc đêm nay không đến. Bọn họ dần dần cũng đã trở thành trưởng nhóm thiết kế, Woojin cũng đã leo lên chức trưởng phòng kỹ thuật, ai nấy đều nhận những công trình lớn cho riêng mình. Không có đám người đó để cho bớt hiu quạnh, Daniel định nhắc máy gọi cho Jisung thì chợt nghĩ chắc chắn bây giờ anh đang đứng lớp với một sinh viên duy nhất là Kim Jiwon, cậu tần ngần buông máy xuống. Không biết nói chuyện gì, Daniel vừa định tiếp tục ngắm thành phố thì đã có người vỗ nhẹ sau lưng. Cậu quay nhìn rồi thở phào khi thấy Sungwoon đang cầm hai ly rượu nhìn mình mỉm cười. Nhìn thấy vẻ mặt chết đuối vớ được cọc của Daniel, Sungwoon chưa gì đã cười trêu cậu:

"Chán quá đúng không?"

Daniel cầm lấy ly rượu Sungwoon đưa cho mình, vu vơ nói:

"Không chán, em chỉ đói bụng thôi. Đám người ở đây mọi lần như một, không chịu ăn uống gì cả."

Hai người cùng nhau hướng lên sân khấu. Seongwoo đang ở gần đó, một tay anh cho vào túi quần. Ly sâm banh nổi bật trên mấy ngón tay gầy của anh, Daniel vừa nhìn đến bàn tay thuộc sở hữu của mình đó đã bất giác mỉm cười.

"Không thích thì em còn đến đây làm gì?"

Daniel gạt mớ tóc trên trán mình, giả vờ ôm ngực nói:

"Biết làm sao được, nếu là ở nơi có tất cả mọi thứ em ghét nhưng lại có Ong Seongwoo thì em cũng sẽ bất chấp mà tới thôi."

Sungwoon lắc đầu. Anh thật sự không thể nói ra mấy lời yêu thương như thế, nhất là khi đối tượng của anh thật sự dị ứng với mấy lời kia. Không dám tưởng tượng đến chuyện Noh Taehyun nghe được mấy lời đó thì sẽ như thế nào, Sungwoon uống một ngụm sâm banh lớn vừa lúc đèn ở sảnh được tắt đi, chỉ để lại đèn sân khấu.

--

Ong Seongwoo thật sự là trung tâm của mọi sự chú ý. Cách anh bước lên sân khấu thông thả vững vàng, cách anh đưa bàn tay ra chỉnh lại micro rồi nhẹ ho một tiếng, cách giọng nói trầm trầm của anh vang lên khắp sảnh, cách anh vừa nói vừa say sưa nhìn Daniel rồi nở ra một nụ cười cưng chiều vô hạn, tất cả đều làm cho không chỉ Daniel mà tất cả mọi người đều nhìn anh quên cả thở. Thời gian trôi qua, dáng dấp thanh xuân mất đi mà thay vào đó là vẻ đĩnh đạc trưởng thành, dù trong bộ dạng gì Seongwoo vẫn khiến Daniel cảm thấy mình may mắn khi vô tình chọn căn nhà đối diện với văn phòng của anh làm nơi trú tạm.

Seongwoo phát biểu xong liền trực tiếp đi về chỗ Daniel đang đứng. Gật đầu lịch sự chào Sungwoon xong, anh cầm lấy ly rượu trên tay cậu rồi quay ra sau bàn lấy một ly nước suối nhét vào tay Daniel. Daniel nhú mào:

"Anh uống được mà lại không cho em uống?"

"Chừng nào bỏ thói cao hứng lên là ôm lấy người khác không rời thì anh cho em uống. Nếu không chỉ được uống trước mặt anh thôi. Chút nữa em đi với anh."

Vừa nói, Seongwoo vừa vô tình liếc về phía Sungwoon. Bắt được ánh mắt của anh, Daniel không khỏi buồn cười nhắc cho Seongwoo nhớ:

"Người ta là chậu đã có bông rồi."

Bông hơi lùn nhưng vẫn là bông.

Seongwoo lắc đầu rồi cương quyết kéo Daniel đi. Vòng qua vòng lại một hồi quanh sảnh lớn, Daniel chỉ làm một việc duy nhất là mỉm cười cúi chào đám người tai to mặt lớn cậu lần đầu gặp mặt. Mỗi một công trình lại làm cho Daniel biết thêm một chủ đầu tư mới, hoặc có lẽ là người cũ nhưng Daniel không nhớ nổi đầu hói bụng bự là của ai

với ai. Dừng chân lại bên một nhóm người đang đứng chuyện trò rôm rả, Seongwoo tự nhiên vòng tay ra sau lưng cậu rồi mới cất tiếng chào.

Thì ra đó là một nhóm giám đốc những công ty liên kết xây dựng tòa nhà. Một người đó rõ ràng không am hiểu nhiều về kiến trúc, Daniel kiên nhẫn đứng lắng nghe mấy câu hỏi vắn vơ. Cho đến khi một người vô tư hỏi về chuyện liệu nhà kính có làm tăng nhiệt độ bên trong khi mùa hè tới, Daniel không nhịn được mà quay đầu ra sau khẽ cười rồi nhanh chóng quay về bộ dạng nghiêm túc của mình. Một người đàn ông trong nhóm bắt gặp nụ cười của Daniel liền dời sự chú ý sang cậu:

"Vị này là..."

"Xin lỗi vì cháu chưa giới thiệu chính thức, đây là bạn trai của cháu."

Seongwoo vừa nói vừa cười, bàn tay anh đỡ sau lưng Daniel nhẹ nhàng đẩy tới. Daniel duy trì một nụ cười công nghiệp rồi nói:

"Lần đầu gặp mặt các vị, cháu là Kang Daniel."

Vài người gật đầu, nhưng Daniel cảm nhận được trong ánh mắt của một đôi người có xen lẫn sự coi thường rất nhẹ.

"Cậu Kang bây giờ đang làm gì?"

"Cháu làm họa..."

Mấy âm thanh cuối cùng của Daniel bị nuốt mất. Một người đàn ông tướng tá phương phi vừa cười vừa nói:

"Còn làm gì nữa, làm bạn trai của Ong Seongwoo cũng đã đủ hãnh diện rồi, tôi nói có đúng không?"

Cố gắng kéo lên một nụ cười, Daniel khẽ gật đầu. Bữa tiệc nào cũng như thế này, cùng một câu hỏi và một đáp án, chẳng mấy khi người khác quan tâm xem Daniel thực sự là ai.

Một người hỉ hả nói đùa:

"Thì ra là bạn trai của kiến trúc sư Ong. Tôi còn tưởng Seongwoo chưa có bạn trai bạn gái, định giới thiệu cháu gái mình cho cậu ấy."

Câu đùa làm không khí càng gượng gạo hơn. Seongwoo vẫn cười, anh quay nhìn Daniel rồi lắc đầu:

"Có lẽ để kiếp sau ạ. Mà chắc kiếp sau cũng không được rồi."

Tiếng cười vang lên ồn ã, mọi người nhanh chóng chuyển sang chủ đề khác. Daniel đưa tay ra sau lưng khẽ cầm tay Seongwoo kéo xuống, thì thầm bên tai anh:

"Em đi ra nhà vệ sinh một chút."

Seongwoo gật đầu rồi nhìn vào vẻ mặt miễn cưỡng của Daniel, anh không ngại nhóm người bên kia mà nhẹ đưa khớp ngón tay lên cọ vào má cậu:

"Ở tầng thượng có một đài thiên văn, nếu em chán thì lên trên đó trước đợi anh. Nhất định phải lên đó, được chứ?"

Daniel gật đầu rồi đi. Bước vào nhà vệ sinh rồi trở ra năm phút sau đó, Daniel chợt nhớ rằng Sungwoon lúc này đã thuận tay tháo chiếc ghim cài áo của mình. Ghim cài áo đó là Seongwoo mua cho Daniel trong một đợt đi sang Đức, anh đem bỏ vào trong hộp nhưng gói lại làm cậu suýt nữa ngưng thở vì tưởng rằng mình sắp được cầu hôn. Quay ngược về sảnh chính tìm Sungwoon, Daniel chưa kịp liếc xem Seongwoo đang ở nơi nào thì đã có người chặn lại.

Người đứng trước mặt Daniel là một người đàn ông cao lớn mà cậu chưa gặp bao giờ. Vừa đưa một bàn tay ra trước mặt Daniel vừa nâng ly lên, chàng trai đó cười thản nhiên nhìn cậu.

"Chào cậu, tôi là Kim Namjoon, chủ đầu tư của tòa nhà này, cũng là giám đốc điều hành Gensler . Cậu là..."

Chủ đầu tư thì ra lại là một người còn trẻ như vậy. Daniel lùi lại một bước rồi gật đầu chào.

"Tôi là Kang Daniel."

Người kia nhướn mày. Daniel không thể không cảm thấy rằng hắn đang diễn kịch, thực ra hắn biết cậu là ai nên mới tới tìm.

"Kang Daniel? Kang Daniel, bạn trai của Ong Seongwoo đúng không?"

Bạn trai của Ong Seongwoo, nói như nhiều người khác là nghề nghiệp mới của Daniel vài năm trở lại đây. Mặc kệ cậu có tranh gửi triển lãm ở rất nhiều nơi, thậm chí còn tự mở triển lãm riêng cho mình nhưng dần dần Daniel cũng

phiền khi nhắc về cái danh xưng họa sĩ. Nhẹ gật đầu một cái, Daniel nhìn thấy nụ cười của Kim Namjoon càng rộng thêm.

"Thì ra là cậu. Tôi cứ tưởng..."

"Tưởng phải là nhân vật hiển hách lắm, cuối cùng lại là một người vô danh?"

Namjoon lắc đầu.

"Tôi không có ý đó. Cứ tưởng rằng cậu đi một mình, muốn tới làm quen. Cậu không cần phải xù lông nhím lên như thế."

Daniel tự thấy chán bản thân mình, không biết từ bao giờ mà cậu lại biến thành người thiếu tự tin đến mức đó. Qua quýt xin lỗi rồi chỉ muốn đi lên đài thiên văn mà Seongwoo đã nói, Daniel nhìn thấy Sungwoon đang đứng ở bên kia sảnh nói chuyện với một cô gái quen quen. Cầm cúi bước sang, lách qua tầng tầng lớp lớp những váy áo sang trọng, vừa đi đến tượng bằng điêu khắc hình chim công ở giữa sảnh Daniel đã phải giật lùi vì đập vào người cậu là một khay rượu rất lớn. Mấy bước chân Daniel mất đà trượt về sau giẫm lên chiếc khăn trải bàn, rồi sau đó cả rượu lẫn Daniel cùng với bức tượng bằng hòa với nhau thành một mớ hỗn độn. Băng vỡ khắp sàn nhà, có mảnh sượt qua bàn tay Daniel nhức nhối. Tiếng đổ vỡ thu hút sự chú ý của tất cả mọi người, Daniel cố gắng ngồi dậy rồi lại ngã xuống vì sàn nhà trơn trượt. Loáng thoáng cậu nghe được vài lời nhắc đến "bạn trai của Ong Seongwoo", Daniel càng luống cuống đứng lên. Kim Namjoon bước đến khi Daniel vẫn còn loay hoay gỡ một mảnh băng ra khỏi áo mình, hần đưa tay ra nắm lấy cánh tay cậu.

"Cậu không sao chứ?"

Daniel nắm lấy tay Namjoon đứng lên, khổ sở vì lưng đau nhói.

"Có sao. Sao bay đầy đầu tôi rồi."

Theo bản năng, Daniel nhìn quanh tìm kiếm Seongwoo. Biết rằng chính mình đã gây ra cảnh hỗn độn, lại nghe thêm mấy câu bạn trai của Ong Seongwoo vẫn còn phát ra từ những con người sang trọng đang túm tụm bàn tán, Daniel chỉ muốn tìm anh để cùng về. Cởi chiếc áo vest đã bị ướt bởi rượu trên khay rơi xuống, Daniel nhìn thêm một vòng nữa thì Kim Namjoon đã nói:

"Lúc nãy tôi thấy Ong Seongwoo đi cùng nhóm cổ đông rồi. Hình như là bàn công trình gì đó."

Daniel cảm ơn rồi ngay lập tức bước đi, không kịp nghe Kim Namjoon nói rằng để mình đi cùng cậu. Daniel băng qua hành lang bóng lộn, nhìn vào bất cứ căn phòng nào còn sáng đèn cho đến khi dừng lại ở một căn phòng cuối hành lang tầng tiếp theo.

Rượu dính ở trên áo sơ mi làm cho da lạnh toát, cậu rung mình chưa kịp nhìn vào thì đã nghe được một đoạn nói chuyện rất nhỏ:

"Cậu ta quá kiêu ngạo."

"Nhưng cậu ta có quyền kiêu ngạo, đúng chứ? Tòa nhà chúng ta đang đứng chẳng phải là do cậu ta xây nên sao?"

"Dù có là như thế. Tôi nghe nói công trình tiếp theo của cậu ta đã kí kết hợp đồng cả rồi. Là trung tâm thương mại ở phía Nam thành phố."

"Bên tôi cung cấp vật liệu. Thằng khốn đó ước lượng vật liệu chính xác đến từng bao xi măng một, không bao giờ cho ăn chênh lệch quá 1%."

Có tiếng người cười khùng khục.

"Vậy thì tìm công trình khác đầu tư đi. Từ ngày cậu ta nhảy cả vào mảng xây dựng, cậu ta giám sát công trình thật sự kĩ đến nỗi không cho người khác làm ăn được gì."

"Ông Seongwoo là muốn phá luật hay không biết luật, mấy người thử nói xem?"

Trong bóng đèn sáng xanh lạnh lẽo, Daniel đứng chôn chân trước cửa không nói được gì. Cậu nín thở lắng nghe từng lời một của nhóm người lúc trước còn tay bắt mặt mừng nói với Seongwoo mấy lời khen ngợi.

"Tôi sống trên đời gần gấp ba lần cậu ta, cuối cùng vẫn không thể qua mặt được. Nhưng cũng không thể nói gì, Ông Seongwoo được lòng cả ban giám đốc Gensler, mà Gensler thì quá mạnh."

"Sau đợt này dứt khoát tống tiễn cậu ta một lần đi."

"Cách nào?"

"Hợp tác một chút là được. Con rể tôi nói rằng địa chất ở khu phía nam có vấn đề."

Có tiếng ho sặc trong phòng, rồi tiếng một người vỗ lên lưng một người khác.

"Có mạch nước ngầm đi qua đó. Báo cáo địa chất chưa làm xong, chúng ta còn thời gian quyết định."

"Rồi sao nữa?"

"Gensler đợt này không nhận thi công vì bận công trình ở khu công nghệ cao phía Bắc. Tôi nghe nói đang tìm bên

liên kết, để Ong Seongwoo trực tiếp chỉ đạo thi công. Khả năng cao là liên kết lần này rơi vào tay ông đúng không, ông Lee?"

Người đàn ông họ Lee nào đó không lên tiếng, nhưng qua câu tiếp theo của người đó, Daniel biết rằng ông ta vừa mới gật đầu.

"Tôi nghe nói dạo này tre trong vườn của ông tốt lắm."

Tiếng cười rộ lên rồi hãm đi đột ngột.

"Cầu cống ông cũng xây dựng bằng món bê tông cốt tre rất nhiều, bây giờ chỉ là một tòa nhà thôi. Công trình sẽ xuống cấp rất nhanh, đến lúc đó đem quy hết trách nhiệm lên đầu Ong Seongwoo vì thiết kế không nhìn địa chất và chỉ đạo thi công gian dối."

"Nói thì hay lắm, công ty của tôi sẽ bị thiệt hại..."

"Gensler mới là bên thiệt hại. Công trình trọng điểm của ba năm sắp tới là tòa nhà Empire ở trung tâm thành phố, tôi đã nghe được rằng tám mươi phần trăm sẽ thuộc về MI. Chúng ta xoay trục được rồi, nhưng phải loại Ong Seongwoo ra mới được."

"Nếu tất cả đồng ý, chúng ta đặt cược thôi."

"Ba năm."

Daniel nhú mày. Ba năm cái gì?

"Nếu khuyến mãi thêm một hai mạng người, bảy năm."

"Tôi đoán rằng cậu ta sẽ không phải ngồi tù đâu, vì Gensler rất mạnh. Cùng lắm là bị đuổi khỏi giới."

Có tiếng tặc lưỡi.

"Đã làm thì phải làm cho trót."

"Tôi một phiếu trắng. Cậu ta là người cầu toàn đến mức nào chúng ta đều biết, nếu như vì lỗi của cậu ta mà công trình hỏng, chưa cần ngồi tù thì Ong Seongwoo cũng tự giết mình rồi."

Mấy người ở bên trong nói chuyện mạng người như cỏ, Daniel càng nghe càng không rõ hơi lạnh là thấm từ áo vào lòng hay là từ trong lòng lan ra từng góc ngách cơ thể. Đi lùi vài bước, lưng cậu đụng phải lồng ngực một người đang đứng phía sau. Giật mình nhìn ra sau lưng, Kim Namjoon đưa tay lên môi làm dấu im lặng. Môi hắn nở ra một nụ cười quỷ dị.

Kim Namjoon chỉ về phía sau lưng mình. Namjoon đi trước, Daniel im lặng theo sau cho đến khi xuống hết tầng lầu. Ở trên hành lang vang lên tiếng nhạc và tiếng ồn ào cười nói, Daniel nghe đầu đau như vừa uống xong cả một chai rượu mạnh.

Thế giới này rất đáng sợ, nhưng tuyệt tình đến mức đó thì Daniel mới chỉ thấy lần đầu. Cậu trách Seongwoo lạnh lùng với cả thế giới, vậy mà lại không biết thế giới muốn làm gì với anh. Không phải cứ giỏi giang là sẽ được yêu quý, một cái cây sinh ra thẳng tắp như Seongwoo lại là mục tiêu đầu tiên bị đốn hạ trong cuộc chơi của những kẻ bị tiền bạc bịt mắt che tai.

Kim Namjoon hơi cúi người. Hắn nhìn vào ánh mắt đờ đẫn của Daniel, xua tay vài cái rồi hỏi:
"Cậu có thời gian không?"

Daniel không nói gì. Kim Namjoon cũng không lấy gì làm vội, hắn rút ra một chiếc thuốc xoay đi xoay lại trong tay mình. Đến lúc Daniel tỉnh ra thì có vài người đã dập đầu cùng nhau rời sảnh, cậu chớp mắt mấy cái để ánh đèn nhòe mờ trong mắt trở nên rõ ràng rồi quay người hỏi Namjoon:

"Sao anh không có phản ứng gì? Chuyện ảnh hưởng trực tiếp đến lợi ích của Gensler mà anh lại bình chân như vại, anh có còn là đại diện của Gensler không?"

Kim Namjoon nhún vai. Những chuyện đó hắn đã thấy đủ nhiều, dù tuổi đời không hơn Ong Seongwoo là bao. Từ khi vừa lớn lên, Kim Namjoon đã quen với những điều như thế.

"Chuyện gì cũng cần bình tĩnh mới có thể giải quyết."

Hắn nói gọn lỏn như thế, rồi nở ra một nụ cười. Kim Namjoon kiên nhẫn nhắc lại câu hỏi của mình;

"Cậu có thời gian không? Tôi muốn đi dạo một chút."

--

Quảng trường thành phố vào giờ khuya không có nhiều người. Vòi phun nước lấp ngằm dưới đất bắt đầu phun lên mấy tia nước xanh đỏ vô nghĩa, chẳng còn ai hớn hờ đứng nhìn. Gió từ bờ sông thổi vào lồng lộng, Kim Namjoon đút tay vào túi quần nhàn nhã bước, Daniel lại bước từng bước nặng nề.

"Chuyện bọn họ nói nghe lố bịch vô cùng."

"Lố bịch, nhưng lại là chuyện hoàn toàn có thể xảy ra. Cậu tin không? Cây ngay không sợ chết đứng, nhưng là không sợ chết chứ không phải là sẽ không chết."

"Ông Seongwoo sẽ không."

Kim Namjoon đưa tay lùa vào đám tóc rối, bật cười.

"Cái đó chỉ là ý chí của cậu thôi."

"Anh phải làm gì đó chứ?"

Namjoon lắc đầu. Daniel so vai vì gió, hần hảnh mũi ngửi mùi cồn bốc ra từ áo cậu, cởi chiếc áo vest của mình đưa cho Daniel.

"Nói là công ty tôi rất mạnh, nhưng bên kia là liên kết năm công ty có máu mặt và tôi chắc rằng có cả cảnh sát và chính quyền. Dù sao cậu cũng nên tự hào, Ông Seongwoo của cậu chỉ là một con người bé nhỏ nhưng lại để nhiều người xúm vào đập đổ như thế, chứng tỏ anh ta đã sống một đời thành công."

Thành công?

Daniel đẩy chiếc áo về phía Namjoon, bức bối nghĩ muốn lao vào trong mấy tia nước phun ra lấp loáng. Ba năm, bảy năm, những con số tù tội, và rồi Daniel cay đắng thừa nhận, bọn họ nói rất đúng. Nhà tù lớn nhất là nhà tù lương tâm của Seongwoo, anh sẽ không thể thoát ra nếu chẳng may làm tổn hại đến một mạng người. Ông Seongwoo sẽ không thể đứng thẳng thêm nữa, cũng không thể lại mỉm cười kiêu ngạo như cách đây vài tiếng đồng hồ.

"Tôi sẽ nói với anh ấy."

"Để làm gì?"

"Để anh ấy biết mà tránh đi."

Kim Namjoon không mặc vào chiếc áo bị Daniel từ chối. Hắn ôm chiếc áo ngang cánh tay, vừa cười vừa lắc đầu.

"Hợp đồng chúng tôi đã kí ngay từ khi tòa nhà này được xây xong. Dù chưa chốt bản vẽ cùng phương án thi công, nhưng mọi chuyện đã được thỏa thuận đầu vào đấy."

"Hơn nữa, Kang Daniel, chắc chắn cậu không phải là một kẻ ngây thơ đúng không? Căn nguyên vấn đề không nằm ở chỗ những người kia, mà nằm ở Ong Seongwoo. Chừng nào anh ta còn đứng thẳng, chừng đó còn có người muốn đạp anh ta xuống. Thế giới này không giống như phim ảnh để mà cái ác bị tiêu diệt đâu. Cái ác luôn là cái tồn tại sau cùng."

Daniel biết chứ, làm sao cậu lại không biết được. Thế giới này vốn không công bằng. Có những kẻ chăm chăm đạp người khác xuống để đi lên, những mầm cây cố gắng đứng thẳng hoặc bị uốn cong hoặc sống trong mối nguy bị bẻ gãy. Rất hiếm kẻ có thể lớn mạnh và trong sạch cùng một lúc. Giống như Kim Namjoon, hắn bây giờ là một kẻ nắm trong tay mọi thứ và có năng lực điều khiển trò chơi, nhưng hắn sẽ không bao giờ chỉ đứng về phía người ngay thẳng. Một người nhỏ bé như Daniel hay Seongwoo đều không thể đi ngược chiều cơn gió mà không gặp thương tích, việc duy nhất bọn họ có thể làm là thích nghi với thế giới mà thôi. Đó là cách thế giới xoay vần, thế giới đạp lên ước mơ và nỗ lực của hàng tỉ con người, rồi chọn ra vài con người may mắn hoàn thành được ước mơ đứng lên cầm trịch xã hội.

--

Gió đêm thổi mạnh hơn, Daniel không gạt chiếc áo khoác của Kim Namjoon ra nữa. Nhìn về phía đài thiên văn trên sân thượng chỉ còn là một chấm sáng nhỏ nhấp nháy, chấm sáng đột nhiên nhòe đi trong mắt Daniel.

"Ít nhất, chỉ một lần này thôi, anh có thể giúp anh ấy đúng không?"

Kim Namjoon thôi cười. Hắn chăm chú sửa chiếc áo khoác trên người Daniel, rút chiếc khăn lụa trên ngực áo ra lau mấy ngón tay chẳng vì lí do gì cả.

"Mỗi lần nhìn Ong Seongwoo, tôi lại nghĩ mình muốn nuôi một con phượng hoàng."

Daniel lắc đầu.

"Anh cũng nghe đám người đó nói đúng không? Ba năm hay bảy năm gì đó, hay thậm chí có không phải dính đến pháp luật, Seongwoo cũng sẽ chết vì bị giày vò. Anh ấy sẽ không chống cự nổi đâu."

Ở bên cạnh nhau vài năm, Daniel biết rõ ràng những điều làm Ong Seongwoo tự hào là gì. Gọi là những điều, nhưng chỉ có chung một hình dáng. Đó là những nét vẽ trên giấy biến thành những bức tường, những chiếc cột, những mái dầm, rồi những tòa nhà vươn lên kiêu hãnh. Các công trình kiến trúc là niềm kiêu hãnh duy nhất của Seongwoo. Gạt bỏ điều đó đi, là một con người vô năng chỉ có trong tay tiền án, Daniel nghi ngờ rằng đến cả cậu cũng sẽ bị anh xua đuổi.

"Vậy thì không cần cứu làm gì. Cuộc chơi này anh ta thua trắng. Thế giới ngày sau vẫn vậy, không phải lúc nào cũng chiều chuộng Seongwoo như cách cậu ta sống hai mươi mấy năm vừa rồi."

Kim Namjoon thản nhiên nói. Ý định muốn nuôi một con phượng hoàng là thật, chính hắn cũng muốn ngắm thiên hạ làm trò, muốn thấy Ong Seongwoo dừng cảm hồi sinh từ đồng tro tàn. Ban đầu vốn dĩ hắn là người duy nhất sắp xếp bàn cờ, lúc này lại có thêm Kang Daniel biết rõ ràng mọi chuyện, Kim Namjoon càng thấy thú vị. Hắn dứt ánh mắt khỏi chiếc khăn lụa mát lạnh trên tay mình, nhìn chăm chú vào Daniel khi cậu khẩn khoản nói:

"Ít nhất cũng đừng là phá hủy niềm tin vào những tòa nhà anh ấy vẽ có được không?"

Kim Namjoon đột ngột bẻ lái câu chuyện. Hắn biết Daniel từ trước khi được giới thiệu là bạn trai của Ong Seongwoo. Các bức vẽ của cậu hắn xem qua đủ nhiều, dần dần Kim Namjoon nhận ra một điều mà chắc Daniel cũng cảm nhận được. Ong Seongwoo đã đi một bước rất dài, còn Kang Daniel vẫn là Kang Daniel của vài năm trước. Thế giới mãi một đi tới, cậu lại đứng yên một chỗ, điều đó chứng tỏ cậu đã đi lùi.

Đưa ngón tay dài đeo một chiếc nhẫn đá sò lên đôi môi đang cong nhẹ, hắn nói khẽ:

"Kang Daniel, tôi nghĩ cậu nên lo cho mình trước. Cậu nhận ra mà đúng không, bản thân cậu là ai, lúc này chính cậu cũng không tìm thấy."

"Chuyện đó không quan trọng!"

"Quan trọng chứ. Cách đây một tiếng còn rất quan trọng, nếu không thì sao cậu lại giãy nảy lên khi nghe tôi nói đến cái danh xưng bạn trai của Ong Seongwoo? Và nó lại có tính chất quyết định cho câu chuyện chúng ta vừa nói đến nữa."

Daniel không hiểu Kim Namjoon muốn nói gì. Đôi mắt hắn cũng không biểu hiện ra cảm xúc gì cụ thể, cậu khẩn trương như lửa đốt còn hắn vẫn nhả nha chơi đùa. Đèn sáng trên mấy mươi tầng lầu của tòa nhà vừa thi công chớp nháy rồi lần lượt tắt, Kim Namjoon đưa mắt ra nhìn một chiếc phà trôi lững lờ trên sông rồi nói:

"Tôi nghĩ không cần nhắc nhiều, nhưng cậu đừng nói cho Ong Seongwoo biết. Tôi sẽ không để Ong Seongwoo chết, nhưng cần phải sắp xếp lại trò chơi một chút. Chúng ta sẽ gặp nhau sau. Và trong khoảng thời gian đó thì cậu thử nghiêm túc nghĩ một lần xem sao, họa sĩ Kang Daniel của bốn năm về trước đi đâu mất rồi."

Không nói thêm một lời nào, Kim Namjoon đưa một ngón tay móc vào cổ áo đang đậu hờ hững trên người Daniel để chiếc áo tuột ra, rồi lại dùng một ngón tay đó vắt chiếc áo ra sau lưng mình. Hắn bước đi thẳng, mấy sợi tóc dài tung bay vì gió. Cả quảng trường chẳng mấy chốc đã trở thành lạng ngắt, Daniel cô đơn đứng ngắm chiếc bảng quảng cáo về cuộc di cư lên hành tinh xa xôi nào đó ngoài hệ mặt trời.

Điều cay đắng nhất mà khi đó Daniel nghĩ được đó là mình đã chẳng còn cái mong tưởng viễn vông là quay ngược thời gian để cho Ong Seongwoo vẫn chỉ là một chàng kiến trúc sư trẻ ở trong văn phòng có vài người anh em cười nói. Con người ai cũng muốn đi lên, làm gì có ai muốn đi ngang rồi tự thấy mình đã đầy đủ. Mà Kim Namjoon nói đúng, cả Daniel cũng đã thấy mệt mỏi rồi vì cái danh xưng bạn trai của Ong Seongwoo, mệt mỏi vì những bức tranh tươi màu nhưng không có gì đột phá. Đâu đó trên thế giới này có những người hài lòng với cuộc sống, nhưng Seongwoo không phải, mà Daniel lại càng không. Bọn họ là những chiếc núi lửa bên trong vẫn còn đầy dung nham nóng cháy, không phải là miệng núi nguội ngắt chờ hoa cỏ mọc đầy. Bốn năm như một nốt bằng của một bài hát không hề phẳng lặng, Seongwoo lúc này đã kịp đứng dưới chân một con sóng lớn, còn Daniel lại nhen nhóm ước mơ bay lượn trên bầu trời.

--

Cho tay vào túi quần tìm điện thoại rồi mới phát hiện điện thoại đã bị vớt lại cùng với áo vest, Daniel không buồn đi lên tìm lại. Tận năm mươi tầng lầu, năm mươi lần nhảy số trên thang máy, chưa kể điện thoại bị ngấm rượu chắc chắn cũng hỏng rồi. Daniel nhìn lên tầng cao nhất nhưng cố gắng mãi cũng chẳng thể thấy gì ngoài một ánh đèn nhỏ nhoi sáng chói, cậu ngoái đầu nhìn tòa nhà rục rờ lần cuối rồi vẫy một chiếc taxi ra về.

Xe về tới tận ngã tư gần nhà thì Daniel ra hiệu dừng lại. Một mình bước dưới mấy lớp lá vàng rục mềm oặt và cả một cơn mưa lá còn đang rơi xuống, Daniel suy nghĩ mông lung. Từ khi nào không biết, Kang Daniel đã học chấp nhận thứ mình không yêu, cũng biết giấu kín suy nghĩ của mình không nói cho người thương nhất. Người khác gọi đó là trưởng thành, Daniel chỉ nghĩ đó là kết thúc một điều gì đó của tuổi trẻ, và điều đó cũng như là thời gian, sẽ chẳng bao giờ quay trở lại. Cơn mưa lá vàng đổ xuống đều đặn, bỗng nhiên Daniel mơ hồ nghĩ rằng mình thật sự đã đánh mất chính bản thân.

Dừng lại trước cửa nhà rồi thở hắt ra mệt mỏi vì Seongwoo mới là người cầm chìa khóa, Daniel ngồi bệt xuống mấy bậc thang rồi vòng tay quanh gối. Giấu cả khuôn mặt vào trong gối, cậu thiếp đi mơ màng cho đến khi có người gõ nhẹ lên vai mình.

Daniel mở choàng mắt khi chuông nhà thờ điểm lên hai tiếng. Seongwoo ngồi trước mặt cậu không biết từ bao lâu, đôi mắt anh dịu dàng và có gì đó như là thất vọng.

"Em đã đi đâu vậy?"

Daniel trả lời qua loa:

"Em thấy mệt nên về trước."

"Anh đã bảo hôm nay là ngày đặc biệt quan trọng mà."

"Nhưng em vẫn mệt."

Seongwoo đưa tay chạm nhẹ lên trán Daniel. Cậu đưa hai cánh tay gạt tay Seongwoo ra, hơi rượu bám vào sơ mi lúc này bay đầy không khí. Seongwoo nhú mày.

"Em uống rượu?"

"Em không uống."

"Được, anh biết rồi. Em nói không uống thì không uống."

"Anh không tin em?"

"Anh tin mà."

Seongwoo lơ đãng nói xuôi theo Daniel. Đôi mắt anh vẫn luôn dịu dàng chiếu thẳng vào cậu, bàn tay bị gạt ra của anh buông thõng bên mình. Daniel đột ngột đưa tay bắt lấy bàn tay đó, hôn lên từng ngón tay một.

"Sao vậy?"

"Em nhớ anh."

Nhớ anh, nhớ em, nhớ cả chúng ta của ngày xưa nữa.

Seongwoo bật cười.

"Anh vẫn ở đây mà."

"Sao đến bây giờ anh mới về? Em chờ anh từ lâu lắm."

"Anh bận chút việc."

Seongwoo tránh không nói cho Daniel biết rằng anh đã chờ cậu trên đài thiên văn từ lúc Daniel bước ra khỏi khán phòng cho đến hơn một giờ sáng mới chịu ra về. Hộp nhẫn lại được cất vào, nến đã tàn còn mấy bông hoa đình

hương mà Daniel rất thích cũng đã được Seongwoo dọn đi hết. Cũng chẳng phải lần đầu Daniel để lỡ mất dịp cầu hôn, Seongwoo tự nhủ nhất định lần sau phải trối cậ lại rồi mới rút nhẫn ra để Daniel không chạy đi đâu mất.

--

Daniel cởi hết áo, mùi cồn thấm cả vào da thịt quyến với mùi nước hoa thành một thứ mùi ngọt ngấy lẫn với cay nồng kì lạ. Seongwoo đứng ở bên tủ không cần nhìn đã ném một chiếc áo trắng tới chỗ Daniel, một tay anh cởi áo vest ra. Đi tới bên Seongwoo rồi tựa đầu lên vai anh lười biếng, Daniel khẽ nói:

"Lúc tối Kim Namjoon tới tìm em."

Seongwoo quay mặt sang bên rồi mỉm cười vì môi của Daniel đã dán vào bên má mình.

"Rồi sao nữa?"

"Anh ta bảo muốn làm quen."

"Ồ..."

"Sau đó anh ta bảo nếu biết em là bạn trai của Ong Seongwoo thì anh ta đã không động đến."

"Biết thế là tốt."

Daniel vòng tay ôm lấy Seongwoo từ đằng sau. Anh chỉ mặc một chiếc sơ mi mỏng cùng cà vạt chưa kịp tháo, cả người anh tỏa ra cảm giác bê trễ trưởng thành.

"Mọi người đều bảo em là bạn trai của Ong Seongwoo."

"Chẳng đúng sao?"

"Còn bảo nghề nghiệp của em là nghề làm bạn trai của Ong Seongwoo."

Seongwoo gật gù.

"Vậy cũng tốt."

"Tốt?"

"Anh vẫn còn đủ sức nuôi em."

Daniel lắc đầu buông Seongwoo ra, giả vờ đi cho Peter và Rooney ăn rồi thẳng đường đi lên sân thượng. Ghé cả tấm lưng trần lên một chiếc giường thấp đặt trên đó thay cho bộ bàn ghế ngày trước, Daniel mở to mắt nhìn trời.

Những nút thắt đặt ở cùng một chỗ, mà Daniel lại không phải là người có thể gỡ ra. Câu chuyện buổi tối còn làm Daniel hoảng sợ đã được Kim Namjoon cho một lời đảm bảo, thì lời nói của hắn về việc Daniel có phải đã buồn chán với cuộc sống bình lặng bên cạnh Seongwoo lại làm cậu suy nghĩ nhiều.

Đến Seongwoo cũng đã nói như thế, nói rằng cậu làm bạn trai của Seongwoo là đã đủ. Daniel không phải là kiểu người có thể yên phận được lâu, cảm giác cuồng chân cùng với không cam lòng đã dần xuất hiện. Mỗi ngày thức dậy với ai đó đều là ngày mới, còn riêng với Daniel tất cả đều dần trở thành ngày cũ mất rồi.

Người ta thường bảo trong tình yêu nam châm trái dấu thì hút nhau, nhưng sẽ chỉ đến một giai đoạn nào đó. Muốn đi xa cùng nhau, rõ ràng hai người cần phải tính đến nhiều chuyện hơn là tình yêu.

Ở trên sân thượng, Daniel bồn thần ngắm mãi mấy vì sao xa xôi. Dưới căn gác nhỏ, Seongwoo lại chăm chăm nhìn vào đôi nhẫn trong tay, ánh đèn chiếu vào làm cho mấy dòng chữ khắc trên đó ánh lên chút ánh sáng như sao trời.

Chẳng biết từ bao giờ, bọn họ đã cùng nhau đi đến bên vực thẳm. Seongwoo còn chưa kịp nhận ra, nhưng Daniel thì đã biết và cuống cuồng cất bước quay đầu.

--

Kim Namjoon hẹn gặp Daniel chỉ năm ngày sau buổi lễ khánh thành tòa nhà nọ. Hắn hẹn cậu đến một quán cà phê trên con phố đông sầm uất, Daniel vừa nghe tên đã nhú mào.

"Anh định mở hộp báo thì nói luôn đi, sao lại ngồi ở chỗ đó để nói chuyện?"

Kim Namjoon bật cười thoải mái.

"Càng đông người càng không ai chú ý đến câu chuyện của cậu, riêng chuyện này cậu phải tin tôi."

Cũng không còn lựa chọn nào khác ngoài tin tưởng, Daniel đến nơi hẹn thì thấy Namjoon đã ngồi chờ sẵn. Hắn mặc áo quần sang trọng ngồi thu lu giữa mấy cô sinh viên trẻ tuổi mặc áo quần thời thượng, dù lòng có khấn trương

đến mấy Daniel cũng phải phì cười. Cậu gọi một tách cà phê rồi chỉ nhấp vào một ngụm, Namjoon thấy thế liền bắt đầu bằng chuyện cà phê.

"Tôi nghe nói cậu là chuyên gia pha chế cà phê?"

Daniel đặt tách cà phê xuống, lắc đầu.

"Không có bằng cấp gì, nhưng Seongwoo rất thích."

Kim Namjoon nhướn mày, kì lạ là chỉ cần hần nhướn mày một lần thì Daniel đã hiểu ngay điều hần đang muốn nói. Khi còn là chủ quán cà phê đối diện văn phòng kiến trúc, mỗi mẻ cà phê mới ra Daniel đều nín thở xem thử phản ứng của từng người khách một. Vài năm trở lại đây, chỉ cần Seongwoo thích và chỉ pha loại cà phê Seongwoo thích, Daniel đã quá quen với việc đó rồi.

Không muốn nhắc tới câu chuyện bản ngã của mình trước tiên, Daniel uống hết nửa tách cà phê có mùi hơi cháy rồi rút ra một tờ khăn giấy.

"Tôi nghe anh nói."

Kim Namjoon không vội nói, hần đuổi người ra sau rồi lại kéo ống quần tây của mình. Đến khi hai cô nữ sinh ngồi sau lưng đi khỏi hần mới ho một tiếng rồi bắt đầu:

"Hôm nay chúng tôi bắt đầu thành lập tổ thiết kế cho công trình khu thương mại phía Nam. Lần trước cậu cũng nghe nói đúng không, người đàn ông đó là Choi Dongwoo, giám đốc công ty cung cấp vật tư cho công trình. Mọi thứ không có gì thay đổi, thật sự thì đã được quyết định từ nhiều tháng trước."

Tờ khăn giấy dính mấy đốm nâu nhạt trong tay Daniel bị xé rách. Cậu không nói gì, cúi nhìn chằm chằm sòng sánh trong tách cà phê trắng muốt, ở mép tách còn một vệt nâu đọng lại.

"Lần trước Choi Dongwoo nói đến ba năm đó, tôi tin là hần sẽ làm được. Gensler đã làm việc với hần từ thời cha tôi, chính cha cũng dặn tôi phải đề phòng hần. Bây giờ tôi muốn một điều. Đem ba năm của cậu ra đổi lấy ba năm của Ong Seongwoo, thế nào?"

Daniel ngược đầu nhìn lên ngay lập tức. Đôi mắt nâu của Kim Namjoon nhấp nháy mấy ánh đèn trong quán, hần lắc đầu nhún nhảy theo điệu nhạc Jazz vang lên ngập tràn.

"Ý anh là?"

"Cậu hãy ra nước ngoài học tiếp đi. Cậu là người có tư duy nhưng không có kiến thức cơ bản. Bắt đầu học lại từ đầu, ba năm sau dù có thành ai cũng hãy quay lại đây."

Daniel nói mát mẻ:

"Nghe ra thì đúng là tôi vớ được một món hời. Vừa được đi học tiếp vừa cứu được Ong Seongwoo, làm sao anh lại biến thành thiên thần như vậy được?"

Kim Namjoon không giận, hần khuấy nhẹ tách cà phê của mình, từ từ nói:

"Tôi chưa nói hết. Trong mọi trường hợp, dù sau ba năm mọi chuyện có ra sao cậu cũng phải nhớ cho kĩ một điều: Cậu đi khỏi là vì bản thân cậu, không phải vì Ong Seongwoo."

Khi đó, Daniel không rõ Kim Namjoon định làm gì tiếp theo. Hần chỉ nói như vậy rồi không giải thích việc cậu đi có liên quan gì đến Seongwoo và công trình mà anh sắp xây dựng. Kim Namjoon cũng không hề nghĩ đến chuyện những ngày tháng sau này, một tay hần đã sắp xếp để cho không phải một mà hai con phượng hoàng khó nhọc hồi sinh từ đồng tàn tích của sự nghiệp và tình yêu vương vãi.

-

HẾT PHẦN 1.

>> PHẦN 2: Đêm Trắng.

Tiết trời bắt đầu chuyển từ đông sang xuân, hai hàng rẻ quạt bên đường cũng đã lún phún những lá non mơn mớn. Mấy ngày cuối cùng của năm cũ, Daniel quanh quẩn ở Hotaru mặc kệ cho Jisung dọa rằng sẽ sắp xếp cho cậu mấy cuộc xem mắt để đỡ buồn. Daniel không thể về nhà, bố mẹ của cậu đã tuyên bố từ con ngay từ ngày Daniel bỏ đi để mặc cho Seongwoo ở lại. Đêm giao thừa, Daniel đi dạo dọc bờ sông. Hòa vào dòng người đông đúc vỡ òa khi pháo hoa bắn từ bờ sông lên trời rồi vụt tắt, Daniel chỉ nhìn những chòm đầu lô nhô tựa vào nhau trong thời khắc

chuyển giao năm mới. Những mái đầu thân thuộc, Daniel vừa muốn khóc vừa muốn cười. Những ngày ở thành phố kia, muốn tìm một người dùng chung ngôn ngữ cũng khó, đừng nói đến một người quen. Ở một nơi xa lạ như thế, một người chung quốc tịch cũng đã là người quen. Trở về nơi chỉ toàn "người quen", không có "người quen" đó, mọi người đều trở thành xa lạ.

Downpour dạo này vắng khách hơn bình thường. Dù là như vậy, Daniel vẫn đều đặn đến đó mỗi ngày như một, lần nào ra về thì hơi thở cũng đã lẫn với mùi cồn lãnh đăng. Công việc đã xong cũng không có gì làm, người muốn ở cùng lại không thể ở, cậu chỉ có thể tạt qua đó rồi ngồi một mình đến quá nửa đêm đợi Seongwoo trong vô vọng. Vẫn là Daniel hiểu rõ bản thân mình, cậu thẳng thắn thừa nhận với bản thân rằng mình không thể ngừng mong chạm mặt Seongwoo dù mỗi lần chạm mặt là một lần Daniel đâm thêm một vết dao vào cơ thể. Một đôi lần anh tới, Daniel lại càng thu mình vào bóng tối. Cố gắng uống thêm thật nhiều để có thể đường hoàng đi tới trước mặt anh mà không hoảng sợ, nhưng những lúc nhìn thấy Seongwoo, Daniel uống cách nào cũng không thể say.

Đêm nay cũng như mọi đêm, ban nhạc ở trên chơi một bài gì vui vẻ. Daniel ngồi một mình nhìn mọi người xung quanh. Chiếc bàn đơn ở khuất sau bức tường được ghép bởi mấy mảnh gỗ cũ, khuất hẳn với thế giới bên ngoài. Daniel đã cố ý chọn, vậy mà chỉ sau vài ba ly rượu, đã có người bất ngờ xuất hiện trước mặt Daniel. Choi Minho chớp đôi mắt màu nâu nhạt mỉm cười cầm lấy ly rượu của Daniel rồi mới chào cậu, Daniel tròn mắt nhìn.

"Cậu về nước bao giờ?"

"Có triển lãm, tôi gửi tranh về một mình không yên tâm. Hơn nữa cũng lâu rồi không về, chắc phải hơn mười năm không ít."

Giọng nói của Minho vẫn còn mang nặng thứ âm sắc của người ở nước ngoài lâu năm. Daniel nhìn cậu, cười cười thấy như bọn họ vẫn còn đang chen chúc nhau ở cái quán bar dưới hầm khu chung cư cũ, chia nhau mấy ly rượu làm ấm người trong cái giá lạnh của thành phố kia.

"Sao rồi? Hưởng thụ danh hiệu họa sĩ nổi tiếng cũng lâu rồi, cậu thấy thế nào?"

Daniel nâng môi cười nhạt. Thấy thế nào sao? Thấy hối hận vô cùng, thấy chính mình nên chết đi chứ đừng bao giờ quay về nữa. Hiểu lầm lớn đến mức không thể xé rách, mà dù hiểu lầm hay hiểu đúng thì bây giờ cũng không còn quan trọng nữa, bên cạnh Seongwoo đã có người kia.

"Đúng vậy, tôi vui lắm. Hôm kia có người mua tranh giá tám chữ số không, hôm qua có người mời gửi tranh đi triển lãm, hôm nay ở công ty lại được đôn lên làm giám chế nội thất cho một công trình lớn."

Minho xoay ly rượu trong tay, nhìn mấy bọt tăm nhỏ nổi lên dưới ánh đèn vàng:

"Cậu biết tôi không hỏi chuyện đó mà."

"Vậy cậu hỏi chuyện gì?"

"Chuyện... người đó."

Ngậm rượu Daniel không thể nuốt trôi cũng không thể nhổ ra, cậu ngậm trong miệng thật lâu đến khi vị đắng làm tê đầu lưỡi.

"Nhắc đến người đó mới nhớ, cậu còn nợ tiền tôi đấy."

--

Mùa đông năm đầu tiên Daniel ở thành phố đó quả thực rất lạnh. Mấy dãy nhà không sơn phết giống như văn phòng kiến trúc, mà không có nơi nào có Seongwoo. Daniel vừa kéo chặt hai lớp áo vừa cúi đầu bước đi trong gió tuyết, cảm giác mấy tòa nhà đó giống như nhà tù khổng lồ. Chỉ có quán bar dưới tầng hầm chung cư là còn ấm áp một chút, lò sưởi xập xệ lúc nào cũng đầy củi và không thiếu rượu bia. Đám họa sĩ cùng nhau ở dưới đó, cười cười gọi nhau là một đám chuột cống trong lòng thành phố. Mấy câu chuyện nói ra khi rượu vào càng ngày càng đào sâu vào riêng tư, cuối cùng cũng đến lượt Daniel bị tra hỏi về người thương mà đêm nào nằm ngủ cậu cũng gọi tên, đến sáng dậy mắt lại sưng như chưa từng ngủ còn gối thì ướt đẫm. Bị dồn vào chóc ghẹo, Daniel đứng hắn dẩy cầm chai rượu đưa lên cao, lớn tiếng nói:

"Bây giờ có ai muốn cá cược với tôi không? Tôi cá rằng khi tôi trở về, bên cạnh người đó đã có người khác rồi. Nếu như tôi đúng, các cậu trả tôi số tiền vừa đủ mười thùng rượu này, nếu tôi sai, tôi nhảy sexy dance cho các cậu xem."

Đám họa sĩ cười bò, chẳng ai muốn chung cá. Mười thùng rượu chỉ đáng giá một bức tranh, nhưng lúc đó đến một góc tranh bọn họ cũng không bán được. Không có thời gian đi làm ngoài, ngày đêm chỉ ở xưởng vẽ, cái gì cũng thiếu mà trước nhất là tiền. Chờ lâu không có ai nói gì, Daniel thất vọng ngồi xuống. Minho đột ngột lên tiếng:

"Cậu ngày nào cũng kể anh ta dịu dàng như thế nào, giỏi giang ra sao, bao nhiêu điều như thế, vì sao lại muốn cược vào ô bi quan như vậy?"

Daniel cười:

"Để các cậu được thắng chứ sao. Tôi muốn nhảy sexy dance lắm rồi."

Minho giật lấy chai rượu trên tay Daniel trực tiếp ngửa đầu uống một ngụm, quệt môi rồi nói:

"Được, vậy tôi cá với cậu rằng anh ta vẫn sẽ ở yên một chỗ chờ cậu. Nếu cậu thắng, tôi trả cậu tiền, để cậu nhảy sexy dance. Nếu tôi thắng, cậu chia cho tôi một nửa số tranh cậu vẽ."

Cả đám họa sĩ ồ lên, Daniel lại thản nhiên gật đầu.

"Có khi cậu lại nhận về một đồng giấy lộn."

Minho nhún vai:

"Giấy lộn cũng có thể đốt để sưởi chứ sao."

Daniel biết mình thắng cuộc cá độ đó vào mấy tháng sau. Lúc đó cậu quên đi hoàn toàn chuyện cá cược, chỉ nhớ duy nhất một điều rằng người quan trọng nhất đời mình bây giờ đã đi cùng người khác. Đến khi tỉnh táo mà nhớ lại thì số tranh Daniel vẽ đã đáng giá cả một gia tài, còn Choi Minho cũng đi lang thang đâu đó ở châu Mỹ chứ không còn ở lại thành phố xám ngắt buồn tẻ nữa. Rồi hết thời gian ở lại, Daniel rời đi, không ngờ được lúc này bọn họ lại gặp nhau.

--

"Đến bây giờ tôi vẫn không hiểu, bản thân cậu không muốn và cũng không tin người đó sẽ tìm một ai đó khác, vì sao hôm đó cậu lại đột ngột cá cược rằng người đó sẽ bỏ cậu ra khỏi cuộc đời?"

Daniel mỉm cười chua chát.

"Tôi chỉ có thể giải thích là tôi dự cảm được điều đó thôi. Mọi chuyện sẽ lại trật lất, như cái cách tôi và người đó luôn nói với nhau rằng tôi sẽ là người chia tay trước, cuối cùng câu chia tay là từ miệng người đó nói ra."

Hai người im lặng một lúc lâu, chỉ thỉnh thoảng lại chạm ly với nhau. Minho nhìn ngọn nến cháy trên bàn, Daniel lại không rời mắt khỏi ban nhạc. Cậu trai trẻ trạc tuổi Daniel đang ngồi ôm đàn hát một bài tình ca, vẻ mặt nhẹ nhõm như chưa từng trải qua một biến động nào của cuộc đời. Daniel thật sự nhớ mình của những ngày tháng cũng như người đó, bỗng nhiên cậu đứng bật dậy.

"Dù sao tôi cũng đã thắng cược rồi, cậu muốn trả tiền trước hay muốn xem tôi nhảy trước?"

"Không cần phải..."

"Cần chứ, Kang Daniel không phải là kẻ thất hứa. Ở yên đó chờ tôi."

Nói rồi Daniel đi về phía ban nhạc, ghé tai vào người drummer thì thầm gì đó. Người kia gật đầu rồi một lát sau, một điệu jazz đã vang lên ngập tràn không gian.

"!#!, Kang Daniel cậu làm gì vậy?"

Minho bắt đầu hoảng lên khi thấy Daniel vừa vuốt ngược tóc vừa giả vờ cởi nút áo trên cùng. Daniel đã hơi xiêu vẹo, mọi người trong bar đều mỉm cười nhìn theo mấy bước nhảy của cậu cùng với nụ cười nửa miệng xa lạ khác thường. Chỉ riêng Minho lúc này đã đưa hai tay ôm mặt, rồi một lát sau biết rằng mình không tránh khỏi, cậu cũng buông tay ra chống cằm nhìn Daniel nhảy nhót. Daniel nhảy thật sự rất đẹp, Minho không biết liệu trên đời này có thứ gì mà cậu còn không làm được nữa hay không. Chừng mười phút sau khi điệu nhảy kết thúc, Minho nhin cười khi thấy có hai cô gái ngồi ở bàn bên cạnh suýt nữa vỗ tay. Nhạc dừng bất ngờ làm Daniel loạng choạng. Cậu không kể đến ghế nào là ghế của mình nữa, ngồi xuống ngay bên cạnh Minho. Chiếc ghế nhỏ xíu mà hai người đàn ông lại cao lớn, nhưng dù Minho gặt thế nào thì Daniel cũng cứng đầu ngồi lại.

"Tôi nhảy xong rồi, bây giờ trả tiền đi."

Minho rút ví ra cười:

"Muốn bao nhiêu?"

"Ngày trước đã nói rồi, mười thùng rượu."

Mười thùng rượu ngày đó có giá chưa tới hai trăm đô. Minho rút từ ví ra một xấp tiền đủ loại đưa cho Daniel.

Daniel không nhìn đến giá trị của mấy tờ tiền, chỉ dùng tay này đập xấp tiền lên tay kia rồi cười lớn:

"Dạo này cậu giàu quá đúng không, cho tôi đi theo với?"

Minho ho lên một tiếng.

"Làm như cậu không giàu."

"Choi Minho, bây giờ tôi thật sự nghèo lắm."

Minho biết Daniel đang không nói về tiền bạc, yên lặng đặt tay lên vai cậu rồi không bỏ ra. Kang Daniel của hội họa sĩ là như thế nào Minho hiểu rõ, đằng sau nụ cười rạng rỡ kia là biết bao nhiêu nước mắt rơi xuống vì một người. Cậu còn nhớ kĩ ngày tuyết rơi đầu tiên khi Daniel vừa mới tới, tư trang bị thất lạc chỉ còn một thân người ngơ ngác giữa thành phố xa lạ. Được Darren đưa về nơi tập trung hội họa sĩ như một con mèo hoang lạc mẹ, Daniel cười nói vui vẻ như không có chuyện gì rồi bưng ly đi khắp nơi mời rượu. Đám người say mềm mà Daniel cũng không khác hơn. Khuya hôm đó cậu ôm bụng rất lâu rồi nôn ra chỉ toàn là rượu, Minho mới biết cả ngày Daniel vẫn chưa ăn gì. Lúc đó Minho thật sự rất ghét nụ cười đẹp đẽ của Daniel, cậu chỉ cần cong môi lên cười thì mọi người đều thấy như chẳng có gì là vấn đề to tát. Nấu một ít cháo cho Daniel ăn sau cơn đau dạ dày đó, cậu nuốt vào một thìa mà hơi nhăn nhó sau đó lẳng lặng ăn hết, lại cười nói cảm ơn rồi lên giường trùm chăn lại. Minho tới giường bên cạnh nằm thì thấy vai Daniel run lên, cậu nhú mào khó chịu vì rõ ràng Daniel nói gì thì nói cũng là thanh niên hai mươi sáu tuổi, lại thêm mình chăm sóc đằng hoàng chứ không hề bỏ bê. Sau này Minho mới biết hôm đó cậu lỡ tay nêm muối thành đường, và còn hơn thế nữa, mỗi lần Daniel lên cơn đau dạ dày thì có ai đó không chỉ nấu cho cậu ăn mà còn ở bên không rời một bước. Ở cùng nhau một năm đã quá quen thuộc với những lần Daniel ngủ mơ gọi tên người đó hết cười rồi khóc, Minho thật sự thấy không đành lòng nhìn Daniel quay về nơi có người kia thì giữa hai bọn họ lại đã không thể bắt đầu.

"Daniel, đi tiếp thôi. Anh ta đã đi tiếp rồi, cậu cũng nên đi tiếp."

Daniel lại cười, nụ cười rục rờ như bao nhiêu lần Minho trông thấy.

"Tôi đi khỏi đây là vì muốn sau này cùng bước đi một con đường với người đó. Nhưng người đó đi cùng với người khác rồi, đường lại chỉ đủ hai người đi, cậu bảo tôi phải làm sao, đi tiếp ở chỗ nào?"

Daniel với lấy ly rượu, Minho giật lại ngay. Chai rượu đã gần thấy đáy, uống nhiều như thế không giống với Daniel chút nào. Không còn rượu để uống lại càng tỉnh hơn, Daniel gục đầu vào vai Minho không nói một câu. Hai người ngồi lâu như vậy cho đến khi ban nhạc lúi húi thu dọn đồ đạc ra về. Trong bar chỉ còn lác đác vài người khách còn nán lại, Minho nhẹ lắc tay Daniel ra hiệu mình phải về trước. Daniel cười chào tạm biệt Minho, vài câu vu vơ hứa hẹn sẽ tới triển lãm rồi gặp nhau sau, cuối cùng lại chỉ một mình Daniel ngồi cạy mấy mẫu sáp nến chảy ra trên chân đế.

Cạy đến mảnh vụn cuối cùng, đột ngột lại có người ngồi xuống trước mặt. Daniel nghĩ rằng Minho để quên gì đó, cậu nói mà không ngẩng đầu.

"Sao, lại quên đồ? Hay là quên tôi?"

Người trước mặt không nói gì, Daniel ngẩng đầu lên rồi suýt nữa giật nảy mình. Người cậu chờ mong đang ở trước mặt, nhưng nụ cười trên môi anh không hề có chút dịu dàng nào. Mấy ngón tay gầy của anh gõ nhẹ lên bàn, cùng lúc đó Daniel cảm giác được một cơn bóng rạt lan từ cổ họng xuống tận dạ dày nhưng cậu không thể rời mắt một giây khỏi khuôn mặt lâu rồi mới ở gần như thế.

"Anh tới lâu chưa?"

Seongwoo không cười nữa, cũng không trả lời Daniel. Mặc kệ lòng nói rằng bản thân không mấy may quan tâm người kia dù có ra sao đi nữa, Seongwoo thấy mình thay đổi rồi. Anh tới Downpour nhiều hơn, và chỉ tới một mình. Ngày hôm nay, Seongwoo tới đủ lâu để thấy Daniel từ trong một góc kín đáo bước ra yêu cầu nhạc, thấy Daniel thật sự hóa cáo với ánh mắt mơ màng nhảy trước một người đàn ông, chốc chốc cậu lại đưa tay ra vuốt tóc rồi cắn môi, vẻ quyến rũ hư hỏng không hề che giấu. Đã vậy sau khi nhảy xong còn nhận tiền của người đàn ông nọ, tự nhiên ngồi chung một ghế rồi gục đầu lên vai người kia. Biết rằng mình và cậu chẳng còn liên quan gì đến nhau nhưng Seongwoo vẫn thấy trào dâng một cơn thất vọng.

Càng để ý nhiều Seongwoo mới thấy Kang Daniel không biết từ khi nào đã trở thành kiểu người anh ghét nhất. Cậu thoải mái động chạm với tất cả mọi người đàn ông không cần biết tính hướng của người đó ra sao. Ban nhạc cũng dần dần quen với Daniel, thậm chí một đôi lần anh gặp vài người khách lạ hoặc ngồi một mình rồi sau đó tới ngồi cùng cậu.

Ánh nến làm cho chiếc bóng của Daniel rung rinh trên bức tường gạch sau lưng, Seongwoo cay đắng nghĩ không ngờ qua đi ba năm ngắn ngủi, anh quen thuộc với cái bóng của Daniel hơn là chủ nhân của cái bóng đang ngồi ngay trước mặt mình.

"Kang Daniel, cậu nợ tôi một lời cảm ơn đấy."

"Cảm ơn gì cơ?"

"Cảm ơn ngày đó tôi đã chia tay cậu, để bây giờ cậu khám phá ra con người thật của mình."

Daniel nhắm mắt lại hít một hơi sâu. Đến khi cảm giác rằng mình có thể nói được một câu hoàn chỉnh, cậu mở mắt ra rồi cười rạng rỡ. Nụ cười của Daniel làm cho Seongwoo cảm thấy như gì đó không thật, nhưng dù anh có ghét bỏ đến mấy thì vẫn bị hút sâu vào nụ cười đó không có cách nào dứt mắt ra.

"Đúng vậy nhỉ, chắc phải cảm ơn anh đã chia tay em."

Cảm ơn đã chia tay để Daniel khẳng định lại một sự thật mà bản thân dần dần quên mất, rằng bất cứ nơi chốn nào có Ong Seongwoo đều sẽ là nơi chốn bình yên. Seongwoo lắc đầu nhìn vào túi áo trước ngực đang căng lên của cậu:

"Ở bên kia cũng vậy? Một đêm anh ta trả cậu bao nhiêu tiền?"

"Một đêm?"

Daniel lẩm bẩm rồi lại cười to. Cậu đã hiểu ra vấn đề, lại càng thấy chua chát. Định luật Murphy là thứ chắc chắn có tồn tại trên đời, chờ Seongwoo bao nhiêu đêm thì anh không đến, cái đêm anh đến lại đủ chuyện xảy ra. Một mối rã rời rồi tự thân Daniel biết rằng nếu bây giờ có nói với Seongwoo rằng đó là tiền cậu nhờ anh mà thắng cược anh cũng sẽ không tin, Daniel nhìn chăm chăm vào bàn tay Seongwoo để trên bàn. Cậu nhích ngón tay thêm chưa đầy 2 phân rồi khẽ nói:

"Tùy tâm thôi. Anh có muốn thử một đêm không? Vì anh là người quen nên em sẽ giảm giá cho anh."

Ngọn nến leo lét vừa kịp tắt, Daniel đưa tay ra trong bóng tối định nắm lấy mấy ngón tay gầy nhưng lại chỉ cảm trúng không khí. Seongwoo cho tay xuống gầm bàn nắm chặt đến muốn bật máu, Kang Daniel từng là của anh không ngờ bây giờ lại nói chuyện giảm giá đi đêm trước mặt anh như một trò đùa. Seongwoo đứng dậy bỏ đi. Nhân lúc vấp phải một chiếc ghế, anh quay lại nói với gương mặt gầy hơn trước rất nhiều lúc này đã chìm trong bóng tối:

"Tiếc quá, bây giờ nếu có là đồ miễn phí tôi cũng không cần."

Không còn đủ nước mắt để rơi, Daniel há miệng hớp lấy vài hớp không khí rồi loạng choạng đứng dậy đi về. Cậu đi ra trước Seongwoo, móc xấp tiền lúc nãy Minho đưa ra đặt lên quầy mà không buồn đếm. Nhân viên gọi lại Daniel cũng không nhìn đến, cậu mở cửa ra ngoài để không khí đêm oi nồng phả vào mặt. Đặt một tay lên bụng hít sâu, Daniel chậm chậm đi tiếp. Con đường đêm mùa hạ không vắng vẻ như mùa đông, thỉnh thoảng vẫn có vài chiếc xe

qua lại với tốc độ rất nhanh. Đèn cho người đi bộ ở ngã tư chỉ còn nhấp nháy vàng, Daniel chờ mãi rồi cúi đầu bước xuống.

Cơn đau trong dạ dày và cả trong lòng làm cho Daniel không còn mấy tỉnh táo, bước chân của cậu chậm dần. Một chiếc xe lao vút qua trước mặt, lại thêm hai chiếc đi song song nhau đột ngột rẽ đôi rồi chửi ầm lên, Daniel vẫn cầm cúi bước đi. Tới bên kia đường thì đã sắp gục đến nơi, Daniel vừa bám tay lên hàng rào bên đường vừa đi dưới hàng cây đang xào xạc lá. Dạ dày có đau cách mấy cũng không đau bằng lòng đang nóng cháy. Người từng yêu thương nâng niu mình như thứ quý giá nhất của người đó, thậm chí đã từng trước mặt mình cầu hôn bây giờ lại nói rằng cho không cũng không cần đến, Daniel không có đủ ngôn từ để tả được cảm giác trong lòng.

Con đường từ Downpour đến nhà luôn luôn rất ngắn, vậy mà hôm nay Daniel đi mãi cũng không thấy đích đến ở đâu. Ngồi bệt xuống trước cửa nhà mình rồi run rẩy mãi mới tra được chìa khóa vào ổ, Daniel không buồn đứng dậy mà cứ thế lặn vào nhà. Trước khi khép cửa lại, cậu còn kịp nhìn vào căn gác đối diện. Căn gác đã tắt đèn im lìm, có lẽ Seongwoo đã về từ rất lâu, hoặc đang ngủ say hoặc đang nói chuyện điện thoại với ai đó. Thật tốt vì anh đã không còn thức khuya như trước, Daniel lẩm bẩm mấy câu vô nghĩa rồi tự cười một mình. Cậu uống tạm một gói thuốc có mùi bạc hà hơi ngọt rồi nằm ngủ ngay trên thảm trước cửa. Xung quanh Daniel đầy mấy bức tranh chưa kịp đem giao cho triển lãm, mấy bức tranh đầy màu sắc lúc này đây cũng phủ một màu đen im lìm.

--

Seongwoo đi vào nhà, anh bật ngọn đèn bàn rồi nhìn về căn phòng đối diện. Phòng tối om, Seongwoo cũng không buồn để ý nữa, buông mình lên giường rồi gác tay lên trán. Con đường từng đi chung rất nhiều lần, lần gần cuối cùng đi chung là lần đi bằng ô tô rồi Daniel nói rằng cả mùa lá rụng hai người chưa từng đi trên đó, lần cuối cùng đi chung là lần Seongwoo mất hết tất cả sự nghiệp và sau đó mất luôn cả người quan trọng nhất cuộc đời. Bẵng đi ba năm, lần đầu tiên quay lại trên con đường đó cùng nhau là khi Daniel vừa lả lơi nói cười bên cạnh người khác còn anh thì hướng về phía cậu nói ra mấy lời cay độc. Cuối cùng anh chỉ chầm chậm đi bên này đường thót tim nhìn Daniel suýt nữa bị xe tông, rồi cậu nhích một bước anh nhích một bước, hai người thực sự làm nên hai đường thẳng song song.

Trần trọc mãi không ngủ được, Seongwoo biết rằng người kia lại bị đau dạ dày nữa rồi. Lúc anh ngồi xuống bàn, cả chai rượu chỉ còn thấy đáy, mà vẻ mặt tái nhợt cùng dáng đi lom khom của Daniel làm anh không thể nhắm mắt. Hai người lúc ở chung tranh nhau từng gói thuốc tráng dạ dày một, nhất là trong những ngày Daniel bù đầu vẽ vời còn Seongwoo ăn uống thất thường trên công trường không về nhà được. Daniel bị ốm luôn làm Seongwoo rất mệt mỏi, không biết cậu đau thật không nhưng luôn kêu gào không ngừng bắt Seongwoo phải xoa bụng, phải hút cháo, phải làm đủ mọi thứ kể cả kê gối lên cao. Càng nghĩ càng thấy rối không biết đó là ghét bỏ và thương hại hay là xót xa và yêu thương, Seongwoo dứt khoát đứng dậy kéo rèm.

--

Sáng hôm sau, tia nắng mặt trời đầu tiên vừa rọi qua rèm cửa Seongwoo đã thức dậy. Anh vẫn còn mơ màng chưa tỉnh, rồi hoàn toàn theo bản năng, Seongwoo lấy một chiếc nồi nhỏ đặt lên bếp ga, quen tay bốc hai nắm gạo cùng mấy thứ gia vị rồi đổ vào thật nhiều nước. Đến khi đi tắm xong rồi quay lại bếp, cả người Seongwoo hóa băng khi nhìn nồi cháo đang sôi sùng sục trước mắt mình. Không biết làm gì với nồi cháo kia và cả với bản thân mình, Seongwoo đứng cho đến khi nghe được tiếng chuông điện thoại.

"Jisoo, anh nghe đây."

Giọng Jisoo ở bên kia hết sức nhẹ nhàng:

"Anh dậy sớm quá vậy? Em sang anh rồi đi ăn sáng, hay gặp nhau tại nhà hàng?"

Seongwoo liếc nhìn mấy hạt gạo nở lớn chỉ còn sôi nhẹ, anh khẽ nói:

"Ừm... Sáng nay anh nấu cháo rồi."

Jisoo ngay lập tức hoảng hốt:

"Anh bị ốm?"

"Không, anh.. tự nhiên anh muốn ăn cháo."

Jisoo thở phào một tiếng, Seongwoo nghe thấy rõ ràng tiếng cô đập nhẹ vào ngực mình:

"Vậy em sang ăn với anh được không? Lâu rồi em không được ăn đồ anh nấu."

Seongwoo liếc qua rèm cửa. Căn nhà đối diện vẫn đóng cửa im lìm.

"Được rồi, em qua đi. Nhưng anh nấu không ngon đâu."

"Chỉ cần anh nấu là em thấy ngon rồi."

Bên đầu dây kia có tiếng cười trong trẻo, còn Seongwoo không thể cười nổi. Anh cúp máy, nếm lại cháo rồi bỏ thêm vài lát ớt, dù sao cũng không có tác dụng cho người bệnh ăn nữa rồi. Jisoo đến rất nhanh, cô vừa đến đã xấn

tay áo xuống bếp chuẩn bị mấy thứ đồ ăn kèm. Seongwoo thay đồ rồi ngồi xuống bàn ăn được soạn sẵn. Hai người ăn uống nhanh gọn, thỉnh thoảng nói vài chuyện linh tinh. Ăn xong Jisoo khoác tay Seongwoo xuống nhà, hai người vừa đóng cửa thì Seongwoo khựng lại thấy bên kia đường có một chiếc xe giao hàng dừng trước nhà Daniel. Vài giây sau, cửa bật mở. Daniel từ trong nhà bước ra, trên người vẫn còn nguyên bộ quần áo hôm qua, thậm chí giày dưới chân vẫn còn chưa cởi. Cậu sờ khắp túi rồi lôi ra mấy tờ tiền đưa cho người giao hàng, nhận lại một hộp đồ có in nhãn của một cửa hàng bán cháo ở cách mấy khu nhà. Daniel không nhìn đến Seongwoo cùng với Jisoo, tay trái của cậu vẫn như hôm qua đặt lên bụng. Seongwoo nhìn cửa đóng lại rồi mới tiếp tục quay về khóa cửa nhà mình, đến lúc đó anh mới nhận ra bàn tay đang bám bên khuỷu tay anh hơi cứng lại.

Biết Jisoo đang nghĩ gì, Seongwoo thở dài đưa tay lên vỗ nhẹ tay cô.

"Không phải như em nghĩ đâu, anh không thể nấu cháo cho người bệnh lại bỏ nhiều ớt như vậy được."

Jisoo lắc đầu nhoẻn cười:

"Em không nghĩ gì hết."

"Vậy thì tốt."

Hai người sóng vai đi dưới hàng rẻ quạt xanh um để đến bãi giữ xe. Ngang qua ngã tư, Seongwoo đứng chờ đèn xanh rồi nhớ lại mình đã muốn biết bao nhiêu chạy ra lôi Daniel lại khỏi mấy chiếc xe đang lao tới, mặc kệ việc cậu vừa ngồi trong lòng rồi còn nháy nhót và nhận tiền của một người đàn ông nào đó Seongwoo chẳng hề quen. Daniel không thích ăn cháo ở bên ngoài, anh biết điều đó, nhưng lại tự lắc đầu nghĩ mình đã chẳng liên quan nữa rồi. Dù là đi song song hay ngược hướng, Daniel đều đã ở trên một con đường khác. Con đường do chính cậu chọn, Seongwoo chỉ đang giúp cậu thành toàn.

Bản vẽ khu chung cư đã dần đi đến giai đoạn thẩm định cuối cùng. Công việc của nhóm nội thất dường như bế tắc. Daniel đã từ lâu không còn là kiểu người làm việc tùy hứng, nhưng cậu thật sự phải ôm đầu mỗi ngày khi nghe đến một ngàn bài học kiến trúc của Seongwoo. Trước đây trong những ngày ở cạnh nhau, không phải là Daniel và Seongwoo chưa từng tranh cãi chuyện kiến trúc. Nhưng lúc đó nếu như muốn kết thúc câu chuyện, Daniel chỉ cần nhào vào hôn Seongwoo một hồi là anh sẽ quên hết mình đã nghĩ những gì. Lúc này không thể hôn cũng không có cách nào khác, Daniel chỉ có thể im lặng ngồi nghe. Càng nghe lại càng thấy rối, Daniel thường pha một bình cà phê rất lớn rồi uống một cốc đầy sau đó đi lên sân thượng hút thuốc sau những buổi cãi nhau không có điểm dừng.

Dù lấy bộ phận thiết kế của Daniel làm nơi làm việc tạm thời của cả hai bên nội thất và công trình, Seongwoo vẫn như cũ không đụng đến một giọt cà phê nào do Daniel pha cho tất cả mọi người. Anh trung thành với cà phê gói, một đôi lần nhân viên dè dặt tới mời Seongwoo uống thử một cốc vì cà phê thực sự rất ngon, Seongwoo cảm ơn rồi lại đổ cả cốc cà phê đi. Có một lần Daniel thấy được cảnh đó, cậu không nói gì nhiều mà đi vào pha một bình cà phê khác. Cà phê vừa mới pha xong thơm sức nức cả căn phòng, mùi hương rất ấm, Seongwoo cũng chỉ yên lặng uống thử cà phê xám nhạt nổi bọt lơ lờ. Buổi họp kết thúc chặng đầu tiên của dự án có cả Sungwoon tham dự. Michelle không đến, Daniel mừng không nói hết. Cuộc họp diễn ra nhanh gọn hơn Daniel nghĩ, cuối cùng Seongwoo cũng chịu nhượng bộ Daniel một phần. Khu chung cư cao cấp được chia làm bốn phần để thực hiện nội thất, cứ mỗi ba tầng lầu lại là một kiểu phong cách nội thất khác nhau. Mọi việc đến đó tất nhiên vẫn chưa kết thúc, Daniel còn phải học cách định giá để điều chỉnh thiết kế. Cậu hoa mắt nhìn những bảng báo giá y như lúc Seongwoo được đưa cho báo cáo đấu thầu mấy năm về trước, lại không thể tùy tiện gạt đầu. Seongwoo không quan tâm đến nhóm nội thất nữa, chỉ thỉnh thoảng ghé qua kiểm tra tiến độ làm việc của cả hai bên.

Mùa nổi mùa rất nhanh qua. Một ngày nọ đứng trên sân thượng tòa nhà MI nhìn ra thành phố rồi hít đầy lồng ngực mình thứ không khí ẩm ướt của cơn mưa mùa hè, Daniel không tin nổi. Ba năm không có Seongwoo, mọi ngày đều dài lê thê như không có điểm dừng. Vậy mà chỉ cần đứng chung với anh dưới một bầu trời, suốt ngày chỉ tìm kiếm dáng hình anh ở đâu đó dù không dám nhìn trực diện, thời gian lại trôi nhanh không tưởng được. Lần thần nghĩ đến tính chất tương đối của thời gian mà Seongwoo từng nhắc đến, cậu vút bỏ điếu thuốc trên tay rồi đi xuống văn phòng mình.

Jisoo đợi Daniel đã lâu. Seongwoo bình thường sẽ sai người khác chạy sang tổ nội thất làm việc vặt, anh tuyệt đối không để cho Jisoo gặp Daniel khi không có mặt anh ở đó. Có lẽ Seongwoo vẫn giữ yên trong lòng ấn tượng về một Daniel ngông cuồng ngày trước, không nghĩ đến được cậu sau ba năm cũng đã là một con người sứt sẹo đầy mình. Sau lần bị lừa dối ở Gensler, Seongwoo tự mình giữ kỷ và kiểm tra từng góc một của mấy bản vẽ. Anh không có thời gian sang lấy bản thiết kế nội thất mà Daniel đang giữ, đành phải để Jisoo sang lấy giúp mình.

Daniel cười nhìn Jisoo rồi đưa bản vẽ cho cô. Chạm phải chiếc móng tay cắt gọn gàng sơn màu hồng nhạt, đầu ngón tay nhỏ nhắn mềm mại như đụng vào một chiếc áo bông, Daniel vừa thấy vui vừa thấy nhói lòng. Sau ba năm ở bên kia, làm đủ mọi công việc nặng nhọc không hề liên quan đến danh xưng họa sĩ, mười đầu ngón tay của Daniel đã chai cứng. Mấy vết chai bọc một lớp màu vàng nhạt chứ không còn nhắn mịn như trước, nếu bây giờ Seongwoo đưa một tay ra chưa chắc Daniel đã đủ dũng cảm để nắm vào. Có Jisoo ở bên cạnh anh những lúc khó khăn thật tốt, không hiểu Daniel lờ ở đâu ra thứ ảo giác đó. Jisoo vừa mới quay đi khỏi vài bước, Daniel bỗng nhiên gọi giật cô lại.

"Kim Jisoo!"

Jisoo quay đầu, vẻ mặt hoang mang lịch sự. Daniel cúi nhìn chiếc cốc sứ mình vẫn cầm trên tay rồi khẽ nói:

"Lần sau em thử pha cà phê nguyên chất với ba thìa sữa và vài hạt muối xem sao."

"Để làm gì ạ?"

"À... Seongwoo thích uống như thế."

Jisoo cười nhẹ trong lòng. Rõ ràng là đang lấy ưu thế của người cũ ra để nói chuyện với mình, lại dùng vẻ mặt khổ sở chỉ dành cho người bị hại nhìn chằm chằm chiếc cốc. Nụ cười trong lòng biến thành nụ cười tươi trên khuôn mặt, Jisoo gật đầu:

"Vậy ạ, anh dạy em một chút được không?"

Hai người cùng nhau đi đến phòng trà nước. Daniel xắn tay áo lên vài nấc rồi làm rất chậm từng động tác, hướng dẫn cô cách sử dụng máy pha cà phê. Nghiêng chiếc cốc sứ để cho chất lỏng màu nâu có vị đắng xen lẫn với chua nhẹ chảy ra từ vòi, cậu lắc vài lần rồi cho vào đó ba thìa sữa.

"Không có vị ngọt lắm, và tuyệt đối không bỏ đường. Đường sẽ làm cho cà phê có vị chua hơn khi dùng sữa. Ngày trước thỉnh thoảng tôi còn bỏ một ít kem vào đó, vị không tệ chút nào. Còn muối thì chỉ vài hạt thôi, vị sẽ đậm hơn. Em đừng bỏ nhiều, em có biết chuyện cà phê muối không? Tôi từng thử rồi, cái đó khó uống vô cùng."

Daniel say sưa giảng giải, Jisoo đứng bên chỉ nhìn vẻ mặt chăm chú của cậu. Đột nhiên cô hỏi một câu cắt ngang bài giảng của Daniel:

"Anh hút thuốc ạ?"

Cốc cà phê trên tay Daniel khựng lại, cậu gượng cười:

"Sao em biết, em ngửi được mùi? Tôi tưởng thuốc của tôi..."

"Thuốc của anh tẩm vị cà phê đúng không?"

Daniel gật đầu.

"Rất lâu về trước có ngày em và Seongwoo gặp anh ở Downpour, không biết anh có để ý không. Hôm đó khi quay về, áo của anh ấy có mùi cà phê rất nhẹ. Mà anh biết rồi, Downpour là quán rượu."

Daniel hơi đỏ mặt, giống như là đang bị bắt gian tại trận. Nghĩ mãi cũng không thể nói ra mấy lời cay độc, Daniel thật thà đáp:

"Anh ấy tìm tôi để nói rằng đừng động đến em, cũng đừng quay về MI làm việc. Cuối cùng thì tôi đã quay về MI làm việc, còn riêng việc động đến em, tôi cho rằng mình vẫn là con người."

Daniel đưa cốc cà phê ra trước mặt Jisoo. Cô cầm lấy uống một ngụm, rồi uống hết cà phê có trong chiếc cốc vốn dùng đựng trà chứ không phải đựng cà phê nguyên chất. Uống xong, Jisoo đặt cốc xuống bàn nhoẻn cười.

"Em nghĩ anh không hiểu ý của Seongwoo rồi. Anh ấy nói anh đừng động đến em, thật ra anh ấy muốn nói rằng anh đừng động vào anh ấy. Cà phê của anh rất ngon, em sẽ thử pha cho Seongwoo theo công thức ấy. Seongwoo có lần nói với em rằng chỉ cần em luôn bên cạnh pha cà phê cho anh ấy, vị cà phê có như thế nào anh ấy cũng thấy ngon."

Nghe giọng nói mềm mại của Jisoo, Daniel đột ngột nhớ tới một người. Một cô sinh viên kiến trúc bảy năm về trước nói với cậu rằng mình và Seongwoo đã chính thức hẹn hò, gián tiếp đẩy một Daniel không có lòng tin vào đối phương đi xa anh rất lâu sau mới vô tình quay lại. Nhìn kĩ xem người trước mặt mình là Jisoo hay là Joo Hyemi, Daniel máy móc đưa chiếc cốc sứ rót thêm một ít cà phê cho mình.

"Em biết không, vài năm trước cũng có một người đứng trước mặt nói với tôi những câu gần như tương tự những câu em vừa nói. Hôm đó tôi đã bỏ đi. Nhưng mà tiếc quá, lần này tôi không muốn bỏ đi nữa, dù không như lần trước, lần này tôi chắc rằng em không nói dối. Dù lần này tôi có là người thứ ba, tôi cũng nhất quyết phải chen vào."

Gương mặt Jisoo không tái đi hay có vẻ ngạc nhiên dù là một chút. Cầm lấy cốc cà phê Daniel vừa rót ra mà chưa cho một chút sữa nào vào uống hết, Jisoo không nhăn mặt lấy một lần nào.

"Em cũng rất tiếc. Lần này người trước mặt em là anh, và ở trong mắt Seongwoo cùng đa số những người khác, anh sẽ suốt đời suốt kiếp là một kẻ bội bạc mà thôi. Anh bỏ đi vì cái gì? Chẳng phải vì bản thân anh sao, bây giờ có còn ai tin là anh quay lại vì Seongwoo không, hay là vì Seongwoo bây giờ đã lại trở thành kiến trúc sư được mọi người trọng vọng? Đáng sợ nhất trên đời là kiểu người tranh thủ tình yêu của người khác nhưng chỉ biết đến bản thân mình, cái này Seongwoo còn rõ hơn em."

Jisoo nhẹ nhàng chào Daniel rồi đi ra khỏi phòng trà nước. Cô ôm chồng giấy cùng chiếc usb bước ra khỏi cửa, cánh cửa sau lưng cậu chuyển động qua lại vài giây mới ngừng. Daniel quay trở về phòng mình, vài ánh mắt lặng lẽ dõi theo cậu qua mấy ô vuông che kín đánh dấu không gian riêng cho từng nhân viên làm việc.

Ở trong phòng kính, Daniel miên man suy nghĩ về câu chuyện của Jisoo. Kim Namjoon không cho Daniel giải thích, Daniel cũng không muốn giải thích. Nếu tình yêu của Seongwoo đủ lớn, bất kể là Daniel rời đi vì anh hay vì cậu, anh cũng sẽ bỏ qua. Nhưng mà có một câu Jisoo nói làm Daniel không thể nào không để tâm.

Chỉ cần cô ấy luôn ở bên cạnh pha cà phê cho anh ấy.

Trọng điểm ở đây không phải là cô ấy hay là cà phê. Daniel hiểu Jisoo đang muốn nhấn mạnh điều gì.

Chỉ cần luôn bên cạnh.

Ngay trong chiều hôm đó, Jisoo lên cơn đau dạ dày. Đau dạ dày dường như là bệnh chung của đám người trong ngành kiến trúc chuyên gia thức khuya và uống cà phê trừ bữa. MI có phòng y tế và cả bác sĩ trực suốt ngày ở đó, Seongwoo vẫn bất chấp nghỉ việc, đưa cô vào bệnh viện kiểm tra. Seongwoo vội vã nhưng vẫn rất nâng niu bế Jisoo đi lướt qua Daniel, cậu nhớ đến hai cốc cà phê mà Jisoo đã giành uống hết rồi đau khổ lắc đầu. Cốc đầu tiên pha nhiều như thế là để Jisoo đem về cho Seongwoo, hi vọng nếu là từ tay cô thì anh sẽ uống. Còn cốc tiếp theo, Daniel tự rót cho mình, Jisoo lại uống như một nghi thức khổ hạnh nào đó Daniel chưa kịp hiểu. Rồi dù tự trách mình không biết suy nghĩ đúng sai, Daniel cũng thấy vừa nực cười vừa xót xa. Hai cốc cà phê nhỏ làm sao so được với cả chai rượu Daniel đã uống vào hôm trước? Lúc này đây Seongwoo chỉ vì chứng đó đau khổ của người kia mà khẩn trương ôm ấp. Còn Daniel hôm đó, một ngụm cháo cũng không ăn được, một bàn tay xoa đầu cũng không có. Đúng ba ngày liền từ sau đêm đó, cậu sống bằng dung dịch tráng dạ dày.

Jisoo co người trên giường bệnh thành một hình thù nhỏ nhoi tội nghiệp, bác sĩ nói rằng chuyện thành ra như vậy là vì dạ dày cô vốn yếu lại uống vào một lượng lớn cà phê nguyên chất, cộng thêm việc cô bị stress lâu ngày.

Seongwoo cầm tờ kết quả đến bên giường bệnh cau mày quát mấy câu:

"Em biết rõ em yếu thế nào, lại đi uống cà phê? Anh đã bảo em không được uống, cũng không có việc gấp cần xử lý, em uống cà phê làm gì?"

Jisoo cắn môi đưa tay gạt mấy giọt mồ hôi rịn ra trên vầng trán nhợt nhạt hơn ngày thường. Seongwoo buồn bực nhưng vẫn rút khăn tay trong người ra lau cho cô, anh tỉ mỉ chấm từng vệt mồ hôi nhỏ.

"Em đang học mà. Hôm nay anh ấy cho em biết công thức cà phê thường pha cho anh là gì, còn pha thử cho em một cốc rất lớn. Anh ấy mời em uống em không thể từ chối được, cũng muốn uống thử xem vị cà phê anh thích là như thế nào để lần sau làm lại cho anh. Anh có biết không, công thức là cà phê và sữa và..."

"Anh không thích."

Seongwoo thẳng thừng cắt ngang lời Jisoo nói. Vừa để sẩy ra một chút là lại có chuyện ngay, chứng kiến Kang Daniel từng xử lý mấy cô sinh viên bám lấy Seongwoo khi còn đang là giảng viên của trường đại học bằng những cách buồn cười nhưng hiệu quả như thế nào, lúc này anh chỉ có một suy nghĩ duy nhất là Daniel đang lấy những

thói quen của mình ra để cho Jisoo biết rằng bọn họ đã từng có bao nhiêu thân mật. Đỡ Jisoo dậy khi chai dịch truyền vừa hết, Seongwoo bế cô trên tay đi ra khỏi bệnh viện trung tâm.

Vừa lái xe Seongwoo vừa liếc nhìn Jisoo ngồi bên ghế lái. Trên tay cô có một túi thuốc, mấy thứ thuốc quen thuộc mà ở nhà anh cũng chất đầy. Đánh vòng vô lăng ra con đường lớn đầy xe qua lại, anh kéo kín cửa xe rồi nói với cô:

"Em đừng nghĩ nhiều, cũng không cần phải thay đổi gì cả. Anh từ lâu đã không còn thích thứ cà phê đó. Chẳng phải anh đã nói với em rồi sao, chỉ cần là em pha, thứ gì anh cũng có thể uống."

Jisoo nói câu đó với Daniel bằng vẻ mặt ngập tràn hạnh phúc, nhưng nghe anh nói ra câu đó cô lại thấy đau. Lí do để Seongwoo nói câu đó không phải là vì Kang Daniel sao? Nếu không phải vì ấn tượng sâu sắc về chuyện Daniel từng bỏ rơi mình trong lúc khó khăn, làm sao Seongwoo có thể nói ra như vậy? Jisoo nhìn ra ngoài cửa kính, cô ngắm thành phố lao vùn vụt qua trước mắt mình. Kang Daniel không hơn cô bất cứ thứ gì cả, thứ duy nhất cậu hơn cô chính là tình cảm của Ong Seongwoo. Seongwoo là con cá luôn bơi trong nước nhưng lại tưởng mình dạo chơi trên bầu trời. Anh tưởng rằng mình yêu cô nhưng kì thực bản thân lại vùng vẫy trong tình yêu dành cho Daniel và chỉ riêng Daniel, không chia sẻ cho bất kì ai khác. Daniel là mặt nước đó, Jisoo là bầu trời đó, cô không bao giờ thật sự chạm được đến Seongwoo. Dù sao đi nữa, chỉ cần một ngày Seongwoo còn tưởng rằng bầu trời chính là mặt nước, một ngày đó Jisoo vẫn sẽ dùng mọi cách giữ anh cho riêng mình.

Không gian ồn ào bên ngoài thành phố không lọt nổi vào trong xe, Jisoo đột ngột đưa tay lau nước mắt.

"Seongwoo, anh còn yêu Kang Daniel không?"

Bàn tay nắm vô lăng của Seongwoo càng siết chặt hơn, anh hỏi cứng ngắc:

"Em nói gì vậy?"

"Nếu anh còn yêu anh ấy, chúng ta chia tay thôi. Buổi chiều Daniel có kể với em về một cô gái nào đó xen vào giữa hai người vào bảy năm trước. Anh ấy nói rằng lần này anh ấy bằng mọi giá sẽ chen vào mặc kệ chuyện anh ấy ở vị trí người thứ ba. Dù em không muốn, nhưng nếu hai người còn yêu nhau..."

"Sẽ không. Con người đó với anh bây giờ không bằng một người dưng. Em đừng nhắc nữa."

Seongwoo trả lời chắc nịch rồi nhấn mạnh chân ga, Jisoo giật mình nắm chặt gói thuốc trong tay mình. Hải lòng với câu nói Seongwoo thốt ra, cô vẫn biết Seongwoo hoặc đang nói dối cô hoặc anh đang bị chính mình lừa dối.

Không còn yêu nữa, vậy mà gặp nhau một khoảnh khắc ngắn ngủi thôi cũng kịp lấy đi chiếc bật lửa ngăn không cho người kia hút thuốc.

Làm sao Jisoo có thể nhìn không ra chứ, dấu khắc hình tam giác ở đáy chiếc bật lửa Seongwoo đưa cho người phục vụ của Downpour sau khi đi gặp Kang Daniel vào ngày đông mấy tháng trước đây. Khối bạc vuông vẫn có gì đó rất Daniel, mà ở dưới chân Seongwoo cũng có một hình xăm tam giác đều.

-

Seongwoo ghé một cửa hàng nhỏ mua cháo rồi lái xe về nhà. Dĩ Jisoo ăn từng thìa cháo một rồi cẩn thận cho cô uống thuốc, anh ngồi ở bàn làm việc chờ cho căn gác đối diện sáng đèn. Chờ mãi mà căn gác vẫn tối om như ba năm về trước, Seongwoo nhắc điện thoại lên.

"Anh?"

"Cậu ở đâu?"

"Em ở nhà. Có việc gì..."

Seongwoo dập máy. Anh quay lại nhìn Jisoo đang ngủ yên trong tấm chăn màu lam đậm, mái tóc cô xõa dài bên gối mềm mại đáng yêu. Nhẹ vịn bớt đèn bàn rồi đi ra cửa, Seongwoo đi về phía căn nhà đối diện.

Daniel sợ bóng tối. Trong suốt ba năm ở nước ngoài cậu vẫn sợ bóng tối, nhưng lại có những lúc cảm thấy bình yên vì bóng tối vây quanh mình. Tan làm về sớm, Daniel không thay đồ đã ngồi xuống bên khung tranh. Một bức vẽ rất lớn cậu vẫn chưa hoàn thành, bức vẽ cho một triển lãm cá nhân mà cậu đã dự định từ rất lâu nhưng không biết khi nào mới có thể chính thức đem ra cho mọi người ngắm. Lúc này đây Daniel đang cặm cụi pha màu, quanh cậu là vài cây nến tỏa ra mùi hương dịu dịu. Một tai Daniel kẹp chiếc điện thoại, Seongwoo đã cúp máy nhưng Daniel vẫn không buông tay cầm bút vẽ của mình ra. Cửa gỗ dồn dập, Daniel cầm cả khay màu vẽ rồi giữ nguyên đầu mình đi ra phía cửa. Đưa chân lên đẩy chốt cửa, Daniel chưa kịp mở miệng chào thì – chát một tiếng, một cái tát hạ xuống bên tai.

Điện thoại rơi xuống đất, màu vẽ ập vào áo sơ mi trắng của Daniel tạo thành mấy vệt loang lổ. Daniel trân trân nhìn người trước mắt mình. Cậu mấp máy môi:

"Anh vừa chào em rồi lỡ tay làm vậy đúng không?"

Seongwoo lắc đầu không do dự. Anh chỉ là không nghĩ đến Daniel bận cả hai tay không phản ứng lại được, cái tát của anh giáng xuống quá mạnh rồi.

"Kang Daniel, lần trước tôi đã cảnh báo cậu rồi đúng không? Đừng động vào Jisoo. Cậu ép cô ấy uống cà phê, tôi có thể cho qua chuyện cậu không biết cô ấy bị đau dạ dày, nhưng vì sao lại pha cà phê trong cốc đựng trà? Cậu còn nhắc những chuyện thời xa xưa mà cả tôi và cô ấy đều không muốn nhắc, thề có trời, nếu bây giờ đụng đến thứ cà phê cậu pha, tôi chắc chắn sẽ nôn ra bằng hết."

Bàn tay buông thõng của Daniel đưa lên ngực áo, nơi màu vẽ đang loang ra dần dần thành một bức tranh hình thù kì dị. Cậu nhìn anh như lần đầu nhìn thấy, rõ ràng bên tai không hề lọt vào bất cứ âm thanh nào. Daniel ngớ ngàng lên tiếng:

"Ong Seongwoo, anh có biết đây là nơi nào không?"

Không để Seongwoo trả lời, Daniel đã nói ngay khi không kịp thở:

"Đây là nơi đầu tiên chúng ta gặp nhau."

Là nơi bảy năm trước, một chàng họa sĩ yêu đời mở cửa ra tưới cây đã gặp người kiến trúc sư đối diện đi mua cà phê vào sáng sớm. Bảy năm sau, cũng vì một cốc cà phê cậu pha mà hai người đứng đối mặt nhau nhưng tâm trí lại đặt vào hai chuyện khác nhau.

Vết đỏ in dấu ngón tay trên má Daniel bùng lên, thái dương cậu giật dữ dội. Daniel đưa tay ôm lấy mình, tự thấy kì lạ. Thứ bệnh tâm lý cậu mắc phải khi ở nước ngoài vẫn thường bộc phát nếu bị đánh mắng, lúc này cậu lại không có cảm giác gì. Giống như là cơn bão lớn phải dừng bước trước một cơn bão lớn hơn, đau thương ở trong người Daniel đã che chắn cậu khỏi cơn bệnh đó. Lùi một bước vào nhà rồi loạng choạng giẫm lên chiếc điện thoại rơi trên mặt đất, Daniel nhìn vào bàn tay phải của Seongwoo đang cố giấu sau lưng như một đứa trẻ làm chuyện sai.

"Cũng là nơi lần đầu tiên trong đêm trời mưa to hai chúng ta giả vờ làm người yêu của nhau, em biết mình đã thật sự yêu anh rồi."

"Là nơi anh đứng dang tay ra để em ôm trong ngày Giáng Sinh, sau đó anh thú nhận với em rằng vì hành tằm gửi ở trên này", Daniel đưa ngón tay lên chỉ vào khung cửa, "anh nói rằng khi đó anh đã muốn hôn em."

Ngón tay Daniel lại chỉ vào má mình, giọng nói trở nên rành rọt trong suốt:

"Dù em có làm điều gì sai, Seongwoo, anh nhất định phải đánh em tại bậc thềm này sao?"

Seongwoo rất muốn nói với Daniel rằng quá khứ đã chết rồi, quá khứ với anh không đáng một xu, rằng anh không cần biết bọn họ đang đứng ở đâu chỉ cần biết rằng Jisoo đã, đang và chắc chắn sẽ vì Daniel mà bị đau cả tinh thần lẫn thể xác. Nhưng mấy ngón tay của anh tê dại, da đầu không chạm đến Daniel mà cũng tê dại theo.

Daniel không nhìn thẳng vào Seongwoo, cậu chỉ nhìn xoáy vào bàn tay anh. Bàn tay anh kể từ lần duy nhất tung cho Daniel một cú đấm trong ngày đầu tiên hai người gặp lại nhau sau hai năm Daniel trốn biệt, từ đó về sau chỉ có cầm tay cậu, cầm tay cậu và không gì ngoài cầm tay. Năm đầu ngón tay được Daniel trân trọng đặt lên ngàn dấu hôn cả khi mơ lẫn khi tỉnh lúc này lại đem ra chạm vào Daniel theo cách đó. Seongwoo vừa định mở miệng nói gì đó thì âm thanh đã tắc nghẽn, Daniel cúi xuống nhặt palette màu cùng với chiếc điện thoại ra rồi ngồi hẳn xuống khung cửa nhà mình.

"Em xin lỗi. Đương nhiên anh không cần tin và chắc chắn anh không tin, nhưng em không cố ý. Vì em cũng đau, em sẽ không làm cô ấy bị đau như em. Cô ấy dù chỉ đau bằng một phần mười em thì cũng sẽ được anh chiều chuộng chăm sóc. Cô ấy có anh mà em không có, em ghét điều đó, nên em sẽ không để cô ấy bị đau một chút nào."

Seongwoo chưa bao giờ ghét bản thân mình như thế. Rõ ràng cần nói ra một câu xin lỗi rồi sau đó tiếp tục nói với Daniel rằng đừng bao giờ chạm đến Jisoo, anh lại chỉ có thể nhìn vào vết đỏ trên má Daniel.

"Cậu..."

"Em sẽ không xin lỗi vì những lời em nói với cô ấy, rằng mình sẽ mặt dày quay lại tìm anh. Vì em chỉ nói sự thật, Ong Seongwoo, sẵn đây anh trả lời luôn cũng được. Có một giây nào đó, chỉ một giây thôi, nhìn thẳng vào em rồi nói đi, bất kể em rời đi vì lý do gì, anh có từng một giây nào muốn cho em một lý do để quay lại?"

Seongwoo không nói gì. Daniel đưa tay nhẹ gỡ một chiếc nút áo của mình rồi lại nói:

"Anh ghét em?"

Cử động đầu tiên từ khi cái tát của Seongwoo buông xuống má Daniel, anh lắc đầu như một cái máy. Đôi mắt Daniel sáng rỡ, cậu chưa kịp nói điều gì thì ánh sáng trong đó lại tắt ngấm như ngọn lửa leo lét vừa định bùng cháy lại gặp phải nước tạt vào.

"Tôi không ghét cậu. Từ lúc cậu mang đi tất cả không để lại bất cứ thứ gì, tôi hận cậu. Chắc cậu cũng biết, "ghét" và "hận" là hai trạng thái khác xa nhau."

Cái điều Daniel lo sợ nói với Jiwon cuối cùng rồi cũng đến. Seongwoo nói ra một câu chấm hết, Daniel ôm palette cùng điện thoại đứng dậy gật đầu.

"Đã hiểu, và chắc chắn... Ong Seongwoo, những ngày sau em vẫn sẽ không ngăn được mình chạy về phía anh. Vậy nên em hi vọng sau này anh đối với em lạnh lùng hơn bây giờ một chút. Nhưng nếu được, Ong Seongwoo, để em giữ lại cánh cửa cùng mấy bậc thang này làm kỉ niệm. Anh có thể ôm cô ấy ở Downpour, dắt tay cô ấy đứng cạnh

em trong thang máy của MI, hai người có lẽ cũng đã rất nhiều lần đi đến những nơi chúng ta từng cùng đi đến. Anh có thể đập lên bất kì kỉ niệm nào anh muốn, nhưng bậc thềm này, em giữ lại, có được không?"

Daniel cúi đầu chào Seongwoo rồi đi vào căn nhà tối đen. Mấy ngọn nến dần tàn, bức tranh cậu vẽ dở thì đã hoàn thành rồi. Daniel cởi chiếc áo loang lổ màu vẽ mình đang mặc trên người ra, dùng keo dán chặt vào khung tranh. Triển lãm tranh về người ấy không phải chỉ có những bức chân dung, còn có vài bức tranh vụn vặt vu vơ về những thứ liên quan đến hai người bọn họ. Và chiếc áo sơ mi này, không vật gì có thể hoàn hảo hơn để chứng minh cho chuyện Daniel lần đầu tiên tuyệt vọng sau ba năm trời không dừng hi vọng. Cậu đi lên cầu thang rồi ngồi yên ở đó. Đưa tay chạm vào má mình, Daniel cười một mình trong đêm tối.

Cánh cửa có tay nắm hình hoa mặt trời đóng lại, Seongwoo không biết làm gì ngoài quay về. Đi qua gốc cây rêu quạt năm nào từng được Anna quàng vào một chiếc khăn len xấu xí, Seongwoo ngược nhìn căn gác sáng đèn dịu dàng của mình cùng cánh cửa sổ tối om ở nhà bên kia. Dùng tay trái của mình mở cửa, Seongwoo ngồi bệt xuống cầu thang rồi đưa bàn tay phải của mình lên ngấm ngấm. Mấy ngón tay gầy cứng rắn, anh dùng tay phải đánh lên tay trái của mình còn thấy đau.

Thật may vì nhà dưới không bật đèn. Không có cơn mưa nào rơi xuống ngoài kia nhưng Seongwoo lại thấy lòng mình đang ướt.

Từ sau khi công trình khu thương mại phía Nam thành phố gặp sự cố, dù Seongwoo không trực tiếp dính vào nhưng anh cũng đã rút lui khỏi công việc chỉ đạo thi công. Seongwoo tập trung vào chuyên môn của mình, chỉ cần mẫn vẽ những tòa nhà lớn nhỏ. Bản vẽ ngôi nhà cho hai người ngày nào Seongwoo đã cất vào một góc, gần đây anh bắt đầu đặt vài nét bút vẽ một ngôi nhà khác, ngôi nhà cho anh và Jisoo.

Những đêm chong đèn ngồi họa mấy nét mà vẫn chẳng thể hình dung được ngôi nhà đó sẽ ra sao, không như trước kia cứ nghĩ đến ngôi nhà mà mình muốn ở với Daniel rồi sau đó ý tưởng cứ tuôn ra dưới đầu cây bút, Seongwoo thường buông bút chống cằm nhìn sang căn nhà đối diện. Mảng tường xanh hồng rực rỡ trước đây trắng xóa im lìm dưới bóng trắng vàng dịu, một đôi lần anh tự hỏi không biết Daniel có còn sống ở đây nếu như Seongwoo chuyển tới ngôi nhà cho mình và một người khác sau này. Càng nghĩ càng thấy mình đã lại bắt đầu đi lệch hướng, Seongwoo cố gắng dứt mình ra rồi nhớ tới một câu mà Daniel đã nói - mong anh đối xử lạnh lùng hơn.

Cũng không khó để ngày càng đối xử lạnh lùng với Daniel. Jisoo càng ngày càng tỏ vẻ sợ sệt hơn, có những ngày cô ôm cứng lấy Seongwoo trên giường không cho anh rời khỏi. Thỉnh thoảng Jisoo bóng gió nói đến chuyện chia tay,

cô lén liếc nhìn Daniel khi cậu bưng khay cơm cùng với Hana của tổ nội thất đi ngang qua ở nhà ăn buổi trưa rồi đột ngột bỏ bữa. Đám nhân viên cũng bàn tán xì xào, mọi người đều biết Jisoo khó xử. Chỉ riêng Daniel, cậu vẫn bình tĩnh sống, vẫn một tay gõ lên báo cáo còn mắt nhìn chăm chăm Seongwoo trong những buổi họp có nhiều người.

Ở trong thang máy khi chỉ có hai người, tiếng thở quanh quẩn cùng với mùi nước hoa vừa nồng vừa ngọt của Daniel nhiều lần làm Seongwoo thấy tức ngực. Daniel chỉ nhìn và nhìn chăm chăm như vậy, ánh mắt cậu trong suốt vô vị nhìn lên chiếc gương ở mặt trước thang máy, vậy mà vừa bước ra khỏi chiếc hộp có hai người đó, Daniel đã trở thành giám đốc sáng tạo Kang Daniel thoải mái cười đùa.

Đạo gần đây Daniel cũng vắng vẻ ở Downpour. Cậu tới Hotaru sau mỗi giờ làm việc, kéo theo cả đám anh em của hội kiến trúc ngày xưa tụ tập. Seongwoo biết điều đó vì mấy lần Daniel chạy qua tổ kiến trúc nhăm nháy với Noh Taehyun đã chuyển hẳn sang MI sau mấy lần văn phòng kiến trúc và công ty hợp tác, hai người thì thầm với nhau rồi thỉnh thoảng cười lớn vô tư. Loáng thoáng trong những câu chuyện đó, Seongwoo biết được rằng Jisung sắp kết hôn rồi.

Câu chuyện cầu hôn của Jiwon cũng giống y như Daniel của ngày xưa. Cũng là trong một ngày đẹp trời khi Jiwon đang lẩn lẻ ở hàng hiên của Hotaru nhìn mấy ngọn đèn đom đóm, Jisung bận nói chuyện với một cô gái ở trong quầy pha chế, Jiwon nhìn thấy nụ cười của anh ngày càng rạng rỡ thì tức mình đi vào nói rằng cô muốn kết hôn.

Một phút sau, Jisung đồng ý. Vậy là bọn họ lên kế hoạch tổ chức, lên danh sách khách mời, Daniel đương nhiên cũng phải nhúng tay vào.

Cảm giác tội lỗi của Seongwoo đối với Jisung chưa hề vơi vì một câu anh nói vào hai năm trước. Bất chấp việc hai người nói chuyện còn gượng gạo, Jisung hẹn cả nhóm kiến trúc sư ra Downpour đưa thiệp mời đám cưới cũng gọi cả Seongwoo. Mâm mê tẩm thiệp được đính đầy hoa khô phía trước mặt, Seongwoo mở ra rồi không nói gì. Tẩm thiệp chỉ đề tên anh, không có tên Jisoo ở cạnh. Jisoo ngồi một bên Seongwoo im lìm, thấy tẩm thiệp xinh xắn Jiwon tỉ mỉ làm thì thích thú cầm lấy lật từ trước ra sau. Cô mở ra xem mấy dòng viết tay ở bên trong rồi thản nhiên gấp lại, sắc mặt không hề thay đổi. Kim Jaehwan được dịp họp mặt đông đủ mọi người thì ồn ào cười nói, một lát sau cậu im bặt khi thấy Daniel lại xuất hiện ở chiếc bàn phía dưới lầu. Trên cánh tay Daniel có một vết xước dài, nhìn bộ dạng là biết ngay cậu vừa chạy từ công trường đến. Sewoon hí hửng cầm tẩm thiệp đẹp nhất Jiwon làm riêng cho Daniel chạy xuống, một lát sau ở bên ngoài cũng có người đi tới nhập vào bàn. Jaehwan đẩy cặp kính lên mắt hỏi "ai kia?", Seongwoo quay lại rồi nhận ra ngày người lần trước ôm ấp với Daniel sau khi xem cậu nhảy.

Chẳng có ai trong bàn có câu trả lời về cái người đang xuýt xoa nhìn vết xước trên tay Daniel rồi vừa sờ vừa vuốt, Seongwoo uống hết một ly rượu lớn thì sững người nghe Jisung mở miệng nhờ Seongwoo làm phù rể cho mình.

"Đây là Jiwon muốn. Không phải anh không muốn, nhưng là Jiwon muốn trước tiên."

Jisung cẩn thận rào trước đón sau, Seongwoo gật đầu rồi lặng lẽ nói:

"Anh, em xin lỗi."

Jisung cười hiền lành:

"Xin lỗi chuyện gì?"

"Chuyện lần trước..."

"Anh không biết lần trước là lần nào cả."

Biết rằng Jisung đánh trống lảng vì lí do gì, Seongwoo chìa tay ra bắt tay Jisung. Jisung bắt tay Seongwoo nhưng mắt lại liếc về phía Jisoo, vài giây sau anh buột miệng:

"Chờ khi nào em kết hôn, anh lại làm phù rể."

Jisoo ngại ngừng cười, Seongwoo lại chẳng biết nói gì. Kết hôn thì sẽ ra sao nhỉ, thiệp cưới sẽ như thế nào? Trang phục chú rể có màu gì, dùng hoa gì, nhẫn cưới như thế nào, trong đầu Seongwoo chỉ là một mảnh trắng xóa.

Sewoon bỏ chỗ Daniel ngồi đi lên, cậu không ra vẻ thần bí gì mà thở hắt ra một tiếng.

"Kang Daniel đúng là đồ tư bản, đến cả bạn bè cũng là tư bản. Mọi người có biết ai ngồi ở dưới không? Choi Minho, anh ta thường hay bị truyền thông giằng xé vì rõ ràng là người nước ta nhưng lại mang quốc tịch nước khác rồi đấy."

Jaehwan cao giọng hỏi lại:

"Choi Minho?"

"Ừm, họa sĩ Choi Minho, tranh anh ta thuộc phái trừu tượng. Tôi chẳng hiểu vấy mấy nét mực lên thì có gì đáng nói, nhưng anh ta còn nổi tiếng ở nước ngoài hơn cả Daniel. Hai người kia hẹn nhau cùng đi dự đám cưới, vậy mà tôi còn tưởng lần này sẽ được diện kiến Darren."

Lại là Jaehwan nhanh hơn tất cả:

"Darren?"

"Darren Bonnet, người nước ngoài trăm phần trăm. Jiwon thường hay nhắc đến."

Seongwoo kéo áo đứng dậy đi xuống nhà vệ sinh khi câu chuyện đã lan sang cả một hội nghệ sĩ mà Daniel quen biết ở nước ngoài. Xuyên qua hành lang lát bằng gỗ cũ, anh đi chậm rãi vô cùng nhưng không nhìn thấy người nào đứng hút thuốc đợi mình. Vốc nước lên rửa mặt rồi cố gắng nghĩ đến chuyện trong đám cưới của mình Jisoo sẽ dùng hoa gì làm đám cưới, Seongwoo lau tay rồi đâm cả đầu vào cánh cửa gỗ khi đột ngột nhận ra rằng chắc chắn trong lễ cưới của mình, Seongwoo sẽ đứng dưới chiếc cổng lớn kết bằng hoa đình hương.

Cánh cửa dẫn ra bar hé mở, Daniel bước vào đó rồi không dừng chân khi thấy Seongwoo vừa đi tới vừa lau mấy ngón tay của mình. Hai người đi lướt qua nhau, hương cà phê lẫn với mùi cỏ mới cắt dịu dàng ngấm vào không khí thoảng mùi nhựa thông mới dùng để quét lại bức tường. Chỉ một giây đó, Seongwoo đưa ngón tay của mình ra định chạm vào đầu ngón tay của Daniel. Cậu rất nhanh co tay lại, sải bước dài hơn về hướng ngược anh.

Seongwoo tự cười mình, hết Choi Minho rồi đến Darren, những người cùng Daniel hưởng thụ những ngày nắng đẹp ở đất nước kia từ từ chạy về xếp hàng trước mặt cậu. Seongwoo chỉ là người Daniel đặt ở phía sau lưng, là người đi chung với cậu một quãng đường rồi rời bỏ.

Choi Minho nhìn theo mấy bước chân của Seongwoo lên lầu mà không hề chớp mắt. Ở đó, một người đứng như cậu cũng thấy nhói lòng vì Seongwoo dịu dàng vuốt tóc cô bạn gái của mình, hai người tựa vào nhau nhìn chiếc thiệp mời trong tay, chắc hẳn trong đầu cả hai cũng đang nghĩ về một hôn lễ trong ngày không xa nào đó. Ngày nào cũng nhìn thấy những cảnh đó mà Kang Daniel vẫn có thể gắng gượng đến bây giờ, Minho nghi ngờ không biết tế bào làm nên lòng cậu liệu có phải đã hóa thành sắt đá sau những chuyện xảy ra ở nước ngoài.

Những ngày ở nước ngoài, cuộc sống của Kang Daniel thật sự khó khăn. Khó khăn đến nỗi Minho từng nghĩ rằng chỉ cần vượt qua những ngày tháng đó rồi sau này Daniel sẽ hạnh phúc và chỉ được phép hạnh phúc. Xuất phát điểm là một họa sĩ không hề tồi chứ không phải là sinh viên mỹ thuật như bọn họ, đáng ra Daniel phải giàu có hơn đám nghệ sĩ chui rúc trong quán bar ở tầng hầm kia. Nhưng trước khi đi khỏi, Daniel đã dốc hết tiền mua một căn nhà, sau này Minho mới biết là cậu mua căn nhà đối diện nơi Seongwoo đang sống. Vừa đặt chân tới sân bay đã bị cướp sạch tiền bạc hành lý, Daniel dựa vào một quyển sổ ghi chú nhỏ có số điện thoại Darren để gọi anh đến đón mình. Daniel phải học lại từ đầu, vất vả gấp nhiều lần bọn họ. Cậu mờ mắt ở trong studio bắt đầu từ bài học vẽ chân dung, vẽ tượng, màu vẽ đã mốc meo mà không được phép đụng đến một lần nào. Trong tay không có tiền bạc mà họa cụ đều rất đắt tiền, bố mẹ vì lí do gì đó cũng đã từ mặt con trai, Daniel hết ở studio thì đi làm thêm mọi công việc có thể làm. Cậu đi phục vụ nhà hàng, đi làm pha chế ở quán cà phê, làm cả việc đóng khung tranh cho một xưởng tranh gần học viện mỹ thuật. Cuộc sống của Kang Daniel lúc đó gần như không có ánh sáng, cậu giam mình trong studio tối tăm vào ban ngày rồi bước ra đường làm việc khi đêm xuống. Vốn ngoại ngữ hạn hẹp cộng với vẻ châu Á sờ sờ trên gương mặt, có nhiều ngày Minho lảng lảng đi theo rồi bắt gặp Daniel phải làm công việc nặng gấp nhiều lần số tiền ít ỏi mình kiếm được. Vậy mà Daniel không hề kêu than một tiếng, cậu luôn cười với người trước mặt mình. Ông Seongwoo lúc ấy là động lực duy nhất để cho Daniel tồn tại, cho đến khi Daniel nhận

được tin anh đã có người khác bên mình. Minho lúc đó đang ở Mỹ, cậu gọi điện về cho Daniel mà không nghe được gì ngoài những tiếng ho xé phổi, Darren giật lấy điện thoại lâu bà nói rằng Minho đã thua trong vụ cá cược mua vui ngày trước mất rồi. Minho thấy xót xa không phải vì mình đã mất tiền, mà xót xa vì trong cái ngày Kang Daniel cá rằng Seongwoo sẽ có bạn gái, ánh mắt cậu rõ ràng tự tin như muốn nói chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra.

Khoảng cách gần kề là liều thuốc để chữa lành vết thương, cũng có thể là lưỡi dao khoét sâu vào một vết thương còn chưa kéo da non kín miệng. Daniel từ nơi mưa gió về lại thành phố quen thuộc tưởng rằng sẽ được hưởng một ngày nắng ấm, cuối cùng vẫn chỉ nhận lại đầy bão dông. Minho và Darren nhiều khi nói chuyện với nhau chỉ muốn bắt cóc Daniel đem cậu đến những vùng đất mà Daniel chưa từng đặt chân đến. Nhưng cũng như Daniel, bọn họ đều biết rằng mọi nơi Daniel đến đều sẽ tồn tại một Ong Seongwoo.

--

Hôn lễ của Jisung và Jiwon được tổ chức ở một khu biệt thự ở một thành phố gần cực Bắc, nơi luôn luôn chỉ có mùa đông. Jiwon nhất quyết chọn nơi đó dù trước đây cô nhỏ từng bày tỏ rằng mình muốn được tổ chức hôn lễ ở bãi biển chỉ với chú rể của mình và một người làm chứng. Daniel cười trêu rằng người hầu đến lúc lên lễ đường cũng muốn thành công chúa, nhưng ở ngay trong ngày cùng đội trang trí tới xem xét hiện trường thì cậu đã mơ hồ hiểu được lí do. Không khí lạnh giữ cho trạng nguyên bung nở đỏ rực dù đang là tháng bảy, Daniel nhìn chăm chú rồi đột nhiên cay mắt khi nghĩ rằng Anna cũng đang về dự. Khách mời đặc biệt hơn tất cả những đám cưới mà Daniel từng tham dự, bên phía cô dâu chỉ có mấy người trong văn phòng kiến trúc, vài người khách của Hotaru. Phía chú rể lại là cả gia đình xuất hiện, phần đông đều đã lớn tuổi, mọi người tò mò nhìn cô dâu sắp vào lễ mà vẫn có bộ dạng như một cô búp bê nhỏ, dưới chân vẫn đi đôi giày thể thao đỏ rực. Bố của Jiwon hiển nhiên không đến, buổi lễ gần bắt đầu rồi mẹ kế của cô nhỏ mới được đón về từ sân bay. Khuôn mặt bà có vẻ hiền từ nhẹ nhõm như Jiwon thường kể, Daniel không nhận ra một chút ghét bỏ nào trong cách bà chải tóc rồi rầy la cô nhỏ rằng kết hôn lại ăn mặc đơn giản quá so với bình thường.

"Mẹ, váy này là do anh trai mua, là đồ rất đắt tiền, cũng hợp với con nữa mà!"

Jiwon phụng phịu cầm vòng hoa đội đầu kết từ hoa cúc trắng, vừa nói vừa lắc đầu không cho bà Kim chải tiếp. Mấy nhát lược của bà cũng đã dừng dừng từ khi nghe Jiwon buột miệng gọi một tiếng mẹ. Hai mẹ con nhìn nhau cảm xúc lẫn lộn, Daniel mỉm cười đi ra rồi khép cửa phòng. Hôm nay cậu là người dắt cô dâu lên lễ đường, công việc

quan trọng như vậy lại được giao vào tay Daniel, mọi người đều đùa rằng Daniel còn trẻ như vậy đã có một cô con gái.

Con đường phía trước khu biệt thự ngập tràn hoa cúc trắng như ở Hotaru. Ở bên dưới gốc cây lựu khẳng khiu trụi lá chỉ treo vài quả đỏ rực, Sewoon và Youngmin đang nói chuyện gì đó, Daniel loáng thoáng nghe được cậu nói đến chuyện đưa cô dâu lên lễ đường. Chắc chắn là Sewoon lại kiện tụng vì sao mình cũng là anh trai mà lại không được hộ tống cô dâu, Daniel nhìn quanh rồi đi ra lễ đường kiểm tra lại mấy phần trang trí. Vừa bước được vài bước, Daniel đã khựng lại nhìn vào một bóng lưng đang ngồi ở dãy ghế khách mời của cô dâu. Ở đó, Seongwoo đang ngồi im lìm trong bộ vest xanh đen cùng sơ mi trắng, hôm nay anh làm phù rể cùng với Sewoon và Jaehwan. Cả một rừng trạng nguyên đỏ rực chỉ có một mình Seongwoo, Daniel đột ngột nhớ đến một ngày rất xa nào đó khi Anna bỏ bọn họ ra đi, hai người cũng từng vì rằng muốn bên nhau già đi để cuối cùng không còn gì hối tiếc.

Nghĩ đến lại thấy chua xót trong lòng, Daniel đi lên cổng hoa được kết bằng hoa hồng và cúc trắng ở dưới tán trạng nguyên lớn nhất cắm lại mấy bông hoa xộc xệch. Chỉnh xong quay về thì thấy Seongwoo đang nhìn mình không chớp, Daniel đi xuống rồi nói:

"Cà vạt của anh..."

Tay Daniel đưa ra giữa chừng rồi đứng yên không động đậy. Cậu quen thói chỉnh sửa cà vạt của Seongwoo như những ngày xưa, lại chợt nhớ ra rằng mình đã không còn ở vị trí đó nữa rồi. Lặng lẽ thu tay xuống, Daniel chỉ về phía bên tay trái.

"Bị lệch qua bên này. Kéo lại một chút."

Seongwoo lạnh lùng kéo qua, Daniel lại nhíu mày:

"Lệch trái quá rồi, nhích sang bên phải chừng năm phân."

Seongwoo tránh ánh mắt đăm đăm của Daniel, anh không nhìn chiếc cà vạt mà lại kéo về.

"Không đúng, lần này..."

Daniel im lặng. Bàn tay Seongwoo đang đặt ở nút thắt cà vạt đột ngột kéo mạnh, cả chiếc cà vạt lỏng ra thành một dải dài trong tay anh. Seongwoo thở hắt ra chán nản:

"Tôi không cần nữa. Cậu đi đi."

"Nhưng..."

"Không cần."

Daniel gật đầu rồi bước đi. Hai bên con đường chút nữa Jiwon sẽ bước tới được trang trí bằng những xô sắt lớn cũng đựng đầy hoa cúc, tà áo của Daniel suýt nữa vướng vào một chiếc chân đèn. Cậu bước vào căn biệt thự đầy người đang rộn ràng chuẩn bị rồi đụng phải Jaehwan. Giữ cánh tay Jaehwan lại, Daniel khẽ nói:

"Cậu xuống lễ đường giúp Seongwoo chỉnh lại cà vạt đi."

Jaehwan rõ ràng là định thắc mắc, nhưng nhìn ánh mắt của Daniel, cậu không hỏi gì thêm mà đi thẳng xuống. Ở trên cửa sổ căn phòng chú rể có thể nhìn xuống được lễ đường, Daniel thấy Jaehwan nói với Seongwoo gì đó rồi trực tiếp ngồi xuống chiếc ghế đối diện anh. Chừng một phút sau Jaehwan đứng dậy bước đi, Seongwoo vẫn ngồi yên tại chỗ.

Jisung nói gì đó sau lưng Daniel, cậu không nghe thấy. Tiếng bước chân ngày càng gấp gáp, trên hành lang có người nói cười rộn ràng. Cho đến lúc người chủ hôn đã tới trước cổng hoa đứng mời mọi người vào vị trí, Daniel vẫn không thể dời mắt khỏi người ngồi dưới kia.

Chỉ một chiếc cà vạt cũng không thể chỉnh lại được, nói gì đến rất nhiều chuyện đã làm sai trong quá khứ.

--

Jiwon từng mong muốn có một đám cưới chỉ hai người, ở một vùng biển xa nào đó. Không cần có váy áo sang trọng, không cần những sảnh đường rộng lớn, chỉ cần một mình người đó là đã đủ rồi. Lúc này khi mà cô đang đứng trong một căn phòng ấm áp chứ không phải giữa bãi cát, trên người là một bộ váy tuy đơn giản nhưng đắt tiền hơn nhiều bộ váy lộng lẫy khác, Jiwon mới hiểu ra rằng nếu người đó là người đúng thì tất cả đều sẽ trở thành lý tưởng. Ngồi trên chiếc ghế gỗ nhỏ trong phòng cô dâu rút mấy bông hoa cúc trắng, cô nhỏ ngẩng đầu lên rồi nhoẻn cười khi thấy Daniel bước vào. Cố trầm giọng xuống, Daniel nghịch ngợm nói:

"Con gái, đến giờ rồi, bố phải dẫn con đi thôi."

Jiwon ngừng tay, cô nhỏ rút ra một bông hoa cúc từ bó hoa trong tay vẫy Daniel:

"Cài lên đầu cho em."

"Trên đầu em đã có cả vòng hoa rồi còn gì?"

"Nhưng không có bông nào do anh trai cài."

Daniel mỉm cười cưng chiều đi tới cài hoa cho cô nhỏ. Mái tóc ngắn của cô vẫn xù lên như mọi ngày, Daniel nhìn kiểu gì cũng thấy xinh đẹp. Bên dưới kia người chủ hôn đã gọi tên cô dâu, Daniel đưa cánh tay ra cho cô nắm lấy.

"Công chúa, đi thôi nào. Nhất định em phải hạnh phúc, có thế nào cũng đừng buông người đó ra, biết chưa?"

Đôi mắt Jiwon chưa gì đã long lanh ướt. Đừng buông người đó ra, câu đó dường như Daniel đang muốn nói với chính mình. Hai người cùng nhau đi xuống cầu thang, rẽ ngang qua một cây ngâu đang nở hoa thơm nồng nàn rồi bước đi trong vườn trạng nguyên là đả sát đầu Jiwon như mấy tán ô nhỏ.

"Em cứ nghĩ là chị ấy đang về."

Thì ra không chỉ có mình Daniel nghĩ như vậy, và chắc chắn Jisung cũng có ý nghĩ tương tự hai người. Jiwon không nghe thấy Daniel nói gì, cô nhỏ tiếp tục:

"Em sẽ yêu thương chú thêm cả phần của chị ấy nữa."

"Qua ba mươi phút nữa là thành chồng em rồi, em vẫn gọi Jisung là chú?"

Jiwon đưa bó hoa lên giấu mặt rồi cười khúc khích. Thói quen đó thật sự không thể thay đổi nữa, dù cô có cố gắng thế nào. Daniel vừa đi vừa cúi lom khom vì mấy bông hoa trạng nguyên đỏ rực, con đường hơi tối đi vì bóng cây đột ngột bừng sáng khi đến bãi cỏ giăng đèn nhấp nháy. Tất cả mọi người đều quay đầu nhìn lại, Jiwon đột ngột nắm chặt khuỷu tay của Daniel.

"Anh ấy cũng đang đợi kìa."

Daniel ngược đầu nhìn lên. Con đường đi tới cổng hoa cũng đã sáng đèn. Dãy đèn hai bên nhòa đi trong bóng chiều thành những đốm tròn nhỏ, ánh sáng rắc lên mấy bông cúc trắng ở bên dưới làm cho con đường rực rỡ hẳn lên. Cầm tú cầu rải trên đường cỏ hẹp giống như một cơn mưa nhỏ, mà ở phía cuối cơn mưa đó, nơi cổng hoa xinh xắn, chú rể cùng với phù rể đều đang nhìn về phía này. Mắt Daniel vừa nhìn thấy bóng hình kia ở cuối cổng hoa đã liền ửng đỏ. Vẫn là vẻ dịu dàng xa cách, vẫn là hai bàn tay đan vào nhau đặt nhẹ nhàng dưới tà áo vest chỉnh chu, vẫn là mái tóc được vuốt gọn gàng cùng đôi kính gọng tròn mảnh mai, người đàn ông đã từng là của cậu đang đứng chờ.

Ong Seongwoo cùng với vài người nữa đứng ở cuối cổng hoa, chăm chăm nhìn về phía cô dâu đang đi tới. Bên cạnh cô dâu, Daniel mặc bộ vest màu đỏ rượu mà cậu thích nhất, còn sau lưng hai anh em họ là cả một rừng hoa trạng nguyên đỏ chói chang. Trong những ngày xa xôi lắm, Seongwoo từng tưởng tượng không biết bao nhiêu lần cảnh Daniel đi tới bên anh dưới cổng hoa nở trên môi nụ cười rạng rỡ. Không cần những lời hứa hẹn, chỉ cần một nụ cười đó thôi cũng làm cho Seongwoo biết được rằng có thứ mà mình cần bảo vệ suốt đời. Rồi sự thật ập vào như những đợt sóng cuốn bay đi tất cả, đến lúc này con đường trải hoa cậu đang đi có anh đứng ở cuối chỉ có thể là nhân những dịp như thế này.

Daniel dắt Jiwon đi rất chậm, dù cho cô nhỏ chỉ đang đi một đôi giày thể thao. Một tay cậu đưa ra cho cô khoác, tay kia cũng đặt trên bàn tay của cô. Người đầu tiên xứng đáng có một cái kết hạnh phúc đương nhiên phải là Jisung, Daniel thấy được trong đôi mắt anh có những đốm sáng nhảy múa long lanh trên nền nước mắt. Jiwon cũng vậy, cô nhỏ cười càng ngày càng tươi nhưng nước trong mắt cũng đã ngập đầy.

"Đừng khóc, lem hết lớp trang điểm bây giờ."

Jiwon nói mà môi vẫn cười.

"Em đâu có trang điểm"

"Anh chưa thấy cô dâu nào như em."

"Chú cũng nói vậy, chính vì thế nên cuối cùng chú mới chịu em đấy chứ."

--

Cuộc đời Jisung vốn là một đường thẳng cho đến khi Anna xuất hiện. Rồi con đường đó đột ngột bị cắt đi mà không có dấu hiệu tiếp tục, cho đến khi anh gặp được Jiwon. Cô nhỏ nhạy cảm phiền phức, mang đầy trong người thứ cảm xúc của tuổi hai mươi mà đến lúc đó Jisung đã thấy xa lạ. Bước qua tuổi ba mươi vài năm rồi lại gặp một linh hồn trẻ trung đến vậy, khối băng trong người Jisung đã tồn tại từ ngày tuyết rơi anh nhận được tin Anna mất dần dần tan ra. Jiwon ồn ã quấy tung cuộc sống của anh, nổi lại luôn cho anh mấy nhịp tim mà anh đã tưởng rằng không bao giờ đập lại. Lúc này đây, ngay trong lễ cưới mà cô gái nào cũng muốn mình trở thành công chúa, Jiwon lại chỉ đơn giản đi đôi giày nhỏ nhắn, trên đầu cũng chỉ có một vòng hoa quăn sơ sài. Những điều đó không ngăn Jisung thấy rằng tia nắng đó đang ngày một tới gần mình, giọt nước mắt chực rơi được thu lại nhanh chóng, anh mỉm cười chờ cô gái nhỏ của cuộc đời mình.

Mọi người chăm chú nhìn cô dâu, cô dâu chăm chú nhìn chú rể, có hai người chỉ chăm chú nhìn nhau.

"Liệu trong lễ cưới của mình anh sẽ mặc gì nhỉ?"

"Tôi không nghĩ đến. Lễ cưới của em thì sao? Màu đỏ rượu không hợp đâu."

"Vì sao lại không hợp? Em rất thích màu đỏ."

"Tôi chắc rằng em sẽ kêu gào khi nhìn vào ảnh chụp hôm đó, rồi nói với người kia rằng biết thế em sẽ mặc màu beige vì màu đỏ lên hình đẹp hơn."

"Người kia?"

"Ừ. Người kia."

"À, em quên mất. Cô dâu của anh thì sao? Jisoo sẽ mặc gì?"

"Tôi cũng không rõ. Cô ấy muốn mặc gì thì sẽ mặc cái đó thôi. Còn chú rể của em?"

"Anh ấy nhất định không thắt cà vạt mà sẽ cài nơ bằng gỗ."

"Em ghét mấy chiếc nơ đó lắm cơ mà?"

"Em chỉ ghét anh đeo thôi."

"Tiêu chuẩn kép."

"Nói sao cũng được. Anh sẽ mời em đến đám cưới chứ?"

"Không. Em thì sao?"

"Em sẽ mời, để anh nhìn em dịu dàng hơn một chút. Không ai được cau mày với nhân vật chính, kể cả người yêu..."

"Hm?"

"Người.. cũ."

Cuộc nói chuyện bằng ánh mắt kết thúc khi Jiwon chỉ còn cách Jisung một cái vớ tay. Daniel nắm lấy tay Jiwon nhẹ đặt vào bàn tay Jisung đang chìa ra, cậu ngược mắt nhìn anh mà không cười.

"Hứa với em, đừng bao giờ buông tay con gái của em."

Sewoon ở bên kia nói chen vào:

"Anh mà buông tay thì em sẽ đón con bé về ngay lập tức."

Trong một ngày như thế này, dù Sewoon nói gì thì cũng đều được tha thứ. Jisung nhẹ nhàng cầm lấy tay của Jiwon, Daniel không xuống ghế ngồi mà cũng đứng sang bên chờ đợi hai người đó nói mấy câu thề nguyện.

Cứ tưởng Jiwon sẽ là người có những màn thề thốt cảm động trên trời dưới đất nhưng không hề, Jisung lúng túng lôi từ túi áo ra một lá thư. Không gian xung quanh như bị rút đi hết không khí để không có âm thanh nào phát ra được nữa, anh không nhìn lá thư mà nhìn thẳng vào mắt Jiwon nói rõ từng lời. Hình như Jisung đã đọc đi đọc lại lá thư đến thuộc.

"Kim Jiwon,

Trước đây có một người từng nói với anh rằng nếu yêu một người thì nên nói ra, không nên chần chừ vì có thể ngày mai sẽ không bao giờ đến.

Anh tưởng rằng một lần là quá đủ, nhưng khi anh gặp em, anh đã lại chần chừ.

Em là một đứa trẻ không hiểu chuyện, ăn mặc kì dị, suy nghĩ phức tạp, suốt ngày lại nói dối anh. Bất chấp những điều đó, thỉnh thoảng khi tà váy rất dài của em biến mất khỏi Hotaru anh vẫn thấy tim mình nhói lên tiếc rẻ. Cũng bất chấp điều đó, mỗi lần anh thấy em ngồi rất lâu trong vườn ngắm nghía mấy thứ cây anh trồng, anh đều nghĩ muốn trồng cho em một rừng hoa thật rộng để em có thể chạy chơi trong đó."

Jiwon mỉm cười, đôi mắt trong veo của cô nhỏ say sưa ngắm Jisung như chưa bao giờ được ngắm.

"Một năm lẻ một ngày em yêu anh là một năm lẻ một ngày anh vừa thấy đau đầu vừa thấy đau tim. Rồi đến cuối cùng anh mới nhận ra người không hiểu chuyện không phải là em mà là anh. Anh coi em là một đứa nhỏ nên không chấp nhận, vậy nhưng em biết rõ tình yêu là gì còn anh thì không biết.

Con người vẫn luôn là như vậy, mất đi rồi mới thấy tiếc. Lúc em đi khỏi, anh đã nghĩ rằng sẽ không bao giờ tìm thấy em. Nhưng cuối cùng em lại một lần nữa chạy về phía anh, ngày đầu tiên thấy lại nụ cười của em sau rất nhiều ngày không gặp, anh đã nghĩ chắc chắn lần này sẽ không để em đi nữa."

Seongwoo nhắm mắt. Lần đầu tiên thấy lại nụ cười của Daniel sau ba năm không gặp, anh nói với cậu rằng có thể nhường mấy cành tử đinh hương lại không, vì người yêu của anh rất thích màu hoa đó mà cậu lại vừa lấy đi mấy cành hoa cuối cùng.

Daniel quay đầu ra chỗ khác. Lần đầu tiên thấy lại nụ cười của Seongwoo sau ba năm không gặp, là khi anh cầm được cành tử đinh hương trong tay rồi cầm tay bạn gái bước qua, nụ cười của anh là dành cho một người xa lạ sẵn sàng nhường cho anh một cành hoa để cho bạn gái, không phải là nụ cười dành cho Kang Daniel dù là ở vị trí người yêu hay bạn bè.

"Đến bây giờ so với em anh đã thật sự trở thành một ông chú, và vẫn chỉ có một mảnh vườn nhỏ trồng đầy trạng nguyên. Sau này mảnh vườn phía trước của anh tùy em quyết định, nếu như mùa hè em muốn trồng bắp cải anh cũng sẵn sàng để cho em trồng. Dù anh phải nhắc trước cho em là mùa hè trồng bắp cải thì nó sẽ không sống nổi."

Khách khứa bên dưới bật cười, cả Daniel cũng không nhịn được mà kéo khóe môi lên. Chờ cho mấy người khách yên lặng, Jisung lại nhìn về tờ thư của mình rồi ngẩng đầu nói tiếp:

"Kim Jiwon,

Ba trăm sáu mươi sáu ngày và bốn năm sau này, em đã nói với anh hàng nghìn câu "em thích chú", "chú hẹn hò với em đi", "sau này chú cưới em rồi em sẽ học nấu ăn cẩn thận", anh lại chưa một lần nói với em câu nào dịu dàng. Anh vốn là người giỏi nói nhảm nhưng không giỏi nói mấy lời sâu sắc, cả trước đây lẫn bây giờ đều như vậy. Nhưng so với những lời thề thốt thì bây giờ anh muốn nói câu này với em hơn.

Kim Jiwon,

Em bằng lòng hẹn hò với ông chú này cả đời chứ?"

Jiwon gật đầu liên tục, nước mắt rơi xuống như mưa. Sewoon thấy vậy cũng quay mặt đi lặng lẽ dụi mắt, Jisung lại chỉ nhẹ nhàng đưa tay lên gạt nước mắt ướt đầm trên má cô nhỏ.

"Đồ ngốc, đừng gật đầu nữa, đầu rơi ra khỏi cổ bây giờ."

Cô nhỏ bật cười. Mặc kệ quan khách của nhà nam toàn là người lớn tuổi, Jiwon ôm choàng lấy cổ Jisung rồi nhảy thót lên bám lấy người anh. Jisung gạt bỏ hết vẻ khó chịu thường ngày, anh hơi loạng choạng vì bị bám chặt như một con mèo con bám mẹ, đưa tay khẽ vuốt lên tóc cô.

Seongwoo bước xuống khỏi sân khấu, anh mỉm cười chua chát. Seongwoo cũng đã từng viết ra một bức thư như thế cho một người nào đó, cuối thư anh đã viết một câu tương tự Jisung rằng anh không muốn tình yêu của chúng ta già đi nên em hãy chỉ hẹn hò với anh trọn đời thôi nhé. Lá thư đó đã bị đốt rồi, giống như cách đốt đồ của Kang Daniel bây giờ đã bị vùi chôn trong hàng ngàn tấn rác bị thải ra mỗi ngày vài năm trước, còn Kang Daniel trước mặt anh bỗng dưng thành xa lạ.

Người đi sau lại đến đích trước, Ong Seongwoo tưởng đã đến đích bốn năm về trước rồi lại chập chững bắt đầu. Đến khi nghĩ rằng lần này sẽ là kết thúc, cuối cùng cũng đã yên bình bên người con gái mình vừa tìm được, Daniel lại một lần nữa quay về khuấy đảo sự bình lặng đó lên.

Hôn lễ của Jiwon và Jisung cuối cùng vẫn đúng tính chất hôn lễ của Jiwon và Jisung. Trừ bỏ lá thư cảm động của Jisung ra, mọi thứ sau đó đều hỗn độn vượt xa tầm kiểm soát. Hỗn độn đầu tiên xuất hiện ở chỗ cô dâu lôi cả mẹ kế lẫn mẹ chồng lên nhảy, hai người phụ nữ lắc đầu ngao ngán cuối cùng cũng phải nghe theo cô con gái đang nhảy nhót tưng bừng. Hỗn độn thứ hai là Jung Sewoon đang vui vẻ bỗng nhiên ngồi thừ ra rồi rơm rớm nước mắt nghĩ rằng từ nay sẽ không được dẫn em gái đi ăn kem nữa, sau đó cậu nhất quyết lên lấy một nửa chiếc bánh kem về bàn để dụ Jiwon. Hỗn độn thứ ba tư năm sáu là lúc khách mời của bên nhà trai dạt hết ra ngoài nhìn khách mời của cô dâu đàn hát như một ban nhạc chuyên nghiệp. Hỗn độn thứ bao nhiêu không biết diễn ra khi đã gần nửa đêm và mọi người đều đã lâng lâng say, Daniel và Seongwoo bị đổ nguyên một khay rượu vào người.

Từ khi bước xuống khỏi cổng hoa, Seongwoo không ở trong khu vực tổ chức lễ mà cầm một chai bia đi về phía đông lửa được đốt cách đó không xa. Lửa cháy rực xua đi giá lạnh như ở tháng mười hai dù dưới kia là mùa hè nóng cháy, anh ngồi xuống giấu mình đi rồi đưa tay vào hơ ấm. Daniel chơi cùng cô dâu ở trong đó, dù sao cũng không thể cứ mãi buồn trong hôn lễ của em gái mình. Qua ánh lửa bập bùng, Seongwoo nhìn Daniel cười nói cụng ly với hết người này người khác rồi sau đó ôm đàn hát mấy bài hát chúc mừng. Trời càng về khuya gió càng thổi mạnh, Seongwoo đi về phía dãy ghế khách mời lấy chiếc áo vest mình vắt ở trên đó. Không còn hơi ấm của đông lửa Seongwoo mới nhận thấy thì ra cảm giác nóng bừng ở trong người mình là do bia rượu chứ không phải vì ở gần nguồn nhiệt mà ra. Ở chỗ lễ đường chỉ còn một nhóm tầm mười người đang ngồi quây thành vòng tròn, Seongwoo liếc mắt nhìn qua rồi bật cười, bọn họ lại bày trò truth or dare thêm lần nữa.

Seongwoo không vội lấy áo. Anh đứng tựa lưng vào chiếc ghế bọc vải, khoanh tay nhìn chai bia xoay tít dưới ánh đèn vàng. Không ai nhận ra Seongwoo đang đứng nhìn, mọi người trong vòng tròn đó đã đều lâng lâng say. Chai

bia dừng lại trước mặt Sewoon, mọi người nhìn cậu rồi thở dài xoay tiếp. Sewoon dường như vẫn còn chưa hết xúc động về sự kiện con gái đi lấy chồng, cậu ngồi ủ rũ không thêm động đậy. Chai bia xoay tít như đèn cù, dừng lại ở phía Daniel. Taehyun hỏi mà không hé mắt ra, một tay anh chống xuống cằm còn người thì đã gật gù liên tục:

"Kang Daniel, suốt cả đời cậu đã ngủ với bao nhiêu người rồi?"

Một câu vừa hỏi ra, đám người đã nhướn mày nhìn Daniel. Seongwoo nắm chặt hai tay, anh căng thẳng chờ câu trả lời nhưng cuối cùng Daniel lại nhặt lấy chai bia dựng thẳng.

"Bây giờ mọi người muốn tôi làm gì?"

Ở giữa Youngmin và Jaehwan, Choi Minho cũng đang ngồi mơ màng gục lên gục xuống. Chưa ai nói gì về hình phạt dành cho Daniel, người kia đã cười cười nói:

"Kang Daniel, đêm nay ngủ với tôi đi."

Mọi người cười ồ lên, Daniel ném cả chai bia vào lòng người đó.

"Choi Minho, lần trước tôi nhảy sexy dance cho cậu xem rồi cậu không quên được đúng không?"

Seongwoo cười nhạt, anh quên cả mục đích mình đi tới là để lấy áo mà lấy thêm một chai bia đi về phía đồng lửa chỉ còn trơ ra gốc than hồng. Daniel sau cú tấn công của Minho thì ngồi thẳng lên rồi nghiêm túc nói:

"Tôi chọn truth vậy. Từ trước đến giờ tôi chỉ có một mình người đó thôi."

Mọi người xung quanh im lặng, Daniel với tay ra sau lấy một ly rượu rồi lại tiếp tục:

"Người mà mọi người đều biết."

Trước câu trả lời thành thật của Daniel, tất cả chỉ biết cúi đầu. Daniel cũng nhận ra rằng mình đã làm không khí chùng xuống, cậu bắc loa tay lên gọi phục vụ:

"Chúng tôi hết rượu rồi!"

Gọi bốn năm lần vẫn không thấy có người đi tới, Daniel loạng choạng đứng lên. Minho vừa đưa một tay ra định đỡ lấy, Daniel đã nâng tay lên cao không cho đỡ.

"Tôi đi ra nhà vệ sinh một chút."

Daniel đi ra nhà vệ sinh chẳng để làm gì. Dừng lại trước khoảnh sân của căn biệt thự mà trước mặt lễ đường, Daniel đốt một điếu thuốc. Cậu vốn không thích hút thuốc, nhưng từ khi ở thành phố đó thỉnh thoảng Daniel vẫn phải dùng tới thuốc để giải khuây cho mình. Vừa kịp thở ra hai hơi khói, có người đã giật lấy điếu thuốc trên tay cậu rồi vứt xuống đất.

"A.. chào người yêu cũ của em."

Daniel đứng còn không vững nữa. Seongwoo cau mày nghiền nát điếu thuốc dưới chân mình rồi cũng không biết nói gì. Daniel đưa ngón tay mềm rũ chỉ vào cà vạt của anh.

"Cà vạt của.. người yêu lại bị lệch rồi."

Daniel vươn tay đến, Seongwoo hất tay ra. Vài ba lần như vậy cuối cùng thành giằng co, Daniel hình như đã quyết sửa cho được chiếc cà vạt Seongwoo đang đeo trên cổ. Bản tính uống say là lại bám người vẫn không thay đổi, Seongwoo vừa tránh vừa đẩy Daniel. Daniel cười yếu ớt, cậu vừa định đưa tay ra thử thêm một lần nữa thì Seongwoo đã lùi ra một bước lớn. Seongwoo vừa lùi lại, ánh mắt của Daniel đột ngột tỉnh táo. Cậu nắm lấy cổ tay anh kéo lại rồi xoay người, cả một khay rượu cùng ly thủy tinh trút xuống lưng Daniel không sót một ly. Seongwoo cảm giác được mình đụng phải một người nào đó ngay sau khi lùi bước, anh lúc đó cũng theo thói quen mà ôm lấy Daniel để hướng cậu về phía không có va chạm. Phản xạ của Seongwoo không thể nhanh hơn Daniel được, con người chỉ có thể tối luyện tốt nhất ở trong cảnh thực sự khó khăn. Những ngày đi làm phục vụ ở nhà hàng bên kia, ngoài chuyện luôn luôn phải xin lỗi trước khi biết ai là người làm sai và để lại hậu quả gì, Daniel còn học được thêm một điều nữa: Dù là đau thể xác hay tinh thần, mình phải là người hứng trước. Nếu như ly cà phê, đĩa đồ ăn hay chai rượu đập vào người của khách, chắc chắn sẽ không chỉ có đánh mắng mà còn có thể mất việc. Mất việc rồi sẽ phải tiếp tục đi tìm việc, tiếp tục không có gì để ăn, lúc đó Daniel mới nhận ra nghèo đói là bài học tốt nhất.

Daniel buông Seongwoo ra ngay sau khi ly rượu cuối cùng trên lưng cậu rơi xuống. Đẩy Seongwoo ra xa khỏi mình và khỏi cả mấy mảnh vỡ thủy tinh, cậu dồn dập hỏi:

"Seongwoo, anh có sao không? Có bị thương ở chỗ nào không? Kiểm tra dưới chân anh nữa, cẩn thận bị dính mảnh chai ở dưới giày."

Áo của Seongwoo bị ướt một mảng, ngoài ra anh cũng không bị gì. Seongwoo chỉ chăm chú nhìn vào Daniel, trong lòng mơ hồ nảy lên một suy nghĩ không rõ ràng về những thứ đã làm cho Daniel thay đổi nhiều đến vậy. Cảnh cậu rối rít xin lỗi dù mình là người bị thương nặng nhất trong thang máy lại quay về, cùng với cảnh Daniel ôm cả khay rượu vào mình ngày hôm nay không có nhiều khác biệt. Seongwoo vừa định bước tới, Daniel đã xua tay:

"Đừng tới đây, anh không thấy mảnh chai sao?"

Seongwoo bực mình đi tới kéo Daniel ra khỏi đó. Daniel nói không sai, Seongwoo vừa mới bước tới một bước thì lòng bàn chân đau nhói: Một mảnh chai xuất sắc cắm thẳng vào đế giày rồi xuyên đến lòng bàn chân anh. Seongwoo vừa nhăn đôi lông mày, Daniel đã căng thẳng gọi người. Nhân viên phục vụ đi tìm dụng cụ thu dọn mớ tàn dư cùng lúc đám ở dưới cổng hoa chạy ủa tới. Daniel vừa nói "Seongwoo bị mảnh chai cắm vào chân", mọi người đã vây quanh anh kiểm tra kĩ từng chút một, Jaehwan cẩn thận cởi giày Seongwoo ra rồi xuýt xoa nhìn mảnh chai đâm sắc ngọt qua đế giày. Tất cả rối lên nhao nhao cãi vã, Seongwoo lại chỉ nhìn xuyên qua đám người về phía Daniel. Đầy đủ người lo cho Seongwoo như thế, chỉ còn lại một mình Choi Minho đứng cạnh cậu. Minho vuốt dọc lưng Daniel rồi đưa bàn tay loang rượu ra trước mặt Daniel cười cợt.

"Cậu muốn phục vụ tôi món Kang Daniel tắm rượu thì nói một tiếng chứ. Món đó không phải làm như thế này đâu."

Daniel nóng nảy phẩy tay. Cồn bay hơi sau lưng cậu lạnh ngắt, ly rượu vỡ toang trên lưng cũng cào rách nhiều đoạn áo sơ mi. Jisung kiểm tra thấy Seongwoo đã ổn thì quay về phía Daniel rồi nói:

"Bị ngấm rượu vào người không tốt, hai người đi lên phòng chú rể lấy áo của tôi thay vào đi."

Phòng chú rể là căn phòng nhỏ ở cuối tầng hai ngôi biệt thự. Daniel chần chừ, Seongwoo vừa nhìn thấy Choi Minho vừa vuốt dọc lưng Daniel xong lại cho một ngón tay vào miệng nếm thử vị rượu, anh đi tới kéo cổ tay Daniel.

"Đi thay áo."

--

--

Ngôi biệt thự buổi chiều còn đầy chật người qua lại, lúc này không còn một ai. Cầu thang gỗ kêu lên vài tiếng khi bước chân hai người đi lên. Seongwoo đi trước, anh không nhìn cũng biết được Daniel đang đi ngay sau lưng mình vì mùi cồn tỏa ra đầy trong không khí. Mấy căn phòng ở tầng hai đều đóng kín cửa chỉ trừ phòng cô dâu. Đồ đạc vương vãi khắp nơi, lúc đi qua Daniel còn liếc thấy được giỏ hoa cúc trắng ngần nằm chỏng chơ bên giá sách. Daniel dừng lại định bước vào đã nghe phía trước có tiếng quát vọng:

"Kang Daniel!"

Ánh đèn vàng trên cầu thang chiếu xuống khuôn mặt thiếu kiên nhẫn của Seongwoo, rượu làm cho tay áo anh dính chặt vào da thịt. Daniel nghe một tiếng gọi, cậu nghiêng đầu qua nhìn. Seongwoo cho cả hai tay vào túi quần, hai người nhìn nhau một lúc lâu rồi Seongwoo đột ngột hỏi:

"Cậu bị làm sao vậy?"

"Anh hỏi em chuyện..."

"Chuyện vì sao va vào chúng tôi mà bản thân bị thương nhiều nhất, lại xin lỗi như vừa phạm phải tội tày đình."

Daniel chỉ chăm chăm ngắm nhìn mấy nét mặt nổi lên dưới thứ ánh sáng vàng dịu, lúc này chẳng nghĩ gì được ngoài hai chữ "chúng tôi." Từ lúc nào đó, vì lỗi lầm của ai Daniel cũng chẳng biết, "chúng tôi" bao gồm cậu và Seongwoo đã được thay thành một "chúng tôi" khác. Bao nhiêu mơ mộng hão huyền rằng Seongwoo thật ra vẫn còn để tâm, rằng Seongwoo chỉ giả vờ giận dữ tan thành mây khói. Anh đã nói đến hai chỗ chúng tôi cho mình và cô gái đó, Daniel thật sự đã bị bỏ ra ngoài rồi. Quãng đường bọn họ chung nhau coi như kết thúc, Daniel nhoẻn cười lại nhìn về giỏ hoa cúc, ít nhất nhờ vào Jiwon và Jisung mà cậu đã có cơ hội nhìn thấy Seongwoo đứng dưới cổng hoa chờ mình. Còn về phần Seongwoo, anh có nhìn cậu đi tới và tưởng tượng đến điều gì khác không, Daniel không biết rõ.

Thở hắt ra một tiếng, Daniel cúi đầu.

"Anh đi đi."

"Cậu bị ướt nhiều hơn."

"Người yêu, đi đi."

Daniel cố tình nuốt mất một chữ "Củ" trong lời nói của mình. Dù sao cũng đã uống rất nhiều rượu, dù sao trước khi tắm trong một khay rượu trên lưng thì bản thân cậu cũng đã say rồi, cố tình mượn rượu giả điên cũng có thể dễ dàng chấp nhận.

Seongwoo rõ ràng sững sờ vì hai chữ người yêu đó. Anh chưa nói được gì thì Daniel đã nở ra một nụ cười.

"Lúc nãy em chơi truth or dare, Choi Minho..."

"ĐI THAY ÁO!"

Seongwoo quát lớn lên. Daniel rút người lại ôm đầu, Seongwoo lại nhú mày không hiểu.

Vẫn ôm đầu như vậy, Daniel trượt mình ngồi xuống ở chỗ cánh cửa phòng cô dâu. Sau khi bị mắng sẽ là bị đánh, từ mấy năm trước Daniel đã tự tạo được thói quen bảo vệ mình. Ôm đầu thật lâu không có cú đánh nào rơi xuống người mình, Daniel ngẩng lên thì đã thấy ánh mắt xót xa của người kia ở ngang tầm mắt.

"Daniel, sao vậy?"

"Anh đừng đánh em."

"Tôi đâu có..."

"Em không làm sai, đừng đánh em."

Mắt Daniel đỏ lên. Seongwoo đưa tay định chạm vào mí mắt, Daniel đã lắc đầu nhắc lại:

"Đừng đánh em. Em biết anh ghét em, em đi ngay đây."

Seongwoo không hiểu vì sao Daniel nói như vậy, nhưng nhìn vẻ mặt mờ mịt của cậu, anh nhẹ đưa tay lên đầu Daniel.

"Cậu đi thay áo đi."

Daniel giật lùi tránh bàn tay của Seongwoo. Hơi thở cậu nồng mùi rượu, Seongwoo vẫn chưa thông suốt được lý do gì làm Daniel đột nhiên trở nên như thế.

"Em... Em đi xuống. Trong xe Minho chắc là có áo, em vào đó thay. Đừng giận em, em đi ngay đây."

Daniel vẫn càng ngày càng giật lùi ra sau. Nghe đến tên của người nào đó, máu nóng trong đầu Seongwoo lại bốc lên. Nhảy trước mặt người đó, nhận tiền của người đó, người đó lại bảo ngủ chung một đêm, sau đó còn dùng bộ dạng thản nhiên nếm rượu rơi xuống lưng Daniel rồi cười cợt. Seongwoo mặc kệ Daniel đang sợ hãi điều gì, anh nắm lấy cổ tay Daniel đứng dậy.

"Đi vào phòng thay áo!"

Daniel kéo cổ tay lại không cho Seongwoo nắm lấy. Ánh mắt cậu không còn linh hoạt như vài phút trước, chỉ có hoảng loạn rối bời. Seongwoo lại không nhìn thấy được điều đó, anh kéo cậu thẳng vào phòng chú rể rồi khóa cửa lại, vút chìa khóa xuống gầm giường. Gần như ngay lập tức, Daniel quỳ xuống gầm giường tìm chìa khóa.

Seongwoo ở trên cao nhìn xuống Daniel đang đưa cánh tay vào gầm giường khua khoắng, nuốt lấy cơn ghen trong cổ rồi nói:

"Choi Minho phục vụ cậu tốt lắm hay sao mà một câu Minho hai câu Minho, muốn đi tìm cậu ta đến vậy sao?"

Seongwoo bước tới một bước, Daniel lại lùi về sau một bước. Cậu ngược mắt nhìn lên thấy Seongwoo cao lớn hơn rất nhiều, lại đưa tay ôm lấy mình.

"Em không tìm nữa, không tìm Minho nữa."

"Kang Daniel! Rốt cuộc là cậu bị gì? Bỏ đi mấy năm một mình sống hạnh phúc ở bên kia, bây giờ quay về lại bày ra vẻ đáng thương đó trước mặt tôi, cậu nghĩ tôi tin cậu sao?"

Nhịp tim của Daniel lại bắt đầu tăng lên. Sau lần bị vây đánh trong căn ngõ tối ở gần quán cà phê đến mức phải nhập viện vì xuất huyết ruột non, gặp người đe dọa là Daniel lại thấy khó thở. Không có thuốc bên mình cũng không có cách nào nói cho Seongwoo biết mình bị sang chấn tâm lý, điều duy nhất Daniel có thể làm để quên sợ - cậu đứng dậy hôn Seongwoo.

Vị hôn quen thuộc làm cho Seongwoo rung mình. Cả hình dáng đôi môi lẫn cách hôn của Daniel đều rất quen, nếu không phải vì mùi thuốc còn phảng phất trên đầu lưỡi Daniel, Seongwoo tưởng như mình đã quay về bốn năm trước. Daniel giữ chặt lấy Seongwoo không buông, cậu cuống cuồng ấn môi lên môi anh không muốn cho anh nói thêm câu nào nữa. Seongwoo đẩy được Daniel ra khi cả hai người đã đỏ bừng không biết là vì hôn hay vì rượu. Seongwoo đưa tay lên chà xát môi mình, Daniel rời khỏi môi anh lại giống như người đuối nước vừa bị sóng cuốn trôi mất phao cứu sinh duy nhất.

Daniel bước tới thêm hai bước, Seongwoo dùng hết sức xô cậu khỏi mình. Anh vừa định cúi nhặt chìa khóa phòng để bước ra ngoài, lại tiếp tục phải sửng sốt vì sau cú xô không mạnh không nhẹ nhưng đủ làm cho Daniel bị ngã xuống, cậu lùi vào góc tường nơi có một chiếc tủ thấp rồi ngồi yên ở đó ôm đầu.

Daniel gầy hơn những ngày trước nhưng vẫn là một con người cao lớn. Vậy mà lúc này với đôi vai rộng run rẩy cúi xuống, cậu rõ ràng đang cố gắng thu mình lại trước mặt Seongwoo. Seongwoo nhích tới một bước, Daniel lại lùi thêm dù chẳng còn gì để lùi nữa, lưng cậu đã dính chặt vào tường.

"Kang Daniel?"

Daniel lẩm bẩm gì đó trong miệng, Seongwoo cố gắng lắng nghe nhưng không thể nghe rõ. Không gian xung quanh vắng lặng chỉ có một tiếng gió đập vào cửa sổ, Seongwoo có thể nghe được tiếng giày Daniel di chuyển trên sàn lại không biết cậu đang định nói điều gì.

"Daniel."

Seongwoo gọi thêm một tiếng, anh vừa đưa tay chạm vào vai thì cậu đã lại vùng ra. Seongwoo cau mày giữ chặt hai cổ tay của Daniel, anh nghiêng răng nói:

"Bình tĩnh lại, nói cho tôi nghe, bây giờ cậu định đi đâu?"

Daniel đảo mắt khắp căn phòng hơi tối mà không dừng lại ở bất cứ nơi nào cố định. Cố gắng hít sâu nhưng cổ họng dường như nghẹn lại, Daniel mở miệng hớp từng ngụm không khí nhỏ, vội vàng nói:

"Em đi tìm."

"Tìm gì?"

Daniel vận vẹo gỡ bàn tay của Seongwoo đang giữ chặt cổ tay, mắt lại đăm đăm tìm một cánh cửa.

"Em phải đi tìm."

Seongwoo giữ chặt Daniel lại, một tay vươn ra đóng cửa sổ. Ánh mắt của Daniel hết nhìn cửa chính lại nhìn đến cửa sổ đang mở toang, anh nghi ngờ rằng chỉ một chút nữa thôi Daniel sẽ lao từ tầng hai xuống.

"Bỏ em ra, em phải đi tìm người."

Seongwoo buông lỏng bàn tay nhưng lại dùng thêm sức ghì chặt cậu vào tường. Mặc một chiếc áo đầm rượu hoảng loạn chạy ra khỏi phòng sẽ không phải là chuyện vui vẻ gì sau khi kết thúc hôn lễ. Daniel mạnh hơn Seongwoo nhưng lúc này lại chỉ như một đứa trẻ, Seongwoo biết rằng mình cần vỗ về như những ngày trước nhưng cánh tay lại cứng ngắc. Anh không quen nói với Daniel mấy lời yêu thương nữa rồi.

"Cậu tìm ai? Mọi người đều say cả rồi. Hay là tìm Choi Minho? Hay là Darren của cậu?"

Daniel lắc đầu quày quặt, ánh mắt cậu lướt qua lướt về nhưng hoàn toàn không đậu trên người Seongwoo.

"Em phải đi tìm, bỏ ra, phải đi tìm."

Seongwoo định quát lên một tiếng để Daniel thôi cứng đầu nhưng rồi nhin xuống. Vài giây sau, giọng nói dịu dàng của ba năm về trước cất lên khi hai người vẫn đang giằng co trong im lặng:

"Em, được rồi, nói cho anh biết em muốn tìm ai? Em bình tĩnh lại, anh đi tìm giúp em có được không?"

Hai bàn tay Daniel đã bớt run rẩy, nhưng cậu vẫn không ngừng lặp đi lặp lại một câu "em phải đi tìm". Seongwoo không biết nói gì, anh đưa tay lên định vuốt tóc Daniel nhưng lại ngần ngừ bỏ xuống.

"Em phải nói tên người đó ra anh mới giúp em tìm được."

"Phải đi tìm Ong Seongwoo, phải tìm được Ong Seongwoo."

Nói ra cái tên đó xong, Daniel lại tiếp tục nhào về phía cửa. Seongwoo chết lặng vài giây khi nghe tên mình, rõ ràng anh đã đứng trước mặt vật lộn với cậu rất lâu mà Daniel lại không hề nhận ra anh ở đó.

Dùng khuỷu tay giữ Daniel lại, hai tay Seongwoo đưa lên má ép cậu phải nhìn mình.

"Anh ở đây rồi mà."

Daniel chạm phải ánh mắt của Seongwoo, cậu nhìn sâu vào đó rồi lắc đầu. Đến lượt Seongwoo chậm rãi nhấn mạnh mãi một câu "anh ở đây rồi", sau đó giống như là vô thức, Seongwoo nhẹ kiễng chân lên hôn vào trán người đối diện.

"Anh ở đây."

"Anh?"

"Ừ, anh đây."

"Anh đi đâu vậy?"

"Anh không đi đâu cả. Em mới là người đi, bây giờ em đã về rồi, anh cũng ở đây rồi."

Daniel đưa một ngón tay lên định chạm vào nốt ruồi bên má Seongwoo, Seongwoo nhìn theo ngón tay cậu. Đầu ngón tay còn cách nốt ruồi chỉ một chút, Daniel dừng lại. Seongwoo thở dài đưa tay ra bắt lấy ngón tay Daniel để cậu chạm vào mình. Daniel vội rút tay ra.

"Không được, tay em xấu lắm, không được chạm vào."

"Không sao mà. Chạm thử đi, là anh đây."

Daniel nhất quyết không dùng tay chạm vào má Seongwoo, hai tay cậu giấu kĩ ở sau lưng như đứa nhỏ lỡ ăn trộm bị bắt quả tang. Giữ nguyên hai tay như vậy, Daniel lại hỏi thêm lần nữa:

"Anh đã đi đâu?"

Seongwoo lắc đầu. Biết rằng Daniel sẽ không vùng vẫy đòi bỏ đi, anh kéo cậu tới bên giường ngồi xuống.

"Anh đây rồi. Ngoan, thay áo đi. Áo bẩn hết cả rồi, mặc trên người không tốt."

Daniel ngồi yên cho Seongwoo cởi mấy nút áo của mình ra, rồi giống như đột ngột nhớ đến chuyện gì đó, cậu hoảng hốt giữ chặt hai tà áo của mình:

"Tắt đèn, anh tắt đèn."

Seongwoo cười trong lòng. Hai năm ở chung có thứ gì là chưa nhìn thấy nữa, đến lúc này lại làm ra vẻ thanh cao. Nói như vậy nhưng Seongwoo vẫn vươn tay tắt đèn. Dây đèn tròn treo ở bên ngoài lập lòe chiếu qua ô cửa sổ, màu vàng mờ hắt lên vai áo của cả hai người. Seongwoo cởi áo, anh mò mẫm trong bóng tối lấy ra một chiếc sơ mi của Jisung rồi khoác vào người. Mấy ngón tay vừa lần đến nút áo trên cùng, Daniel đã vươn tay ra giữ tay anh lại.

Đêm hôm đó, bọn họ ngủ với nhau. Không cần biết căn phòng đó là phòng chú rể hay là gì, không cần biết đến không khí ở bên ngoài lạnh đến bao nhiêu, Daniel mãi mốt hôn lên từng tấc da thịt của người kia mà hai bàn tay vẫn cố để không chạm vào da anh một lần nào cả. Seongwoo cảm giác được Daniel bị mất thăng bằng khi không có hai bàn tay làm điểm tựa. Nhưng mấy lần anh định ngồi dậy, cậu chỉ dùng cằm ấn anh trở lại giường rồi nhẹ nói "để em". Cảm giác thân thuộc đến ngay trong cách bàn tay luồn vào tóc, Seongwoo nằm im nghe mấy giọt mồ hôi rơi trên lưng mình. Trời càng về khuya càng lạnh, thỉnh thoảng một giọt nước lại bắn tóe ngay trên sống lưng anh. Seongwoo biết nhưng không thể nghĩ ra được rốt cuộc trong lòng mình đang cảm giác như thế nào, không biết liệu anh có nên coi đó là mồ hôi hay nên nhìn rõ sự thật rằng mồ hôi kia rơi ra từ hốc mắt của người đang nóng hừng hực như lửa nhưng vẫn vô cùng gượng nhẹ.

Gió đêm thổi làm cho mấy dây đèn sáng ở bên ngoài cửa sổ lay động, căn phòng chìm trong lớp ánh sáng xôn xao dịu dàng. Ánh sáng chui qua ô kính đập lên giường, Daniel nhìn xuống tấm lưng trần của người kia mà chỉ muốn khóc to lên cho ba năm đã qua không cách nào lấy lại. Ván bài của Kim Namjoon chơi quả thật rất nghiệt ngã, có lẽ hẳn đã lường trước được điều đó nên mới đưa tay mở cửa rồi ép buộc Daniel rời lồng.

--

Daniel có một hình xăm nhỏ ở cổ chân trái. Nó là một hình tam giác đều rất đơn giản, nhìn qua chẳng có gì đặc biệt. Điều đặc biệt nằm ở cổ chân trái của người khác. Seongwoo cũng xăm một hình tam giác ở cổ chân trái, hình tam giác của anh được phủ mực toàn bộ, đối nghịch với hình tam giác ở chỗ Daniel chỉ có đường viền. Hai người đi xăm cùng một lần vào Giáng Sinh thứ hai ở cạnh nhau. Hôm đó trời lạnh cắt da cắt thịt, Daniel một mực kéo Seongwoo vào một tiệm xăm ấm cúng. Cậu lấy lí do rất vớ vẩn rằng vì đã đến mùa đông nên mới có thể đi xăm vì mùa đông cũng là mùa nhấc tấm, cuối cùng dù thời gian xăm của mình chỉ bằng một phần mười thời gian của Seongwoo, Daniel lại kêu gào vang cả tiệm xăm, át luôn tiếng nhạc và tiếng mực xăm chạy rề rề trên da.

Từ sau lần đó, Daniel không định đi xăm thêm một lần nào nữa, nhưng Seongwoo thì hình như lại bị nghiện cảm giác đau. Anh không xăm ở những chỗ dễ nhìn thấy, chỉ là ở trên ngực, sau vai, ngay bên hông, tất cả đều có vài dấu hiệu nhỏ. Trên sống lưng của Seongwoo cũng có hai chữ K và O đi theo chiều dọc. Một lần Daniel vuốt tấm lưng trần đó, cậu vẫn thường cười nói rằng nếu sau này chia tay anh không cần phải xóa xăm, chỉ cần tìm một cô gái mà họ hoặc tên có chữ K là giải quyết được mọi vấn đề.

Seongwoo lười biếng cười rồi dụi đầu vào gối, anh bảo rằng với anh thì mọi chuyện rất đơn giản, chỉ riêng Daniel đừng đại gì mà nói chia tay, bởi vì cậu rất dễ lật tung cả tiệm xăm nếu một lần nữa phải ngồi yên cho thợ xóa xăm làm công việc của mình. Những lúc nói đùa như thế, hai người lúc nào cũng cá với nhau xem thử ai sẽ là người nói chia tay trước, rồi câu chuyện luôn kết thúc mà không phân rõ thắng thua. Thật ra trong thâm tâm, Seongwoo luôn tin rằng nếu như thật sự một ngày nào đó bọn họ phải chia tay, Daniel sẽ là người nói trước. Và dù Daniel cứ khẳng định sự tồn tại của cậu trên đời là để người khác đá, cậu cũng lờ mờ nghĩ rằng mình sẽ là người nói chia tay nếu như chuyện đó xảy ra.

Hai hình tam giác cọ vào nhau trên giường vừa khít thành một khối. Tam giác đều, biểu tượng cho sự cân bằng vĩnh cửu, dấu hiệu của việc không thể tách rời. Hình tam giác đó vẫn còn ở dưới chân của cậu, nhưng lúc này đây Daniel lại khóc vì dòng chữ đen nổi bật trên sống lưng trắng muốt của Seongwoo.

--

Yêu thương không thể trọn vẹn được nữa rồi, dù có tham luyến cơ thể nhau đến mấy thì vẫn như có mảnh chai đâm vào da thịt. Giống như cái ngày đầu tiên hợp dự án khu chung cư cao cấp, Daniel nhức nhối khi nhìn thấy dòng chữ "O&K" Seongwoo viết đại diện cho Ong Seongwoo và Kim Jisoo, lần này hình xăm hai chữ K và O trên lưng của Seongwoo đã mang một tầng nghĩa khác. Cậu nói đùa ngày đó lại thành ra nói thật, Seongwoo không cố ý nhưng tìm được một cô gái có chữ cái đầu của họ trùng với Daniel.

Nước mắt rơi xuống trên lưng Seongwoo, Daniel nhanh chóng gạt đi rồi ngã xuống lưng anh để che đi dòng chữ đã được khảm vào da thịt đó. O và K là Ong Seongwoo và Kang Daniel, không biết có lần nào Kim Jisoo thắc mắc xem hình xăm đó do đâu mà có. Cơ mệt mỏi không nằm ở thể xác rất nhanh kéo đến, Daniel lật người Seongwoo lại rồi hôn cùng khắp vai anh.

Cả hai người đều không ngủ được. Daniel nhìn lên bóng gió lay cây in trên tường, trong mắt Seongwoo lại là cả một bầu trời sao được tạo thành từ mấy ánh đèn ngoài cửa sổ. Rồi đột ngột Seongwoo lên tiếng cắt ngang bầu không khí im lặng bao trùm.

"Rốt cuộc thì cậu bị gì?"

Giọng anh lại khô gầy như chưa từng có chuyện gì xảy ra lúc trước. Daniel nhớ giọng nói dỗ dành của anh khi cậu mất bình tĩnh, lại nhớ đến hình xăm trên lưng anh, cậu bật cười chán nản.

"Không bị gì cả, diễn kịch cho anh xem. Chuyện đó vui mà, đúng không?"

Rõ ràng là nói dối. Seongwoo biết điều đó, anh cũng không vạch trần. Daniel đã muốn nói dối, anh cứ như vậy mà chiều theo cậu, nhiều năm trước đã là như vậy rồi.

"Vậy sao? Vậy thì thật là tốt. Mục đích cuối cùng của cậu chính là như thế này?"

Daniel không nói được, cậu vẫn chỉ nhìn chăm chú vào nhánh trạng nguyên sát cửa sổ in bóng lên tường. Liệu có thể như Anna được không? Chết đi và giữ cho tình yêu nguyên trạng...

Tiếng gió lại thổi qua mấy cành thông ở phía sau biệt thự tạo thành một bài hát ma quái. Daniel nhích người về phía Seongwoo, anh cũng không phản đối mà để yên cho đầu vai của cậu chạm vào vai mình. Lăn tìm trong chăn nhưng Daniel lại giấu tay mình đi đâu mất, Seongwoo khoanh tay lại rồi một lát sau đã dần dần nhắm mắt thở đều. Daniel dịch người sang một chút nữa, trong cơn ngủ mê Seongwoo theo thói quen liền vòng cánh tay vắt qua ngực cậu, bàn tay với ngón trở chai dày vì cầm bút nhẹ xoa lên cánh tay Daniel, chốc chốc lại vỗ về.

Trong giấc ngủ thì thành thật như thế, vậy mà khi lí trí quay về lại không hề đếm xỉa đến trái tim mình. Daniel quay ra ngoài cửa sổ rồi tự cười mình, biết đâu được Seongwoo làm như thế là vì cô gái kia nhiều đêm nằm cạnh anh cũng sợ nghe tiếng gió?

Bàn tay Seongwoo vẫn nhẹ nhàng vuốt ve cánh tay trần ấm nóng của người kia. Trong màn đêm dần phai nhạt, anh thấy được một vệt nước loang loáng chảy từ kẽ mắt Daniel ra sau gáy. Đôi mắt đó nhắm lại, nước mắt cũng dần khô đi.

--

Daniel thức dậy khi ánh sáng ngoài cửa sổ đã ủa vào tận mắt. Vừa mở mắt ra, cậu đã ngạc nhiên thấy những đốm nắng rơi đầy trời. Đêm qua gió ngoài cửa sổ thét gào như mùa đông chực chờ ập đến, khi mà Seongwoo và cậu điên cuồng ở trong nhau mà không nghĩ đến ngày mai thức dậy. Nhưng đêm rồi cũng qua, Daniel đột ngột nhận ra cả căn phòng đã ngập trong ánh sáng trắng liền kéo chăn lên che ngang cổ. Nhìn quanh căn phòng lần nữa, cậu nhẹ buông tay.

Seongwoo đã đi rồi.

Ở trên sàn chỉ còn áo quần của cậu cùng chiếc áo sơ mi thấm rượu của Seongwoo. Daniel cựa mình định ngủ tiếp thì phát hiện dưới chiếc cốc thủy tinh uống nước có vài tờ giấy. Nhỏm dậy rút tờ giấy nhẵn viết vội trên cùng, vừa đọc xong Daniel đã ngã người xuống giường mà cười. Nụ cười lúc đầu chỉ là nửa miệng, sau đó càng rộng ra đến lúc biến thành một tràng cười không kiểm soát. Rồi sau khi tiếng cười cuối cùng im bật, nước mắt cậu rơi xuống không ngừng.

Tờ giấy với nét chữ mảnh xiên xiên của Seongwoo viết vồn vện vài dòng:

"Không biết đã đủ chưa, tiền phí cho một đêm với cậu.

Hãy coi như không có gì xảy ra."

Coi như không có gì xảy ra, Daniel hoàn toàn có thể làm được, cậu cũng đã liệu trước điều đó. Nhưng còn tiền phí...

Daniel cầm lấy năm tờ tiền mệnh giá cao nhất được đặt bên dưới tờ giấy lên ngẫm nghĩ trong tay mình.

Một câu nhờ vả rằng anh hãy cứ tiếp tục lạnh lùng, Seongwoo làm theo còn quá cả kì vọng của Daniel.

Trở về từ đám cưới của Jisung, Daniel cười nói nhiều hơn. Nụ cười trên môi cậu rạng rỡ không kể là ở Downpour hay ở công ty, chưa nhìn thấy người đã nghe thấy tiếng. Sáng hôm đó Daniel bước ra khi Jisung đứng ngoài gõ cửa, cậu một mình ra sân bay trở về. Sân bay vắng người, Daniel xách chiếc túi nhẹ hẫng ra máy bay rồi nhìn quanh thấy bốn bề là núi, đột nhiên có ý nghĩ muốn lên máy bay rồi bay đi một nơi nào đó vẫn còn mùa đông lạnh như thế này chứ không phải là mùa hè rực lửa dưới kia. Nhưng chuyến bay kết thúc một tiếng sau đó, cởi áo khoác đứng nhìn thành phố quen thuộc, Daniel chỉ biết mãi mốt đi tiếp theo những bước chân vội vã của dòng người.

Tờ giấy nhẵn Seongwoo để lại cùng mấy tờ tiền, Daniel cất sâu vào trong ví. Daniel biết việc bọn họ làm đêm đó là sai trái khi mà Seongwoo đang ở cạnh người kia, chắc chắn Seongwoo càng ý thức hơn được điều đó bởi lẽ trong những bữa ăn vội vã ở căn tin, cậu nghe đám nhân viên bàn tán với nhau rằng dạo này hai người dính lấy nhau như hình với bóng. Vài người thốt lên ghen tị rằng nếu biết có ngày hôm nay thì đã xung phong tới làm trợ lý cho Seongwoo những ngày anh còn cực khổ, Daniel đặt khay cơm xuống đã nghe được mấy tiếng thì thầm:

"Không biết Kang Daniel bây giờ nghĩ gì, trước đây bỏ đi khi Ong Seongwoo không có gì trong tay, đến bây giờ lại mặt dày quay về nhìn Seongwoo cưng chiều người yêu mới."

Hana không biết từ đâu đi tới, cô dẫn mạnh khay cơm xuống giữa bàn của đám người nhiều chuyện kia. Daniel không nói không rằng đi tới bên cô bưng khay cơm đứng dậy cười vui vẻ:

"Mọi người phải hỏi tôi trực tiếp chứ? Tôi thấy hối hận vô cùng."

Nói rồi cậu kéo Hana tới bàn của mình, cúi đầu tránh Seongwoo và Jisoo đi tới. Hộp cơm trên tay anh không phải là đồ của căn tin, Seongwoo vừa ăn vừa cười nhìn Jisoo rồi gấp vào bát cô mấy gấp thức ăn trong hộp. Thìa canh nhạt nhẽo của căn tin nghen lại ngang cổ khi Seongwoo rút tờ khăn giấy chấm vào bên khóe miệng Jisoo, Daniel bỏ bữa cơm của mình lại rồi ngay lập tức đi tới công trường. Biết rằng chỉ một chút nữa thôi cả Seongwoo và Jisoo cũng tìm tới đó, nhưng dù sao nếu rời đi cậu cũng tránh bớt được cái nhìn soi mói của đám nhân viên.

--

Lấy lí do muốn dẫn Daniel ra công trình thực tế, Michelle phân cho Seongwoo phụ trách việc đưa Daniel ra công trường. Rõ ràng cô không phải muốn hàn gắn hay tạo không gian riêng gì cho hai người bọn họ, bởi Michelle nói rằng cả trợ lý cũng cần phải đi theo. Những lần như thế, bao giờ cũng là Daniel tới trước bằng chiếc motor của mình còn Seongwoo lái xe chở Jisoo đi sau, cả hai chiếc xe tới công trường cùng một lúc. Vài lần Daniel đi xe khỏi tòa nhà công ty mà Seongwoo bám theo sát nút, anh thờ ơ nhìn theo bóng dáng chiếc motor của cậu lạng lách rồi mất hút giữa dòng người. Những buổi chiều muộn khi Seongwoo và Jisoo lên xe về nhà, Daniel vẫn còn ngồi lại nhậu nhẹt với đám công nhân người đầy bụi đất. Công nhân lúc đầu khó chịu vì một tay quản lý lân la tới làm quen rồi hỏi hết thứ này đến thứ khác, nhưng Daniel vui tính lại khỏe vô cùng. Cậu bưng bê giúp mấy thứ đồ rồi có lần đặt mấy viên gạch nấu ăn ở ngay bãi đất tập kết vật liệu, đôi khi Seongwoo có cảm giác Daniel thật sự coi mình là một công nhân. Quãng đường về thành phố từ rừng núi đó không xa không gần, Daniel thỉnh thoảng uống nhiều rồi ngủ luôn với đám công nhân canh vật liệu ở lán trại dựng tạm bên bìa rừng, đến sáng hôm sau mới mò về công ty tắm rửa. Cậu sống như cỏ dại lại thấy vô cùng thoải mái, một đôi lần chính Daniel cũng nghĩ Kang Daniel của nhiều năm trước đã thực sự quay về.

Mùa xuân mùa hè nối nhau qua rồi mùa đông đã đến. Công trình được thi công với tốc độ quá nhanh, đến tháng Mười Hai Daniel dường như ăn ngủ tại công trình. Phần thô đã được hoàn thiện gần như toàn bộ, nội thất từ từ được đem tới. Bắt đầu từ phong cách nội thất cổ điển ở nhóm ba tầng dưới, Daniel đứng nhìn những sản phẩm ở trong bản vẽ dần dần bước ra ngoài đời, cũng thấm thía niềm tự hào của Seongwoo những ngày xưa. Càng thấm thía điều đó, Daniel càng hiểu anh hơn. Seongwoo của ngày xưa không đến những buổi khánh thành các tòa nhà lớn vì danh tiếng, mà vì tự hào về đứa con mình xây nên đã ra hình hài cụ thể. Rượu vang, những bài phát biểu,

những lời khen tặng thật ra chẳng có nghĩa lí gì. Đứng trong căn nhà mẫu đầu tiên trong khu chung cư đó, đặt lưng vào chiếc giường đồng giả cổ với nệm màu xanh thẫm, Daniel thoải mái thở ra một hơi dài.

Seongwoo cùng Jisoo tới khi trời đã ngả về chiều. Anh để cô ở dưới xe rồi một mình đi lên kiểm tra tiến độ tầng cuối cùng. Chiếc motor của Daniel dừng ở lán công nhân nhưng lại không nhìn thấy cậu ở mấy tầng đang được thi công nội thất, Seongwoo vừa chậm rãi đi lên vừa tìm kiếm cho đến khi nghe được tiếng còi ở căn phòng cuối cùng đang xây. Lúc đó Daniel đang đứng quay lưng về phía Seongwoo, áo sơ mi của cậu buông ra còn đôi giày nghiêm túc dưới chân cũng đã được đổi thành đôi bốt cổ cao đã lâu Seongwoo không nhìn thấy. Cậu chỉ trở gò đó vào bản vẽ, vẻ mặt nghiêm trọng hơn bình thường. Đứng bên cạnh Daniel không phải là người phụ trách công trình mà là thợ cả của một tổp thợ xây phần thô ở căn hộ trên cùng mới được công ty thuê tới. Người đàn ông cao to cục súc mặc chiếc áo bảo hộ có ghi tên Lee Jinki không tỏ vẻ gì là hiểu những điều Daniel đang nói.

"Ở đây không phải xây như thế, các anh hiểu sai ý thiết kế rồi. Mảng tường này", Daniel ấn mạnh ngón tay xuống tờ giấy, "ở vị trí cách tường nhà ba mét, là ô ngăn giữa phòng khách và phòng bếp, còn được tận dụng để đặt quầy bar nên không thể cao hai ngàn một trăm được. Con số đúng tôi nhìn thấy trên bản vẽ của kiến trúc sư là một ngàn hai trăm."

"Một ngàn hai trăm cái ch* gì, cậu mở mắt mà nhìn cho rõ đây: ai dạy cậu hai một không không đặt cạnh nhau thì đọc là một ngàn hai? Cậu đi học tiểu học chưa vậy?"

Hai người giằng co nhau trên bản vẽ một hồi, Lee Jinki cương quyết không chịu nghe Daniel nói tiếp. Vốn là xong căn phòng này đến cuối ngày hôm nay đã được quyết toán để nhận lương, lúc này lại để ra thêm một bức tường làm sai không phải do lỗi của bọn họ, đến người bình thường cũng muốn bật lại huống gì anh ta lại là người chuyên bị sai bảo chèn ép trên công trường. Daniel mở bản vẽ ra định nói tiếp, Lee Jinki đã đập mạnh tay vào bản vẽ rồi xé toang ra.

"Đ.m ông đã nói rồi, bản vẽ của chúng mày ghi số rõ ràng là hai ngàn một trăm, ông đã làm đúng theo ý muốn. Ai mà biết được đám người chúng mày là sai sót hay là không muốn trả lương nên yêu sách, nói tóm lại không sửa là không sửa!"

Nói Daniel không tức giận thì là nói dối, nhưng vì cũng đã trải qua cảm giác lo sợ bị quỵt lương nên cậu không phản ứng mạnh hơn. Người đàn ông kia không thấy Daniel nói gì lại tưởng rằng mình đã nắm được đằng chuôi, anh ta quyết định đánh phủ đầu Daniel ngay khi cậu tiếp tục mở miệng.

"Anh cần phải bình t..."

"Mày có câm ngay không? Mày có tin tao ở đây đập vào đầu một cái rồi đổ bê tông kín tường thì sẽ không ai gặp mày thêm một lần nào nữa?"

Lee Jinki vừa nói vừa đưa bàn tay to bè lên hăm dọa. Daniel lùi về sau hai bước, một tay đã kịp đưa lên trán mình. Hải lòng nghĩ rằng tay quản lý trước mặt mình thật sự là một thằng nhãi yếu đuối, anh ta chửi tục thêm một tiếng rồi sấn tới trước mặt Daniel. Bàn tay còn lại chưa kịp run rẩy, Daniel đã nhảy dựng lên vì có một bàn tay vừa nắm lấy tay mình.

Lee Jinki thấy có người tới, người đó lại là Seongwoo thì ngay lập tức hạ tay xuống ngớ ngàng nói một câu:

"Ông Seongwoo?"

Daniel vùng vẫy, Seongwoo lại cau chặt mày không buông tay cậu ra. Một thoáng vỡ lẽ òa ra trong lòng Seongwoo, anh đã hiểu lý do vì sao Daniel lại cương quyết không dùng tay mình chạm vào anh như vậy. Không chỉ mấy đầu ngón tay mà lòng bàn tay của cậu cũng thô ráp, cảm giác cầm lấy còn tệ hơn cả cảm giác khi Seongwoo bắt tay mấy người công nhân. Quay lại nhìn Lee Jinki, Seongwoo nhẹ quát lên:

"Anh làm trò gì vậy? Từ bao giờ lại có kiểu uy hiếp người ta như thế?"

Daniel biết Seongwoo nghĩ rằng mình lại chuẩn bị lên cơn hoảng loạn vì bị đe dọa nên mới có hành động như thế này. Cố gắng điều hòa nhịp thở rồi ngại ngùng thấy Lee Jinki nhìn chăm chăm vào nơi mười ngón tay đan chặt vào nhau không một kẽ hở, cậu đưa bàn tay dùng để che mặt lúc trước kéo cổ tay Seongwoo ra khỏi tay mình.

"Tôi không sao."

Seongwoo không đáp lời Daniel, anh kéo mạnh để cậu lùi hẳn ra sau lưng mình rồi mới nói tiếp với Lee Jinki:

"Tôi đã bao nhiêu lần nói với anh rồi, có chuyện cũng phải bình tĩnh giải quyết. Bây giờ anh bắt nạt được cậu ta nhưng cuối cùng cậu ta vẫn là người đứng trên anh, cậu ta sẽ có hàng trăm cách khác để giết chết anh mà không cần động vào một ngón tay. Nếu sau này không còn chủ thầu nào dám thuê anh nữa thì anh sống bằng gì?"

Lee Jinki bối rối gãi đầu:

"Tôi không muốn làm vậy chút nào nhưng cậu xem đi, các cậu làm ăn kiểu gì để bản vẽ ghi là hai ngàn một trăm sau đó thẳng nha.. người này tới nói rằng chỉ được làm một ngàn hai? Nghe có lý không?"

Seongwoo cúi nhặt bản vẽ bằng một tay. Anh nhìn đi nhìn lại rồi nhìn bức tường cao quá đầu mình trong gian phòng còn lộn xộn gạch vữa sau đó buông bản vẽ xuống.

"Tôi xin lỗi, bản vẽ đúng là có vấn đề rồi. Cậu ấy nói đúng, bức tường đó chỉ có một ngàn hai trăm thôi."

Lee Jinki giận đỏ mặt nhưng không cãi cộ nữa. Anh và Seongwoo quen nhau từ rất lâu, không ít lần Seongwoo đưa tiền túi cho anh mỗi khi chủ thầu nợ lương, đến bây giờ quan hệ của bọn họ không giống như người làm công và quản lý bình thường. Lời Seongwoo nói rất có trọng lượng với Lee Jinki, huống gì cậu thanh niên từ trước tới giờ vẫn đứng sau lưng Seongwoo chưa nói một câu nào quá đáng.

Seongwoo nghe tiếng thở ở sau lưng mình đã nhẹ nhàng thì từ từ buông tay. Daniel rõ ràng là người muốn dứt ra trước tiên, nhưng ngay lúc hai bàn tay vừa rời nhau anh cảm nhận được rõ ràng ba ngón tay của người kia cong lại muốn nắm lấy ngón trỏ của mình. Chỉ một giây như vậy, rồi sau đó Seongwoo đi về phía bức tường. Anh đập lên bản vẽ, coi nó như một thứ đồ vô giá trị, chỉ dùng tay diễn tả cho Lee Jinki biết lí do vì sao phải phá bỏ hơn nửa chiều cao bức tường.

"Rồi sau này sẽ đặt giá kim loại ở đây, anh có hiểu không? Giá cao lên tới trần, vừa để ngăn cách vừa để trang trí. Nên chúng ta chỉ có bức tường thấp dưới này thôi."

Seongwoo gõ ngón tay vào một viên gạch ở ngang tầm thắt lưng mình. Lee Jinki gật đầu rút từ túi áo ra một chiếc thước cuộn đo đạc rồi đánh dấu chiều cao lên bức tường đó.

"Hơi tốn công một chút, đúng không? Nhưng anh tưởng tượng thử xem nếu là nhà của anh, giữa phòng khách và phòng bếp có một bức tường lờ mờ như thế này thì có khó chịu không?"

Lee Jinki lại gật đầu thêm lần nữa. Hai người nói chuyện không có chỗ cho Daniel, cậu ngần ngừ đứng nhìn rồi sau đó lùi hẳn về phía cửa sổ còn chưa lắp kính đứng nhìn rừng núi xung quanh được phủ một lớp nắng vàng rực. Nắng vàng như phấn rắc lên mấy cây thông nhấp nhô cao thấp, Daniel vươn tay ra cửa sổ bắt lấy mấy tia nắng hắt lên bức tường vừa được sơn màu trắng ngọc trai.

Seongwoo vừa nói chuyện với Lee Jinki vừa liếc nhìn Daniel. Ngay lúc cậu nhào người ra bắt gì đó ngoài cửa sổ, anh tiếp tục nhìn Lee Jinki để giải thích về kết cấu ngôi nhà nhưng lại đi lùi về phía sau nắm lấy cổ tay Daniel kéo lại. Bình tĩnh như vẫn chỉ buông thõng bàn tay trong không khí, Seongwoo bàn luận với Lee Jinki rằng nên làm ngay trong ngày hôm nay, để nếu không kịp quyết toán lương trong ngày thì sang đến sáng mai cũng có thể nhanh giải quyết. Lee Jinki do dự, tốp thợ phụ đã về một nửa, chỉ còn một nửa đang ngồi dưới lán công nhân.

"Một nửa cũng đủ rồi. Gọi thêm mấy người phụ trách kho rồi chấm công riêng cho bọn họ, tôi nghĩ họ sẽ không từ chối."

Seongwoo nói nhanh gọn, Daniel cũng đột ngột nói vào:

"Tôi cũng giúp được, đêm nay tôi đã định ở lại đây rồi."

Lee Jinki nhìn Daniel nghi ngại:

"Cậu thì làm được gì?"

"Có việc gì tôi làm không được? Khi còn ở nước ngoài..."

Daniel nói được nửa câu thì im bặt. Seongwoo buông tay cậu rồi lục tìm chiếc điện thoại trong túi quần. Anh đi về phía cửa sổ, vừa nhìn xuống dưới vừa nói nhỏ:

"Ừ, anh đây. Anh ở tầng mười hai."

"Có một chút sự cố. Chắc hôm nay phải về muộn một chút."

"Em lên đây đi. Nhanh lắm cũng hai tiếng nữa mới xong việc, ở dưới đó vắng người không tốt. Anh xuống đưa em lên?"

"Vậy cũng được, nhớ tìm mũ bảo hộ đội vào."

Seongwoo cúp máy rồi quay lại, vừa đúng lúc gặp phải ánh mắt của Daniel quay vào bên trong. Seongwoo cũng làm như không thấy, ba người đứng cạnh nhau chưa đầy mười phút thì Jisoo đã lên cùng một tổ công nhân dưới lán. Vài người ca thán nhưng Seongwoo đã đứng ra xin lỗi rõ ràng cứng rắn, cũng không ai phản ứng quá đà. Jisoo đứng nép cạnh Seongwoo, anh cau mày cởi mũ bảo hộ trên đầu ra đội cho cô rồi đẩy ngược cô về phía góc phòng, tránh xa khỏi đám người đang sửa soạn búa khoan ầm ĩ. Daniel cũng tham gia vào trong đám thợ, cậu thành thạo cầm khoan tay đóng vào tường để đánh dấu những chỗ cần đập bỏ đi. Vừa đánh dấu xong hàng đầu tiên, Daniel đã dừng tay rồi từ trên thang gọi xuống:

"Ông Seongwoo!"

Seongwoo ngược nhìn lên, chiếc mũ bảo hộ trên đầu Daniel rơi xuống vừa kịp lúc tay anh bắt lấy.

"Đội vào đi, tôi ở trên này gạch không rơi trúng đầu được."

Đám công nhân đứng chờ Seongwoo đội vào để bắt đầu mở khoan máy, anh không chần chừ được đành phải đội lên. Daniel xuống hai bậc thang rồi đánh dấu lần khoan thứ hai, rồi cứ như vậy, cậu đánh dấu đến khi bức tường còn lại đúng chiều cao trên bản vẽ. Nhảy xuống khỏi thang rồi vừa nhặt lên chiếc búa, Lee Jinki đã giật lấy từ tay Daniel:

"Cậu đứng sang bên, thợ sinh trói gà không chặt động vào mấy thứ đồ này đến đêm lại kêu gào vì mấy vết rộp ở tay."

Daniel cười cười chìa bàn tay ra dưới ánh đèn lấp tậm để phục vụ thi công. Lee Jinki ngăn người nhìn mấy vết chai lớn nhưng rồi vẫn dứt khoát đẩy Daniel về phía Seongwoo đang đứng.

"Tôi làm là được rồi."

Bụi bay mù mịt trong không khí, Jisoo đứng che mặt chỉ để lại đôi mắt nhìn hai người đang đứng trước mặt mình. Daniel chống một tay lên hông chỉ tỏ gờ đó, Seongwoo đá mấy viên sỏi dưới chân rồi nghiêng người về phía cậu mỗi khi tiếng máy khoan vang lên. Ngày chia tay sẽ không còn xa xôi nữa, Jisoo chắc chắn điều đó bởi lẽ Seongwoo càng lúc càng dịu dàng. Anh đối xử như là đã mắc lỗi ở sau lưng cô, mọi người đều xuýt xoa ghen tị. Thế nhưng những dịu dàng đó chỉ nằm ở mức bù đắp sai lầm, Jisoo cay đắng nhìn về phía Daniel đang dùng một bàn tay quạt cho lớp bụi bay khỏi Seongwoo rồi thở dài. Không biết từ khi nào mà Seongwoo đã từ chối chạm vào cô như cách những người yêu nhau vẫn thường làm. Từ trước đến nay Seongwoo đã là một người chỉ ân cần trong những cử chỉ thông thường và ít khi chủ động đụng chạm thân thể, nhưng từ lúc Kang Daniel xuất hiện trước mắt hai người, Seongwoo thậm chí còn né tránh những lúc cô chạm vào anh.

"Tôi không có hi vọng nhiều lắm về tương lai của hai người", một người đàn ông đã nói với Jisoo như vậy ngay trong một bữa tiệc cuối năm mà cô và Seongwoo cùng tham dự. Lúc đó hai người chỉ vừa hẹn hò được một tháng, Jisoo được Seongwoo dắt đi giới thiệu với bạn bè của anh. Một người đàn ông đi tới cười cười, anh ta vừa nâng ly thì Seongwoo đã kéo cô đi lướt qua khỏi người đàn ông đó. Jisoo áy náy nhìn lại, Kim Namjoon vẫn đứng cười như không có chuyện gì xảy ra, hắn nâng ly lên ra hiệu mời cô rồi uống cạn ly rượu trên tay mình.

Seongwoo say sưa nói chuyện về mấy công trình, Jisoo cũng không quen với mấy người phụ nữ đang ngồi bàn luận chuyện thời trang gì đó. Cô đi lang thang ra khu vườn lớn bên ngoài nơi tổ chức tiệc thì gặp Kim Namjoon đang ngồi ở hành lang. Bầu trời đen kịt không có một vì sao mà hắn cũng ngược đầu nhìn lên, vậy mà Jisoo vừa đi ngang qua hắn đã cất tiếng như là ngồi chờ cô ở đó.

"Cô có biết Kang Daniel không?"

Jisoo dừng bước. Cô biết, đương nhiên là biết. Seongwoo bị vùi xuống tận đáy vực không phải vì lần bị đá ra khỏi Gensler mà là vì một người nào đó, cả giới kiến trúc đều biết chuyện này. Một người như Kim Namjoon mà quan tâm đến cả Daniel, Jisoo không khỏi tò mò liền quay lại dè dặt hỏi:

"Anh muốn nói gì?"

"Tôi đã từng gặp cậu ấy một lần, và gặp rất nhiều lần trên tranh vẽ. Kang Daniel là người trái ngược hoàn toàn với cô."

"Vậy thì sao?"

"Chỉ muốn kể cho cô nghe một câu chuyện."

Kim Namjoon thản nhiên kể cho cô lý do vì sao Daniel lại rời đi ngay khi Seongwoo gặp rắc rối với trung tâm thương mại do anh phụ trách thi công. Giọng hần vui vẻ lắm, nhưng Kim Namjoon càng nói Jisoo càng thấy lạnh người.

Tưởng rằng lý do rời đi thật sự là vì Daniel bạc bẽo, nếu như vậy Jisoo còn có thể ở bên Seongwoo nhiều hơn một chút. Ai ngờ mọi chuyện lại là như vậy, Jisoo là người ngoài cuộc đã không chịu nổi, không biết nếu Seongwoo nghe được anh sẽ cảm thấy thế nào.

Kim Namjoon không nhìn đến, nhưng hình như hần đọc được cả nội tâm của Jisoo. Hai người im lặng không lâu, hần đã đặt ly rượu rỗng xuống thành ban công rồi nói:

"Cô yên tâm, chuyện này suốt đời Ong Seongwoo cũng sẽ không biết được. Anh ta sẽ chỉ biết Kang Daniel là kẻ nợ mình."

Jisoo lạnh lẽo nhếch môi cười:

"Anh không nghĩ tôi sẽ kể với anh ấy sao?"

Người đàn ông quay lưng về phía cô phá lên cười. Hần quờ tay trúng ly rượu rồi lại nhanh tay bắt lấy chiếc ly chòng chành chực rớt.

"Cô ở cạnh anh ta lúc anh ta không hề có gì trong tay, thậm chí không bằng một con người bình thường nhất, suýt thì phải đóng cửa văn phòng để trả nợ. Thứ lỗi cho tôi nói thật, người ta bảo phụ nữ yêu bằng tai, còn nếu không bằng tai chí ít cũng phải bằng mắt. Ong Seongwoo khoảng thời gian đó chắc chắn không phải là kẻ nói được những lời dễ nghe, ngoại hình thì...", hần cười nhẹ một tiếng thay cho lời nhận xét, "vậy mà cô vẫn có thể yêu, chứng tỏ tình yêu của cô dành cho anh ta chẳng khác nào tình yêu của một người mẹ dành cho đứa con ốm yếu của mình. Nay đứa con đó đã trưởng thành lại còn có thể dựa dẫm, đương nhiên người mẹ sẽ không dễ gì bỏ nó đi." Lần đầu tiên Namjoon ngược mắt nhìn Jisoo. Thấy được vẻ giận dữ trên khuôn mặt cô, hần không nhanh không chậm nói tiếp:

"Hoặc nếu nói mẹ con là xúc phạm đến cô, hay là chúng ta nói rằng cô đã tốn rất nhiều công sức để may được một bộ váy rất đẹp nên không thể bỏ, ví dụ này có tốt hơn không?"

Jisoo không biết nói gì để đáp trả Kim Namjoon. Tình cảm của hai người bọn họ còn xa lắm mới được gọi là tình yêu. Thậm chí cái đêm ở buổi lễ khánh thành tòa nhà Empire về, Jisoo không chắc Seongwoo làm chuyện đó với

mình là vì anh đã quá say hay vì anh đang rất tỉnh.

Kim Namjoon lắc lắc cổ tay rồi nhìn mặt đồng hồ đang ánh lên dù là trời tối. Hắn xoay người cầm ly rượu bước đi sau khi buông ra câu "tôi không có hi vọng nhiều lắm vào tương lai của hai người", Jisoo đột ngột chạy với theo.

"Vì sao người như anh lại muốn chơi đùa cùng chúng tôi?"

Không biết Kim Namjoon lấy đâu ra chuyện vui để cười nhiều như thế. Hắn vô tư đưa ngón tay sửa lại mấy lọn tóc bên vai cô, lắc lắc đầu:

"Cô bé có biết gì không, suốt đời cứ nhìn mấy tòa nhà xây lên rồi đập xuống thật sự rất chán. Lúc đầu tôi soạn bàn cờ ra để cho Ong Seongwoo và Kang Daniel, xem thử hai người bọn họ đi được bao lâu khi chỉ đi với tình yêu và không còn gì khác. Nhưng cuối cùng cô bé lại xuất hiện. Cô bé có khi nào chơi cờ vua chưa? Nếu như bàn cờ chỉ còn lại hai quân tướng, người ta sẽ gọi đó là cờ hòa. Tất cả sẽ luôn là bế tắc, một người đuổi một người chạy mãi mãi không có điểm dừng. Vậy nhưng có cô bé rồi, có thêm một quân cờ nữa, tôi thật sự mong chờ xem cuối cùng là Kang Daniel sẽ bị cô bé chiếu tướng hay Ong Seongwoo sẽ tự động dâng mình tới chỗ cậu ta."

Jisoo còn mù mờ không hiểu, Kim Namjoon đã đi về phía cuối hành lang. Bước chân của hắn rất dài, Jisoo ngồi vào chỗ hắn vừa ngồi rồi nhìn ra khu vườn lô nhô mấy loài cây cảnh. Dù không hiểu nhiều điều Namjoon nói, có một điều cô biết rằng hắn nói đúng: Jisoo sẽ tuyệt đối không bao giờ nói cho Seongwoo biết lý do Daniel đi khỏi. Chỉ cần anh không biết, mọi người đều không biết, Kang Daniel sẽ mãi mãi là một kẻ bội bạc bỏ đi khi Ong Seongwoo bị giết chết bởi chính những thứ làm anh tự hào.

Bức tường cao hơn hai mét bây giờ đã ngang ngực Seongwoo. Bụi xi măng bay đầy không khí, mỗi lần có gạch vữa rơi xuống là một lớp bụi trắng mờ lại ùn lên dưới ánh đèn vàng. Tốp công nhân đã mệt mỏi, mỗi phút trôi qua lại làm chậm chạp hơn. Chưa kịp ăn tối thì đã bị gọi lên làm việc, ai nấy đều uể oải đùn đẩy cho nhau chiếc máy khoan cầm tay nặng nề. Daniel thấy vậy liền bước tới định cầm lấy máy khoan, cậu vừa bước đi hai bước thì ở phía bên kia bức tường, Lee Jinki tức mình vừa chửi thề một câu vừa tung mạnh chiếc búa. Mảng tường lớn vỡ toang kéo theo cả một đám gạch vữa, bụi bay đến nỗi không nhìn thấy rõ mặt người. Đám người nhốn nháo gọi nhau, Jisoo cũng ho sặc sụa rồi đưa tay quạt bớt bụi bặm trước mặt mình, cô chạy ào về phía trước. Vấp phải một tấm đan, Jisoo ngã xuống, một bên cổ chân đau nhói vì sắt nhọn đâm vào. Tà váy bị kẹt vào tấm đan không di chuyển được,

Jisoo ngồi bệt xuống nghiêng răng kéo váy, nóng ruột nhìn về phía Seongwoo vừa đứng cũng là chỗ đám gạch vừa vừa rơi ra.

Khói bụi lắng xuống từ từ, đám công nhân đứng ở bên kia bức tường nhìn sang rồi tất cả đều im lặng. Seongwoo không biết bằng cách nào mà đã không còn ở vị trí như trước khi gạch vỡ rơi xuống. Ở cách vị trí cũ của anh vài bước, Daniel và Seongwoo ôm chặt lấy nhau. Rõ ràng người này đang cố bảo vệ người kia, vì mái đầu không đội mũ bảo hộ của Daniel được cánh tay Seongwoo ôm lấy rồi dúi hẳn vào ngực mình, còn hai cánh tay Daniel lại vòng hết quanh lưng anh. Phản xạ của người bình thường khi bị tai nạn va đập luôn là cố hết sức thu mình lại, nhưng Lee Jinki dụi mắt vài lần rồi nhìn kĩ, hai bàn tay của Daniel xòe rộng đặt đúng vị trí cổ và sống lưng của Seongwoo để cố gắng che anh càng nhiều càng tốt.

Giống như bọn họ đã quen làm điều đó cả ngàn lần.

Chuyện xảy ra nhanh đến nỗi cả hai người cũng như mọi người khác, không biết bằng cách nào mà lại thành ra như thế. Chỉ kịp nhớ rằng Seongwoo kéo Daniel để cậu tránh khỏi gạch vừa rồi Daniel cũng làm tương tự khi thấy mảnh vỡ đầu tiên bay ra, còn khói bụi mịt mù cũng đã che lấp hết tâm trí của hai người. Căn phòng trở lại nguyên trạng, bóng người lại trở nên rõ ràng, Daniel rúc đầu vào lồng ngực ấm áp của Seongwoo lại không muốn rời ra nữa. Seongwoo bị vòng ôm của Daniel siết chặt, anh vô thức xoa nhẹ lên lưng cậu. Hai người cứ ôm nhau như thế, Seongwoo không cảm giác được mu bàn tay của mình đang chảy máu, Daniel cũng không hề thấy đau đớn dù lưng bị một mảnh vỡ lớn đụng vào. Mấy người thợ định tiến lại hỏi thăm thì Lee Jinki đã chặn lại, nhưng chỉ vài giây sau hai người đã buông nhau ra vì một tiếng rên rất khẽ ở phía sau lưng.

Jisoo cũng như hai người ở trước kia, cô không còn cảm thấy đau. Cảm giác trống rỗng trong lòng thay thế hoàn toàn cho cơn đau ở cổ chân, cô chỉ rên lên một tiếng để Seongwoo biết rằng mình đang còn tồn tại. Daniel và Seongwoo nhìn nhau chưa đến ba giây, cậu đưa tay đẩy nhẹ lồng ngực anh. Seongwoo vội vàng đi tới, anh quệt vết máu trên tay lên áo rồi xé luôn mảnh váy bị kẹt trong tấm đan. Nấn nhẹ cổ chân Jisoo rồi cũng nhúu mày theo khi cô dụi đầu vào vai anh cắn chặt răng, Seongwoo bế Jisoo đứng dậy.

"Công việc ở đây ngày mai hãy làm tiếp, tôi đưa cô ấy về."

Lee Jinki gật đầu, chưa kịp hỏi với theo rằng anh có bị làm sao không thì Seongwoo đã mất hút ngoài hành lang. Daniel gượng đứng dậy rồi bị trượt xuống sàn nhà, Lee Jinki chìa một bàn tay rồi sau đó ngồi hẳn xuống mà vẫn không đỡ được Daniel dậy. Một người công nhân nữa chạy đến, Daniel đưa tay lên ra dấu từ chối.

"Mọi người chưa học qua quy tắc an toàn ở công trường sao? Để tôi nằm thêm một chút. Mọi người đi xuống nghỉ ngơi đi, có việc gì tôi lại gọi điện sau."

Lee Jinki xua đám công nhân đi xuống. Vài người công nhân giữ kho đã quen với Daniel vì cậu thường ở lại qua đêm dưới lán lo lắng ngoái nhìn, Daniel đã phẩy tay. Lee Jinki lại cầm lên chiếc cửa mài phẳng mấy đường gạch đã khoan xong, mặc kệ cho Daniel nằm ở giữa sàn đầy bụi đất. Không biết bây giờ hai người đó đã xuống tận nơi chưa, Daniel mỉm cười, may mà Jisoo là người bị thương chứ không phải cậu. Nếu cậu bị thương như cô ấy, Seongwoo làm sao có sức cõng xuống mười hai tầng lầu?

À mà hình như Daniel cũng bị thương rồi...

Daniel nhẹ trở mình. Chắc hẳn chỉ bị chấn thương phần mềm, cậu chỉ thấy đau nhưng vẫn còn có thể cử động. Lee Jinki vớt chiếc cửa rồi đi tới bên đỡ Daniel dậy, cậu nhăn nhó nhưng vẫn níu lấy cánh tay anh gượng đứng lên.

'Đêm nay tôi phải ở lại lán thôi.'

"Cậu không đi khám sao?"

"Vết thương xoàng."

Trò chuyện kết thúc ở đó, Lee Jinki dìu Daniel xuống từ từ. Seongwoo đã đi xa rồi, Daniel nhìn bãi đất trống không rồi quay người về lán.

Lán chỉ còn vài người đang nằm vắt tay lên trán ca thán chuyện chậm lương. Toàn là những người nghèo khổ như nhau, chờ đến ngày nhận lương thì trong túi cũng không còn mấy đồng tiền lẻ. Lee Jinki quát mấy tiếng để dọn ra một chỗ cho Daniel, cậu đánh vào cánh tay anh ý nói không cần rồi ngã người xuống một chiếc võng giăng giữa hai cây cột. Chiếc võng đung đưa nhẹ nhẹ, Daniel chống chân xuống đất để khỏi chóng mặt rồi lần trong túi quần rút ví ra.

Cậu gọi Lee Jinki vài ba tiếng. Anh ta đang đứng ở ngoài lán gọi điện thoại về nhà, giọng nói cứng nặng cô con gái khác xa với người cục súc vừa chửi vừa dọa đánh Daniel lúc chiều. Mỉm cười rồi trở mình trong võng sau đó lại nhăn mặt vì cơn đau dồn đến, Daniel không gọi nữa mà chờ cho Lee Jinki nghe điện thoại xong.

"Ừ, bố biết rồi. Màu vẽ đúng không?"

"Màu con nói là màu gì? Bố chỉ biết màu sáp thôi. Le..lenin...grad?"

"Rồi được rồi, lần sau sẽ dẫn con tới cửa hàng họa cụ, để cho con thỏa thích chọn."

"Lần sau là lần nào sao? Lần sau.. Ờ.."

"Bố xin lỗi! Bố hứa ngày mai sẽ đưa cả hai mẹ con đi, có được không?"

Tiếng nói ngày càng cương chiều nhưng cũng ngày càng bất lực, Daniel nhắm mắt lắng nghe. Cuộc gọi kết thúc, Lee Jinki lại chui vào lán thở dài thườn thượt.

"Mấy thứ màu vẽ có làm bằng vàng đâu mà lại đắt như thế? Tiền công một ngày của tôi chưa đủ mua một hộp màu."

Than thở như vậy nhưng vừa nghe Daniel gọi, Lee Jinki đã bước tới ngay. Vẻ mặt anh không vui không buồn, cậu mở ví vét hết số tiền có trong đó đưa cho anh rồi nói:

"Ở gần đây có nơi nào bán rượu không? Nếu có thì đi mua giúp tôi vài chai. Số còn lại chắc đủ chia cho sáu người ở đây mỗi người một ngày lương. Anh chia giúp tôi, còn thừa thì anh giữ lấy."

Lee Jinki không vội cầm lấy chiếc ví. Nhìn thật kĩ cậu thanh niên rõ ràng là quản lý nhưng lại thoải mái nằm trong chiếc võng đầy mùi mồ hôi nồng nồng khó chịu, anh buột miệng hỏi:

"Cậu nuôi mèo đúng không?"

Daniel bất ngờ vì câu hỏi lạ lùng đó nhưng cũng nhẹ gật đầu.

"Tôi có nuôi hai đứa. Một tên Peter một tên Rooney."

"Vậy là đúng rồi..."

Lee Jinki chỉ nói như vậy rồi bỏ dở câu nói của mình.

Đêm xuống ở chân núi cũng lạnh lẽo dù trời mới vào thu. Mây sa xuống ngang lưng chừng núi, Lee Jinki ra ngoài rồi mang về mấy chai rượu cùng với một ôm những thanh gỗ được chẻ từ cột pha không dùng nữa. Thả ôm gỗ xuống ngay giữa lán, anh nhóm lửa rồi ngồi xuống xoa tay. Năm người kia sau khi nhận được tiền công do Daniel trả cũng đã về nhà, chỉ một mình Lee Jinki ở lại.

"Buổi tối đều có cảnh sát và cả giang hồ túc trực ở đây, không sợ mất mát gì. MI cũng thật cao tay, dám thuê cảnh sát và giang hồ cùng lúc."

Lee Jinki dùng răng xé gói thịt khô rồi nói một mình. Daniel đưa tay ra, anh thả vào tay cậu mấy lát thịt rồi lại chuyền thêm một chai rượu.

Hai người im lặng ăn uống. Đến khi mấy chai rượu lăn lóc trên nền đất cứng, Lee Jinki tựa đầu lên gối nhìn đống lửa hồng rực trước mặt mình rồi cất giọng đều đều:

"Trước kia Ong Seongwoo rất hay nhắc đến cậu."

Tim Daniel thót lên, cậu đẩy chiếc võng xuống rồi nhìn về phía Lee Jinki. Người kia không nhìn đến, Daniel uống một ngụm rượu. Rượu đốt cháy cả cổ họng lẫn dạ dày, buổi trưa không ăn được gì vì hai người kia ở gần tin thân mật tình cảm, từ chiều đến tối lại đủ chuyện xảy ra ở công trường. Nhai tạm mấy miếng thịt không có mùi vị gì, Daniel làm như vô tình hỏi một câu:

"Vì sao anh biết là tôi?"

"Uống rượu say rồi một câu "con mèo nhà em" hai câu "con mèo nhà em", chẳng là cậu thì là ai? Buổi chiều còn nắm tay nhau như vậy..."

"Tôi bị bệnh tâm lý, gặp người đánh mắng là sẽ run rẩy không ngừng. Anh ấy biết nên giữ cho tôi khỏi nháy mắt tự tử thôi."

Lee Jinki cười áy náy:

"Tôi xin lỗi, lúc đó cứ nghĩ mãi không biết kiếm đâu ra tiền để mua màu vẽ cho con bé ở nhà. Hôm nay là ngày cuối cùng kết toán lương rồi, nếu không kịp phải chuyển qua tháng sau. Trong người cũng chẳng còn mấy đồng nên mới nổi cáu với cậu."

Daniel lắc đầu rồi lại rút từ trong chiếc ví xẹp lép ra một chiếc danh thiếp đưa cho Lee Jinki.

"Đây là cửa hàng họa cụ tôi thường tới mua."

"Tôi có biết cái tên này. Con gái tôi thích lắm, nhưng trong đó chỉ bán toàn đồ nhập khẩu. Một hộp màu không có giá bằng một ngày lương nữa mà là cả tháng tiền ăn của gia đình."

Daniel thấy hơi cay mắt, ước mơ thời điểm nào cũng sẽ bị chi phối hoặc bởi quyền lực hoặc bởi tiền bạc mà thôi. Cậu lẩn qua lẩn về để kiểm tra xem lưng có còn đau không rồi nói với người đàn ông đang mân mê mép giấy vân in dập nổi tên cửa hàng họa cụ:

"Ngày mai anh dắt con bé tới đó rồi đưa chiếc danh thiếp này ra. Tôi sẽ nhắn trước cho chủ cửa hàng, con bé muốn lấy bao nhiêu màu vẽ tùy thích. Tiền bạc tôi không giúp được anh nhiều, nhưng cái này thì có thể."

Cửa hàng họa cụ đó là của Choi Minho, mở ra hình như chỉ để làm nơi tiêu tiền và là chỗ cung cấp họa cụ cho Daniel dùng để vẽ. Nó là ước mơ của nhiều người, Daniel biết, nhưng thế giới chính là bất công như thế. Thú vui của người này là khao khát của người khác, rồi cuộc sống của người này lại biến thành trò tiêu khiển của người kia. Lee Jinki nghe Daniel nói thì cất tấm danh thiếp như vật báu, nhưng vẫn dùng vẻ mặt trầm ngâm mà nói:

"Cậu biết không, cậu với Ong Seongwoo thật sự rất giống nhau. Cậu ấy cũng từng rất nhiều lần đưa tiền cho chúng tôi mỗi khi công ty đến kì hẹn lương mà chưa trả, cũng thường hay ngủ lại công trường."

Daniel cười:

"Làm sao lại ngủ ở công trường được? Ngày trước tôi nhớ một hai giờ sáng anh ấy vẫn mò về."

"Làm sao tôi biết được."

Lee Jinki nói gọn lỏn rồi ngồi im. Người đàn ông tưởng cục súc lúc này lại làm Daniel cảm giác như là một bậc thầy dẫn chuyện chứ không phải một công nhân bình thường. Trong khoảng lặng đó, câu nói của Lee Jinki làm Daniel nhớ lại những ngày đã trôi rất xa. Lúc nào cũng vậy, cậu vui mình trong chăn ấm không biết là còn sớm hay đã khuya, luôn luôn là Seongwoo từ công trường về để nguyên quần áo chui vào chăn ôm chặt eo cậu.

"Ong Seongwoo, đi tắm."

"Anh mệt lắm. Giám sát công trình tốn não vô cùng, thương anh một chút đi."

"Đi tắm mới thương anh được."

Seongwoo làu bàu vài câu rồi nhắc mình đứng dậy. Trước khi đứng dậy, anh sẽ hôn lên khắp mặt Daniel, hôn cả đôi mắt nhắm nghiền. Rồi đến khi Seongwoo thơm mùi sữa tắm hơi nhạt chứ không còn mùi công trường quay lại, Daniel vẫn nhắm mắt nhưng hai bàn tay sẽ đặt lên vai Seongwoo bóp nhẹ nhàng.

"Khuya quá rồi đường về còn xa, anh ở lại công trường một đêm thì chết à?"

"Anh không ngủ được."

"Bây giờ chỉ ngủ được ba tiếng rồi lại phải lên công ty..."

"Kang Daniel, em bị ngốc đúng không?"

Seongwoo cắt ngang mấy câu than vãn của Daniel, cậu cười vang rồi nhích lại gần ôm anh rất chặt. Seongwoo rất nhanh đã ngủ, anh ngủ mà tay vẫn đặt phía trên bàn tay Daniel đang siết lấy mình.

--

Daniel nghĩ đến chuyện Seongwoo từ công trường mệt mỏi đi về lại gặp một căn nhà tối đen không ai chờ đợi, nếu là cậu chắc chắn cũng sẽ không muốn về nhà. Những ngày xây nên tòa nhà Empire dài đằng đẵng suốt một năm, trong một năm đó anh đã có không biết bao nhiêu bất an lo lắng cùng với cô đơn đang đợi. Ngửa cổ uống nốt ngụm rượu còn lại trong chai nhỏ rồi nghe vị cay xộc lên mũi, Daniel ho sặc vài tiếng. Lee Jinki nâng mi mắt lên nhìn rồi lại cụp xuống.

"Tòa nhà tôi làm công nhân khi lần đầu tiên gặp cậu ấy là tòa nhà Empire. Cậu ấy gầy gò yếu ớt nhưng lại đi làm công nhân, công nhân thật sự. Cũng làm việc ăn ở với tất cả chúng tôi, đến cuối cùng mới biết Ong Seongwoo là kiến trúc sư thiết kế tòa nhà. Chắc cũng vì là do cậu ấy xây nên, lúc nào cũng thấy cậu ấy cẩn chu cẩn thận. Nhưng mà ban đêm cậu ấy ít khi ngủ được. Cứ nhìn mãi trên trời."

Daniel cũng bất giác nhìn lên bầu trời. Qua tấm bạt thùng lỗ chỗ, một ngôi sao nhấp nháy.

"Xây xong công trình đó, biết rằng cậu ấy là Ong Seongwoo, người ta bắt đầu truyền tai nhau chuyện của hai người. Nếu là người khác chắc tôi cũng nghĩ cậu ấy sẽ hận cậu vô cùng, còn nếu tôi là cậu ấy chắc hẳn khi biết cậu về đây sẽ tấn cho cậu một trận rồi muốn ra sao thì ra. Nhưng mà đêm nào cậu ấy cũng nhìn lên trời như vậy, đêm đầu tiên tuyết rơi thì công trình cũng đã xong. Tôi ở lại dẫn tốp kĩ thuật đi kiểm tra lưới điện, lên tầng trên cùng thấy Ong Seongwoo đứng khóc. Cậu ấy đứng bên cửa kính nhìn xuống thành phố, không có tiếng khóc nhưng nước mắt chảy dài. Chúng tôi không biết làm gì, bám nhau đi xuống. Hôm sau cậu ấy lại bình thường như chưa có chuyện gì xảy ra."

Ngôi sao trên đầu Daniel nhòe đi rồi mất hút khi chiếc võng lại đung đưa nhẹ nhàng. Chai rượu rỗng không còn một giọt, cậu quờ tay xuống dưới mở nắp một chai khác nhỏ hơn.

"Tôi không phải là người có học, chỉ là thợ xây thôi. Nhưng mà tôi biết được nếu một người khóc trong đêm tuyết rơi đầu tiên, lý do chỉ có thể là vì người khác. Còn nữa, tôi cũng biết rằng nếu cậu ấy hận cậu như thế mà vẫn khóc vì cậu, chứng tỏ cậu ấy cũng rất thất vọng với bản thân mình. Tôi phải nói sao nhỉ, giống như là mình hận người đó nhưng mình không thể ghét người đó, cậu có hiểu không?"

Daniel không trả lời. Cậu gác một tay lên trán, hơi rượu bùng lên làm cho tiếng nói của Lee Jinki cũng không còn rõ ràng. Tòa nhà Empire có tất cả bảy mươi bảy tầng. Ở trên tầng bảy mươi bảy nhìn xuống thành phố đang ngủ say khi tuyết đầu mùa đổ xuống, không biết Ong Seongwoo nghĩ gì mà lại rơi nước mắt.

Khu lán trại im lìm dù đèn đuốc vẫn còn sáng trưng. Lee Jinki vẫn còn rất tỉnh, anh vòng ra nhà kho kiểm tra lại mấy sợi dây xích khóa cửa rồi trèo lên một tấm phản ở ngay ngoài đó. Kang Daniel và Ong Seongwoo là hai người tưởng trái ngược nhưng lại hoàn toàn giống nhau. Đều là những người nghĩ cho người khác mà không hề tính toán đến bản thân mình, thậm chí vừa mới gặp một buổi chiều thôi nhưng Lee Jinki cũng không thể tin được một người như Kang Daniel lại có thể bỏ đi khi người yêu không còn gì cả. Chắc hẳn Ong Seongwoo cũng như anh, không dám tin và cũng không bao giờ có thể chấp nhận sự thật đó nên nỗi đau mới kéo thêm dài.

Đêm hôm đó, Daniel không nằm mơ thấy Seongwoo.

Không biết là mơ hay chỉ là nhớ lại, Daniel thấy Darren đang đứng bên giường bệnh, vẻ mặt giận dữ bất lực. Thật may rằng anh nói tiếng Pháp, cậu nghe câu được câu mất và từ ngữ cũng không còn mấy nặng nề.

"Darren, em đã nói với anh rồi.."

"Nói như vậy làm gì? Không hiểu nổi đám người châu Á các cậu, mấy câu tình sâu nghĩa nặng gì gì đó. Bây giờ cậu như vậy, anh ta có biết hay không?"

"Em chỉ ngủ một chút thôi. Darren, em mệt lắm, cả ngày hôm qua em đã đủ mệt rồi."

"Anh đã nói với anh ta là đừng có liên lạc với cậu nữa. Nói vậy để cậu bớt hi vọng đi, không hi vọng thì không thất vọng."

"Sao anh lại làm thế? Anh phải hỏi ý kiến em trước khi đụng vào..."

"Không cần hỏi cũng biết câu trả lời thì anh hỏi làm gì? Cậu thật sự quá cứng đầu, hai năm trời không liên lạc rồi thì bây giờ gọi điện để làm gì? Để nghe chửi, ngay sau khi cậu vừa bước ra từ phòng mổ? Không nói với cậu nữa, anh đi đây."

Darren vẫn còn nắm chặt trong tay điện thoại của Daniel. Anh bước ra ngoài rồi sập mạnh cửa phòng bệnh, Daniel nằm một mình vẫn nghe được tiếng bước chân rầm rập ngoài hành lang. Căn phòng lạnh lẽo đáng sợ, Daniel gọi đến khản cổ mà Darren cũng không hề trở lại để xoa bớt cảm giác cô đơn xâm chiếm khắp mọi tế bào.

"Darren, quay lại..."

Daniel cảm giác có một bàn tay đang nắm lấy tay mình. Cậu giữ rịt lấy bàn tay đó, kéo cả bàn tay vào trong ngực mình rồi cầm chặt cổ tay.

"Darren, xin anh, em sợ lắm."

Bàn tay kia cứng lại rồi giằng mạnh ra. Căn phòng trong mơ biến thành một căn phòng trắng tinh rỗng hoác, màu trắng như muốn nuốt chửng lấy cả Daniel. Cậu vừa gọi vừa cuống quýt giữ lấy bàn tay như giữ lấy phao cứu sinh duy nhất. Bàn tay kia thôi giãy dụa, một bàn tay khác nhẹ nhàng áp lên má Daniel rồi đưa ngón cái gạt đi một giọt nước mắt đang lăn dài.

--

Daniel ngủ say trở lại rồi, Seongwoo nặng nề rút tay mình ra khỏi Daniel. Anh đắp lại mảnh chăn có mùi mồ hôi không khác gì trên chiếc võng lên người cậu, cẩn thận đẩy chiếc áo Daniel dùng làm gối vào sau gáy cậu rồi đứng dậy bước ra ngoài.

Đã hai giờ khuya, sương rơi lạnh ngắt. Trời đêm trong veo, ánh trăng soi rõ vài cụm mây đang là đà xuống thấp. Seongwoo lên xe, anh đập mạnh bàn tay còn quấn băng trắng toát vào vô lăng rồi mới nổ máy ra về.

Đèn pha ô tô chiếu sáng rực cả một quãng đường dài. Seongwoo không còn sức để tự cười mình, anh nắm chặt lấy vô lăng mặc kệ cơn đau càng thêm nhức nhối. Bản tính uống say rồi lảm nhảm gọi tên người khác của Daniel mãi vẫn không thay đổi. Điều duy nhất thay đổi chỉ là cái tên phát ra trên môi cậu, nó đã đổi từ Seongwoo sang thành người khác mất rồi.

--

Buổi chiều sau khi đưa Jisoo vào bệnh viện kiểm tra, Seongwoo đưa cô về nhà. Từ chối để Jisoo băng bó cho mình, anh lái xe thẳng về văn phòng kiến trúc rồi sơ sài quấn vào tay một vòng băng trắng. Càng nghĩ càng không thể thấy yên tâm về Daniel dù chỉ một chút, Seongwoo xuống nhà rồi đi đến bãi đỗ xe khi đã một giờ khuya. Nóng ruột phóng như bay trên đường cao tốc, Seongwoo đặt chân xuống công trường khi không gian xung quanh lặng ngắt như tờ. Nhìn quanh không thấy Daniel đâu dù chiếc motor của cậu vẫn còn dựng ở bên lán công nhân, Seongwoo đi một vòng mới nhận ra Daniel đang nằm trên võng. Bên dưới võng ngổn ngang vài chai rượu, đồng lửa gần đó cũng đã tàn, Seongwoo ngồi xuống khi nghe được Daniel rên lên hơi nhẹ. Hàng lông mày của cậu nhú chặt, môi trề xuống như trẻ con. Hai bàn tay Daniel đẩy một thứ gì đó vô hình trong không khí, Seongwoo nhìn mãi không thể dứt ra. Không còn kiểm soát được hành động của mình, Seongwoo chỉ ngồi xuống rồi đưa tay ra vuốt nhẹ hàng lông mày của cậu.

Lông mày vẫn đẹp như xưa nhỉ, Seongwoo nghĩ rồi mỉm cười. Hơi thở Daniel có mùi rượu, con sâu rượu bây giờ không phải chỉ thích uống rượu vang đắt tiền nữa rồi, mấy thứ rượu rẻ tiền cho công nhân mà cũng có thể uống. Seongwoo nhẹ chọc một ngón tay bên má Daniel thì thầm:

"Nếu lúc đó em cũng dễ nuôi như bây giờ thì tốt biết mấy, tôi vẫn tự tin đủ tiền mua rượu cho em uống mỗi ngày."

Bị ngón tay chọc vào giữa ngực, Daniel lại vùng vẩy bàn tay rồi nắm lấy ngón tay trở của Seongwoo. Seongwoo thậm chí không giật mình, anh biết rằng Daniel còn lâu mới tỉnh. Vỗ nhẹ mấy ngón tay còn lại lên má Daniel, Seongwoo tiếp tục cuộc nói chuyện một mình.

"Buổi chiều em có đau không? Em vẫn bị ngốc đúng không, em biết gì mà đòi làm việc với đám công nhân đó? Lại còn cứng đầu đi cãi nhau với Lee Jinki, tôi không lên đúng lúc thì thế nào, em lại giống như hôm trước hoảng hốt chạy đi tìm tôi?"

Đã nắm được thứ chọc vào má mình trong tay rồi mà vẫn còn cảm giác nhột nhạt, Daniel nhăn nhó sống mũi. Seongwoo bật cười, bộ dạng xấu xí khi ngủ vẫn giống ngày xưa vô cùng. Trước khi ý thức được mình đang làm gì, Seongwoo đã cúi xuống cọ mũi mình vào chóp mũi người kia. Hơi thở của Daniel vẫn phả ra thứ mùi cồn rẻ tiền

Seongwoo đã từng uống quá nhiều cùng đám công nhân, anh không lùi xa ra mà nhẹ nhàng hít thở. Daniel vẫn bấu môi nhưng không còn nhăn mũi, cậu lẩm bẩm gì đó trong mơ.

Seongwoo quỳ một chân xuống đất, anh tiến tới sát hơn. Cho đến khi vầng trán lơ thơ mấy sợi tóc dài của mình chạm vào trán Daniel, Seongwoo nhắm mắt lại rồi thở dài một tiếng.

Đối mặt với chỉ một con người nhỏ bé lại có thể đem đến đầy đủ cảm xúc có thể nếm được trong một đời người, Seongwoo vừa thấy bất lực vừa thấy thần kì. Cứ nói rằng mình không quan tâm nữa nhưng mà cuối cùng, vì ai mà Seongwoo lại đêm hôm khuya khoắt chạy tới công trường, vì ai mà cơ thể của anh quên mất rằng phải bảo vệ chính mình, phản xạ đầu tiên là nắm lấy đầu người kia ấn vào ngực mình để tránh cho cậu bị tổn thương khi tại nạn, vì ai mà Seongwoo bất chấp việc Jisoo có thể tìm đến bất cứ lúc nào vẫn cương quyết nắm chặt bàn tay người kia đang run rẩy, câu trả lời lại hết sức rõ ràng rồi phát ra thành tiếng.

"Nhớ em quá."

Daniel khẽ cựa mình. Môi cậu mấp máy nói gì đó, Seongwoo ngẩng đầu lên để nhìn cho rõ thay vì nghe cậu nói, rồi mọi thứ đột ngột đóng băng. Tiếng nói của Daniel vẫn còn đứt quãng, nhưng hình dáng đôi môi lại rất rõ ràng.

"Darren, quay lại..."

Chút tình cảm vừa trào lên trong lòng Seongwoo rút nhanh như thủy triều để lại mấy con cá nhỏ mắc cạn trên bờ đá. Người kia thì vẫn vô tình và vô tội nắm lấy tay anh mà gọi tên người khác, tiếng gọi mềm yếu đau khổ đến nỗi Seongwoo cũng đau muốn ngưng thở. Vốn là muốn rút tay ra rồi quay đi ngay lúc đó, nhưng lòng vẫn quặn lại khi thấy một giọt nước mắt trong veo theo khóe mắt chảy ra, anh đột ngột muốn làm một cử chỉ cương nghị cuối cùng dành cho cậu. Cứ nhìn thấy Kang Daniel trước mặt là Seongwoo quên hết mọi thứ, quên luôn cả việc Seo Kangjoon từng kể rằng có một người họa sĩ nổi tiếng đã đi cùng Daniel qua những ngày nắng đẹp trời. Mặc kệ là mình bị tổn thương đến thế nào vẫn không ngăn được mình vòng tay ôm lấy cậu, Seongwoo lại không ý thức được chuyện Daniel đã ở trong vòng tay khác ngay khi rời khỏi anh.

Chuyến đi của Seongwoo kết thúc không phải ở góc phố quen mà là ở cây cầu dây văng lớn bắc ngang qua biển. Anh dừng xe lại bên thành cầu rồi đi xuống hít sâu để hơi biển mặn ngập tràn buồng phổi, lơ đãng nhìn theo một chiếc motor chở hai chàng trai trẻ chạy vụt qua. Người cầm lái đưa một tay lên trời hét lên một tiếng vui vẻ, người ngồi sau đánh lên lưng người trước rồi lại siết chặt eo. Tuổi trẻ thật là tốt.

Phải cảm thấy như thế nào cho đúng đây? Không còn chán ghét, không có buồn giận, Seongwoo giống như chỉ còn lại một cái vỏ bên ngoài. Không muốn đi tới bất kì nơi nào, cũng không muốn quay về góc phố quen thuộc, cả thành phố đều ngập đầy hình ảnh của một người.

Có được tất cả để làm gì chứ, khi mà người mình muốn sẽ chia tất cả đã không còn đứng bên cạnh mình.

Yêu thương vẫn còn cũng chẳng hề quan trọng, chỉ càng làm anh thấy mình đáng thương hơn nữa. Kang Daniel vốn là bỏ đi không một lời từ biệt, rồi chỉ cần cậu quay về tùy tiện nói vài việc làm vài câu, Ong Seongwoo ngay lập tức quên hết đi lí trí của mình.

--

HẾT PHẦN 2.

>> PHẦN 3: Hành Tinh Đi Lạc.

PHẦN 3. HÀNH TINH ĐI LẠC.

Sân thượng của tòa chung cư được thiết kế giống như một công viên nhỏ. Ngày trước Seongwoo thường từ chối trồng cây bên trên công trình vì không phù hợp với thời tiết ở vùng này, nhưng dần dần công nghệ chống thấm đã thay đổi nhiều. Phần thô của tòa nhà vừa được xây xong thì người ta cũng bắt đầu trồng cây trên đó. Chỉ sau vài tháng thôi mà vài gốc cây đã xanh um tươi tốt, mấy bụi hoa lan dại cũng đã vươn lên những lá dài.

Nơi này thật là tốt để mọi người hẹn hò bí mật với nhau. Daniel ngẩn ngơ cười như thế, gò má cậu đỏ bừng lên vì gió rét và cũng vì rượu. Công viên phía trước chung cư đèn giăng ngập lối, hôm nay là lễ khánh thành tòa nhà. Được cấp trên lẫn nhân viên mời rượu không sót một người, Daniel lại thấy mình choáng váng. Không muốn uống cũng không thể tránh, Daniel tự thấy dạo này cậu đã bỏ bê bản thân quá nhiều.

Đi tới bên chiếc ghế nhỏ dưới gốc một cây ngâu được Daniel chú ý trông, cậu mở mắt nhìn ngắm mấy bông hoa trắng li ti. Hương hoa ngọt dịu vương vất cùng không khí cuối đông lạnh lẽo, Daniel cảm giác như mình đang hít được vào mùi nước hoa của Seongwoo ngày trước.

Thế giới bên dưới kia ồn ào quá.Ồn ào vô cùng rồi lại tĩnh lặng vô cùng, khi mà Ong Seongwoo khoác tay Kim Jisoo bước vào. Mười chín lần bọn họ cùng nhau đi dự những lễ khánh thành công trình Seongwoo thiết kế, đến công trình thứ hai mươi vẫn là cùng nhau đi dự nhưng lại đứng ở hai phía khác nhau. Daniel cũng được mời phát biểu, cậu từ chối vì không biết nói gì. Không thể đứng giữa nhà đầu tư và ban giám đốc nói câu cảm ơn vì đã cho tôi cơ hội học tập, không thể xoay đầu nhìn Seongwoo rồi nói cảm ơn thầy giáo của em, chẳng lẽ lại nói cảm ơn bản thân mình vì đã có đủ bản lĩnh chịu đựng sự giày vò mỗi ngày mỗi phút?

Cả Taehyun và Sungwoon cũng đến, hai người ăn mặc rất hợp rơ, Daniel nhìn thế nào cũng thấy đáng yêu vô cùng. Taehyun nhìn chăm chăm vào Daniel khi Seongwoo tới, anh nhìn đến nỗi Sungwoon phải xách cổ áo lôi đi Taehyun mới chịu ngừng. Hớp một ngụm rượu đất tiền rồi nhìn những người sang trọng cười nói, Daniel đột nhiên lại chỉ muốn cùng với đám công nhân đốt lửa nướng thịt để mừng công.

--

Vườn cây im ắng. Thời tiết năm nay rất lạ, gió mùa đã về rất nhiều đợt nhưng lại không có tuyết rơi. Khí tượng thủy văn dự báo rằng nếu tình hình kéo dài thì mùa đông sang năm sẽ là một mùa đông vô cùng khắc nghiệt, Daniel không cần biết nhiều như thế mà chỉ thấy may mắn khi năm nay không phải nhìn thấy tuyết rơi đầu mùa. Mùa đông sang năm còn lâu mới tới, lúc đó cũng không biết được Daniel sẽ ở đâu. Còn nếu ngay bây giờ đứng ở bên khung cửa sổ của mình nhìn sang ô cửa đối diện dịu dàng dưới lớp tuyết rơi trắng mờ rồi lại thấy Kim Jisoo ghé đầu lên vai Seongwoo đọc chung một quyển sách, mùa đông này chắc chắn sẽ là mùa đông lạnh nhất gần ba mươi năm cuộc đời cậu đã trải qua.

Daniel nằm hẳn xuống ghế rồi gác tay lên trán nhìn trời, đột nhiên nghe được tiếng rào rào rơi trên lá. Nhóm dậy rồi nhìn sang hàng cây bụi lá mềm được trồng ở viền một góc khuất, cậu thấy một bóng người quen quen đang mặc đồ bảo hộ tưới cây. Một cơn buồn lại đến, Daniel không dám nhìn xuống dưới kia. Ở phía dưới, những người có tiền có quyền đang mở tiệc mừng một tòa nhà mới xây, còn trên này, một trong những người thực sự xây nên căn nhà bằng bàn tay mình lại đang cặm cụi làm việc. Sơ sài vuốt lại mái tóc của mình, Daniel gọi lớn:

"Lee Jinki!"

Lee Jinki quay lại. Nhìn thấy Daniel, anh cười rất tươi. Cô con gái anh dạo này đang vui vẻ vô cùng vì những màu vẽ được khuôn về từ cửa hàng mà Daniel nói, anh cười như muốn chia cho Daniel một phần nụ cười của cô gái nhỏ. Daniel cũng vui lây với nụ cười đó, cậu ném chiếc áo măng tô dày xuống ghế rồi đi tới bên cạnh Lee Jinki đứng nhìn.

"Anh làm việc như vậy, tiền để đâu cho hết?"

Jinki bật cười ha hả. Nếu là một trong số những người dưới kia nói ra câu đó, chắc hẳn anh sẽ cảm giác như người ta đang chế nhạo mình. Giọng nói chân thành của Daniel làm anh trái lại thấy vô cùng thoải mái.

"Tiền đem đổ vào con gái hết, hi vọng sau này nó sẽ làm họa sĩ nổi tiếng như cậu."

Daniel lắc đầu.

"Chỉ nên mong nó có thể làm việc nó thích thôi. Nổi tiếng hay không không phải việc chúng ta có thể quyết định được. Một người nào đó đã nói với tôi, việc của chúng ta là mua vũ khí, còn việc để con nai chạy qua hòng súng là việc của trời."

Còn người nào khác ngoài Seongwoo đã nói. Lee Jinki tắt vòi nước rồi kéo vòi vào trong góc, anh cúi xuống nhấc lên một bụi hoa lan héo rũ nhét vào túi rác lớn bên mình.

"Cậu hay Seongwoo có quyền nói vậy bởi vì hai người đã nổi tiếng. Tiền bạc là thứ chi phối tất cả mọi thứ, đương nhiên có thể mua được niềm vui. Con gái tôi mấy tháng rồi đi ngủ mà vẫn cười, nhiều khi ôm luôn cả đám màu vẽ lấy từ chỗ cậu không dám buông ra vì sợ ngày mai sẽ biến mất. Thứ niềm vui đó tôi không thể đưa cho con bé, nhưng tiền bạc lại có thể đưa được."

Daniel không nói gì. Cậu nhìn mấy giọt nước long lanh trượt từ lá này sang lá khác, trong lòng thấy đúng nhưng vẫn không thể chấp nhận được những chuyện mình vừa nghe.

Suốt ba năm Daniel ở nước ngoài, trừ bỏ Jiwon ra thì người duy nhất còn liên lạc với cậu là Kim Namjoon. Mỗi năm hẳn gọi điện đến vài lần dù hai người không có gì để nói. Lần cuối cùng Daniel nhớ được cuộc gọi của hẳn là khi cậu vừa bán một bức tranh và tài khoản ngân hàng nhảy thêm sáu chữ số không một lúc, Daniel thờ ơ nhìn số tiền tăng lên trong tài khoản mà không có chút xúc động nào. Giống như một người sống lâu trong cực khổ đã quen, một số

tiền tối thiểu cũng có thể làm Daniel thấy đủ. Dem suy nghĩ đó ra nói với Kim Namjoon, hần lại cười làm Daniel tưởng tượng ra được ngay cái lắc đầu tự tin của hần.

"Cậu chỉ nghĩ được như vậy khi cậu có nhiều tiền trong tay thôi. Còn khi cậu đói bụng mà tài khoản ngân hàng dần tiến về số không, chắc chắn cậu sẽ không thể nghĩ được gì ngoài cái bụng đói và việc ngày mai cần phải làm gì để có thật nhiều tiền. Mà này, đôi khi tôi nghĩ tôi là đang cứu cậu và Ong Seongwoo chứ không phải là giết hai người như cậu chửi tôi lần trước."

Daniel cau mày hỏi vì sao, Kim Namjoon vừa gõ bút lên mặt bàn vừa trả lời thản nhiên:

"Quanh đi quẩn lại cũng chỉ vì tiền. Lòng tự trọng cao như núi, cả hai người các cậu, đến lúc không có tiền trong tay thì sẽ như thế nào? Tiền mua được mọi thứ, tình yêu, lòng tự trọng, niềm kiêu hãnh, cả ước mơ. Tưởng tượng cảnh Ong Seongwoo nghèo khó và không còn gì hết mà xem, chắc chắn anh ta sẽ tự ti rồi đuổi cậu đi để một mình chịu đựng. Kang Daniel, tôi nói thật, chia tay vì hiểu lầm không bao giờ đau khổ bằng chia tay vì sự thật trần trụi. Bên nhau khi khó khăn cũng tốt, nhưng mà điều đó làm mất đi sự lãng mạn mà đám nghệ sĩ các cậu vẫn thường mong chờ ở tình yêu."

Daniel vừa cứng cổ nói tôi nuôi anh ấy, Kim Namjoon lại cười lớn hơn nữa. Daniel cũng biết rằng nói như vậy chỉ là để đáp trả hần, thứ Kim Namjoon nói mới đúng là sự thật cuộc đời. Không chấp nhận sự thật cũng là một cách tốt để sống sót trong thế giới khắc nghiệt này, Daniel tạm quên đi sự quan trọng của tiền bạc một năm cho đến khi nghe Lee Jinki nhắc lại.

Lee Jinki đã chuyển qua tía cảnh cho bụi hoa hồng thứ hai rồi mà Daniel vẫn còn đứng yên một chỗ. Cầm cúi dùng cây kéo chuyên dụng cắt mấy đường ngọt sắc, anh ở sau bụi cây nói với Daniel:

"Mà Ong Seongwoo đâu lại để cậu lên đây một mình?"

Tiếng nói cuối cùng biến thành tiếng nghiêng rằng, chắc hần anh đang đụng phải một cành cây lớn. Daniel cười khó hiểu:

"Nói gì vậy, anh cũng biết chuyện của chúng tôi mà."

Lee Jinki buông rơi cành hồng trong tay. Không để ý đến cành cây cào xước một đoạn trên mu bàn tay, anh ngẩng đầu lên đứng cách một bụi hoa hồng ngạc nhiên nhìn cậu.

"Cậu giỡn chơi đúng không? Ngày cậu bị tai nạn rồi ở lại công trường với tôi, nửa đêm Seongwoo còn chạy tới tìm cậu mà?"

Daniel ngẩn người. Thì ra bàn tay ngày đó nắm lấy tay cậu không phải là mơ. Nhìn vẻ mặt trống rỗng của Daniel, Lee Jinki lại quay trở về với bụi cây rồi vừa làm vừa thủng thủng kể lại chuyện ngày hôm đó.

"Nửa đêm lạnh quá tôi vào lán lấy thêm chăn thì gặp xe của Seongwoo đậu ở ngoài. Sợ làm phiền nên lén đi ra, nhưng tò mò quá nên nhìn lại. Cậu ấy quỳ bên võng rất lâu, sau đó còn đưa võng cho cậu rồi mới ra về. Tưởng là hai người đã..."

Daniel không nghe hết câu nói, cậu ngay lập tức chạy xuống cầu thang. Những chuyện Lee Jinki vừa kể không hề tồn tại trong trí nhớ của Daniel, từ ngày cậu bị tai nạn đó Seongwoo lại càng lạnh lùng xa cách. Hai người hầu như không chạm mặt nhau ở công ty, văn phòng của anh luôn đóng cửa kín mít từ sáng tới chiều. Thang máy rất nhanh đi xuống tầng một, Daniel ào ra rồi tìm kiếm Seongwoo trong đám người áo váy lộng lẫy. Dù đang lâng lâng say nhưng chỉ liếc mắt ba giây Daniel đã tìm thấy. Làm sao lại có thể không tìm thấy chứ, người đàn ông của cậu đang đứng bên cạnh luống hồng anh đỏ mong manh nói chuyện cùng với Michelle.

Hấp tấp chạy tới mà trong mắt chỉ có mỗi Seongwoo, Daniel mặc kệ bên cạnh anh có hay không có người con gái đó, mặc kệ luôn ánh mắt của đám người cùng công ty vẫn luôn soi mói, cậu nắm lấy cổ tay Seongwoo rồi công khai kéo anh đi.

Seongwoo bất ngờ bị Daniel cướp lấy từ tay Michelle, anh chỉ kịp nhăn mặt một giây rồi níu Daniel lại. Hai người giằng co nhau ở giữa buổi tiệc sẽ bị mọi ánh mắt tập trung vào, Seongwoo kéo tay áo sơ mi của mình rồi bóp chặt cổ tay của Daniel.

"Giám đốc Kang, có chuyện gì?"

Seongwoo hỏi Daniel nhưng lại đánh mắt về xung quanh. Hiểu nhau đủ nhiều để biết anh đang ám chỉ điều gì, Daniel dừng một giây rồi trợn tru nói dối:

"Tầng thượng có vấn đề, anh theo tôi một chút."

Seongwoo quay sang chào Michelle, cô lại cười nhìn Daniel rồi lắc đầu. Daniel cũng chẳng thiết tha đoán xem Michelle có ý gì, cậu kéo Seongwoo đi tiếp. Gương mặt anh rắn đanh nhưng bước chân lại không hề gấp gáp, Seongwoo sỏi những bước dài theo Daniel trở lại phía bên trong tòa nhà.

-/ They came to see the waterfalls, but almost never get to it. /

Cho đến khi cửa thang máy khép lại rồi không còn một ai nhìn bọn họ, Seongwoo giằng mạnh cổ tay. Daniel cũng chẳng buồn giữ thăng bằng, cậu ôm choàng lấy Seongwoo mà không nói một lời nào hết.

Seongwoo không né tránh, cũng không đẩy Daniel ra. Đã bao nhiêu lần rồi, chỉ là những cái chạm còn chưa trúng đích cũng đã làm anh biết được rằng mình có bao nhiêu mong chờ bàn tay cùng đôi môi ấy. Nhắc nhở bản thân thật nhiều để làm gì chứ, nhìn Kang Daniel đứng ngơ ngác ở giữa buổi lễ khánh thành dù cậu đã không còn là người ngoài cuộc, Seongwoo lại đột ngột quay về thành Ong Seongwoo của những ngày trước đây.

Những ngày trước đây, là những ngày mà Seongwoo đi hết một vòng khách khứa nói những câu chuyện nhạt nhẽo xong lại có thể quay về nơi có một người đang đứng chờ, có thể phớt lờ tất cả mọi ánh mắt xung quanh để tựa cằm vào vai cậu cùng nhìn thành phố từ tòa nhà mà anh xây dựng. Năm đó, tòa nhà Empire có tất cả bảy mươi bảy tầng. Ở trên cao nhìn xuống, thành phố hiện lên trong mắt Seongwoo không sót bất cứ một ánh đèn nào dù là ở nơi xa xăm nhất. Chưa cần đến ngày khánh thành, đêm mà tòa nhà hoàn thiện thi công chỉ còn phải kiểm tra kĩ thuật, Seongwoo một mình ở trên tầng nhà cao nhất đứng nhìn thành phố, anh thật sự chỉ muốn lao ra khỏi cửa kính rồi rơi xuống cùng những hạt tuyết đầu mùa. Lúc đó, Seongwoo ý thức được rõ ràng rằng mình sẽ tiếp tục đứng ở nơi cao nhất, nhưng chẳng thể cầm tay ai đó cùng nhau ngắm nhìn thành phố đầy sao.

Rồi cùng trong lúc đó, Seongwoo mới nhận ra anh cùng Daniel chưa bao giờ cùng nhau đón một đợt tuyết đầu mùa.

Tuyết rơi năm đầu tiên, sau nụ hôn bất ngờ, Daniel bỏ đi để anh một mình ngắm tuyết qua ô cửa nhỏ trên căn gác.

Đợt tuyết thứ hai, thứ ba, Daniel ở đâu đó trong thành phố nhưng lại xa khỏi tầm với của Seongwoo. Anh không để ý đến tuyết rơi quanh mình, chỉ biết rằng tuyết tan ra sẽ thành thứ nước dấp dính vô cùng khó chịu.

Đợt tuyết thứ tư, Daniel quay về khi Seongwoo vẫn còn do dự. Đêm từ Downpour trở ra, Seongwoo ở trong xe nhìn mãi Daniel đứng trước bảng gỗ cũ nhấp nháy đèn của bar, cậu ngẩng đầu đưa tay đón mấy hạt tuyết rơi trắng xóa.

Đừng nắm tuyết nữa, lạnh lắm, nắm lấy tay anh này. Seongwoo đã nghĩ như thế, nhưng Daniel lúc đó lại không hề nhìn đến anh.

Đợt tuyết thứ năm, Seongwoo gọi cho Daniel khi anh đang ở công trường.

Người ta nói, những người yêu nhau cùng ngắm tuyết đầu mùa rồi sẽ được ở bên nhau mãi mãi. Trong những năm bọn họ yêu nhau và còn có nhau, cả hai đều ngắm tuyết rơi ở dưới một bầu trời nhưng chưa bao giờ là đứng cạnh nhau một lần.

--

Chuông thang máy báo đến tầng thứ tư. Daniel giữ chặt nút đóng cửa thang máy dù bên ngoài chẳng hề có ai, tay kia cậu lần xuống chạm vào bàn tay Seongwoo đang buông thõng. Vẫn chỉ chạm bằng cạnh bên ngón tay út, phần duy nhất trên bàn tay còn mềm mại, Daniel cảm giác được bàn tay Seongwoo giật bắn lên khi bị chạm vào.

Tiếng thở mạnh quẩn quanh trong không gian chật hẹp. Vẫn là cánh tay quen thuộc dù mùi hương đã khác, Daniel vùi đầu mình vào vai áo Seongwoo. Vai cậu run lên vì một chi tiết rất nhỏ thôi mà đến bây giờ Daniel mới kịp để ý đến: Từ ngày gặp lại cho đến bây giờ đã là gần một năm, Daniel chưa bao giờ thấy được một Ong Seongwoo có ngoại hình khác trước. Tóc anh đã dài hơn và được búi gọn gàng sau đầu, đồng hồ và giày có thể là nhãn hiệu khác, nhưng áo quần trên người anh lại không hề thay đổi mặc kệ sự thật là ba năm đã trôi qua. Dù là đồ mới nhưng tất cả lại có chung kiểu dáng và màu sắc của những bộ đồ Daniel đã chọn, bộ vest Seongwoo khoác lên người hôm đám cưới Jisung cùng với bộ vest tối nay đều là do Daniel đặt may. Cả chiếc cà vạt trên cổ áo sơ mi anh cũng là chiếc cà vạt mà anh từng rất ghét. Seongwoo chỉ quen đeo nơ vì không biết cách thắt cà vạt, cho đến khi Daniel cưỡng ép anh thử đủ loại màu sắc chất liệu cà vạt trên đời.

Từ khi Daniel đi khỏi, Seongwoo chưa từng thay đổi. Anh có thể vứt hết tất cả những gì thuộc về riêng cậu, nhưng những gì cậu đã làm cho thế giới của anh, anh lại trọn vẹn giữ gìn.

Seongwoo thật lâu vẫn không đẩy Daniel ra. Anh để cho cậu đứng yên như vậy, đưa tay vào túi áo vest của Daniel rồi yên tâm bỏ ra khi thấy không có chiếc bật lửa nào. Đột ngột như cách Daniel ôm choàng lấy Seongwoo, cậu bật lên một câu khô khốc:

"Vì sao không đánh thức em dậy?"

"Cậu muốn nói gì?"

"Vì sao hôm đó anh đến mà không gọi em?"

Vai của Seongwoo xuôi xuống. Gọi làm gì? Đánh thức để nói rằng Kang Daniel, em có thể thôi gọi tên người khác đi có được không, làm ơn gọi tên tôi một lần như tôi vẫn thường tưởng tượng? Anh cười bất lực nhìn vòng tròn đỏ trên bảng điều khiển đang nhảy từ số bảy sang số tám. Người ta nói rằng giới hạn của một mối tình đơn phương là bảy năm. Sau bảy năm đó, tình yêu sẽ dần phai nhạt, cơn đau cũng không kéo dài. Seongwoo đã trải qua gần bốn năm kể từ ngày anh cầu hôn rồi Daniel đi khỏi, vậy mà anh không thể nghĩ đến chuyện ba năm hay ba mươi năm nữa nỗi đau của mình sẽ mất đi.

Daniel ngẩng đầu nhìn Seongwoo chăm chú. Chóp mũi cậu đỏ lên, Seongwoo nghĩ rằng mình biết câu tiếp theo Daniel sẽ nói là gì. Năm giây sau, Daniel lặp lại đúng y như những điều anh đã nghĩ.

"Em hôn anh có được không?"

-

Đôi môi có vị anh đào, những nụ hôn đã từng mang vị bia nhàn nhạt, vị rượu cay nồng, vị cà phê vừa ngọt vừa đắng, có nụ hôn đắng nghét vì Seongwoo đổ dành cậu sau khi uống thuốc, cả nụ hôn mang thứ nước mưa không mùi vị ào ạt đổ xuống vào ngày hai người bọn họ rời xa nhau. Đủ những thứ mùi vị nhưng bao giờ cũng đầy yêu thương, Daniel chưa từng nghĩ đến một nụ hôn có vị mặn. Seongwoo không thờ ơ như nhiều ngày trước, nước mắt Daniel càng rơi xuống nhiều hơn khi mấy ngón tay anh nhẹ vỗ về sau gáy cậu như những ngày xưa. Cửa thang máy mở rộng ở tầng mười hai, Seongwoo thở dài dứt khỏi Daniel rồi bước ra hành lang dẫn lên sân thượng.

Lee Jinki không còn ở đó, cả chiếc túi đựng mấy cành cây cũng đã được dọn sạch đi. Xung quanh chỉ là rừng núi lặng thinh, vài tiếng chim ăn đêm vang lên trong rừng thông bên cạnh. Từ trên cao nhìn xuống chỉ thấy những đỉnh thông nhấp nhô, Seongwoo đột ngột mỉm cười nhớ lại cây thông năm nào đó anh đem về nhà rồi đổ lên người Daniel sau khi hai con mèo vương phải chùm đèn anh đang gỡ. Con người nhanh thay đổi, Daniel đã nói như vậy. Bọn họ, cuối cùng vẫn chỉ là những con người yếu đuối tầm thường.

Seongwoo quay đầu nhìn Daniel đang bối rối đứng sau lưng mình. Anh đi tới chiếc ghế dưới cây ngâu Daniel ngồi lúc trước, cầm chiếc áo măng tô khoác ngoài áo vest lên rồi lại một lần nữa lục trong túi áo. Trong đó có mấy cây bút, chiếc điện thoại, một gói dung dịch tráng dạ dày cùng với một hộp thuốc lá. Seongwoo cho hộp thuốc vào túi mình rồi khoác áo lên vai Daniel, anh nở một nụ cười nhẹ đến mức Daniel thấy không thực.

"Daniel."

Tiếng gọi của anh mềm mại, cậu lại nghe như có một mảnh chai sắc cứa tim.

"Daniel à."

"Nói cho tôi biết, vì sao lúc đó em lại bỏ tôi đi?"

Daniel cúi đầu nhìn mấy ngón tay của Seongwoo đang sửa sang cổ áo của mình. Âm thanh vang lên rì rầm khe khẽ, Daniel biết Seongwoo đang chẳng hề nói với cậu, anh chỉ nói với bản thân mình.

"Vì sao em lại đi ngay lúc đó, khi tôi không còn bất cứ thứ gì? Em có ước mơ của em, tôi biết, tôi luôn luôn biết, nhưng em có thể đừng độc ác như thế được không? Em biết mà, Kang Daniel, em biết đúng không, từ khi có em, ước mơ của tôi luôn kèm theo em trong đó. Xây nhà để cho Daniel sống, thiết kế đài thiên văn trên tòa nhà đó để Daniel có thể ngắm sao. Tới một thành phố nào khác có nhiều nắng ấm để sống vì Daniel thích nắng, cùng Daniel đi đến thác Iguazu chỉ vì em xem phim và thấy thích, dù với tôi thác nước hay nước dội xuống từ vòi hoa sen cũng như nhau. Từ khi có em, em là ước mơ của tôi, vì sao em lại bỏ tôi đi mất?"

Đôi mắt anh ráo hoảnh, nụ cười lại nở rộ trên môi.

"Có một ngày, để tôi nhớ lại, trong ví của tôi còn lại vài tờ tiền. Đếm đi đếm lại cũng chỉ có chừng đó, vậy mà em biết tôi đã nghĩ gì không? Tôi muốn đi sang quán cà phê đối diện mua cà phê của em pha, dù tất cả số tiền còn lại của tôi chỉ vừa đúng bằng số tiền ngày trước em đòi tôi trả cho em vì thứ công thức đặc biệt tràn đầy tình yêu gì gì đó. Đã chuẩn bị đi rồi mới nhớ lại là em không còn ở đó, cuối cùng, đây, tôi tặng em."

Seongwoo buông tay khỏi áo khoác của Daniel, anh mở chiếc ví da rồi kéo một ngăn nhỏ. Mấy tờ tiền đã cũ nhưng phẳng phiu hơi run rẩy vì gió, Seongwoo nhét vào lòng bàn tay Daniel.

"Những ngày sau cần mua thức ăn tôi cũng không thể dùng đến nó. Em đừng cố gắng tiêu đi, nếu gặp lại tôi sẽ nhận ra ngay."

Seongwoo đọc bốn dãy số liên tiếp, Daniel không biết anh đang đọc gì thì anh đã thay cậu giải đáp thắc mắc trong lòng.

"Tôi từng chỉ nhạy cảm với các con số trên bản vẽ, em có nhớ không? Kang Daniel, khen tôi một câu đi, bốn dãy số series trên mấy tờ tiền cũ nát mà sau hai năm tôi vẫn còn nhớ."

Mấy tờ tiền ở trong tay Daniel nặng như cả ngọn núi, ngón tay của cậu cong lại nhưng mãi không nghĩ được rằng mình sẽ giữ được. Seongwoo đưa tay ra khép mấy ngón tay của cậu lại, rồi khi chạm vào mấy ngón tay lạnh ngắt, anh nhét cả tiền lẫn bàn tay của Daniel vào túi áo măng tô.

"Vì sao lại là lúc đó, em nói đi? Tôi nghe em hết, chỉ cần em không nói rằng em ra đi vì lúc đó em đã muốn bay đi và cảm thấy mình cần bay đi rồi. Bao nhiêu lâu nay tôi hận em đến thế, em có biết tôi đã nghĩ gì nhiều nhất không? Tôi ước gì em ở lại. Không phải em ở lại để tiếp tục ở bên tôi, mà em ở lại để đến khi tôi thật sự không còn gì trong tay cả, tôi sẽ thấy mình chỉ là một kẻ thất bại thảm hại không thể lo lắng được cho người thương của mình. Khi đó tôi sẽ đuổi em đi, để sau này tự dần vật bản thân mình nhưng vẫn có thể tin rằng Kang Daniel của tôi là người tốt nhất trên thế giới."

Seongwoo đưa tay lên lau một giọt nước vừa mới chỉ chực trào ra mi mắt của Daniel, anh kiên nhẫn nói:

"Em đừng khóc, không có việc gì phải khóc. Em nói đi, em chỉ cần nói thôi. Tôi không tin lời mọi người nói rằng em quay về là vì tôi đã đứng ở vị trí này, nhưng lúc đó thật sự em bỏ đi vì như lời em nói, em đã đứng quá lâu ở một chỗ? Nếu đã đứng quá lâu rồi, em không thể đứng cùng tôi thêm một đoạn nữa rồi mới bước tiếp hay sao? Hay là em sợ sẽ rất lâu sau tôi mới có thể đứng lên đi tiếp, đến lúc đó cuộc đời của em sẽ lỡ dở theo?"

Từng ước gì Seongwoo dịu dàng với mình một chút, vậy mà trái khoáy thay khi anh dịu dàng như là Seongwoo của vài năm trước, Daniel lại chỉ muốn anh tiếp tục lạnh lùng như anh của gần đây.

Seongwoo không hề biết, cũng không một ai biết đến câu chuyện đằng sau. Vài ba lần muốn trách Seongwoo vì anh không hiểu nổi những gì Daniel đã phải chịu, nhưng sự thật ở trong mắt Seongwoo và mọi người đều giống như những gì anh nói. Từ khi trở về, Daniel dần hiểu ra vì sao Kim Namjoon ngày đó lại nói sau này cậu chỉ được phép biết rằng lí do rời đi là vì chính cậu. Mọi thứ hắn đã sắp xếp, kể từ chuyện đưa cô gái đó vào làm rồi bán bản vẽ cho công ty đối thủ để có lí do chính đáng loại Seongwoo ra khỏi công trình đang giảng bầy chờ anh rơi xuống, việc dùng ảnh hưởng của Gensler chặn đứng hết mọi cơ hội hợp tác dù nhỏ nhất không cho Seongwoo có được một công trình trong năm đầu tiên chỉ là một phần rất phụ của trò chơi. Hắn không muốn thử thách lòng kiên trì của Seongwoo đối với công việc của anh, không biết từ khi nào Kim Namjoon đã có hứng thú hơn với tình yêu mà Seongwoo dành cho cậu. Nếu như Seongwoo bất chấp sự thật duy nhất anh được biết mà vẫn chấp nhận yêu thương Daniel không có gì thay đổi, đến lúc đó Kim Namjoon sẽ vui vẻ nhận thua. Thế nhưng trong hoàn cảnh này...

--

Seongwoo đã thôi cười. Anh cho hai tay vào túi quần, hất đầu để một lọn tóc tuột khỏi búi tóc của mình thôi không làm vướng mắt. Daniel vẫn lặng im không nói, anh coi như mình biết câu trả lời.

"Em à, những ngày Gensler làm khó cố tình không cho tôi có được một công trình nào, em có biết người ta khuyên tôi gì không? Bỏ nơi này đi, tìm một thành phố khác để bắt đầu một cuộc sống mới. Nhưng tôi phải thú nhận rằng tôi đã nghĩ em sẽ quay về. Khi đó dù tôi không muốn nhìn em nữa, nếu như em muốn nhìn thấy tôi thì phải làm sao? Vậy nên tôi không rời đi được. Tôi từng là người nguyên tắc như thế nào chắc em đã biết, nhưng vì em mà năm lần bảy lượt phá vỡ mọi nguyên tắc sống của mình, thậm chí còn có lỗi với một người vô tội khác. Em có biết ngày duy nhất em gọi điện cho tôi trong ba năm đó, là khi tôi đưa cô ấy về ra mắt gia đình mình? Hôm đó cô ấy rất vui, nhưng tôi lại chỉ có thể giả vờ cười theo cô ấy. Tôi biết em không quen tôi lạnh lùng ác độc với em, nhưng em có nhận ra điều gì không?"

Seongwoo đi qua bụi hoa hồng vừa được Lee Jinki tỉa cẩn thận, một cành hoa vướng vào áo anh rồi rung lên dữ dội. Anh bỏ lại chỉ một câu, rồi đi xuống nơi chắc chắn Jisoo đang tìm mình.

"Nielie, em cũng cảm nhận được đúng không? Em sợ tôi dịu dàng."

--

Hết phần 3.1

Thác nước Iguazu là một địa điểm nổi tiếng ở biên giới Brazil và Argentina. Trong phim Happy Together của đạo diễn Vương Gia Vệ, có hai người đàn ông muốn cùng nhau tới đó, nhưng cuối cùng lại lạc nhau ở đó.

--

Jisoo đón Seongwoo với một nụ cười nở trên môi. Nụ cười cô giữ yên thành một đường cong hoàn hảo khi cô nói chuyện với một cô gái mà Seongwoo nhận ra đó là Lee Eunjoo của phòng đầu tư. Hai người đang bàn tán chuyện gì đó với nhau, đến khi cửa thang máy mở ra thì đều ngẩng đầu nhìn anh rồi không nói năng gì nữa.

Seongwoo bối rối vuốt lại mái tóc mình. Nụ cười trên khuôn mặt Jisoo lúc đầu Seongwoo tưởng là đã đóng băng khi nhìn thấy, nhưng hình như cô cố ý không cất nó đi. Seongwoo đột nhiên nhớ tới một cô gái anh từng gặp thời còn học phổ thông. Khi đó anh là lớp trưởng, giờ chào cờ nào cũng phải ngồi ở hàng ghế đầu tiên nhằm chán nghe mấy bài phát biểu chỉ đạo cùng với những tiết mục văn nghệ nhạt nhẽo. Trong số ít những bài múa rất đẹp được yêu cầu diễn chứ không phải tự phát, Seongwoo đặc biệt chú ý đến một người. Cô gái đó lúc nào cũng là người mặc những bộ đồ xinh đẹp nhất, trang điểm kiểu đặc sắc nhất và đứng ở chính giữa đội hình. Cô luôn luôn cười từ lúc bước lên sân khấu, nhưng nụ cười đó lại như một chiếc mặt nạ dính chặt vào khuôn mặt cô. Chừng đó chiếc răng được khoe ra, khóe miệng cũng cong lên ở một góc độ nhất định. Cô gái đó là lí do để Seongwoo một đôi lần nghĩ rằng mình cần đặt tên cho nụ cười của Jisoo là nụ cười sân khấu. Sân khấu của Jisoo so với cô gái đó to lớn hơn và cũng khó diễn hơn rất nhiều.

Seongwoo gật đầu chào Lee Eunjoo rồi hướng mắt về phía Jisoo. Anh vừa định mở miệng, cô đã đón trước:

"Anh ở đâu vậy? Em và Eunjoo vừa đi xem mấy căn hộ với phong cách tối giản này. Eunjoo nói muốn mua một căn ở đây."

Lee Eunjoo nhướn mày nhìn Jisoo rồi vui vẻ nói đùa:

"Jisoo, cậu đừng bẻ cong câu chữ của tôi có được không? Tôi có bao giờ nói rằng mình muốn mua một căn ở đây đâu, tôi là muốn làm hàng xóm của kiến trúc sư Ong và cậu."

Jisoo cười cười:

"Mỗi tầng ở đây chỉ có hai căn hộ thôi, đương nhiên là..."

"Đương nhiên là cậu và kiến trúc sư Ong phải ở chung một nhà rồi."

Jisoo ngại ngùng cúi đầu, còn Seongwoo chỉ chăm chú nhìn vào Jisoo không hề chớp mắt. Không khí có hơi gượng gạo, Seongwoo cất tiếng lần đầu tiên kể từ khi ba người nhìn thấy nhau:

"Anh đưa em về nhé? Có chút chuyện muốn nói với em."

Jisoo lắc đầu. Cô đưa một ngón tay chỉ sang hành lang bên phải.

"Anh muốn đi dạo với em một chút không? Mấy căn hộ này thật sự rất đẹp."

Seongwoo nghĩ Jisoo hiểu anh muốn nói gì nên mới nói rằng muốn đi dạo. Lee Eunjoo rõ ràng không biết chuyện đó, cô tiếp tục trêu đùa rằng mình đã quá thiếu tế nhị khi hai người muốn đi xem căn hộ tương lai mà mình lại làm kì đà cản mũi, cô vừa bước vào thang máy vừa cười.

Thang máy đóng lại, Seongwoo ở bên ngoài nhìn lên bảng điều khiển một lát mới nhìn đến Jisoo. Không biết có phải là vì một câu anh nói ngày trước rằng thích màu áo của cô không, dạo gần đây hai người đi tiệc với nhau cô đều mặc những bộ trang phục khác kiểu dáng nhưng chung một màu đỏ rực rỡ. Màu đỏ biến thành nâu thẫm trên hành lang có đèn vàng ấm áp, Jisoo đẩy nhẹ lưng Seongwoo đi tới căn hộ rộng hơn. Vừa đi cô vừa diễn giải cho Seongwoo về tòa nhà mà chính anh đã vẽ nên, cô nói rất nhiều về những thiết kế ở trong căn hộ đó. Seongwoo lặng yên cho Jisoo nói, anh biết cô đã thấy bất an rồi.

Jisoo rất hiểu Seongwoo, anh cũng nghĩ rằng mình hiểu cô nhưng hình như không phải. Seongwoo không mấy khi dò hỏi được tâm tư của Jisoo đang muốn nói lên điều gì. Giống như lúc này, bạn trai xuất hiện sau khi bị Kang Daniel công khai kéo đi trước sự chứng kiến của hơn một nửa khách mời ở bữa tiệc với một mái tóc rối loạn, chiếc áo sơ mi hơi nhàu cùng với đôi môi bị cắn đỏ bưng một góc, cô vẫn có thể coi như không có chuyện gì mà đưa anh đi giới thiệu nhà. Biết rằng Jisoo thấy bất an nhưng không hiểu được vì sao cô lại có thể làm như thế, Seongwoo để Jisoo kéo mình tới bên bếp:

"Em rất thích kệ bếp này. Nói là phong cách tối giản nhưng rõ ràng vẫn là làm cho gia đình, nếu như là ở đây thì cả nhà có thể nấu nướng..."

"Jisoo, anh muốn nói chuyện."

Seongwoo ngắt lời Jisoo bằng một câu kiên quyết. Hai người đi ra ban công rộng hướng về phía con đường lớn, rừng núi ban đêm ở một khu chưa được hoàn thiện hạ tầng vệ tinh vẫn còn hơi im lìm. Nhìn xuống bữa tiệc với vài người lác đác rời khỏi, Seongwoo nhẹ thở dài.

"Jisoo, chúng ta dừng lại ở đây thôi."

Nụ cười của Jisoo biến thành một cái nhếch môi chán nản rồi lại nhanh chóng trở lại vị trí ban đầu. Ông Seongwoo cuối cùng vẫn là Ông Seongwoo, lúc cần thiết vẫn rất biết cách chọn từ để nói. Không phải là chúng ta chia tay, chỉ là chúng ta dừng lại. Chắc anh cũng biết được bọn họ còn xa lắm mới đến được với thứ tình cảm gọi là tình yêu. Không cầm tay nhau, đương nhiên sẽ không bao giờ có xuất hiện từ chia tay ở trong từ điển.

"Anh cuối cùng cũng thành thật rồi. Anh muốn quay lại với anh ấy đúng không?"

Seongwoo lắc đầu. Anh đưa tay vào túi quần đang cộm lên bởi hộp thuốc lá vừa lấy từ chỗ Daniel, đột nhiên cũng muốn đốt một điếu sau nhiều năm không hút thuốc.

"Anh cũng không biết bắt đầu từ đâu nữa, Jisoo. Không hề có lý do gì cả, chỉ là..."

Chỉ là anh không yêu em.

Câu nói đó chưa thể nói ra lúc này. Đó vĩnh viễn là lý do cay đắng nhất cho một người con gái, tệ hơn cả lý do hèn nhát rằng "anh không xứng đáng với em". Mà Seongwoo cũng như Daniel ngày trước, bọn họ đều muốn những người con gái bước đi có thể ngẩng cao đầu.

"...Anh xin lỗi."

"Em đã từng nói rồi, anh không cần phải tự nhận hết lỗi về phía mình như thế. Chỉ cần anh nói một câu rằng anh muốn quay lại với anh ấy, em sẽ để anh đi. Anh ở bên cạnh em, đưa em về ra mắt gia đình, thản nhiên trả lời người khác trước mặt em rằng anh muốn có hai đứa con một trai một gái, thậm chí anh mua giày cho em và nói rằng người ta không thể rời xa nhau chỉ vì một đôi giày được, thế nhưng người đó vừa về gần một năm thì anh đã nói rằng chúng ta nên dừng lại, anh bảo em làm sao phải tin anh đây?"

Jisoo không nhìn ra khoảng không trước mặt, cô bần thần nhìn vào căn hộ rồi nhớ lại lời của Lee Eunjoo rằng muốn làm hàng xóm của hai người.

Ong Seongwoo sẽ tuyệt đối không bao giờ dừng chân tại một căn hộ như thế này. Lời nói của Michelle lần trước hoàn toàn chỉ là đùa giỡn, làm sao Seongwoo lại chịu sống chung với rất nhiều người dù là ở trong không gian nhiều người chỉ có thể có được ở trong mơ chứ. Seongwoo mang trong mình một bản vẽ khác, một ước mơ về căn nhà khác. Căn nhà mà anh và người sau này sẽ cùng anh sống ở đó khác hẳn với những khối hộp vuông vức trong chung cư này.

Những ngày trước khi hai người còn chưa hẹn hò, có những khoảng lặng rất ngắn lúc Seongwoo bỏ tay khỏi bản vẽ tòa nhà Empire, cô thường thấy anh đem ra một bản vẽ khác rồi chỉnh sửa vài chi tiết. Một vài lần ngóng qua vai anh nhìn xuống, Jisoo thấy một căn nhà kì lạ nhất cô từng thấy trên đời: Căn nhà rất xinh chỉ chiếm một phần ba diện tích mặt bằng nhưng phần mái lại tràn ra tận hai phần ba. Đến sau này, những ngày Seongwoo ở lại công trường còn Jisoo lại rảnh rỗi ở nhà sắp xếp tài liệu, cô tò mò đem bản vẽ đó ra xem kĩ. Bản vẽ đã được hoàn thiện rồi, không có một chi tiết nào cần sửa chữa, không biết Seongwoo vẫn thường chấm vào đó vài nét làm gì. Jisoo vừa thấy buồn cười vừa thấy khó chịu, bản vẽ căn nhà đó không phải phong cách chần chu thường thấy của Seongwoo, nó mang một loại sức sống khác. Bên lề bản vẽ thay cho những chú thích đơn điệu là những mẫu minh họa nhỏ bằng hình ảnh. Những chậu xương rồng, một mặt đứng chiếc giá đựng đồ, một giá để giày cùng với một chiếc tổ kì lạ đều được vẽ bằng những nét vẽ không thuần kĩ thuật. Còn ở bên dưới mảnh vườn cũng như vậy, một mũi tên đánh dấu sang bên lề những nét nguệch ngoạc rõ ràng là hình mấy bông hướng dương đang nở rộ. Cô cất bản vẽ đó đi, chỉ đơn giản nghĩ rằng nếu sau này được cùng anh ở trong ngôi nhà đó thì sẽ rất tuyệt vời.

Rồi tới một ngày, Yoon Jisung ghé qua gửi lại mấy bản vẽ của cô bạn gái nhi đồng nhờ Seongwoo chấm giúp. Jisoo mở bài của Kim Jiwon ra xem rồi bật cười khi nhìn thấy những ghi chú bằng hình ảnh y hệt như trong bản vẽ độc nhất vô nhị của Seongwoo. Đến lúc đó Jisoo mới vỡ lẽ ra một sự thật mà đáng ra cô phải biết từ lâu: những hình minh họa đó là do Kang Daniel vẽ. Ong Seongwoo dù nói rằng không quan tâm đến Kang Daniel, dù chấp nhận để cô ở bên anh rồi thậm chí còn đưa cô về ra mắt gia đình, ngôi nhà anh vẫn thường sửa sang nhìn ngắm vẫn chỉ là ngôi nhà của anh và Kang Daniel, và sẽ không dành cho ai khác.

Lúc đó, dù là hai người coi như đã là người yêu của nhau, Jisoo không hề ghen tuông tức giận. Điều làm cho Jisoo buồn nhất chính là cô không hề cảm thấy thất vọng hay buồn phiền. Cô biết điều đó, và Jisoo cũng không hề ngạc nhiên với chính mình, cô không mấy may quan tâm đến điều đó. Không phải vì quá yêu Seongwoo mới thành ra mất đi lí trí, Jisoo lúc này cay đắng nghĩ rằng Kim Namjoon đã nói đúng: So với tình yêu thương được thần thánh hóa, cô là đang tiếc bộ váy đẹp của mình nhiều hơn.

Mọi người thường ví Jisoo là Lọ Lem khi gặp được Seongwoo, dù rằng cô ở bên anh khi anh không còn gì trong tay. Người ta bảo rằng cô may mắn vì tìm được một người đàn ông xuất sắc không thể chê bất cứ điểm nào, có thể hoàn hảo ở trong vai trò một chàng hoàng tử. Những lúc đó, Jisoo thường chỉ cười hạnh phúc, dù bên trong cô nghĩ đám người đó thật sự đã có một ví dụ tuyệt vời: Lọ Lem không có xuất phát điểm là hoàng tử. Cô muốn có áo

quần đẹp, có xe ngựa lộng lẫy, cô muốn đến dự một buổi tiệc xa hoa. Hoàng tử chỉ là một món quà tặng kèm theo, chưa từng là điều đầu tiên mà Lọ Lem mong muốn.

Hơn ai hết, Kim Jisoo hiểu rằng mình là một con người hết sức bình thường. Cô không quá xinh đẹp, cũng không hề nổi bật vì năng lực hay tính cách của mình. Đi vòng quanh MI cũng có thể đào ra được cả trăm người giống với Jisoo, mà một con người bình thường chỉ có thể nhận lấy một kịch bản hạng xoàng trong bộ phim cuộc đời đã được định sẵn.

Sau đó Jisoo gặp được Seongwoo. Nếu như là trong những ngày sau này ai nhìn Seongwoo cũng có thể yêu anh thì Jisoo lúc đó lại nhìn xa hơn mới quyết định giữ lấy Seongwoo cho riêng mình. Sự nghèo khó hay thất bại không ngăn cản được hào quang tỏa ra từ những bản vẽ của anh, Jisoo đã biết được rằng Seongwoo rồi sẽ đến một ngày trở lại kiêu hãnh đứng giữa mọi người khi nhìn thấy tòa nhà Empire dần dần hoàn thiện. Chẳng cần vòng vo làm gì, Jisoo có thể trực tiếp thừa nhận với bản thân rằng nếu Ong Seongwoo không phải là Ong Seongwoo đã xây nên tòa nhà Empire mà chỉ là một kiến trúc sư bình thường sống trong một văn phòng kiến trúc nhỏ ở góc phố, chưa chắc cô đã có thể ở bên anh, có thể cô cũng sẽ bỏ đi như Kang Daniel đã chọn. À nhưng mà, Jisoo lại tự cười mình. Kang Daniel đó, yêu Seongwoo từ khi anh là một người không tên tuổi, và chọn bỏ đi vì để tốt cho anh. Thì ra không chỉ thua Daniel ở tình yêu mà Seongwoo dành cho, Jisoo còn thua người đó ở tình yêu cô dành cho anh nữa.

Con người ta không ai chỉ sống bằng tình yêu bao giờ. Hợp yêu hiểu cần, Jisoo hợp với Seongwoo, hiểu Seongwoo và cũng cần anh như cần một chiếc giày thủy tinh để mình vẫn có thể làm công chúa. Đến một giai đoạn nào đó, những thứ đó rồi sẽ quan trọng hơn tình yêu. Những kẻ nói rằng tình yêu quan trọng nhất trên đời chỉ có thể là những kẻ chưa bao giờ trải qua cảm giác khao khát được đứng trong những bữa tiệc lộng lẫy, khao khát được khoác lên người một bộ váy đẹp và đi trong ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người. Nói rằng Kang Daniel là một con người tầm thường khi ích kỉ bỏ Seongwoo lại mà đi, Kim Jisoo cũng chỉ là một kẻ trần tục biết rõ thứ gì với mình là quan trọng.

--

Seongwoo cởi áo khoác rồi khoác lên đôi vai trần của Jisoo. Mái tóc bay loạn theo gió anh cũng không buồn vuốt lại, Seongwoo buồn bã nhìn thẳng vào mắt cô nói nhẹ nhàng:

"Jisoo, em là một người rất tốt. Em xinh đẹp, dịu dàng, em cần được trân trọng nhiều hơn. Anh biết điều đó mà anh lại không thể cho em điều đó được. Trước đây anh nghĩ mình có thể cố gắng, nhưng từ khi người đó về thì anh đã biết rằng anh không thể kiểm soát được bản thân mình. Anh không ngăn được mình nhìn về người đó dù không thể quay lại, anh đã làm chuyện có lỗi với em và chắc chắn sẽ tiếp tục có lỗi với em. Em sinh ra để được yêu thương, không phải sinh ra để sống bên anh rồi đau khổ."

Jisoo nhoẻn cười. Áo sơ mi của Seongwoo buông hờ hai chiếc cúc, anh lại không rời tay ra khỏi túi quần. Làm sao có thể nói cho anh biết rằng điều cô cần và điều anh nghĩ cô cần chưa chắc là một? Cố giữ cho giọng nói không bùng lên một tia chán ghét nào, Jisoo nắm lấy cổ tay Seongwoo rồi lắc nhẹ. Một tay còn lại cô bấu chặt vào mép áo khoác của Seongwoo, chiếc áo mang theo một thứ hương hoa kì lạ chứ không còn là mùi nước hoa như khi hai người cùng tới. Jisoo thản nhiên nói như hai người vừa bàn xong chuyện thời tiết ngày mai:

"Em đói rồi, chúng ta đi ăn khuya có được không? Đêm nay em ngủ lại nhà anh nhé?"

Có một nghiên cứu xác suất toán học đã chứng minh rằng con người nên tính đến đối tượng kết hôn tốt nhất là vào năm hai mươi sáu tuổi. Cho đến năm hai mươi sáu tuổi, tất cả những gì ta nên làm là cân nhắc sàng lọc xem trong hai mươi sáu năm đã sống trên đời, có những đối tượng nào là phù hợp nhất để làm bạn đời rồi chọn một người trong số đó. Bởi lẽ sau năm hai mươi sáu, chúng ta sẽ không bao giờ tìm được người tốt hơn.

Jisoo quen biết Seongwoo vào năm cô hai mươi bốn. Một năm sau đó, cô sống với anh và tòa nhà Empire, không có cơ hội tìm thêm bất cứ ai. Mà thậm chí có thể tìm thêm ai khác, liệu ở thành phố này còn có ai tốt hơn Ong Seongwoo được nữa? Anh trẻ tuổi, tài năng và bề ngoài cũng hơn hẳn những con người mỗi mệt thường xuyên rũ đầu so vai trong chuyến tàu điện ngầm Jisoo thường đi về mỗi ngày. Seongwoo cần cô vì cô là người duy nhất bước vào thế giới của anh sau khi tất cả đều đi khỏi, Jisoo cần anh vì những thứ ngoài tình yêu.

Seongwoo nhú mày rất khế. Cuộc nói chuyện được anh chủ ý là ngắn gọn và liền mạch cuối cùng lại thành ra rời rạc đứt quãng, Seongwoo biết rằng Jisoo là một người dù ngoan ngoãn nhưng lại cố chấp không ai bằng. Thời gian nhìn thấy Kang Daniel trước mắt mình càng lâu, Seongwoo càng mơ hồ nghĩ rằng hình như số phận định sẵn cho anh sẽ nếm được tình yêu ngọt ngào nhất rồi sau đó bỏ đời anh suốt phần đời còn lại. Cô độc một mình với Seongwoo không là gì cả, nhưng Jisoo không thể chết mòn cùng anh. Khối u dù đau đớn cũng phải khoét bỏ một lần dứt khoát, Seongwoo thở hắt ra rồi nói:

"Jisoo, nếu em thật sự cần một lí do chính đáng, thì đây là lí do duy nhất anh nghĩ được. Không phải là vì để quay lại với Kang Daniel, chưa bao giờ là vì điều đó. Chỉ là anh chưa từng yêu em thôi."

Im lặng một chút, Seongwoo nhẹ dầm đầu ngón cái vào cạnh sắc của hộp thuốc trong túi mình.

"Và anh nghĩ rằng sẽ không. Bốn năm trước Kang Daniel là tất cả của anh, đến bây giờ thì anh không còn lại gì cả. Không phải là dọn trống ra để lấp đầy bằng thứ khác, mà là tất cả của anh đã dừng lại từ lúc đó rồi. Anh không thể lại yêu người đó bằng tình yêu ngày trước, cũng không còn chỗ trống nào nữa để yêu em. Anh xin lỗi."

Mấy ngón tay mảnh khảnh của Jisoo bóp chặt cổ tay Seongwoo như dồn toàn bộ cứng rắn vào đó. Dù là như vậy, giọng nói của cô vẫn mềm mại vang lên rồi dội vào trong căn nhà vắng.

"Anh không thể yêu anh ấy nữa, ít nhất anh cũng đừng sống cô độc một mình có được không? Em vẫn ở cạnh anh mà."

"Kim Jisoo!", Seongwoo bắt lực giằng tay cô ra ôm lấy đầu mình, "Em đừng coi thường bản thân mình như vậy được không? Em không yêu thương chính em thì làm sao người khác có thể yêu em được?"

"Anh không yêu thương bản thân mình nhưng em vẫn yêu anh đấy thôi."

Một câu "em vẫn yêu anh" bất ngờ thốt ra làm cả Jisoo lẫn Seongwoo đều ngạc nhiên. Hai người xác nhận hẹn hò lặng lẽ, một lời yêu thương cũng chưa từng nói. Jisoo nghe lời mình nói xong còn hoảng hốt hơn cả Seongwoo, cô mở to đôi mắt nhìn anh. Tim đập rộn lên những nhịp chưa từng thấy, Jisoo cảm thấy như có thứ gì đó đang chặn ngang cổ họng mình.

Một chút cứng rắn trong lòng Seongwoo xuôi xuống. Mang ơn Jisoo nhiều hơn là yêu thương, nhiều lúc anh không biết liệu đền đáp cho cô bằng một thứ tình cảm giống tình yêu có phải là sai lầm hay không. Daniel nhiều lần ôm cứng lấy Seongwoo rồi bắt lực nói rằng ai ở cạnh anh lâu ngày rồi chắc chắn sẽ yêu anh, Seongwoo lúc đó cười cười nói rằng chỉ Kang Daniel mới yêu nổi Ong Seongwoo, làm gì còn ai khác có thể yêu anh được nữa. Seongwoo không nghĩ đến được rằng đúng là Daniel yêu chính con người anh, nhưng có những thứ tình yêu giả hiệu được xây từ lòng yêu những thứ được tính như vỏ bọc của Seongwoo và đó là thứ tình yêu bền chắc không kém. Jisoo lùi sâu vào bức tường để tránh gió, cô hắt xì mấy tiếng rồi giữ nguyên bàn tay che miệng mà không bỏ ra. Seongwoo lại thở ra một hơi thật dài, anh liếc nhìn đồng hồ rồi sửa lại áo khoác trên vai cô. Nếu trước đây không gặp Kang Daniel thì có tốt hơn không? Cố ý trồng hoa vô tình tiếp liễu, nếu không gặp thì Seongwoo sẽ không phải có một buổi tối chán nản tuyệt vọng khi khắp khởi hi vọng chờ một Kang Daniel trả lời nhưng không nhận được câu trả lời mình muốn, rồi lại phải gặp một Kim Jisoo đến bản thân mình cũng coi thường mà tuyệt đối không chấp nhận nói chia tay. Anh kéo cổ tay Jisoo rồi buông tay đi trước.

"Đi thôi, anh đưa em về."

Seongwoo sai những bước dài dọc hành lang vắng. Áo sơ mi của anh chuyển động theo bờ vai vững chãi, một tay Seongwoo vẫn nhẹ nhàng vuốt hộp thuốc lá trong túi quần lại thấy như đang vuốt lên cả một bàn gai nhọn. Jisoo bước theo sau anh, tiếng gót giày nện xuống sàn vang lên trong đêm vắng. Nhìn vào bóng lưng cô đơn rộng lớn của anh, nhớ lại mấy lời mình đã nói và cả những lời Seongwoo nói, lần đầu tiên Jisoo biết nỗi sợ mất anh đã bao gồm

cả bản thân anh vào đó chứ không chỉ là nỗi sợ giống như nàng Lọ Lem bị mất đi phép thuật của bà tiên. Con người là một loại sinh vật kì lạ, dễ bị mập mờ giữa lòng biết ơn hay khao khát chiếm giữ và đánh đồng nó với tình yêu. Ong Seongwoo tỉnh táo đến mức dịu dàng với Jisoo nhưng không hề nghĩ đến chữ yêu, hoặc rằng tình yêu của cả cuộc đời anh đã dành cho một người nên không đủ để chia cho người thứ hai dù là một chút. Còn Jisoo, tưởng rằng cô là người lý trí nhất, nhưng khao khát chiếm giữ đó ngày nào cũng thì thầm bên tai cô rằng thực ra cô đã yêu Seongwoo mất rồi. Yêu chính bản thân con công hay yêu bộ lông của nó thì cũng là yêu, bởi vì chính nhờ bộ lông mới làm người ta phân biệt được công và quạ. Không ai có thể sống mãi với định nghĩa tình yêu của một đứa trẻ, còn Jisoo thì dường như từ khi bắt đầu nghĩ đến tình yêu, cô đã già như sống qua cả mấy đời.

Thật may vì anh là Ong Seongwoo, Jisoo nghĩ thầm. Nếu là người khác, chỉ cần chạy xuống đám đông dưới kia tìm Kang Daniel rồi hôn người đó ngay trước mặt mọi người, Jisoo sẽ không còn cách nào khác rút lui mặc kệ thiên hạ có đồn đoán gì về ba người bọn họ. Nhưng Ong Seongwoo là người vì bảo vệ cô hay bất cứ người con gái nào khác mà tuyệt đối không bao giờ làm như thế, Jisoo biết mình đã thắng trong cuộc giằng co chia tay này cùng lúc biết mình đã thua chính trái tim mình, cô cảm thấy nhẹ nhõm vô cùng. Trước đây trong những lần dọn giấy tờ bừa bộn trong phòng, Jisoo bắt gặp rất nhiều mẫu thử bút của Seongwoo. Trước khi dùng một cây bút, để kiểm tra nét chì hoặc mực bút, mỗi người đều vô thức viết ra cùng một câu dù thử rất nhiều cây bút khác nhau. Có người chỉ họa vài đường vô nghĩa, có người như Jisoo luôn luôn kí tên mình, chỉ có Seongwoo là viết trọn vẹn một câu "chúng ta cùng nhau già đi" trên giấy. Những dòng chữ "chúng ta cùng nhau già đi" khi xiên xẹo khi thẳng thớm, khi nhấn mạnh bằng thứ mực đen nhánh, có khi viết được một nửa đã nhạt màu. Khi đó Jisoo có một chút khinh thường câu nói cũ rích đó, nhưng đến lúc này nhìn Seongwoo, cô cũng đột ngột thật lòng mong muốn được cùng anh già đi. Cùng với trọn vẹn con người anh, chứ không phải là một Ong Seongwoo dịu dàng với cô nhưng cả đời kệt cứng trong tình yêu dành cho người khác.

Seongwoo đã đến bên thang máy. Anh nôn nóng nhấn liên tục vào nút mở cửa, mắt nhìn con số trên bảng điện tử đang giảm xuống dần dần từ tầng bảy. Cửa thang máy mở ra, Seongwoo vừa dậm chân bước vào thì đã khựng lại vì Jisoo đã đuối kịp ở sau lưng anh rồi vòng tay ôm choàng lấy. Cô không màng đến chiếc áo rơi trên mặt đất, chỉ dụi đầu vào lưng anh rồi nói rất nhanh:

"Seongwoo, để em ở cạnh anh. Em sẽ không bao giờ rời anh một bước, không bao giờ bỏ anh đi. Anh từng nói rất nhiều lần "chúng ta cùng nhau già đi" đúng không? Sau này chúng ta cùng nhau già đi, anh muốn mấy đứa con cũng được, nhà của chúng ta sẽ có rất đông người."

Một câu "chúng ta cùng nhau già đi", với hai người ở ngoài hành lang mang ý nghĩa khác, mà người ở trong thang máy lại hiểu theo nghĩa khác. Hai đôi mắt của người ở ngoài và ở trong gặp nhau chưa đến mười giây, Seongwoo trân trân nhìn thẳng cho đến khi người bên trong bấm cửa thang khép lại.

Ở trong thang máy, Kang Daniel nhìn chăm vào mấy con số trên bảng điều khiển mà không biết chắc chắn con số đó là gì.

Chúng ta cùng nhau già đi, câu đó quen ghê.

Nghe giống như là một lời hứa mà Daniel coi trọng hơn tất cả những lời yêu thương mà cậu từng nói với một người nào đó.

Chúng ta cùng nhau già đi.

Cô ấy vừa nói với anh ấy,

Chúng ta cùng nhau già đi.

--

--

Daniel từng thấy Seongwoo là một người thú vị vào lần đầu tiên gặp mặt, khi anh tự nhiên uống cà phê cậu pha rồi nói rằng anh tin cậu không có lời với một quán cà phê kì lạ. Rồi những ngày tháng sau đó, cậu thấy anh rất ngẫu vào cái đêm bọn họ giả vờ hẹn hò, thấy anh trưởng thành chín chắn, thấy anh vững chãi cũng thấy anh có nhiều lúc đáng yêu. Bao nhiêu năm qua dù là lúc Seongwoo không tự tin hay xua đuổi Daniel, cậu vẫn chưa một lần có ý nghĩ gì không tốt về anh. Vậy mà ngày hôm nay, lần đầu tiên trong đời, tên của Ong Seongwoo được gắn cùng từ thất vọng.

Một câu cùng nhau già đi nghe thì đơn giản, nhưng là lí do để hai người ở bên nhau. Có người đã mất đi cả một sinh mạng mới làm bọn họ nhận ra được điều đơn giản đó, sau này cả hai người đều chưa từng nhắc lại, nhưng cô gái của anh lại nói rằng anh đã nói điều đó rất nhiều. Điều này không giống với những lần Seongwoo đưa Kim Jisoo đến Downpour rồi đập lên kỉ niệm của hai người, một câu hứa cùng nhau già đi với Daniel quan trọng hơn mọi thứ. Đã vậy, Ong Seongwoo mà Daniel biết không phải là người vừa hôn một người xong lại có thể để cho người khác

ôm, anh không hề cự tuyệt ai trong hai người bọn họ. Cậu về nhà ngay sau khi xuống khỏi thang máy, gọi vài cuộc điện thoại rồi lặng im trong bóng tối chờ Seongwoo trở về.

Seongwoo không biết chính xác mình đã đi xuống khỏi bốn tầng lầu, chào tạm biệt mọi người rồi đi về ra sao. Con đường đêm đông lạnh cắt da cũng vắng vẻ hơn bình thường, anh máy móc lái xe đi mà không nói một lời với Jisoo ngồi bên cạnh. Đột nhiên Seongwoo rất nhớ những ngày trước đây đi kiểm tra tiến độ công trình, khi mà Daniel luôn ở phía trước anh trên chiếc xe phân khối lớn. Cậu luồn lách trong dòng xe cộ, đuôi xe mạ nhôm ánh lên trong nắng chiều. Hình dáng Daniel cứ thoát ẩn thoát hiện, Seongwoo làm như thờ ơ không để ý nhưng vẫn duy trì một khoảng cách đủ để nhìn thấy Daniel. Những lúc đó, Seongwoo thường không để ý mình đang đi đâu. Thậm chí một đôi lần Seongwoo nghĩ nếu như Daniel không phải thẳng đường đến công trường mà lái xe đi khỏi thành phố, anh cũng sẽ đi theo và không hề ý thức được. Tất cả những gì anh nhìn thấy trên con đường đông đúc chỉ là một mảnh ánh sáng từ chiếc đuôi xe đó, giống như tất cả những gì Seongwoo nhìn thấy trước đây chỉ là một ô sáng nhỏ trên khung cửa sổ đối diện căn phòng mình.

Seongwoo dừng xe trước cổng nhà Jisoo. Anh vẫn chưa biết nên nói gì với cô, còn cô vẫn tự nhiên nói với anh rằng ngày mai mình sẽ chuẩn bị đồ ăn sáng. Jisoo đứng mãi trước cổng không chịu đi vào nhà, Seongwoo lái xe đi một đoạn rồi dừng lại trước một khúc ngoặt khi không còn thấy hình dáng Jisoo trên gương chiếu hậu nữa. Anh bất lực cúi đầu xuống vô lăng rồi giữ yên như thế, chỉ có thể tự trách chính bản thân mình. Lững thững đi về nhà sau khi để xe lại bãi đỗ, Seongwoo ngược nhìn cả con phố dưới hàng rẽ quạt trơ trụi im lìm. Kang Daniel ở nhà cả năm nay nhưng ô cửa sổ bên trên không một ngày nào sáng đèn từ ngày anh nói chuyện với Daniel bằng một cái tát. Những ngày đầu anh nghĩ rằng Daniel biết suy nghĩ mà làm như vậy thì rất tốt, cả anh lẫn Jisoo sẽ thấy thoải mái hơn nhiều. Thoải mái đâu chưa thấy, chỉ đến ngày thứ hai là anh đã bất giác nhìn sang rồi đánh rơi mất một nụ cười khi thấy ô cửa sổ chỉ sáng lên vì ánh sáng mờ mờ của ngọn đèn đường. Ngọn hải đăng ngày xưa đã tắt đèn, con tàu anh lái cũng đã đi lạc đến một vùng trời xa lạ.

Seongwoo đi lên căn gác lạnh lẽo của mình, anh với tay bật đèn rồi nới lỏng chiếc cà vạt. Anh ngồi xuống bàn rút ra một nắm giấy chẳng để làm gì, chiếc áo vest vừa tuột xuống bên tay thì chuông điện thoại reo lên. Ô cửa sổ bên kia bật sáng, Daniel một tay cầm điện thoại, một tay cầm bảng gỗ kẹp giấy đặt lên trên giá vẽ. Seongwoo nhìn dãy số vừa lạ vừa quen một chút rồi mới bấm vào phím trả lời.

Hai người im lặng rất lâu. Daniel vẫn không nhìn sang, cậu sửa soạn mấy thứ linh tinh trên bàn rồi lôi ra một nắm chì than đủ loại. Nhặt lên một mẫu chì còn nhọn, Daniel vừa đi nét chì đầu tiên thì Seongwoo cất tiếng nói. Âm thanh hơi khàn khàn mệt mỏi, Daniel có thể tưởng tượng tiếng nói của anh vang trong căn gác nhỏ đó sẽ như thế nào.

"Trời lạnh lắm, em mặc thêm áo vào đi."

Daniel chỉ mặc độc một chiếc áo thun dài tay màu trắng kem. Cậu nghe đến thì nhẹ đưa cây bút chì lên miết trên tóc mình, cười nói:

"Ở bên kia lạnh hơn, em quen rồi."

Seongwoo mở rộng cửa sổ ra. Tấm rèm màu xanh nhạt lay động vì gió trời, một đôi lần vờn qua vai áo của anh rồi rủ xuống. Daniel không cần nhìn cũng có thể vẽ được chính xác khuôn mặt cậu muốn vẽ trên giấy, những đường nét cậu đã quen thuộc hơn cả đường nét của chính khuôn mặt mình. Daniel nhìn anh đã nhiều nhưng hiển nhiên chưa bao giờ là đủ.

"Seongwoo, anh kéo rèm ra đi. Em nhìn anh một chút."

"Từ đây sang đó xa như vậy, em thấy được cái gì chứ? Em còn không đeo kính."

"Cái gì em cũng nhìn thấy."

Seongwoo lẩm bẩm thêm gì đó nhưng vẫn kéo rèm. Khi ngồi trở lại bàn, ngón trỏ của anh gõ nhẹ nhàng trên mặt bàn tạo ra mấy âm thanh trầm đục. Giọng nói của Kang Daniel vẫn luôn hay như vậy, gọi một tiếng "Seongwoo" vẫn có thể chạm đến tim anh. Daniel buông bút xuống. Cậu chờ anh cả một đêm chỉ để nói một câu duy nhất.

"Seongwoo, em xin lỗi. Xin lỗi vì lúc đó đã bỏ anh đi, rồi lại mặt dày quay về đây tìm anh hết lần này đến lần khác. Em đã không nghĩ anh và cô ấy sẽ khó xử thế nào."

"Thôi, không cần nữa. Chuyện đã qua lâu rồi, bây giờ tôi cũng không cảm giác được gì."

Cổ họng Seongwoo khô rát. Xin lỗi bây giờ để làm gì chứ, khi mà bốn năm trước có những ngày anh tuyệt vọng cùng cực đến mức nghĩ rằng chỉ cần một cuộc gọi nói ba từ "em xin lỗi" thôi thì anh sẽ bất chấp mà đợi Daniel quay về. Anh với lấy chiếc cốc sứ rồi rót một ít trà, cốc trà vừa chạm môi thì đã dừng đứng lại. Daniel đưa bàn tay chà bức tranh của mình, cậu gấp gáp nói:

"Đừng uống, trà đó là từ hôm qua rồi."

Không có một đêm nào bật đèn phòng ngủ, lại có thể biết được ấm trà anh đã pha từ hôm qua.

Seongwoo đặt cốc trà xuống rồi lại cầm lên nhấp một ngụm nhỏ. Nước nguội ngắt nhưng vẫn còn mùi thơm, không khí lạnh đã giữ cho trà không bị hỏng. Anh ho nhẹ một tiếng, phất tay ra hiệu mình không sao rồi nói bình thản như không phải chuyện của mình:

"Tôi cũng muốn xin lỗi em. Ngày đó thật ra không có chủ ý muốn nói chia tay em, chỉ muốn đem mình ra đặt cược để giữ em lại, cuối cùng mới vỡ lẽ rằng tôi không quá quan trọng với em như tôi từng nghĩ. Sau đó cũng muốn đi ra sân bay làm trò, có trối em lại cũng nhất quyết không để em đi. Nhưng mà lúc em đi tôi chẳng nhớ được mình đang mơ hay tỉnh, Jung Sewoon nói rằng ngủ một giấc rồi thức dậy vẫn kịp ra sân bay. Tôi nghe lời cậu ta đi ngủ, đến khi thức dậy thì em đã đi được nửa năm rồi."

Daniel cúi đầu xuống nhặt một mẩu chì, khoe mắt đã đỏ lên. Đến khi ngẩng đầu trở lại, cậu nhoẻn cười.

"Em xin lỗi."

"Không sao mà. Bây giờ tôi nghĩ lại thì thấy để em đi cũng tốt. Em có thể hoàn thành ước mơ của em, trở thành họa sĩ nổi tiếng, cũng không cần phải nhìn tôi cúi đầu trước người khác. Em đã làm rất tốt, công trình vừa rồi em làm vượt quá kì vọng của tôi."

Seongwoo lôi mấy thứ đồ trong túi ra. Chiếc ví da ngả màu cũ kĩ, chìa khóa ô tô cùng với hộp thuốc lá vuông vẫn có hơi lốm xuống một đầu. Anh chơi đùa với hộp thuốc lá trong tay mình, mở hộp ra xem rồi bất ngờ thấy bên trong chỉ nhét đầy đầu mẩu thuốc chứ không hề có một điếu thuốc nào còn nguyên vẹn. Daniel hiển nhiên cũng thấy, cậu bối rối nói một câu chừa chấy cho mình:

"Anh lại hành nghề ăn cắp rồi sao? Em hút thuốc thì mặc kệ em, có còn quan trọng nữa đâu?"

Không ở cạnh nhau để ám mùi cũng không hôn nhau để phải nhăn mặt vì vị hôn kì lạ, cậu hút một vài điếu thuốc cũng không có khác biệt gì. Seongwoo đóng hộp thuốc lại rồi đột ngột nói:

"Đúng rồi, bây giờ Kang Daniel đã có tiền đi khám phổi rồi, không cần xin tôi nữa."

Daniel cười lớn, đôi mắt cậu cong lên thành hình nửa vầng trăng nhưng tiếng cười lại gượng gạo vô cùng. Trận cười kết thúc khi Daniel đưa tay lên lau nước mắt, cậu tiếp lời Seongwoo:

"Thay vào đó, Ong Seongwoo, cho em tiền đi khám thần kinh đi. Anh có nhớ ngày trước có một bài em từng hát không? Doushite..."

"Thôi được rồi."

Seongwoo ho ầm ỉ, lúc này một trận cười mới nổi lên đúng là thật lòng. Lúc trước có một bài hát tiếng Nhật mà Daniel rất hay hát, và cậu chỉ hát được một câu đầu. Bài hát bắt đầu bằng một câu có nghĩa là "vì sao anh lại yêu em", rồi sau đó mấy lời hát đẹp để qua miệng Daniel lại thành một mớ ngôn ngữ ngoài hành tinh không ai hiểu được. Lúc đó Seongwoo sẽ nhắm mắt bịt miệng Daniel bằng một chuỗi những nụ hôn dài không có điểm kết thúc, vì cứ dừng lại là Daniel sẽ tiếp tục gào lên phá hoại bài hát của người ta. Daniel đã vẽ xong bức tranh cuối cùng của mình, cậu gỡ hai chiếc kẹp giấy ra rồi dùng một tay cuộn bức tranh lại. Tờ giấy thẳng bằng khó cuộn, Daniel rất cuộc phải nghiêng đầu giữ điện thoại rồi dùng cả hai tay mới cuộn được bức tranh của mình.

"Seongwoo, sau này anh nhất định phải hạnh phúc."

Dù hạnh phúc không phải là em, thì cũng cần hạnh phúc suốt phần đời còn lại.

Seongwoo nghe đến câu đó thì dời ánh mắt khỏi hộp thuốc lá trên bàn. Câu nói này quen thuộc đến rùng mình, anh cố ngăn mình nhưng cuối cùng vẫn bật ra một câu khô khốc:

"Em định đi đâu sao?"

Daniel lắc đầu. Cậu cất bức tranh sang bên, nằm bò ra bàn rồi chống cằm lên cánh tay nghiêng đầu nói:

"Em đã đi đủ cho một đời rồi. Em chỉ ở đây thôi. Mà nhân nói đến chuyện đi, em vừa xin nghỉ việc ở MI."

Trong lòng Seongwoo nhói lên tiếc rẻ. Sau này sẽ không còn cảnh Daniel chạy xe phía trước anh đến công trường nữa, không còn nhìn thấy cậu ngồi gật gà nói chuyện với đám công nhân như một người lao động tay chân không kể đến cấp bậc gì. Ở công ty sẽ không được nhìn thấy Daniel nhanh nhẹn ăn uống ở nhà ăn, không cần phải tránh nhau khi dùng thang máy, không cần dọa cắt lương Noh Taehyun vì suốt ngày không làm việc mà thì thầm cười nói với Daniel, cũng sẽ không nhìn thấy Daniel vật vờ nằm ngủ trên bàn làm việc chất đầy bản vẽ, cặp kính trên sống mũi còn chưa được tháo ra. Còn có rất nhiều điều Seongwoo muốn dạy Daniel khi mà trong thâm tâm Seongwoo biết cậu là "học trò" xuất sắc nhất anh từng có. Người học trò đặc biệt ở chỗ Seongwoo không muốn dạy dỗ, chỉ muốn chia sẻ cho cậu những gì mình đã biết, mong cậu có thể có cùng cảm giác lâng lâng say vì hạnh phúc như khi mình đứng trước một công trình do chính mình xây dựng. Đột nhiên thấy thất vọng, Seongwoo nói mà không nhận ra mình hơi gay gắt:

"Trình độ hiện tại của em thì có công ty nào dám mời làm việc mà lại bỏ MI?"

Daniel vuốt mấy sợi tóc trên chòm đầu mình như cách Seongwoo đã dành để cậu bỏ một ý định điên rồ nào đó trước kia.

"Gensler đã liên lạc từ trước khi em về."

"Công ty đó không được."

Vừa nghe nói đến Gensler, Seongwoo đã bỏ qua bên chuyện mình không có quyền quyết định đến tương lai của Daniel mà ngay lập tức chặn lời. Ở Gensler, người xấu nhiều hơn người tốt. Trước đây Seongwoo có thể tồn tại ở đó là vì công ty của anh dù được mua lại nhưng vẫn hoạt động độc lập, và Seongwoo ít nhiều cứng rắn lạnh lùng. Còn Daniel, dù bây giờ cậu đã khác xưa nhưng Seongwoo vẫn chưa quên được cái ngày Daniel đi về nhà với một khuôn mặt đầy vết thương rồi buồn bã nói rằng mình bị cướp mất mẫu thiết kế. Chưa kể đứng đầu công ty đó lại là Kim Namjoon, một kẻ đã thông minh còn thừa tiền và rảnh rỗi thành ra nguy hiểm. Nếu Daniel ở đó và làm trái lời hấn thì chắc chắn sẽ không có kết cục vui vẻ gì. Còn nếu Kim Namjoon thích Daniel dù là vì tài năng hay là vì chính con người cậu, điều đó Seongwoo thà không nghĩ đến còn hơn.

Daniel hiểu phản ứng của Seongwoo, cậu cười cười nói tiếp:

"Kim Namjoon biết em không hợp, hấn cũng không ép em. Chỉ là nói ra để anh biết có công ty còn muốn Kang Daniel thôi, em đã có cam kết với MI từ trước rồi. Sau này em vẫn tham gia vào một vài case nhưng anh yên tâm, em sẽ chọn những case không có hai người mới làm việc. Em có một người bạn ở nước ngoài, anh ấy và em đều muốn mở một xưởng vẽ miễn phí cho trẻ em nghèo, cũng muốn cùng đi khắp nơi vừa sáng tác vừa dạy vẽ. Chắc tuần sau là anh ấy tới đây, việc đó sẽ tốn nhiều thời gian lắm nên em không thể đi làm ở chỗ nào khác được đâu."

Việc mở xưởng vẽ miễn phí cho trẻ em đã được Daniel tâm niệm từ những ngày không mua nổi màu vẽ ở nước ngoài. Ý định đó càng nghiêm túc hơn vì câu chuyện cô con gái nhỏ của Lee Jinki, Darren khi nghe Daniel nói thì giục cậu bắt tay vào làm ngay không để chậm trễ. Từ lúc lên kế hoạch cho đến khi tìm ra vị trí làm xưởng vẽ chỉ vỏn vẹn một tuần, đến lúc này mọi chuyện cũng tạm thời ổn thỏa. Seongwoo khi nghe đến "một người bạn ở nước ngoài" đã nghĩ ngay đến người mà người ta hay nói. Nghe Daniel nói đến dự định sau này, Seongwoo lại có một chút nhớ cái ngày Daniel cũng không nhìn đến chiếc nhẫn đính hôn mà thao thao bất tuyệt nói về những dự định ở nước ngoài rồi anh không khỏi cay đắng nghĩ rằng cuộc sống đó hợp với Daniel hơn cả. Cậu có thể cùng người đó rong ruổi trên khắp những con đường lớn nhỏ, tưởng tượng cảnh Daniel lem nhem màu vẽ cười đùa với một bầy trẻ con mà bên cạnh là một người khác thay anh nhìn cậu, Seongwoo nhói lòng chấp nhận chuyện bọn họ không thể nào quay ngược thời gian. Daniel bây giờ đã quay trở lại đẹp đẽ hơn xưa, Seongwoo cũng có thể mơ những điều lớn hơn mà không bị ai cười nhạo. Dấu chân hai người để lại trên đời đã sâu rộng hơn ngày trước, nhưng cũng chính vì thế mà không thể bước chung đường. Anh cởi chiếc áo vest mắc ở khuỷu tay đã từ lâu rồi thì thầm qua điện thoại:

"Kang Daniel, xin lỗi em. Hạnh phúc em muốn tôi không thể cho em được. Lúc trước cứ tưởng rằng em ở bên cạnh tôi sẽ được hạnh phúc, nhưng mà cuối cùng tôi lại hành xử giống như chặt cánh của em đi."

Daniel vui đầu vào cánh tay mình. Hạnh phúc là một trạng thái, không phải là một hình dáng cụ thể, cũng là một thứ tương đối và mong manh. Có thể có một sự nghiệp lớn lao như Kim Namjoon thì vẫn giống như chẳng có gì để rồi phải kiếm trò tiêu khiển cho mình bằng cách chơi đùa với cuộc đời người khác, nhưng chỉ cần một bàn chân trần bước đi trên thảm lá dày vàng ruộm dưới nắng mùa thu cũng đủ để gọi tên hạnh phúc, dù hạnh phúc đó là thứ mỏng manh và khó cảm nhận vô cùng.

Hạnh phúc của Daniel là gì, trong những ngày ở nơi xa lạ kia cậu thậm chí đã biết rõ được dáng hình của nó. Nếu hạnh phúc là một bài hát, thì đó là bài hát Doushite vang lên được một câu rồi sau đó ngập chìm trong những nụ hôn không hồi kết. Nếu hạnh phúc là một câu nói, chỉ một câu thôi, thì đó là câu nói cô gái kia vừa nói với anh không sai một chữ nào. Còn nếu hạnh phúc gói gọn trong hình bóng một người, thì người đó ở đây, đối diện Daniel, một tay cầm điện thoại một tay tiếp tục nới lỏng chiếc cà vạt nhỏ được đính bên trên một chiếc ghim cài kim loại. Hạnh phúc của Daniel là như thế, nhưng dần dần những hình bóng ấy đã nhòe mờ vì một thứ gì đó len vào ngồi chung chuyến xe của hai người bọn họ. Đến khi cậu ngẩng đầu lên, Seongwoo đã đặt chiếc cà vạt lên trên bàn ở cạnh hộp thuốc lá. Một mảnh rèm bị tuột mất dây buộc bung ra che đi một nửa khuôn mặt anh, Daniel nhìn chăm chú rồi khẽ chớp mắt mình. Con đường nhỏ vẫn chỉ mất năm mươi sáu bước chân là có thể chạm vào hạnh phúc, nhưng bây giờ lại giống như cách cả con sông sâu không có thuyền bè.

Seongwoo lên tiếng trước Daniel. Anh không vén rèm lên, chỉ để yên như thế rồi căn môi nhẹ nói:

"Từ nay em đừng tắt đèn nữa. Nếu tôi không rời đi và em cũng thế, em định sống trong bóng tối cả đời sao?"

"Em biết rồi, mai em sẽ bật đèn."

Seongwoo nhin để không buột miệng nói ra câu "Em ngoan lắm", Daniel đã vươn người ra kéo cửa sổ lại đóng chặt.

"Anh đi ngủ đi. Vài tiếng nữa anh lại phải lên công ty rồi, từ ngày mai em không đi làm nữa."

"Ừ."

"Anh,"

"Hmm?"

"Một câu cuối cùng thôi, anh chỉ cần trả lời có hoặc không. Cái ngày chúng ta gặp nhau ở dưới bậc thềm trước cửa... anh tin rằng em không cố ý làm ra chuyện đó để hại cô ấy đúng không? Em không hại ai bao giờ."

Seongwoo cười mấy tiếng.

"Em hại tôi ốm suốt nửa năm đấy thôi."

"Ông Seongwoo!"

"Ừ. Tin em."

Seongwoo nói đơn giản. Tin cậu, nhưng chỉ cần nhìn thấy cậu là lí trí lại đi đâu mất, chỉ có thể hành xử như một đứa trẻ con. Daniel nói qua loa mấy câu ngủ ngon rồi cúp máy. Cậu nằm ngay ngắn trên chiếc giường lạnh ngắt, một lát sau đã đứng dậy thu vén mấy thứ đồ đạc trong phòng. Phòng chẳng có đồ đạc gì nhiều, chỉ có chiếc giá vẽ cùng với một chiếc rương gỗ nhỏ nằm ngay ngắn ở góc phòng. Dọn xong đồ đạc, Daniel lại ngồi bên giường lẩm bẩm mấy câu nói như một bài hát.

Chúng ta cùng nhau già đi,

Chúng ta cùng nhau già đi,

Chúng ta,

Hai người đó.

--

Đêm dần trôi về sáng, Ông Seongwoo ngồi ngẩn ngơ bên khung cửa sổ. Muốn gọi điện cho Daniel nhưng cũng rất muốn tin vào thứ gọi là bọn họ đã thật sự để lạc nhau giữa những con đường xiêu vẹo dọc ngang của định mệnh, một mình anh nhìn mấy hạt tuyết rơi xuống quanh cây rẻ quạt đen ngòm đứng câm lặng như một người lính khổ sai.

Kang Daniel, em thức dậy mà xem, tuyết đã rơi rồi. Dù muộn nhưng vẫn là tuyết đầu mùa, chúng ta một năm rồi lại một năm bỏ lỡ.

Lâu lắm mới có một cuộc nói chuyện nhẹ nhàng không cay nghiệt, nhưng không hiểu sao kết thúc lại làm cho Seongwoo không thể ngủ một chút nào. Sáng ra, đường phố chỉ hơi ẩm ướt. Bầu trời cao và rộng như chưa có đợt tuyết nào xuất hiện, Seongwoo đột nhiên nghĩ rằng đợt tuyết hôm qua nếu không phải tưởng tượng của anh thì giống như là một thiên thần nào đó đi ngang qua rồi nổi hứng ban phước cho hai người. Nếu lúc đó Daniel cũng

luyến tiếc muốn nhìn anh mà mở toang cửa sổ, bọn họ đã có cơ may vẫn hồi, còn không thì lại ngụp lặn tìm kiếm nhau giữa lòng thế giới. Lắc đầu cười vì mình đã ba mươi rồi còn quá trẻ con, nhưng đến tối hôm đó rồi sáng hôm sau, một tuần sau, một tháng sau, Seongwoo lại bắt đầu tin vào giả thuyết đó. Kang Daniel đã bật đèn lên, nhưng là ở một căn phòng khác căn phòng đối diện.

Cậu đã rời góc phố đó đi rồi.

--

Lần đầu tiên bước tới xưởng vẽ mà Choi Minho đã tìm thấy sau lời đề nghị của Daniel, cậu gạt gù hài lòng: Choi Minho không chỉ là một họa sĩ giỏi mà còn là người môi giới bất động sản có tâm. Ngôi nhà nhỏ nằm ở giữa trung tâm thành phố để tiện đi lại nhưng lại giống như một ốc đảo tươi tốt khác hẳn với những ồn ào của đời sống bên ngoài. Nó nằm ở cuối một con dốc cao với những bậc thang phủ đầy rêu xanh nhưng không hề ảm đạm, hai bên đường là những cây dẻ rừng cao quá đầu gối tạo thành một đường hầm xanh mát. Căn nhà gỗ ở bên trên rộng thoáng, Minho còn cẩn thận kê vài chiếc phản gỗ bên dưới gốc cây muồng hoàng yến đã già. Daniel đi vòng quanh xem xét, cứ mỗi một vòng là nụ cười bên môi cậu càng rộng ra. Đến cuối cùng, quay trở về phản gỗ ngồi nhìn thành phố đang lấp lánh đèn cùng với mấy tòa nhà cao lô nhô trước mắt, Daniel đột nhiên nghĩ sẽ thật tốt nếu như Ong Seongwoo đang ở đây với mình.

Đón Darren ở sân bay với hai cánh tay rộng mở, Daniel cười nhớ lại cái ngày mình vừa xuống sân bay đã bị mất hành lý, đành ngồi thu lu chờ anh đến đón khi bên ngoài trời lạnh cắt da. Darren chẳng cầm theo nhiều đồ đạc, anh

quảng chiếc valy nhỏ vào cốp xe rồi trực tiếp ngồi bên ghế lái. Daniel thao thao bất tuyệt vài câu chuyện về bạn bè và người quen cũ, Darren vừa ngóng cổ ra sau nhìn xem có xe nào không để rẽ vừa đột ngột cắt ngang:

"Cậu thế nào rồi?"

"Em vẫn đẹp đẽ nguyên vẹn ở đây, có gì khác đâu?"

"Ý anh hỏi chuyện cậu và Ong."

"À", Daniel làm như bất chợt nhớ ra, "à..."

Nghe đến đó là đủ hiểu, Darren không nói gì nữa mà tập trung lái xe trên con đường lạ.

Darren không thích Ong Seongwoo. Lí do không bắt nguồn từ bất cứ loại tình cảm đặc biệt nào dành cho Daniel dù sự thật là anh cũng rất thích con người mỗi lần cười là cả thế giới lại bùng lên rực rỡ. Seongwoo làm Darren thấy khó chịu vì trong suốt ba năm Daniel ở cùng anh và hội họa sĩ nghèo khó, lần duy nhất Daniel gọi điện cũng là lần Seongwoo từ chối cuộc gọi, dù anh biết ở chỗ Ong Seongwoo khi đó vẫn đang là buổi chiều.

Bọn họ đang cùng nhau sống trong thế giới mà con người không cần mất nhiều thời gian để có thể nhìn thấy hay nghe được giọng nói của nhau. Có rất nhiều con đường để có thể lắng nghe nhau, Daniel và Seongwoo vòng vo không chịu gặp nhau, không sao cả. Nhưng nếu Darren là Seongwoo, chỉ cần biết là người kia gọi mình một lần sau ba năm không gặp, chắc chắn anh sẽ bỏ hết tất cả công việc lại dù đang bận đến mức nào. Ong Seongwoo không phải không nghe thấy cuộc gọi mà là người ngắt máy trước để cho Darren phải gỡ từng ngón tay đang bám chặt chiếc điện thoại của Daniel ra trước khi mấy người y tá đẩy cậu đi. Chỉ một điều nhỏ nhặt đó thôi làm Darren luôn cảm thấy Ong Seongwoo không bao giờ là kẻ yêu Kang Daniel đến hết lòng.

Daniel dẫn Darren đi một vòng quanh thành phố. Hai người bọn họ dừng lại ở quảng trường rộng cạnh bờ sông, chính là quảng trường ở dưới chân tòa nhà cuối cùng Daniel và Seongwoo cùng nhau từ trên cao đứng nhìn thành phố. Darren đứng trước mấy tia nước nhỏ đủ màu phun lên từ dưới lòng đất, anh mỉm cười nhìn mấy cô cậu bé cười ré lên chạy ù về phía bố mẹ mỗi khi nước đột ngột bắn lên lòng bàn tay nhỏ xíu của mình. Daniel đi mua hai cốc cà phê nóng rồi quay lại rất nhanh. Cậu vừa thổi cà phê vừa uống một ngụm, hơi nhăn mặt vì cảm giác nóng tê đầu lưỡi nhưng vẫn cố gắng giải thích về quảng trường này. Darren đưa tay không cầm cốc cà phê qua đẩy nhẹ vào đáy cốc của Daniel ý nói rằng cậu nên im lặng mà uống. Có gì hay ho chứ, chắc chắn lại bắt đầu nói về Ong Seongwoo thôi.

Chuyến thăm quan thành phố của Darren và Daniel, nói cho đúng thì phải là chuyến đi giới thiệu về danh nhân văn hóa thế giới Ong Seongwoo. Hai người đi bộ vòng quanh khu trung tâm, Daniel nói rằng chân dài thì nên đi bộ để

hòa mình vào không gian đường phố gì đó. Hòa hợp đâu chưa thấy, hai người đàn ông cao lớn đi cạnh nhau một hồi đã có không biết bao nhiêu người trên phố ngoái lại nhìn. Daniel dẫn Darren đến vài tòa nhà lớn, còn có vài chuỗi quán cà phê hay nhà hàng đủ phong cách, rồi cuối cùng là một cửa hàng hoa nhỏ nhắn trên con phố vắng người. Tới mỗi nơi, cậu đều say sưa thuyết trình cho anh về lịch sử công trình, hiển nhiên là do Ong Seongwoo trực tiếp thiết kế.

"Kiến trúc bán cổ điển vào năm năm trước là lỗi mốt đúng không? Ai cũng thấy thế, Seongwoo lại cố gắng thuyết phục chủ đầu tư cho bằng được. Bây giờ lại thành rất đẹp, có lẽ do màu gạch đã phai đi."

"Tòa nhà này nhìn có vẻ khiêm tốn đúng không? Khi đó em đã nói với anh ấy nên xây cao một chút, Seongwoo nói không cần như thế. Anh ấy luôn đánh giá cảnh quan tổng thể và cho cái đó là quan trọng hơn mọi thứ. Quả thật nhìn nó rất hòa hợp với tổng thể công trình và cảnh quan bên dưới, cũng không bị cũ chút nào."

"Năm xây chuỗi quán cà phê này, mùa mưa dài lắm. Mưa tới nỗi thi công chậm mất vài tháng, ngày nào anh ấy về cũng bực mình. Đến ngày khai trương Ong Seongwoo lôi em đi rồi sau đó bị lạc mất vì em ở sau quầy pha chế nghiên cứu mấy chiếc máy xay cà phê mới nhập. Hôm đó còn vốc được một vốc arabica nghe nói là thượng hạng, nhưng vị của nó hết sức bình thường."

"Cửa hàng hoa này không phải là công trình của Seongwoo mà là công trình đầu tiên của em gái em. Đồ án của Jiwon là công trình công cộng quy mô nhỏ, cô bé làm quán cà phê kết hợp thư viện nhưng Seongwoo nói nên sửa thành cửa hàng hoa. Jiwon sửa thật, vô tình có người tới văn phòng làm việc rồi mua lại. Vì là công trình đầu tiên, cô bé mừng đến nỗi mua cho em và Seongwoo một xe tải xương rồng."

Người ta nói, kiến trúc chính là con người. Nhìn vào một ngôi nhà, người tinh ý một chút có thể nhìn ra được linh hồn của người kiến trúc sư ẩn hiện trong tòa nhà đó. Darren mặt ngoài khó chịu với Daniel nhưng lại chăm chú nghiên cứu mấy ngôi nhà mà Seongwoo xây. Anh thấy được lòng kiêu hãnh ở những ngôi nhà xây cao nhất có thể nhưng cùng với đó là sự khiêm nhường vì để hòa hợp với cảnh quan xung quanh mình. Anh cũng thấy được Ong Seongwoo lãng mạn mềm mại chứ không hề cứng cõi lạnh lùng như anh tưởng, điều đó hiện ra ở những mảng hoa văn thạch cao uốn lượn, những chiếc cột tròn hay cánh cổng vòm xinh xắn ở chuỗi quán cà phê. Cho đến quảng trường này...

Darren cho tay vào túi quần rồi hớp một hớp cà phê. Mùi vị tệ hơn cà phê Daniel pha, anh nuốt xuống rồi nói:

"Cậu ấy rất yêu trẻ con."

Daniel lơ đãng hỏi lại:

"Ai cơ?"

"Ông. Cậu ấy biết trẻ con thích gì."

Những tia nước đầy màu sắc đột ngột phun trào như niềm vui con trẻ, những công trình có công năng ít nhiều sẽ có trẻ con xuất hiện thì hạn chế tối đa góc vuông mà thay vào đó là những cạnh tròn. Thậm chí, Darren hơi mỉm cười, chuỗi quán cà phê ở trên con phố lúc này bọn họ đi qua thảnh thơi lại có một cánh cửa tí hon được phủ đầy dây leo như là nhà của Bảy chú lùn, cũng giống như cánh cửa để Alice chui vào hang thỏ. Ông Seongwoo phải thích trẻ con rất nhiều mới chú ý đến những tiểu tiết thần thoại đó. Vì tán thưởng sự tinh tế của Seongwoo, Darren đột ngột thấy mình bớt ghét bỏ Seongwoo một phần.

Daniel im lặng không trả lời Darren dù cậu có cả ngàn điều liên quan đến công trình này để nói. Ví dụ như mấy cột nước tí hon đang phun lên cao vút trước mặt cậu, khi Seongwoo làm đến chi tiết này, hai người đã tranh luận khá lâu vì Daniel nghĩ lắp một dàn treo phun nước từ trên cao xuống sẽ tuyệt hơn rất nhiều.

"Nó sẽ giống như mưa bất ngờ đổ xuống, anh không thấy rất hay sao? Sau này sẽ có hai người nào đó đang đi cùng nhau dưới đó rồi đột ngột mưa rơi dù trời đang nắng. Còn có cả cầu vồng..."

Seongwoo lắc đầu.

"Mấy người trẻ tuổi không thích bị ướt áo khi đang đi chơi. Nhất là đang đi chơi cùng bạn trai bạn gái."

"Em không phải người trẻ tuổi sao?"

Anh bật cười xoa đầu Daniel mặc kệ cậu rũ đầu cau có:

"Ừ, em là trẻ con."

Kang Daniel đâu phải là trẻ con. Nếu là trẻ con, cậu sẽ hiểu lý do vì sao Seongwoo muốn thiết kế dàn phun từ dưới đất. Thì ra từ trước khi xây tòa nhà lớn đó hoặc từ rất rất lâu về trước, anh đã mơ ước về một gia đình.

Sau này gia đình anh có thể tới đây. Anh có thể đứng nhìn hai đứa con của mình chạy nhảy ở sân chơi do chính bố chúng tạo ra, lúc đó Seongwoo sẽ mỉm cười mãn nguyện mà nắm lấy tay người bên cạnh. *Người đó* chắc hẳn sẽ siết lấy tay anh mà nhìn thành quả lao động lẫn thành quả của tình yêu, hai người sẽ cùng nhau giải thích cho con lý do vì sao những vòi phun lại đặt từ dưới đất lên chứ không phải là dàn phun treo từ trên trời xuống.

Daniel cười thêm lần nữa rồi lặng yên nhìn một cô bé mũm mĩm cười ré lên vì tia nước phun ngay trước mắt mình. Hai người lững thững quay về khi ráng đỏ chỗ bên kia bờ sông dần biến mất, thay vào đó là sắc tím ngập cả bầu trời.

--

Tiệc chào đón Darren cùng với tiệc mừng xướng vẽ được tổ chức cùng một lần. Cũng chẳng có ai xa lạ, ngoài mấy người trong văn phòng kiến trúc cũ ra chỉ có thêm Choi Minho ở nhà kho phía sau ðùng ðùng xuất hiện với một chiếc tạp ðề dính đầy than. Daniel và Darren nói gì đó với nhau, Jaehwan ở bên cạnh Daniel khều nhẹ:

"Hai người nói gì vậy?"

Daniel tròn mắt:

"Không nghe ðược? Rồi trước tới giờ cậu là kiến trúc sư mà không biết tí ngoại ngữ nào sao?"

Noh Taehyun nói chen vào mà tay vẫn không buông chiếc chân gà gặm dở:

"Cậu ta biết tiếng người ngoài hành tinh, tiếng cá heo, tiếng vịt trời. Sao lại bảo không biết ngoại ngữ?"

Jung Sewoon tiếp lời Taehyun:

"Cậu ấy còn biết tiếng Jung Sewoon nữa."

Vì mấy ðiều Sewoon nói ít người hiểu, nên đám người trong văn phòng kiến trúc ðã phải sáng tạo ra một ngoại ngữ gọi là "tiếng Jung Sewoon". Darren hiển nhiên không hiểu gì, anh giữ vẻ mặt ngây ngô lịch sự lúng túng gắp lên một chiếc chân gà ðỏ au vì ớt. Anh quay sang hỏi Daniel:

"Các cậu ăn cả cái này sao?"

Chân gà trên tay chưa gặm hết, Taehyun ðã nhìn chăm chăm vào chiếc chân gà còn lại ðang nằm trên ðũa của Darren. Daniel thong thả gắp chiếc chân gà trở lại vào bát của Taehyun, cậu khoác vai anh rồi ðau khổ nói:

"Luật bất thành văn của hội chúng em, Noh Taehyun ở ðâu chân gà ở ðấy. Và lúc nào cũng phải có ðôi."

Taehyun không biết bị sắc ớt hay sắc vì câu nói của Daniel, anh ho lên sù sụ rồi quờ quạng xung quanh tìm cốc bia uống liền một hơi cạn ðáy. Mặt vẫn ðỏ lên vì ớt, anh hất tay Sungwoon ðang ðập sau lưng mình ra rồi cau có nói:

"Thực tế chứng minh người ít hiểu biết như Kim Jaehwan sẽ dễ sống hơn nhiều."

Trừ Jaehwan ù ù cạc cạc nói chuyện với Darren vẫn cần đến phiên dịch, mọi người rất hòa hợp với anh. Jiwon cũng đến, cô nhỏ từ ngày cưới được Jisung thì cũng tránh xa luôn bếp núc. Daniel càu nhàu trách Jisung đã tập hư cho vợ, anh nhún vai nói rằng bọn họ chỉ có mỗi một căn nhà nên không thể để cháy rồi cứng chiều vuốt tóc Jiwon. Đến cuối cùng khi chiếc chân gà thứ bao nhiêu không rõ đã được Taehyun gặm hết, Jiwon xung phong cùng với Daniel đi dọn dẹp bãi chiến trường. Kệ bếp lạnh canh tiếng bát đĩa chạm vào nhau cùng tiếng nước chảy, Jiwon im lặng một hồi rồi đột ngột đưa hai ngón tay đầy bột lên kéo áo Daniel.

"Darren thích anh."

Daniel bình tĩnh lau chiếc đĩa men sần màu nâu cậu rất thích rồi đặt lên giá. Vẩy mấy hạt nước trên một chén men xanh mỏng mai vẽ hoa sen trắng, Daniel cười cười:

"Đương nhiên rồi, phải thích mới làm việc cùng nhau được chứ. Khi anh ở nước ngoài..."

Jiwon tắt vòi nước. Cô chống hai tay lên thành bồn rửa, nghiêm túc nói:

"Anh biết mà, lí do vì sao chú và anh Seongwoo có khúc mắc với nhau nhưng em vẫn nhất định muốn anh ấy làm phù rể. Em mong cho hai người có một cái kết hạnh phúc với nhau, nhưng nếu không được, em mong hai người vẫn sẽ tìm được hạnh phúc của mình."

Jisung đã nói cho Daniel biết rằng Jiwon cương quyết muốn Seongwoo làm phù rể. Jisung thật ra từ lâu đã không còn giận Seongwoo nữa, chỉ là đã quá lâu không nói chuyện nên bắt đầu lại cũng sẽ rất gượng gạo. Jiwon hết đe dọa đến yêu cầu lại đến năn nỉ Jisung rằng muốn Seongwoo làm phù rể, cô nhỏ nói rằng muốn để Daniel thấy cảnh Seongwoo đứng dưới cổng hoa chờ mình dù chỉ một lần. Biết rằng điều đó có ý nghĩa rằng Jiwon đã không còn tin vào cái kết hạnh phúc nữa dù cô nhỏ là người cuối cùng trên đời tin tưởng vào tình yêu của hai người bọn họ, Jisung chấp nhận đề nghị của cô. Dấu chấm hết được Jiwon đặt ra từ hôm đó, vậy mà hai người lại dây dưa tới gần đây mới coi như không còn trông thấy nhau trên đời.

Daniel tập trung vào mấy chiếc đĩa trước mặt mình, cậu cười chua chát:

"Anh chưa thể yêu ai đó ngay lúc này được đâu."

Thậm chí Daniel còn sợ rằng không thể. Jiwon lắc đầu rồi lại nhẹ vắn vòi cho nước rỉ ra từ từ.

"Anh không cần phải yêu ngay, em chỉ muốn anh đừng do dự rồi bỏ lỡ thêm một lần nào nữa. Sau này nếu như con gái em chỉ có một chứ không phải là hai ông bố đỡ đầu, con bé sẽ bớt đi một người chăm sóc."

"Anh biết... CÁI GÌ?"

Daniel buông rơi mấy chiếc thìa rồi lại luống cuống vơ hết vào tay. Cậu hết chỉ vào Jiwon lại chỉ ra sân, tròn mắt nói lắp bắp:

"Em... Jisung... Con gái? Từ bao giờ? Sao không nói với anh? YOON JISUNG!"

Jisung chạy vào bếp khi Daniel đang vội vàng xua Jiwon ra khỏi bồn rửa còn cô nhỏ thì bất lực cười. Cậu không dám chạm vào người Jiwon nhưng miệng thì vẫn hoạt động vô cùng năng suất.

"Đi ra ngay! Ai cho em làm mấy việc này? Việc nặng như thế này phải để người khác làm chứ? Sau này mất công em lại kể cho con gái rằng cha đỡ đầu của nó hành hạ mẹ nó khi mẹ nó đang có.. có.."

Jisung nghe Daniel nói, biết rằng cậu đã biết chuyện nên chỉ cười cười nhặt miếng rửa bát lên tiếp tục rửa mấy chiếc bát còn lại trong bồn. Anh thủng thẳng thay Jiwon đáp lời Daniel:

"Kang Daniel, cậu biết gì không? Không cần sau này, trẻ con ở trong bụng mẹ cũng có thể nghe được âm thanh bên ngoài đấy."

Daniel im bật, cậu rón rén cầm lên một chiếc đĩa. Một đứa trẻ đúng là món quà từ thiên đường, Daniel nghe đến chuyện gia đình nhỏ của Jiwon và Jisung sắp đón thêm một thành viên mới thì đầu óc đã ngập tràn những suy nghĩ về tương lai dù đứa nhỏ nói cho cùng cũng không có mấy liên hệ trực tiếp với cậu. Đứa nhỏ chắc chắn sẽ rất xinh, lúc mới sinh ra nên cho con mặc áo váy màu xanh hay màu hồng? Váy có ren hay vải lụa? Phòng riêng của con sẽ vẽ hình hoa hướng dương hay trời đêm, nôi của con làm bằng gỗ hay đan bằng mây như một chiếc tổ chim khổng lồ? Dạy con nói câu đầu tiên là bố hay là mẹ, con tập đi ở trong vườn hay trải thảm trong nhà? Cho con nghe nhạc rock trước hay nhạc cổ điển trước, sau này đi học piano ở đâu, học vẽ ở đâu, ngày đầu tiên con đi học tiểu học thì sẽ như thế nào, nếu sau này con có bạn trai thì làm sao nói con đưa bạn về nhà ra mắt? Bao nhiêu vấn đề để lo lắng cho một đời người đều xuất hiện ngay thời khắc đứa trẻ hình thành trong bụng mẹ, đó là lúc hai người sẽ buông bỏ quyền được sống cho riêng bản thân mình. Jiwon đã lại tựa vào kệ bếp, cô thì thầm gì đó với Jisung mà ánh mắt sáng lên rạng rỡ. Lúc đó Daniel mới nhận ra, cô em gái mình nhất được ngày xưa đã chẳng còn là một cô nhỏ vô ưu nữa, cô đã sắp chia nửa linh hồn của mình để cùng với một nửa linh hồn của Jisung làm nên một linh hồn trọn vẹn. Cô gái nhỏ cách đây vài năm đã sắp làm mẹ, còn Daniel thì vẫn hoang mang không biết nên đi tiếp như thế nào.

Jisung một mình xử lý xong đám bát đĩa rồi nắm tay Jiwon ra về. Daniel nhất quyết theo sau hai người cẩn thận soi từng bậc thang một cho đến khi xuống tận đoạn đường bằng phẳng, hai vợ chồng nhà nọ cười không thể ngừng. Một mình quay lại xưởng vẽ im lìm, cậu ngồi lên tấm phản ở sát hàng rào rồi lôi từ gầm lên vài chai bia còn

sốt lại. Cạy nắp bia uống một ngụm, Daniel nằm xuống nhìn bầu trời trong veo phủ mấy ngôi sao bạc sau khi đã ngấm chán ánh đèn từ thành phố dưới kia.

"Chưa đi ngủ, huh?"

Darren từ trong nhà đi ra ngồi xuống một bên cậu. Anh lại thay Daniel nhìn về thành phố bên dưới. Thành phố to lớn với Daniel nhưng lại rất yên bình với anh. Thành phố cũ của Darren nhiều những ngôi sao làm từ đèn điện hơn, chính vì vậy nên một lần lạc nhau thì dễ không tìm ra nhau nữa.

Daniel không trả lời mà đưa hai cánh tay lên trời vung vẩy. Darren cầm lấy chai bia của cậu thoải mái uống rồi chống hai tay ra tấm phản sau lưng khẽ hát một bài. Giọng hát của Darren nghe rất êm tai, Daniel nhắm mắt rồi mỉm cười mà không biết có một giọt nước đã chui ra từ kẽ mắt.

City of stars

Are you shining just for me?

City of stars

There's so much that I can't see

...

Con trai hay con gái? Con sẽ đặt tên như thế nào, lấy họ của ai? Sẽ học kiến trúc hay học hội họa, hay là đột nhiên con nói muốn làm phi hành gia? Con sẽ thích chơi bóng đá hay thích ở nhà đọc sách? Con sẽ luôn tươi vui như ai đó, hay sẽ dịu dàng lãnh đạm như ai đó?

Điều mà bây giờ Daniel mới nghĩ đến, chắc hẳn Seongwoo đã nghĩ đủ nhiều và bây giờ không còn nghĩ nữa. Cậu buông tay xuống rồi lặn vào trong ngực, lôi ra một sợi dây chuyền dài mà thay cho mặt dây chuyền là một đôi nhẫn bạc. Nếu như lúc đó tin tưởng Seongwoo rồi cố chấp ở lại với anh cùng đối đầu với sóng gió do đám người bị tiền làm mờ mắt, không biết giờ đây mọi chuyện rồi sẽ thế nào.

Choi Minho không biết sáng tác gì mà lại gào vang ở nhà kho phía sau xưởng vẽ. Trong bóng đêm mùa hè đậm đặc thỉnh thoảng bay lên vài con đom đóm lập lờ, Daniel nằm im nghe gió lùa qua tóc mang theo hương hoa từ nhà ai rất lạ.

"Em biết không, may mắn là chúng ta sau này quyết định chỉ nhận con nuôi."

"May mắn?"

"Ừ, ít nhất không phải thấp thỏm lo lắng rằng sau này con sẽ thừa hưởng cặp mắt giống em."

"Biết đâu sau này anh cưới người khác."

"Hay là như vậy nhỉ."

"..."

"Ngủ rồi? Mới chín giờ mà?"

"..."

"Này Kang Daniel, em là người nói câu anh cưới người khác trước, anh không giận thì em giận anh cái gì?"

"Nếu sau này chia tay nhau rồi anh có con trai, em nhất định sẽ để con em tới cửa đồ con anh bù lại cho em ngày trước."

"E là không được rồi."

"Anh chê con em không xứng?"

"Anh sợ con trai cũng giống như anh, vừa nhìn thấy bé con nhà em cười một lần thì đã tự đổ không cần cưa kéo gì."

"..."

Darren đã thôi hát, anh chú ý đến đôi nhẫn trên tay Daniel. Thừa biết nó là nhẫn gì, anh vẫn hỏi:

"Nhẫn đính hôn?"

Daniel lắc đầu. Cứ cố gắng sống như thế này thêm một tháng, vài tháng rồi vài năm nữa, đôi nhẫn sẽ không bao giờ có thể vừa tay.

Darren cười nhẹ, lúm đồng tiền trên má anh hiện ra rồi nhanh biến mất.

"Em có biết ý nghĩa của những kiểu đeo nhẫn không?"

Daniel không gật cũng không lắc, Darren đưa bàn tay có chiếc nhẫn ở ngón trỏ của mình ra rồi nhẹ nắm từng khớp xương.

"Đeo nhẫn ở ngón út là người độc thân. Nhẫn ở ngón áp út là đã kết hôn, ở ngón giữa là đã có người bên cạnh. Ở ngón trỏ là đơn phương ai đó, còn đeo nhẫn ở ngón cái chỉ để thể hiện quyền lực thôi."

Daniel cắt lại sợi dây chuyền vào trong áo, cậu ngồi lên giật nắp một chai bia khác rồi đưa mắt nhìn thành phố đầy sao.

"Em không đeo nhẫn ở tay. Em chỉ đeo ở cổ để khỏi rơi, em thường làm rơi đồ ở đâu đó."

Darren chạm chai bia của mình vào chai của Daniel nhưng không uống, anh để mấy ngón tay của hai người chạm vào nhau rồi giữ yên không rời.

"Đeo nhẫn vào cổ, ở nơi anh sinh ra có nghĩa là tình yêu đã qua rồi."

Daniel nghe có một dòng nước ấm áp chảy trong tim mình. Sinh ra một đứa trẻ sẽ có rất nhiều điều đáng để lo, nhưng ít nhất bây giờ Seongwoo cũng bớt đi được một điều cần nghĩ. Đứa nhỏ sẽ chỉ mang họ bố, không cần phải tung đồng xu quyết định xem con sẽ mang họ Ong hay họ Kang nữa rồi.

--

hết phần 3.4

--

Xưởng vẽ của Darren và Daniel lúc nào cũng đầy ắp tiếng cười. Mấy đứa trẻ con tới đó được Darren dạy vẽ căn bản và Daniel đứng bên phiên dịch, ngoài học vẽ còn được học thêm cả tiếng Pháp lẫn tiếng Anh. Choi Minho kiếm ra được ngôi nhà đẹp cũng ở lì không chịu đi, suốt ngày ở sau nhà vẽ tranh hay điêu khắc thứ gì bí mật lắm. Daniel không còn nhắc tới Seongwoo nữa, thậm chí thay cho lòng biết ơn Jisoo trước đây, bây giờ mỗi lần nghĩ tới Jisoo cậu còn thấy khó chịu trong lòng vì một câu "cùng nhau già đi" của cô, dù biết rằng Jisoo không hề có lỗi.

"Em phải nghĩ cho bản thân em chứ."

Darren, Minho và cả Jisung đều nói với Daniel câu đó. Mọi người, kể cả Daniel đều coi như hành động đi khỏi ngôi nhà đối diện Seongwoo là một dấu chấm hết cho câu chuyện này. Ánh mắt của mọi người ngưng tập trung về phía Seongwoo và Daniel thì lại bắt đầu hướng về Darren đầy ngụ ý. Darren rất tốt, anh cũng không che giấu ý định muốn ở bên cạnh Daniel. Đám trẻ con đến học vẽ cũng chọc ghẹo không ngừng, mỗi lần như thế Darren đều chỉ cười rồi vừa chỉ tay về phía Daniel vừa nháy mắt với bọn trẻ.

Mùa hè năm đó trời trong như vô tận. Mấy cánh chim buổi chiều cứ lao vút lên không trung đầy những cụm mây trắng muốt rồi biến thành một chấm đen nhỏ xíu, những cơn mưa rào cũng hiền hòa chứ không hề có một buổi sấm sét nào. Hàng rào hoa cẩm tú cầu nở những bông hoa xanh biếc mà cây muồng hoàng yến cũng trổ hoa vàng rơi rụng đầy xuống phản gỗ đã cũ màu. Ngắm mãi những màu sắc trong veo được nhuộm bởi thứ nắng vàng rực rỡ, Daniel thần thơ ôm chai nước ướp lạnh ngồi ở tấm phản trước nhà mà nghĩ rằng có thể từ đây sẽ bắt đầu những ngày nắng tiếp theo. Càng không nhìn thấy Seongwoo, tâm tư của Daniel càng phẳng lặng. Trong lòng Daniel mơ hồ nghĩ đến chuyện bọn họ lại có thể mở miệng chào nhau một câu xã giao khi gặp gỡ, còn về phần mình, hay là cứ thử bước tiếp như Darren nói xem sao.

"Em có biết gà con mở mắt ra thấy ai đầu tiên sẽ nghĩ người đó là mẹ không? Từ trước đến giờ em chỉ tiếp xúc thân mật với một mình Ong Seongwoo thì làm sao biết được cảm giác của em với người khác là như thế nào? Nếu không tin, em cứ thử cầm tay Choi Minho hay hôn anh một lần đi. Cảm xúc về da thịt của con người là rất chân thật, nếu em chạm vào ai đó đủ lâu em cũng sẽ thấy quen với từ trường xung quanh người đó."

Darren rất nhiều lần phân tích điều đó, Daniel không phản đối cũng không bằng lòng. Trước Seongwoo, cậu cũng từng yêu một cô gái khác. Hai người cũng từng cầm tay nhau lén lút, ôm nhau mà tim đập rộn lên những nhịp đập của tuổi mười tám đôi mươi, hôn nhau rất vụng về nhưng cũng nhiều trân trọng. Khi gặp được Seongwoo, bọn họ chạm vào nhau tự nhiên đến mức Daniel không hề nghĩ ngợi gì. Seongwoo là một người vừa vặn hợp với Daniel, giống như cách hai bàn tay đan vào nhau không thừa ra một khe hở. Seongwoo thường nói Daniel là một kẻ nghiện hôn để cho cậu chữa lại rằng chỉ nghiện hôn mỗi anh, nhưng chính Daniel cũng không chắc chắn được rằng nếu sau này cậu lại yêu ai đó, liệu có hay không những ngày mùa đông dài chỉ nằm lười biếng gối đầu lên ngực người ta đọc sách, thỉnh thoảng lại buông sách rúc đầu vào cổ người kia rồi lén hôn lên khóe môi đang cong lên của người đó như một đứa trẻ con. Daniel là muốn được cưng chiều hay muốn được Ong Seongwoo cưng chiều,

muốn được chạm vào Seongwoo hay là muốn được chạm vào một cơ thể ấm áp, muốn hôn một ai đó hay chỉ muốn hôn Seongwoo, vì thời gian đã qua rất lâu mà không được chạm vào anh, đã đến lúc Daniel hoang mang muốn tìm câu trả lời chính xác cho điều đó. Chỉ cần Seongwoo không xuất hiện, hồ nước trong tâm trí không bị ném đá vào, rất nhiều lần Daniel cũng nghĩ mình xứng đáng được hưởng một hạnh phúc khác để đền bù cho những ngày đông bão đã qua rồi.

--

Mỗi tuần Daniel lại lên MI một lần để họp tiến độ với nhóm nhân viên chất lượng cao được thuê theo dự án chứ không làm cố định, cậu không để ý tìm kiếm xem thử Seongwoo đang ở đâu trong tòa nhà. Mà nếu tìm kiếm có lẽ cũng sẽ không ra, phòng họp nằm cách tầng dành cho bộ phận kiến trúc rất xa, Daniel cũng không còn dùng thang máy dành cho quản lí. Một đôi lần đi lướt qua bóng dáng nào đó quen quen, Daniel không dừng lại. Vậy nhưng quá khứ vẫn tìm về bằng cách này hay cách khác, ví dụ như một ngày nọ ở giữa buổi họp dự án có cô gái dè dặt bước tới gần Daniel.

"Nhóm trưởng, chúng ta đã gặp nhau một vài lần, anh có nhớ không?"

Daniel nhìn kĩ cô gái đó. Cô có vẻ nghệ sĩ sờ sờ toát ra từ gương mặt ngơ ngác, bộ trang phục kì quái cùng với một đôi giày thêu hoa màu xanh da trời. Nhìn qua nhìn lại rồi xác định chưa từng gặp cô ở bất kì buổi triển lãm hay lễ khánh thành nào, Daniel nghi ngại lắc đầu.

"Xin lỗi, hình như tôi chưa gặp em bao giờ cả."

Cô gái mỉm cười để lộ chiếc răng khểnh duyên dáng, đưa bàn tay nhỏ lên gãi mái tóc quần dài.

"Chán quá, em đúng là người qua đường rồi. Trước đây em từng tỏ tình với anh một lần trên giảng đường môn lịch sử kiến trúc của thầy Ong Seongwoo."

Daniel vừa nhớ lại cô gái chặn mình ở hành lang rồi tự nhiên tỏ tình thì ngại đỏ mặt. Cậu nói mấy câu rồi rất nhanh đánh trống lảng, câu chuyện tỏ tình hôm đó sau này được Seongwoo nhắc lại rất nhiều lần. Hai người quay đi quay lại cũng chỉ nói chuyện học tập của cô. Soyoung - cô gái đó sau khi tốt nghiệp đại học kiến trúc đã ra nước ngoài học lên về mỹ thuật. Giờ giải lao mãi vẫn chưa kết thúc, Soyoung hào hứng nói những câu chuyện cô lượm lặt được khi ra nước ngoài.

"Thầy giáo phụ trách của em bên đó cũng là người nước ta, bố mẹ em còn trách đã sang tận nước ngoài mà vẫn gặp giáo sư trong nước thì thà ở đây học tiếp. Đến lúc đó em mới biết anh và thầy Seongwoo là một đôi, lại còn dám to gan tỏ tình với bạn trai thầy ở ngay trong giờ của thầy."

Daniel cười cười gạt nhẹ đồng giấy tờ trên bàn để lấy chỗ ngồi. Ghé vào cạnh bàn rồi cầm lên cốc cà phê mình pha cho cả nhóm, cậu bình thản nói:

"Đó là chuyện của ngày trước rồi."

"Em cũng đã biết, thầy giáo của em có quen biết thầy Seongwoo. À, em nghe nói họa sĩ Darren Bonnet đang ở đây đúng không ạ? Xưởng vẽ của hai người đạo này rất nổi tiếng."

Không biết vì sao Soyoung lại đột nhiên đổi chủ đề, Daniel vẫn thấy cảm ơn vì cô đã không nhắc tiếp đến những chuyện ngày xưa nữa. Cậu gật đầu với Soyoung, mắt lại nhìn đâu đó ngoài hành lang rồi nói tỉnh bơ:

"Vốn định làm thầm lặng thôi, nhưng vì cả hai chúng tôi đẹp trai quá nên mọi người chú ý."

Soyoung chao nghiêng cốc cà phê trên tay, cô ho sặc sụa rồi bỏ dở cuộc trò chuyện. Xưởng vẽ nhỏ của Daniel và Darren đạo này quả thật rất được chú ý dù hai người đã từ chối tất cả những đơn vị truyền thông muốn tới viết bài. Daniel vẫn có sở thích chụp ảnh xưởng vẽ đăng lên mạng xã hội, mọi người xem rồi chia sẻ rất nhiệt tình. Một người đẹp trai ở cạnh một người đẹp trai bên cạnh mấy bức tranh sắc sỡ và đám trẻ con hồn nhiên, đương nhiên là sẽ gây chú ý. Những hình ảnh bình yên đó lan tỏa trên khắp các diễn đàn nghệ thuật và cả kiến trúc, thành công lọt vào mắt kiến trúc sư Ong Seongwoo.

--

Daniel không cố giấu dự định của mình, cũng công khai luôn địa chỉ xưởng vẽ nên Seongwoo đã biết từ lâu. Thỉnh thoảng anh cũng muốn vô tình bước đạo qua khu đó để nhìn đường hầm xanh mượt mà có lần Daniel chụp bóng lưng của một chàng trai nước ngoài cao lớn ôm một ôm đỉnh hương lớn khom lưng bước qua, nhưng đạo này Seongwoo hoàn toàn không rời khỏi công ty. Ngôi nhà chỗ con đường rẽ quạt bị bỏ hoang khá lâu, Seongwoo không muốn quan tâm nhưng cũng không thể chấp nhận được sự thật là Kang Daniel đã đi, đã về rồi lại ra đi thêm một lần nữa. Cộng với việc Jisoo thường xuyên đứng chờ ở cửa với một túi những nguyên liệu nấu ăn và nụ cười sân khấu, Seongwoo chuyển hẳn tới công ty. Phía sau phòng làm việc của anh được bố trí riêng một phòng ngủ nhỏ, mọi hoạt động của Seongwoo ở đó cũng không có gì khác thường. Chỉ là đổi từ khối hộp này sang khối hộp khác, Seongwoo đã bắt đầu nghĩ đến mua một căn hộ chung cư nhỏ rồi chuyển đến đó để khỏi phải quay về nhìn con đường đầy những gốc rẽ quạt mùa này lá đang hừng hực xanh tràn.

Seongwoo nghe phong phanh rằng Michelle đang thuyết phục Daniel kéo Darren vào một công trình nhỏ nhưng rất quan trọng, ít nhất là quan trọng với Michelle. Nói thuyết phục, không bằng nói rằng Michelle đang uy hiếp Daniel cho đúng với bản chất. Sau bao nhiêu năm tận hưởng cuộc sống vừa làm vừa dạo chơi quanh mấy khu dân cư cao cấp từ thành phố này đến thành phố khác, bà chủ khó tính đó đã dự định xây cho mình một ngôi biệt thự dù vẫn chỉ sống một mình. Vì là công trình có ý nghĩa đặc biệt như thế, phần kiến trúc đương nhiên sẽ do Seongwoo phụ trách. Anh muốn đưa cờ trắng đầu hàng vì biết Michelle là thứ khách hàng cổ quái nhất trên đời nhưng đương nhiên không được chấp nhận, Michelle Jang lại bắt đầu bài ca muôn thuở nói rằng hoặc nhận case này hoặc ra khỏi công ty. Đương nhiên MI không bao giờ đá Seongwoo ra khỏi công ty vì ngôi nhà của giám đốc nhưng Michelle đã thành công cho Seongwoo biết được tầm quan trọng của anh trong mắt bà cô khó tính khó chiều. Rồi cũng một câu phải có được đội tốt nhất cho công trình duy nhất, Daniel và Darren bị lôi vào làm chung.

Khi Daniel nói ra đề nghị của Michelle, hai người đang ngồi với Choi Minho ở trên tấm phản cùng nhau chia nhỏ màu vẽ ra từng khay cho những buổi học sau. Darren gạt mạnh một ống màu đỏ xuống khay rồi bình tĩnh nói:

"Chẳng phải vì cam kết làm việc với MI đổi lại quyền thiết kế Empire cho Ong Seongwoo mới làm em mắc kẹt tại công ty đó sao? Nếu không phải vì cam kết đó, em đã sớm không còn liên hệ với MI nữa rồi. Họa sĩ nổi tiếng còn đi làm công cho một công ty kiến trúc nửa mùa, lần đầu tiên anh thấy."

Daniel cau mày, màu vẽ trong khay nhỏ bắt đầu lem ra tay cậu. Tư duy của Darren đương nhiên sẽ khác, anh đã rất nhiều lần nói Ong Seongwoo nên tự chịu trách nhiệm với cuộc đời mình. Darren được coi là thần đồng mỹ thuật, cuộc đời không bao giờ làm khó anh và cũng chưa ban cho anh một người làm cho anh có cảm giác muốn hi sinh cả bản thân vì người đó. Daniel không chấp nhận, cậu chỉ nói xuôi mong cho Darren kết thúc câu chuyện của mình.

"Anh không hiểu."

"Em không muốn làm ở MI nữa thì chỉ cần nói thẳng với Ong Seongwoo rằng vì cậu ta nên em mới phải đi làm ở MI dù không thích gò bó rồi để cậu ta tự mình xử lí, em chịu đựng làm gì?"

"Em đã nói bao nhiêu lần rồi, em không muốn Seongwoo cảm thấy nợ em. Không phải vì lòng tự trọng của anh ấy rất cao, đơn giản là vì anh ấy sẽ nhầm lẫn giữa lòng biết ơn và tình yêu rồi muốn quay về bên cạnh em dù chưa chắc anh ấy yêu em như ngày trước. Anh có hiểu điều đó không? Em cần tình yêu đúng bản chất của nó, không muốn đem điều gì khác ra đổi thành tình yêu cho mình."

Nói rồi, Daniel bưng khay màu vẽ đã chia xong vào nhà. Lại bưng ra một chồng khay rỗng khác, cậu mệt mỏi nói:

"Mà anh cũng đừng thay em nói với Seongwoo. Những thứ anh ấy có được bây giờ là vì anh ấy tài năng, nếu không phải em giúp thì cũng sẽ có người khác giúp."

Darren không nói thêm gì nữa. Thành phố nhỏ có núi có biển này quả thật rất xinh, những buổi chiều vàng nắng đi cạnh Daniel bên con đường uốn quanh vịnh nhỏ làm cho anh có cảm giác muốn đi cùng cậu thật lâu hơn nữa. Nhưng phải là đi cùng Daniel, không phải là đi cùng Daniel kèm theo một Ong Seongwoo lúc nào cũng nằm trong tâm trí cậu như đang đứng cạnh Daniel mà cười nhạo anh. Gột sạch những suy nghĩ về Seongwoo đi, Daniel chắc chắn sẽ trở lại thành mặt trời rực rỡ hơn cả lần đầu tiên anh nhìn thấy cậu. Hôm đó ở sân bay, dù là Daniel tiếng nước ngoài còn chưa thông thạo đang co ro trên băng ghế lạnh ngắt và không hề có ai bên cạnh mình, anh vẫn thấy cậu giống như ánh mặt trời làm cho không gian bừng lên xua đi lạnh giá cuối năm,

Darren đương nhiên không thích làm việc dưới quyền bất cứ ai. Anh chỉ định bắt đầu và kết thúc bằng việc vẽ tranh, thật ra không có nhiều người vừa vẽ vời vừa đi làm ở một công ty kiến trúc hay thiết kế nào đó như cách Daniel vẫn làm. Daniel nói rằng một công ty tốt sẽ giữ cân bằng cho cậu, nếu không cậu sẽ thành con người thừa mơ mộng thiếu thực tế. Vài năm trước thì là như thế, nhưng ba năm trở lại đây cậu đã không còn là Daniel của trước kia. Hơn thế, anh không hề muốn Daniel và Seongwoo lại làm việc chung. Tại vì Daniel và Seongwoo đã quá hiểu nhau, thiết kế kiến trúc hay nội thất suy cho cùng cũng là làm nghệ thuật. Thứ nghệ thuật tạo dựng bởi hình khối và những đường thẳng chắc chắn của Seongwoo kết hợp cùng màu sắc và sự cuồng nhiệt của Daniel sẽ nhân đó mà hàn gắn luôn cả tâm hồn của hai người bọn họ. Chưa hết, dù chỉ mới gặp một lần khi đứng chờ Daniel ở sảnh MI, Darren đã cảm giác được Kim Jisoo là một người không đơn giản dù nhìn cô có vẻ vô hại hiền lành. Nhận ra Darren ngay lập tức, cô gái đó không ngại ngần đề nghị muốn hợp tác với anh để đẩy Daniel ra khỏi Seongwoo.

"Cô điên rồi. "

Darren nhún vai nói ra câu đó, anh cau mày nhìn cô gái chỉ cao ngang ngực mình nhưng ánh mắt vô cùng quyết liệt. Jisoo cắn môi đến bật máu mà không nói được câu nào. Darren nói đúng, cô điên rồi.

Sau ngày Seongwoo nói chia tay, Jisoo nói với anh rằng cô sẽ bắt đầu lại từ đầu. Ý của cô chính là, bỏ đi sự hàm ơn của anh, bỏ đi quãng thời gian cô ở cạnh giúp đỡ anh, cô sẽ bắt đầu làm cho anh yêu mình như hai người chưa từng quen biết. Kỷ niệm giống như từng giọt nước rơi xuống một chiếc ly được đặt cố định, chiếc ly kỷ niệm của hai người chứa đầy thứ chất lỏng ấm áp nhưng nhạt nhẽo và rất lâu nữa mới đầy. Chủ nhân của chiếc ly không có ý định đổ nước đi hứng lại từ đầu, nên dù có cố gắng đến mấy cả hai người cũng sẽ không bao giờ với tới được tình yêu. Nhưng sẽ sớm thôi, cái ngày Seongwoo lại chấp nhận ở bên Jisoo để cho cô những thứ cô cần. Có một điều Jisoo biết chắc chắn hơn mọi điều: Seongwoo không nỡ làm tổn thương cô.

Bất hạnh nằm ở chỗ từ một câu "em yêu anh" ngày đó, Jisoo đã bắt đầu muốn có nhiều hơn. Seongwoo điều Jisoo đi làm thư kí cho công trình khác, anh cũng thường xuyên gọi một trợ lý cùng anh đi dự tiệc, cô đưa đồ ăn tới luôn nhận lại một câu anh nói rằng đã ăn no rồi. Dù Seongwoo ngày đó giải thích với Jisoo rằng Kang Daniel không phải

là lí do, nhưng trong mắt Jisoo chỉ thấy được anh thay đổi mỗi ngày từ khi Kang Daniel xuất hiện. Lòng tham của con người mãi mãi là thứ độc dược mạnh nhất, Jisoo cảm nhận được điều đó vào mỗi khi thấy bóng lưng Seongwoo quay đi lạnh lùng. Những lúc đó, trong lòng Jisoo nảy lên một tia ác độc muốn đẩy Kang Daniel đi ra mãi mãi khỏi cuộc đời của cô và Seongwoo, dù bằng cách nào đi chăng nữa. Trước khi Daniel xuất hiện, mọi thứ đều bình yên và đẹp để biết bao.

Darren nhìn xoáy vào Jisoo rất lâu trước khi bỏ đi vì một cuộc điện thoại.

"Hơn cả yêu Kang Daniel và muốn cậu ấy là của tôi, tôi tôn trọng cậu ấy. Cô cũng nên học cách tôn trọng Ong Seongwoo nếu không muốn làm tổn thương cậu ta. Hoặc nếu cô cứ cố tổn thương cậu ta để có được thân xác cô cần, cô cứ việc. Daniel đã buông Seongwoo rồi, phần còn lại trong trò chơi của hai người không phải do cậu ấy quyết định. Đừng mang Kang Daniel vào trò chơi của hai người."

Để cô đứng lại một mình trước sảnh mà không chào hỏi gì thêm, Darren quay đầu bước đi ra quán cà phê gần MI đợi Daniel.

Rất lâu sau này khi biết được người châu Á có một câu nói rằng độc nhất trong thiên hạ chính là lòng dạ đàn bà, Darren đều nghĩ rằng ngày đó mình nên đồng ý với lời đề nghị của cô gái đó mà đem Daniel ra khỏi cuộc đuổi bắt kì lạ anh chưa từng gặp bao giờ: Jisoo tự đi trong một vòng tròn xua đuổi cái bóng của Daniel và mang theo ảo vọng của mình để đuổi theo cái bóng của Seongwoo, ngoài cô ra không có một ai sống trong vòng tròn đó. Cuộc đuổi bắt vô vọng và không hồi kết, nhưng nỗi đau Jisoo mang đến cho cả ba người lại là thật và rất nặng nề.

Seongwoo chính thức gặp lại Daniel khi đã bốn tháng sau ngày cậu chuyển đi. Lại là trong phòng họp, bên cạnh Seongwoo vẫn là Kim Jisoo mài một cỗ máy tính, còn bên cạnh Daniel đã có thêm một chàng trai ngoại quốc đẹp đẽ với mái tóc màu nâu nhạt tự nhiên. Seongwoo vẫn giữ thói quen vừa xoay ghế vừa cọ bút chì lên môi, cuộc họp ngày hôm nay đặc biệt ở chỗ người thuyết trình về dự án đầu tiên là Michelle chứ không phải là người của bên kiến trúc hay bên nội thất. Yêu cầu của Michelle nghe thì đơn giản nhưng lại vô cùng phức tạp: cô không cần biết biệt thự được thiết kế hay có phong cách nội thất như thế nào, chỉ cần biết đó phải là một ngôi nhà rất Michelle.

Seongwoo còn đang mơ hồ về yêu cầu đó, Daniel đã không nể nang gì mà bật lại ngay:

"Em nghĩ chúng ta cần xây một pháo đài đầy gai nhọn rồi sơn màu đỏ gắt là đã thấy ngay Michelle rồi."

Vài người nhân viên bụm miệng cười, chỉ riêng Jisoo và Seongwoo trầm ngâm không nói. Michelle cũng không giận dữ gì, cô bày ra vẻ mặt giống như thật sự muốn xây một pháo đài. Mọi người rì rầm nói chuyện, Daniel tranh thủ dịch lại mấy lời nói của mình cho Darren nghe. Darren hiển nhiên cũng thấy mấy câu đùa của Daniel rất thú vị, anh bật cười rồi tự nhiên đưa tay xoa đầu Daniel. Vài người hết nhìn Seongwoo rồi đến nhìn Daniel đầy ẩn ý, Daniel không buồn gạt tay Darren ra mà để yên cho anh vuốt mấy sợi tóc đã xù lên của mình.

Seongwoo nhìn lên bản vẽ khu đất trên màn hình mà không hiểu được gì. Anh chỉ nhìn và nhìn như vậy, đến khi Darren đưa một cây bút lên ra hiệu mình có điều muốn nói Seongwoo mới dứt ánh mắt ra.

"Vì sao lại là mảnh đất này? Cô chắc chắn rất giàu, người giàu ngày nay đều có xu hướng chuyển tới vùng ngoại ô nhiều cây cối để có diện tích làm vườn cây trong biệt thự. Mảnh đất này quá nhỏ, hơn nữa...", anh chỉ vào góc ảnh, "bị lẹm mất một phần. Lại là nền của một căn nhà cũ, phải lo giải tỏa mặt bằng mới được thi công."

Giọng nói của Darren so với Seongwoo còn ấm áp hơn. Daniel ngẩn ngơ dịch lại ý anh cho những người còn chưa hiểu, Michelle mỉm cười.

"Đó là tài sản duy nhất tôi không phải giành quyền thừa kế."

Ngôi nhà đã cũ nằm trong một khu dân cư ở cạnh khu nhà giàu lâu đời nhất của thành phố là do bà nội của Michelle để lại cho cô. Còn căn biệt thự đất tiền mẹ và em trai cô đang ở, cả cổ phần của MI Michelle đang nắm trong tay, tất cả đều là cô phải nỗ lực giành lấy dù di chúc của bố đã viết tên cô rõ ràng. Seongwoo thở dài, anh cố gắng tập trung vào bức ảnh hiện trạng mảnh đất trên màn hình máy chiếu. Ngôi nhà cấp bốn trông có vẻ như sẽ đổ ập xuống bất cứ lúc nào nằm trơ trọi trong khu vườn ngập đầy cỏ, chỉ cần hai ngày làm việc thì cơ bản mặt bằng sẽ về nguyên dạng. Cái khó ở đây là mảnh đất có ý nghĩa với Michelle nhiều như thế, làm sao để xây ra một căn nhà không phá hỏng đi kí ức của cô.

Giờ nghỉ giải lao, Daniel lại đi pha cà phê cho mọi người. Darren hứng thú đi theo, vài người còn lại trong phòng họp chụm đầu bàn tán. Cứ tưởng rằng Kang Daniel mặt dày muốn quay lại với Ong Seongwoo vì anh là kiến trúc sư có tiếng, không ngờ trong vòng thân thiết của Daniel lại xuất hiện một chàng trai mặt nào cũng hơn Seongwoo. Seongwoo tựa vào ghế rồi nhắm hờ đôi mắt cay xè, nghe không sót bất cứ một lời bàn tán nào của đám người nhiều chuyện. Anh biết về Darren qua những lời Seo Kangjoon kể chứ không bao giờ tìm kiếm tên của Darren, đến hôm nay gặp mặt mới biết thì ra trên đời có người hợp với Daniel như thế. Darren và Daniel biết nhau đã bốn năm có lẽ, nếu không là yêu đương thì chắc chắn cũng thân thiết hơn bạn bè. Uống say còn gọi tên người kia yếu mềm dù chưa từng gọi mình một câu tương tự, Seongwoo thở dài bóp trán cố gắng dìm đi cảm giác thất bại trong anh. Đã đi đến nấc thang gần như cao nhất trong sự nghiệp, kí ức về những ngày cực khổ kéo dài luôn làm Seongwoo

thấy tự ti khi đứng trước Daniel bây giờ. Kang Daniel sinh ra là một tia nắng, cũng luôn sống trong ánh mặt trời. Còn Darren Bonnet, bản thân anh như mặt trời rực rỡ. Seongwoo nhìn đi nhìn lại chỉ thấy mình giống như một cơn mưa.

Cửa phòng họp bật mở. Darren dùng lưng giữ cửa cho Daniel bước vào, trên tay hai người là hai khay cà phê bốc khói. Daniel và Darren phân phát mấy chiếc cốc giấy cho mọi người, vài cô gái trẻ thẹn đỏ mặt khi Darren hơi cúi người mời cà phê cùng một nụ cười để lộ lúm đồng tiền duyên dáng. Phòng họp có mười hai người lại chỉ có mười cốc cà phê được phát, Daniel và Darren quay về chỗ ngồi khi trước mặt Seongwoo và Jisoo đều không có cốc cà phê nào. Michelle khuấy cà phê rồi ngửi mà không uống vì sợ lem mất màu son đỏ, cô cười nhạo Daniel:

"Hẹp hòi đến vậy là cùng, cốc cà phê mời người yêu cũ cũng không mời nổi?"

Daniel không né tránh câu nói đùa của Michelle, cậu xoay chiếc cốc của mình rồi nhẹ nói:

"Jisoo bị đau dạ dày nên không thể uống, còn Ong Seongwoo không thích uống cà phê em pha."

Daniel một lần nữa dịch lại câu mình vừa nói cho Darren nghe. Anh nghe xong thì nhún vai rồi nhào người qua lấy cốc cà phê của Michelle uống tiếp.

"Anh thích là được rồi."

Lòng Daniel chùng xuống. Nếu Darren biết có một thời Ong Seongwoo chấp nhận làm mọi việc chỉ để được uống cà phê Daniel pha, không biết anh sẽ nghĩ gì.

Seongwoo vẫn nhắm hờ mắt, một ngón tay anh gõ nhẹ trên thành ghế. Phải xây một ngôi nhà thế nào cho ra dáng một ngôi nhà khi mà chủ nhân của nó không muốn có chồng cũng không muốn có con? Cà phê thì quên đi, Daniel nếu có lỡ tay đặt cốc cà phê xuống trước mặt hỏi rằng có muốn uống hay không, có khi anh lại xây nên một ngôi nhà vừa đúng tiêu chuẩn dành cho gia đình hạnh phúc.

--

Seongwoo trằn trọc mấy đêm, cuối cùng vì câu "pháo đài gai nhọn" của Daniel mà anh bùng lên ý định về một ngôi nhà hoàn hảo dành riêng cho Michelle chứ không phải là ai khác. Ngày họp bàn phương án thiết kế, Daniel vừa nhìn đến bản phối cảnh trên màn hình đã rung mình nổi gai ốc rồi sau đó cố gắng giấu đi một nụ cười tự hào. Ngôi nhà hình lục giác đỉnh nhọn chỉ có tầng trệt cùng một gác lửng giống như những ngôi nhà cho người độc thân thường thấy, điểm đặc biệt chính là vật liệu xây nên ngôi nhà: sáu mặt cạnh lẫn mái nhà đều lợp kính pha lê, những chi tiết trong nhà cũng chủ yếu cũng làm bằng vật liệu trong suốt.

"Tôi nghĩ sẽ dồn chỗ khó cho bên nội thất, nhưng nếu nói về một ngôi nhà rất Michelle, tôi chắc chắn sẽ nghĩ đến ngôi nhà như thế này."

Seongwoo đứng trước máy chiếu nói ngắn gọn một câu. Mọi người vẫn còn ngẩn ngơ nhìn ngôi nhà lộng lẫy vì ánh sáng trên màn hình, rồi đột nhiên Soyoung, cô gái tỏ tình với Daniel đưa tay nói:

"Thầy có thể nói rõ hơn về ý tưởng thiết kế được không ạ? Nó làm em nghĩ đến cung điện của Nữ hoàng Tuyết, nhưng nếu là ở thời điểm này thì có một vấn đề: nói đến cung điện của nữ hoàng Tuyết, chắc chắn rất nhiều người sẽ có liên tưởng về lâu đài của Elsa trong phim hoạt hình. Nó làm giảm đi khí chất của giám đốc Jang, vì bây giờ chỉ cần nhắc đến cung điện đó người ta sẽ chỉ nghĩ đến trẻ con."

Mọi người gật gù nghĩ ngay đến lâu đài trong bộ phim hoạt hình được chiếu cách đây không lâu, chỉ riêng Seongwoo vẫn cười và Daniel gõ bút chì vào mặt bàn liên tục, mắt cậu chăm chú nhìn vườn hoa hồng đỏ trong bản phối cảnh. Michell định ra hiệu cho Seongwoo nói tiếp, Daniel đã nhẹ lắc đầu rồi lên tiếng:

"Cái này không phải lấy ý tưởng từ cung điện của nữ hoàng tuyết. Vẫn là cổ tích, nhưng là chiếc lồng kính đựng bông hồng đỏ ở trong Người đẹp và Quái vật thì đúng hơn. Đó cũng là lí do nhóm nội thất sẽ gặp khó khăn. Khi nói đến một ngôi nhà hoàn toàn làm bằng kính, người ta sẽ nghĩ đến nội thất đơn sắc trắng đen hoặc xanh nước biển. Như Go Soyoung nói, những màu sắc đó dễ dàng làm liên tưởng đến một khối băng. Nhưng nội thất trong ngôi nhà này chắc chắn phải đi quanh các sắc độ khác nhau của màu đỏ. Rèm cửa lại không được dùng màu đỏ, nó không phải là màu sắc tốt cho một ngôi nhà mang kỉ niệm và dùng để nghỉ ngơi."

Hoàn toàn là một cử chỉ tự nhiên, Seongwoo mỉm cười đưa nắm tay phải hướng về phía Daniel. Daniel không mất đến một giây sau cũng đã nắm nhẹ vào tay anh, quả nhiên vẫn là cậu hiểu rõ thiết kế của Seongwoo nhất. Ánh mắt vừa chạm nhau rồi gặp được nụ cười trên môi người kia, cả Daniel lẫn Seongwoo đều ngại ngùng dừng lại. Seongwoo ho lên một tiếng, anh quay lại bàn thuyết trình rồi bổ sung một chút vào điều Daniel đã nói sau đó chuyển qua chi tiết bên trong ngôi nhà.

Cho đến cuối buổi họp, mọi người đều bị cuốn vào chung một suy nghĩ rằng ngôi nhà là do Seongwoo và Daniel cùng lên ý tưởng chứ không phải chỉ một mình Seongwoo. Hai người làm việc nhịp nhàng đến đáng ngạc nhiên, Daniel đặt câu hỏi hoàn toàn không phải để làm khó Seongwoo mà gợi mở thêm cho anh nhiều vấn đề giúp củng cố lòng tin của mọi người. Một vài lần Daniel trả lời câu hỏi người khác đặt tới, có lúc Seongwoo nói về phương án nội thất anh đã mơ hồ nghĩ ra. Daniel lại bổ sung vào như thể ngôi nhà đã bước từ bản vẽ ra trước mắt hai người, khi chưa ai kịp định hình về nó.

Đúng là hổ mọc thêm cánh, Michelle Jang nghĩ thầm. Hai con người từng khác nhau đến gần như đối lập, cuối cùng lại bổ sung hoàn hảo cho nhau không hề có một khiếm khuyết nào. Một bộ não nghĩ ra một vấn đề và dùng lí lẽ

thuyết phục người khác bao giờ cũng sẽ khó hơn hai. Vấn đề nằm ở chỗ kiến trúc không giống như một công trình khoa học cơ bản, mỗi người đều áp đặt ý thích cùng cá tính của bản thân vào trong ngôi nhà mình vẽ. Hiếm có hai người nào lại có thể hiểu và trình bày chính xác đối phương muốn làm gì như Seongwoo và Daniel thể hiện ra, bộ não kinh doanh của Michelle chưa gì đã nghĩ đến chuyện MI sẽ bách chiến bách thắng nếu như hai người gộp thành một đội đi giành công trình.

Buổi họp kết thúc, Go Soyoung đi tới bên Daniel. Cô chào Darren rồi nói với anh mấy câu, sau đó lại kéo nhẹ áo của Daniel. Daniel nhướn mày rồi cúi đầu xuống ngang tầm của cô, cậu ngẩn ra khi nghe Soyoung nói nhỏ:

"Em rất tiếc vì anh và thầy đã chia tay. Suốt cả buổi họp hôm nay em đã nghĩ nếu là anh và thầy cùng nhau thì có thể chống lại cả thế giới."

Soyoung đi ra khỏi phòng họp rồi mà Daniel vẫn mân mê tập tài liệu vừa được phát trong tay. Chính là vì không thể cùng nhau nên mới bị cả thế giới xua đi, cậu lắc đầu rồi đẩy Darren ra cửa. Darren im lặng bước hai bước thì lại quay vào.

"Chờ anh một chút. Anh muốn nói chuyện với Jang."

Lo lắng của Darren khi nói rằng Daniel và Seongwoo chỉ cần ở cạnh nhau là sẽ tiếp tục quay về dày vò nhau quả nhiên không thừa, hai người còn hợp nhau hơn cả những gì anh đã nghĩ. Không hoàn toàn để ý đến Daniel và Seongwoo, anh thỉnh thoảng lại liếc tới chỗ Kim Jisoo đang ngồi cạnh chiếc ghế trống vốn là dành cho Seongwoo ở đó. Về mặt cô hoàn toàn bình thản, đôi môi vẫn hiện lên một nụ cười nhưng trong vài giây rất ngắn Darren cúi xuống nhặt chiếc bút chì rơi xuống đất, anh liếc thấy bàn tay với những ngón thon dài đẹp đẽ đang bấu chặt lấy đầu, chặt đến nỗi khớp ngón nổi gồ lên. Ngẩng đầu vẫn nhìn thấy nụ cười của Jisoo, Darren lặng lẽ nghĩ về sự sâu sắc phụ nữ có thể nghĩ đến khi muốn giành lại người đàn ông mà cô ta tưởng là của riêng mình. Nghĩ đi nghĩ lại, anh thấy mình vẫn nên thỏa thuận với Michelle để rút khỏi dự án, dù điều đó bây giờ là rất khó.

Darren đi rồi, Daniel đi thẳng xuống tầng hầm. Đứng cạnh ô tô rồi rút ra một điều thuốc trong túi kẹp giữa hai kẽ tay, Daniel mông lung nghĩ về cuộc họp vừa xong. Seongwoo vẫn xuất sắc như xưa, Daniel lại đột ngột nhận ra rằng mình đã đi một bước rất dài từ khi nào không biết. Ở nước ngoài chủ yếu là học hội họa, tất cả những kiến thức và kiến trúc và nội thất cậu thu thập được đều là tự học trên mạng cùng với đồng sách Seongwoo để trong nhà mấy năm về trước. Thì ra khi đó, Daniel không hề dậm chân tại chỗ như chính cậu vẫn tưởng. Cuộc sống tưởng chán chường lặp đi lặp lại mỗi ngày nhưng kiến thức lại được thu nạp thêm vào đầu không ít mà Seongwoo lại góp rất nhiều công vào đó. Anh kiên nhẫn dùng kỹ thuật giải thích vì sao mấy ý tưởng hay ho của Daniel lại không thể thực hiện được, nhưng thỉnh thoảng lại kéo cậu đi xem một chi tiết do chính Daniel đề xuất ra xuất hiện trong các công

trình anh xây. Kim Namjoon nói rằng cậu không có gì đột phá mà thế giới không ngừng đi lên, rõ ràng cả hần và cậu đều chỉ nhìn vào những bức tranh mà không nghĩ đến điều gì khác hơn.

Chưa đầy một năm ở cạnh Seongwoo làm công trình khu chung cư, Daniel cũng đã nhận được nhiều hơn những điều đáng ra mình được nhận. Seongwoo bận làm rất nhiều dự án khác, anh rõ ràng lạnh nhạt xa cách với Daniel nhưng bằng một cách thần kì nào đó, Seongwoo vẫn dạy được Daniel. Hai người từ tranh cãi lúc đầu bỗng nhiên xoay chuyển thành tôn trọng ý kiến của nhau, rồi không biết từ bao giờ đã trở thành bổ sung cho nhau từng chi tiết nhỏ. *Em làm rất tốt*, Daniel nhớ Seongwoo đã nói câu đó trong ngày cuối cùng hai người nói chuyện với nhau. Seongwoo trước đây chưa một lần nói với Daniel câu đó, Daniel đột ngột bật cười. Miệng nói nhớ giảng viên Ong Seongwoo trên giảng đường môn lịch sử kiến trúc, lại không ý thức được rằng giảng đường của Ong Seongwoo một năm qua đã thu hẹp lại chỉ dành cho một sinh viên duy nhất là mình.

Daniel lần tìm trong túi dù biết không có chiếc bật lửa nào, đột nhiên có bàn tay nhỏ nhắn với mấy móng tay sơn hồng nhạt chìa ra trước mặt cậu một chiếc bật lửa rất quen. Kim Jisoo đứng trước mặt Daniel, trên tay cô là chiếc bật lửa được Minho tặng cậu tưởng đã làm mất từ lâu.

Daniel cầm lấy chiếc bật lửa xoay vài vòng rồi cất vào túi. Jisoo đợi lâu không nghe Daniel nói, cô sốt ruột cất tiếng lạnh lùng:

"Anh không hỏi vì sao tôi lại có nó sao?"

Daniel nhún vai. Không việc gì cô phải đưa tới đây, đã đưa tới tất nhiên sẽ tự khai báo nguồn gốc. Quả nhiên chưa đầy một phút sau Jisoo đã tự khai ra mọi chuyện, theo một cách khác với những gì Daniel đáng ra cần phải nghe.

"Tôi lấy lại từ nhân viên phục vụ của Downpour. Anh đánh rơi ở đó trong những ngày chờ Seongwoo tới."

"À... ", Daniel cười mỉm. "Trên đó không viết là "của Kang Daniel", em trả tôi làm gì?"

Một câu sơ sạ Daniel nói cũng đủ làm cho tai Jisoo đỏ bừng. Đáng ra chỉ cần nói rằng phục vụ nhặt được ngay sau khi Daniel rời đi nên biết được là của cậu, nhưng vì nói dối nên Jisoo không nghĩ được điều gì khác.

"Dù sao cũng cảm ơn em. Em có chuyện gì ngoài chuyện bảo tôi phải tránh xa Ong Seongwoo không? Nếu không có, tôi nghĩ giữa chúng ta cũng không có gì để nói."

Cứ đi về mà cùng anh ấy sống hạnh phúc đến cuối đời đi.

Tưởng rằng Jisoo sẽ tiếp tục cứng rắn, Daniel không ngờ được ngay sau khi nghe Daniel nói câu đó, Jisoo đã hướng về phía cậu cúi đầu.

"Kang Daniel, anh có thể rút khỏi dự án lần này không? Seongwoo khi không có anh vẫn luôn sống rất tốt, cũng cười rất nhiều. Vậy mà thời gian vừa rồi anh ấy luôn sống ở công ty, thậm chí không về nhà một lần. Anh có cuộc sống riêng của anh rồi, anh có thể buông tha để cho Seongwoo có một cuộc sống bình thường được không?"

Tôi cũng không thể sống bình thường, ai thương xót cho tôi?

Nhưng mà Jisoo rất biết cách nói chuyện, cô không hề nói đến một từ nào có nghĩa là "vì cô", tránh xa Seongwoo chỉ là "vì anh ấy". Daniel cho tay vào túi lại lấy chiếc bật lửa ra đốt điếu thuốc đang cầm trên tay. Lâu ngày không hút thuốc, khói vừa xông lên mũi cậu đã phải nhả bớt ra để tránh một cơn ho. Một tay quạt cho làn khói mỏng tránh khỏi Jisoo, tay kia Daniel vút điếu thuốc xuống đất rồi dùng mũi giày nghiêng thẳng.

"Em yêu anh ấy thì cần biết chấp nhận quá khứ của anh ấy. Quá khứ ở đây không phải là chuyện tôi yêu anh ấy, mà là chuyện anh ấy và tôi có rất nhiều mối liên hệ chung nhau. Tôi tham gia vào dự án này là vì đề nghị của Michelle và Seongwoo cũng vậy, không thể vì một câu nói của em mà bỏ đi tình cảm tôi dành cho Michelle được. Và cho đến lúc này tôi chưa làm việc gì quá phận, em tìm tôi mà hạ mình nói mấy lời đó để làm gì?"

Jisoo cười cay đắng, hai người có đúng là chưa làm gì? Hai người đứng cùng nhau trong phòng họp, mắt không nhìn nhau nhưng tay cầm bút rồi xoay một nửa đường sau đó dừng lại cũng giống nhau, không buồn để ý đến bản kế hoạch trên bàn mà nhìn vào phối cảnh đã có thể bổ sung cho nhau từng chi tiết nhỏ nhất không tồn tại trên màn hình chỉ riêng hai người hiểu. Thậm chí, không biết Daniel có để ý không nhưng mà Jisoo thì có, cả Daniel lẫn Seongwoo đều có chung một kiểu đẩy kính kì lạ: Không phải cầm bên gọng kính, không phải đẩy từ sống mũi, Seongwoo dùng tay trái còn Daniel dùng tay phải, cả hai người đều ấn vào đuôi gọng kính để chỉnh lại vị trí cặp kính của mình. Những thứ chỉ riêng hai người có chung nhau đến hai người còn không nhận ra nhưng Jisoo thì đã biết và chỉ nghĩ đến cũng thấy sợ hãi. Trước đây có thể Seongwoo còn đẩy Daniel ra xa khỏi mình, nhưng giờ đây khi ánh mắt anh nhìn Daniel không còn gay gắt nữa mà chỉ có day dứt khó nói, mọi chuyện đã khác đi nhiều.

Daniel tiếp tục nói khi Jisoo đã đứng thẳng người nhưng vẫn cúi đầu ừ ừ. Những người con gái bước qua đời bọn họ không biết đã phải chịu thứ đày đoạ gì mà luôn tự làm khổ mình. Cậu lại nhớ tới Joo Hyemi, ánh mắt nhìn Jisoo nổi lên một tia thương xót.

"Tôi đã từng kể cho em chuyện ngày trước từng có một cô gái nói với tôi hãy tránh xa Seongwoo ra vì cô ấy yêu anh ấy, em còn nhớ không? Con gái các em rất kì lạ, nếu như anh ấy yêu em, anh ấy sẽ tự động tránh xa tôi thôi. Tôi chưa từng là nguy cơ nếu như anh ấy yêu em đủ sâu nặng. Nhưng mà em biết không, lần này tôi đã mệt rồi."

"Kim Jisoo, có điều này tôi chưa từng nói với ai. Bốn năm trước khi còn ở nước ngoài, mỗi ngày tôi đều nhớ anh ấy, đều làm việc đến chết, thỉnh thoảng lại bị đánh mắng bị chửi bới, rất nhiều ngày không có đủ tiền ăn. Nhưng không có một mỗi nào lúc đó có thể so sánh với một mỗi lúc này được. Đứng trước người mình yêu mà biết rằng không được phép yêu, đứng trước người yêu mình và tự nhủ rằng nên cho mình một cơ hội nhưng lại không thể yêu người đó, tôi mệt mỗi lắm. Tôi đã buông một tay rồi, em làm ơn đừng chạy đến nói với tôi những điều tôi đã biết có được không? Ong Seongwoo của em anh ấy ghét tôi còn không hết, Darren của tôi anh ấy vì tôi mà làm bao nhiêu việc, không phải em và mọi người đều thấy rồi sao? Anh ấy hứa gì với em thì em tới đòi anh ấy thực hiện cho em, em ăn vạ ở chỗ tôi làm gì?"

Không ai tranh giành một Ong Seongwoo đã nói sẽ cùng em già đi nữa đâu.

Daniel không để Jisoo nói gì thêm, cậu vào ô tô rồi đóng kín cửa xe nghe nhạc. Không khí trong xe ngọt ngào, lạ tình dầu ướp không khí thành mùi cam rất nồng. Chờ mãi không thấy Darren đi xuống, Daniel bắt đầu thấy khó chịu, rồi cậu càng khó chịu hơn khi Darren lái xe về tới xưởng vẽ mới vui vẻ nói:

"Anh vừa nói chuyện với Jang, cô ấy đồng ý để chúng ta rút khỏi công trình này."

Daniel đứng sững lại trước cửa nhà, cậu quay sang hỏi lại:

"Chúng ta?"

"Ừ, là chúng ta. Sau này có cơ hội sẽ làm công trình khác."

Daniel nhìn Darren như vài năm rồi mới nhìn rõ khuôn mặt anh. Mấy vết đỏ bắt đầu xuất hiện ở cổ rồi đến tai, Daniel nghiêng răng nói khẽ:

"Sao anh không hỏi ý kiến em?"

"Anh hỏi em sẽ đồng ý sao?"

"Anh biết em sẽ không đồng ý nhưng anh vẫn làm?"

Darren không nói gì, anh buông mình xuống tấm phản đang phủ đầy hoa muồng hoàng yến vàng rực rồi tháo bớt một cúc áo.

"Anh xin lỗi vì tự quyết định, nhưng mà..."

Daniel không nhin nổi nữa. Cậu vút mạnh chiếc cặp da trên vai mình xuống mặt đất lún phún cỏ. nắp cặp bung ra, giấy tờ vẽ ngôi nhà của Michelle bay tung trong gió, một cây bút mực tóe ra làm loang mấy vệt màu tím đen lên tờ giấy trắng tinh. Cậu gào lớn đến nỗi Peter đang chơi trên phản giật mình chạy trốn còn Minho ở sau xưởng cũng phải lật đật chạy ra nhìn.

"Rốt cuộc các người bị làm sao vậy? Một người nói rằng hận tôi sau đó vẫn để yên cho tôi tới gần, đến lúc tôi tới gần thì đẩy tôi ra? Nói tôi tránh xa Ong Seongwoo, không phải tôi đã chuyển đi nơi khác rồi sao? Nói tôi đừng suy nghĩ nữa nhưng lại ép tôi suy nghĩ đến? Tôi sống vì bản thân mình, làm một công trình vì mình muốn làm tức là sai sao? Anh nói đi, Bonnet, tôi sai ở đâu?"

Daniel tức tối chỉ thẳng tay về phía Darren, ráng chiều hắt thêm màu đỏ lên khuôn mặt nhẵn nhúm của cậu. Muốn khóc đến nghẹn nhưng không có nước mắt để khóc, Daniel thở gấp rồi nghiêng răng nhìn anh. Darren ngay lập tức đứng dậy, anh chộp lấy cổ tay của Daniel nói chậm từng từ:

"Kang Daniel, anh không biết những người khác muốn gì ở em, nhưng những gì anh làm là vì cái gì em không biết sao? Đương nhiên là vì anh yêu em, còn lý do khác không? EM nghe cho rõ, là vì anh yêu em, chỉ có vậy thôi."

Xoảng một cái, chiếc chậu sắt đựng nước màu Minho đang bưng trên tay rơi xuống. Darren và Daniel đều quay đầu nhìn lại, Minho nhặt lấy thau che mặt mình nói ồm ồm "hai người cứ tự nhiên" rồi đi lẫn vào nhà. Cũng chẳng còn hứng để nói tiếp vì Minho cứ đi một bước là đụng tường một lần, Daniel mệt mỏi lắc cổ tay khỏi bàn tay hộ pháp của Darren rồi ngồi xuống ôm đầu.

"Em xin lỗi. Em biết anh muốn tốt cho em, nhưng chẳng phải em mới là người biết điều gì tốt nhất cho mình sao? Em đang cố gắng quên đi, mọi người lại đào lên rồi khoét sâu vào sau đó bảo em không quên được là thứ logic gì?" Darren lắc đầu, người ngoài cuộc lúc nào cũng nhìn rõ hơn người trong cuộc. Anh không nói thêm nữa mà cúi nhặt mấy tài liệu vương vãi trên mặt đất. Kiểm tra tập tài liệu để xem mực đã làm hỏng bao nhiêu, Darren phát hiện ra ở góc trên và dưới mỗi tờ đều có một chữ viết tay của *ai đó* bằng ngôn ngữ anh không thể hiểu. Anh cau mày cuộn tròn tập tài liệu rồi nhét vào túi quần.

"Cái này hỏng rồi, cũng không cần nữa. Vào chuẩn bị đi, bọn trẻ sắp đến rồi."

"Còn chuyện..."

"Chuyện anh yêu em là anh yêu em thôi, anh không cần em xin lỗi."

Seongwoo nghe tin Daniel cùng Darren rút ra khỏi công trình khi chưa đề xuất cả phương án thiết kế, anh không hề ngạc nhiên. Thay vì hỏi lý do, Seongwoo chỉ nói rằng mình sẽ lo luôn cả phần nội thất rồi cố gắng nghĩ xem nếu là Daniel thì cậu sẽ nghĩ như thế nào.

Lee Jinki gọi điện cho Seongwoo vào một buổi trưa nóng nực. Lúc đó anh đang ở căn tin gấp lên gấp xuống mấy gấp đồ ăn nguội ngắt, mắt vẫn chăm chăm nhìn về bản vẽ để xem có phương án nội thất nào khả quan nhất cho công trình của Michelle. Jinki nhờ Seongwoo đưa cô con gái nhỏ của mình đến một địa chỉ ở gần MI, bảo rằng cô bé cần đến một lớp học vẽ nào đó mà anh lại có việc bận ở công trường.

Biết rằng Jinki thương con gái cũng biết rằng cô bé rất thích vẽ, Seongwoo ngần ngừ vài giây rồi đồng ý. Sau giờ làm, anh lái xe về thẳng khu nhà cũ kĩ dành cho công nhân ở gần chợ đầu mối của thành phố rồi đưa cô bé đi ăn. Cô gái nhỏ của Jinki tên là Joomi rất giống bố, Seongwoo vừa chống cằm nhìn cô bé thích thú ăn chiếc bánh kem nhỏ vừa cười nghe cô kể về thầy dạy vẽ của mình. Từ lúc nghe Jinki nói về một xưởng vẽ, anh đã nghĩ ngay đến ngôi nhà của Daniel. Joomi nói rằng Darren là một thầy giáo rất tốt, anh đang dần dần học theo ngôn ngữ của bọn trẻ và thỉnh thoảng lại nói ra vài câu rất buồn cười. Daniel thì ngoài vẽ đẹp và vui vẻ ra còn thường xuyên tổ chức tiệc ở xưởng vẽ.

"Thầy Daniel nấu ăn rất ngon!", Joomi vừa khoan khoái uống một ngụm nước quả vừa nói tiếp, "nên cháu không được ăn no, thầy lại hứa hôm nay sẽ vào bếp."

Seongwoo cười, anh đẩy chiếc bánh hoa quả còn nguyên trước mặt mình về phía Joomi rồi gật đầu nói:

"Ừ, chú biết thầy Daniel nấu ăn ngon, nên Joomi phải ăn phần này giúp chú. Một chút nữa đến xưởng vẽ, chú sẽ ăn giúp phần của Joomi có được không?"

Joomi phụng phịu nói rằng mình thật sự không thể nhường cho ai đồ ăn của thầy Daniel nhưng cuối cùng vẫn ăn hết hai phần bánh kem. Seongwoo lái xe đến gần xưởng vẽ thì dừng lại trước một bãi đỗ ở siêu thị, anh dắt Joomi

đi dọc vỉa hè, len qua một con đường nhỏ rồi có hơi chững lại trước đường hầm cây xanh mượt hiện ra cuối đường.

"Chú, nhanh một chút, qua hết mấy bậc thang này là đến nơi rồi!"

Joomi chạy trước vài bước rồi vẫy tay rồi rít. Seongwoo mỉm cười bước theo sau, trên tay anh còn xách giá vẽ cùng chiếc túi đựng bút vẽ của Joomi.

Bao nhiêu năm đã qua, ít nhất cũng nên có một lần không ở một chỗ đợi người đó quay về.

Bức tường gạch ở hai bên bậc thang được vẽ rất nhiều hình vẽ còn mới. Chỉ là hoa lá bình thường với những gam màu tươi sáng, Seongwoo vừa đi vừa dừng lại ngắm nhìn. Cô bé Joomi đã nhảy hai bậc một đến hết mấy nấc thang rồi đứng yên trên đó. Seongwoo đi tới vừa định hù Joomi một cái, Joomi đã quay lại rồi đưa một ngón tay lên môi làm ra vẻ thú vị, niềm vui làm gương mặt cô bé sáng bừng.

"Suýt, chú, dừng ở đây ở đây."

Joomi kéo Seongwoo qua một bụi hoa hồng lớn trước biển gỗ vẽ tên studio, anh không biết vì sao nhưng cũng chiều theo cô bé. Khi cả người đã khuất sau bụi hoa hồng, Joomi nghiêng đầu ra ngóng vào hàng hiên lát gỗ phía trước căn nhà xinh xắn. Seongwoo học theo cô bé, anh tò mò ngược nhìn.

Daniel đang ngồi trên tay vịn ở hàng hiên, từ khuỷu tay đổ xuống là một dải vàng trộn với màu xanh lá. Cậu đưa hẳn hai cánh tay về phía trước, vừa hứng nước từ vòi mà Darren hướng xuống vừa gào vang tên của Choi Minho. Chuyện là Minho mấy ngày nay có khắc một bức tượng, đến khoảnh khắc quyết định thì pha một chậu màu vẽ lớn định nhúng cả bức tượng vào. Peter và Rooney ở đó góp vui, rồi Rooney lại ngăn ngừ cho một chân vào trong chậu màu vẽ. Daniel lao tới chụp lấy ngăn không cho Rooney tắm cả người bằng màu vẽ, kết quả là người không nhanh bằng mèo, cậu bé được Rooney ra khi màu vẽ đã văng lên khắp áo cùng mặt mũi, từ khuỷu tay đến ngón tay cũng ngập sâu trong chậu màu.

Darren vừa cười vừa đưa ống nước ra trước mặt Daniel. Anh để yên cho Daniel hứng nước, còn mình cũng hứng một ít nước vào bàn tay rồi vuốt mấy vết màu trên má cậu. Xoa xoa mấy lần đến khi má Daniel sạch sẽ mà Darren vẫn chưa chịu buông ra, Daniel biết ngay người này lại đang muốn tranh thủ chọc ghẹo. Cậu giật lấy vòi nước phun lên người Darren rồi mới quay về rửa tiếp tay mình, chỉ là không ngờ được Darren vừa bị phun ướt hết người xong thì đột ngột ôm lấy má Daniel rồi cúi người hôn xuống.

Daniel mở to mắt vì bất ngờ, nhưng một giây sau cậu đã nghĩ, *hay là mình nên thử xem sao.*

Darren chỉ ấn môi mình lên môi Daniel mà không có cử động gì thêm, anh vừa định buông ra thì Daniel đã đưa một cánh tay còn dính đầy màu vòng lên cổ anh kéo lại. Sân vườn im ắng chỉ có Peter và Rooney đang nằm liếm lông cho nhau trên tấm phản đặt sẵn hơn mười chiếc giá vẽ lớn cùng mấy khay màu. Đám trẻ con lên xưởng học nói rằng muốn trồng hoa, Jisung hiểu quá rõ nên ném cho Daniel một gói hạt hoa cúc cánh bướm. Hoa chỉ mới mọc tầm hơn gang tay người lớn, mấy cánh lá nhỏ dập dềnh trong gió mùa hè. Ánh nắng vàng trong khoảnh khắc đẹp nhất của buổi chiều lạng lẽ chiếu lên hai người đang ngồi ở trên hàng hiên, khung cảnh đẹp đến mức Seongwoo nghĩ rằng mình không nên phá hỏng.

Seongwoo khó khăn lắm mới dứt ra khỏi bàn tay đầy màu vẽ của Daniel đang bám trên cổ Darren. Quỳ một chân xuống đất để ngang tầm với Joomi rồi quàng túi đựng bút chì vào cổ cô bé, anh đưa tay lên sửa vai áo bị lệch của cô rồi cười nói:

"Chú có việc bận phải đi trước, chút nữa Joomi tự vào chào thầy nhé."

Joomi đang hào hứng theo dõi hai người lớn ở trong kia thì đột ngột bị ngắt quãng, cô bé dụi mắt rồi kéo áo Seongwoo không cho anh đứng lên.

"Chú đã hứa sẽ ở lại ăn đồ ăn thầy Daniel nấu rồi mà? Chú ở lại đi, mọi người ở đây vui lắm."

Seongwoo lắc đầu, anh gỡ mấy ngón tay nhỏ của Joomi ra khỏi tà áo mình.

"Chú còn việc gấp ở công ty, nếu không làm sớm thì sẽ bị phạt. Giám đốc của chú rất hung dữ, dữ hơn cả cô giáo của Joomi. Lần sau chú sẽ tới chơi có được không?"

"Chú nói dối."

Joomi nhẹ nhàng nói ra câu đó, làm cho Seongwoo gượng đứng lên đã khựng lại ngay.

"Mỗi lần bố không muốn đi mua màu vẽ với cháu, bố cũng nói rằng bố có việc gấp ở công trường."

Seongwoo thở dài bất lực, một đứa nhỏ như Lee Joomi tưởng ngây thơ hóa ra lại nhạy cảm vô cùng. Anh vuốt tóc Joomi hai lần rồi nắm lấy vai cô bé. Nhìn thẳng vào đôi mắt trong veo cổ chấp của cô, anh cười rồi nói:

"Chú không nói dối. Chú phải vẽ cho xong một ngôi nhà, sau khi xây xong nhất định sẽ mời Joomi đến chơi. Ngôi nhà đó rất giống lâu đài của nữ hoàng Tuyết."

Joomi dường như mềm lòng vì lời đề nghị đó. Cô bé xốc lại chiếc túi trên vai vừa định bước vào thì Darren đã nắm tay Daniel bước ra khi nghe thấy tiếng người nói ở bụi hoa hồng. Seongwoo bối rối quay đi nhưng cũng không nơi nào còn chỗ trốn, cuối cùng đành phải đẩy Joomi bước ra khỏi bụi hoa. Gai hoa hồng cào rách một đoạn dài trên cổ

tay, trong cơn đau nhức ở trên tay lẫn trong lòng, anh đột nhiên nghĩ mình giống như một tên ăn trộm bị chủ nhà bắt quả tang phải ngại ngừng đứng ra xin lỗi.

Mười ngón tay của Darren và Daniel nắm chặt nhau không rời, nhưng khi vừa nhìn thấy người đang đứng ngoài tấm bảng studio được vẽ hoa hướng dương rực rỡ, Darren rõ ràng cảm nhận được Daniel cứng đờ người muốn rút tay ra. Seongwoo lau cổ tay rướm vài giọt máu lên chiếc quần âu, anh vừa sờ đầu mũi mình vừa cười nhẹ.

"Chào. Hôm nay Jinki bận, tôi đưa Joomi đến thay. Tối làm việc xong Jinki sẽ tạt ngang sang đón."

Daniel nhìn chăm chăm vào giọt máu đỏ thẫm làm thành một vệt trên chiếc quần âu màu cà phê của Seongwoo, cậu buột miệng nói:

"Anh đến lâu chưa?"

"À, hai chú cháu vừa mới đến xong. Bây giờ tôi có việc bận, Joomi..."

"Chú đúng là người nói dối."

Joomi cong đôi môi hờn dỗi. Suýt nữa đã tin chú kiến trúc sư là người thật thà nói chuyện có ngôi nhà như đó như lâu đài của nữ hoàng Tuyết, nhưng chỉ một chuyện đến trước đến sau thầy Daniel hỏi, chú cũng không trả lời thật lòng.

"Con và chú đến từ lâu lắm rồi, từ lúc thấy hai thầy yêu nhau trong đó."

Joomi vô tư chữa lại câu nói của Daniel, một ngón tay cô bé còn chỉ vào hàng hiên đang chổng chơ chiếc vòi còn phun nước để minh họa. Seongwoo đỏ mặt xoa đầu mình rồi nhú mày khi cổ tay vẫn còn chảy máu đọng lên tóc.

"Tôi còn phải chỉnh sửa một chi tiết trong công trình của Michelle nên bây giờ về công ty trước, xin lỗi vì làm phiền hai người. Joomi học ngoan, hôm khác chú nhất định dẫn Joomi đi xem lâu đài của nữ hoàng Tuyết."

Nói xong, anh quàng lại chiếc túi da lên vai áo sơ mi rồi quay đi nhanh chóng. Không quay đi cũng không thể làm gì khác, hai bàn tay kia còn đang nắm chặt tay nhau như thế, Darren đem so với Seongwoo chỉ có hơn chứ không có thua bất cứ điều gì kể cả là thời gian ở cạnh Daniel. Seongwoo sai mấy bước dài xuống khỏi hai hàng dẻ lò xo rậm rạp, đi ra con đường nhỏ rồi lòng vòng rất lâu mới đến chỗ gửi xe.

Nên đi đâu bây giờ?

Daniel nhìn trân vào bóng lưng Seongwoo biến mất khỏi mấy bậc thang xanh đen, cậu cắn môi không nói một lời. Darren nhìn cảnh đó, nghiêng đầu sang hỏi khẽ:

"Có muốn đuổi theo không?"

Hỏi là hỏi như vậy nhưng bàn tay anh cũng không buông ra. Daniel vừa chủ động hôn anh, dù là vì bất cứ lí do gì thì cũng không thể buông tay cậu. Daniel thần thờ lắc đầu. Đuổi theo làm gì chứ, thậm chí chẳng phải là hiểu lầm điều gì nếu như anh nhìn thấy cảnh vừa rồi. Seongwoo chỉ hiểu đúng những gì mình thấy, cậu cũng không có gì để giải thích vì mọi chuyện đều đã rõ mười mươi.

Đám học trò nhỏ lục tục đi tới, Darren vừa hướng dẫn pha màu vừa cố gắng nói vài câu giao tiếp thông thường. Daniel quay vào bếp lúi húi nấu mấy thứ đồ ăn để mừng buổi học màu đầu tiên, âm thanh và mùi vị của bếp tạm thời xua đi mọi suy nghĩ trong đầu cậu. Vậy nhưng cổ họng Daniel nghẹn lại khi vào giữa buổi tiệc nhỏ, cậu bưng đĩa đựng mấy xiên thịt Joomi thích nhất tới bên giá vẽ, cô bé tiếc rẻ lắc đầu.

"Hôm nay con không ăn được nữa rồi. Chú Seongwoo mua bánh cho con rồi nói chút nữa sẽ giúp con ăn hết đồ ăn thầy nấu, còn bắt con uống nước cam của chú vì chú sẽ tới nhờ thầy pha cà phê."

Daniel im lặng rất lâu, Joomi lại ngập ngừng nói:

"Con gói lại phần của thầy con để chút nữa bố mang về cho chú được không? Buổi chiều chú vẫn chưa ăn gì."

Daniel tỉnh lại từ trong những dòng suy nghĩ miên man mà dường như lại trống rỗng, cậu nhoẻn cười xoa đầu Joomi.

"Con gói đồ ăn về cho bố, thầy tự đưa đồ ăn tới chú giúp con."

Biết rằng rất có thể Seongwoo sẽ hất đổ cà phê mình pha cũng không ăn đồ ăn mình nấu, Daniel vẫn làm mấy chiếc bánh nhỏ và pha một cốc cà phê đặt vào hộp. Buổi học kết thúc lúc chín giờ, đến tận mười một giờ Daniel mới lên motor phóng về căn nhà ở trên con đường phía Tây.

Cả hai ngôi nhà đều tắt đèn đóng cửa, Seongwoo không nghe máy dù điện thoại anh đã đổ chuông. Daniel đập cửa rất lâu rồi vịn thử tay nắm, cậu bỏ tay ra rồi quay lại xe khi nắm phải chiếc tay nắm phủ một lớp bụi cộm lên tay. Chạy xe đến MI dừng ở ngoài nhưng không được vào trong vì không có thể nhân viên, bảo vệ quen mặt Daniel nói với cậu rằng Seongwoo đã lái xe đi từ sớm. Nửa đêm rồi không ở nhà cũng không quay về công ty, Daniel chạy đến Downpour nhưng ánh mắt chạm phải chiếc bàn trống trên ban công, cậu đã thất vọng quay ra. Đứng ở trước cửa bar tần ngần nhìn con phố trước mặt thảnh thơi có vài chiếc xe chạy vụt qua, Daniel mân mê mãi cốc cà phê

ngươi ngắt cho đến khi Darren gọi đến. Lúc đó Darren đang ngồi dưới ánh đèn sáng choang trong phòng vẽ của riêng mình, anh mở từ điển ra rồi gấp lại.

Ghép mấy từ đầu mỗi góc trang lại chỉ được hai câu ngắn ngủi.

"Anh cũng muốn uống cà phê."

"Nắm lấy tay anh lần nữa có được không?"

Anh nhìn dòng chữ nghiêng nghiêng rần rỏ chắc hẳn là của Ong Seongwoo một hồi, đánh vắn vài tiếng sau đó vo tròn tập tài liệu lấy từ chỗ Daniel vài ngày trước ném lẫn vào mớ giấy lộn trong góc nhà. Không phải anh ích kỉ, chỉ là Daniel cũng đã nói rằng cậu đang cố quên đi.

"Về nhà thôi, Daniel."

"Về nhà?"

"Ừ, về nhà thôi."

Nhà là ở đâu, Daniel không biết.

Thành phố bé thế này thôi mà lạc nhau một chốc cũng đã không thể tìm ra.

Một người chạy đi chạy về nửa thành phố, người kia thì ngồi lặng lẽ ở rạp chiếu phim. Chẳng biết làm gì cũng chẳng biết đi đâu, Seongwoo mua mười lăm chiếc vé xem phim rồi vào rạp ngồi nhìn màn hình nhòe nhoẹt mấy mảng màu mà không ý thức được mình đang xem phim gì. Mười lăm chiếc vé ở trên tay anh làm thành một xấp dày, nhân viên soát vé ngơ ngác khi thấy Seongwoo một mình ra vào liên tục, mỗi lần như thế trên tay anh đều cầm ba vé.

Hai vé hai người, hai vé hai bên.

Nếu đi một mình thì mua ba vé.

Rạp chiếu phim đêm khuya chỉ có lác đác vài người. Phim đang chiếu trên màn hình có lẽ là một bộ phim kinh dị vì một cặp đôi ở phía trước anh chốc chốc lại tựa sát vào nhau, cô gái dụi đầu vào cánh tay chàng trai còn chàng trai kia nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài của cô âu yếm. Seongwoo không đặt điểm nhìn ở màn hình, anh ngẩng đầu lên trần nhà nhìn luồng sáng từ máy chiếu chiếu tới màn hình lớn dưới kia. Những điều đã qua lần lượt xuất hiện như một bộ phim quay chậm. Ngày đầu tiên Daniel xuất hiện với hai chiếc dép lệch tông, vừa tiễn anh ra khỏi cửa thì đã gật

gà như bị ngốc với một bài nhạc rock. Những ngày cậu nằm lì trên sân thượng nhà anh không chịu xuống, vừa uống rượu vừa hát với mấy cây xương rồng. Ngày cậu đứng trước cửa nhà với một nụ cười rất tươi nói với anh rằng giáng sinh hạnh phúc, ngày hai năm sau Daniel trở lại đứng tại phòng họp trên tầng cao nhất của tòa nhà trên đảo ngâ ngẩn nhìn anh. Rồi đến những ngày yêu nhau, ngày Daniel ngủ quên trên sofa rồi hôm sau bị vẹo đầu không quay ra sau được, ngày sau rồi sau nữa cậu đều gối đầu lên chân Seongwoo ngủ không biết trời đất gì. Những ngày hẹn hò ở trong rạp chiếu phim rồi Seongwoo vừa ôm vừa kéo Daniel ra khỏi một bộ phim kinh dị, ngày ở trong thang máy bọn họ lén lút nắm tay rồi lại rời ra. Ngày đưa Daniel về ra mắt gia đình, cả bố cũng không nhận được cười khi nghe cậu khen mẹ lại bắt đầu bằng câu "bác đẹp trai quá", rồi ngày anh nói dối là đi công tác tỉnh xa, một mình chạy đến xưởng đúc gần ngoại ô để học đúc ra hai chiếc nhẫn không chuẩn kích thước nhưng nhìn lại rất giống kiểu Daniel thích. Ngày ba năm sau cậu trở về với một nhánh đinh hương dành cho cô gái của anh, ngày Daniel đau dạ dày đến không đi nổi mà Seongwoo chỉ có thể đi song song nhìn sang nhưng không chạm đến. Ngày cưới của Jisung Daniel từ cuối con đường trải hoa đi tới, đôi mắt nhìn anh say sưa như thể nhân vật chính là anh. Ngày Daniel gọi tên người kia khi đang ngủ mơ ở công trường, ngày Daniel ghé đầu say sưa bình luận về công trình với người kia bằng ngôn ngữ xa lạ, ngày bàn tay đầy màu vẽ của cậu níu lấy cổ người kia để cái hôn sâu hơn mà Daniel cũng chân thành nhắm mắt.

Seongwoo dụi mắt rồi không buông tay ra nữa. Anh đã thua rồi. Anh đã không còn nhớ được vì sao Daniel lại đi, cũng đã quên hết chuyện cậu rời anh đi khi anh không còn gì cả. Chuyện Daniel bỏ đi không còn quan trọng, tất cả những gì Seongwoo biết ngay lúc này chỉ là đã ba năm trôi qua, anh vẫn nghĩ môi của Daniel chỉ quen thuộc với duy nhất đôi môi của mình.

Chỉ đến khi tuyết rơi mới bắt đầu thấy nhớ mặt trời, Seongwoo không còn cách nào quay đầu lại nữa. Nếu như lúc này tới bên cậu rồi nói rằng quay về đi, nắm tay anh đi tiếp, có phải đã quá hạ tiện rồi không? Điều đó chẳng khác nào trước đây Daniel quay về đòi lại mất môi và bàn tay anh khi Seongwoo đã có Jisoo bên cạnh. Seongwoo lúc đó căm ghét Daniel nhường nào, lại nghĩ rằng cậu là một kẻ cố chấp ngu xuẩn, chỉ yêu cầu cậu tránh xa bạn gái của mình ra. Daniel đã có Darren ở bên, lúc này người thừa ra là anh chứ không phải là Daniel như một năm về trước.

--

Dạo này Seongwoo thường xuyên tới rạp xem phim vào lúc nửa đêm. Xong việc ở công ty rồi vẫn không thể ngủ, anh đi dạo quanh thành phố vài vòng rồi vào bất cứ rạp chiếu nào còn mở cửa. Rạp chiếu vắng hoe, những bộ phim trải dài từ hài nhảm cho đến hành động rồi chuyển sang kinh dị. Hình ảnh và âm thanh đều trôi tuột, nhưng ít ra không gian xung quanh anh sẽ có chút ồn ào.

Đêm nay cũng không có khác biệt gì nhiều, Seongwoo đặt bút xuống vào lúc mười giờ. Jisoo gọi điện hẹn anh đi ăn khuya, Seongwoo suy nghĩ hồi lâu rồi mua tới cho cô mấy thứ đồ ăn nhẹ. Không phải nghĩ rằng cần ban phát cho Jisoo một chút dịu dàng nên Seongwoo mới làm như thế, chỉ là anh đã quen bước vào cửa hàng gọi hai phần đồ ăn. Hai người ăn uống lặng lẽ ở chiếc bàn trong vườn nhà Jisoo, mấy con bướm đêm rập rờn bay quanh bụi cây do chính anh giăng đèn như ở quán cà phê của Jisung. Nói mấy câu chuyện nhạt nhẽo về công trình của Michelle vẫn cần giấy phép mới có thể xây vì ở trong khu nhà cổ, Seongwoo tránh tất cả những câu hỏi của Jisoo về cuộc sống gần đây của anh. Anh thay đổi nhiều, chính anh cũng biết, nhưng nếu biết tương đương với việc có thể ngăn chặn được vấn đề thì trên đời đã không còn mấy bài toán bất khả thi.

Jisoo không giữ Seongwoo lại mà tiễn anh về với một nụ cười trên môi. Từ nhà Jisoo, Seongwoo lái xe đến rạp chiếu phim gần đó. Đêm nay có hai bộ phim đề tài khá hàn lâm được chiếu, Seongwoo xem một chút rồi nghĩ *có lẽ Daniel sẽ thích*, sau đó cũng chẳng thấy được gì hơn.

Qua một đêm, mắt Seongwoo hằn lên tơ máu. Anh quay lại công ty vào năm giờ sáng, chỉ kịp thay áo đã phải lên công trường. Quá trưa Seongwoo chạy về công ty rồi vào họp ngay cho công trình ngôi nhà của Michelle. Tạm quên đi cơn đói cồn cào trong bụng, Seongwoo tập trung nghe tổ nội thất mới tham gia vào trình bày ý tưởng rồi chỉ lắc đầu chán nản. Kang Daniel là kiểu người đem một trăm ý tưởng thuộc thể loại giật đùng đùng màu sắc sặc sỡ ra cho người khác ngắm, mới nghe thì có chút ngán ngẩm nhưng chắc chắn trong một trăm ý tưởng đó sẽ có một phương án khả thi. Giám đốc sáng tạo của tổ thiết kế lần này có kinh nghiệm nhiều hơn nên bắt đầu từ phương án an toàn trước. Lần lượt những điều không có gì đặc biệt được nói ra, Seongwoo lựa chọn mãi vẫn thấy mình nên làm một mình. Tranh cãi chán chê trong phòng họp mà không để ý thời gian, đến lúc mọi người kéo nhau ra khỏi phòng thì trời vừa chuyển tối. Lại khoác vào mình bộ lễ phục, Seongwoo ngay lập tức đi đến một buổi khánh thành trung tâm triển lãm mới của thành phố ở bên cạnh bờ sông.

Buổi khánh thành kèm theo triển lãm tranh của các họa sĩ đang nổi trong nước, Seongwoo gặp rất nhiều người quen. Go Soyoung cũng đến dự cùng giáo sư của cô, một mình Soyoung lạc lõng giữa những người ăn mặc sang

trọng. Nhìn về mặt cô cựu sinh viên đó, Seongwoo không nhớ đến Daniel. Daniel bình thường là một người ăn mặc tùy tiện trừ những lúc cùng anh đi dự tiệc. Có thể vẫn có vài chi tiết nghịch ngợm hay đôi khuyên đeo trên tai làm người ta phải chú ý, nhưng khi đó Daniel mặc lễ phục với nụ cười tự tin như muốn đập lên cả thế giới để tới với Seongwoo. Anh biết cậu che giấu cảm xúc nhưng vẫn làm ngơ như chưa hề nghe đến một tiếng thở dài. Nứt vỡ giữa hai người có thể đã xuất phát từ tiếng thở dài đó, vì Seongwoo vô tâm không đặt cảm xúc của Daniel lên hàng đầu.

Vài người đến chào hỏi Seongwoo nhưng không ở lại lâu. Công trình này là do Gensler xây dựng, Seongwoo nhận được giấy mời hoàn toàn là một chuyện ngoài dự kiến. Nhân viên ở Gensler vài năm trước không phải ai cũng đều hiểu chuyện, ít nhiều người có ấn tượng không tốt về kiến trúc sư trưởng đem bán công trình cho công ty đối thủ rồi sau đó bị đuổi việc ngay. Seongwoo cũng không có tâm trạng nói chuyện với những người đó, nhưng anh đứng một mình chưa lâu thì Go Soyoung đã lò dò bước tới cạnh anh mỉm cười.

"Thầy cũng tới ạ? Hôm nay em có tranh triển lãm ở đây."

Seongwoo đưa ly ra rồi bật cười khi thấy trên tay cô là một ly rượu đựng thứ nước mà anh khá chắc là coca màu nâu cánh gián.

"Tôi vinh dự quá, được làm thầy giáo của họa sĩ Go."

"Thầy còn làm thầy giáo của người nổi tiếng hơn em mà. Hôm nay họa sĩ Kang Daniel cũng gửi tranh đến, thầy đã xem chưa?"

Seongwoo đã biết nhưng vẫn chưa đi xem. Anh đến đây cũng chỉ để xem một bức tranh kia, ngoài ra không vì điều gì khác. Seongwoo lắc đầu rồi uống một ngụm rượu nhưng sau đó lại không nuốt vào. Anh ra dấu tạm biệt Soyoung, nhanh bước ra hành lang rồi vội lấy từ trong túi ra một gói thuốc tráng dạ dày, loay hoay xé mở.

--

Daniel gặp lại Seongwoo khi anh vẫn đang dựa tường, cố gắng dốc ngược gói thuốc để thứ chất lỏng đặc sệt lạnh lẽo có mùi bạc hà chảy hết vào miệng. Seongwoo giữ yên gói thuốc vài giây rồi liếc mắt sang, sau đó nhanh chóng cất vớ thuốc vào túi, bước đi ngược hướng Daniel như không nhìn thấy cậu. Ở bên cạnh Daniel, Darren nhẹ siết tay rồi kéo cậu về phía khác. Đêm hôm đó sau khi Daniel bước lên mấy bậc thang có mùi lá khô trộn với mùi không khí tháng năm hơi ẩm, cậu gặp Darren đứng tựa cửa chờ mình. Không biết ai là người nói ra câu *chúng ta hãy thử đi*, nhưng nụ hôn buổi chiều do Daniel chủ động là thật và không có chút hiểu lầm nào, một câu Darren nói anh yêu em cũng không hề giả dối, không cần xác nhận cũng biết lúc này cả hai nên coi nhau là gì.

Quan niệm tình yêu của Daniel từ trước đến nay thật ra vẫn luôn luôn đơn giản, một khi đã xác nhận mình đang đi cùng ai thì sẽ toàn tâm toàn ý nghĩ cho người đó. Điều gì có thể bỏ lại đằng sau thì sẽ bỏ lại đằng sau, nếu chưa có người mới thì muốn dẫn vật hay làm khổ nhau ra sao cũng được, còn đã có người mới rồi thì phải đi cùng người đó mà không mang theo hung nhớ gì. Để quên được Seongwoo không phải là điều dễ dàng nhưng không thể vì không dễ dàng mà không thực hiện. Daniel dù trải qua bao nhiêu năm vẫn có lúc bốc đồng như lúc tự tin nhuộm mái tóc màu hồng đánh dấu quyết tâm chia tay bạn gái cũ, một ngày trước khi gửi tranh cho triển lãm, cậu lục lọi đồng tranh cũ rồi lôi ra bộ ba bức tranh ở sâu trong góc nhà. Kết quả nhỡ tiền, Seongwoo đi tới mảng tường lớn treo tranh của họa sĩ Kang Daniel, mắt vừa chạm vào bức tranh đầu tiên anh đã thấy cổ họng mình nghẹn đắng.

Bức tranh chỉ có kích thước chừng bốn mươi phân, ở cùng một bộ ba bức tranh được vẽ bằng ba tông màu riêng biệt. Hai bức tranh sau Seongwoo thấy lạ, nhưng bức tranh đầu tiên anh nhớ rất rõ ràng. Bức tranh đó có màu xám bạc không hề tươi vui như Daniel vẫn thường hay vẽ, có tựa đề ngắn gọn là "bầu trời" và ngày sáng tác – là ngày sinh nhật anh. Hôm đó trời nắng to, Daniel ở trong nhà lại vẽ ra một bầu trời buồn thiu như thế.

Bầu trời của Daniel được đem ra cho người khác xem rồi thậm chí là rao bán, Seongwoo nhìn nước màu được bảo quản rất tốt của tranh rồi khẽ cười. Anh đến gặp người phụ trách triển lãm đề nghị mua bức tranh, cô gái đó nói với anh rằng tranh đã bán cho Kim Namjoon ngay từ khi bắt đầu triển lãm. Kim Namjoon dạo gần đây không xuất hiện trước mặt Seongwoo trong những buổi tiệc nữa, đến lúc này anh mới chợt nhận ra. Không mất nhiều thời gian tìm kiếm, Seongwoo vừa đi một vòng đã gặp lại hần ở ngay trước *bầu trời*.

"Kim Namjoon."

Namjoon không quay lại, hần vẫn nhìn vào bức tranh với một nụ cười khó đoán. Rút bàn tay đang để trong túi quần ra, hần ngoắc nhẹ một ngón, Seongwoo không để tâm mà bước tới cạnh sóng vai hần không nói gì. Hai người chẳng hề nhìn nhau, Seongwoo nhìn chăm chú vào bức tranh đến nỗi có thể tưởng tượng được cảnh Daniel đưa bút quét từng vệt mây trên bầu trời xám đó. Chẳng thể trách được Daniel, mọi thứ đều là một vòng tròn có vay có trả. Seongwoo có thể đưa Jisoo tới Downpour ngồi ở chỗ hai người từng âm thầm, Daniel đương nhiên có quyền bán đi bầu trời của cậu ấy. *Bầu trời* không chỉ là bầu trời, bầu trời đó rõ ràng là anh.

Nhìn đã đủ lâu, Seongwoo lên tiếng:

"Tôi muốn mua nó."

Kim Namjoon nhướn mày nhìn Seongwoo, vẻ mặt hần mang rõ ràng một câu "biết ngay là thế."

"Cậu ít xem phim đúng không? Trong trường hợp này người ta vẫn hay nói "Tôi muốn mua nó bằng mọi giá, cầu xin anh hãy bán cho tôi, dù đắt gấp mười gấp trăm tôi cũng phải mua nó về."

Seongwoo nhếch môi cười.

"Tôi cò kè ngã giá với giám đốc của Gensler làm gì?"

Kim Namjoon không thiếu tiền cũng chưa bao giờ mủi lòng trước những lời cầu xin mùi mẫn, đương nhiên hắn sẽ là người quyết định. Kim Namjoon cười tán thưởng, hắn gõ ngón trỏ vào ly rượu trên tay rồi đột nhiên phát hiện Seongwoo không cầm theo ly rượu nào. Đáy mắt hiện ra một tia vui vẻ, Kim Namjoon cười nói:

"Muốn có bức tranh này đúng không? Đơn giản thôi, đợi tôi một chút."

Kim Namjoon đi ra khỏi phòng triển lãm bằng những bước dài. Chưa đầy năm phút sau, hắn quay lại, trên tay cầm theo một chai rượu mà mới nhìn qua Seongwoo đã phải nhú mày. Thứ rượu này không bao giờ xuất hiện trong những buổi tiệc khánh thành, rõ ràng là đồ do riêng Kim Namjoon cất giữ.

Kim Namjoon dùng mắt ước lượng ly rượu chân cao vốn dùng uống rượu vang rất nhẹ, sau đó nghiêng chai rót ra một chút. Hắn ghé mũi ngửi thử sau đó đưa về phía Seongwoo. Mùi rượu mạnh bốc lên làm dạ dày Seongwoo cồn cào, anh để ly rượu ngang thắt lưng rồi chờ Kim Namjoon ra giá.

"Chỉ bốn ly thôi. Cậu uống hết và thắng cược, tôi sẽ tặng cậu bức tranh này."

"Anh muốn cược điều gì?"

Kim Namjoon bấm một số điện thoại rồi lại cười.

"Cược đêm nay ai đưa cậu về. Thư kí Choi , gửi cho tôi số điện thoại của Kim Jisoo, trợ lý kiến trúc sư trưởng MI."

Seongwoo nghe Kim Namjoon nhắc đến tên của Jisoo liền ngay lập tức nói:

"Đừng đụng vào cô ấy."

Kim Namjoon có hứng thú với Daniel, điều đó Seongwoo có thể hiểu. Có thể vì trước đây anh quá yêu nên nhìn cả thế giới chỉ có một Kang Daniel đặc biệt, nhưng Seongwoo luôn tin rằng có lí do để người khác chú ý đến Daniel. Còn Jisoo chỉ là một cô gái bình thường, Kim Namjoon lại lôi cô vào trò chơi này chắc chắn sẽ không có gì tốt đẹp.

"Cậu bình tĩnh đi, tôi không có chút hứng thú nào với cô ta."

Không phải với tư cách một người đàn ông, thậm chí với tư cách con người Kim Namjoon cũng không hứng thú. Hơn ai hết, hẳn hiểu rằng con người cần ích kỉ. Nhưng ích kỉ là để tận hưởng điều mình muốn, không phải để phập phồng lo sợ như cách Kim Jisoo là người ngoài duy nhất biết lí do Kang Daniel đi khỏi nhưng vừa không muốn nói vừa không thể làm ngơ. Cuộc đời không xấu đi nếu phân ra rạch ròi giữa thiện và ác, giữa Kim Namjoon và Kang Daniel. Cuộc đời rối ren nhất chính là tồn tại con người như Kim Jisoo, con người đứng ở ranh giới mong manh giữa thiện và ác.

Kim Namjoon đưa tay cầm lấy ly rượu trên tay Seongwoo rồi nghiêng cổ chai. Vài người lén đứng nhìn nhưng cũng không dám công khai tới hóng chuyện, còn Daniel và Darren thì đã dắt nhau lên sân thượng từ lâu. Seongwoo nhìn chăm chăm vào dòng chất lỏng màu mắt mèo chảy ra từ trong ly cho đến khi Kim Namjoon dừng lại. Đưa ly rượu trở lại chỗ Seongwoo, hẳn thản nhiên cầm lên một ly rượu khác chạm vào rồi uống hết số sâm banh trong đó. Seongwoo lắc đầu rồi tự cười mình. Vì một bức tranh mà làm như thế này rõ ràng là không đáng, nhưng chẳng hiểu sao vẫn muốn cố chấp ôm bầu trời Kang Daniel từng nhìn thấy trở về.

Rượu mạnh đốt cháy cả cổ họng, chảy tới đâu Seongwoo biết tới đó. Dạ dày cuộn lên nhộn nhạo cũng không thể làm được gì để tống số chất lỏng đó ra. Seongwoo không thể vì bốn ly rượu như thế này mà say, anh biết. Thứ rượu được gọi là rượu mạnh của giới nhà giàu sẽ không bao giờ mạnh bằng rượu của đám công nhân nghèo khó ở công trường, loại rượu đắng nghét còn nguyên mùi nếp rang hơi cháy. Không sợ gục vì say nhưng rất có thể gục vì dạ dày biểu tình dù chỉ mới một ly rượu được đổ vào, Seongwoo lùi tới bên một chiếc bàn chân cao đặt một bình hoa rum trong vắt. Vẻ mặt vẫn không thay đổi, anh đưa chiếc ly rỗng tới trước mặt Kim Namjoon.

"Tốt lắm. Một năm rồi lại một năm, xem ra cậu vẫn chưa cảm thấy gì."

Cái gì gọi là một năm rồi lại một năm, Seongwoo chưa kịp ý thức được thì ly rượu thứ hai đã được đưa đến trước mặt. Kim Namjoon rót rượu bằng vẻ thản nhiên không hề kích động, Seongwoo đón lấy ly rượu cũng không run một chút, hai người nhìn qua giống như hai người bạn cùng nhau uống rượu sau nhiều ngày không gặp.

Seongwoo bắt đầu nếm được vị rượu trong khoang miệng mình. Ngụm rượu mới uống vào rõ ràng ngọt lịm, nuốt xuống đến cổ mới bắt đầu nóng lên. Dạ dày muốn thủng ra nhưng vị ngọt vẫn đọng lại trên đầu lưỡi, anh liếm môi rồi tiếp tục đưa ly rượu ra. Kim Namjoon lần này không cầm lấy ly nữa mà trực tiếp rót xuống chiếc ly đang run nhẹ. Hẳn nói ngân nga:

"Rượu này chỉ để tiếp bạn cũ, không nên rơi một giọt."

Seongwoo hiểu lời Namjoon nói nhưng tay anh vẫn tiếp tục run. Quay nhìn về phía *bầu trời*, những nét vẽ vẫn còn rõ ràng trước mắt. Anh cười nhạt rồi lại nâng ly rượu lên, nhắm hờ đôi mắt đã dần dần ươn ướt. Tim đã đập mạnh hơn trước mà máu cũng giật giật ở thái dương, Seongwoo buông ly rượu xuống bên mình sau khi giọt rượu cuối cùng

chảy vào đầu lưỡi. Dạ dày như muốn gào thét lộn ngược ra nhưng rõ ràng nếu nôn ra cũng chỉ có rượu lẫn với dịch mật, cả ngày nay anh vẫn chưa ăn gì. Nét cười trên khóe môi của Seongwoo không thay đổi, anh đưa ly ra lần cuối. Kim Namjoon nhướn mày nhìn anh như đánh giá sau đó chỉ rót một nửa ly.

"Sao vậy, hết rượu rồi?"

Kim Namjoon không cười Seongwoo điếc không sợ súng. Hắn cầm chai rượu còn đầy trong tay đóng nắp rồi đặt lên chiếc bàn tròn sau lưng.

"Ly này không thể rót đầy."

"Rót đi, tôi muốn uống."

Kim Namjoon lắc đầu. Seongwoo cố chấp đưa ly ra, hắn đưa một ngón tay đẩy trả.

"Cậu cũng biết không thể đầy mà, uống đi."

Không phải một ly hay năm mươi ly mà lại là bốn, ly rượu thứ ba vừa nuốt vào hết thì Seongwoo đã hiểu ra. Bốn ly rượu vừa vặn bốn năm, không biết là bốn năm của Seongwoo hay của Daniel, chỉ biết tình yêu đó như loại rượu Kim Namjoon cho Seongwoo uống, nếm vào thì ngọt ngào nhưng sau cùng lại đốt cháy cả ruột gan. Ly rượu cuối cùng không thể đầy, một năm qua bọn họ không đối với nhau bằng tình yêu mà bằng dần vật nhau ở giữa yêu và hận. Seongwoo nhìn một nửa ly rượu trong tay mình, lại nhìn bức tranh lần nữa sau đó ngửa đầu uống cạn. Một chút rượu vương ra khóe miệng rồi chảy xuống cổ, anh đưa tay quệt ngang rồi đặt ly lên bàn.

Kim Namjoon vỗ hai bàn tay vào nhau dù không hề phát ra một tiếng động. Hắn nói thầm gì đó vào tai nhân viên triển lãm, sau đó cầm lấy chai rượu sau lưng mình.

"Đến lúc đặt cược rồi. Kang Daniel và Kim Jisoo ai đưa cậu về, cậu đoán thử xem?"

Seongwoo gạt lớp mồ hôi lạnh đổ ra trên trán rồi cười. Anh biết trước sau gì Kim Namjoon cũng sẽ đưa bức tranh đó cho mình, với hắn ai đưa anh về cũng đều có chuyện vui để hóng. Buông một tay ra khỏi bàn rồi gần như đổ gục xuống, Seongwoo hít một hơi sâu để áp chế cơn buồn nôn rồi khẽ trả lời:

"Tôi tự về."

Kim Namjoon lắc chai rượu trong tay mình. Seongwoo nhìn chất lỏng trong chai chao qua chao về lại cảm thấy như dạ dày mình cũng đang chao đảo như thế.

"Chơi không đẹp, Ong Seongwoo."

Seongwoo nghiêng răng nói:

"Anh cũng chơi không đẹp ngay từ đầu."

Tranh bán hay không đều phải chờ xác nhận của họa sĩ. Seongwoo biết rằng Daniel sẽ chẳng bao giờ bán bức tranh đó cho mình nên mới tới nói chuyện với Kim Namjoon. Hắn không nói gì, làm như mình đã thực sự mua được bức tranh rồi bình thản cùng anh ngã giá.

"Tôi hi vọng anh nói lời phải giữ lời."

Seongwoo chậm chậm đi ra, những người còn ở lại bữa tiệc đều nhìn theo anh. Kiến trúc sư trưởng của Gensler rồi sau đó là MI luôn luôn là người đỉnh đạc kiêu hãnh, không ngờ lại có lúc một tay cầm áo khoác một tay lần tường bước đi. Trung tâm triển lãm thiết kế theo hình xoắn ốc, Seongwoo tựa vào mấy bức tường đi ra đến nơi không có người thì trượt hẳn xuống sàn đá. Giống như một tay nghiện đã đến cơn, anh run rẩy mò trong túi mà không tìm ra một gói thuốc nào. Không thể ở lại nơi này lâu vì Daniel rất có thể sẽ xuất hiện cùng với người kia, Seongwoo vịn tường đứng lên rồi cố gắng đi xuống tầng hầm.

Kim Namjoon còn lại một mình trước bức tranh của Daniel, hắn nheo mắt nhìn rồi khẽ lắc đầu. Kang Daniel lúc này rõ ràng đã xuống đây cùng tay bạn trai ngoại quốc, rõ ràng đã nhìn thấy Ong Seongwoo đòi hắn rót cho đầy ly rượu dù mặt đã tái mét, vậy mà cậu chưa nhìn quá ba giây đã quay ngoắt bỏ đi.

Lừa người dối mình, Kim Namjoon cũng không thích loại người như vậy. Ngày hai người hẹn nhau để làm vụ giao dịch đổi ba năm của Kang Daniel lấy ba năm của Ong Seongwoo, cậu gạt đầu không do dự. Ở nước ngoài rõ ràng không sung sướng, hắn biết điều đó, Kang Daniel cũng không hề kêu than một lời. Về đến đây thấy Ong Seongwoo đi cùng người mới vẫn bất chấp mà lao vào, đến cuối cùng không biết vì điều gì mà lại dễ dàng buông xuôi như thế. Ai đó nói rằng Kang Daniel buông bỏ Ong Seongwoo thì sẽ lại trở thành mặt trời rực rỡ, chỉ riêng Kim Namjoon thấy rằng Kang Daniel chỉ toàn vẹn là bản thân mình khi ở cạnh Ong Seongwoo. Dù là người trực tiếp bày ra trò chơi nhưng Kim Namjoon ít nhiều thất vọng. Đứng ở vị trí thẩm phán nhìn hai người đủ nhiều, một đôi lúc Kim Namjoon thấy mình đã bắt đầu nghiêng ngả đứng sang bên muốn cổ vũ hai người bằng những cách cổ quái như Michelle Jang vẫn làm. Tưởng rằng Kang Daniel sẽ cố chấp ngu ngốc như xưa, không ngờ thời gian đã lấy đi của Daniel thứ hào quang độc quyền chỉ tuổi trẻ mới có.

Con người cuối cùng chỉ là con người thôi, Kim Namjoon lẩm bẩm rồi bấm số điện thoại của Kim Jisoo. Đưa Ong Seongwoo về được rồi, cuộc chơi lần này coi như hắn thắng.

Chỉ có điều không hiểu sao khi thấy được tình yêu của hai người đó chỉ tầm thường và không có ý nghĩa nhiều như những gì hắn từng khẳng định, Kim Namjoon lại thấy hơi buồn.

--

Seongwoo đi xuống tầng hầm đỗ xe thì gặp Daniel ở đó. Cậu đứng tựa vào một chiếc ô tô cổ nhẹ xoay trong tay điều thuốc, Darren gặp vài người quen ở triển lãm nên còn nán lại bên trên. Cả tầng hầm đầy chật ô tô, Seongwoo bấm khóa vài lần vẫn chưa phát hiện ra xe mình ở đâu. Mắt hoa lên làm cho mấy chiếc xe đều nhòa đi không rõ, anh thả chiếc áo xuống đất rồi ôm bụng đứng hồi lâu.

Seongwoo đi ngang qua Daniel nhưng không hề phát hiện ra cậu. Anh chỉ nhắm thẳng hướng xe mình đi tới, mấy bước chân cũng không còn vững vàng. Daniel vừa liếc qua đã biết Seongwoo đang ốm, cậu nhẹ gọi một tiếng:

"Ong Seongwoo?"

Một tiếng gọi thôi cũng đủ làm Seongwoo rung mình. Anh lắc đầu để cho hình ảnh hiện ra rõ hơn rồi bước lại gần Daniel.

"Em cũng tới triển lãm?"

Hỏi thừa quá, rõ ràng lúc này đã nhìn thấy nhau. Seongwoo nhìn chăm vào điều thuốc trên tay Daniel rồi đưa tay ra:

"Cho tôi một điều được không?"

"Em chỉ còn một điều này thôi."

"Vậy tôi mượn tạm, lần khác gửi trả em."

Daniel đưa điều thuốc ra. Đầu ngón tay hai người khẽ chạm nhau rồi nhanh chóng rời đi, Seongwoo ngay lập tức ngậm điều thuốc trên môi rồi lần tìm bật lửa trong túi mình. Bàn tay run rẩy bật mãi vẫn chỉ có mấy tia hoa lửa hiện ra, Daniel giật lấy chiếc bật lửa trên tay anh gạt nhẹ. Lửa bùng lên, Daniel ghé vào đầu điều thuốc. Seongwoo hít một hơi sâu rồi mới nhả khói ra. Anh quạt tay để khói tránh khỏi mặt Daniel rồi nói:

"Cảm ơn em. Tôi về trước."

Vị rượu ngọt đậm còn quanh quẩn chưa tan trong miệng, Seongwoo không dám ở lại lâu. Kang Daniel bây giờ là của người khác, không phải muốn hôn thì có thể hôn như ngày trước. Anh quay người bước đi, điều thuốc kẹp

giữa hai kẽ ngón tay thỉnh thoảng lại được đưa lên môi rồi phả ra một vòng khói trắng. Daniel nhìn theo bóng lưng anh rồi cười nhẹ, con người đó mấy năm trước rõ ràng là vẻ nghiêm túc đôi khi lại đáng yêu vô cùng, lúc này lại quấy rầy theo cách rất đàn ông. Búi tóc lơ thơ vài sợi buông lơi, chiếc áo ghi lê màu xám ôm gọn lấy cơ thể hơi gầy, áo sơ mi hở ra tay được xắn lên vài nấc. Bàn tay anh nổi lên mấy đường gân rất rõ, hai ngón tay kẹp điều thuốc thành thạo như thể anh chưa từng bỏ thuốc bao giờ. Kể cả khi bước đi không mấy vững vàng, Ong Seongwoo vẫn khiến người khác nhìn theo không thể dứt.

Darren từ phía sau đi tới đấm nhẹ lên vai Daniel rồi nhìn theo hướng cậu đang nhìn. Seongwoo đã vào hẳn trong xe, con đường phía trước Daniel không hề có một ai. Daniel giật mình quay lại cười cười:

"Họa sĩ Bonnet nổi tiếng quá rồi, lần sau hãy đi triển lãm một mình đi."

Darren không trả lời câu đùa của Daniel, anh vẫn tiếp tục nhìn về con đường đó:

"Em nhìn gì vậy? Nhìn trai đúng không?"

Daniel nhanh chóng gật đầu, cũng chẳng có gì để giấu. Darren cầm lên bàn tay chai cứng của Daniel rồi vuốt nhẹ.

"Sao em lại ủy quyền tác phẩm cho triển lãm? Vừa rồi anh muốn mua lại, nhưng có người mua mất rồi."

Trong lòng nháy lên một tia vui vẻ mơ hồ, Daniel hỏi lại:

"Thứ tranh nháp đó cũng có người mua sao? Ai lại điên như thế chứ?"

"Một người tên là Kim Namjoon. Triển lãm chưa kết thúc đã cho gỡ tranh xuống."

Daniel tự cười giễu mình. Cậu lắc đầu rồi nói:

"Tên điên đó không biết đem tranh em về nhà để làm gì. Đi ăn thôi, hôm nay em dùng tiền bán tranh khao anh một bữa."

Hai người đứng bàn luận một chút về mấy món ăn khuya để xem thử sẽ đi đâu sau đó mới vào xe. Daniel vừa đặt một chân vào bên ghế phụ thì chiếc xe ở cuối dãy đột ngột kêu lên một tiếng còi dài. Chưa mất đến một giây sau cậu đã đứng bật dậy nhào ra khỏi cửa xe nhưng sau đó dừng lại rồi khom lưng ngồi vào ghế.

Nhẹ nhàng ấn dây an toàn xuống, Daniel nhìn thẳng về phía trước rồi nói với Darren:

"Đi thôi, tiệm ăn đó chỉ mở cửa đến mười một giờ đêm, chúng ta muộn mất."

Darren liếc mắt nhìn Daniel. Vẻ mặt cậu rất bình thản tự nhiên, anh không nhắc đến chiếc xe vừa hú còi nữa mà im lặng đánh tay lái vòng ra khỏi tầng hầm. Gió đêm mát rượi xua đi nóng bức ban ngày, Daniel chống khuỷu tay vào cửa xe rồi lắc lắc đầu nghe mấy bản nhạc êm êm được phát. Hai người ghé vào tiệm ăn kiểu Nhật nhỏ nhắn ở bên con đường gần xưởng vẽ, Daniel vừa ăn vừa cười vì Darren vẫn vụng về cầm đũa dù đã ở đây lâu.

"Anh cầm hai cây bút vẽ cùng lúc được mà, đúng không?", cậu chỉnh lại hai chiếc đũa chĩa ra hai đường trên tay Darren rồi nói tiếp, "như thế này. Anh không thể ăn mì Nhật bằng nữa được, em cũng không đút anh ăn đâu." Darren tập trung chiến đấu với mấy sợi mì còn Daniel thì đã ăn gần hết. Đến khi cô bé phục vụ trong quán gục lên chiếc khay của mình, Daniel dứt khoát dùng đũa vớt mì để sẵn vào muống của Darren. Anh cau mày nói:

"Anh không phải trẻ con."

Daniel vẫn chăm chú gấp mấy sợi mì, cậu cười lớn:

"Đúng rồi, anh không phải. Trẻ con ở đây cũng biết dùng đũa."

Ăn xong hai tô mì với gấp đôi thời gian nên có, hai người nắm tay nhau đi dạo quanh con phố đã vắng người. Daniel xòe bàn tay ra, năm ngón tay của Darren đan vào không một kẽ hở. Yêu nhau hơn một tháng, việc nắm tay và cả ôm hôn đã chẳng còn là thứ gì đó quá ngại ngùng khó khăn. Hoa dẻ rừng tháng năm đã bắt đầu nở, mùi thơm của rừng già len lỏi trong thành phố không hề lạc lõng mà lại khiến Daniel thoải mái vô cùng. Trên mấy bậc thang rêu đã khô sạm vì nắng, Darren vừa đi vừa hỏi băng quơ:

"Vì sao lúc đó em không đi tới chỗ Ong?"

"Em có anh rồi mà."

"Vẫn là tư tưởng của người châu Á các em rất lạ. Ở chỗ anh, không là người yêu nữa thì vẫn là bạn bè thôi. Quan tâm nhau trong giới hạn bạn bè chưa bao giờ là điều xấu."

Daniel cười cười. Ong Seongwoo không có Daniel còn có nhiều người khác quan tâm, Darren thì khác, anh ở đây chỉ vì một mình cậu. Hơn nữa, làm sao chắc chắn được họ sẽ chỉ quan tâm nhau trong giới hạn bạn bè?

--

Jisoo nhận được điện thoại của Kim Namjoon, cô tới trung tâm triển lãm rồi tìm thấy Seongwoo khi anh vẫn đang gục trên vô lăng không ngẩng đầu lên nổi. Rõ ràng muốn nôn ra nhưng không nôn được, Seongwoo từ lúc mở cửa vào xe đã đổ xuống ghế lái rồi nhìn chăm vào gương chiếu hậu để thấy Daniel cùng người kia cầm tay nhau nói cười. Cho tới lúc hai người đóng cửa xe, anh ngã vào vô lăng rồi vô tình để còi kêu lên một tiếng. Seongwoo vừa

cười chính mình vừa nghĩ, tiền bạc và sức khỏe bây giờ có đủ nhưng chỉ có thể dùng để mua vài thứ kỉ niệm mà ngày xưa anh không tiếc vứt đi.

Seongwoo ngoan ngoãn đi ra ghế sau, Jisoo lái xe đưa anh về nhà cô nghỉ lại. Jisoo từng cho mình hiểu Seongwoo nhưng có lẽ mãi mãi cô không hiểu được tường tận con người anh. Seongwoo rõ ràng đã đau đến chết, cuối cùng vẫn đường hoàng mở cửa xe bước vào nhà, đôi mắt anh tối đen nhưng vẫn tìm được chính xác chiếc ghế sofa ngồi xuống. Jisoo pha nước giải rượu, Seongwoo uống cạn rồi đứng lên nói muốn ra về. Biết rằng anh uống rượu vì lí do gì, Jisoo đã cố gắng không bùng lên một cơn giận dữ cho đến khi Seongwoo đứng ở cửa rất lâu vẫn không thể đi vào đôi giày đặt bên dưới bậc thềm lát gỗ. Lần đầu tiên sau bốn năm trời quen biết, cô sẵn giọng nói với Seongwoo:

"Anh bây giờ có chỗ nào để về sao?"

Ngôi nhà ở con đường phía Tây thành phố lạnh lẽo bám bụi, văn phòng ở công ty cũng buồn bã vô hồn. Seongwoo dừng chân lại rồi ngồi xuống thềm nhà. Jisoo nhìn Seongwoo, đã rất lâu rồi mới thấy anh yếu đuối bất lực như vậy. Jisoo đi tới nhặt đôi giày của Seongwoo đặt lên giá giày chỉ có vài đôi giày đơn giản, cô ngồi xuống trước mặt nắm lấy tay anh nói dịu dàng:

"Ở lại với em đi, lần này là vì anh có được không?"

Đêm đó Seongwoo ngủ không yên. Anh không uống thuốc dạ dày, lẩm bẩm nói với cô rằng nếu bây giờ anh uống thuốc thì sẽ nôn ra toàn bộ. Seongwoo vẫn muốn giữ tự trọng trước mặt cô như vậy, Jisoo thở dài chiều theo ý anh. Seongwoo co người ngủ dù chiếc giường hai người từng nằm thoải mái, anh giống như một đứa trẻ hơn là một người đàn ông trưởng thành. Jisoo ngồi ngắm Seongwoo rất lâu, đắp lại cho anh tấm chăn mùa hè rồi cầm khăn ướt lau đi mồ hôi trên trán. Kang Daniel, cái tên đó quanh quẩn trong đầu Jisoo không có cách nào tẩy sạch. Cho đến khi tay Jisoo đang lau mồ hôi đột nhiên dừng lại vì một giọt "mồ hôi" chảy ra từ khóe mắt đang nhắm chặt của Seongwoo, cô không nhận được mà cũng trào nước mắt không biết là khóc cho Seongwoo hay khóc cho chính mình. Nước mắt của cả Seongwoo lẫn Jisoo, là Kang Daniel nợ hai người bọn họ. Jisoo không biết và cũng không cần quan tâm đến việc ở đâu đó trong thành phố ngủ say, cùng lúc giọt nước đã rất lâu mới lại xuất hiện trong mắt Seongwoo băng qua sống mũi anh rồi rơi vào hốc mắt còn lại cũng có một giọt nước mắt trong veo nhẹ nhàng thấm xuống chiếc gối Kang Daniel đang kê đầu. Darren vòng cánh tay trần ôm chặt lấy, Daniel nhắm mắt ngủ say mà khóe miệng cong lên thành nụ cười đẹp đẽ. Chỉ có một giọt nước mắt vượt ra khỏi cái ôm của Darren mà làm thành chấm tròn tròn loang ra, chấm tròn làm cho mảnh gối chuyển từ màu xanh dương sang xanh thẫm.

Daniel và Darren chuẩn bị rời đi. Gọi rời đi cũng không hẳn là chính xác, kế hoạch đi dọc theo chiều dài đất nước của hai người được chuẩn bị kĩ càng từ trước khi hẹn hò. Daniel đã đánh dấu chính xác các địa điểm hai người sẽ đến, cũng đã liên hệ nơi ở cùng nơi làm việc dành cho hai người. Vậy mà càng đến gần ngày đi cậu lại càng lưỡng lự. Giống như một lời từng nói với Jiwon rằng sẽ không bao giờ đi ra nước ngoài nữa, lúc này chỉ xách balo ra khỏi thành phố Daniel cũng thấy nặng nề. Còn nhớ ngày ra đi của vài năm trước, Daniel đứng mãi ở sân bay không biết nên đi hướng nào. Trong lòng biết rằng mình sẽ phải ra đi, cuối cùng lý trí phân đôi ra thành hai mảnh. Nửa muốn cứ lặng lẽ đi mà không có ai tới giữ lại, nửa kia lại mong một giọng nói quen thuộc nói rằng em đừng đi nữa, ở nhà anh nuôi. Giống như ám ảnh trong lòng Seongwoo về việc bị bỏ rơi, ám ảnh trong lòng Daniel về việc mình sẽ đi và không có ngày trở lại ngày càng to lớn.

Nhắc đến Jiwon, dạo này cô nhỏ thực sự trở thành bà hoàng ở trong nhà. Chẳng mấy nữa đã đến ngày công chúa ra đời, Jisung mấy lần phải gắt lên với đám anh em trong văn phòng kiến trúc rằng anh mới thực sự là người sắp làm bố. Hết Daniel tha lời mấy thứ áo váy đủ mọi độ tuổi về nhà đến Sewoon sắm một đồng sách truyện thiếu nhi dù con gái còn chưa nhìn mặt các chú. Mà Daniel và Sewoon thì còn dễ hiểu, Jisung phải kêu trời gọi đất khi Im Youngmin cũng tham gia vào công cuộc bảo vệ sức khỏe bà bầu. Lấy lý do từng là bác sĩ nhi, anh không xuất hiện ở quán cà phê thì thôi còn đã xuất hiện thì sẽ hướng dẫn cận kề cho Jisung và Jiwon những thứ mà chính Jisung cũng đã học đến thuộc. Noh Taehyun kiếm đâu đó về đám ván gỗ rồi cặm cùi đóng xe nôi cùng với Woojin và cậu *bạn - từ - thời - trung - học* Ahn Hyungseob, còn Seongwoo đơn giản nhưng hiệu quả, đối với công việc của Jisung anh tặng cho bốn tờ giảm việc tăng lương. Mọi người đều mong chờ con gái ra đời, Daniel cũng đã tính rằng sẽ đi chừng một tháng rồi quay về ngay để kịp gặp mặt công chúa.

Daniel từng đọc đâu đó rằng khi chúng ta thật sự muốn làm một việc gì đó, tâm linh vũ trụ sẽ ở cạnh dẫn đường. Điều đó có thể không áp dụng cho một Kang Daniel từng rất muốn có Ong Seongwoo bên mình, nhưng lại triệt để áp dụng được với một Kang Daniel rõ ràng trong lòng không muốn rời đi dù đó là chuyến đi cậu đã từng mong

muốn. Một ngày trước khi lên tàu hỏa đi về một thành phố phía Nam, Daniel ra ga tàu để gửi chiếc motor đi trước. Mặc kệ Darren nói rằng đi ô tô sẽ an toàn và thuận tiện, Daniel vẫn cố chấp muốn đưa chiếc motor đi theo mình. Vừa dắt xe ra khỏi nhà thì nhân viên bưu điện tới đem theo rất nhiều bưu kiện, Daniel nhận lấy mấy quyển sách tranh mình đã đặt mua, vài hộp màu hiếm bạn bè ở nước ngoài gửi đến. Bên dưới mớ thư mời triển lãm mà Darren thường từ chối có một phong bì màu vàng nhạt đề tên người gửi là một văn phòng luật sư còn người nhận là Daniel. Cậu đi tới bên tấm phản đặt số bưu kiện xuống rồi nhanh chóng bóc phong bì, bên trong rơi ra rất nhiều giấy tờ đủ loại. Giấy ủy quyền, giấy tờ nhà đất, giấy chuyển nhượng tài sản, giấy hẹn của văn phòng luật sư. Một mớ giấy tờ trong tay, Daniel nhặt từng tờ một rồi càng đọc lại càng nhúm mày.

Ong Seongwoo trước đây đã mua hai căn nhà đối diện nhau ở góc phố có cây bạch dương mà hai người từng ở cho đến khi Anna mất. Hai năm Seongwoo một mình duy trì văn phòng kiến trúc lay lắt đến tận những đồng tiền cuối cùng, không hiểu sao anh không bán ngôi nhà đó đi mà sang tên lại cho Daniel ngay trong khoảng thời gian xây dựng tòa nhà Empire. Daniel bây giờ không đứng lại làm chủ một ngôi nhà mà chính cậu cũng không còn nhớ rằng nó có tồn tại, trong lòng cậu khó chịu như có gai cào. Những ai chưa từng nghèo sẽ không bao giờ biết được, lý trí con người có thể chiến thắng tất cả để giải quyết mối lo cơm áo gạo tiền. Vậy mà trong lúc Seongwoo từng nói anh chỉ còn tiền đủ để mua một cốc cà phê, Seongwoo vẫn nhất định giữ ngôi nhà đó lại. Gác lại chuyện chạy xe ra ga tàu để gửi, Daniel lên xe bus đi thẳng đến tòa nhà MI.

--

MI đã đến giờ nghỉ trưa, nhân viên không ăn cơm ở căn tin bắt đầu túa ra mọi hướng để đến nhà hàng hay quán cà phê thành từng tốp một. Daniel tần ngần đứng dưới hồi lâu, trên tay cậu vẫn cầm tập tài liệu được gửi đến từ văn phòng luật sư. Không hẹn trước, Daniel sơ sài bịa ra chuyện có hẹn với phó tổng rồi gọi cho Ha Sungwoon, chưa đầy một phút sau đã được cầm thẻ dành cho khách đi vào tòa nhà quen thuộc. Vài người quen với Daniel dừng lại chào hỏi cậu, Daniel cũng chỉ trả lời rằng mình đến gặp Sungwoon rồi nhanh chóng đi lên lầu. Dù sao cũng đã về "nhà", Daniel ghé sang tổ thiết kế dạo một vòng thăm chiếc máy pha cà phê yêu quý rồi mới đi tìm Seongwoo. Văn phòng của Seongwoo vắng ngắt. Chiếc quạt trần vẫn quay uể oải, mấy tờ giấy in mảnh bản vẽ khế bay trên bàn. Trên giá treo còn mắc một chiếc áo sơ mi màu xanh nước biển đậm, Seongwoo hình như đã đi đâu đó ra khỏi công ty. Daniel dừng lại một chút ở trên mô hình quả địa cầu nhỏ bằng thủy tinh trong veo trên bàn anh rồi lại nhìn đến chiếc đồng hồ cát đặt một bên. Đặt chiếc phong bì xuống bàn, chặn bên trên bằng đồng hồ cát, Daniel quay ra khỏi phòng. Thứ này không thể nhận của anh, đương nhiên phải trả. Có lẽ Seongwoo cũng không còn nhớ là anh từng chuyển nhượng cho Daniel một căn nhà. Trong giấy ủy quyền có viết rằng nếu Kang Daniel quay trở về thì văn phòng luật sư có trách nhiệm liên lạc rồi thông báo cho Daniel tới làm thủ tục liên quan, chắc hẳn Seongwoo cũng không nghĩ đến chuyện Daniel sẽ quay về nhận món quà đặc biệt đó.

Vừa bước chân ra khỏi, Daniel đã gặp người mình không gặp nhất. Kim Jisoo tay xách bình giữ ấm tay cầm thêm một tập tài liệu đẩy cửa bước vào căn phòng dành cho khách ở phía trước văn phòng của Seongwoo. Thấy Daniel, vẻ mặt dịu dàng của Jisoo ngay lập tức chuyển sang rắn đanh. Cô nhìn quanh căn phòng rồi hỏi cảnh gác: "Anh tới đây làm gì? Văn phòng của Seongwoo nếu không có sự cho phép của anh ấy thì không thể vào."

Daniel đưa hai bàn tay trống không lên đầu mình, cậu lắc nhẹ cổ tay như muốn nói không lấy đi gì cả.

"Em không cho rằng tôi vào đây để ăn trộm gì đó chứ?"

Jisoo cười khẩy rồi đi thẳng vào trong. Không có Ong Seongwoo ở đây, Kang Daniel muốn lấy đi bất cứ thứ gì cũng không quan trọng. Jisoo chuẩn bị đẩy cửa vào phòng Seongwoo thì Daniel chợt nghĩ rằng không nên để cô thấy mấy tờ giấy tờ cậu để lại trên bàn của anh. Jisung đã không biết bao nhiêu lần cảnh cáo với Daniel rằng phụ nữ là sinh vật nhạy cảm nhất trên hành tinh này, Daniel vội quay lại giữ lấy cánh cửa. Tiếc rằng Jisung dạy một mà không dạy mười, phụ nữ là sinh vật nhạy cảm nhất và cũng là sinh vật cố chấp tò mò nhất. không hiểu một cơ thể nhỏ bé lại lấy đâu ra nhiều sức lực như thế, Jisoo dùng cả thân mình đẩy cửa ra rồi đi tới bên bàn làm việc của Seongwoo. Daniel đi ngay đằng sau Jisoo, cậu không nói gì mà nhìn cô kéo mấy tờ giấy trong phong bì ra. Vẻ mặt Jisoo thật sự khó đoán, đôi mắt cô lướt nhanh trên mấy tờ giấy không hề có chút thay đổi nào.

Tất cả chỉ là biểu hiện bên ngoài, còn bên trong lòng Jisoo lạnh hẳn. Có lẽ Seongwoo cũng đã quên ngôi nhà này, cô biết, nhưng cô không nghĩ anh có thể quên được dù chỉ là một nguồn tiền mình có thể huy động được để cứu lấy văn phòng kiến trúc ngày xưa. Một căn nhà lớn như thế này lại có thể bỏ qua, Seongwoo có lẽ đã thật sự loạn trí sau khi tỉnh dậy từ cơn bệnh kéo dài nửa năm vì người nào đó mất rồi. Đạo này Seongwoo đối với Jisoo đã bắt đầu dịu dàng trở lại, anh không như trước nhưng cũng không còn lạnh nhạt tránh né như khi vừa nói chia tay. Thứ kỉ niệm cũ này lại trôi lên như thể trên người, một mái nhà được nhắc lại sẽ kéo theo rất nhiều hình ảnh trong trí nhớ. Vì là Nhà, ở đó có người, tất cả kỉ niệm cũng sẽ tập trung ở đó. Jisoo tính toán rất nhanh, cô nhét mấy tờ giấy vào phong bì rồi mỉm cười đưa trả Daniel.

"Anh định đưa trả cái này cho Seongwoo sao? Anh giữ lấy đi, dù anh không nhận thì Seongwoo cũng coi như nó không tồn tại."

Daniel nhìn chăm chú vào đôi mắt đang cười của Jisoo mà không thể đọc ra bất cứ điều gì. Cậu lắc đầu trả lời thành thực:

"Tôi không muốn anh ấy lãng phí vì tôi như vậy. Còn một tuần nữa là đến hạn giải quyết thủ tục, ngày mai tôi đã đi rồi. Sau này biết đâu anh ấy lại cần đến nó, có thể không trực tiếp cần đến, nhưng..."

Nhưng cuộc đời của một con người không ai nói trước được ngày mai. Không phải Daniel nghĩ đến Seongwoo sẽ lại có thêm một lần ngã ngựa, chẳng qua vì chứng kiến được những thứ cần chuẩn bị cho sự ra đời của một đứa trẻ,

cậu nghĩ rằng nếu như là ngôi nhà này ở trong tay Seongwoo thì rất có thể sau này sẽ có ích cho anh. Còn về phần Daniel, dù là đi đâu với ai hay ít nhất là với Darren trong thời điểm này, một đứa trẻ là điều cậu không hề nghĩ đến.

Một đứa trẻ sinh ra cần một người cha tốt, hoặc nếu hai người thì phải có một người làm cánh diều một người làm mỏ neo. Để con bước ra đời cần phải có nền tảng vững chãi của một người cha, người còn lại sẽ có nhiệm vụ giữ cho con tiếp tục mơ mộng. Có thể trên đời Daniel sẽ còn có rất nhiều người bước qua, hoặc dài lâu hoặc chóng vánh, nhưng để nghĩ đến một gia đình hoàn chỉnh thì chỉ có Seongwoo và không bao giờ có người thứ hai. Vì bọn họ sẽ không thể đón đứa con nào của chung và vì Daniel dứt khoát không thể cùng ai khác Seongwoo nuôi nấng một đứa trẻ, Daniel chắc chắn mình nên trao lại cho anh tất cả những thứ có thể giúp cho một đứa trẻ có điều kiện tốt hơn để trưởng thành.

Jisoo nghe Daniel sắp rời đi, thay vì vui mừng cô lại có chút khó chịu. Mọi chuyện sẽ thay đổi nếu như có bất cứ biến động nào xảy ra, mà việc Kang Daniel đi khỏi thành phố có Ong Seongwoo bây giờ chắc chắn không phải một điều anh dễ dàng chấp nhận. Ở dưới một bầu trời thành phố và dần vật nhau tới chết, Seongwoo có thể sẽ ghìm lại tình yêu vì thấy Daniel ở cùng người kia, nhưng chỉ cần xa rời bằng khoảng cách địa lý, chắc chắn anh sẽ lại như bốn năm kia: dù nói rằng hận người kia đến mức tuyệt vọng, vẫn có những giây phút vô thức tìm kiếm bóng hình ai đó trên những công trình, trên mấy con đường dù quen dù lạ, thậm chí qua tiếng cà phê rót xuống tách trong một quán vắng mùa đông. Thời gian qua đã lâu, Jisoo tự cho mình quyền quên đi những điều Kim Namjoon kể về Daniel. Một lời nói dối nếu ám thị đủ nhiều thì sẽ thành sự thật, Kang Daniel trước mắt Jisoo lúc này trần trụi hiện ra là một con người ác độc và đều giả. Nhìn vẻ mặt ngằn ngừ không dám nói của Daniel, Jisoo lại cười.

"Nếu không anh hãy tự mình nói với anh ấy một tiếng. Đừng làm việc gì sau lưng anh ấy nữa, Seongwoo không thích, anh cũng biết mà?"

Daniel không khỏi giật mình, cậu cảm giác như Jisoo biết điều gì đó về những bí mật giữa cậu và Kim Namjoon. Nhưng nghi ngờ chỉ thoáng qua rất nhanh, Kim Namjoon chắc hẳn chưa điên đến mức kể ra sự thật với người ở gần Seongwoo nhất. Daniel đưa tay lên chỉnh lại kính của mình rồi nghiêng đầu khó hiểu khi Jisoo chỉ vì một động tác chỉnh kính của Daniel mà lại nắm chặt hơn chiếc phong bì.

"Hôm nay Seongwoo không có ở văn phòng sao? Sáng mai tôi đi sớm, không tới tìm anh ấy được."

Jisoo dúi phong bì vào tay Daniel, cô đặt lại chiếc đồng hồ cát vào đúng vị trí ban đầu rồi nói:

"Seongwoo tới mảnh đất của Michelle, hôm nay mới chính thức giải tỏa mặt bằng ở đó. Nếu anh muốn, tôi đưa anh tới."

Daniel lưỡng lự vài giây rồi gật đầu. Hai người bước ra khỏi phòng của Seongwoo thì rẽ ra hai hướng, Daniel đi xuống sảnh còn Jisoo xuống tầng hầm lấy xe. Jisoo lái xe tới trước cửa tòa nhà MI rồi cũng không để Daniel lái xe, cô thẳng hướng đường lớn rồi đi tới nơi ngôi nhà cũ của Michelle đã đến ngày giải tỏa. Hai người không hề nói chuyện, mắt Daniel dán chặt vào tờ giấy ủy quyền do Seongwoo tự mình viết ra.

"Tất cả sự việc phát sinh sau khi Kang Daniel nhận được quyền sử dụng ngôi nhà đều sẽ do văn phòng luật sư xử lý, tôi sẽ không chấp nhận bất cứ liên hệ nào từ Kang Daniel."

Lời nói gió bay, Daniel nghĩ thầm. Làm sao có thể nói cắt đứt liên hệ là cắt đứt ngay khi mà kỉ niệm cứ tìm về đúng trong những phút giây quan trọng?

Seongwoo bước vào văn phòng mình sau khi trở về từ một công trình đang đổ móng cạnh bờ sông. Lại là xây dựng cạnh bờ sông, dù bất cứ đô thị nào cũng đều phát triển dọc theo sông như tập tục của con người từ thời xa xưa để lại, Seongwoo rất mệt mỗi khi nghĩ đến những mối nguy tiềm ẩn với chiếc móng không được chắc chắn trước những biến động địa chất rất dễ xảy ra. Vẫn mặc nguyên áo bảo hộ ám đầy mùi xi măng cùng đất ẩm lên đến tận văn phòng, Seongwoo cởi ra rồi mặc vào chiếc áo sơ mi được treo trên giá. Vừa cài mấy nút áo, anh vừa nhìn quanh căn phòng mình. Rõ ràng có thay đổi nhưng không thể nhận ra thay đổi đến từ đâu, Seongwoo ngồi xuống bàn cầm mấy tờ tài liệu Jisoo để lại rồi đánh dấu mấy phần quan trọng. Giờ nghỉ trưa đã hết từ lâu mà Jisoo chưa quay lại, Seongwoo lắc đầu cầm cốc cà phê lên uống một ngụm. Để Jisoo nghỉ ngơi cũng tốt, dạo này chỉ vì giấy phép công trình của Michelle mà cô chạy đi chạy lại đủ mệt rồi.

--

Hết phần 3.8.1

Khu nhà cổ mà Michelle được thừa kế vắng tên. Người lớn đã ra đi, người trẻ không được đụng vào, chỉ có Michelle không sợ trời không sợ đất mới có thể xin được giấy phép xây dựng. "Xin" bằng mối quan hệ và rất nhiều tiền, mỗi lần Jisoo nhìn vào Michelle, cô luôn thấy cuộc đời bất công kì lạ. Rõ ràng đều là phụ nữ, đều cố gắng như nhau, Michelle sinh ra trong gia đình giàu có nhưng cuộc sống không dễ dàng dù chỉ một chút, cô vẫn dùng gót giày nhọn hoắt đạp cả thiên hạ dưới chân mình. Michelle dùng trí não đấu với đám đàn ông mưu mô quỷ quyệt mà trăm lần như một cô luôn chiến thắng. Jisoo cũng dùng bộ não của mình để đấu với một người đàn ông nhưng chưa cần đấu đã thấy thua. Một câu chuyện đồng thoại nào đó đã từng nói rằng con người sẽ không bao giờ ngã nếu tin rằng mình không ngã (*), có lẽ Michelle trở thành người đứng trên tất cả mọi người là vì cô tin tưởng vào bản thân mình. Còn Jisoo, cô không hề tin tưởng bản thân, và có thể vì một lí do khác: Daniel chưa bao giờ coi cô là đối thủ.

Jisoo dừng xe lại trước con ngõ nhỏ. Con ngõ được giăng kín bằng dây thép gai cùng biển báo nguy hiểm, Jisoo trình thẻ thư kí công trình cho một người gác cổng đang gà gật rồi ra hiệu cho Daniel bước vào. Daniel xuống xe, cậu nhìn quanh khu đất rồi thận trọng đi vào cánh cổng mọc đầy cỏ hoang. Một nửa ngôi nhà đã được hạ xuống. Có lẽ vì ngõ rất nhỏ nên không thể viện đến máy móc, trên nền gạch lộ ra của nửa ngôi nhà chỉ còn là gạch vữa chất đống, Daniel thấy mấy chiếc búa tạ đặt ngổn ngang. Không khí có mùi gì rất lạ trộn giữa cỏ khô và vôi vữa và một thứ mùi hăng hắc, lại không thấy có ai ra vào. Ngược lại với vẻ do dự của Daniel, Jisoo xăm xăm đi vào trên nền căn nhà cũ.

"Ở đâu rồi nhỉ, có phải đã nghỉ trưa rồi không?"

Vừa nói Jisoo vừa liếc nhìn đồng hồ. Đã gần hai giờ chiều, chắc chắn bây giờ Seongwoo đã quay về văn phòng làm việc. Daniel vẫn tiếp tục nhìn quanh quất, không gian yên ắng lạ thường. Giống như chưa từng có người động qua chỗ này dù đống gạch vữa ở một nửa căn nhà rõ ràng cho thấy dấu hiệu căn nhà đang trên đà bị hủy. Jisoo bước chân vào hẳn trong gian nhà gỗ, Daniel đang ở trước sân nhìn vậy thì quát lên:

"Kim Jisoo, em ra đây ngay! Làm trợ lí công trình bao nhiêu lâu rồi lại không biết chú ý an toàn bản thân sao? Không có mũ bảo hiểm, nhà lại phá được một nửa, em vào đó làm gì?"

Jisoo nghiêng đầu nhìn ngôi nhà. Nhà xây theo kiến trúc cổ của Trung Hoa, phần mái được làm kĩ công đã được đỡ bỏ chỉ còn lại rường cột vừa vạm chắc chắn. Chiều cao của người thời trước rất khiêm tốn, nếu là Daniel bước vào đây khi chưa đỡ mái, hẳn là cậu sẽ phải cúi thấp đầu. Cô ở bên trong nhìn ra phía Daniel, trên môi lại nở một nụ cười hơi kì lạ. Daniel rút điện thoại ra muốn gọi điện cho Seongwoo rồi đột nhiên nghĩ mình thật ngốc: việc đầu tiên cần nghĩ đến khi muốn gặp trực tiếp Seongwoo là gọi điện thoại, cuối cùng vì sợ anh sẽ làm ngơ không nghe

máy mà lại theo Jisoo đến nơi này. Sốt ruột bấm dãy số mà nhắm mắt cũng có thể bấm ra, Daniel dừng tay khi nghe Jisoo nói giọng trong trẻo:

"Seongwoo đã đổi số điện thoại rồi, anh không biết sao? À, anh làm sao biết được, hai người vốn tránh mặt nhau mà."

Nụ cười trên môi Jisoo càng lúc càng rộng hơn. Daniel tiến vào hai bước, Jisoo cũng lùi hai bước.

"Kim Jisoo, em đi ra đây nói chuyện được không?"

"Giữa chúng ta có chuyện để nói sao? À, nếu có một chuyện cần nói thì là..." Jisoo lại liếc nhìn đồng hồ lần nữa. Đồng hồ là do Seongwoo tặng nên không thể làm hỏng, Jisoo nhìn kim phút nhích dần về con số mười hai rồi tháo ra cho vào túi. "Kang Daniel, Seongwoo chưa dạy anh đúng không? Công trình cổ có kết cấu rất chắc chắn không bị bớt xén vật liệu gì, ở trong khu dân cư không người nhưng đường đi nhỏ như thế này, cách nhanh nhất để dọn dẹp lấy mặt bằng là làm gì đây?"

Daniel chửi tục một tiếng rồi bước nhanh hơn vào nơi Jisoo đang đứng. Jisoo không còn là cô nữa, dù là ai trong hai người bọn họ hoặc cả hai, hôm nay Jisoo chắc chắn phải cho mình quyền quyết định đường đi sau này. Chạy theo Ong Seongwoo và Kang Daniel đã đủ mệt rồi, dù phải nói dối để đuổi Daniel đi hay tự làm mình bị thương để giành lấy tình thương từ Seongwoo, Jisoo nhất định phải là người nắm đằng chuôi trong trò chơi quần quanh một mối. Đếm nhắm trong đầu chỉ còn mười giây rồi lùi vào bức tường chia ngôi nhà ra thành ba gian đã bị lộ ra gạch đỏ, Jisoo nhoẻn cười.

"Kang Daniel, tôi đã nói rồi đúng không? Đừng làm việc gì sau lưng Seongwoo, anh ấy sẽ không thích."

Không cần đến bài học kiến trúc nào cụ thể, Kim Jisoo thừa biết được cách thức giải tỏa mặt bằng được sử dụng cho ngôi nhà này và cả thời gian diễn ra. Cô tính đến cả chuyện Kang Daniel hoặc sẽ bỏ chạy hoặc sẽ gọi thêm người đến để bới mình ra từ đống đổ nát, lúc đó dù Daniel có giải thích bao nhiêu cũng không có ai tin rằng Jisoo bị tai nạn chỉ là vô ý. Cũng không thể làm hủy hoại bản thân bởi còn phải nhìn Kang Daniel bị mọi người phán xét, Jisoo tính rằng mình sẽ vừa vịn lùi vào nơi vách gỗ sẽ chống đỡ lại bức tường để có một góc nhỏ trú thân. Tính toán chi li như thế nhưng cô lại quên tính đến một điều quan trọng: Khi đồng hồ hẹn đến hai giờ, số thuốc nổ được dẫn ở dưới chân tường được kích hoạt theo đúng lịch trình dự kiến, khi Jisoo ôm lấy đầu mình hoảng sợ vì tiếng nổ bất ngờ đến mức quên cả lùi vào trong bức tường đã định, Daniel gấp rút chạy những bước cuối cùng rồi đẩy Jisoo vào nơi duy nhất không bị sập xuống trong nhà. Bản năng bảo vệ người khác lớn hơn cơ chế tự bảo vệ của bản thân không phải lúc nào cũng tốt, khi Jisoo ngất đi vì sốc ở trong góc nhà còn chắc chắn, tấm lưng rộng của Daniel lại phải chống đỡ cả một bức tường gỗ dày không dưới bảy phân.

"Mẹ nó, không đừng lại phải biến thành Atlas (**)"

Daniel cười giấu một tiếng cuối cùng trước khi ngã xuống, cả mảnh tường gỗ đè lên lưng cậu nhưng vẫn đủ để giữ cho Jisoo có một chỗ an toàn.

--

Jisoo tỉnh dậy khi nghe tiếng lục đục ở bên kia tường. Cô muốn gào lên nhưng cổ họng khản đặc vì khói bụi, tai cũng ù đi vì áp lực của vụ nổ vừa rồi. Mấy người công nhân đã lại bắt đầu làm việc, phải ngay lập tức ra hiệu nếu không muốn thực sự bị chôn vùi.

Jisoo không phải chưa từng nghĩ đến việc mình chết để cho Seongwoo dần vật hồi hận cả đời, nhưng cô chưa bao giờ biết rằng con người sẽ xử sự thế nào nếu như thật sự đứng giữa ranh giới sống chết. Từng nhát búa đập bên tai giống như những tiếng gọi của thần Chết ngày một tới gần, Jisoo cố gắng há miệng rồi lê mấy ngón tay trầy xước lần tìm trong túi mình. Chiếc túi còn nguyên vẹn, một ô trống được tạo thành từ bức tường còn sót lại và mảnh tường bằng gỗ giữ cho cô không bị tổn thương gì nhiều. Dù vậy nhưng cả người khó khăn lắm mới nhúc nhích được, Jisoo ứa nước mắt rồi cắn đến bật máu mới rút được điện thoại ra. Run rẩy bấm ngay vào phím tắt rồi nín thở cầu cho Seongwoo bắt máy, Jisoo muốn gào thật to khi âm thanh trầm ấm của anh vang lên bên tai mình: "Jisoo, em đi đâu rồi? Tài liệu còn thiếu..."

"..."

"Em ở công trường? Công trường nào vậy? Anh vừa từ khu phức hợp bờ sông về."

Rõ ràng cần phải nói ngay cho Seongwoo biết rằng mình đang nguy hiểm, Jisoo lại chỉ có thể rơi nước mắt nghĩ đến Seongwoo đang ngồi trên bàn vẽ, chắc hẳn ngón tay anh đang di nhẹ trên mấy nét chì.

"Jisoo?"

"Seongwoo.. em.."

Jisoo rên lên một tiếng, ở phía bên kia Seongwoo gấp gáp hỏi ngay:

"Em ở đâu? Em bị thương rồi đúng không?"

"Nhà... của Michelle, em..."

Seongwoo chửi thề một tiếng, ngay cả lúc này rồi Jisoo vẫn ngẩn ra vì đến tiếng chửi của anh cũng giống hệt Daniel. Cô nghe được tiếng thứ gì đó đổ vỡ trong phòng, tiếng gót giày anh gõ nhanh trên sàn nhà:

"Hôm nay ở đó gần kíp nổ tháo dỡ nhà, em không dừng tới đó làm gì? Có công nhân ở đó không? Đám người quản lý công trình như #!%^&." Seongwoo quát gọi một người trong phòng kiến trúc để gọi điện dừng lại công trình, tay anh không rời chiếc điện thoại. "Anh tới ngay, đừng buông máy. Em có bị thương nhiều không? Còn tỉnh táo chứ? Có cảm giác chảy máu ở đâu không?"

"Seongwoo.."

"Anh đây."

Jisoo chỉ muốn gọi tên Seongwoo thật nhiều, ngoài ra không muốn trả lời điều gì khác. Đám công nhân nhận được điện thoại đã ngay lập tức dừng lại rồi gọi vọng vào trong đám đổ nát, Jisoo cố gắng hét lên nhưng giọng nói vẫn tắc nghẽn đâu đó trong cổ họng không chịu thoát ra. Seongwoo lái xe như bay trên đường, anh không kịp cài tai nghe vào đã phóng đi, trên tay vẫn cầm điện thoại.

"Kim Jisoo, anh đang tới chỗ em rồi. Em có nói được không? Em phải hét lớn lên mọi người mới xác định vị trí của em được. Anh cũng gọi cứu thương rồi, cố chịu đựng một chút, anh đến ngay đây."

Seongwoo dừng xe lại ngay sau lưng xe của Jisoo. Xe cấp cứu đã chờ sẵn ở bên ngoài, anh bươn bả vạch hàng rào thép gai rồi bước vào. Đám công nhân đứng túm tụm hoang mang bên ngoài sân vườn còn lính cứu hỏa cũng đã có mặt nhưng chưa biết nên tiếp cận từ đâu. Seongwoo vừa đi vào cổng, nhìn đồng hồ đổ nát anh đã giật mình. Nửa ngôi nhà tan hoang sau vụ nổ, Jisoo lại không biết đang ở chỗ nào trong đó.

"Jisoo, em còn nghe anh nói không?"

Jisoo rên một tiếng thay cho tiếng trả lời. Cứu hỏa nghe Seongwoo đang nói chuyện với nạn nhân liền nhanh chóng quay tới lắng nghe, không gian im lặng chỉ tập trung vào chiếc điện thoại trên tay anh chờ nghe từng tiếng một.

"Jisoo, anh tới với em rồi. Nói anh nghe, em ở vị trí nào khi nhà sập?"

"Góc nhà..."

Rất tốt, nhà có tận ba góc, làm sao biết được là góc nào? Seongwoo cố gắng áp cơn giận dữ cùng lo lắng xuống, anh nói dịu dàng:

"Tốt lắm, em ở góc nhà thì sẽ bớt bị thương. Góc nhà nào, nói anh nghe? Anh đang đứng ở trước sân, từ chỗ anh nhìn tới em ở góc mấy giờ?"

"Em.. góc ba giờ."

Cơn đau từ bả vai lúc này dội thẳng lên đầu, Jisoo giật người rồi cố ngăn một tiếng nấc. Hoảng loạn trong cô gần như biến mất khi nghe giọng nói vững chãi của Seongwoo, biết có anh ở ngay ngoài kia lại giống như là nắm được dây thừng trong dòng nước xiết. Seongwoo vẫn nhẹ nhàng nói chuyện, mấy người lính cứu hỏa họp bàn phương án tiến vào. Một người nói thầm vào tai Seongwoo, anh lặp lại câu hỏi cho Jisoo:

"Em ở trong đó một mình đúng không?"

Jisoo chưa kịp nói thì một cơn đau lại nhói lên. Đến khi âm thanh bên tai lại vang lên hơi mờ mịt, cô nghe người bảo vệ chen vào:

"Cô gái này đến một mình thôi, lúc cô ấy trình thẻ nhân viên tôi còn đứng gác."

Seongwoo thở phào một tiếng. Rõ ràng là tiếng thở phào, tiếng thở của anh làm cơn đau bên vai Jisoo càng thêm nhức nhối. Jisoo vút điện thoại xuống đất rồi nằm im trong bóng tối nghe âm thanh gạch vữa bị nhấc ra đang tới rất gần.

Kang Daniel, đã như vậy rồi chúng ta hãy để mặc cho số phận đi.

--

Jisoo tỉnh dậy trong tiếng lao xao bên ngoài. Lần này không chỉ bả vai mà cổ chân cũng đau nhói, cô nhúc nhích cổ chân mà cảm giác rõ ràng rằng mắt cá chân đã vỡ rồi. Tiếng nói chỉ còn cách một bức tường, là tiếng của một người đàn ông lớn tuổi.

"Cô gái, cô tên Kim Jisoo phải không? Jisoo, chúng tôi đang ở ngay cạnh cô rồi. Nhưng có một vấn đề chúng tôi cần cô giúp. Chúng tôi sẽ sử dụng túi nén hơi để nâng bức tường gỗ ở phía trên lên. Sau khi nâng tường lên, rất có thể mảng tường gạch phía trong sẽ bị đổ xuống. Chúng tôi sẽ cho một người nắm lấy tay cô, sau khi đếm một hai ba cô cố gắng đẩy người ra theo lực kéo của cậu ấy có được không? Nếu cô hiểu được, chút nữa khi chúng tôi đưa tay vào cô hãy nắm lấy. Còn nếu cô còn bị kẹt ở nơi nào đó thì hãy cào vào tay người đó, cô hiểu chứ?"

Tiếng máy bơm hơi rít lên, Jisoo nếm được vị mặn trên môi mình mà không biết là máu, mồ hôi hay là nước mắt. Một cánh tay chen vào, cô nắm lấy bằng tất cả sức lực mình. Tiếng người đó hô lên "được rồi", tiếp theo sau là tiếng bước chân rầm rập.

"Jisoo, chúng tôi bắt đầu đây. Tôi đếm đến ba, cô nhanh chóng đẩy người ra theo hướng chúng tôi kéo cô rồi chúng ta sẽ an toàn. Chắc chắn sẽ an toàn, cô nghe kĩ nhé."

Đội trưởng đội cứu hộ đếm đến ba, túi nén hơi vừa lúc đầy lên thì mảng tường cũng đổ sập. Jisoo dùng hết sức bình sinh đập vào trụ vừa dưới chân rồi nhào ra ngoài, không khí trong lành xộc vào buồng phổi làm cô ho lên sặc sụa. Mấy người công nhân hò reo, Seongwoo chạy tới bên cô vuốt mấy sợi tóc mai dính bết vào gò má:

"Không sao rồi, em giỏi lắm, anh đưa em tới bệnh viện ngay."

Bác sĩ đặt Jisoo vào cáng rồi kiểm tra tại chỗ, Seongwoo vẫn ở bên cạnh không rời. Seongwoo không có vẻ hoảng hốt của những người nhà bệnh nhân trong trường hợp khẩn cấp, bác sĩ thấy vậy cũng không đuổi anh ra. Jisoo tái mặt vì vết thương trên vai và cổ chân nhưng tâm trí lúc này lại vô cùng tỉnh táo.

Có một người còn ở trong đồng đồ nát.

Người đó cần phải biến mất.

Liệu Seongwoo có tha thứ cho mình nếu như biết người kia vẫn còn ở dưới bức tường gỗ?

Liệu Kang Daniel có thể cứ như vậy mà chết đi không?

Đã nói là phó mặc cho số phận rồi, Jisoo vươn bàn tay bám đầy bụi đất ra nắm lấy tay Seongwoo. Anh siết chặt tay cô rồi lại vuốt nhẹ trên trán. Jisoo buông lỏng lí trí, nhanh chóng để mình chìm vào bóng tối. Cô bác sĩ trẻ vừa đặt xong túi nước truyền cho Jisoo liền quay lại nói với Seongwoo:

"Cô ấy ngất vì choáng, sơ bộ chỉ có bả vai và cổ chân bị thương. Anh là người nhà đúng không? Anh đi theo xe cấp cứu nhé?"

Seongwoo gật đầu. Cánh nhanh chóng được nhắc lên, Jisoo vẫn bám chặt tay Seongwoo không rời. Seongwoo đi được vài bước rồi đột nhiên nghe thấy như có tiếng gọi mình phát ra từ trong đồng đồ vỡ còn lại, anh quay đầu lại hoang mang nhìn. Mấy bước chân vì Seongwoo mà chậm lại, bác sĩ cau mày giục:

"Anh làm gì vậy? Mau đưa cô ấy đến bệnh viện thôi."

Vẫn giống như là có tiếng gọi. Seongwoo quay ra nhìn người bảo vệ có khuôn mặt đỏ gay đang đứng bàn tán bên cạnh tốp công nhân.

"Anh chắc chắn lúc này chỉ có một người đi vào đây?"

Người bảo vệ khoát tay nói vội:

"Chắc chắn, cô ta đi một mình, tôi trực cả buổi trưa ở đây mà. Không ai vào được đâu."

Seongwoo bán tín bán nghi nhìn vào tàn tích của căn nhà nhưng rồi lại lắc đầu trèo lên xe cấp cứu. Chiếc xe hú còi đi khỏi, Daniel vẫn còn nửa nằm nửa quỳ kẹt trong bức tường gỗ trút ra một tiếng thở dài.

Nghe giọng nói lo lắng của anh bên ngoài, nghe anh nói với cô ấy rằng anh ở đây rồi, có anh đây, em giỏi lắm, Daniel đột nhiên không thấy hoảng sợ vì mình có thể bị bỏ lại, chỉ biết rằng mình nhớ anh vô cùng.

Thật sự rất nhớ Ong Seongwoo, nhớ hơn cả khi ở cách xa anh mấy ngàn cây số.

Daniel chớp chớp nhắm mắt. Cổ họng cậu cũng bị lấp bởi khói bụi và mùi thuốc nổ, mười đầu ngón tay rõ ràng đang chảy máu. Máu nhớt nháp và hơi lạnh, Daniel không cách nào nhích mấy ngón tay lên. Chỉ có thể bám lấy vận may cuối cùng để gọi mấy tiếng Seongwoo Seongwoo, cuối cùng anh vẫn là không nghe thấy.

--

Tới bệnh viện rồi Jisoo vẫn chưa tỉnh lại, cô được đưa vào phòng phẫu thuật sắp xếp lại xương bả vai. Cuộc phẫu thuật kéo dài cho đến tận nửa đêm, Seongwoo báo cho người nhà của cô rồi đi làm thủ tục khi đã chuyển Jisoo vào phòng bệnh. Bệnh viện nửa đêm vắng lặng, nhân viên trực uể oải nhập thông tin của Jisoo vào máy tính. Mấy tiếng còi xe cấp cứu hết gần rồi lại xa, Seongwoo mệt mỏi đứng nhắm mắt chờ cô nhân viên đếm mấy tờ tiền rồi nghe được tiếng xôn xao ở phòng cấp cứu. Đầu tiên chỉ là âm thanh cố gắng kìm hãm, sau đó là tiếng cãi cọ vang lên mỗi lúc một rõ ràng. Đưa tay lấy hóa đơn thanh toán từ phía thu ngân, Seongwoo băng quơ hỏi:

"Chuyện gì vậy?"

"Bệnh nhân cấp cứu, còn chuyện gì khác được? Bệnh nhân thì không nói được, người đi cùng lại là người nước ngoài. Chắc lại muốn nói gì đó với bác sĩ nhưng không ai nghe ra anh ta nói gì."

Một tia lo lắng mơ hồ nảy lên trong lòng Seongwoo. Anh lắc đầu rồi nhanh đập tắt suy nghĩ của mình.

Ở thành phố này có rất nhiều người nước ngoài, không phải chỉ có một người kia.

Nhận được đầy đủ giấy tờ, Seongwoo cảm ơn rồi đi chậm dọc hành lang. Anh ra nhà thuốc bệnh viện mua vài gói dung dịch tráng dạ dày, từ trưa chưa ăn gì cộng với căng thẳng quá mức làm dạ dày Seongwoo lại quặn lên từng cơn đau đớn. Seongwoo uống hết một gói thuốc cùng nửa chai nước lọc rồi đi vào sảnh vẫn nghe tiếng cữ cãi, anh tò mò liếc vào nhưng chỉ thấy một đám người đứng túm tụm trong phòng cấp cứu không rõ là ai với ai. Vài giây sau đó, bệnh nhân nằm trên giường cáng được đẩy ra khỏi phòng cấp cứu, một bàn tay đã được băng kín nhưng còn thấm máu đỏ mơ hồ ẩn hiện dưới tấm drap mỏng. Cơn đau trong dạ dày vừa dịu lại vài phút như lại nứt toác ra khi Seongwoo nhìn thấy mái tóc nâu mềm và sống mũi quen thuộc có một vết rách ngay ở giữa, Daniel nằm im trên giường cáng cùng với đôi mắt nhắm nghiền. Nhân viên y tế đẩy chiếc xe chạy rất nhanh, một phần vì Darren Bonnet ở một bên vừa nắm lấy xe mà nói bằng thứ ngôn ngữ dù không dễ hiểu nhưng rõ ràng là đang tức giận. Bị chấn động vì hình ảnh mình vừa thấy, Seongwoo đứng sững nhìn theo cho đến khi đoàn người khuất hẳn. Anh rút điện thoại ra run run gọi về trực ban công trình. Chưa kịp để Seongwoo nói gì, người trực ban đã lên tiếng trước:

"Kiến trúc sư trưởng, anh biết chuyện rồi đúng không? Vụ nổ mìn ở công trình nhà tổng giám đốc, còn có một người khác đang ở đó. Không ai biết cậu ấy là ai, chúng tôi đã liên hệ với người nhà và cử đại diện công ty lên bệnh viện. Anh cũng đang ở bệnh viện đúng không? Cô Jisoo sao rồi?"

Mắt Seongwoo hoa lên, hành lang bệnh viện trở thành những hình thù nhòe nhoẹt. Tiếng gọi lúc chiều, tiếng gọi mà anh tưởng là ảo giác, thì ra đúng là tiếng gọi của Daniel. Daniel ở trong đống đổ nát tuyệt vọng gọi tên Seongwoo, anh chỉ ngoái đầu nhìn lại vài lần rồi sau đó quay lưng đi thẳng. Seongwoo để mặc điện thoại còn đang kết nối, anh chạy như bay đến phòng phẫu thuật. Căn phòng vừa lúc trước Jisoo nằm bên trong lúc này đèn phẫu thuật lại sáng, ở bên ngoài một mình Darren đứng dựa vào tường. Ánh đèn hành lang bệnh viện chiếu xuống vai anh, mái tóc Darren rối bù nhưng trang phục trên người lại giống như là anh đang bước ra từ bữa tiệc nào đó.

Seongwoo nhìn bảng phẫu thuật hồi lâu. Daniel đang làm gì ở trong đó? Mấy ngón tay thấm máu đó rốt cuộc là bị gì? Thân thể bên dưới tấm drap liệu có vấn đề gì không? Còn chỗ nào chảy máu nữa không, Seongwoo nhớ đầu gối của Daniel vốn đã hơi yếu. Anh bước tới nơi Darren cúi đầu đan tay vào nhau như đang cầu nguyện, muốn hỏi rất nhiều điều nhưng cuối cùng không biết phải mở miệng nói như thế nào. Darren cảm giác được bóng đen ở cạnh, anh ngẩng đầu lên rồi thấy Seongwoo trân trối nhìn mình với đôi mắt hằn tơ máu. Đáp lại ánh mắt hỗn loạn của Seongwoo, Darren chỉ vào hành lang ngược hướng phòng mổ rồi nói rành rọt một từ:

"Cút."

--

(*) truyện Nữ Chúa Tuyết của Andersen. Con mèo đã nói với cậu bé chần dè như vậy khi dạy bé leo trèo.

(**) Atlas: Thần Atlas trong thần thoại Hi Lạp. Nếu nói tới tượng của ông chắc bạn sẽ rõ, là bức tượng người đàn ông gánh cả hành tinh. Ý của Daniel trong này là cậu cũng bức tường trên lưng chẳng khác nào Atlas gánh cả hành tinh, hay nói cách khác, họa sĩ bị tai nạn vẫn tưởng tượng theo cách của họa sĩ...

DP: Lại là lời nhắn rất nhỏ:

Có vài chi tiết kĩ thuật có thể không đúng. Theo M được biết thì đúng là có trường hợp sử dụng thuốc nổ để phá nhà cao tầng, nhưng rất ít khi người ta sử dụng thuốc nổ để phá công trình dân dụng quy mô nhỏ vì mỗi lần sử dụng đều phải xin giấy phép. Tuy nhiên là Michelle Jang nên cũng không trừ khả năng...

Trước đây Jisoo rất thích tóc ngắn.

Cô không phải là một cô gái có khuôn mặt đủ cá tính hay xinh đẹp để có thể tự tin cắt ngắn mái tóc của mình. Bất chấp điều đó, Jisoo thường cắt tóc những khi thấy buồn. Mái tóc ngắn cũn xấu xí, khuôn mặt cũng bớt xinh đi rất nhiều.

Tóc dài là một món phụ kiện của Jisoo. Từ khi biết mình cần chăm chút bản thân để cho phù hợp với tiêu chuẩn xã hội, Jisoo không để tóc ngắn nữa. Lắm khi muốn cắt phăng mái tóc dài đi nhưng cô vẫn để như thế, cho đến một ngày tự cô cũng thấy mình thật sự xinh đẹp với mái tóc dài. Một nhát kéo sắc ngọt có thể ngay lập tức biến tóc dài thành tóc ngắn, Jisoo lại không còn đủ can đảm cắt bỏ. Tóc ngắn rất xấu, cô nói đi nói lại với chính bản thân mình. Tóc ngắn rất xấu.

Ong Seongwoo và tình cảm dành cho anh giống như mái tóc dài của cô. Không thể và không nên cắt bỏ, Jisoo đã sống đủ lâu để biết rằng niềm yêu phải xếp ở đằng sau nếu như niềm yêu đó không đem đến cho mình điều tốt đẹp. Rồi giống như một buổi sáng thức dậy tự thấy tóc dài mới là thứ hợp với mình hơn tất cả, Jisoo biết mình đã chìm sâu vào tình yêu dành cho Ong Seongwoo mất rồi.

--

Jisoo mở mắt ra khi bên ngoài trời đã sáng. Phòng bệnh sạch sẽ yên lặng, cửa sổ mở ra làm cho tấm rèm xanh dương lay động nhẹ nhàng. Mẹ cô ngồi trên chiếc ghế cạnh giường, bà gục đầu lên nệm giường nhắm mắt. Ở trên chiếc ghế dài dọc tường sơn trắng toát, Seongwoo ngồi cúi đầu. Hai tay anh đan vào nhau đặt hờ trên gối, có lẽ anh cũng đã ngủ rồi.

Jisoo khẽ cựa mình. Bả vai không thể cử động, cổ chân cũng cứng ngắc. Cô vừa định ngồi lên thì đã lại ngã xuống, bà Kim thức giấc ngay khi một tiếng rên cất lên. Khuôn mặt mang vẻ âu lo mỗi một lần dẫn ra khi nhìn thấy con gái đã tỉnh, bà vuốt tóc cô rồi nói khẽ khi Jisoo không rời mắt khỏi Seongwoo vẫn cúi đầu ở trên chiếc ghế đối diện mình.

"Cậu ấy thức cả đêm rồi, để cho cậu ấy nghỉ ngơi một chút."

Mới qua một đêm, không hiểu sao Jisoo thấy như Seongwoo gầy hẳn đi. Dù anh cúi đầu, xương quai xanh vẫn hiện ra thật rõ. Chiếc áo sơ mi của ngày hôm qua anh vẫn chưa kịp thay, trên ngực áo có một vết bẩn như là bị gạch vữa quét qua. Jisoo nghiêng đầu nhìn ra cửa sổ rồi khẽ thở dài. Trốn tránh thực tại chỉ được một chút, đến lúc quay lại đối mặt đã muốn bỏ chạy ngay. Bà Kim sửa sang lại nệm giường rồi nói rằng đi gọi bác sĩ, Jisoo nắm tay bà lại lắc đầu.

"Con không sao. Mẹ đến đây lâu chưa?"

"Sau khi con phẫu thuật xong. Cậu ấy là Ong Seongwoo con vẫn kể đúng không?"

Ong Seongwoo, niềm tự hào duy nhất của Kim Jisoo. Cô trước đây vẫn thường kể với ông bà về anh. Là một người mẹ, bà Kim luôn thấy lạ. Thế hệ đi trước bởi vì sống trong nghèo khổ nên rất hay để ý đến điều kiện của người có khả năng làm bạn đời của con gái mình, ông bà cũng không phải là ngoại lệ. Tình yêu quan trọng, nhưng tình yêu viên mãn không bao giờ có thể xây nên từ một nền tảng kinh tế không vững bền. Từ nhỏ bà Kim dạy Jisoo công dung ngôn hạnh, nói với cô rằng vì không thể cho cô những thứ cô mong muốn nên chỉ có thể dạy Jisoo cách làm sao để tìm được một người có thể mang cho cô cuộc sống tốt đẹp hơn. Ong Seongwoo mà Jisoo kể đúng là kiểu người mà bà từng muốn con gái mình bằng mọi giá có được, nhưng Jisoo trước sự dạy dỗ của bà dường như lại trở thành một cô gái lí trí hơn bình thường. Jisoo kể rằng Seongwoo là người xây dựng tòa nhà lớn nhất thành phố, lớn thứ hai thành phố, là người đứng đầu nhóm kiến trúc sư của MI, là một trong năm kiến trúc sư nổi tiếng nhất khu vực. Kể rằng anh từng là giảng viên đại học, anh là cấp trên của cô, anh nhận được giải thưởng kiến trúc thường niên của hội kiến trúc sư toàn quốc, tất cả những điều như vậy Jisoo đều kể hết nhưng chưa một lần cô kể rằng anh yêu cô thế nào.

Để mặc cho con lựa chọn, ông Kim đã nhiều lần nói với bà Kim như thế. Đến lúc con lựa chọn được một người *đúng*, vẫn chưa thấy con hạnh phúc chút nào. Jisoo lớn lên cùng quan niệm cuộc sống cần rất nhiều thứ hơn là tình yêu, cô nhìn gia đình mình, lắng nghe bố mẹ mình rồi một mực tin vào điều đó.

Jisoo không trả lời câu hỏi của mẹ. Ánh mắt cô vẫn đặt vào Seongwoo, rồi đột nhiên Jisoo nhớ tới Kang Daniel. Không biết người đó bây giờ như thế nào, khi ham muốn độc chiếm nhạt mất và cả bóng đen bên trong mình dạt ra vì cơn đau thể xác, Jisoo thấy thương cảm cho Daniel hơn là căm giận. Nếu như vẫn còn ở trong đồng hồ cát đó qua một đêm lạnh mà không có ai phát hiện, đối lại là Jisoo cô cũng sẽ thấy tuyệt vọng ăn mòn từng tế bào cơ thể. Hơn nữa, trò chơi rõ ràng chưa kết thúc ở đây. Cô đã đặt mình lên lưng một con ngựa bất kham rồi.

Jisoo nhắm mắt hít một hơi sâu rồi ngồi bật dậy. Bà Kim còn chưa kịp la lên, cô đã nhào xuống khỏi giường, lê một chân về phía Seongwoo. Seongwoo ngay lập tức mở mắt vì một tiếng kêu của bà Kim. Anh sửng vài giây rồi mới

bước tới đỡ Jisoo lúc này đang tái mặt đau đớn trên sàn nhà.

"Seongwoo, Seongwoo, nhanh lên, Kang Daniel còn ở trong ngôi nhà đó. Anh ấy ở phía sau em, anh ấy..."

"Anh biết rồi. Em nghỉ ngơi đi."

Seongwoo chặn ngang lời Jisoo nói. Anh biết, đương nhiên biết. Có thể Seongwoo còn biết nhiều hơn thế, nhưng anh không nói gì mà chỉ bế Jisoo trở lại giường. Kim truyền trên tay cô bị lệch, Seongwoo không gọi y tá mà tự chỉnh lại cho cô. Ồm lâu năm cũng sẽ trở thành bác sĩ, mấy việc chăm sóc người bệnh như thế này trước đây Seongwoo đều tự làm không cần ai giúp đỡ. Anh không thể hiện ra cảm xúc gì cụ thể mà chỉ nhẹ nhàng đắp chăn lại cho Jisoo. Nói với bà Kim rằng mình đi gọi bác sĩ, Seongwoo quay lưng đi đã bị Jisoo nắm lấy bàn tay đang buông thõng.

"Seongwoo, Daniel anh ấy sao rồi? Hôm qua anh ấy nói muốn tìm anh để trao trả giấy tờ gì đó, nhất định phải tìm được anh. Em đưa anh ấy đến chỗ mảnh đất, chưa kịp nói gì thì anh ấy đã..."

"Được rồi, Jisoo."

"...Anh ấy nhất định muốn đi quanh khu nhà tìm anh dù em đã cản lại..."

"Ừ, anh biết rồi."

Bà Kim đứng nhìn hai người trẻ tuổi nói chuyện với nhau. Ông Seongwoo rõ ràng là một người dịu dàng chu đáo, từ khi mới gặp ngày hôm qua bà đã biết điều đó. Anh lễ phép nói chuyện với bà, nghiêm túc lắng nghe bác sĩ rồi chăm sóc Jisoo cẩn thận. Thậm chí dù nhìn có vẻ mệt mỏi xuống tinh thần thấy rõ, ngay khi trở lại phòng bệnh đã được làm thủ tục đầy đủ, Seongwoo vẫn cố gắng thuyết phục bà Kim sang ghế sofa nghỉ tạm để anh trông cô đến hết đêm. Vậy nhưng cách nói chuyện lúc này của Ông Seongwoo lại có gì đó kì lạ. Anh liên tục ngắt lời Jisoo, không phải bộ dạng kiên nhẫn lắng nghe bà Kim ca cẩm vào đêm qua. Jisoo nhắm mắt lại rồi mím môi, bà Kim vội nói:

"Seongwoo, cháu để cho Jisoo nói hết đi. Cô đi tìm bác sĩ, hai đứa cứ từ từ nói chuyện."

Bà Kim đi khỏi, căn phòng trở nên im lặng. Trời đã bắt đầu vào thu, không khí mát mẻ hơn rất nhiều. Chiếc quạt trần không quay, tivi không bật, Seongwoo không nói gì mà chỉ nhìn Jisoo chăm chú. Jisoo không dám nhìn thẳng vào mắt Seongwoo. Cô nhìn trần nhà cũng được sơn trắng, đột nhiên có cảm giác lo sợ trần nhà cũng sẽ đổ ập xuống như ngày hôm qua, dù chuyện hôm qua hoàn toàn là do chính cô gây ra cho mình.

Seongwoo ngồi xuống chiếc ghế mẹ của Jisoo vừa ngồi. Anh sửa lại sợi dây truyền nước, kéo mép chăn đã phẳng lì rồi nói nhỏ:

"Anh nghe em đây."

Jisoo quay nhìn Seongwoo. Đôi mắt anh dù hằn đỏ dấu vết mệt mỏi nhưng vẫn rất dịu dàng. Jisoo đưa một tay lên vuốt lại một vài sợi tóc rơi xuống vai anh, Seongwoo không tránh.

--

Seongwoo là một kiểu người rất lạ, có một điểm đặc biệt ở anh mà Jisoo không biết là tốt hay là xấu, cũng không biết là điều đó sẽ có lợi hay có hại cho cô ở thời điểm này. Từ lúc Kang Daniel bỏ đi hoặc là từ những ngày trước nữa, Seongwoo trở thành một người có vấn đề rất lớn với *niềm tin*. Seongwoo làm công trình luôn cẩn thận tỉ mỉ, mỗi chi tiết đều phải rà đi soát lại hàng trăm hàng chục lần, vậy mà anh ít khi xác nhận đúng sai trong vấn đề tình cảm. Nếu anh chọn tin một người nào đó, anh sẽ tin hết mọi điều người đó nói, không bao giờ tìm đến một người thứ ba để hỏi xem liệu chuyện có thật hay không. Vòng tròn quen biết của Seongwoo rất rộng nhưng kì thực lại không có mấy người, quanh đi quẩn lại chỉ có những con người anh tin tưởng. Những người trong văn phòng kiến trúc, Michelle, Sungwoon, Jisoo, hai người kiến trúc sư trong hội kiến trúc sư trẻ, chỉ có chừng đó con người phá vỡ được lớp băng bên ngoài Seongwoo để tiến vào đại dương của anh. Còn Kang Daniel? Có lẽ là người vốn đã ở sẵn trong đại dương của Seongwoo, được tin tưởng nhiều đến nỗi khi mất niềm tin thì không cách gì lấy lại được.

Chính vì Seongwoo như thế nên nói dối anh cũng giống như đang chơi trò lật đồng xu. Chỉ có hai mặt, hoặc đúng hoặc sai, tùy thuộc vào chủ nhân của đồng xu muốn nhìn nhận mặt nào chứ không bao giờ liên quan đến sự thật rằng mặt nào rơi xuống. Vấn đề không phải là nói thật hay nói dối, vấn đề là Seongwoo tin hay không tin mình. Đành phải đánh cược thôi, Jisoo nghĩ thầm. Bên cạnh Kang Daniel còn có Darren Bonnet và nhiều người nữa, chắc chắn sau sự việc này những người đó sẽ ngăn cản Seongwoo đến gần Daniel. Jisoo hít một hơi sâu, cô nhìn lên bình hoa linh lan để trên tủ rồi cất giọng run rẩy:

"Hôm qua Kang Daniel không trực tiếp tìm anh mà nhất định tìm đến em dù em nói rằng anh ở công ty. Anh ấy nói rằng không liên lạc được với anh, muốn hẹn em để trả cho anh giấy tờ nhà đất gì đó..."

Jisoo kể lại cho Seongwoo câu chuyện theo cách của cô. Kể đến khoảnh khắc ngôi nhà sập xuống, Jisoo bất giác đưa tay ôm đầu. Seongwoo kéo bàn tay cô ra để giữ cho kim truyền cắm đúng vị trí, Jisoo nắm ngón tay cái của anh mà Seongwoo lại một lần nữa để yên cho cô giữ lấy ngón tay ấm nóng trong tay mình.

"Em sợ lắm, em tưởng em đã chết rồi. Lúc nghe được giọng anh, em chỉ muốn khóc rồi về nhà ngay. Cuối cùng anh đã đến."

Một giọt nước mắt trượt xuống gò má, Jisoo đưa tay gạt sơ sài. Nỗi sợ hãi sau khi tai nạn xảy ra là thật, nhưng cô không thể kể câu chuyện trước đó theo đúng bản mẫu với Seongwoo. Lại là một khoảng im lặng kéo dài, Seongwoo đột nhiên nhìn thẳng vào Jisoo rồi hỏi một câu không hề ăn nhập với câu chuyện chút nào:

"Jisoo, em nói em yêu anh?"

Jisoo gật đầu ngay lập tức.

"Sau này cũng vậy? Rất lâu sau này em vẫn yêu anh như bây giờ?"

"Thậm chí còn hơn bây giờ."

Một câu khẳng định chắc chắn được Jisoo nói ra không ngập ngừng. Seongwoo mỉm cười rất nhẹ. Anh nhìn ra cửa sổ, ô cửa trống rỗng có thể nhìn thấy một trung tâm thương mại ở đối diện. Trung tâm đó là do công ty nào xây dựng không rõ, kiến trúc tù túng không hiểu sao lại rất hợp nếu là từ bệnh viện nhìn ra.

"Nếu anh vẫn như lúc này, vẫn đối xử không tốt với em..."

"Em vẫn yêu anh thôi."

Câu chuyện ngừng lại khi bên ngoài có tiếng gõ cửa. Jisoo chán ghét nhìn ra, cô còn tò mò không biết Seongwoo đang định nói điều gì. Jisoo cũng biết lời nói của cô đầy sơ hở, chỉ cần một phép kiểm tra sơ sài nhất cũng có thể nhìn ra cô đang cố ý để thật giả lẫn lộn với nhau. Một nửa sự thật không phải là sự thật, chỉ riêng câu nói yêu anh Jisoo chắc chắn rằng mình không nói dối.

Bác sĩ cùng bà Kim đi vào, Seongwoo đứng dậy dịch chuyển chiếc ghế rồi lùi ra khỏi phòng để bác sĩ cởi áo Jisoo kiểm tra vết thương trên bả vai. Anh đóng cửa phòng lại rồi nhìn quanh. Hành lang bệnh viện dù là ban ngày nhưng vẫn không có nhiều người, cả hành lang cũng chỉ có vài phòng bệnh. Đây là dãy phòng bệnh cao cấp cho bệnh nhân yêu cầu dịch vụ, Daniel cũng được chuyển tới đây sau cuộc phẫu thuật kéo dài ba tiếng đồng hồ. Phòng bệnh của Daniel nằm ở cuối dãy, của Jisoo ở đầu.

Không biết ở cửa sổ nhìn ra em sẽ thấy gì, hi vọng không phải là một tòa nhà mà là một nhánh cây vàng lá.

"Cút."

Darren chỉ tay về hành lang ngược hướng phòng phẫu thuật. Seongwoo không rời đi, anh khẩn khoản hỏi Darren:

"Tay của Daniel..."

"Kang Daniel chết rồi."

Kang Daniel từng kể với Darren, cũng kể với Seongwoo rằng từ khi còn là một đứa trẻ, cảm quan màu sắc là thứ duy nhất đến với cậu một cách tự nhiên. Daniel từng vẽ không đẹp, Seongwoo không ít lần đưa hai bàn tay của mình ra chạm mười đầu ngón tay vào mười đầu ngón tay của Daniel rồi cả hai cùng cười vì sự kì diệu của định mệnh. Daniel không hề có bất cứ hoa tay nào, còn Seongwoo vừa vặn có tròn mười cái. Daniel nói với Seongwoo rằng tất cả những thứ cậu có trong tay đều là nhờ nỗ lực từng ngày, cậu vốn không phải là thiên tài nên dùng lòng kiên trì thay thế. Chỉ biết rằng mình rất thích vẽ nên cố gắng vẽ, cuối cùng lòng kiên trì cũng được đền đáp. Lại là một sự trùng hợp đau lòng, Darren cũng rất thích ngắm mười đầu ngón tay của Daniel. Anh không tin vào hoa tay nhưng mười đầu ngón tay chai cứng đó rất đẹp vì biết cầm bút vẽ, cũng biết pha cà phê, biết lái motor, biết làm tất cả mọi công việc có thể kiếm ra tiền chỉ để được tiếp tục vẽ.

Daniel suýt nữa đã bị chôn vùi ở dưới tòa nhà nếu không phải điện thoại cậu reo lên đúng lúc mấy người lính cứu hỏa thu dọn túi nén khí để ra về. Để mảnh tường gỗ không đổ sập xuống, không chỉ lưng mà hai cánh tay Daniel cũng chống xuống nền nhà rồi bị gạch vữa đè lên. Trừ bỏ hai ngón cái chỉ bị trầy xước không đáng kể, tám ngón còn lại đều bị đè nát, da thịt không phân biệt được rõ ràng. Máu đổ ra hòa cùng với bụi đất, khi Darren chạy đến nơi anh thậm chí không dám nhìn vào hai bàn tay đó.

Giống như Ong Seongwoo chỉ có những tòa nhà để làm thành tựu cuộc đời, tài sản lớn nhất của Kang Daniel là mười ngón tay của cậu. Hai người là họa sĩ, một người là kiến trúc sư, ai cũng biết công cụ giao tiếp với thế giới của bọn họ rõ ràng không phải là miệng mà là đôi tay. Không có đôi bàn tay đó, coi như Daniel không còn lại gì. Họa sĩ Kang Daniel không thể điều khiển được mười ngón tay của mình chẳng khác gì họa sĩ Kang Daniel đã chết.

Seongwoo đưa hai tay ôm mặt, anh không muốn khuỵu xuống trước mặt Darren nhưng thật sự chỉ muốn buông xuôi tất cả.

Darren nhìn Seongwoo rất lâu rồi cất tiếng nói. Giọng nói anh nặng nề khinh miệt, nếu biết trước sẽ có ngày này chắc chắn Darren không ngần ngại ép Daniel rời hẳn khỏi thành phố cậu cố chấp quay về. Ong Seongwoo chẳng phải là một con người bạc nhược yếu đuối, Darren biết điều đó qua những công trình Seongwoo đã xây nên. Chuyện ngày hôm nay xảy ra chắc chắn Daniel cũng phải chịu một phần trách nhiệm, nhưng Ong Seongwoo đã để cô gái kia đi quá giới hạn rồi.

"Tôi sẽ mang Daniel đi."

Seongwoo cúi đầu. Daniel lại đi sao? Daniel đã từng về đây bên cạnh anh chưa? Daniel còn chưa về, sao lại có thể lại đi? Không thể phản đối Darren, Daniel đi đâu làm gì đã không còn là điều Seongwoo có quyền quyết định.

"Vốn là định ngày mai chúng tôi sẽ cùng đi. Tôi rất thích đất nước này, từng nghĩ chỉ cần cùng Daniel đến nơi nào không có cậu và cô ta là được. Còn bây giờ, tôi sẽ mang Daniel đi xa nhất có thể và giữ cậu ấy lại cả đời."

Phải rồi, giữ Daniel lại cả đời thì cậu sẽ không còn đau đớn nữa mà có thể ở bên Darren sống tiếp những ngày tháng đẹp trời. Seongwoo ngẩng đầu nhìn Darren, anh khẽ nói:

"Daniel..."

Vứt bỏ hết vẻ thanh lịch lạnh lùng, Darren nắm bàn tay lại nắm mạnh vào bụng Seongwoo. Dạ dày quặn lên đau đớn, anh loạng choạng lùi vài bước nhưng vẫn cố gắng giữ cho mình đứng vững.

"Miệng của cậu không có tư cách nói ra cái tên đó. Niel khi được đặt lên cáng vẫn gọi tên cậu, mà cậu đã làm gì? Chắc chắn lại âu yếm ngọt ngào với cô ta ngay khi Daniel đang nằm trong đống xà bần gạch vụn cách cậu vài bước chân với mười đầu ngón tay nát bấy. Quấn chặt cô bạn gái thiên thần của cậu đi, đừng để cô ta đi quanh hại người. Tốt nhất là cậu dứt khoát ở cạnh cô ta suốt đời suốt kiếp, cô ta hay người nào khác cũng sẽ giày vò Daniel của tôi thôi."

Darren nói ra câu "Daniel của tôi" không do dự. Bàn tay vẫn nắm chặt thành nắm đấm, anh thông thả đứng nhìn như chưa từng đánh người kia. Ông Seongwoo yêu Kang Daniel, Darren nhìn ra được điều đó. Nhưng yêu thì sao, không yêu thì sao? Chẳng phải Daniel đang sống rất tốt cùng anh, còn cô gái kia lại quanh quẩn như một bóng ma ám lên hạnh phúc của bọn họ? Thậm chí nếu sau này không phải Kim Jisoo mà là một cô gái khác tới với Seongwoo, cũng không loại trừ khả năng cô ta lại ghen tị với quá khứ của hai người. Quá khứ của Ông Seongwoo và Kang Daniel có đau khổ cách mấy vẫn là quá khứ đẹp vô cùng, Darren từng tưởng tượng rằng chứng kiến quá khứ đó giống như đang đứng trên boong tàu nhìn ra mặt biển trong đông tố. Quá khứ đó đẹp đẽ và đáng sợ như con sóng chực nuốt chửng tất cả mọi thứ trên đường đi của nó, nên người ta sẽ bất lực ngán sợ và nhanh chóng muốn xua cơn bão rời đi.

"Daniel.."

Một cú đấm nữa lại nhanh gọn rơi vào bụng Seongwoo. Darren lắc lắc cổ tay, lạnh lùng gằn từng tiếng:

"Đừng gọi tên người của tôi."

Bệnh viện lúc đó giống như một căn nhà bỏ hoang không người qua lại, Seongwoo cố gắng hết sức nhưng cuối cùng vẫn phải quỳ một chân xuống sàn nhà. Anh hít một hơi sâu nén hết tất cả những hối lỗi cùng đau đớn trong lòng lại thành một khối nặng chấn ngang tim mình. Không gọi tên cũng được, có những việc nhất định Darren cần phải biết.

"... không ăn cháo quá mềm, không được ăn cháo hải sản, không ăn thịt mỡ, không có hành củ nhưng phải có hành lá được nấu chín, nếu là thịt gia cầm thì phải lọc hết da ra. Phải cho ớt vào nhưng là ớt xanh và không được cho nhiều quá nửa trái. Nhất định khi bị đau sẽ đòi ăn rất nhiều thứ không tốt cho sức khỏe, phải kiểm tra thật kỹ nếu không sẽ lên đi ăn. Và còn, Daniel..." , Seongwoo lùi lại khi nắm tay của Darren lại đưa lên lần nữa, "... bị ốm sẽ rất trẻ con, nhất định sẽ không chịu ăn cháo mua ở cửa hàng. Vì không thích ăn cháo nên cần phải chịu khó dỗ dành, kiên trì một chút. Còn nữa..."

Seongwoo thở hắt ra. Thật sự muốn nhào vào trong phòng phẫu thuật dựng Daniel dậy để thêm một lần nữa hỏi cho rõ ràng.

Kang Daniel, vì cái gì mà em lại ra đi, để đến bây giờ tôi phải dọn dò người khác những điều đáng ra chỉ riêng chúng ta được biết?

"...Ban đêm trong bệnh viện nhất định phải có người ở bên ôm lấy, nếu không sẽ không ngủ được."

Darren cúi nhìn con người đang quỳ một chân trước mặt mình. Rõ ràng không phải quỳ để cầu xin điều gì, lưng của Seongwoo thẳng băng, dáng vẻ không chật vật khổ sở mà chỉ như một gốc cây bị đốn gãy còn đứng trên mặt đất. Anh nén một tiếng thở dài, quen biết Daniel đã bốn năm trời, biết rằng Daniel cười rất đẹp, vẽ rất đẹp, có thể làm tất cả mọi công việc tay chân vì tiền nhưng đến khi có nhiều tiền thì lại chỉ tiêu bằng với một người thu nhập trung bình mà không bao giờ hoang phí. Anh cũng biết Daniel rất có năng khiếu dạy trẻ con, Daniel nấu ăn rất ngon pha cà phê rất giỏi. Biết cả cơ thể của Daniel, biết thói quen cần môi và uống rất nhiều nước ấm sau khi hôn, nhưng chưa bao giờ biết đến một điều đơn giản rằng phải lọc thịt gia cầm khi phục vụ đồ ăn cho cậu.

Cũng là bốn năm nhưng bốn năm của Ong Seongwoo là trọn vẹn yêu thương, còn bốn năm của Darren chỉ giống như anh đang quan sát một bức tranh đẹp trong phòng triển lãm. Dẫu biết là như thế nhưng ở cùng Ong Seongwoo lúc này còn có một cô gái bất chấp tất cả mọi thứ. Cuộc đời có thể chỉ cho Daniel một lần tuổi trẻ, Daniel có thể một lần dùng hết tuổi trẻ để gặp gỡ người như Ong Seongwoo. Nhưng Daniel chỉ có một sinh mạng mà thôi.

Chuyện gì sẽ xảy ra nếu như ngày hôm qua điện thoại của Daniel không vô tình kêu lên và mấy người công nhân cứ thế giẫm lên bức tường gỗ để tiếp tục làm công việc san lấp mặt bằng, Darren biết và Ong Seongwoo cũng rõ hơn ai hết. Đã cảnh cáo Kim Jisoo một lần rằng đừng đem Daniel vào cuộc đuổi hình bắt bóng đó, cuối cùng kết quả là gì? Là một họa sĩ Kang Daniel với mười ngón tay không lành lặn đang được ghép da trong phòng phẫu thuật chưa biết thất bại hay thành công.

"Ong, cậu ở bên cạnh Daniel bốn năm và tôi cũng vậy. Không cần nhắc tôi những điều đó, cậu tưởng tôi không biết Daniel như thế nào sao? Bốn năm của cậu, à không, chính xác chỉ là hai năm, đã cách hiện tại thêm một lần bốn năm nữa rồi. Đến tình yêu cũng thay đổi, sao cậu có thể chắc chắn rằng thói quen của Daniel sẽ không thay đổi? Tôi tự biết cách chăm sóc Daniel, còn với cậu chỉ có một từ thôi. Cút. Daniel không cần cậu nữa, Daniel có tôi và có mọi người. Nếu được thì chỉ xin cậu một điều, mang cả Kim đi với cậu."

May là Seongwoo không nói một câu bệnh vực nào cho Kim Jisoo, nếu không có lẽ Darren sẽ trực tiếp làm cho Seongwoo phải vào phòng cấp cứu. Seongwoo gượng đứng dậy rồi chậm chậm quay đầu. Đèn ở trên bảng cấp cứu vẫn đang còn sáng, hai ô kính bằng bàn tay trên cánh cửa nặng nề nhòe nhoẹt không thấy rõ bên trong. Muốn nhắc thêm cho Darren biết rằng phải chú ý đóng chặt cửa sổ phòng bệnh nếu không Daniel sẽ suy nghĩ lung tung đến mấy chuyện ma quỷ, nhưng có lẽ nhắc cũng đã thừa. Anh đi một mình trên hành lang vắng, xuyên qua những căn phòng đầy máy móc rồi đến một phòng xét nghiệm, phòng chụp X-quang, phòng siêu âm, không có một ai ở đó.

Tưởng là kết thúc đã được định từ một đêm mưa bốn năm về trước nhưng không, ngày hôm nay mới thực sự là dấu chấm hết ở phía Daniel. Seongwoo không còn gì cả, đến việc hận cậu vì từ chối lời cầu hôn rồi rời đi khi anh nghèo khó và tổn thương đầy mình cũng đã không còn. Nếu như còn hận, có lẽ trong lòng Seongwoo sẽ bớt trống rỗng hơn bây giờ một chút.

--

Seongwoo thức suốt một đêm dài. Anh cúi đầu vờ nhắm mắt để tránh phải nói chuyện với mẹ của Jisoo nhưng hoàn toàn không chợp mắt. Bụng đau âm ỉ mà tim cũng như đang bị cào xé, Seongwoo vòng tay ôm lấy cánh tay mình. Chừng năm giờ sáng, có một tiếng hét thất thanh vang lên ở căn phòng cuối dãy, cả tiếng đồ đạc đập phá ầm ỹ. Bác sĩ cùng vài người bảo vệ chạy rầm rập trên hành lang, Seongwoo thấy chân mình đông cứng. Daniel đã tỉnh rồi, chắc chắn đã nhận ra tay mình bị quấn băng kín mít. Sau khi ở phòng phẫu thuật về mà không nhận được một lời chính xác nào về tình trạng của Daniel, Seongwoo cùng quần suy nghĩ rồi cuối cùng gọi điện cho Im Youngmin. Youngmin đang đi công tác xa, anh bảo rằng sẽ tìm hiểu thông tin rồi gọi lại. Ba mươi phút nặng nề hơn cả thế kỉ cuối cùng cũng kết thúc, Youngmin nói rằng Daniel chắc chắn sẽ phẫu thuật thành công.

"Bức tường đỡ đi phần nhiều trọng lượng của mảnh gỗ, lưng của Daniel sau khi chống đã chuyển thành bị đè lên. Hai bàn tay thì chỉ bị chấn thương phần mềm, hỏng móng tay và phải ghép da nhưng không ảnh hưởng đến xương."

Trả lời câu hỏi của Seongwoo rằng Daniel có vẽ được hay không, Youngmin khẳng định nếu như không có biến chứng gì thì chỉ cần vài tháng nghỉ ngơi là cậu sẽ trở lại bình thường như trước. Làm sao có thể bình thường được, Seongwoo biết. Mở mắt dậy và thấy hai tay mình quấn băng trắng toát, Daniel hẳn sẽ sốc đến mức quên đi tất cả mọi thứ xung quanh.

Xin lỗi em, lại làm em tổn thương rồi.

Bà Kim nghe tiếng ồn thì tò mò đứng dậy mở cửa ra. Âm thanh không còn bị hãm lại, xộc vào tai anh rõ ràng không sót bất cứ điều gì. Daniel không nói ra điều gì cụ thể, âm thanh khàn khàn cứ lên đến cao trào là nghẽn lại. Darren gào trả Daniel cố gắng làm cậu bình tĩnh, chắc hẳn điều đó có hiệu quả bởi vì vài phút sau im lặng đã được trả lại nguyên vẹn như chưa có gì xảy ra. Im lặng làm Seongwoo càng bức bối hơn, muốn chạy đến bên nhưng lại không thể đến, chuyển tàu chở Kang Daniel anh đã trễ mất rồi.

--

Trở ra từ phòng bệnh của Jisoo, Seongwoo gọi xe về nhà. Anh trở về căn nhà ở con đường phía Tây thành phố, rẻ quạt vẫn đang còn màu xanh dù trời đã vào thu một nửa. Cả hai căn nhà phủ đầy bụi cũ, Seongwoo bước vào văn phòng rồi đi lên căn gác của mình.

Seongwoo không mở rèm ra, cũng không bật đèn. Anh tắm rất lâu, thay vào một chiếc áo mỏng rồi đi lên sân thượng. Xương rồng rất lâu không có người chăm sóc vẫn kiên cường sống sót, thậm chí có cây đã phát triển đến mức làm nứt cả chậu chứa cây. Seongwoo tưới cho vài cây xương rồng dù biết điều đó là không cần thiết, sau đó trở lại trên chiếc giường sắt. Thay cho chiếu nệm là một chiếc phản gỗ, Seongwoo nằm ngửa trên đó còn có thể nghe được mùi gỗ ẩm sau mưa.

Mùa mưa không biết từ khi nào lại tràn tới mà Seongwoo chưa kịp nhận ra. Bác sĩ đi rồi, Jisoo khẩn khoản hỏi Seongwoo rằng liệu có phải anh không tin cô nên mới lặng im dửng dưng như thế. Seongwoo vẫn kiên trì nói rằng cô nên nghỉ ngơi thật tốt rồi mới rời đi.

Seongwoo không tin, không tin một chút nào.

Không phải anh nghĩ rằng Jisoo ghen với Daniel rồi trong lúc mất bình tĩnh đã làm ra điều đại dột ảnh hưởng đến cả bản thân cô. Trong trí nhớ của Seongwoo, Kim Jisoo là một cô gái nhẵn nại hiền lương, anh không ngại khẳng định với bố điều đó khi ông trả lời anh rằng Jisoo "có vẻ là người tốt". Có thể Jisoo nghĩ rằng cô đã bước tới đường cùng nên mới liều mình mở ra một con đường mới dù là bằng cách tiêu cực, nhưng chỉ trước khi vụ nổ xảy ra. Khi người ta đứng trên ranh giới sống chết, tất cả mọi việc còn lại nằm ở bản năng muốn sống, pháp luật còn có thể tha thứ cho những người phạm tội khi mất năng lực kiểm soát hành vi.

Seongwoo tin vào bản chất lương thiện tạm thời bị che lấp bởi lòng ích kỉ sinh ra từ tình yêu của Jisoo, anh tin cô từ trong sâu thẳm không phải là người xấu. Nhưng Seongwoo không tin lời Jisoo nói vì khi bắt đầu câu chuyện, Jisoo kể rằng Daniel không muốn tìm Seongwoo mà tìm đến cô để trả giấy tờ nhà đất. Jisoo bắt đầu nói dối ngay từ đó. Bốn năm hay lâu hơn nữa, có thể là từ ngày đầu tiên chạm môi vào, Seongwoo chưa bao giờ quên đi một mùi vị vô cùng thân thuộc. Anh chắc chắn hơn cả chắc chắn, cốc cà phê còn ấm đặt trên bàn làm việc lúc đó là do Daniel pha cho mình.

Con người ta không thể chỉ sống bằng tình yêu nhưng lại có thể chết vì tình yêu. Có thể hạnh phúc vì nó, đau đớn vì nó. Có thể bất an lo lắng, có thể nhân danh tình yêu mà làm những chuyện điên rồ. Seongwoo đáng ra phải tức giận Jisoo, vậy mà đến cuối cùng anh thấy mình không được quyền tức giận. Cả thế giới có thể trách Jisoo nông nổi, nhưng Seongwoo thì không. Anh nợ cô một lời xin lỗi. Jisoo chọn cách tiêu cực vì cô muốn có anh. Lỗi lầm lớn nhất không nằm ở Jisoo mà nằm ở chính anh, Seongwoo mới là kẻ ích kỉ khi không dứt khoát giữa hai bên, anh phải chịu hoàn toàn trách nhiệm.

Lại nhớ đến Darren, người đàn ông tự tin kiêu hãnh giống Seongwoo của nhiều năm về trước. Anh ở bên Daniel không do dự, không có bất kì gánh nặng nào, cũng có thể cho cậu một đôi cánh tự do. Có thể con đường tốt nhất dành cho cả bốn người là như Darren nói, Darren mang Daniel đi khỏi mọi khổ đau anh gây ra, anh lại giữ Jisoo bên mình để bù đắp cho những tổn thương cô phải chịu. Còn hạnh phúc của Seongwoo? Cây thanh long ngày xưa đã chết, căn nhà đối diện không còn sáng đèn, hạnh phúc của anh đã biến mất từ lâu. Seongwoo biết nơi cất giữ nhưng hết lần này đến lần khác không đủ dũng cảm để tìm lại, đành phải thả trôi để cánh chim đó về với mây trời.

Hết phần 3.9

"A day for loving, a day for leaving.." ()*

--

Daniel ngồi trước bàn ăn, cậu bấu môi nhìn một đống những thứ đồ ăn cho thỏ mà Sewoon bày ra trên bàn.

"Cậu tưởng tôi phục vụ cậu vui sướng lắm sao? Hết Seongwoo rồi đến Daniel, hai người..."

Sewoon đặt chiếc muỗng vào trong bát của Daniel rồi nín bật. Daniel không nói gì, cậu dùng bàn tay còn băng một lớp vải mỏng lông ngóng cầm lấy chiếc thìa.

"Nếu không phải vì Jiwon vừa sinh..."

"Thì cậu tới mà bảo con bé rằng "Này Jisung con, cha đỡ đầu của con bị hỏng tay rồi nên khoan ra đời đã", nói với tôi làm cái gì?"

Daniel lại bấu môi lần nữa rồi chỉ ngón tay vào đĩa đậu ở trên bàn. Sewoon gấp vào bát Daniel vải gấp đậu, lại thở dài thườn thượt. Đúng là cuộc đời gian khó, Jung Sewoon đầu tiên gặp một hội anh em suốt ngày trêu mình rồi lần lượt có bạn trai bạn gái, sau đó phải chăm sóc cho Seongwoo bệnh nặng mấy tháng trời, tiếp theo là lo cho Jiwon và Jisung cho tới tận ngày cưới, cuối cùng hoặc chưa chắc là cuối cùng, phải làm bảo mẫu của Daniel.

Xưởng vẽ hiu quạnh hơn bình thường, cả Darren và Minho đều không ở đó. Sewoon dọn về ở hẻm, Daniel ngoài miệng thì trêu ghẹo cậu ể không ai rước nhưng trong lòng thực sự biết ơn. Darren đã đi rồi, từ ngày Daniel ra viện anh cũng lên máy bay trở về đất nước của mình. Hôm ở sân bay, anh nói rằng sẽ quay lại bất cứ lúc nào Daniel gọi. Nhìn vào ánh mắt nhau, cả hai đều biết có lẽ Daniel sẽ không bao giờ gọi anh quay về.

--

Tỉnh dậy với hai bàn tay không còn cảm giác, Daniel hoảng loạn đến muốn phát điên. Mấy ngón tay quăn băng dày cộp giống như những hình nộm trong phim kinh dị, Daniel vừa nhìn thấy đã muốn chặt hẳn hai cánh tay ra khỏi cơ thể mình. Đập phá đồ đạc rồi gào thét đã đủ, Darren vừa gào trả vừa dùng cánh tay mạnh mẽ của mình giữ Daniel lại để bác sĩ tiêm thuốc an thần. Tâm trí dịu lại, ai ai cũng nói với cậu rằng chỉ cần không có biến chứng thì chắc chắn Daniel có thể có lại bàn tay như ngày trước. Daniel hỏi hết người này đến người khác, hỏi từ Darren đến Youngmin đến bác sĩ trực tiếp phẫu thuật cho mình. Hỏi cả Jiwon và Jisung, hỏi tất cả những người đến thăm trong những ngày đầu ở bệnh viện. Muốn hỏi cả Ong Seongwoo nữa, nhưng khi anh xuất hiện, Daniel lại không thể nói một lời.

Có lẽ lại là một lần nữa *tâm linh vũ trụ* không từ chối thỉnh cầu của Daniel, hoặc vì cậu quá trân trọng bàn tay nên không dám làm trái lời bác sĩ, hai bàn tay thuận lợi phục hồi. Không chỉ hai bàn tay, còn có rất nhiều vết thương khác cũng được phẫu thuật rồi sắp xếp lại để chữa lành trong hai tháng Daniel ở bệnh viện.

--

Daniel gặp lại bố mẹ, lần đầu tiên sau bốn năm trời. Khi đó phòng bệnh không có ai, Daniel đang dùng mấy ngón tay vô dụng của mình đẩy qua đẩy về một quả táo chín đỏ. Quả táo lăn xuống đất, Daniel vừa định bước xuống đá phẳng đi thì đã có một bàn tay khác nhấc lên. Daniel ngẩng đầu nhìn rồi vành mắt đỏ ửng ngay. Mẹ cậu đứng ở trước cửa phòng, theo sau là bố, hai người vẫn trẻ trung như bốn năm về trước nhưng vẻ mặt ai nấy cũng tràn ngập xót xa.

"Tưởng anh bỏ đi để làm họa sĩ nổi tiếng, bỏ đi để phá hỏng bàn tay như thế này thì ở nhà để mẹ dùng búa gõ mấy nhát là được rồi."

Bà Kang vẫn luôn hành xử theo kiểu coi nhẹ đau thương như thế. Daniel mỉm cười mà không cười nổi, khuôn miệng run rẩy để ngăn không cho tiếng khóc bật ra. Nơi tránh bão cuối cùng cũng bị cuốn đi sau cơn bão lớn của bốn năm về trước, đến bây giờ khi gặp lại hai người, Daniel lại muốn trở về làm một đứa trẻ trong gia đình. Ông Kang không nói gì nhiều mà chỉ tới bên cửa sổ giả vờ ngắm nhìn khung cảnh xung quanh. Phòng của Daniel có điểm nhìn rất đẹp, ngay bên cửa sổ là một nhánh lá xanh xòa xuống, loài cây nào đó mà cậu không hề biết tên. Biết rằng bố đang cố gắng giấu xúc động, Daniel không biết làm gì ngoài cúi đầu im lặng. Nước mắt rơi xuống không ngừng trên tấm chăn bệnh viện trắng muốt, Daniel nghe mẹ nói khẽ, về là tốt rồi.

Về là tốt rồi, bà Kang từng nghĩ mình sẽ không bao giờ nói ra câu đó. Sinh ra một đứa con trai không sợ trời không sợ đất, bà luôn mong rằng con có thể kiếm được một nơi nương náu để giữ mình không cất cánh bay đi quá xa. Daniel tìm thấy một người, dù không phải là một người con gái như bà từng mong muốn nhưng cuối cùng Ong Seongwoo lại là một người vượt xa cả mong muốn. Seongwoo hiểu Daniel, đủ dịu dàng nhưng lại có thừa lí trí. Seongwoo hoàn hảo bổ sung khiếm khuyết cho Daniel. Bà Kang đã không biết bao nhiêu lần mong rằng hai đứa trẻ thật sự về chung một nhà. Vậy mà lần đầu tiên trong đời bà hối hận khi sinh ra Daniel, là khi hối hận đến thăm Seongwoo trong bệnh viện. Khi đó là một tháng sau ngày Daniel đi khỏi, Seongwoo được đưa vào bệnh viện mà trên người chẳng còn lấy một chút thịt nào. Những thứ bệnh tình được bác sĩ thông báo ra, những viêm phổi, suy nhược cơ thể, suy nhược thần kinh, bà có thể không hiểu nhiều. Nhưng có một sự thật sờ sờ là Seongwoo rất rất yêu Daniel, người con trai xuất sắc đó dù mê sảng thế nào vẫn gọi tên con trai bà không dứt, cho đến cuối cùng bà Kang không biết bà đã dạy con sai ở điểm nào để con trai có thể rời bỏ người yêu thương trong lúc người kia cần mình nhất. Chưa kể đến chuyện dù Daniel đã thẳng một đường bỏ đi như vậy nhưng bố mẹ của Seongwoo vẫn

không oán trách một lời. Bà Kang còn chưa kịp thay con trai nói một lời xin lỗi, ông Ong đã nói một câu làm bà xấu hổ hơn gấp trăm lần.

"Thôi, Daniel đi cũng tốt. thằng bé ở lại đây lại phải chịu khổ với Seongwoo."

Giọng ông thật thà không có gì mỉa mai, giống như Daniel là con trai ông chứ không phải người đang nằm trên giường bệnh. Bà Ong lúc đó cũng ngừng bàn tay đang lau mấy ngón tay gầy lỏng lẻo của Seongwoo lại mà nở một nụ cười.

"Cũng phải xin lỗi thằng bé rất nhiều, Seongwoo chưa đủ vững chắc để làm chỗ dựa cho nó."

Bà Kang lúc đó thật không hiểu nổi hai người suýt nữa thì thành thông gia, ông Kang cũng không biết nói gì hơn. Không làm được gì để bù đắp cho Seongwoo, hai ông bà quay về với trái tim nặng trĩu. Một tháng sau nữa Daniel mới gọi điện về, vừa nhắc máy lên nghe giọng con trai bà đã phải chất vấn ngay rằng người nào đã dạy Daniel buông tay người yêu khi người đó không còn gì trong tay cả. Daniel nói rất nhỏ rằng mình cần đi tiếp, rồi sau đó nhắc đi nhắc lại mãi rằng "con nhất định sẽ quay về."

Bà Kang tức giận đến mức chỉ nói được một câu "hi vọng anh về kịp đám tang Ông Seongwoo" rồi dập máy. Seongwoo hết bệnh thì tâm lạnh như một cái bóng rồi lại chật vật suốt một thời gian dài, cứ mỗi lần gặp Seongwoo ông bà lại càng thấy có lỗi hơn. Ba năm không liên lạc với con trai vì giận và cũng vì biết con vẫn bình yên, đến lúc quay về thì lại bất ngờ nghe tin Daniel gặp tai nạn.

Cậu không kể nhiều về tai nạn, bà Kang cũng không hỏi thêm. Daniel không khóc nữa mà đã bắt đầu vui vẻ trở lại, nhưng cậu một lần nữa đỏ mắt khi nghe bà hỏi nhỏ:

"Seongwoo có đến thăm con không?"

Giọng nói của bà có xót xa có mong chờ, Daniel đưa hai bàn tay băng chặt về phía mẹ. Gặp mẹ vẫn là gặp được nơi yếu mềm nhất trong lòng, vừa chạm đến vòng tay của bà cậu đã khóc như chưa bao giờ được khóc. Bốn năm qua Daniel khóc lặng thầm không biết bao nhiêu lần, cuối cùng ở trước mẹ thì không ngăn được mình òa lên.

Daniel khóc rất lâu, bà Kang cũng chỉ nhẹ nhàng vuốt tóc cậu. Đứa nhỏ ngốc nghếch này chắc chắn đã biết mình bỏ lỡ mất rồi. Là người sinh con ra, biết con sai thì vẫn sẽ gật đầu chấp nhận, nhưng ông bà không thể yêu cầu Seongwoo chấp nhận chuyện con trai mình đã sai. Seongwoo không có trách nhiệm gánh vác cuộc đời của Daniel. Daniel nói rồi rạc đứt quãng, bà Kang xâu chuỗi câu đó xong thì cũng ứa ra một giọt nước mắt vì thương cả hai đứa con trai của mình.

"Mẹ, Seongwoo có người mới rồi. Anh ấy đến đây một lần để thay cô ấy nói với con một câu xin lỗi."

--

Seongwoo đã đến. Hôm đó Daniel lên cơn đau dữ dội, lần đầu tiên cậu đòi được tiêm thuốc giảm đau liều nặng. Darren ngăn không được, anh sập cửa rất mạnh rồi đi về xưởng vẽ lấy mấy thứ đồ lật vật. Đến khi nghe tiếng người đẩy cửa vào, Daniel còn quay lưng với cửa chính đã nói ngay:

"Em xin lỗi, vừa rồi em trẻ con quá. Em không đau nữa, vẫn chưa tiêm morphine."

Người trước cửa không nói gì, Daniel ngoái đầu nhìn thì sửng sờ thấy Seongwoo đứng đó. Anh mặc đồ công sở, chắc là vừa đi từ công ty về. Trên ngực áo sơ mi trắng vẫn còn một nét chì, Daniel nhú mày nhưng rồi lại cắn môi im lặng.

Daniel nhìn Seongwoo, Seongwoo cũng chỉ nhìn cậu rất lâu. Daniel tránh nhìn vào mắt anh, sợ rằng nếu nhìn vào thì sẽ ngay lập tức nói với anh rằng vì sao hôm đó lại bỏ cậu một mình ở lại. Seongwoo đi vào phòng rồi khép hờ cánh cửa, anh nhìn ra cửa sổ rồi đột nhiên mỉm cười. Daniel nhìn theo Seongwoo. Chỉ có một nhánh lá đang lay động ngoài kia, có gì khiến anh cười như thế?

Cuộc viếng thăm nhanh kết thúc khi Darren xuất hiện trở lại. Tay anh cầm theo một hộp giữ ấm đựng cháo, anh không hề liếc nhìn đến Seongwoo. Đặt hộp cháo lên bàn rồi múc vài muỗng ra chiếc bát nhỏ cạnh bên, Darren nói lạnh lùng:

"Có gì thì nói nhanh lên."

Seongwoo nhìn bát cháo trên tay Darren, anh hơi cau mày nhưng không nói gì cả. Darren kéo chiếc bàn ăn được gấp bên thành giường lên rồi đặt một cốc trà lên đó, thổi nhẹ một muỗng cháo đưa đến bên môi Daniel. Daniel chưa muốn ăn vì Seongwoo còn ở đó, Darren trừng mắt. Sau giờ ăn là đến giờ tiêm thuốc thay băng, không có thời gian trì hoãn vì những lí do linh tinh. Sợ rằng anh lại giận, Daniel há miệng, ngoan ngoãn nuốt cháo vào. Seongwoo trân trân nhìn hai người, anh những muốn chạy nhanh tới giành lấy công việc đáng ra là của anh và sẽ không bao giờ cậy nhờ ai khác. Muỗng cháo thứ tư còn chưa nuốt hết, Daniel đã bị sặc hoặc vì nếm ra mùi hành trong cháo, hoặc là vì Seongwoo cúi đầu nói:

"Tôi đến đây thay Jisoo xin lỗi em."

Daniel ho sặc sụa. Cháo xộc lên cả mũi, hai bàn tay vô dụng không làm được gì. Darren vỗ nhẹ vào lưng cậu nhưng lại vô thức lùi ra sau một bước dài. Daniel thật sự là một người bệnh khó chăm sóc, hoặc bởi vì cuộc đời anh chưa từng phải chăm sóc một người nào khi đau ốm. Ngay từ khi gặp phải Daniel yếu ớt cần giúp đỡ chứ không phải họa sĩ Kang Daniel, Darren đã thấy bối rối rất nhiều.

Seongwoo vốn định đứng yên vì không còn là việc của anh dù thấy xót vô cùng, xót lòng từ lúc nghe Daniel nói đến thứ ma túy giảm đau kia. Cả mắt mũi Daniel đều đỏ ửng chật vật mà Darren không làm gì cả, Seongwoo đành phải đánh liều bước tới. Gạt Darren sang bên, một tay Seongwoo với lấy giấy ăn trên tủ đặt trước mặt Daniel, tay còn lại anh đặt sau lưng cậu.

"Em chịu khó một chút."

Nói rồi Seongwoo vỗ mạnh vào sau cổ Daniel. Muỗng cháo còn nghẹn ở cổ theo cú đánh của Seongwoo trào ngược ra, chén cháo còn đặt trên bàn chòng chành đổ xuống. Áo sơ mi của Seongwoo bị dính bẩn, cả tay anh cũng không còn sạch sẽ gì. Seongwoo vứt giấy ăn đã bị cháo thấm ướt vào thùng rác, lại rút ra một tờ khăn giấy khác.

"Nhỏ hết ra đi."

Daniel lắc đầu, vừa xấu hổ lại vừa giận anh. Trừ Seongwoo chỉ quan tâm đến chuyện Daniel đang bị ho sặc, cả cậu và Darren đều nghĩ đến những chuyện khác nhiều hơn. Seongwoo lại đặt tay sau lưng Daniel lần nữa, anh xoa nhẹ nhàng rồi nói:

"Em không nhỏ ra tôi lại làm lần nữa."

Nếu như là lúc bình thường, chỉ cần Daniel đưa tay gạt tờ khăn giấy là xong. Nhưng lúc này cả hai bàn tay đều không thể làm gì khác còn người đã run lên vì tiếp xúc ở sau lưng, cậu ghé miệng nhỏ ra một chút cháo cùng mảnh xương sót lại. Seongwoo không nói gì, anh lại ném giấy ăn vào thùng rác rồi lau sạch khóe miệng Daniel. Anh rút thêm một tờ giấy lau kẽ tay mình, đổ cồn rửa tay ra khay trùng tạm. Rất tự nhiên, Seongwoo bưng cốc trà trên bàn lên nếm trước rồi quay sang nói với Darren:

"Có nước ấm không? Trà hơi đắng."

Darren im lặng rót nước ấm vào trong cốc. Những việc Seongwoo vừa làm, anh không làm được. Không phải vì thiếu kiến thức hay kỹ năng mà là sợ bẩn. Dù người bị ốm là Daniel, anh vẫn cau mày nếu như có một vệt cháo dính trên áo mình.

Seongwoo cho Daniel súc miệng rồi uống nước. Ở sát cạnh nhau như thế nhưng anh không hề nhìn thẳng vào mắt Daniel một lần. Seongwoo nhìn vào hộp cháo trên bàn, anh không nói thêm gì nữa mà đứng dậy lùi ra. Seongwoo từ tốn lau dọn cả bàn ăn trong khi căn phòng hoàn toàn im ắng. Seongwoo đứng thẳng trở lại, Daniel nói cho trôi đi cảm giác run rẩy trong lòng.

"Anh muốn nói gì thì nói rồi đi nhanh đi, đừng làm em phải sặc thêm lần nữa."

Seongwoo lại nói với Daniel lời xin lỗi khô khan. Từ đầu tới cuối chỉ là xin lỗi và mong Daniel tha thứ, dù lời xin lỗi chân thành nhất là mong cậu tha thứ cho mình Seongwoo không thể nói ra. Daniel cất tiếng nói, giọng nói cậu vẫn hơi khàn vì cơn ho lúc trước.

"Anh không cần xin lỗi. Sau này... Chỉ cần dặn cô ấy yêu thương bản thân mình. Anh đi về đi."

Daniel không chấp nhận được. Đương nhiên là giận Kim Jisoo đến muốn chửi thẳng vào mặt cô dù Daniel trước đến nay luôn dịu dàng với phụ nữ, nhưng Daniel nhin lại. Chẳng ai là Phật sống để tha thứ cho người đã làm mình thành ra như thế, chẳng qua Daniel nghĩ cô cũng đã bị đau, và hơn hết, sau này cô chắc chắn phải dằn vặt bản thân rất nhiều. Trừng phạt chừng đó là đã đủ cho một người con gái đã từng rất tốt, cô lại ở bên chăm sóc Seongwoo những ngày tháng trước đây. Coi như là trả nợ thay cho Seongwoo, nhiều lúc Daniel đã nhìn vào bàn tay băng kín của mình rồi nghĩ như vậy. Nhưng mà Ong Seongwoo có thể đừng xin lỗi được không? Không nói xin lỗi vì không nghe em gọi, ít nhất cũng phải hỏi một câu em có đau không, sau này em có tiếp tục vẽ được không em ăn uống có tốt không chứ? Thay cô ta xin lỗi, muốn cậu tha thứ cho cô ta, còn anh thì sao?

Seongwoo không hỏi vì anh biết cả rồi. Daniel đau lắm, đau đến nỗi đòi dùng thuốc phiện để giảm đau. Sau này chắc chắn sẽ vẽ được, còn ăn uống có tốt hay không, nhìn cảnh vừa xong là anh đã hiểu. Nếu mở miệng ra hỏi rồi nghe Daniel tự mình nói câu em đau lắm, chắc chắn anh lại không thể vạch ra hai lối đi riêng cho bốn người. Dù vậy, anh vẫn muốn tới nhìn Daniel một lần, cũng muốn thay Jisoo nói lời cần phải nói với Daniel. Luật nhân quả không phải là một thứ có thể đùa giỡn, anh đã ném đủ rồi và Jisoo sau này chắc chắn cũng sẽ phải gánh lấy hậu quả những gì mình đã gây ra trong một giây cùng quẩn.

Seongwoo nghe Daniel đuổi mình ra về thì lùi ra cửa. Bước chân anh ngập ngừng rồi dừng hẳn ở trước cánh cửa đang hé. Seongwoo dứt khoát ngắt đầu, mấy ngón tay buông thõng khẽ nhúc nhích.

"Tôi giúp em một chút có được không?"

Daniel hiểu ý Seongwoo. Giờ ăn tối đã sắp qua mà Daniel mới chỉ nuốt vào vài muỗng cháo. Seongwoo nhìn Darren, không biết anh nghĩ gì mà không đuổi Seongwoo đi nữa. Daniel nhìn đăm đăm vào phía trước, nếu chỉ vô

tình gặp một lần rồi giúp thì thôi đi, chưa kể số hành lẫn trong cháo chắc chắn rất nhiều mà Daniel lại không muốn nhìn Seongwoo lâu hơn. Cậu nhắc lại chậm rãi từng từ:

"Anh đi đi."

Không cần phải thay cô ấy trả nợ cho em.

-

Seongwoo gọi Darren ra ngoài. Dưới ánh sáng hành lang bệnh viện, hai người đàn ông đứng đối diện mà không hề nhìn thẳng vào nhau. Bà Kim đi tới trước cửa phòng Jisoo, thấy Seongwoo đứng ở đó cũng dừng lại một giây trước khi đẩy cửa bước vào. Seongwoo liếc vào phòng bệnh rồi sau đó nói với Darren:

"Cháo có hành củ."

Darren không nhìn thấy, cháo là do Choi Minho nấu. Anh nếm thử thấy rất ngon, cũng không để ý vì màu hành lẫn với gạo không dễ nhìn ra. Seongwoo chỉ nói như vậy rồi cúi người trước Darren sau đó quay đi. Muốn nhắc nhiều hơn như thế nhưng biết mình không thể nhắc, tốt nhất là không nhìn thấy nữa.

--

Darren bước vào phòng, anh đẩy nắp hộp cháo rồi cất vào sâu trong tủ. Daniel nhìn vẻ mặt không vui của anh, vội vã nói:

"Anh làm gì vậy? Em vẫn chưa ăn mà?"

"Cháo này không ăn được."

"Em ăn được, lúc này chỉ là..."

"Anh xin lỗi."

Darren nói ra một lời xin lỗi bất ngờ như vậy, Daniel cũng không biết phải đáp thế nào. Việc chăm sóc cậu những ngày gần đây đã là giới hạn của Darren rồi, Daniel biết. Giới họa sĩ ở châu Âu rất được coi trọng, không phải giống như đất nước dù đã phát triển nhiều nhưng vẫn không biết coi trọng bản quyền tác giả này. Anh chỉ ngồi vẽ một vài bức tranh cũng đã đủ sống sung sướng cả năm trời, lại được sinh ra sẵn trong một gia đình giàu có, từ nhỏ tới lớn Darren không phải đụng tay làm bất cứ điều gì ngoài vẽ. Vậy mà từ lúc về đây rồi Daniel bị thương, Darren đã phải cẩn rằng làm những việc anh chưa từng làm. Đôi tay anh lóng ngóng đứt từng miếng thức ăn, có nhiều lúc làm cho Daniel ho sặc sụa. Những việc như vậy cần nhiều thời gian để thích nghi, Darren có lẽ đang ở giai đoạn không chịu đựng được nhiều phiền hà như thế.

Daniel kể cho bố mẹ nghe về Darren. Bà Kang im lặng nghe mà không nói gì, đến cuối cùng chỉ gật đầu.

"Dù sao cũng không quay ngược thời gian được, Seongwoo cũng đã... . Nếu như ở bên cậu ấy thật sự hạnh phúc, cậu ấy yêu thương chịu đựng được con thì cũng nên đi tiếp thôi."

"Mẹ, con sẽ không phải lúc nào cũng mạnh khỏe đúng không?"

Daniel bất ngờ hỏi, bà Kang đưa tay gõ lên đầu cậu.

"Hỏi gì lạ vậy? Ừ, con sẽ có lúc ốm đau, sẽ xấu xí, sẽ già, sẽ chết. Nên tìm được một người không ghét bỏ khi con ốm đau xấu xí, khi con già và không chấp nhận được việc con chết thì hãy giữ người đó cả đời."

Daniel lắc đầu.

"Trên đời làm gì có ai như thế."

"Bố đối với mẹ con chính là như thế."

Ông Kang vừa lên tiếng, căn phòng đã hóa đá ngay lập tức. Da mặt bà Kang hết tái lại đỏ, Daniel thì phụt cười. Dù ông dùng vẻ mặt nghiêm nghị nói ra một câu hoa mỹ như thế, Daniel vẫn thấy ông không hề nói quá. Từ khi Daniel lớn lên, cậu đã được chứng kiến ông dịu dàng bao dung với bà, hòa theo những trò giải trí của bà, chưa bao giờ hai người vô lý cãi nhau. Có mấy đêm bà Kang đột nhiên bị đau cổ chân, Daniel ở phòng làm việc đến hai giờ sáng quay ra vẫn thấy ông ngồi trên giường xoa bóp chân cho bà. Ông ghét mùi dầu xoa bóp, chiếc giường lúc đó sức nức mùi dầu ấm nóng. Daniel nhìn cảnh đó thật sự muốn khóc, đến mức cậu từng nghĩ rằng sau này bằng mọi giá phải tìm ai đó có thể chấp nhận hết tất cả khiếm khuyết yếu đuối của mình.

Người đó đã xuất hiện, cũng đã lỡ mất rồi.

Từ hôm đó, bà Kang không thường xuyên tới bệnh viện trông Daniel. Cậu thắc mắc mẹ nheo nói rằng có phải mẹ đã hết thương con, bà cũng chỉ nói xuôi rằng "ừ, hết thương từ lâu lắm." Hai ông bà không nói chuyện được với Darren mà cần có Daniel phiên dịch, cuối cùng cũng chỉ mấy câu xã giao rồi nhìn nhau cười gật gật đầu. Bà Kang cảm ơn Darren không ngừng, Darren chỉ biết xua tay từ chối. Miệng nói "làm cháu phải vất vả rồi" nhưng bà Kang không có động thái gì để gánh bớt vất vả Darren phải chịu, Daniel không khỏi ngạc nhiên.

Daniel bắt đầu tháo băng, cũng có thể đi lại quanh bệnh viện. Rất may là bệnh viện có cầu thang ngoài dẫn xuống công viên bên dưới, nếu không Daniel sẽ không thể ngang qua phòng bệnh của Jisoo mà không liếc nhìn. Nghe nói

cô bị gãy xương bả vai và cổ chân, Daniel chẳng biết cảm giác dành cho cô chính xác là gì. Nói đáng đời thì nặng nề quá, nói thương xót thì không phải là Kang Daniel. Cậu đành lờ đi coi như mình không biết chuyện, hai người ở hai căn phòng cùng một dãy mà giống như ở cách nhau hai thế giới.

Giữa những mệt mỏi và buồn đau đó, như một tia nắng trong lành từ trên trời rơi xuống vào một ngày mùa đông lạnh giá, thành viên mới của gia đình Jisung chào đời.

Jiwon sinh vào buổi chiều tháng chín. Cảnh tượng hôm đó vừa cảm động vừa buồn cười, trước cửa phòng sinh người đứng đầy chật nhưng trừ bỏ mẹ của Jisung và Jiwon ra thì không có ai là phụ nữ. Nhiều nhân viên y tế đi qua cũng phải liếc nhìn, vài người dừng chân hỏi nhau xem thử ca sinh trong phòng là ai, đám người này là anh em với nhau thì không giống lắm, hay là tới để tranh nhau nhận con? Jisung, Daniel, Darren, Sewoon, Taehyun, Sungwoon, Jaehwan, Woojin và *cậu – bạn – thời – trung – học* Ahn Hyungseob, Ha Minho, một đám thanh niên nhìn nhau lo lắng. Im Youngmin cũng nhập hội mười lăm phút sau đó, anh thoải mái ăn bánh uống nước rồi vừa nói vừa cười:

"Các chỉ số bình thường, ngày tháng đầy đủ, Jiwon tinh thần rất tốt, thêm một đám dương khí đứng ngoài cửa như thế này, chắc chắn là mẹ tròn con vuông thôi."

Mấy đôi mắt trừng trừng nhìn Youngmin, Sewoon nhanh miệng nói một câu:

"Anh cẩn thận uống nước bị sặc."

Youngmin thế mà lại bị sặc thật. Anh ho lên vài tiếng, chai nước đổ ra áo blouse ướt một mảng. Youngmin vừa đẩy nắp chai vừa quệt nước mắt.

"Bác sĩ trấn an người nhà sản phụ một chút, có làm gì sai đâu? Đúng là làm ơn mắc oán."

Sewoon dứt khoát quên đi chuyện em gái mình còn ở trong phòng sinh, cậu bắt đầu một cuộc cãi tay đôi với Youngmin về chủ đề y đức. Đám người còn lại mặc kệ hai người cãi nhau qua lại, nín thở chờ mãi tới khi nghe được mấy tiếng khóc vang lên trong phòng sinh. Jisung thở phào ôm mặt, mấy người đàn ông còn lại đứng đờ ra rồi sau đó... bắt tay chúc mừng nhau. Công chúa mới sinh không giống như công chúa lắm, da con đỏ ửng lên, trên người có một lớp lông tơ vàng nhạt. Dù như vậy, cô bé có mái tóc đen phủ dày trên đầu, đôi mắt to tròn cùng với mấy ngón tay bé xíu. Tay của Daniel vừa lên da non có màu đỏ hồng như da của công chúa nhỏ, cậu đưa ngón trỏ lên chạm vào, cô bé nắm chặt lấy mà mắt vẫn nhắm nghiền.

Mắt Daniel sáng lên. Kì diệu thật, rồi đột nhiên từ trong tiềm thức Daniel nghĩ ngay rằng Seongwoo cũng nên biết đến cảm giác này. Vừa nghĩ xong thì Daniel cũng đã tự cười mình, rồi anh sẽ biết thôi. Anh rồi sẽ có con, sẽ nhận

thấy cảm giác kì diệu hơn như thế này vì con sinh ra là sự tiếp nối cuộc đời chính anh, không phải như Daniel hưởng ké một chút cảm giác được làm bố của Jisung.

Jiwon ôm con gái trong tay, cô tiếc rẻ nói rằng vì tay Daniel chưa khỏi nên không thể đưa cậu bé con gái đỡ đầu của mình. Cô hướng mắt về phía Darren đang đứng cạnh giường, hỏi nhỏ:

"Anh có muốn thử bế Joon Yi không?"

Một đám người ăn học đàng hoàng mở hết tất cả các loại từ điển để đặt tên, cuối cùng lại chọn một cái tên mà chắc chắn sau này lớn lên con sẽ không thể hiểu nổi vì sao bố mẹ, người đỡ đầu cùng các chú lại chọn ra cái tên như vậy. Công chúa nhỏ tên là Yoon Joon Yi.

Darren xua tay lắc đầu, anh không thích trẻ con lắm. Daniel ngồi chơi chưa lâu thì đã bị đuổi ra, hai người cùng nhau đi dọc hành lang bệnh viện rồi ngồi với nhau ở cầu thang ngoài nhìn xuống công viên. Mấy loài cây bắt đầu rụng lá, Daniel mãi mê nhìn cây rỏ quạt lá đã hơi ngả vàng. Darren nhìn Daniel rất lâu, anh nhìn thật kĩ nụ cười vu vơ trên môi cậu. Daniel ở bệnh viện đã gần hai tháng, anh cũng vì hai tháng đó mà nhận ra rất nhiều điều.

Ong Seongwoo hôm ở trước phòng phẫu thuật đã dặn Darren mấy thứ tiểu tiết có liên quan đến việc chăm sóc Daniel, anh vớt qua một bên nhưng sau đó lại không dung mà ngấm lại. Bệnh viện là nơi chứng kiến con người yếu đuối nhất, yếu đuối về thể xác sẽ bộc lộ rõ ràng tất cả những suy nghĩ trong tâm hồn. Daniel không phải là ngoại lệ, mà thậm chí Darren cũng đã phải định nghĩa lại về thứ tình cảm mà anh từng nghĩ là tình yêu.

Ong Seongwoo nói với Darren rằng cần phải dỗ dành Daniel khi bị ốm. Anh đã chuẩn bị tinh thần để kiên trì không quát mắng, nhưng Daniel lại tỏ ra ngoan ngoãn vô cùng. Cậu lẳng lặng ăn uống nghỉ ngơi, không hề vò vãnh bất cứ thứ gì. Sau lần Seongwoo tới phòng bệnh, Darren nghĩ ngơi gì đó rồi mua cháo từ một cửa hàng khá nổi tiếng trong thành phố cho Daniel. Daniel ăn hết sạch, anh lại mua thêm lần nữa rồi lần nữa. Một đôi lần rõ ràng nếm phải hành trong cháo, cậu cau mày ngậm rất lâu rồi cố gắng nuốt vào. Darren không gặp khó khăn gì khi chăm sóc Daniel, nhưng anh lại cảm giác Daniel đang cố làm anh thoải mái thay vì anh cần làm cho cậu thoải mái. Ong Seongwoo cũng nói Daniel sợ ma, cần phải ôm lúc ngủ. Darren đã làm theo, Daniel biết anh khó nằm trên giường bệnh chật hẹp nên nói không cần. Anh nói rằng anh thích ôm như thế, Daniel để yên cho Darren ôm nhưng cậu rõ ràng không ngủ một chút nào.

Darren trước đây từng nói với Daniel rằng cần phải đặt câu hỏi xem cậu là người muốn được cưng chiều hay muốn Ong Seongwoo cưng chiều, muốn chạm vào Seongwoo hay là muốn chạm vào một cơ thể ấm áp, có lẽ bây giờ Darren cũng thay Daniel trả lời được câu hỏi đó. Tưởng rằng Daniel có thể trở về là chính mình khi không còn Ong Seongwoo nữa, không nghĩ đến hình như Daniel ở bên cạnh Ong Seongwoo mới đúng là Kang Daniel.

"Đêm qua em ngủ được không?"

Darren nhìn Daniel hồi lâu rồi hỏi một câu. Daniel gật đầu.

"Ngủ rất tốt, hình như em lại béo lên rồi."

Darren mỉm cười, anh đưa tay lên nhéo má Daniel. Daniel nhăn mũi nhưng không tránh, anh buông tay ra rồi hết sức nhẹ nhàng cầm lấy một ngón tay của Daniel.

"Anh không phải là người giỏi chăm sóc người khác."

"Em biết, thời gian qua em làm anh vất vả nhiều rồi."

Darren nhìn theo hướng mắt của Daniel. Mùa thu đã làm cho những tán cây quanh đây đổi màu, không gian rộng và thoáng hơn rất nhiều so với những căn phòng lạnh lẽo trong bệnh viện. Daniel sắp được xuất viện, dạo gần đây lại có Jung Sewoon tới giúp anh chăm sóc Daniel. Không thể không nghĩ rằng Jung Sewoon tới là vì có ai đó nhờ vả, Darren gõ nhẹ ngón tay lên bậc thang mình đang ngồi rồi nghiêm túc nói:

"Kang Daniel, anh yêu em."

Daniel cười cười. Từ đầu đến cuối, trái tim bình thản kì lạ khi nghe anh nói. Mặt trời ở cuối đường chân trời còn vài tia nắng yếu ớt, Darren không để cho Daniel nói tiếp đã thẳng thắn nói ra những điều anh nghĩ đến từ lâu.

"Nhưng anh nghĩ anh yêu Kang Daniel vui vẻ xinh đẹp, anh không thể chịu đựng em đau yếu như thế này. Không phải vì thương em nên không chịu đựng được, mà là anh không bao giờ tưởng tượng đến một ngày cùng em đối mặt với những thứ tầm thường mà mỗi người đều phải trải qua."

Tình yêu của Kim Jisoo dành cho Ong Seongwoo là tình yêu thực dụng, còn tình yêu của Darren dành cho cậu chỉ là tình yêu có thể tồn tại trong điều kiện lý tưởng mà thôi. Kim Jisoo yêu cái bóng của Ong Seongwoo, Darren yêu Daniel theo cách người nghệ sĩ yêu nàng thơ của mình. Chỉ muốn cùng người đó những phút giây tươi đẹp nhất, không muốn nhìn người đó gắt gỏng tuyệt vọng, không chịu được một vết chấu còn vương trên khóe miệng, sẽ chán ghét vô cùng nếu bàn tay của mình bị dính nhớt dãi, và không muốn ôm nếu như cơ thể người đó có mùi bệnh viện gay mũi chứ không phải mùi nước hoa nhẹ nhàng.

Darren thành thực nói ra, Daniel vẫn cười như trước.

"Em biết mà."

"Không giận anh sao?"

"Không."

Mặt trời đã tắt, không gian chuyển thành màu xanh đậm đặc. Mấy ngọn đèn đường bật lên vàng vọt, cả thành phố lại bắt đầu biến thành một bầu trời sao.

"Nghe rất trẻ con nhưng em từng nghĩ rằng chỉ cần ba giây cũng đủ để thích một người. Anh và em giống nhau, em tin anh cũng nghĩ như vậy. Nhưng sau ba giây phim ảnh đó là rất nhiều ba giây cuộc đời, việc kéo dài một mối quan hệ phụ thuộc vào những ba giây cuộc đời đó, chúng ta đâu có ai sống trên sân khấu cả đời?"

Darren gật đầu, hai người không nói thêm gì nữa. Daniel nói đúng đến mức Darren thấy mình không thấy có gì cần phải bổ sung.

Daniel xuất viện về nhà, mọi người mở tiệc ở xưởng vẽ. Bữa tiệc chán vô cùng vì không có rượu, không đồ ăn cay, không có đồ chiên, cả đám đàn ông giống như đang yên đang lành đột nhiên bị biến thành hòa thượng ngồi trong chùa nhìn mâm đồ chay trăm ngày như một. Tiệc kết thúc sớm, Daniel ngồi ở tấm phản lại nhìn thành phố. Chỉ có chừng đó thứ, những ánh đèn và những mảng tối liền kề nhau, cậu nhìn từ năm này sang năm khác không hề chán. Darren từ trong nhà bước ra quàng lên vai Daniel một tấm chăn mỏng. Hai người nói mấy câu chuyện tầm phào vậy mà cũng kéo dài được đến nửa đêm. Daniel đưa cánh tay lên, Darren hiểu ý liền quàng tấm chăn lên vai mình. Anh nói nửa đùa nửa thật:

"Biết không, anh lại thấy yêu em rồi."

Daniel bật cười. Trước và trong khi hẹn hò, tất cả cảm xúc hai người dành cho nhau dường như không có gì thay đổi, chỉ khác ở chỗ cách đặt tên mối quan hệ làm cho bọn họ có thể làm những chuyện chỉ người yêu mới được làm. Từ sau câu chuyện trên cầu thang bệnh viện, mọi thứ hình như đã quay về điểm xuất phát. Darren nói:

"Có một chuyện dù chúng ta là bạn bè hay là người yêu anh vẫn muốn làm..."

"Ngủ với em?"

Daniel phải đưa hai bàn tay ra trước mặt để phòng trường hợp ngã ra phản vì cười quá nhiều. Darren đắp nhẹ vào vai cậu rồi nói:

"Anh yêu cái đẹp nhưng cũng biết giới hạn ở đâu. Anh sắp sang bên kia, học viện mời anh về làm giảng viên hướng dẫn một khóa. Trong khóa có hai người rất có tiềm năng nên anh đồng ý. Nói nghiêm túc, em có muốn đi cùng anh không?"

Daniel đã thôi cười. Cậu tựa vào Darren, mông lưng nhìn ra phía trước. Có muốn đi cùng hay không, lý trí bảo một đường, trái tim lại đòi đi theo hướng ngược lại.

"Anh không biết em đã nhận ra chưa, em thật sự yêu Ong đến mức không buông bỏ được rồi. Nhưng mà không được, Daniel, tuyệt đối không được. Cô gái kia rất nguy hiểm. Nguy hiểm vì cô ta không độc ác mà cam chịu, cuối cùng trong lòng làm nên một khối thù hận khổng lồ. Chỉ cần một lần cô ta bùng nổ, những thứ cô ta làm sẽ vượt xa khỏi sự độc ác của mấy người phụ nữ thông thường. Anh không muốn em thêm một lần nữa bị đánh vào, nên đi cùng anh có được không?"

Darren nói ra viễn cảnh của những ngày sau. Bọn họ nếu là bạn bè bình thường vẫn có thể cùng nhau rong ruổi khắp nơi làm những điều mình muốn, có thể vẽ tranh chụp ảnh, muốn dạy trẻ con cũng được, mở triển lãm cá nhân cũng không phải là vấn đề. Daniel mừng tượng cuộc sống đó, cuối cùng...

"Cuối cùng em vẫn thấy thiếu, đúng không? Em thật sự kích thích một nửa linh hồn ở chỗ Ong Seongwoo rồi. Nhưng anh vẫn như cũ, nhất định phản đối đến cùng. Đừng nói với anh vì sao anh là họa sĩ mà lại coi thường tình yêu, anh không tiếc gì một mạng, nhưng phải là một mạng vì người đó và tình yêu dành người đó, không phải là một mạng lãng nhách đem cống nạp cho kẻ coi khinh tình yêu của mình."

Daniel vẫn chưa định hình được rõ những điều Darren nói. Trong lòng nếu còn yêu Seongwoo, vì sao cậu lại không cảm thấy rõ ràng rằng mình cần phải có anh bằng mọi giá như lúc mới quay về, cũng có thể ở yên bên Darren để nghiêm túc tìm đáp án cho câu hỏi mình là người nghiện hôn hay là nghiện hôn Ong Seongwoo, câu hỏi trước đây cậu không bao giờ do dự trả lời rằng đáp án thứ hai là đáp án chính xác nhất?

Chỉ còn cảm giác uất ức khi Seongwoo thay Kim Jisoo xin lỗi mà không ôm mình nói rằng anh xin lỗi. Rồi lại là những khi mấy ngón tay lên da non vừa đau vừa ngứa, muốn gãi nhưng không thể gãi, không được phép tiêm morphine vì sợ tác dụng phụ, chỉ muốn gào lên tìm Ong Seongwoo tới mà đánh đấm cho hả giận. Còn cảm giác vừa vui vừa buồn khi tưởng tượng về mặt của anh lúc chạm tay một đứa trẻ con, rồi cảm giác mất ngủ chán ghét cả vòng ôm của Darren..

Daniel đột ngột thốt lên khe khẽ:

"Thôi chết mẹ rồi..."

"Hmm?"

Darren tròn mắt nhìn vì Daniel vừa thốt lên một câu bằng tiếng mẹ đẻ. Daniel xua tay một cái, hít vào sâu lồng ngực một hơi rồi cảm giác như mình ngửi được mùi nước hoa trộn lẫn với mùi của đêm mưa thanh lạnh ngày xưa.

Tình yêu của Kim Jisoo dành cho Seongwoo là tình yêu thực dụng, tình yêu của Darren cho Daniel là tình yêu lí tưởng, còn tình yêu của Daniel dành cho Seongwoo, dù tồn tại ở dạng thức nào thì vẫn chỉ là tình yêu thôi.

Hai người nói chuyện từ đêm đến sáng, hai ngày sau Darren lên máy bay rời đi. Daniel đến tiễn ở sân bay, cậu nhìn cho đến khi tiếng động cơ máy bay rít lên rồi dần dần biến mất.

Sân bay đông nghịt người, những chuyến bay cũng mãi miết rời đi hoặc hạ cánh. Daniel đứng đó rồi nhớ mẹ cậu đã nói rằng không có cách nào quay ngược được thời gian.

Có chứ, rất nhiều là đằng khác.

Cậu nhớ có một chuyến bay mang số hiệu UA890, cất cánh tại Thượng Hải vào ngày đầu tiên của năm mới và hạ cánh ở San Fransisco vào ngày cuối cùng của năm cũ. (**)

Seongwoo, bây giờ em mua vé rồi chúng ta cùng lên chuyến bay ngược thời gian đó, có được hay không?

--

Hết phần 3.10

(*) Là lời dịch một câu trong bài *The Western Sky* của Lee Seungchul.

(**) Chuyến bay đó là có thật, M nhớ được ở trong chương trình chào năm mới 2017. Chuyến bay đó xuất phát ở Thượng Hải vào rạng sáng ngày 1/1 và hạ cánh ở San Fransisco vào tối ngày 31/12/2016. Năm nay cũng có chuyến bay như vậy, năm 2016 cũng có. Thật ra chuyện nhảy múi giờ để ngược thời gian là rất bình thường, nhưng nó đặc biệt hơn khi xảy ra ở cuối năm vì người ta được đón năm mới tới hai lần.

Ngoại truyện 1.

Câu chuyện 1. Tên của Joon Yi.

Con tên là Yoon Joon Yi, con gái của bố Yoon Jisung và mẹ Kim Jiwon.

Con còn kể chưa hết. Con là con gái của bố Daniel, bố Seongwoo, bố Darren, bố Jaehwan bố Taehyun, bố Sungwoon, bố Youngmin, bố Woojin, bố Hyungseob, bố Ha Minho và bố Choi Minho. Mỗi lần các bố mẹ tới trường con dự ngày hội thể thao, một mình gia đình con chiếm đến hơn mười chỗ ngồi. Mẹ Jiwon thường tận dụng các bố làm que tính cho con tập làm toán.

Con rất buồn về các bố mẹ của con.

Đầu tiên là bố Jisung. Bố Jisung là thầy giáo của mẹ Jiwon, bố có bằng thạc sĩ, mẹ con cũng là kiến trúc sư. Bố Seongwoo là thầy giáo của bố Daniel, là giảng viên đại học. Bố Darren cũng vậy, bố Sungwoon thường bị mẹ nói là tư sản, hình như bố làm giám đốc công ty kiến trúc của bố con. Nhà con trồng rất nhiều hoa, mẹ nói khu vườn sau là của cô Anna nên trồng hoa trạng nguyên đỏ chót, khu vườn trước mẹ trồng hoa cúc, bố trồng hoa cẩm tú cầu, hoa hồng, nhiều hoa cỏ mà con không biết tên. Bố Daniel thích hoa đình hương, bố Hyungseob thích hoa hướng dương, bố Darren cũng thường kể cho con tên những loài hoa rất đẹp. Các bố mẹ đều rất lớn, rất giỏi, rất thích hoa, cuối cùng lại đặt tên con là Joon Yi.

Con hỏi mẹ ý nghĩa của Joon Yi, mẹ nói là kết hợp tên bố và tên mẹ.

Con hỏi bố, bố nói mẹ thích thì bố chiều theo.

Con hỏi bố Daniel, bố Seongwoo trả lời thay rằng "Joon Yi" trong mắt bố Daniel có nghĩa là công chúa.

Con hỏi bố Darren, bố nói sau này con ra nước ngoài học dùng tên đó sẽ dễ gọi hơn.

Con đem đi hỏi...

Con quên mất, trong danh sách các bố, con đếm thiếu anh Sewoon.

Anh Sewoon nói với con, tên con có nghĩa là cây vừng.

Con có một vườn hoa ở nhà, mười bốn bố mẹ, cô Seulgi, cậu Jimin, ông bà nội, bà ngoại. Mọi người đặt tên cho con là cây vừng.

Anh Sewoon còn nói, "vừng ăn ngon lắm."

2. Hoa trạng nguyên.

Sau vườn nhà con trồng đầy trạng nguyên. Cứ mỗi mùa Giáng Sinh, mẹ con đều cắt trạng nguyên làm vòng hoa. Bố Daniel sang làm giúp, sau đó bố Seongwoo cũng sẽ tới. Bố Daniel làm những vòng hoa giáng sinh rất đẹp. Hai bố làm xong sẽ mang về vòng hoa lớn nhất, bố Daniel nói rằng con có rất nhiều anh chị em ở viện mồ côi hai bố nhận đỡ đầu, cần phải chia sẻ niềm vui cho mọi người để bước sang năm mới.

Tên ở nhà của con là An. Lần này tất cả mọi người đều giải thích cho con rằng An là viết tắt của bình yên.

DP: " 안 " này nè, hẻm phải tiếng Việt đâu nha...

3. Bố Woojin.

Mẹ con nói khi người ta thích ai thì ở trong đám đông rất đông người cũng sẽ nhìn ra ngay người đó.

Con thích bạn Junsu trong lớp, bạn mặc đồng phục giống mọi người nhưng lúc nào con cũng thấy bạn đầu tiên.

Mẹ Jiwon thường nhìn bố Jisung rất lâu. Bố Daniel và bố Seongwoo không hề nhìn nhau nhưng mẹ nói rằng hai bố không cần nhìn cũng biết được người kia đang định làm gì.

Anh Sewoon nói rằng bố Daniel và bố Seongwoo là siêu nhân, hai bố đưa tim cho nhau nên bây giờ hai bố không cần nhìn nhau bằng mắt. Con không tin anh Sewoon nhưng bố Youngmin lại xác nhận với con rằng chính bố đã làm phẫu thuật đổi tim cho bố Daniel và bố Seongwoo từ lúc con còn chưa biết nói biết đi.

Bố Woojin lúc nào cũng nhìn bố Hyungseob. Một ngày nọ con hỏi:

"Bố Woojin thích bố Hyungseob đúng không?"

Bố Woojin trả lời:

"Bố Hyungseob là bạn từ thời trung học của bố."

Con không biết bạn từ thời trung học có liên quan gì đến chuyện bố Woojin thích bố Hyungseob hay không. Hôm đó bố Seongwoo và bố Daniel dẫn con đi mua rất nhiều màu vẽ, bố Youngmin cho phép con được ăn hai cây kem ốc quế, bố Jaehwan đưa cho con một hộp bột màu trắng nhờ con gửi tặng bố Woojin.

Con hỏi bố Jaehwan:

"Sao phải tặng bố Woojin màu trắng ạ?"

Bố Jaehwan trả lời:

"Để che bớt màu đỏ trên mặt bố Woojin."

4. Bàn ăn.

Bàn ăn của gia đình con rất lớn. Một nửa khu vườn chỉ vừa đủ đặt một chiếc bàn ăn.

Bố Daniel không ăn rất nhiều thứ, lúc nào bố Seongwoo cũng phải nhặt hành lá, nhặt thịt mỡ, lọc da gà. Nhưng bố Daniel rất kì lạ, những lúc không có bố Seongwoo thì bố Daniel đều tự mình làm hết. Đến lúc có bố Seongwoo bên cạnh, bố Daniel chỉ chống tay ngồi nhìn.

Bố con bảo rằng con không được bắt chước bố Daniel, phải ăn ngoan để nhanh lớn.

Mẹ con nói rằng đến lúc lớn rồi thì cần phải bắt chước bố Daniel, lúc đó mới có thể tìm được hoàng tử của mình.

--

Hết ngoại truyện 1.

"I think back to my first sight of you, think back to those mottled times

With you by my side,

I finally stopped wandering aimlessly

I think back to those familiar streets

Think back to the beautiful days that flew away

There is a place

Only you and I know "()*

Bệnh viện là nơi mà thời gian mang tính tương đối rõ ràng. Một phút để cứu sống bệnh nhân cũng là dài, ca mổ hơn mười tiếng được tính là ngắn. Hơn hai tháng Jisoo nằm trong bệnh viện, hai tư giờ mỗi ngày của Seongwoo cũng mang tính tương đối. Anh làm việc từ sáng tới chiều ở công ty thì thấy thời gian trôi đi nhanh chóng, nhưng mỗi lần vào bệnh viện với cô, mỗi phút giây đều như một sợi dây thun đã mất đi độ đàn hồi.

Gia đình của Jisoo ai nấy đều trầm lặng. Cha mẹ ảnh hưởng nhiều đến tính cách của con cái, nhìn Jisoo anh cũng hiểu được phần nào. Thế nhưng trong những khoảng nói chuyện ngắn ngủi mỗi ngày, Seongwoo hiểu được một chuyện: Họ mong chờ một lời chính thức xác nhận mối quan hệ từ phía Seongwoo.

Bố mẹ anh cũng đến thăm Jisoo một lần. Seongwoo tránh không nói với ông bà rằng Daniel cũng đang bệnh nằm cách đó vài phòng, nếu không chắc hẳn bà Ong sẽ đi tìm Daniel hỏi han mấy câu như ngày trước. Bà Ong rất thích Daniel, cũng giống như cái cách mẹ của Daniel thích Seongwoo. Daniel vui tươi ngỗ nghịch, hoàn toàn bổ khuyết cho Seongwoo luôn trầm tĩnh lạnh lùng. Vừa lúc chạm mặt ông bà Ong ở đó, Seongwoo giới thiệu hai bên gia đình với nhau rồi cũng không biết phải nói gì. Ông Ong chủ động bắt chuyện, những câu chuyện của các bậc phụ huynh bao giờ cũng giống nhau. Nói qua nói lại một hồi, bà Kim đột nhiên than thở:

"Tôi đã bao nhiêu lần nói con bé tìm ai đó kết hôn đi, vậy mà cứ lần lừa mãi. Hai mươi sáu tuổi rồi, chẳng còn mấy tuổi xuân để mà chạy theo một người nào nữa đâu."

"Mẹ!"

Jisoo gắt lên một tiếng nho nhỏ, cô ngại ngùng nhìn Seongwoo. Seongwoo tựa vào lưng ghế sofa khẽ mỉm cười, nụ cười của anh không rõ ràng cảm xúc.

Seongwoo tiễn bố mẹ ra về. Bệnh viện hôm đó đông đúc bất ngờ, Seongwoo vu vơ kể rằng Jisung vừa đón con gái đầu lòng, hai mẹ con vẫn đang ở trong bệnh viện. Bà Ong nghe vậy nhất định đòi đến thăm, Seongwoo không phản đối. Anh dắt bà đi tới phòng của Jiwon rồi dừng ngoài cửa. Qua ô cửa kính rộng, Seongwoo cười cười nhìn mẹ ôm nựng Joon Yi, mấy nếp nhăn trên khóe mắt bà càng đậm vì nụ cười rạng rỡ. Ông Ong nhìn qua cửa sổ rồi lại nhìn Seongwoo, sau đó nói nhẹ nhàng:

"Con cũng có nếp nhăn rồi."

Seongwoo sờ bên khóe mắt mình. Đúng là đã có nếp nhăn, tuổi trẻ qua nhanh đến mức chưa kịp tận hưởng thì đã phải quay đầu nhìn lại. Không thấy con trai nói gì, ông Ong lại tiếp tục:

"Daniel về rồi đúng không?"

"Sao bố biết?"

"Năm ngoái có quà sinh nhật gửi mẹ ở địa chỉ trong nước. Thẻ nhỏ vẫn rất ngốc, bưu kiện không ghi tên người nhận nhưng lại nhét thiệp vẽ tay vào."

Trong lòng Seongwoo nhói lên tiếc nuối. Lúc đó hận cậu đến phát điên, cứ gặp nhau là đầy đọa tinh thần Daniel bằng những cách vừa tàn nhẫn vừa ấu trĩ, vậy mà Daniel vẫn nhớ đến sinh nhật của mẹ anh để gửi quà. Seongwoo trước sau vẫn cúi đầu im lặng.

"Nó đã về một năm, nếu có chuyện gì xảy ra thì đã có đủ thời gian để xảy ra. Bố không khuyên con dừng lại, nhưng con cũng thấy rồi, thời gian không chờ ai cả. Rồi con sẽ già đi, không thể sống cô độc một mình mãi được. "

Seongwoo đưa tay vẫy chào Jiwon. Bà Ong trao trả công chúa nhỏ về lại cho Jiwon rồi lưu luyến bước ra. Hai ông bà nhìn nhau với vẻ mặt có lẽ Seongwoo có thể hiểu được một phần, anh ôm vai mẹ đẩy bà về phía thang máy. Thang máy chỉ có ba người, mấy con số lần lượt trượt xuống dần dần. Seongwoo đứng trong đó nhớ đến ngày Daniel bị đụng đầu chảy máu rồi cuống quýt nói lời xin lỗi, anh buột miệng hỏi bà Ong:

"Mẹ muốn sau này có cháu trai hay cháu gái?"

"Mẹ chỉ mong đón cháu trước khi mắt mờ chân chậm thôi."

"Mẹ nói gì vậy, mẹ còn trẻ mà."

Bà Ong không phản bác gì nhưng lại thở dài. Seongwoo nhìn vòng tròn đỏ trên tấm bảng điều khiển hạ dần về tầng cuối cho đến khi dừng lại. Cửa thang máy mở ra, Seongwoo bước ra ngoài thì đột nhiên nghe sau lưng mẹ anh nhẹ nhàng nói:

"Seongwoo, kết hôn đi."

Anh quay lại nhìn mẹ. Trông bà vẫn còn trẻ, nhưng là do mái tóc điểm bạc đã được che khéo bằng màu nhuộm hơi nâu. Ba mươi lăm tuổi bà mới có được anh, lúc này bạn bè cùng tuổi bà có người đã đón đưa cháu thứ hai thứ ba, có người nhanh hơn thì đã đi xa không quay lại. Anh đắm đắm nhìn mẹ rồi khẽ gật đầu.

"Vâng."

Lời nói "mong con hạnh phúc" sẽ chỉ được thốt ra trong một giai đoạn ngắn, khi bố mẹ còn đủ sức và đưa con còn nhỏ dại trẻ trung. Đến một lứa tuổi nào đó, con người ta dứt khoát phải sống cho nhiều người khác, không thể khư khư ôm lấy ích kỉ mà sống cho bản thân mình. Seongwoo đã quá tuổi tin rằng hôn nhân hạnh phúc là hôn nhân đặt tình yêu lên hàng đầu, anh cũng biết Jisoo sẽ không buông anh ra bằng mọi giá. Đến sinh mạng của mình cô còn không tiếc, trên đời chẳng còn thứ gì cô không thể hi sinh để có được anh. Seongwoo cũng không còn nghĩ đến

công bằng cho Jisoo như lý do chia tay ngày trước, không phải vì nghĩ mình có lỗi là anh có thể tha thứ cho lỗi lầm của cô. Cô chỉ xứng đáng được yêu thương nếu như biết yêu thương bản thân mình.

Thôi thì cứ vì mong muốn của bố mẹ, của Jisoo, của bố mẹ Jisoo, của rất nhiều người khác. Kết hôn với ai cũng không quan trọng, không phải là người đó thì là ai cũng như nhau. Seongwoo từ trước đến giờ là kiến trúc sư xuất sắc, là con trai tốt, là người yêu dịu dàng chu đáo. Vậy thì lần này cũng làm tròn nghĩa vụ thôi. Sau này vẫn là kiến trúc sư xuất sắc, là con trai tốt, là người chồng tốt, rất có thể là người cha tốt. Những vị trí đó Ong Seongwoo thừa sức đảm đương, dù là với một trái tim chai sạn.

--

Jisoo xuất viện khi rỏ quạt trên con đường phía Tây đã đổ xuống những cơn mưa lá vàng. Tình cảm giữa hai người khó mà nói được là khăng khít hơn hay nhạt hơn trước, Seongwoo chỉ biết ông bà Kim đã có những lúc gọi anh là con. Một chàng trai hợp với mọi điều kiện của ông bà dịu dàng chăm sóc con gái ông bà suốt hai tháng trong bệnh viện, nghĩ bằng đầu gối cũng biết thứ quan hệ đó là gì. Seongwoo đã lặng lẽ chuẩn bị rồi. Anh đi mua nhẫn, đặt bàn ở nhà hàng. Thành phố nhỏ bé có cả trăm nhà hàng, loay quanh mãi cuối cùng Seongwoo chọn ngay nhà hàng lần trước anh cầu hôn Daniel nhưng bị từ chối. Nhân viên nhà hàng sau vài năm đã đổi mới, mấy cô bé hào hứng vì nghe nói Seongwoo yêu cầu hoa và nến để cầu hôn.

Đêm trước ngày cầu hôn, Seongwoo thức rất khuya. Hộp nhẫn anh đặt trên bàn, màu nhung đen ánh lên mịn màng dưới ánh đèn bàn làm việc. Seongwoo vén rèm. Căn nhà bên cạnh cửa đóng kín mít, cuộc trò chuyện bình yên nhất của hai người đã thành kỉ niệm từ lâu. Anh nhắc điện thoại lên, nghĩ ngợi một chút rồi lại đặt máy xuống.

Daniel có lẽ đã ngủ rồi. Ngủ với người kia bên cạnh.

Seongwoo áp má xuống mặt bàn, trong đầu sắp xếp một ngàn điều anh đã nghĩ đến thuộc từ ngày đầu tiên nghe bà Kim gọi mình là "con" trong bệnh viện.

Seongwoo không yêu Jisoo, nhưng lòng biết ơn thì vẫn còn.

Jisoo cần anh, cô cần anh mà chấp nhận không có tình yêu của anh.

Tuổi trẻ đã qua.

Bố mẹ của Seongwoo và Jisoo đều đã mong chờ lễ cưới.

Daniel có Darren. Darren là người tốt.

Daniel không thể bị tổn thương thêm lần nữa, mà Jisoo chưa chắc đã đủ lí trí để không làm hại Daniel.

Seongwoo chỉ có thể kiểm soát được mình, không thể kiểm soát được Jisoo.

Daniel có Darren. Darren là người tốt.

Đồng hồ điểm mười hai giờ. Mấy cơn gió đập bên ngoài cửa sổ làm tấm rèm lung lay rất mạnh. Mảnh rèm quét qua má Seongwoo nhột nhột, anh đột nhiên cười rồi cầm điện thoại bấm số của Daniel.

Điện thoại đổ chuông một lần, không có ai nghe máy. Thêm lần nữa rồi lại một lần nữa, Seongwoo vừa định cúp máy thì có giọng nói ngái ngủ vang lên:

"Hmmm... Ai vậy?"

Phải nói gì đây? Nói rằng em hãy giữ tôi lại đi, ngày mai tôi cầu hôn người khác rồi? Nói điều đó với một Kang Daniel đã từng yêu mình, hiện tại đã có cuộc sống mới và nếu tới gần anh thì chắc chắn phải chịu tổn thương?

Daniel có lẽ đã quen với những cuộc gọi lúc nửa đêm, cậu thở đều nhưng không lên tiếng. Chừng mười phút sau đó, Daniel lại tiếp tục nói:

"Xin lỗi, nếu không nói gì thì tôi cúp máy đây."

Gió thổi càng mạnh hơn, một cơn mưa lá vàng theo gió bay vào cửa sổ. Seongwoo nhặt lên một chiếc lá rồi không biết nên giận mình hay giận người khác, anh vò nát chiếc lá trong khi cố gắng nuốt nghẹn nói với người bên kia:

"Em ngủ ngon."

Nói rồi, Seongwoo nhanh chóng bấm ngắt cuộc gọi. Mắt đã nhòe đi, ngón tay trượt mãi trên màn hình mà không bấm được vào nút đỏ, Seongwoo nổi lên một cơn uất ức rồi ném mạnh chiếc điện thoại qua cửa sổ. Điện thoại rơi xuống lề đường chắc chắn đã vỡ ra vài mảnh, anh ở trong phòng xô đổ thêm mấy quyển sách dày cộp trên bàn cùng với giỏ đựng giấy đặt bên góc phòng. Những cuộn giấy xô ra đầy sàn, Seongwoo nhặt lên bản vẽ ngôi nhà của hai người bọn họ rồi xé nát. Xé xong anh lại ngồi ghép lại từng mảnh một, rồi lại vung tay gạt bỏ bản vẽ nham nhở đó đi. Những mảnh ghép bay tung tóe, Seongwoo nhặt lên ghép lại, lại phá đi, lại nhặt về. Sau cùng, anh ôm những

mảnh ghép đã nhào đi lên sân thượng. Trong góc sân kín gió, Seongwoo đốt hết những mảnh ghép đó rồi thẫn thờ nhìn tro bay theo gió lạc lên trời.

--

Ngày hôm đó là một ngày đẹp trời. Gió thổi bắt đầu mang theo khí lạnh, Daniel mặc một chiếc áo len mỏng rồi cầm thử cây bút chì. Mấy nét vẽ còn hơi run rẩy vì lâu ngày không đụng đến nhưng bàn tay đã điều khiển được cây bút mà không gặp trở ngại gì, Daniel vui mừng gọi điện báo cho mọi người. Từng người từng người một đều đã kể hết, đến lúc trượt xuống tìm số của Sewoon hẹn đi uống mừng bàn tay đã lành trở lại thì bắt gặp một số điện thoại lạ. Cuộc gọi vào nửa đêm ngày hôm qua, chắc chắn cậu lại mơ ngủ bấm nghe mà không ý thức được mình đang nói gì.

Daniel gọi lại nhưng không thể kết nối. Gọi thêm vài lần nữa cũng chỉ có tiếng trả lời tự động của tổng đài, Daniel cúp máy mà tim đập rộn lên. Cậu có cảm giác rất rõ ràng rằng số điện thoại đó là của Seongwoo chứ không phải là ai khác. Phải đi tìm anh mà khoe bàn tay mới thôi, Daniel nghĩ. Kim Jisoo cũng đã xuất viện, anh không cần ở bên cô ta nữa, đã đến lúc cậu có thể cùng anh nói chuyện sau này.

--

Sewoon từ chối bia rượu, Daniel đành mời Sewoon đi ăn nhà hàng. Thời gian vừa qua Sewoon đã vất vả sống cùng Daniel, phải bù đắp một chút để không thấy tội lỗi khi tiếp tục hành hạ. Daniel nghĩ mãi chẳng ra cửa hàng nào mà Sewoon lại cứ "ăn gì cũng được", cậu đành chọn nhà hàng mình vẫn thường tới với Seongwoo. Không chỉ vì đồ ăn ngon, nơi này còn gần Downpour, gần văn phòng kiến trúc. Ăn xong còn phải đi tìm Seongwoo để hỏi cho rõ vì sao anh gọi, tốt nhất là chọn một nơi thật gần. Cũng đã lâu lắm rồi không còn nhìn thấy rỏ quạu đổ lá vàng, biết đâu đêm này có thể cùng Seongwoo lại đi dưới đường cây mà nói chuyện. Thậm chí nếu lá rơi đủ nhiều, gió đêm đủ lạnh, còn có thể nắm lấy tay nhau.

Mơ mộng cho thật nhiều, Daniel quên mất lí do vì sao cậu lại bỏ góc phố đó mà rời đi. Kim Jisoo vẫn còn đây, vẫn theo sau Seongwoo đi vào nhà hàng khi Daniel và Sewoon cũng vừa gọi món. Sewoon ngồi quay lưng lại với cửa nên không thấy được, còn Seongwoo, anh giữ yên nụ cười trên môi rồi đi thẳng vào chiếc bàn còn trống bên cửa sổ có cắm sẵn một lọ hoa hồng.

Cảnh tượng này quen thuộc đến mức Daniel thấy rung mình như đang đứng dưới một cơn mưa.

Seongwoo hôm nay ăn mặc rất đẹp. Cách một bức tường thấp, Daniel có thể thấy rõ ràng anh mặc áo sơ mi trắng và bộ vest màu xanh, còn cẩn thận cài cả ghim cài áo. Tóc Seongwoo chải gọn về phía sau, anh chu đáo kéo ghế cho Jisoo rồi mới vòng sang bên ngồi xuống. Trong lòng mơ hồ lo lắng, Daniel đá vào chân Sewoon ra hiệu về nhà.

Jung Sewoon hiển nhiên vẫn là Jung Sewoon, chưa ăn đến món tráng miệng thì chắc chắn sẽ không đi về. Không thể chỉ cho cậu thấy Seongwoo và Jisoo được, không có gì đảm bảo rằng Sewoon sẽ không tới phá đám hai người kia. Nhạc trong nhà hàng chuyển từ nhạc Anh sang nhạc Pháp, Daniel nghĩ mình đã biết chắc chắn Seongwoo định làm gì.

Daniel cười chua chát. Ít nhất kịch bản sẽ không phải là "ở đây không có hoa tươi, không có nến, không có bạn bè." Ông Seongwoo chuẩn bị kĩ quá, phục vụ đang đem hoa tươi tới, nến cháy lung linh trên bàn, âm nhạc êm êm, thậm chí còn có một người *bạn cũ* đang chăm chăm dõi theo chờ anh nói ra mấy lời ràng buộc hạnh phúc.

Jisoo đêm nay ăn mặc rất giản dị. Cô mặc một bộ váy đơn giản màu xanh dương, mái tóc buông hờ trên vai. Seongwoo đứng dậy đi khỏi bàn, Jisoo lôi từ trong túi xách ra chiếc gương nhỏ và thổi son, nhanh chóng tô son rồi nhoẻn cười khi thấy Seongwoo xuất hiện.

Seongwoo đứng ở quầy bar, mắt anh nhìn đâu đó bên ngoài cửa sổ.

Daniel nhìn theo Seongwoo. Đêm nay trời không mưa, có thể cùng nhau về nhà mà không lo cảm lạnh như bốn năm về trước.

Seongwoo vẫy Jisoo tới bên cạnh mình. Cô đi tới, rồi dưới ánh đèn vàng, Jisoo đứng sững khi thấy Seongwoo rút hộp nhẫn ra. Mấy ngón tay thon thả xinh đẹp chìa ra, Seongwoo đeo nhẫn vào ngón giữa. Nhẫn vừa khít, Jisoo ngẩng ngó hạt ngọc trai trên đó rồi ôm choàng lấy Seongwoo. Mắt cô ướm long lanh, mấy người phục vụ và khách trong nhà hàng nhìn theo xuýt xoa ghen tị. Một chàng trai cao lớn đẹp đẽ, một cô gái dịu dàng hiền lành, chàng trai đeo nhẫn vào tay cô gái, cảnh tượng giống như ở trong một bộ phim. Hai người sẽ nắm tay nhau ra về dưới cơn mưa lá vàng mà tay vẫn cầm tay, trên tay lấp lánh dấu hiệu ràng buộc nhau trong hạnh phúc đến suốt cuộc đời. Rồi ngày hôm sau Seongwoo sẽ cặm cụi thiết kế nhà cho hai người – hay là bản vẽ đã hoàn thành từ lâu?, Jisoo lên danh sách khách mời cho lễ đính hôn và nghĩ đến cả mấy loài hoa trang trí. Rồi bọn họ sẽ không cần phải đi chụp hình gì cả, chỉ cần kéo nhau ra chỗ hàng cây rêu quạt đang mùa rụng lá, Seongwoo dựng chân máy rồi dang tay ra, Jisoo ào vào vòng tay anh cười mãn nguyện, chỉ như vậy thôi vẫn có thể cho ra một bức hình cưới đẹp nhất trên đời.

Quan trọng là đêm nay trời không mưa.

Seongwoo nhẹ nhàng vuốt tóc Jisoo khi cô vẫn còn vùi đầu vào ngực anh, đôi vai run lên vì xúc động. Cuối cùng cũng đã đợi được đến ngày này, Ông Seongwoo vĩnh viễn thuộc về riêng cô dưới sự chứng giám của pháp luật. Trong lúc cả người đang sốt nhẹ vì hạnh phúc, Jisoo vẫn ngấm ngầm thỏa mãn nghĩ rằng ngày mai phải đi tìm họa

sĩ Kang Daniel để thuê cậu vẽ tên O&K để làm mẫu in trên thiệp mời, phải thuê Kang Daniel vẽ liền mười mẫu chữ. Nói cho cùng, cô đã thắng trong trò chơi may rủi với niềm tin của Seongwoo.

Daniel không nhìn Seongwoo nữa. Cậu đánh vào tay Sewoon, bình tĩnh nói:

"Jung Sewoon, chúng ta đi về thôi."

"Sao vậy? Chúng ta còn chưa ăn xong bữa mà."

"Về đi, đi uống với tôi."

Sewoon lắc đầu cương quyết nói:

"Không được, tôi không uống."

"Vậy tôi uống, tôi đang buồn."

Daniel với tay lấy chai rượu được tặng đặt ở giá cạnh bàn ăn, cậu mở nắp rồi ngửa cổ uống một ngụm dài.

"Jung Sewoon, tôi rất buồn."

Sewoon buông dao nĩa, im lặng nhìn Daniel. Lúc ra khỏi nhà còn vui vẻ hát hò, sau một tiếng đồng hồ lại thành con sâu rượu.

"Cậu buồn chuyện gì?"

Daniel mỉm cười rồi lại ngửa cổ uống thêm rượu. Chai rượu chỉ mới uống hai ngụm đã vơi đi gần một nửa, Sewoon giật lấy cất đi.

"Cậu buồn chuyện gì?"

"Người tôi yêu nhất đang cầu hôn người khác ở bên kia. Chúng ta đi về có được không?"

Theo hướng Daniel chỉ, Sewoon sửng người nhìn Seongwoo và Jisoo. Hai người đã trở lại bàn ăn, Seongwoo nắm tay Jisoo trong khi cô ngắm nghía chiếc nhẫn sáng bóng trên ngón tay mình.

"Daniel..."

Sewoon áy náy gọi, Daniel ngẩng đầu nhìn lên rồi cười.

"Lý do như vậy đã đủ để tôi được về chưa? Ngày mai tôi làm bánh cho cậu ăn, bây giờ đưa tôi về trước có được không?"

Thứ cao lương mỹ vị nào trên đời Sewoon cũng không thể nuốt trôi nếu cứ nhìn vào Daniel lúc này. Daniel không hề thay đổi biểu cảm trên khuôn mặt mình, cậu chăm chăm nhìn ra cửa. Sewoon đưa thẻ cho nhân viên phục vụ rồi chộp lấy áo khoác sau lưng ghế của mình.

"Tôi đi lấy xe, cậu chờ tôi một chút."

Sewoon tắt tả rời đi. Jung Sewoon vẫn là Jung Sewoon, tính tiền xong lại không nhận thẻ từ nhân viên phục vụ. Sewoon vừa bước ra khỏi cửa, quản lý đã phải đuổi theo trả thẻ.

"Thưa anh", quản lý nhìn vào thẻ rồi gọi lớn, "anh Jung Sewoon!"

Sewoon đã bị bắt quả tang, Daniel biết không giấu nổi mình nữa liền đứng dậy sai mấy bước dài ra cửa. Không dám ngoái đầu nhìn lại, cậu tự nhắc mình như vậy rồi đi như chạy khỏi nhà hàng.

Đêm nay trời vẫn không mưa.

--

Seongwoo đã nhìn thấy Daniel rồi. Cậu bước đi rất nhanh, tay trái đưa lên cầm vật gì đó trên cổ. Seongwoo quay lại với Jisoo, bắt gặp cô đang cau mày nhìn về phía Daniel đang đứng ở cột đèn bên ngoài cửa sổ, anh dùng dao cắt đồ ăn ở trong đĩa của Jisoo ra mà không nói một lời. Biết nói gì đây, chắc chắn Daniel đang nhớ lại lần cầu hôn vừa đáng xấu hổ vừa đáng thương của bốn năm về trước. Kang Daniel từng nói với anh rằng tiếc hai năm đã qua, cho tới năm nay là đã qua ba lần hai năm. Đã ở cùng nhau dưới một mái nhà, đã đặt tên cho con, đã tính chuyện kết hôn và cũng đã cầu hôn, việc cần làm đều đã làm tất cả. Chỉ là đến cuối cùng...

Daniel đứng cạnh cột đèn, trên tay mân mê mặt dây chuyền đặc biệt trên cổ mình. Bốn năm trước, sau khi Seongwoo sập cửa vào nhà và nói rằng nếu Daniel đi thì hãy chia tay, việc đầu tiên Daniel làm không phải là chạy vào nhà tìm anh mà ngay lập tức quỳ xuống vạch tìm từng chiếc lá rẻ quạt trôi dập dềnh trong nước. Suốt hai tiếng đồng hồ Daniel vừa hối hả tìm vừa khẩn cầu cho nhẵn không rơi xuống cống, cuối cùng cũng đã tìm được cả đôi.

Đôi nhẫn làm bằng bạc không cầu kì, Seongwoo nói rằng anh đã tự tay đúc lấy. Bốn năm mang theo đôi nhẫn đó, Daniel rất nhiều lần tò mò không biết liệu Seongwoo có đúc đúng với kích cỡ ngón tay mình, cuối cùng vẫn chưa bao giờ ướm vào tay. Nhẫn đính hôn phải để người khác đeo cho mình, không nên tự mình đeo thử.

Đêm nay trời không mưa. Daniel ngẩng đầu nhìn mấy ngôi sao đang nhấp nháy trên đầu mình.

Anna, cậu có ở đó không? Chắc cậu đang cười tôi rất nhiều, nói với tôi rằng tôi bị như vậy là đáng đời, trời đang phạt tôi vì ngày xưa dám từ chối lời tỏ tình của cậu. Nếu ngày đó tôi đồng ý làm bạn trai của cậu, có phải cậu sẽ không chết, tôi sẽ không gặp Ong Seongwoo, chúng ta đều hạnh phúc có đúng không?

Cậu thông minh lắm. Cậu bỏ đi khi đang còn trẻ như vậy, tôi chỉ nhớ được hình ảnh xinh đẹp nhất của cậu thôi. Mọi người thương xót cậu, Jisung không quên được cậu đến nỗi từng đuổi Jiwon ra khỏi cuộc đời mình chỉ vì một ngôi sao trên cây thông mà cậu để lại.

Ong Seongwoo vừa cầu hôn cô ấy. Tôi chính thức được đặt sang một bên rồi.

Anna, tôi muốn cướp Ong Seongwoo về. Có phải bây giờ tôi trở thành như cậu thì Ong Seongwoo sẽ nhớ tôi như cách Jisung nhớ cậu? Hay là anh vẫn sẽ kết hôn ngay tháng sau, có con vào năm sau, rồi mười năm nữa sẽ không nhớ được Kang Daniel là ai?

Anna, người tôi yêu nhất vừa cầu hôn người khác rồi.

Anna, đêm nay trời không mưa.

--

Hết phần 3.11.

(*) There is a place - Kris Wu.

"Anh nhớ dáng vẻ của em khi ta mới lần đầu chạm mặt

Nhớ đến khoảng thời gian rực rỡ đã qua,

Có em bên cạnh,

Cuối cùng anh cũng có một mái nhà.

Gọi anh nghĩ về những góc phố thân quen,

Cho anh hoài niệm những năm tháng xưa hạnh phúc.

Có một nơi

Chỉ anh và em mới biết."

(Lời dịch tiếng Việt của EXO Team 360kpop)

"Chúng ta phải mắc nợ lẫn nhau.

Nếu không lấy có gì để hoài niệm?" (*)

Trước đây Kang Daniel từng yêu một người.

À, không phải trước đây. Đến bây giờ vẫn là yêu như vậy.

Trái tim của Kang Daniel vì người đó mà đập rộn lên những nhịp đập vui sướng, cũng vì người đó mà có những lúc tưởng như mình có thể sống không cần đến trái tim.

Vì người đó mà mỗi sáng thức dậy đều pha cà phê, mỗi tối đều ngủ chập chờn chờ người đó từ công trường trở về chui vào chăn rồi than anh rất mệt.

Vì người đó mà mặc kệ thiên hạ, cũng mặc kệ luôn bản thân mình. Rõ ràng mình không thích tiệc tùng đông người nhưng vẫn ngẩng cao đầu cùng người đó đi giữa ánh mắt của đám đông. Vì yêu người đó mà rời đi, cũng vì yêu mà quay về. Hi sinh nhiều như vậy người đó không hề biết mà cũng không cần biết, Daniel cũng chưa từng thấy tủi thân. Thậm chí đến lúc người đó đeo nhẫn vào tay một người con gái khác, cậu vẫn không cho rằng tình yêu đó là lãng phí.

Bởi vì Ong Seongwoo xứng đáng.

Ong Seongwoo vì Daniel mà cười vui vẻ, cũng vì Daniel mà quan tâm đến nhiều thứ trước đây anh chỉ lướt qua. Anh vì cậu mà xây nên rất nhiều công trình không theo khuôn mẫu, vì cậu mà dù công trường ở xa đến đâu cũng sẽ cố gắng quay về trong đêm. Seongwoo dắt Daniel đi giữa mọi người, ôm Daniel đi ra khỏi rạp chiếu phim kinh dị, nắm tay Daniel mọi lúc. Chỉ cần Daniel đưa tay ra, ngay lập tức bàn tay đó sẽ không do dự nắm vào.

Ong Seongwoo vì Daniel rời đi mà đau đến chết, đến lúc sự nghiệp chạm đáy vẫn vết những tờ tiền cuối cùng với ý nghĩ muốn mua một ly cà phê do Daniel pha. Lăn lộn làm rất nhiều thứ, chịu cúi mình để vay mượn gây dựng lại văn phòng kiến trúc nhưng tuyệt đối không bán ngôi nhà đã mua để dành cho cậu.

Chẳng cần những việc đao to búa lớn, chỉ riêng việc Seongwoo luôn nhẹ nhàng nói một tiếng "em" ở cuối câu hỏi cũng đã làm Daniel thấy tình yêu của mình bỏ ra không bao giờ vô ích.

"Chuyện gì, em?"

"Có đau lắm không, em?"

"Lại đây, em."

Tiếng "em" rơi ở điểm cuối câu sau một giây ngắt quãng, mang theo rất nhiều yêu thương trong đó. Daniel chưa từng nghe ai nói ra câu đó, cậu từng nghĩ câu đó là độc quyền chỉ có mình được nghe.

Con người là một sinh vật lạ lùng. Những gì có ở bên sẽ không bao giờ dành đủ trân trọng, đến lúc mất đi rồi lại thấy tiếc. Người còn sống đối xử với nhau lạnh nhạt vô tình, tới lúc người đó chết đi lại hối hận nghĩ rằng giá như đối xử với người đó tốt hơn. Hay là như Daniel lúc này, đã có lúc nghĩ Seongwoo chỉ cần tồn tại trên đời là được. Chỉ cần anh vẫn còn trên mặt đất này, anh vẫn xây nên những tòa nhà lớn, anh có thể mỗi ngày thức dậy đều không có điều gì phiền não, chỉ cần như thế thì Daniel có thể yên tâm sống nốt cuộc đời mình. Nhưng tất cả chỉ là suy nghĩ trước khi Seongwoo đeo nhẫn vào tay Kim Jisoo. Sau giây phút đó, mọi chuyện quay ngoắt biến Kang Daniel thành một con người bình thường chứ không còn là thánh nhân hi sinh mình vì hạnh phúc của người mình yêu được nữa.

Trên đời có rất nhiều người có thể đối tốt với Daniel hơn Seongwoo nếu cậu để tâm tìm kiếm. Có nhiều người xuất sắc hơn anh, giỏi giang hơn anh, và như Darren nói, xứng đáng hơn anh. Nhưng nếu không phải Ong Seongwoo thì không được. Nếu như Ong Seongwoo kết hôn với người khác và Daniel cũng thế, trong hôn lễ của cậu mọi thứ sẽ như thế nào? Nếu người đứng đợi mình để cùng nhau đi tiếp không phải là Ong Seongwoo, nếu Ong Seongwoo dắt tay một người khác, trước đây Daniel nghĩ rằng nó chỉ như một bộ phim kết thúc rồi thôi, còn tình yêu sẽ trở thành một kỉ niệm buồn và đẹp. Còn ngay lúc này, khi việc đó thật sự sắp diễn ra, Daniel lại nghĩ giống như mình cầm thứ quý giá nhất trên đời đứng trước một miệng giếng sâu và lỡ tay đánh rơi xuống đó. Cảm giác thất vọng lẫn hụt hẫng dâng trào trong tim, nghĩ đến sau này già đi người bên cạnh không phải là anh thì quãng thời gian già đi đó cũng không còn ý nghĩa.

Cuộc đời nói dài nhưng chẳng qua chỉ bằng một cái chớp mắt của vũ trụ, nói ngắn nhưng lại đủ để tạo nên một vũ trụ bên trong mình. Vũ trụ bên trong Kang Daniel chỉ mất vài năm tuổi trẻ mà đã đựng đầy tinh tú mang tên Ong Seongwoo, nếu anh bước ra khỏi đó thì sẽ chẳng để lại gì đáng giá. Nhưng kế hoạch cho lễ đính hôn của Seongwoo vẫn được diễn ra bình thường, Daniel biết được điều đó thông qua ánh mắt ái ngại của một vài người nhìn cậu. Jung Sewoon, Noh Taehyun, những bạn bè anh nay đã thành bạn bè chung không bao giờ che giấu được cảm xúc

của mình. Nếu không phải là giành anh quay về thì cũng thử nói với anh rằng anh đừng kết hôn nữa, Daniel đã nghĩ như vậy nếu không gặp một chuyện làm cậu đau lòng hơn cả câu nói cùng nhau già đi được thốt ra từ miệng Kim Jisoo.

--

Công trình nhà của Michelle sau vụ nổ làm vui hai người ở trong đã bị đình chỉ thi công. Chỉ còn ba ngày nữa là đến lễ đính hôn của Seongwoo, Daniel nhận được thông báo của cảnh sát mời tới hiện trường để xác minh lời khai gì đó. Lỗi là do cả hai người Daniel và Jisoo lẫn bộ phận kĩ thuật của MI, cảnh sát phải điều tra truy cứu trách nhiệm.

Jisoo không tới. Seongwoo trả lời với cảnh sát rằng cô bị sang chấn tâm lý sau vụ nổ nên không thể tới hiện trường. Daniel nghe vậy chỉ cười, nói vậy khác nào cậu thật sự là kẻ đẩy cô vào chỗ chết? Bị thương rồi vẫn có thể nhờ nhơ quay lại hiện trường như chưa có gì xảy ra. Tranh thủ lúc người bảo vệ lấy lời khai, Daniel nhìn về phía khu vườn bỏ hoang bên cạnh, nơi có đám vật liệu được chở tới để làm móng nhà. Cậu vừa định dợm bước đi xem xét mấy tấm kính còn được dán giấy bảo hộ thì Seongwoo đã ngay lập tức đoán ra. Daniel xoay người, Seongwoo vươn tay nắm lấy tay áo Daniel giữ lại.

"Nguy hiểm."

Anh chỉ nói vậy rồi tiếp tục cung cấp lời khai với tư cách là nhân chứng. Daniel nhìn chỗ mấy ngón tay anh đang níu lấy một góc tay áo mình không buông, trong lòng vừa buồn vừa khó chịu. Đã quan tâm như thế tại sao lại chỉ nắm lấy tay áo, trong khi lần trước ở công trình mà Lee Jinki gây sự, ít nhất anh còn chịu nắm cổ tay. Kéo được tay áo ra bằng một cú giật thô bạo, Daniel đi tới chỗ đám vật liệu một mình.

"Xin lỗi, năm phút nữa tôi sẽ quay lại trả lời quy trình thi công móng nhà cho anh."

Seongwoo nói với cảnh sát mà mắt vẫn chăm chăm nhìn về phía Daniel. Vụ nổ không tính là lớn, thật ra là rất nhỏ nhưng vẫn có thể gây sức ép với mọi vật xung quanh. Mấy tấm kính được đưa về trang trí móng không phải là kính chịu lực, chỉ là kính bình thường nên rất có thể đã vỡ. Thực tế thì công nhân đã báo cáo với anh rằng một nửa số kính đã không còn sử dụng được, dù vẫn còn nguyên tấm nhưng chỉ cần một lực nhẹ chạm vào sẽ vỡ ngay. Chưa kịp di dời đám vật liệu hỏng nên chỉ dán cảnh báo nguy hiểm khắp nơi nhưng chưa thể chắc chắn được Daniel sẽ không có việc gì.

"Kang Daniel!"

Seongwoo gọi lớn rồi giật tay Daniel lại ngay khi tay cậu chạm lên tấm kính đầu tiên.

"Kính dễ vỡ, không được đụng vào."

Mấy ngón tay Seongwoo siết chặt cổ tay Daniel nhưng rồi lại nhanh chóng rời ra. Cậu nhoẻn cười.

"Kính dễ vỡ có liên quan đến anh không? Đến cung cấp lời khai tiếp đi."

Daniel nghe được lời khai của Seongwoo, anh không nhắc gì đến chuyện ai là người dẫn ai vào trong nền nhà đó. Seongwoo đang bảo vệ cô. Cũng rõ ràng như câu chuyện Kim Jisoo bị đau dạ dày sau khi uống cà phê của Daniel pha lúc trước, cậu biết Seongwoo tin mình. Nhưng tin Daniel và chọn đứng về phía Kim Jisoo, rốt cuộc Ong Seongwoo đang muốn làm gì?

"Nhớ khai ra là tôi dẫn cô ấy vào đó vì tôi yêu anh, không muốn mất anh, vì tôi có chết cũng phải kéo anh về bằng được. Rồi sau đó MI sẽ không phải chịu trách nhiệm, cả tên bảo vệ say rượu hôm đó không nhìn thấy tôi đi vào mà định ninh rằng trong đồng hồ nát đó chỉ có một người cũng sẽ không chịu trách nhiệm. Là tôi cố ý đi vào muốn hại người của anh mà, đúng không?"

Mười đầu ngón tay của Daniel run rẩy. Bàn tay cậu nát tươm ra sau khi cứu cô gái đó, đổi lại là gì? Là nhả dính hôn trên tay cô ta, là một lần cùng đi trên con đường cũ với nhau cũng không còn cơ hội nữa. Kim Jisoo bị thương, Daniel cũng bị, tại sao Ong Seongwoo chỉ đến thăm cậu một lần và ở bên cô ta cả đời còn lại?

Seongwoo không nghe được Daniel nói gì sau câu đầu tiên cậu nói. Cũng giống như Daniel, anh biết rằng Jisoo mới là người gián tiếp gây ra tai nạn cho cả hai. Seongwoo hiểu câu "yêu anh, không muốn mất anh, có chết cũng phải kéo anh về bằng được" chỉ là Daniel nói đến suy nghĩ của Jisoo khi dẫn Daniel vào đó, vậy mà tim anh vẫn dừng lại một nhịp khi nghe từ miệng cậu một câu nói "yêu anh". Daniel vừa nói vừa vung tay để che mấy ngón tay đang run của mình, Seongwoo nhìn mười đầu ngón tay còn đang hồng lên chứ không trắng như da của người trưởng thành, anh lại một lần nữa đưa tay ra kéo cậu lại.

"Em muốn nói gì cũng được, đi ra khỏi chỗ này được không? Tôi để em nói cả đời."

"Nói cả đời cho ai nghe? Tôi nói tôi nghe một mình sao? Ong Seongwoo, tôi không muốn truy cứu trách nhiệm đối với Kim Jisoo nhưng là chồng chưa cưới của cô ấy, có phải anh cũng nên có một lời xin lỗi không? Không phải là thay cô ấy xin lỗi tôi, mà xin lỗi vì anh đã gián tiếp gây ra tai nạn cho tôi. Anh bảo vệ cô ấy là lẽ đương nhiên, vậy tôi vì cô ấy mà bị thương rồi im lặng tha thứ cũng là đương nhiên sao? Bàn tay này của tôi rỏ máu như vậy hay sao?"

Seongwoo suýt chút nữa đã gào lên với Daniel rằng bàn tay đó là thứ đáng giá nhất nên anh mới không thể làm tổn thương thêm lần nữa, chưa kịp nói thì Daniel lại vung tay tránh tay của Seongwoo rồi đập mạnh vào tấm kính ngay

sau mình. Tấm kính như rừng mình rồi nát ra vì những đường nứt đã hình thành từ trước. Daniel quay nhìn rồi ngẩn người, ở trong những bộ phim cậu xem rõ ràng cảnh xảy ra rất chậm. Vậy mà tiếng nứt lao xao chỉ xuất hiện chưa đầy ba giây thì mấy mảnh kính lại như một cơn mưa rơi xuống dưới chân hai người. Seongwoo cố gắng ôm lấy Daniel nhưng vô ích, đã bị thương đến lần thứ bao nhiêu không rõ mà vẫn thành thói quen, Daniel lại một lần nữa ôm choàng lấy anh trước khi anh kịp làm bất cứ điều gì. Ở trong cánh tay siết chặt của Daniel hiển nhiên không có tấm kính nào sượt qua, Seongwoo lại muốn gào lên vì bất lực. Chưa một lần nào từ khi Daniel quay về Seongwoo có thể bảo vệ được cậu, chỉ luôn là Daniel đứng chắn cho anh. Kang Daniel lười biếng như một con mèo lớn rúc đầu vào ngực anh đọc sách đã biến mất hoàn toàn, để lại một Kang Daniel lúc nào cũng sẵn sàng bảo vệ anh dù phút trước còn nói năng cay độc vì anh không quan tâm đến cậu.

Không còn mảnh vỡ nào bắn ra cảnh sát mới lò dò bước đến. Daniel không buông lỏng vòng tay cho đến khi Seongwoo vùng ra xem xét vết thương của cậu. Trời vào thu đã lâu, Daniel mặc áo len bên ngoài áo sơ mi nhưng khắp cổ và cánh tay cậu đều đầy những vết xước. Seongwoo cau mày, anh quát lớn:

"Em điên rồi sao Kang Daniel? Em muốn chết đúng không, em?"

Không nhìn đến cảnh sát và mấy người công nhân, Seongwoo lôi Daniel một mạch ra xe. Cậu chưa kịp cài dây an toàn, anh đã nhấn ga phóng vọt đi hướng về phía bệnh viện. Daniel lắc lắc đầu kiểm tra rồi sờ khắp cổ đến tay không thấy có nhiều máu đổ, cậu giấu ngón tay trở bị mảnh kính đâm chảy máu xuống dưới thành ghế rồi khẽ nói:

"Tôi muốn về xưởng."

"Tới bệnh viện."

"Tôi không sao, về xưởng là được rồi."

"Tôi bảo tới bệnh viện!"

"Ông Seongwoo."

Seongwoo không trả lời Daniel, thành phố trôi tuột qua trước mắt hai người. Tòa nhà bệnh viện hiện ra trong sương mờ buổi chiều tháng mười một cô độc lạnh lẽo, Daniel đưa mấy ngón tay mình chạm lên bàn tay đang nắm chặt vô lăng đến nỗi mấy đường gân nổi xanh mờ.

"Seongwoo."

Seongwoo quay mặt sang bên không nhìn đến Daniel. Anh nghiêng rặng vòng tay lái lại, cúi đầu gạt một giọt nước mắt bằng vai áo. Tại sao luôn là như vậy? Kang Daniel lúc nào cũng làm anh cảm thấy nợ cậu một món nợ không bao giờ trả được, Seongwoo uất ức đến muốn điên lên.

Mấy bậc thang đi lên xưởng vẽ đã bật đèn, cây hoa dẻ thánng mười cũng đổ lá vàng dù không phải là cây ôn đới. Daniel đi xuống, Seongwoo tần ngần ngồi lại trong xe. Anh chưa biết Darren đã đi, đưa cậu về đến tận đây đã là điểm cuối.

Daniel mở cửa xe rồi quay lại nhìn vào cửa kính.

"Anh định bỏ mặc tôi xử lý vết thương một mình sao?"

--

Phòng vẽ của Daniel nằm ở sát với phòng ngủ nhỏ. Có một cánh cửa nhỏ nhìn ra mảnh sân trước nhà, lúc này hoa cúc cánh bướm đã tàn, muồng hoàng yến cũng không còn nhiều lá. Tấm phản lâu ngày không có đám học trò ngồi phủ lên một lớp mốc màu bạc, ngôi nhà trở nên hiu quạnh hơn rất nhiều. Peter và Rooney là quen hơi chạy đến. Peter quấn lấy chân Seongwoo, anh nhìn nó nhưng rồi không dám bế lên. Thì ra không chỉ nhớ Daniel, đến hai con mèo nhỏ này Seongwoo cũng nhớ. Căn phòng ngoại trừ hai chiếc ghế và bàn viết ở bên cửa sổ chỉ còn lại toàn những khung tranh. Daniel đi từ phòng ngủ ôm ra một hộp cứu thương, Seongwoo vừa mở ra đã lại nhú mày.

"Em gọi cái này là hộp cứu thương?"

Daniel gạt đầu. Trong hộp có vài vỉ thuốc giảm đau, hai hộp kháng sinh liều cao, bông băng thuốc sát trùng và một xấp chừng mười gói thuốc tráng dạ dày. Seongwoo thở dài.

"Đi bệnh viện."

"Anh đi một mình đi."

"..."

Seongwoo ra hiệu cho Daniel cởi áo. Cậu vừa đưa tay lên đã nhăn mặt vì đau, Seongwoo ho nhẹ một tiếng .

"Tôi giúp em."

Khung cảnh đáng ra phải mờ ám nhưng sau cùng lại quen thuộc đến nỗi Daniel quên cả việc trêu đùa Seongwoo. Anh vòng ra phía lưng cậu nhẹ nhàng kéo áo len ra rồi còn cẩn thận vuốt lại tóc Daniel sau khi chiếc áo chui khỏi đầu. Đặt chiếc áo lên giá vẽ gần đó, Seongwoo quay lại phát hiện áo sơ mi của Daniel cũng đã bị kính cào rách vài đường. Máu cùng với nước mô thấm qua vải mỏng thành mấy chấm hồng nhạt, anh cắn môi nói:

"Em tự cởi áo sơ mi được không?"

Daniel cởi mấy nút áo ra, Seongwoo vẫn đứng từ đằng sau kéo hai tay áo ra khỏi cánh tay cậu. Daniel rên lên một tiếng, Seongwoo vẫn kiên nhẫn lần từng tắc tay áo ra khỏi người Daniel. Anh vừa định kéo chiếc áo ra vắt lên giá vẽ, Daniel đã giữ lại rồi đặt lên trước bụng mình.

Seongwoo kéo chiếc ghế cao hơn rồi ngồi xuống cạnh Daniel. Anh bật ngọn đèn bàn lên, gỡ bông băng trong gói ra chấm vào cồn rồi cầm cổ tay của Daniel đặt trên đầu gối mình. Daniel nhìn Seongwoo chăm chú. Mỗi lần cậu hít sâu vì đau, vai anh bất giác co lại, mấy ngón tay đang nắm cổ tay của Daniel cũng siết chặt hơn. Cậu nói đùa một câu để quên đi đau đớn:

"Ong Seongwoo, anh xem có phải chúng ta khắc mệnh nhau không? Lúc nào chúng ta đứng gần nhau cũng sẽ có người bị tai nạn."

Ngay từ lần đầu tiên gặp anh rồi cuống cuồng chạy vào nhà thay dép cũng đã bị đụng đầu vào cột nhà. Sau đó là bị đứt tay, bị tai nạn xe máy, bị anh đánh, bị cây thông đổ vào người. Ba năm ở nước ngoài chịu khổ đủ nhiều, đến khi trở về cũng chẳng có mấy ngày gặp anh mà không để xảy ra tai nạn. Seongwoo mím môi giật một mảnh kính rất mảnh ở trên tay Daniel ra rồi nói:

"Em làm ơn sau này đừng che cho tôi nữa được không?"

--

Daniel trước đây bị thương ở tay không ít lần, đa phần là vì dùng dao gọt chì hoặc rọc giấy không cẩn thận bị lẹm phải. Luôn luôn là Seongwoo xử lý mấy vết thương dù lớn hay nhỏ, vừa sát trùng anh vừa lẩm bẩm nói rằng Daniel nên nghỉ làm họa sĩ, nghỉ nuôi mèo, nghỉ trồng xương rồng, nghỉ làm tất cả những việc có liên quan đến đồ sắc nhọn để anh khỏi đau lòng.

"Anh nên cảm ơn sự mong manh dễ vỡ của em đi. Nhờ ông đây dễ bị thương nên chúng ta mới có ngày hôm nay đấy."

"Nói cái gì vậy?"

"Còn không phải sao? Anh còn nhớ ngày tuyết đầu mùa năm đó không? Lúc em bị chảy máu vì bột nắp lon bia cho anh, sau đó.."

"Sau đó anh bị cưỡng hôn. Ờ."

Seongwoo vừa nói vừa thở hắt ra.

"Lần nào ngồi ở góc này với thương binh trước mặt mình cũng bị cưỡng hôn. Em có đặt bùa chú gì ở quanh đây không?"

Anh đang nhắc đến Hyemi với lần cưỡng hôn không mong muốn trong đêm Giáng Sinh năm đó. Daniel những lúc như vậy luôn mặc kệ tay chỉ còn đau hay đang chảy máu, cậu luôn đưa tay ôm má anh lại rồi nhẹ ấn môi mình vào môi anh.

"Quên đi quên đi quên đi quên đi."

Seongwoo quên đi thật, những cái hôn của anh sẽ kết thúc ở đầu ngón tay đang bị thương của cậu. Nhìn cánh tay chỉ chút vết thương của mình lúc này, Daniel đột nhiên rung mình sốt nhẹ khi nghĩ đến Seongwoo hôn hết tất cả những vết đứt nông sâu cào rách cánh tay.

Nghĩ gì làm nấy luôn là đặc tính trời ban của Kang Daniel. Vừa nghĩ rằng muốn hôn, ngay lập tức cậu đã rướn người nhanh chóng hôn lên khóe môi đang mím chặt của Seongwoo. Seongwoo mở to mắt nhìn khuôn mặt kề sát bên mình, anh buông rơi cả chiếc panh kẹp bông đang cầm trên tay. Daniel rời ra rồi nhìn thẳng vào mắt Seongwoo, cậu đột ngột mỉm cười khi thấy Seongwoo vẫn còn thói quen đưa lưỡi ra liếm môi sau khi bị hôn bất ngờ không trở tay kịp.

Daniel chống hai cánh tay trần lên cạnh bàn, hất đổ cả hộp cứu thương trên đó để bao Seongwoo lại trong cánh tay mình. Seongwoo vừa luồn một ngón tay lên tóc Daniel kéo cậu xuống gần mình, cả hai đều thấy như mình đang quay lại trong căn gác nhỏ của bốn năm về trước. Daniel trước sau vẫn luôn vội vàng cuốn lấy Seongwoo, còn anh trước đây từ tốn nhẹ nhàng lúc này cũng níu chặt lấy Daniel như muốn hòa hai người vào làm một. Daniel ghé sát vào hôn cả khóe mắt và gò má Seongwoo nhưng rồi đột nhiên dừng lại. Cổ chân cậu cọ vào mắt cá của Seongwoo, dần dần Daniel nhận ra rằng Seongwoo cũng đã bị chảy máu dưới chân từ lúc ở công trường về.

Daniel rời ra khi Seongwoo vẫn còn nắm lấy cánh tay trầy xước của cậu. Ngồi thụp xuống rồi kéo ống quần của Seongwoo lên, cậu hoảng hốt thấy một vết cắt rất sâu cùng với mảnh kính còn găm vào đó. Seongwoo nghiêng rằng để không kêu lên một tiếng, cuối cùng vẫn phải bấm móng tay mình vào sâu trong da thịt Daniel.

Daniel luống cuống không biết làm sao, Seongwoo nhẹ vuốt tóc cậu trấn an.

"Đổ một nửa chai cồn vào đó cho anh."

Cồn vừa rửa sạch máu dính bết trên chân anh, Daniel lại sửng người thêm lần nữa. Cậu cài lại áo sơ mi của mình, cầm chiếc panh kẹp lên khử trùng rồi gấp mảnh kính ra khỏi. Không còn mảnh kính chặn lại, máu lại tiếp tục trào ra. Seongwoo giật giật mí mắt nhưng không dám kêu đau, Daniel lần này lại bình tĩnh lau sạch vết thương, đắp băng gạc lại cho Seongwoo rồi nhặt hộp cứu thương lên mà không nhìn anh lấy một lần. Seongwoo vừa định đưa tay ra kéo Daniel lại thì cậu đã ôm hộp cứu thương vào trong lòng mình rồi thản nhiên hỏi:

"Anh chuẩn bị cho lễ đính hôn đến đâu rồi?"

Chỉ còn ba ngày nữa là đã đến lễ đính hôn của Seongwoo, Daniel quên mất điều đó. Cậu hỏi như kéo Seongwoo về với thực tại, anh buông tay xuống nhưng vẫn nhìn chăm chăm vào Daniel.

"Có nhiều việc cần chuẩn bị lắm. Anh định trang trí bằng hoa gì? Chắc cô ấy đã thử váy rồi đúng không, anh đã chọn lễ phục chưa? Anh mặc lễ phục có hai hàng nút sẽ đẹp hơn. Thắt cà vạt màu xanh nhung, anh có còn giữ ghim cài áo hình cảnh nguyệt quế có dây rủ xuống không?"

"Daniel."

"Chắc là anh sẽ cho trang trí cổng bằng hoa đình hương đúng không? Nên làm hoa tặng cô ấy, hoa màu xanh dương phớt trắng là đẹp nhất. À, anh phải xịt thêm keo lên tóc, tóc anh hình như không dài đều nhau."

Seongwoo lại gọi Daniel thêm lần nữa. Cậu nhìn chăm ra ngoài khung cửa đã lên đèn. Jung Sewoon đêm nay ở công trường không về, chắc chắn Daniel lại có thêm một đêm mất ngủ. Daniel đưa tay sờ vào mặt dây chuyền trong áo mình, cậu nói một câu nhẹ nhàng:

"Seongwoo, hình xăm anh xóa có đau không?"

Hình xăm tam giác đều dưới cổ chân Seongwoo đã biến mất. Cồn sát trùng vừa làm trôi đi những vết máu đông lại, cổ chân vốn có hình tam giác thuần đen chỉ còn lại một vết sẹo rất nhạt có màu da hơi khác với những vùng da

xung quanh. Daniel đưa tay quệt môi mình rồi bất giác thu cổ chân về phía sau. Hình xăm của cậu bây giờ đã thành một hình xăm lẻ.

"Ông Seongwoo, vì sao anh lại xóa xăm?"

Seongwoo không nói được gì. Hình xăm anh xóa cách đây đã lâu, vào ngày từng là ngày kỉ niệm yêu nhau của hai người. Anh không để ý lắm đến ngày đó cho đến khi đi ngang tiệm xăm cũ rồi đẩy cửa vào nhìn thấy hai chiếc giường quen thuộc. Người thợ xăm quen biết Seongwoo vì đã xăm cho anh rất nhiều lần, chính người đó cũng hỏi đi hỏi lại rằng Seongwoo có chắc chắn không rồi mới bắt đầu xóa đi hình xăm đầu tiên anh xăm cùng Daniel dạo trước. Daniel chắc chắn bị tổn thương, cậu có thể sẽ bình chân như vại trước chuyện Seongwoo kết hôn nhưng không bao giờ tha thứ được cho những tiểu tiết như vậy. Trên người Seongwoo có rất nhiều hình xăm có liên quan đến Daniel, nhưng hình xăm đó lại có liên quan tối mật thiết đến cậu. Daniel không mong Seongwoo sẽ nói được một câu giải thích, cậu đứng dậy mở cửa ra.

"Việc che cho anh hôm nay thì không thể không làm được. Ba ngày nữa anh đã làm chú rể rồi, chân tay mặt mũi không thể để bị thương. Kính rơi trúng mặt anh thì phải làm sao? Nếu anh thấy áy náy, hay là trả tiền cho tôi đi."

Daniel tự nhiên đi tới chiếc áo khoác Seongwoo đặt ở trên một giá vẽ đựng một bức tranh đã khô màu lấy ra chiếc ví da của anh. Cậu mở ví rồi vừa cười vừa rút ra từ đó năm tờ tiền có mệnh giá cao nhất.

"Ông Seongwoo không nuôi tôi được nhưng chừng này tiền trả tôi thì luôn có phải không? Chỉ bằng tiền phí một đêm thôi mà."

Nói rồi, Daniel vứt trả chiếc áo và ví lại cho Seongwoo. Cậu mệt mỏi hất đầu ra cửa ý muốn đuổi Seongwoo về.

"Cảm ơn anh đã trả tiền, cảm ơn tôi hôm nay vất vả. À, chúc anh hạnh phúc."

Seongwoo ngồi yên một chỗ, thực sự không biết phải làm gì. Nói nhẹ nhàng lúc này Kang Daniel sẽ không nghe, quát lên một câu thì chứng bệnh tâm lý chết tiệt gì đó của cậu chắc chắn sẽ lại bộc phát. Anh đứng dậy bước ra khỏi phòng đóng cửa lại để không thấy mặt Daniel nữa rồi ở ngoài đó nói vọng vào.

"Kang Daniel, vậy em muốn anh phải làm sao? Em bỏ anh đi, lúc đó em còn có người quan tâm em, sự nghiệp của em chỉ có một đường đi lên, từ đó đến giờ chưa bao giờ đi xuống. Còn anh thì sao? Anh vừa khỏi bệnh đã phải tiếp nhận điều tra của cảnh sát, sau đó lại sống chật vật với cái danh kiến trúc sư ăn cắp, anh từ trước khi em tới không hề yêu ai, em là người đầu tiên mà anh luôn chắc chắn là người cuối cùng nhưng lúc đó em không có bên cạnh anh, em bảo anh phải tiếp tục yêu em rồi ngồi một chỗ đợi em quay về? Anh hận em như vậy vì anh cũng chỉ là một con

người tầm thường thôi, anh sai chỗ nào? Anh cầu hôn em không chấp nhận, em có người đó bên cạnh em rồi, những người xung quanh anh lại bảo anh phải kết hôn đi thôi, trên mắt anh đã có nếp nhăn rồi em có biết không? Anh đợi em cả đời, ai đợi anh?"

Seongwoo nói một hơi dài, anh không dừng lại để lấy hơi vì sợ rằng mình sẽ khóc. Vẫn còn rất nhiều rất nhiều điều muốn nói nhưng không thể nói, cuối cùng Seongwoo nắm chặt lấy áo khoác của mình rồi đi. Đi được vài bước anh lại quay về đâm mạnh lên cánh cửa rồi nói khẽ:

"Tám năm qua xin lỗi em, cảm ơn em. Thứ lỗi cho anh, sau này anh mong em không hạnh phúc. Anh không muốn làm kỉ niệm buồn nhất của em."

Máu thấm ướt tấm gạc đắp trên cổ chân rồi chảy xuống, trên đường từ căn phòng đi ra đến nơi để giày xuất hiện rất nhiều dấu máu. Seongwoo không để ý mình còn đang bước cao bước thấp, anh đi xuống mấy bậc thềm rồi lái xe đi thẳng.

Ong Seongwoo trước đây rất yêu một người.

À, đến bây giờ vẫn còn rất yêu người đó. Người đó cười rất đẹp, đa số những lúc ở cạnh anh đều rất đáng yêu, với thế giới quanh anh thì luôn ngẩng cao đầu muốn tuyên bố rằng anh là của cậu. Người đó rất thích ngắm sao, anh vì người đó thích ngắm sao mà xây đài thiên văn, xây những công trình rất cao luôn luôn có một tầng lợp kính. Người đó rời đi anh không kịp giữ, đến khi quay về chưa kịp hận thì lại phát hiện ra rằng mình vẫn còn yêu. Khi nghĩ rằng mình nên cho mình và cho người đó thêm một cơ hội thì thấy người đó nắm tay người khác tiến về phía mình, đến cuối cùng chỉ có thể chúc người đó sau này không hạnh phúc.

Hai người yêu nhau chưa chắc có thể ở bên nhau, hai người yêu nhau sâu đậm cũng chưa chắc có thể hẹn nhau kiếp sau lại gặp nhau giữa mấy đường tơ vận mệnh.

--

Hết phần 3.12.

(*) Là lời dịch của Năm Tháng Vội Vã, bản dịch ở đây:

- Lưu ý nhỏ: Có một vài chi tiết bạn sẽ thấy quen quen nếu từng đọc các 1shot của M. Thực ra đây mới là bản gốc, M viết cái kết của Đêm Mưa trước khi viết loạt 1shot -

Lễ đính hôn của Seongwoo được tổ chức ở khu vườn trên sân thượng tòa nhà Empire. Chính Jisoo là người chọn nơi đó để làm lễ đính hôn, cô cho rằng đó là nơi khởi đầu tất cả mọi chuyện.

Tòa nhà Empire có tất cả bảy mươi bảy tầng, năm tầng trên cùng là những căn hộ rộng lớn có thể nhìn bao quát cả thành phố. Suốt công trình đó Seongwoo không lấy tiền công, đổi lại anh nhận một căn hộ trong số ba căn hộ ở tầng bảy mươi sáu. Tầng bảy mươi bảy là một sảnh đường rộng, còn sân thượng có đầy đủ cả bể bơi lẫn sân vườn. Vườn ở đó được trồng rất nhiều hoa, có cả một đường hầm những hoa tử đằng mùa này chỉ còn cành lá. Hoa cỏ đều đã chuẩn bị ngủ đông, Seongwoo đặt rất nhiều đinh hương và hồng trắng về để kết cổng hoa.

Ngày diễn ra lễ đính hôn, Seongwoo thức dậy lúc bảy giờ sáng. Mọi thứ không có gì thay đổi, anh đập một quả trứng lên chảo, pha một cốc sữa nóng rồi bung lên sân thượng. Seongwoo uống chậm rãi từng ngụm sữa nóng, đến cuối cùng lại bung đĩa trứng xuống nhà. Rẻ quạt đã vàng hết rồi dần dần trơ ra những cành đen, cả con phố được nhuộm vàng như ngày đầu tiên Daniel xuất hiện. Ở tòa nhà Empire mọi việc đã có người lo liệu, anh chỉ cần đến đó đúng giờ.

Tâm trạng của Seongwoo giống như một hồ nước phẳng. Qua buổi lễ chiều nay Seongwoo sẽ chính thức không còn là gì đối với Daniel. Rồi một thời gian nữa, anh sẽ có một gia đình để chăm lo. Daniel thì cứ như vậy mà im lặng cho đến tận bây giờ. Đêm hôm đó Seongwoo lái xe quanh thành phố vài vòng, cuối cùng dừng lại trên tháp thiên văn ở tòa nhà bên quảng trường lớn. Cũng đã bốn năm từ khi tòa nhà được xây dựng, tháp thiên văn không còn thu hút được nhiều người, chỉ có vài cặp đôi ở đó cùng nhau ngắm nhìn thành phố dưới chân mình. Seongwoo cũng tới bên chiếc kính thiên văn lớn nhất rồi hướng mắt lên trời.

Tháng mười, trời không có vì sao nào cả.

Seongwoo đã chọn lễ phục cho mình từ lâu. Daniel nói không sai, anh thực sự chọn một bộ lễ phục có hai hàng khuy ở trước. Hộp đựng mấy thứ phụ kiện nhỏ chất đầy trong ngăn kéo, Seongwoo nhìn mãi rồi lấy ra một chiếc ghim cài áo hình mặt trời. Khăn ở trong túi màu xanh ngọc đi cùng cà vạt màu xanh nhung. Seongwoo búi tóc thành một búi chặt chẽ rồi buộc vào đó một sợi dây thun nhỏ. Chân đi giày đen thì sẽ rất cứng nhắc, anh chọn đi chọn lại sau đó rút ra đôi giày màu nâu sậm bóng lên dưới ánh sáng ban ngày. Tất dưới chân cũng có màu xanh ngọc, đeo một chiếc đồng hồ cùng màu với giày, Seongwoo nhìn mình trong gương. Một Ông Seongwoo lạ lẫm nhìn lại anh.

"Đẹp rồi, tránh ra khỏi gương cho em một chút đi."

Seongwoo bất giác dịch người ra một bước khỏi gương rồi tự cười mình. Phía sau lưng anh không có con người bê trễ với áo thun quần ngủ một tay cầm áo sơ mi còn miệng ngậm cà vạt đang ngân nga hát nữa, cũng sẽ không bao giờ có chuyện nhằm áo nhằm giày, tranh giành đồng hồ phụ kiện với nhau. Seongwoo bước đi một mình dưới cơn mưa lá vàng, màu của bộ lễ phục và màu lá rất hợp nhau, đủ để làm vài người trên phố ngoái đầu nhìn lại.

Lễ đính hôn không có nhiều khách. Chừng bốn mươi người chia đôi cho hai bên trai gái, Seongwoo chỉ mời nhóm người ở văn phòng kiến trúc ngày xưa. Nói đến chuyện mời đám người đó cũng thật khổ sở, mỗi người cầm thiệp mời trên tay đều không giấu được vẻ buồn phiền. Chỉ có Kim Jiwon là khác, cô đưa ngay tấm thiệp được vẽ tay xinh đẹp xuống cho Joon Yi, con gái cầm lấy rồi vờ vờ trong mấy ngón tay nhỏ xíu. Cả hai người đều nhìn Joon Yi, Jiwon khẽ cười.

"Cuối cùng cũng đến ngày này."

"Em sẽ tới chứ?"

"Đương nhiên là em sẽ tới. Sau này sẽ đưa đồ của Yiyi sang cho em bé nhà anh, người ta nói rằng trẻ con mới sinh cần phải mặc áo cũ của một đứa bé ngoan ngoãn khỏe mạnh để lấy phước."

Seongwoo nhìn Joon Yi, trong lòng nảy sinh ra cảm giác thân thuộc khó nói nên lời. Đính hôn rồi sau đó sẽ là kết hôn rồi đến sinh con, trình tự của một đời người là như thế, không hiểu sao Seongwoo lại thấy thiếu một điều gì đó. Joon Yi sắp xé đôi tấm thiệp, Jiwon gỡ mấy ngón tay con ra rồi mở tấm thiệp đọc cho có chuyện để làm. Đến khi cô ngẩng đầu lên thì thấy Seongwoo đã cầm lấy chiếc lục lạc rung lên từng hồi vui tai còn Joon Yi cười híp mắt.

"Anh biết không, những ngày đầu anh Daniel về đây, chú khuyên anh ấy đừng nên làm phiền anh và chị ấy còn em thì ngược lại. Nếu như biết được sớm có ngày này, em sẽ không ủng hộ anh ấy nữa."

Seongwoo hỏi băng quơ:

"Vì sao?"

"Nếu không cố gắng thì mình sẽ không tiếc nuôi nhiều, anh hiểu ý em chứ? Dù sao thì anh cũng sẽ hạnh phúc thôi."

Vì Daniel đã hi sinh cho anh nhiều như thế, anh cần phải được hạnh phúc. Jiwon nghĩ thầm trong lòng rồi bế Joon Yi lên. Được bế, Joon Yi lại cười khanh khách. Seongwoo ra về trong tiếng cười đùa của Jiwon trộn lẫn tiếng nói ê a của Joon Yi, anh nặng trĩu suy tư. Suy tư là như vậy nhưng mọi chuyện đều đã được an bài. Daniel cũng không còn hi vọng gì, những lời cần nói Seongwoo đã nói ra cho bằng hết. Còn những lời muốn nói thì không kịp nữa, coi như giữ lại cho riêng mình đến cuối đời.

--

Seongwoo tới tòa nhà Empire vào lúc ba giờ chiều. Phòng cô dâu ở ngay trên sân thượng, anh mở cửa căn nhà của mình rồi vào đó ngồi đợi đến giờ vào lễ. Căn nhà không có dấu hiệu của con người, cũng không hề có dấu hiệu là phòng chú rể sắp đến lễ đính hôn. Rất ít khách mời biết được Seongwoo ở đây, Seongwoo cũng đã đóng kín cửa. Dự báo thời tiết của năm ngoái nói rằng mùa đông năm nay sẽ rất khắc nghiệt nhưng hình như những lời đó không đáng tin chút nào. Đã cuối tháng mười, mặt biển mùa thu ở phía xa vẫn đang còn những dải nắng bạc lao xao lấp lánh. Xuyên qua thành phố, Seongwoo nhìn thấy cây cầu quen thuộc, con đường dẫn lên một trong những cung đèo khó đi nhất đã bỏ hoang. Nắng chiếu vào phòng khách thành vạt dài, Seongwoo ngồi yên chẳng để làm gì cả.

Thì ra ngày lễ đính hôn là như vậy, Seongwoo nghĩ. Vậy mà trước đây anh đã từng mơ đến ngày này, tin rằng mình sẽ vui mừng đến không ngủ được, sẽ hồi hộp đến mức rút mãi không ra một chiếc nhẫn, sẽ cảm thấy khó chịu nếu có quá nhiều người xung quanh. Chỉ cần hai người thôi là đủ, chỉ cần ở đâu đó có bạn bè chứng giám đeo nhẫn cho nhau sau đó cùng nhau lên xe đi tới một nơi chỉ có hai người.

Thì ra đính hôn tức là mặc vào một bộ đồ đẹp, đi dưới một con đường rải đầy hoa đang chực héo, đeo nhẫn vào rồi không biết nói gì hơn. Chẳng bằng một niềm vui của đứa trẻ chơi trò cô dâu chú rể ngày xưa, tất cả nụ cười đều thuộc về trách nhiệm. Cái nắm tay cũng không còn kì diệu, thế giới của người lớn thật sự không đáng bằng một góc thế giới của đám trẻ con.

Chỉ còn bốn mươi phút nữa là đến giờ làm lễ. Chuông điện thoại của Seongwoo đổ liên tục, Jisoo hỏi anh ở đâu, bố anh cũng hỏi một câu tương tự. Seongwoo trả lời máy móc rồi cúp máy, anh vẫn đang đợi một người. Chiếc đồng hồ trên tay Seongwoo nhích dần dần những con số trên kim phút. Đến lúc không thể chờ thêm nữa, Seongwoo nhìn lại căn nhà lần cuối rồi bước ra.

Cả căn nhà này cũng là tài sản Seongwoo để lại cho Daniel. Năm đó anh đã ngấm tòa nhà này đủ nhiều, kể từ khi ghé vai vác một bao xi măng đi bộ lên tầng ba cho đến khi ngồi vào trục cần cầu đứng để lên đến tầng sáu mươi đầy gió. Anh đã đứng ở tầng bảy mươi bảy rất nhiều đêm để ngắm nhìn thế giới, ngôi nhà này là để cậu cũng có thể ngắm nhìn thế giới anh đã từng nhìn. Chiếc giường là nệm êm theo sở thích của Daniel, ghế sofa cũng vừa đủ cho Daniel nằm lên đó. Trên bậc thang giặt cấp trước mấy tấm kính rất lớn nơi nắng có thể chiếu vào trải một chiếc thảm họa tiết đơn giản, Daniel có thể nằm ở đó đọc sách vào những ngày đẹp trời. Seongwoo nhìn mãi vào bàn tay trống không của mình, anh khóa cửa rồi quay lưng đi dọc hành lang. Nắng cũng chiếu vào hành lang, không gian phân ra thành từng mảng rõ rệt. Thang máy từ từ chạy lên từ tầng bảy mươi, Seongwoo đứng nhìn rồi khi cửa thang máy mở ra, anh không biết làm gì ngoài nhìn thẳng vào người trước mặt.

Ở trong thang máy, Daniel cũng mặc một bộ lễ phục rất đẹp, mái tóc trên đầu đã được nhuộm sáng. Đã lâu không thấy cậu để lại màu tóc vàng mà anh rất thích, Seongwoo say sưa nhìn vài giây rồi thu lại ánh mắt mình. Bộ lễ phục màu đỏ rượu với áo sơ mi màu đen ở bên trong, Daniel còn mặc cả ghi lê và đeo ghim cài hình mặt trăng trên cổ áo. Daniel cong môi cười rồi bước ra khỏi thang máy, Seongwoo thì đã không thể cử động được khóe môi. Anh nhìn đồng hồ, chỉ còn ba mươi phút. Ba mươi phút chẳng đủ để làm gì.

"Tình cờ quá, gặp em ở đây."

"Không phải tình cờ, em đến mời anh đi xem triển lãm."

Trên tay Daniel có một chiếc rương gỗ nhỏ. Chiếc rương phủ một lớp bụi mờ mà cậu không buồn gạt đi. Daniel đưa rương gỗ về phía Seongwoo rồi lại cười, giống như lần gặp gỡ ba hôm trước chưa từng tồn tại.

"Hôm nay anh đẹp lắm, không ngờ em lại sống qua ngày tiễn người yêu cũ đi lấy chồng, sau đó lại đến ngày tiễn người yêu đi lấy vợ."

Seongwoo ngần ngừ nhìn chiếc hộp. Daniel một lần nữa duỗi thẳng tay đưa rương tới trước mặt Seongwoo.

"Bên trong có thiệp mời triển lãm và quà tặng lễ đính hôn của anh. Mật khẩu của khóa là sinh nhật anh. Anh nhận giúp em có được không? Anh chỉ cần nhận thôi, muốn vứt muốn đốt gì cũng được. Em đã định rằng sẽ đốt đi sau khi quay về, vậy mà đến ngày hôm nay mới có thể tạm biệt nó."

--

Daniel thật sự không ngờ có ngày mình phải đi "dự" lễ đính hôn của người đàn ông trước mặt mình. Hôm đó sau khi Seongwoo ra về, Daniel có mở cửa ra nhưng cuối cùng lại không đi tìm anh được, chỉ thấy những dấu máu rải rác trên sàn. Peter và Rooney mặc kệ Daniel ngồi xuống cạnh một vệt máu khô mà chạy từ trong phòng ra hít ngửi. Mãi lo lắng cho nỗi đau của mình, Daniel quên mất rằng Seongwoo phải chịu đựng điều gì khi không có cậu. Anh đã có thể nói ra những điều anh giấu trong lòng, Daniel thì đã chuẩn bị từ lâu những gì mình cần nói. Daniel lúi từ góc phòng ra chiếc rương nhỏ cậu đem theo từ ngôi nhà trên con đường phía Tây thành phố. Chiếc rương nhỏ đó là Daniel nhặt được ở trong căn phòng cũ nát bên kia, dần dần đã trở thành một kho báu của Daniel, giống như minh chứng của từng ngày đã qua khi không có Seongwoo bên cạnh. Cậu gói ghém tất cả những thứ có liên quan đến anh còn lại rồi đem tặng Seongwoo như một lời tạm biệt sau cuối. Hết người này đến người kia luân phiên bỏ lỡ, chắc chắn duyên nợ giữa bọn họ đến đây là đã hết rồi.

Daniel chăm chú nhìn Seongwoo. Anh lúc nào cũng đẹp như vậy, chăm chút đến từng chi tiết nhỏ nhưng không bao giờ mang lại cảm giác điệu đà. Cúm hoa trên ngực áo anh được làm từ đinh hương và hoa baby trắng muốt, từ đầu đến chân Seongwoo không hề có một màu sắc nào lệch tông.

"Cà vạt của anh bị lệch rồi."

Seongwoo cúi nhìn, chiếc cà vạt màu xanh nhung anh thấy đã thẳng, không hiểu Daniel thấy lệch chỗ nào. Cậu đưa ngón tay chỉ sang bên trái định nói gì đó, sau cùng lại rút rè đưa bàn tay ra. Daniel kéo nhẹ chiếc cà vạt trên cổ Seongwoo sang phải rồi sau đó vuốt đi một sợi lông tơ dính trên ve áo của anh. Hải lòng nhìn người đàn ông xuất sắc đứng trước mặt mình, Daniel dang tay ra cười nói:

"Ông Seongwoo, Giáng Sinh hạnh phúc."

Seongwoo nhắm mắt nhưng không bước tới, Daniel không đợi nữa mà ôm choàng lấy anh.

"Triển lãm của em sẽ mở cho đến ngày anh đến, anh đính hôn xong rồi hãy nhớ đến có được không?"

Giọng nói của Daniel nghẹn lại, cậu dụi mặt vào vai anh thì thầm dù cả hành lang không có người. Seongwoo cầm chiếc rương nhỏ trên tay mình mà không ôm lại Daniel. Cô dâu còn chờ ở trên kia, nếu bây giờ anh đưa tay ra ôm

lấy chắc chắn sẽ không thể buông ra lần nữa. Bỏ rơi một cô gái ở lễ đường là chuyện không nên làm nhất, đã vậy Seongwoo càng không muốn biến Daniel thành một kẻ xấu xí ích kỉ trong mắt mọi người.

Seongwoo hiểu lời tạm biệt của Daniel có nghĩa là gì. Chúc Giáng Sinh hạnh phúc đồng nghĩa với việc một lần nữa cậu lại đi đến nơi nào đó xa hơn mà Seongwoo không cần tìm đến. Chỉ ba mươi phút nữa thôi đã không thể níu kéo được, Seongwoo lặng im nghe Daniel nói rì rầm rồi hưởng thụ chút hơi ấm trên người Daniel. Giọng nói của cậu khàn khàn mệt mỏi.

"Cho đến ngày chúng ta gặp lại nhau, anh nhất định phải hạnh phúc."

Seongwoo muốn hỏi cho rõ ngày gặp lại là khi nào, Daniel đã quay người bước đi. Bộ lễ phục trên người Daniel quả thật rất đẹp, nhưng cậu lại rời đi chứ không phải từ xa bước tới. Hai bàn tay mới qua ba ngày mà đã quần đầy gạc trắng, còn có máu thấm ra hồng hồng không biết là vì sao. Thang máy sắp đóng lại, Seongwoo bước nhanh tới chỉ kịp nhìn thấy ánh mắt như bị dao đâm của Daniel. Đưa tay chặn cánh cửa sắp khép, Seongwoo hỏi gấp:

"Em đi đâu?"

Daniel lắc đầu.

"Em ở lại, em không còn sức đi đâu cả. Em đi đây, em nhất định chờ anh đến triển lãm."

Daniel đưa bàn tay quần bằng của mình đẩy mấy ngón tay gầy của Seongwoo ra khỏi cửa thang máy. Thang máy một đường chạy thẳng xuống, Seongwoo chỉ yên lặng nhìn theo.

Kết thúc của bọn họ là để mở ra một khởi đầu mới hoàn toàn không có nhau. Seongwoo nhìn chiếc rương gỗ trong tay mình, anh lắc nhẹ mà không thấy có âm thanh gì trong đó. Chỉ còn ba mươi phút, Seongwoo ôm rương gỗ quay ngược vào căn nhà vừa khóa. Mật khẩu của căn nhà là ngày sinh nhật của Daniel.

Chiếc ghế sofa lún xuống, Seongwoo cúi thấp đầu rồi vài phút sau mới bấm khóa mở ra. Cả một chiếc rương gỗ đầy chật những lá thư, bên trên là một tấm vé mời xem triển lãm được viết tay, và cả - hô hấp của Seongwoo ngừng lại – một chiếc nhẫn mà anh đã vứt đi vào đêm mưa năm nào. Chiếc nhẫn sáng loáng không hề bị xỉn màu, Seongwoo biết chắc là nó bởi vì mặt trong có dòng chữ O&K bay bướm do chính Seongwoo dùng dao khắc. Bên dưới tấm vé mời là một xấp giấy rất dày, Seongwoo cầm lên tất cả rồi sau đó buông rơi để đọc tờ giấy ở trên cùng.

"Anh đừng ngạc nhiên, cũng không cần đếm. Tất cả có bốn trăm chín mươi sáu lá thư."

Bốn trăm chín mươi sáu tờ giấy cho một nghìn hai trăm ngày, Seongwoo quỳ hẳn một chân xuống sàn nhà. Bốn năm của Daniel nằm gọn trong này, anh không còn thấy tò mò mà chỉ thấy vô cùng sợ hãi.

Lá thư đầu tiên chắc chắn là vừa mới viết, trên ngày tháng có đề ba ngày trước đây.

"Anh,

Lần cuối rồi, em gọi anh một tiếng có được không?

Khi anh đọc được tất cả những lá thư này cũng là lúc anh sắp bước lên lễ đường. Em chưa từng nghĩ rồi sẽ có ngày anh làm lễ đính hôn mà em lại rong ruổi đâu đó trên đường, nhưng sự thật vẫn là sự thật. Anh đi rồi, em cũng đã chấp nhận rồi, chúng ta hãy cùng nhau đi đến đây thôi.

Anh vừa nói với em rằng tám năm qua anh cảm ơn và xin lỗi em. Anh không cần xin lỗi. Gần một thập kỉ đã qua rồi, cảm ơn anh đã yêu em dù chưa từng nói một câu "anh yêu em" nào.

Em vốn không muốn cũng không hi vọng níu anh lại, chỉ là tất cả bốn năm của em đều nằm ở đây, em chỉ muốn một lần được kể anh nghe em đã nhớ anh thế nào kể từ ngày rời đi bốn năm về trước.

Anh không đọc cũng không sao, thư cần gửi đến đúng địa chỉ. Cho đến khi chúng ta gặp lại nhau, em mong anh quên hết những gì em viết. Cũng đừng bao giờ thấy có lỗi. Việc của anh chỉ là sống hạnh phúc, hạnh phúc thay cho phần của em nữa. Cho đến ngày chúng ta gặp lại, em nhất định sẽ nhìn anh mà cười.

Dù sao cũng là những dòng cuối rồi, không cần phải dấu giếm gì thêm nữa. Seongwoo, để em tóm tắt cho anh nội dung của năm trăm lá thư bên dưới. Em yêu anh, từ tám năm trước cho đến tận bây giờ, từ lúc anh là của riêng em cho đến lúc em không được phép yêu anh thêm một ngày nào nữa. Kể cả chưa đầy ba ngày nữa anh đã trở thành chồng của cô ấy, em vẫn yêu anh.

Seongwoo, cuộc đời ngắn như thế này, cảm ơn anh đã đến. Ở nơi xa lạ đó thật sự rất mệt mỏi, em ở bệnh viện một mình vô cùng đáng sợ, rất may lúc đó còn có thể nghĩ về anh để tiếp tục bước đi. Cũng cảm ơn em đã biết pha cà phê ngon, cảm ơn điều gì đó làm cho em tìm được một quán cà phê đối diện nơi anh sống. Nếu sau này ở trong một thế giới nào đó chúng ta còn gặp nhau, em mong sẽ được gặp lại anh trong những hình hài khác, những con người khác. Nếu ở đó em vẫn tiếp tục yêu anh, chắc chắn em sẽ không để anh phải yêu em mà sẽ yêu anh gấp đôi tình yêu đáng ra em nên có.

Cảm ơn anh đã đến, xin lỗi vì ngày đó đã rời xa anh. Quanh đi quẩn lại cũng chỉ có một điều để nói thôi, Seongwoo, anh hãy sống như khi em không có ở đây. Em nghe Jisung và mọi người nói rằng lúc đó anh và cô ấy thật sự hạnh phúc. Em cũng đã chứng kiến điều đó, em từng nói rằng cuộc đời anh cần một người như thế, đến lúc này em vẫn không thay đổi suy nghĩ của mình. Vì vậy anh nhất định nhất định phải hạnh phúc, nhất định phải cùng cô ấy già đi.

Chúc mừng lễ đính hôn của anh,

Xin lỗi anh,

Em yêu anh.

Bạn của anh,

Kang Daniel.

Seongwoo đọc đi đọc lại lá thư, từng dòng chữ một đều cất giấu điều gì đó anh chưa kịp hiểu. Nhưng mà *bệnh viện?* Daniel ở bên đó từng phải vào bệnh viện một mình?

Seongwoo bối tung mấy bức thư trên sàn nhà. Gần năm trăm lá thư không phải là một con số ít ỏi, anh gấp gáp mò mẫm giữa những tờ giấy đủ loại. Có tờ giấy thơm hương hoa hồng thoang thoảng, có tờ đã cũ nhàu. Một vài tờ bị nhòe lốm đốm không biết là nước hay là nước mắt, có những tờ giấy lại chỉ giống một mảnh giấy nháp học sinh. Không còn đủ thời gian để đọc từng lá thư một, Seongwoo tìm ngay đến lá thư có nét chữ run rẩy chứ không phải phóng khoáng như đa số những bức thư dưới chân mình. Lục tìm mãi cũng thấy, Seongwoo cầm một xấp chừng mười lá lên rồi đọc mấy dòng run rẩy.

"Ong Seongwoo,

Anh nói thử xem bệnh viện ở đây có ma không? Darren nói với em rằng không có, em không tin được.

Em đã nói với bác sĩ rằng hãy gây tê cho em, không được gây mê. Nếu gây mê, em sợ nhắm mắt lại rồi sẽ không muốn mở mắt ra nữa.

Chiều hôm trước em gọi điện cho anh nhưng anh không nhắc máy. Em gọi điện cho anh rồi cho mẹ, không có một ai trả lời điện thoại của em. Đột nhiên nghĩ đến nếu em chết ở đây thì sẽ thế nào? Có thể anh sẽ là người cuối cùng

biết được tin em đã chết. Lúc đó chắc là vui lắm, ngày duy nhất chúng ta được tất cả mọi người yêu thương là ngày ta chết đi mà. Nhiều khi em đã nghĩ rằng chết như Anna thì rất tốt. Bởi vì còn trẻ, chưa nhăn nheo xấu xí, nếu chết đi mọi người sẽ nhớ nhiều hơn đến em hay cười. Sau đó em lại nghĩ, không thể chết, còn phải trở về tìm anh. Sau đó lại tiếp tục nghĩ, trở về làm gì nữa, không phải anh đã có cô ấy rồi sao? Quay về rồi cũng sẽ một mình.

Mắc bệnh ở đây thật ra rất tốt. Bởi vì không có anh, không có mẹ, không có ai để dựa dẫm thì em phải tự dựa vào chính mình để sống.

Em nghĩ nhiều quá rồi. Chỉ là mổ ruột thừa thôi, đương nhiên không chết được. Nhưng mà phòng bệnh ở đây vừa lạnh vừa vắng, nếu biết phải ở một mình chắc chắn em sẽ không bao giờ chọn phòng riêng. Và còn nữa, cháo ở đây khó ăn vô cùng.

Nói dài quá, chung quy lại vẫn là nhớ anh. Nếu có anh ở đây, đêm nay anh đừng hòng đi ngủ."

Seongwoo thở phào nhẹ nhõm. Chỉ là mổ ruột thừa, loại phẫu thuật ít gây nguy hiểm tính mạng. Nhưng anh đọc đi đọc lại, càng đọc lại càng thấy xót xa. Nếu như Daniel biết được ngày cậu lên bàn mổ cũng là ngày Seongwoo đưa Jisoo về ra mắt gia đình, không biết Daniel sẽ nghĩ gì khi đó. Anh buông rơi lá thư để nhặt lên một lá khác, lá thư lật ngược lại để lộ ra mấy dòng chữ còn run rẩy hơn rất nhiều.

"Seongwoo, em từng nghĩ bệnh viện ở đây là bệnh viện tốt nhất trên thế giới. Không phải bệnh gì cũng có thể chữa khỏi, nhưng viêm ruột thừa thì chỉ như một vết kiến cắn mà thôi.

Chúc mừng em đi, em trúng thưởng rồi. Chắc có lẽ không có anh chăm, em bị nhiễm trùng sau đó lại phải lên bàn mổ. Lần này thú vị hơn nhiều, em ngủ một giấc ngắn, bị cắt đi một đoạn ruột. Lúc này em mới biết ruột và lòng không hề liên quan. Cắt đi rồi mà vẫn thấy đau, không phải là đau nơi vết mổ.

Ong Seongwoo, đền bù cho em đi. Ông đây bị mất một đoạn ruột rồi mà vẫn đau lòng vì anh, vẫn muốn quay về với anh. Ở bên anh chắc đang là ban ngày, anh nói với cô gái kia chia cho em một ít nắng được không? Cô ấy có anh rồi, em không có anh lại còn ở một mình giữa đêm trong bệnh viện. Anh có nhớ tấm bảng quảng cáo của NASA về hành tinh Proxima B trên quảng trường anh xây không? Chắc rằng sau này em phải di cư lên đó, ở đó có một nửa chỉ có ngày."

Seongwoo đọc những dòng chữ xiêu vẹo trên giấy rồi sửng sờ. Thì ra đó là lí do đêm đó, cái đêm hai người ngủ với nhau tại hôn lễ của Jisung, Daniel cương quyết bắt Seongwoo phải tắt đèn. Khi đó anh còn cười nhạo trong lòng nghĩ rằng cơ thể của Daniel không có gì anh không biết cậu còn ở đó làm ra vẻ thanh cao sạch sẽ. Thì ra đúng là có thứ anh không biết, chắc chắn là một vết sẹo dài ở trước bụng Daniel sau lần phẫu thuật đó. Kang Daniel từ trước đến giờ chưa từng giỏi giữ bí mật, từ lúc vừa quay về đây trên mặt đã hiện ra sờ sờ mấy chữ yêu anh. Vậy mà một vết sẹo lại có thể giấu kín như vậy, Seongwoo cảm thấy như dao phẫu thuật cũng đang đảo nát từng tắc trong lòng mình.

Lần theo những bức thư, chỉ có những nỗi nhớ dài dằng dặc từ trang này sang trang khác. Có bức dài đến hai ba tờ giấy phải dùng keo dán lại, cũng có những tờ giấy lớn được viết vồn vện một hai dòng.

Seongwoo nhặt lên vài ba tờ rồi thôi, anh không có dũng cảm để đọc tiếp. Kang Daniel mà anh từng nói rằng bỏ anh đi để sống những ngày đẹp trời cùng người khác, có lẽ còn phải chịu một đêm mưa lạnh hơn nơi anh gấp ngàn lần.

--

"Ngày ba mươi tháng mười.

Là em đây. Đương nhiên là em rồi, không là em thì là ai được nữa.

Vậy là chúng ta chia tay rồi. Thậm chí khi em đã sang tận đây, em vẫn không tin được sự thật đó. Ong Seongwoo nói chia tay với em, trước đây chắc anh cũng chưa từng nghĩ có ngày này đúng không? Em xin lỗi.

Hôm qua em nhớ anh quá. Ngày nào cũng nhớ, nhưng hôm qua có chuyện này rất buồn cười. Em bị đau dạ dày vì phải mời rượu nhiều người, cậu bạn cùng nhà thấy thương nên nấu cháo. Cậu ấy nêm nhầm cháo thành đường, anh có thể tưởng tượng ra hỗn hợp gạo và thịt và đường và ớt có vị như thế nào không? Dù sao cũng có người nấu cho em, em phải nuốt hết. Không chừng đến lúc về, Ong Seongwoo luộc cho em một quả trứng em cũng sẽ thấy là món ngon nhất trên đời.

Còn ba năm nữa thôi, chờ em với. Rồi đến ngày em đứng vững trên chân mình và anh cũng vậy, lúc đó em chắc chắn sẽ lại về cướp thuốc tráng dạ dày của anh."

--

"Ngày ba mươi tháng mười một.

Ong Seongwoo, Ong Seongwoo...

Anh lừa em phải không? Anh nói rằng cà phê được anh phân ra thành loại Kang Daniel và loại những người còn lại. Ở đây người ta cũng phân thành loại Kang Daniel và loại những người còn lại, nhưng là phân ra để đổ cà phê của em đi.

Em thật sự không làm được gì cả, hoàn toàn không được. Hội họa sẽ cười trêu em vì em không biết vẽ, Ở trường chỉ có một mình em phải học vẽ lại từ đầu. Trường em không có lớp mỹ thuật căn bản, mấy ngày nay em đi học trên phố. Việc làm không có, đi xin việc luôn bị xua đi. Mà em có xin làm thống đốc ngân hàng đâu, em chỉ xin làm phục vụ nhà hàng thôi cũng không được. Vô dụng tới nỗi em không biết hai mươi mấy năm vừa qua mình sống bằng gì.

Vừa mới sang đây được một tháng, lại muốn về ôm anh rồi."

Những lá thư vừa buồn cười vừa buồn dần dần đầy lên trong tay Seongwoo. Có những lá thư, anh không chắc là thư, chỉ toàn viết tên của Seongwoo, ngoài ra không có điều gì khác.

Từ nhỏ Seongwoo đã được dạy, cái tên là thứ con người mang theo từ lúc sinh ra cho đến lúc rời khỏi cõi đời. Cái tên là thứ phân biệt con người với nhau, để người thương yêu có thể gọi họ và cảm nhận được tình yêu qua tiếng gọi. Giống như Seongwoo mỗi lần nói một từ Daniel ra đầu môi là đã thấy lòng mình dịu lại, Daniel viết tên anh ra đầy những dòng thư.

오 오 오, 오 오 오 오 오
seongum Ong seongum seongum Ong

Ong. seong um. Ong seong um. seong um

오 오 오 오 오 오 오 오 오 오 오 seong

ong seong um. 오 오 오 오 오 오 ong seong um

Ongseongum. Ong. Ong

ong. ong. ong ong ong ong

오 오 오 오 오 오 오 오 오 오

오 오 오 오 오 오

ongseongum

Ong seong um. Ong seong um. Ong. Ong

seong um. seong um. Ong seong um. Ong seong

오 오 오 seongum. Ong. Ong Ong Ong

오 오 오. Ong seong um. Ongseong um

seong um. Ong seong Ongseongum

seongum. Ongseongum 오 오 오

Ong seong um Ong seong um 오 오

Ong. Ong. ▲ ▲ ong. Ong

"Hai mươi lăm tháng tám.

Chúc mừng sinh nhật người đàn ông ba mươi tuổi của em.

Hôm nay em mệt lắm, chỉ biết nói vậy thôi."

--

"Mười tám tháng một.

Trời lạnh tê tái, không biết bên anh thế nào.

Bây giờ bên em đang là ba giờ sáng. Ba mươi phút nữa em phải đi làm rồi.

Chỉ muốn kể là gần thành phố của em có một ngọn đồi. Có một lần Darren dẫn em đến đó, đừng ghen nhé, Darren chỉ là bạn thôi. Em nằm ngủ quên ở đó suốt một buổi chiều, đến khi thức dậy lại khóc như điên vì nằm mơ thấy anh bên cạnh.

Mọi người ở đây thường hay cá độ với nhau rằng liệu lúc em về anh có hay chưa có người yêu mới. Một mình em cược vào ô có, chẳng ai dám đặt vào ô không.

Mà ghen với Darren một chút cũng tốt. Đến Ha Sungwoon anh còn ghen nữa là."

--

"Ngày ba mươi tháng tám.

Ong Seongwoo, em nghe nói "

--

"Ngày một tháng chín.

Seongwoo, hôm qua có người"

--

"Ngày ba tháng chín.

Ba ngày trước có người nói với em rằng anh đã có bạn gái"

--

"Ngày bảy tháng chín.

Ong Seongwoo, một tuần trước em nghe nói anh có bạn gái rồi. Anh và cô ấy"

--

"Ngày ba mươi tháng chín.

Seongwoo, Seongwoo,

Một tháng trước em nghe nói anh có bạn gái. Cô ấy ở cùng với anh từ một năm về trước, khi anh bắt đầu xây dựng tòa nhà Empire.

Ong Seongwoo của em đã có bạn gái rồi. Lúc đầu em còn cười không tin, sau đó tự biến mình thành kẻ ngốc.

Vậy mà em từng nghĩ anh sẽ chờ em quay về. Anh không chờ được cũng không sao, nhưng mà tại sao lại là vào lúc này?

Ngày hôm qua em lại bị đánh. Chuyện cơm bữa rồi em chẳng quan tâm nữa, nhưng một tháng trở lại đây em thấy vui lắm nếu bị đánh, chỉ cần không bị đuổi việc thôi. Vì đau chỗ này thì sẽ quên đau chỗ khác, đau mãi một chỗ em khó thở vô cùng.

Ong Seongwoo có bạn gái rồi. Vậy mà em cứ tưởng suốt đời này anh sẽ là của riêng em, chỉ có em được nhìn anh thức dậy, được pha cà phê anh uống, được bắt anh xoa bụng, được rúc đầu vào ngực anh nằm ngủ.

Gần ba mươi tuổi rồi còn ngốc đến nỗi nghĩ rằng thế giới của anh chỉ một mình em được phép bước vào.

Ong Seongwoo có"

Những bức thư đó không bao giờ được ngắt câu chính xác, Daniel dường như bỏ dở rất nhiều lần. Chữ nhòe đi cùng những dấu nước mờ mờ, Seongwoo đưa ngón tay vuốt ve lên đó rồi lại đặt xuống.

"Ngày

Em đã hoàn thành rồi. Hôm nay tranh em được treo ở phòng triển lãm quốc tế trước đây em chỉ dám mơ tới. Ba năm cũng qua rồi, em chuẩn khỏi tiệc chúc mừng rồi về nhà xếp hành lí như một kẻ điên. Thu dọn hết cả phòng sau đó ôm hộp đựng thư ra khỏi cửa mới dừng lại rồi nhớ ra anh không còn chờ em nữa.

Anh không chờ em nữa, em về đó làm gì?"

--

"Ngày..."

Ong Seongwoo, anh độc ác vừa thôi.

Anh biết mà đúng không, mỗi lần em ngủ mơ sẽ nói nhảm, sẽ gọi tên anh liên tục. Sau này em có người khác rồi, lúc nằm bên cạnh người đó lại lỡ gọi tên anh thì biết phải làm sao?"

Thay vì nói là thư, nên gọi đó là nhật kí của Kang Daniel thì hơn. Lướt qua vài lá thư, Seongwoo đọc được cậu bị cô lập, coi thường, bị đánh, bị thương rất nhiều lần trong ba năm ở đó. Seongwoo thần thờ nhật từng lá thư cất lại, chưa cất hết một nửa anh đã nghe tiếng gõ cửa bên ngoài.

"Ong Seongwoo!"

Tiếng gọi trầm thấp có phần vội vã, anh nhìn lại đồng hồ trên bàn thì thấy chỉ còn năm phút nữa là đã đến giờ vào lễ. Ông Ong mở cửa ra, nhìn thấy con trai đang quỳ trên sàn nhà với đôi mắt đỏ ngầu. Ông thở dài một tiếng nhưng giọng nói vẫn vô cùng nghiêm nghị:

"Seongwoo, đến giờ rồi."

Seongwoo bám lấy cạnh bàn đứng dậy. Daniel trước đây thường hay làm mình bị thương, anh biết vậy nên cạnh bàn cũng đã được mài nhẵn để sau này cậu không va quệt vào. Vậy mà vừa đi khỏi anh ba năm, bàn tay của Daniel chai cứng đến nỗi không còn một chỗ nào mềm mại. Một năm qua trong những lần hiếm hoi được cầm vào bàn tay đó, Seongwoo cảm thấy khó chịu vô cùng. Đến lúc này mới biết, khó chịu không phải là vì cảm giác tiếp xúc hai

bàn tay thô ráp, khó chịu là từ trong lòng trào ra. Kang Daniel quý giá của anh đã phải làm qua những việc gì mà hai bàn tay lại có thể chai dày như thế?

"Seongwoo, đi thôi."

Bố anh lại giục lần nữa. Anh ngược lên nhìn bố, vẻ mặt như ở trong một lớp sương mù.

"Đi đâu hả bố?"

"Đi làm lễ. Cô dâu đang chờ. Không được bỏ rơi một cô gái ở lễ đường đâu, sẽ nợ cô ấy cả đời."

Phải rồi, hôm nay là lễ đính hôn. Kang Daniel, trễ mất rồi. Tôi nợ em bốn năm vừa qua, nợ cô ấy cả đời còn lại.

Ước muốn cùng em già đi, bây giờ sẽ giao cho người khác.

Cà phê em pha sẽ đưa cho người khác uống, em uống rượu say sẽ tìm người khác để ôm. Em ngủ mơ có thể gọi tên tôi thì tôi cũng sẽ không bao giờ nghe được. Em sợ bóng tối sợ ma như vậy, có thể bám lấy lưng một người khác mà đi.

Em cứng đầu muốn thắng người ta thì hãy cứ giữ lấy người ta mà hôn không nghỉ. Những lúc người đó đi làm về, em có thể đứng ngay bên cửa, bất thành linh từ phía sau ôm lấy rồi dụi đầu lên hõm cổ người ta. Ngày cuối tuần, em có thể cùng người ta đến Downpour uống rượu. Em có thể nằm trên chăn gối của người ta nhìn một quyển artbook không có gì đặc biệt nhưng em sẽ nắm lấy người ta đặt lên trán mình rồi vô liêm sỉ nói vì sách đẹp quá nên em bị sốt rồi. Em đi xem phim với người ta sẽ vì ghen mà đòi mua bốn vé, ở trong thang máy em có thể lén đan tay vào tay người ta rồi tỉnh bơ nhìn về phía trước như không có gì.

Em xinh đẹp rạng rỡ, em ôm vào lòng một cơn mưa lạnh buốt để làm gì?

Hành lang lặng ngắt. Hai người đàn ông mặc lễ phục cùng nhau đi trên đó, người đàn ông trung niên đi thong thả, Ong Seongwoo cũng bước thật chậm để nghe tiếng gót giày mình. Hành lang thật dài, Seongwoo nhớ kĩ hành lang dài một trăm ba mươi sáu bước chân, lúc xây dựng anh đếm từng bước chân mình. Ngang qua chỗ Kang Daniel cách đây vài phút vừa ôm anh rồi cười nói tạm biệt, Seongwoo buột miệng nói:

"Bố, Kang Daniel rất sợ ma, vậy mà lại phải nằm bệnh viện một mình."

Tiếng nói của Seongwoo vang trên hành lang vắng, anh nói chỉ để mình nghe.

"Em ghét ăn cháo lắm, lúc ở đây con phải vừa dỗ vừa ép từng thìa một. Đồ ăn bên kia không hợp, em cũng phải tự mình ăn. Em còn có lần phải ăn cháo thịt được nêm với đường, bố, bố có tưởng tượng được không?"

Seongwoo không có ý hỏi, ông Ong cũng không thấy mình cần thiết phải trả lời. Nói được gì thì hãy nói hết ra, dù sao cũng chỉ còn một lần được nói.

"Em ngủ rất say, có một mùa đông khi chưa ở với nhau em ngủ quên lại nhà con, con đạp em xuống đất. Hôm đó trên đầu em bị dính sơn cắt đi một chỏm tóc nhìn rất buồn cười. Nửa đêm con thức dậy xem em có lạnh không thì thấy em ôm tay con ngủ, sáng hôm sau tám giờ sáng con mới gọi được em dậy để đi làm. Vậy mà em sang bên đó đã phải thức dậy từ ba giờ sáng. Em tin tưởng con người lắm, lúc nào cũng nghĩ người ta tốt đẹp, em sang bên đó bị đánh mắng cũng không dám cãi lại, em sợ bị đuổi việc sẽ không có việc làm."

Thang máy đã ở trước mặt, ông Ong bấm cửa rồi bước vào trước. Seongwoo bước theo sau, anh nhìn mình trong gương chỉ vài giây rồi không dám nhìn nữa. Anh tưởng mình là người vất vả nhất trong bốn năm qua, nhưng anh ở đây còn có Jisoo quan tâm chăm sóc, có gia đình và cả hội kiến trúc sư ở bên cạnh mình. Mặc kệ bộ lễ phục đẹp đẽ trên người, Seongwoo ngồi xuống thang máy vùi đầu vào hai tay. Anh cố gắng nói ra nhưng cổ họng đã nghẹn đến mức thật sự chỉ có một mình anh hiểu.

"Bố, Daniel viết thư nói em muốn ăn bánh bao hấp ở cuối phố nhà con."

"Daniel muốn ăn bánh bao ở đó, bố, con làm sao để em một mình được?"

Những chuyện Seongwoo nói phía trước ông Ong có thể hiểu, nhưng lúc này ông không hiểu lời Seongwoo đang là nói có ý gì. Chuyện đó cả thế giới chỉ có một mình Seongwoo hiểu được, anh không giấu diếm nữa mà mặc kệ đôi vai run lên từng hồi.

Ở cuối con đường phía Tây thành phố có một xe bán bánh bao nhỏ. Daniel rất ghét bánh bao ở đó, vì lúc nào cũng chỉ có hai loại nhân bên trong là thịt mỡ và tôm. Daniel không ăn được thịt mỡ, dị ứng tôm, không thích ăn riêng vỏ bánh. Mấy lần Seongwoo chê Daniel kén chọn hơn cả mèo, cậu ôm lấy gói bánh nướng rồi quệt một vệt dầu lên bản vẽ của anh, vừa ăn vừa nói:

"Kể cả là như vậy, ông đây vẫn ghét. Nếu đói không chịu nổi và không có thứ khác thì em sẽ ăn, còn không thì đừng mong em đụng một ngón tay vào đó."

Ong Seongwoo, kể cả trong những ngày tuyệt vọng nhất cũng chỉ biết mình nghèo, chưa bao giờ biết rằng mình đói. Daniel trước đây được anh chăm lo đến cái nhau vì tăng cân quá nhiều, làm sao lại có thể chịu khổ đến mức muốn ăn bánh bao mà cậu rất ghét? Tưởng rằng ra đi để một mình anh phải khổ còn cậu cứ sống vui vẻ như Kang Daniel đã từng, lúc đó muốn rời đi cả đời cũng được. Nhưng nếu bỏ đi để khổ sở và cô đơn hơn cả anh phải chịu, sao lúc đó không quay về nhà mặt dày ở lại như vài năm trước để anh thương, anh nuôi?

--

Con đường dẫn tới khu vườn tổ chức lễ đính hôn ngập tràn ánh sáng. Từ sau khi tòa nhà Empire được xây dựng, Ong Seongwoo mới là kẻ sống những ngày đẹp trời. Nắng đã tắt trên mặt biển phía xa, bầu trời lại tiếp tục đảo ngược để thành phố biến thành một biển sao mờ mờ trong mắt.

Cổng hoa rất lớn cắm đầy đinh hương. Đinh hương màu trắng xen kẽ với màu tím, nếu như mặc lễ phục màu đỏ rượu đi vào sẽ không đẹp một chút nào. Seongwoo nhác thấy bóng dáng của vài người khách ngồi ở hai bên con đường rải hoa, người chủ hôn là Ha Sungwoon đang đứng ở cổng hoa chờ đợi. Hội kiến trúc sư ngồi sau cùng, cả Joon Yi cũng đến. Những người đó bị làm sao vậy? Phải lên ngồi hàng đầu để làm nhạc miêng trêu đùa khi Daniel đi tới, để Daniel có thể cười rạng rỡ như em vẫn luôn luôn cười. Còn Daniel nữa, Daniel đã đi đâu rồi? Trên cổ áo mới chỉ có chiếc ghim cài áo hình mặt trăng, còn phải đeo hoa vào ngực áo nữa. Seongwoo bất giác ngoái đầu ra sau, ông Ong lúc này mới đẩy nhẹ vào khuỷu tay Seongwoo:

"Niel đi rồi. Bố mẹ gặp nó ở dưới sảnh, chỉ cười rồi xin lỗi vì không được làm con trai của bố mẹ sau đó lên motor rời đi. Nói rằng ngày mai sẽ đi xa không về nữa, còn hôm nay sẽ tới triển lãm rồi sau đó hình như có nhắc tới một con đèo. Bây giờ có đuổi cũng không kịp nữa đâu, nhưng mà..."

Kang Daniel mãi mãi là đứa nhỏ ngốc nghếch. Đến tìm người yêu trong lễ đính hôn của người đó khi trên người mặc lễ phục đẹp đến nỗi bà Ong cũng phải quay mặt lén lau đi một giọt nước mắt, vậy mà hai bàn tay dù băng kín vẫn để lộ ra dấu máu hồng hồng. Hỏi rằng có chuyện gì, Daniel chỉ nói lỡ tay làm rơi ly thủy tinh, sau đó lên xe motor cố gắng mãi mà hai tay vẫn không dựng thẳng xe lên được. Ông Ong thở dài.

"Trước sau cũng mắc nợ một người cả đời, tốt nhất là tìm người mang món nợ bản thân mình có thể trả để mà mắc nợ."

Seongwoo ngẩng nhìn bố. Không phải vì câu nói phía sau, anh luống cuống hỏi lại:

"Bố nói một con đèo?"

Cái gạt đầu chưa kịp kết thúc, Seongwoo đã liền quay người chạy vội đi. Thang máy bò xuống chậm chạp, Seongwoo rút điện thoại ra điên cuồng bấm gọi nhưng chuông chỉ đổ từng hồi dài không ai nhắc máy. Tòa nhà bảy mươi bảy tầng, anh xây cao như thế để làm gì? Bên tai Seongwoo ngoài tiếng chuông đổ dồn còn vang lên một đoạn nói chuyện chắc phải từ năm năm về trước.

"Ong Seongwoo, nếu mai này anh đá em, em sẽ đi ăn thật nhiều hải sản, ăn cho đến khi chết vì ngứa thì thôi"

"Em sẽ phải gãi, rồi tróc da ra, rồi sau đó cả người em sẽ trầy trụa thành một đồng, anh càng dễ quên em."

"Vậy thì thế này được không? Nếu anh chia tay em, em sẽ trói anh lại sau xe, chở anh lên đỉnh đèo. Rồi em thả anh ra, một mình em lao xe xuống vực"

"Làm vậy để làm gì?"

"Để anh nhớ em cả đời."

Kang Daniel nói rằng sáng mai sẽ đi rồi không quay lại nữa. Cậu cũng nói với anh, cho đến khi gặp lại, anh nhất định phải hạnh phúc thay phần của cậu. Kang Daniel thật sự rất thông minh, từ đầu đến cuối Seongwoo đâm cho Daniel rất nhiều nhát dao lẻ tẻ, cậu lại dứt khoát đâm anh bằng một nhát đứt tim. Kang Daniel, mặt trời rực rỡ nhất của Ong Seongwoo, cuối cùng lại chọn kết thúc cuộc đời sau khi dúm cho anh năm trăm trang thư nói rằng yêu anh chưa bao giờ thay đổi.

--

Seongwoo đi tìm Daniel dù không biết nên bắt đầu từ chỗ nào. Ra khỏi tòa nhà Empire, Seongwoo vừa gọi điện cho Sewoon vừa lái xe quay về ngôi nhà đối diện văn phòng kiến trúc. Ở bên ngoài đập cửa đến thâm tím cả bàn tay mà không ai mở, anh lại lên xe đi đến Downpour, đến tháp thiên văn, đến ngôi nhà ở con đường có lá bạch dương, cuối cùng dừng chân lại trung tâm triển lãm của thành phố. Anh xộc ngay vào sảnh mà không có thiệp mời, bảo vệ đuổi theo thì gặp cái lắc đầu của quản lý. Quản lý vừa nhìn thấy Seongwoo đã hơi mỉm cười rồi im lặng dẫn anh đi qua hành lang xoắn ốc để đến với một gian phòng đặc biệt rộng. Bên ngoài có ghi đơn giản là triển lãm một lần duy nhất của họa sĩ Kang Daniel, ở trong lác đác có vài người tới xem tranh.

Seongwoo bước vào gian phòng, anh không nhìn vào mấy bức tranh trên tường mà nhìn vào những người đang có mặt tại đó. Mọi người đổ dồn ánh mắt về phía Seongwoo, anh không nhận ra cho đến khi xác nhận rằng Daniel không có ở triển lãm này. Seongwoo vừa định bước chân ra thì có một cô gái trẻ đã tới đứng chắn trước mặt.

"Nhân vật chính ở đây rồi, họa sĩ Kang Daniel đang ở đâu ạ?"

Cái gì là nhân vật chính, Seongwoo không hiểu được. Bắt gặp ánh mắt khó hiểu của anh, cô gái cầm tờ giới thiệu triển lãm chỉ một vòng quanh những bức tường.

"Tất cả những bức tranh này không phải đều vẽ anh hay sao?"

--

Những người có mặt ở buổi triển lãm ngày hôm đó có lẽ khó mà quên được hình ảnh người đàn ông đứng sững trước một bức tranh lớn rồi sau đó dần dần quỳ xuống. Nước mắt rơi không kiểm soát được, biết rằng mình phải ngay lập tức đi tìm Daniel, Seongwoo vẫn không sao dứt mình khỏi bức tranh trước mặt. Bốn bức tường và tất cả những giá đặt tranh ở trên trần nhà đều chỉ có Ong Seongwoo và những thứ liên quan đến anh. Những bức tranh vẽ anh đang cười, đang ngủ, đang ngồi bên bàn làm việc được vẽ vội bằng chì đen. Những bàn tay, những đôi giày, cây thước kẻ, cả một hàng cây rẻ quạt đồ lá vàng, những Ong Seongwoo ở trên tường, trên giá vẽ nhìn vào Ong Seongwoo bằng xương bằng thịt.

Đến khi gặp lại nhau, nhất định em sẽ cười?

Kang Daniel, em cười được còn Ong Seongwoo em yêu nhất thì sao?

Seongwoo chạm tay vào chiếc áo sơ mi được dính trên tờ giấy trắng. Chiếc áo sơ mi bị dính một mảng màu loang lổ ở phía trước, màu xanh trộn lẫn với màu đỏ đã thành ra một thứ màu gì đó như là máu khô. Áo sơ mi đó là chiếc áo Daniel mặc trong ngày Seongwoo tát cậu trước thềm nhà, gò má bầu bầu ngày trước anh hết xoa nắn trên đùi rồi đến ghé má cọ qua cọ về âu yếm ngày hôm đó hẳn rõ năm dấu ngón tay anh. Người mà cho đến khi em ra đi rồi mới biết rằng đã làm tổn thương em nhiều hơn mức một người bình thường có thể chịu, người mà nếu sau đêm nay sẽ mãi mãi không bao giờ được nhìn em nữa lại nhận được một món quà vô cùng lớn từ em, người đó dám ngẩng đầu nhìn em sao?

Kang Daniel của ngày hôm nay đang chết, còn Ong Seongwoo thì đã chết rồi.

--

Hết phần 3.13.

Bệnh viện trung tâm thành phố mỗi ngày đều đón ít nhất một ca bệnh rất đặc biệt. Vậy mà đã một tuần trôi qua, các y bác sĩ vẫn chưa tìm thấy một ca nào đặc biệt hơn ca bệnh được đưa vào đó trong đêm mưa cuối tháng Mười. Đặc biệt là vì ngoài bác sĩ Im Youngmin, tất cả những người khác chỉ có thể đứng trước cửa phòng bệnh nhìn vào, kể cả bố mẹ của bệnh nhân. Người đàn ông ở trong phòng đuổi hết những ai đến gần người đang nằm trên giường với một tỉ loại máy móc không cho đụng đến, mà người thân của người bệnh lẫn người đàn ông đó đều không hề có ý định can thiệp vào. Người qua kẻ lại đều nói rằng phải bằng mọi cách tách Ong Seongwoo ra khỏi Kang Daniel thì cậu mới có thể nhận được chăm sóc y khoa tốt nhất. Cả bác sĩ Im Youngmin cũng lắc đầu, ngay lúc này đây người cuối cùng trên thế giới có khả năng làm tổn hại đến Daniel là Seongwoo.

Daniel được tìm thấy khuya hôm đó ở chân đồi. Vì trời mưa và vì hai bàn tay đã chảy máu đến không còn cảm giác, chiếc motor trượt ngang đường rồi quật ngã Daniel xuống khi cậu chưa kịp lên đến đỉnh đồi. Seongwoo không biết mình có nên thấy may mắn hay không khi anh nghệt thở vì tin Daniel vẫn ở đây rồi ào vào bệnh viện đúng lúc bác sĩ đang gỡ băng gạc quấn tay của Daniel ra khám. Bàn tay Daniel lại một lần nữa bị kéo lê trên đường, vết thương cũ vừa khỏi lại bị xé toạc ra. Biết rằng Daniel chỉ đang nằm ngủ và sẽ không nghe thấy cũng không cảm thấy gì hết, từ đêm đến sáng, từ khi ở phòng cấp cứu cho đến lúc Daniel lên bàn phẫu thuật rồi quay về phòng hồi sức với rất nhiều ống dẫn cùng máy thở trên người, Seongwoo bất chấp mà đi theo cậu. Rất nhiều nỗi sợ hãi trẻ con ập đến ngay lúc đó, anh sợ rằng bác sĩ sẽ đưa Daniel đi mất, sợ rằng ở trong phòng mổ người ta sẽ làm gì đó nặng tay với Daniel của anh, và một nỗi sợ lớn đến nỗi không dám nghĩ đến, Seongwoo sợ rằng Daniel sẽ đi mà

không có anh bên cạnh. Tâm trí hoảng loạn tới mức cảm lạnh không rơi nổi một giọt nước mắt, Seongwoo vẫn biết được lý do vì sao Im Youngmin cho phép anh vào phòng mổ, không bảo anh tránh ra khi đang thực hiện sơ cứu tại chỗ, cũng không khuyên rằng nếu anh cứ ôm chặt Daniel để đầu cậu ghé vào ngực mình như vậy thì sẽ có hại đến Daniel. Chỉ là ngã xuống thôi mà, Seongwoo nghĩ như vậy. Chỉ là ngã xuống thôi mà Seongwoo nghe Im Youngmin lẳng lặng nói thầm với Sewoon rằng hãy gọi tất cả mọi người thân của Daniel đến bệnh viện ngay lúc nửa đêm.

Bà Kang nhìn thấy Seongwoo vẫn còn mặc áo sơ mi bên trong bộ lễ phục ôm lấy Daniel không nói năng gì thì cũng lẳng lặng trở ra. Không phải giận Daniel được bà trao cho một sinh mạng rồi lại đem bỏ phí, từ lúc cậu vừa đủ mười tám tuổi bà đã tin rằng Daniel có quyền tự quyết định cuộc đời mình. Daniel có thể sống theo cách cậu muốn, chọn rời đi khi nghĩ rằng đã sống đủ để rời đi, còn việc đền đáp công ơn nuôi dạy mà người đời hay nói thì chỉ trong ba năm đầu đời Daniel đã đền đáp đủ. Bà biết hôm nay là lễ đính hôn của Seongwoo, biết rằng Seongwoo đã làm cô gái kia chịu tổn thương vì trên tay anh chưa hề đeo nhẫn, lại không thể trách cả hai đứa con ngốc nghếch khi Daniel đang đau đớn thể xác còn Seongwoo kia chắc chắn đau đớn trong lòng thay cả phần Daniel đang nằm đó.

Ai yêu người nào ít hơn hay nhiều hơn, những thứ đó hiển nhiên không thể và không cần so sánh. Nhưng dù Daniel nói cho cả thế giới còn Ông Seongwoo một mực im lặng, bà Kang vẫn biết Seongwoo yêu con trai bà nhiều đến mức nào. Lúc bà nhìn thấy Seongwoo trong phòng, anh bảo vệ Daniel như những con vật hoang dã bảo vệ đứa con nhỏ yếu ớt của mình, ánh mắt anh giống như muốn giết hết những người động đến Daniel. Ông Seongwoo lúc này thậm chí ít giống một con người mà khẳng khái giữ lấy Daniel như bản năng của con vật, càng không cần nhớ đến Ông Seongwoo lý trí lạnh lùng của những ngày trước.

Seongwoo thức trọn từ đêm Daniel được đưa đến bệnh viện cho đến đêm đầu tiên khi cậu nằm trên giường hồi sức. Một ngón tay trở của anh, chỉ duy nhất một ngón vuốt ve qua về dọc cánh tay của Daniel. Mắt Seongwoo nhìn đắm đắm vào những vạch lên xuống đều đặn trên màn hình điện tâm đồ. Tim của Daniel vẫn còn đập, Daniel vẫn còn ở đây, những điều đó làm Seongwoo quên hết dạ dày cồn cào, quên luôn cơ thể mệt mỏi rã rời và một đôi mắt cay xè vì thức đêm và vì nước mắt.

Buổi trưa sau hôm phẫu thuật, Im Youngmin cầm bệnh án vào kiểm tra, Seongwoo ngồi yên lặng không nói năng gì. Nhưng Youngmin vừa ấn nhẹ lên ngực của Daniel làm cho máy dòng điện tim lệch đi một chút, Seongwoo ngay lập tức đứng dậy xô Youngmin ra khỏi. Youngmin bị mất đà, anh trượt ngã xuống sàn nhăn nhó vì đau. Y tá đứng bên hốt hoảng, Youngmin không nói gì mà nhặt lại bệnh án rơi trên sàn rồi đứng dậy đi ra ngoài. Bên ngoài hành lang còn rất nhiều người đứng đó, cả bố mẹ của Seongwoo cũng có mặt. Mọi người nhìn Youngmin đầy hi vọng, Youngmin lại lẳng lặng đi đến cạnh ông Ông. Tay anh cầm cây bút bi chỉ vào phòng.

"Nếu Ông Seongwoo vẫn còn như thế này, cháu cần sự đồng ý của gia đình để cưỡng chế cậu ấy sang khoa tâm thần điều trị."

Jiwon đưa tay lên miệng ngăn một tiếng nấc, bà Kang ngóng nhìn vào phòng qua ô cửa kính. Seongwoo lại tiếp tục dùng ngón trỏ của mình vuốt mãi một chỗ trên cánh tay của Daniel, đôi mắt trũng sâu của anh không rời màn hình nhấp nháy. Người lớn trao đổi ánh mắt trong vài giây rồi ông bà Kang đều lần lượt lắc đầu. Ông Ong kéo cả Youngmin đi vào phòng bệnh.

Seongwoo thấy Youngmin quay lại, anh ngẩng nhìn đầy cảnh giác. Ông Ong lạnh lùng nói:

"Ông Seongwoo, tránh ra một bên. Bác sĩ cần phải khám cho Daniel."

Seongwoo quay lại nhìn vào màn hình điện tâm đồ. Ngón trỏ dừng lại, anh nắm lấy cổ tay Daniel rồi lẩm bẩm:

"Em sẽ đau."

Ông Ong và Youngmin nhìn nhau, cả hai người đều không nghe ra được Seongwoo đang nói gì. Ông hỏi lại:

"Anh nói cái gì?"

Bàn tay kia Seongwoo chỉ về phía Youngmin đang đứng cạnh bàn uống nước, anh cất tiếng nói khô khốc:

"Cậu ta làm em đau."

Youngmin cắn môi định kéo ông Ong ra ngoài, ông đứng yên tại chỗ rồi nói nhỏ nhưng giọng lại rắn đanh:

"Vậy anh đi ra trước đi."

"Con không đi."

"Anh đi ra đi. Anh trả lời tôi, ai là người làm Kang Daniel đau trước tiên và đau nhiều nhất? Tôi, cậu bác sĩ này hay là anh? Tôi còn không biết anh lấy mặt mũi đâu ra để có thể chạm vào Daniel, anh có tư cách gì đuổi bác sĩ ra ngoài?"

Youngmin nhú mào nhưng không ngăn ông Ong lại. Ông đi ra khỏi phòng rồi sập mạnh cửa mặc kệ biển cấm làm ồn, một lát sau Seongwoo mở cửa bước ra. Tất cả ánh mắt nhìn anh chằm chằm, Seongwoo không nhìn vào bất cứ ai. Anh tới một hàng ghế đặt dọc hành lang cách xa mọi người rồi ngồi xuống đó. Đúng rồi, Seongwoo không có tư cách chạm vào Daniel. Trước đây Seongwoo từng nghĩ nếu anh không gặp Daniel có lẽ mọi chuyện sẽ tốt đẹp hơn cho anh, đến bây giờ cũng vẫn một câu đó nhưng đảo ngược vị trí lại mới thật sự đúng đắn. Nếu Daniel không gặp

Seongwoo mà gặp một ai đó khác, có lẽ người đó sẽ biết lắng nghe nhiều hơn là suy đoán, cũng biết tin tưởng vào Daniel mà nói rằng cậu hãy cứ rời đi rồi quay về khi nào mệt mỏi. Một đôi nhẵn Seongwoo vút đi Daniel còn nhặt lại rồi giữ gìn bốn năm có lẽ, cậu vừa quay về một năm thì Seongwoo đã vội đeo nhẵn vào tay người khác mất rồi.

Youngmin kiểm tra xong thì quay ra sau mười lăm phút. Anh nói nhanh tình hình với bố mẹ Daniel rồi sau đó tắt tả rời đi. Daniel chạy xe mà vẫn mặc nguyên lễ phục, không hề mang theo đồ bảo hộ ngoại trừ mũ bảo hiểm. Kết quả là ngoại trừ phần não bị chấn động nhưng chưa thấy dấu hiệu tụ máu, Daniel phải chịu đa chấn thương vùng ngực và bụng rất nặng nề. Phẫu thuật tạm thời không có biến chứng gì, Youngmin cũng không nói rõ khi nào thì Daniel tỉnh lại. Mọi người biết rằng Daniel không nguy hiểm nữa thì thở phào nhẹ nhõm, chỉ có Seongwoo vẫn ngồi im lặng cúi đầu. Tưởng rằng Seongwoo sẽ vào phòng ngay sau khi Youngmin rời đi nhưng anh lại ngồi đó mãi, bà Kang đi tới gần anh. Bà ngồi xuống trước mặt Seongwoo, đưa tay cầm lấy bàn tay gầy đang đỡ lấy trán của anh rồi nhẹ nhàng nói:

"Bác sĩ khám xong rồi, con vào đi."

Seongwoo không nói gì nhưng một giọt nước trong veo bất ngờ rơi xuống đầu gối của bà Kang. Bà lần trong túi xách ra một chiếc khăn tay nhỏ rồi cương quyết kéo bàn tay của Seongwoo ra. Đưa khăn lên thấm vệt nước đang đầy dần trong mắt chuẩn bị rơi xuống, bà hít một hơi sâu rồi nói:

"Con đừng khóc. Nước mắt phải để dành tới lúc thật sự gặp lại nhau."

"Xin lỗi bà."

Ông Ong kéo Seongwoo đứng dậy, đẩy anh vào phòng bệnh trống bên cạnh phòng của Daniel. Rầm một tiếng, ông tiếp tục đóng mạnh cửa rồi kéo cả chốt, sau đó ngay lập tức hạ năm ngón tay xuống má Seongwoo. Seongwoo không kịp tránh, anh lão đảo đập lưng vào tường mà vẫn cúi gằm mặt không đưa tay lên đỡ lấy. Vung vẩy mấy ngón tay đã tê đi vì đánh chính con trai mình, ông Ong gần từng tiếng.

"Ông Seongwoo, từ khi sinh con ra bố mẹ chưa từng đánh con lần nào, nhưng hôm nay thì buộc phải đánh. Con là ai mà tự cho mình quyền được người khác an ủi khi Daniel gặp chuyện? Bà Kang, con trai của bà ấy đang nằm trong đó, còn con với nó là gì? Khi nó tỉnh lại rồi bố sẽ không nói, nhưng lúc này con với nó có khác gì người dưng không? Con lấy đâu ra tư cách để mẹ của Kang Daniel phải dỗ dành con? Nếu như không giúp được gì thì tránh ra một bên, ở đây có một người bệnh là đủ rồi, không có chỗ cho một người bệnh khác nữa đâu. Con muốn gào khóc, muốn điên, muốn gục xuống chỗ nào bố mẹ không quan tâm, nhưng ở trước mặt Daniel và người nhà của nó thì tuyệt đối không được. Hoặc con tỉnh táo lại hoặc nếu không thì quay về quỳ xuống xin Kim Jisoo tha thứ rồi tiếp tục tổ chức lễ đính hôn, đừng làm phiền Daniel và người khác."

Mọi người hiển nhiên đã nghe được âm thanh của cú tát, khi ông Ong mở cửa thì tất cả đều đứng đờn trước đó nhìn vào. Ông cúi đầu xin lỗi bố mẹ của Daniel rồi sau đó cùng vợ về nhà. Ông không nói đùa dù biết rằng đó là lần đầu tiên Seongwoo trở thành như vậy. Seongwoo không phải chưa từng gặp chuyện xấu nhưng chưa có lúc nào là mất đi lí trí, con trai ông luôn là người bình tĩnh lạnh lùng. Nhưng an ủi không phải là cách, người cần an ủi nhất là Seongwoo nhưng ngay lúc này thì không phải là Seongwoo. Seongwoo quay trở vào phòng bệnh khi Daniel vẫn nằm ngủ rất ngon, chiếc máy thở hết đực mờ rồi lại trong, lồng ngực câu phập phồng lên xuống. Anh cất tiếng nói với Daniel, lần đầu tiên anh nói lớn lên dù hai ngày qua đã thì thầm với cậu rất nhiều điều ở trong đầu.

"Kang Daniel, ngày mai em không tỉnh thì anh sẽ đi lấy vợ ngay cho em xem."

Daniel vẫn yên lành nằm ngủ.

--

Vết thương của Daniel nhanh hồi phục hơn người bình thường, Youngmin giải thích rằng sức chịu đựng của Daniel rất tốt. Ai ai cũng thấy may mắn vì điều đó, chỉ riêng Seongwoo là không vui nổi vì anh biết *sức chịu đựng* mà Daniel có là từ đâu ra. Dù vết thương ở bụng dần khép miệng, mấy ngón tay cũng đã liền da một nửa nhưng Daniel vẫn không tỉnh lại. Kết quả chụp cộng hưởng từ hoàn toàn bình thường, một ngày Youngmin trầm ngâm đứng nhìn ra cửa sổ rồi hỏi Seongwoo:

"Thời gian qua cậu vẫn nói chuyện với Daniel mỗi ngày chứ? Hay là..."

Youngmin bỏ dở câu nói khi nhìn thấy Seongwoo chăm chú lau từng ngón chân của Daniel. Đã ba tuần trôi qua, Seongwoo không còn phản ứng quá mạnh khi những người khác vào phòng nhưng vẫn sẵn sàng tỏ thái độ khi người khác định chạm vào người cậu. Youngmin đặt tay lên vai Seongwoo rồi khẽ nói "nhớ gọi cậu ấy dậy", sau đó anh đi ra khỏi phòng. Gặp Sewoon trên hành lang, Youngmin giữ Sewoon lại rồi kéo cậu đi vào phòng chẩn đoán hình ảnh. Ở đó Youngmin nhìn chằm chằm vào bản chụp cộng hưởng từ của Daniel sau đó quay lại phía Sewoon nói nhỏ:

"Darren Bonnet có biết tin chưa?"

Sewoon lắc đầu. Mọi người dường như quên hẳn Darren từ khi Daniel gặp tai nạn, Choi Minho cũng đã ra nước ngoài lâu lắm chưa thấy về. Cậu hỏi Youngmin:

"Tôi không biết tình cảm của Darren đối với Daniel lúc này là như thế nào, nhưng nếu anh ấy quay về đây thì không phải là khó xử sao?"

Youngmin nói giọng không chắc chắn:

"Não của Daniel không hề có vấn đề gì, tôi nghĩ biết đâu, chỉ là cơ may nào đó, Darren Bonnet mới đúng là người gọi được Daniel dậy thì sao?"

Sewoon trề môi rồi không ngại văng tục một tiếng. Youngmin trợn mắt vì lần đầu tiên nghe thấy Sewoon văng tục, anh vừa xách cổ Sewoon ném ra khỏi phòng thì cậu đã nói với vào:

"Mẹ nó bác sĩ các anh bây giờ lại nói chuyện cổ tích ở đây sao? Bộ anh coi Kang Daniel là công chúa ngủ trong rừng phải chờ true love kiss mới gãi đầu thức dậy?"

Youngmin không nường tay, anh tiếp tục kéo cổ áo Sewoon lôi đi vừa nói:

"Cậu không biết bệnh viện là nơi mà kì tích mỗi ngày đều xảy ra hay sao? Cậu không tin cổ tích phải không, tôi nói cho cậu biết, riêng chuyện cậu sống được chừng đó năm với bộ não thiếu cảm xúc đó cũng đã là cổ tích của loài người rồi."

"Cảm xúc nằm ở t..."

"Tim tim cái !#%!, nằm ở tim là hai tâm nhĩ và hai tâm thất, tim người và tim lợn giống nhau. Nói tóm lại cậu chuẩn bị tinh thần gọi Darren Bonnet về cho tôi."

Youngmin có lí do khi yêu cầu Sewoon liên lạc với Darren. Nếu việc Daniel chưa tỉnh nằm ở vấn đề tâm lý thì người làm cho cậu thoải mái nhất trong số những người thân, người chưa từng làm tổn thương cậu bất cứ lần nào chỉ có một mình Darren, ngoài ra không còn ai khác. Seongwoo ngày nào cũng nói chuyện với Daniel, anh biết, nhưng nếu Daniel nằm càng lâu thì sau này rất khó để phục hồi vận động. Là bác sĩ, đương nhiên phải đặt bệnh nhân lên hàng đầu. Những chuyện khác có thể để Daniel thức dậy rồi tính tiếp, quan trọng là cậu phải thức dậy. Nếu Seongwoo không làm được thì phải tìm người khác có khả năng làm thay.

--

Seongwoo nói chuyện với Daniel mỗi ngày. Giọng anh rủ rỉ ầm ập, anh nói từ sáng đến khuya những câu chuyện không đầu không cuối. Nhưng một tuần, ba tuần rồi một tháng, những câu chuyện dần dần bế tắc như chính Seongwoo. Daniel không tỉnh lại, Seongwoo đã cạn hết chuyện, cũng cạn cả niềm tin rằng Daniel sẽ nghe được. Chuyện của Seongwoo dần dần chuyển thành những lời cầu xin. Ngày thứ ba mươi, Youngmin cầm đèn pin kiểm

tra phản xạ đồng tử của Daniel rồi thở dài bước ra sau khi thông báo rằng hai ngày nữa sẽ gọi Darren Bonnet trở về. Seongwoo nghe lời giải thích của Youngmin, anh không phản đối mà chỉ lại nhẹ cọ một ngón tay vào Daniel rồi bắt đầu nói chuyện từ đó tới đêm khuya không hề dứt.

"Daniel, em ngủ lâu lắm rồi, dậy đi em. Thức dậy đi, cho anh xin lỗi. Anh xin lỗi em rồi sau đó em muốn làm gì đi đâu cũng được, em muốn anh đi anh sẽ đi, không muốn nhìn mặt anh nữa thì anh sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt em nữa. Em viết thư cho anh làm gì? Dậy kể cho anh nghe Daniel ở nước ngoài lạnh như thế nào, đói như thế nào rồi muốn khóc thì khóc với anh cũng được, vì sao lúc đó lại viết thư rồi không gửi cho anh? Nếu em khổ như vậy, anh lại nhớ em nhiều như vậy, vì sao em không về với anh? Anh nuôi em được mà, anh có thể làm được, không cho em đầy đủ nhưng sẽ không để em phải đói phải lạnh, vì sao lúc đó em không về?"

Một triệu lời xin lỗi cũng không đủ, Seongwoo thì thầm mãi một câu "xin lỗi em" bất kể trước đó đang nói gì. Càng nghĩ đến những gì Daniel phải chịu đựng từ khi quay về Seongwoo càng nghĩ rằng mình thà chết để không phải đối diện với Daniel nữa. Ngày đầu tiên gặp lại Daniel, anh mua hoa cho người yêu mới. Ngày Daniel ở Downpour đòi anh trả lại những thứ đáng lẽ và luôn luôn thuộc về cậu, anh chỉ cảnh cáo Daniel rằng không được làm tổn thương đến bạn gái của anh. Đến khi Michelle vào bệnh viện thăm Daniel, Seongwoo muốn ngã quỵ khi biết thì ra cơ hội thiết kế tòa nhà Empire của anh không phải ở trên trời rơi xuống cũng không hẳn là anh kiếm bằng năng lực, là Daniel đổi tự do của mình để trao cho anh một chiếc chìa khóa mới. Anh đi lên trên những bậc thang được đắp bằng tự do của Daniel rồi lại lạnh lùng nói với cậu rằng không cần phải hạ phạm về MI làm việc để cho mọi người bình yên. Anh ở quán bar coi cậu là kẻ phóng đảng quyến rũ đàn ông, mặc kệ cho cậu bị đau dạ dày một mình lết về nhà trong đêm vắng. Anh lạnh lùng tát Daniel dù cho cả năm đầu ngón tay lẫn cơ thể tê dại không còn cảm xúc, để cậu xin anh đừng chà đạp lên thềm nhà nơi hai người lần đầu gặp nhau. Anh để Daniel che cho mình hết lần này đến lần khác, rồi thậm chí, Seongwoo thật sự muốn lao ra cửa sổ nhảy xuống để quên đi hết, anh ngủ với Daniel một đêm rồi thả lại cho cậu mấy tờ tiền. Biết rõ ràng rằng mình còn tham luyện cơ thể đó, biết rõ ràng ngay trong đêm đó bản thân mình giả vờ ngủ nhưng tay vẫn vỗ về Daniel vì biết cậu sợ mấy bóng đen ngoài cửa, tới cuối cùng Seongwoo nói rằng trả tiền phí cho một đêm rồi bảo cậu quên đi như chưa có chuyện gì, sau đó không lâu còn lạnh lùng đi xóa hình xăm cùng một đôi với hình xăm duy nhất Daniel có. Mà chưa cần đến những chuyện đó, chỉ riêng việc Seongwoo chì chiết Daniel rằng ở nước ngoài sống hạnh phúc nên bỏ anh đi cũng đã cào nát hết ruột gan anh. Kang Daniel của anh đâu có hạnh phúc, chưa từng có một ngày hạnh phúc kể từ rất lâu rồi, có khi là từ khi anh đang còn bên cạnh.

"Anh cầm nhẫn theo đây rồi, nhẫn của em đâu? Em thức dậy đi để anh đeo nhẫn cho em rồi chúng ta sẽ kết hôn, sẽ nhận nuôi con trai con gái. Em muốn kết hôn ở nơi nào cũng được, bất cứ tòa nhà nào trong thành phố này, ở quảng trường cạnh bờ sông hay là em muốn về lại căn gác của chúng ta? Thậm chí em muốn kết hôn ở ngay trong phòng này cũng được, anh chuẩn bị sẵn cả lễ phục lẫn hoa và nến cho em, anh gọi bạn bè đến đây, em muốn gì anh cũng đều cho em được. Nhưng em dậy đi có được không?"

"Anh thật sự quá vô tâm rồi, suốt hai năm được ở cùng em lại chưa từng nói với em câu yêu em, chỉ nhắc mãi câu chúng ta cùng nhau già đi. Em thức dậy đi để anh nói em nghe, Kang Daniel, anh yêu em, tám năm trước là như thế, bốn năm trước cũng là như thế. Khi em ở đây là như thế, khi em đi rồi cũng là như thế. Em không cần già đi cùng anh cũng được, em ở bên ai anh cũng sẽ vui. Chỉ cần em sống tiếp thôi, em dậy đi rồi anh trả nợ em cả một đời, em?"

Trái Đất là một hành tinh quay xung quanh Mặt Trời. Sức hút của Mặt Trời giữ cho hành tinh đó quay theo một quỹ đạo nhất định. Chính lực hút đó làm cho Trái Đất có bốn mùa xuân hạ thu đông, có mùa tuyết rơi rồi cũng có mùa nắng ấm. Ngày Mặt Trời tắt nắng, Trái Đất sẽ thành một hành tinh chết. Nó sẽ trôi lạc trong không gian âm lạnh tối đen, rồi đến một lúc nào đó cũng sẽ nhẹ nhàng vỡ tan thành hàng tỉ bụi sao.

Seongwoo lại thức suốt một ngày một đêm rì rầm cạnh Daniel, đến ngày sau Youngmin quay lại rồi nhìn anh lắc đầu lần nữa. Seongwoo mỉm cười, lần đầu tiên anh cười trong suốt ba mươi hai ngày chỉ biết nghe từng nhịp thở của Daniel trong bệnh viện. Anh xếp cánh tay cậu ngay ngắn lên mép giường, nhẹ vuốt mái tóc nhuộm vàng đã lấm chấm chân tóc xanh mờ rồi nói nhỏ:

"Em đang chơi trò gì vậy? Em muốn giảm cân hay là gì? Ngủ lâu như vậy, cơ bụng của em cũng biến mất hết rồi, nhìn xấu lắm. Hay là em không muốn trở lại vì anh vẫn còn ở đây? Anh đi rồi thì em sẽ tỉnh lại vì không muốn gặp anh ở trên kia có đúng không? Vậy anh đi nhé?"

Im Youngmin cau mày. Mấy chuyện sống chết không phải có thể đem ra đùa, chưa kể Ong Seongwoo qua một tháng ở bệnh viện cả người đã gầy rộc đi, cảm giác như anh có thể ngã bất cứ lúc nào. Seongwoo thật sự không còn hi vọng gì nữa. Youngmin suốt ngày nói rằng người bệnh sẽ nhanh tỉnh lại nếu như trong lòng muốn sống, mà Seongwoo lại biết rõ hôm đó Daniel bất chấp chạy xe lên đèo là vì cậu muốn cái gì.

"Tôi đã liên lạc với Darren Bonnet, anh ta nói học trò bảo vệ đồ án xong rồi sẽ ngay lập tức về đây. Lúc đó biết đâu..."

Youngmin nói ngập ngừng rồi bỏ lửng. Seongwoo cười cười rồi lẩm bầm tốt lắm, rất tốt, lại tiếp tục cầm khăn lên lau làn da nhợt nhạt của Daniel. Youngmin thở dài bước ra, chưa ra đến cửa đã giật mình vì tiếng động rất lớn sau lưng. Anh gào vang cả hành lang bệnh viện làm cho Jisung và Sewoon ở ngoài đó chạy vào, vừa lúc đỡ được Seongwoo ở trong tay anh chực ngã ra lần nữa.

Phòng bệnh rất lớn lại được kê hai giường. Seongwoo chỉ bị suy nhược rồi ngủ say, Youngmin nhân cơ hội đó truyền cho anh hết thứ thuốc này đến thuốc khác. Jiwon và hai người mẹ mỗi lần bước vào phòng bệnh rồi trở ra

là lại lén khóc, Sewoon cũng buồn bã không nói chuyện với ai. Darren vừa xuống sân bay đã ngay lập tức vào bệnh viện, dù biết là lựa chọn của chính Daniel như lời anh từng nói ("anh không tiếc gì một mạng, nhưng phải là một mạng vì người đó và tình yêu dành cho người đó..."), nhưng Darren vẫn phải nín nhịn rất nhiều để không đánh chết Ong Seongwoo cũng đang là bệnh nhân tại giường bên.

Từ đó Darren thay Seongwoo nói chuyện với Daniel. Seongwoo lúc mê lúc tỉnh, anh nhắm hờ mắt không thức dậy nhưng vẫn nghe được rõ ràng những câu chuyện của Darren. Darren nói tiếng Pháp giống như đang kể chuyện cổ tích, cả Seongwoo cũng mơ màng nhắm mắt vì những câu chuyện của anh.

Có người ở bên cạnh em rồi, dù không phải là anh nhưng chỉ cần em thức dậy.

--

Ngày thứ ba mươi bảy kể từ khi Daniel nằm viện, mi mắt cậu run lên rồi ánh sáng đèn điện xộc vào.

Daniel nhìn trần nhà, một lát sau mới nhẹ quay đầu nhìn quanh căn phòng. Căn phòng sơn trắng bình thường như bao nhiêu bệnh viện khác, Daniel biết rằng mình đang ở viện nhờ tiếng máy phun ẩm và máy điện tâm đồ. Kì lạ là Daniel không hề thấy sợ hãi dù đang ở một mình, cậu nhúc nhích mấy ngón tay rồi phát hiện ra tay mình đang được một bàn tay khác nắm lấy. Người quỳ dưới giường cũng mặc đồ bệnh nhân. Người đó cúi mặt xuống đệm ngủ say mà bàn tay vẫn nắm bằng một lực vừa đủ mạnh để không rời ra, vừa đủ nhẹ để không làm đau Daniel, giống như là đã quen cầm tay cậu suốt cả cuộc đời. Daniel lại động mấy ngón tay thêm lần nữa, người kia vẫn ngủ nhưng lại nắm chặt hơn. Daniel nhìn bàn tay đó. Bàn tay gầy với những ngón hơi dài, trên ngón đeo nhẫn có một chiếc nhẫn bạc vừa quen vừa lạ.

"Anh đây rồi, anh ở đây."

Giọng nói khàn khàn vì thiếu nước vang lên dù Seongwoo không hề ngẩng đầu, Daniel lại dùng sức nắm lấy mu bàn tay anh lần nữa.

"Không sao hết, có a..."

Seongwoo ngồi dậy dụi mắt rồi sau đó ngưng bật. Anh không hề chớp mắt một lần, rất lâu sau mới có thể tin được rằng Daniel đang mở mắt.

Im Youngmin đến ngay sau khi Seongwoo gọi. Lúc này ở bệnh viện là năm giờ chiều, anh còn ăn dở bữa trưa nguội ngắt trong phòng. Lại vứt cả hộp cơm, Youngmin ào tới phòng bệnh rồi cố gắng bình tĩnh khám cho Daniel. Seongwoo ở bên lo lắng, Daniel lại chăm chăm nhìn vào cổ tay Seongwoo. Seongwoovừa rồi hoảng hốt đến độ giật cả kim truyền ra, máu chảy ở cổ tay thành một dọc dài xuống bàn tay mà anh không hề để ý.

Youngmin tắt đèn pin rồi cất vào túi áo. Đưa bệnh án cho y tá đứng bên, anh nhẹ nhàng hỏi:

"Daniel, cậu biết cậu vào đây vì lí do gì đúng không? Hiện giờ chắc chắn cậu chưa thể nói được, nhưng nếu cậu nghe hiểu lời tôi, cậu chớp mắt được không?"

Daniel chớp mắt.

Seongwoo thở phào. Anh chăm chú nhìn vào mắt Daniel, không nhìn thấy được mấy ngón tay cậu đang cố với lấy bàn tay anh đang buông thõng. Căn phòng từ đó chỉ còn lại tiếng nói của Youngmin.

"Cậu biết tôi là ai không?"

"Được rồi. Cậu đã nằm ở đây một tháng rồi. Bây giờ cậu muốn gặp ai đầu tiên? Mọi người đều đang tới với cậu. tôi gọi mẹ cậu nhé?"

Youngmin dừng chừng hai mươi giây rồi tiếp tục:

"Không gặp mẹ? Jiwon thì sao?"

"Cũng không sao? Darren Bonnet?"

"Hmm.. Tôi biết rồi, anh ấy ở ngay ngoài kia."

Youngmin bối rối quay đầu nhìn Seongwoo. Seongwoo mỉm cười nhưng khóe môi chưa kịp cong lên thì đã trĩu xuống. Rõ ràng đã nói rằng cậu chỉ cần tỉnh dậy rồi muốn yêu ai sống cùng ai cũng được, ngay lúc này khi Daniel thức dậy rồi ra hiệu muốn gặp Darren đầu tiên, Seongwoo không thể ngăn mình thấy ghen trong lồng ngực. Cố gắng lắm mới có thể kéo được khóe môi lên, anh dứt ánh mắt mình khỏi Daniel sau đó quay nhìn Youngmin khẽ nói:

"Cậu đứng đây chờ Darren một chút được không? Daniel không thích ở một mình."

Seongwoo ngày nào cũng sống trong nỗi lo sợ Daniel không tỉnh lại, vậy mà đến khi cậu tỉnh lại rồi anh càng sợ hơn. Ông Ong nói không sai, cả thế giới này một mình Ong Seongwoo không muốn Kang Daniel bị tổn thương, nhưng rồi lại một mình anh gây nên tổn thương cậu gánh đủ cho một đời. Seongwoo không biết có ai còn cảm giác giống anh không nhưng kể từ hôm nghe bố hỏi dồn dập rằng ai là người làm đau Daniel nhiều nhất, ai không có tư cách chạm vào Daniel, Seongwoo sợ chạm đến rồi sẽ làm Daniel tổn thương thêm lần nữa. Daniel của anh đáng quý như vậy, bất cứ ai làm cậu đau đớn cũng sẽ không được tha thứ. Ba mươi ngày ở bệnh viện, Seongwoo thấy có lỗi với Daniel bao nhiêu lại sợ chạm vào cậu bấy nhiêu.

Youngmin nhắm mắt khổ sở. Hết mê rồi tỉnh, không có lúc nào là được bình yên. Anh hỏi Seongwoo:

"Cậu đi đâu?"

"Tôi đi làm thủ tục chuyển phòng. Phòng không rộng lắm, hơn nữa..."

Seongwoo liếc nhìn ra cửa. Hơn nữa làm sao anh có thể đứng nhìn Daniel cùng với Darren?

Hai người nói chuyện mà không ai để ý đến Daniel. Seongwoo vừa quay đi, bàn tay anh đã bị giữ lấy. Seongwoo quay lại nhìn vào mắt Daniel rồi trả lời ngay:

"Anh không sao."

"Em ngoan, chỉ cần đợi một chút. Ở đây có Youngmin đứng cùng em rồi. Darren... Darren ở ngoài kia, anh ra rồi gọi anh ấy vào cho em được không? Em đợi một chút thôi, không cần phải ở một mình."

Seongwoo gỡ mấy ngón tay của Daniel ra khỏi tay mình. Seongwoo đi ra khỏi phòng, anh bắt gặp ánh mắt của Darren thì chỉ đưa một ngón tay chỉ vào trong phòng rồi mết mội gật đầu. Darren chạy như bay vào phòng, Seongwoo lần dọc tay vịn hành lang rồi đi tới một góc khuất. Anh ngồi xuống đó rồi mặc kệ có người nhìn hay không, Seongwoo ôm mặt khóc như một đứa trẻ con.

Kang Daniel của anh đã về rồi. Dù là cậu cần một người khác hơn là cần anh, Daniel chỉ cần về là được.

Seongwoo không quay lại phòng bệnh của Daniel, anh chuyển đến một phòng khác khoa để tiếp nhận điều trị tâm lý. Ngày nào Seongwoo cũng đến đứng sau một chiếc cột để xác nhận rằng có người trong phòng cùng Daniel, đêm nào cũng bắt gặp Darren vào đó từ chiều và không ra nữa.

Vậy là tốt rồi, Seongwoo nghĩ. Daniel viết thư nói rằng yêu anh, nhưng nếu trong tiềm thức cậu bài trừ Seongwoo rồi tỉnh dậy khi người chỉ đem tới cho cậu không gì ngoài niềm vui xuất hiện, Seongwoo đoán rằng tâm lý của Daniel cần nhiều hơn một khoảng thời gian ngắn để phục hồi.

Ba ngày sau khi Daniel tỉnh lại, Im Youngmin vừa vào khám thì nghe tiếng nói khàn khàn kì lạ thốt ra từ miệng Daniel sau một tháng cậu không nói gì:

"Im Youngmin."

"Hm?"

"Anh... quá đáng."

Youngmin mở to đôi mắt xinh đẹp rồi lại vò mái tóc xoăn của mình. Anh cứ sống Kang Daniel là quá đáng?

Youngmin cao giọng giảng một bài giảng về tình hình nguy kịch của Daniel, về công lao anh không ngại khó ngại khổ ngại Ong Seongwoo mà ngày nào cũng đến khám. Daniel nằm im lặng nghe, vì chưa thể nói dài nên chỉ bức bối nghĩ trong đầu. Im Youngmin, anh có thể có cách kiểm tra phản xạ nào đó hay hơn là chớp mắt mở mắt được không? Trên đời làm gì có bệnh nhân nào ngủ hơn một tháng rồi tỉnh dậy mà bốn mươi giây không thấy môi mắt?

Năm ngày sau khi Daniel tỉnh lại, Seongwoo không hề tới. Cậu vừa mở mắt ra đã thấy anh thì mừng đến muốn khóc. Dù ngay lúc đó Daniel lơ mơ thấy trên tay anh đeo nhẫn cưới nên càng phân vân không biết Seongwoo liệu có phải đính hôn xong xuôi rồi mới đến tìm cậu, nhưng chỉ cần mở mắt ra và nhìn thấy Seongwoo là đã đủ rồi. Sau đó Daniel không biết vui hay buồn, mọi người kể rằng Seongwoo một tháng qua đánh mất hết lí trí, trong mắt chỉ có một mình cậu, vậy mà anh không bao giờ ghé qua trực tiếp nhìn xem Daniel bây giờ như thế nào.

Bảy ngày sau khi Daniel tỉnh lại, cậu ném một quả táo vào người Youngmin. Youngmin bắt lấy quả táo rồi khổ sở nói:

"Cho nên ngày hôm đó cậu chớp mắt khi nói đến Darren Bonnet là vì sao?"

"Nhằm."

"Nhằm cái gì?"

"Em chớp mắt nhằm. Mọi mắt, anh có hiểu không?"

Youngmin hiểu ra một chuyện, người ngồi trước mặt anh là bạn - của – Jung – Sewoon. Anh cắn một miếng táo lớn rồi hỏi:

"Vậy sao cậu không chớp mắt khi tôi đang đặt câu hỏi?"

"Anh có nói được phép sao?"

Youngmin chịu thua rồi. Không dừng lại trở thành tội đồ, làm cho Seongwoo thất vọng rồi đi chỉ vì lỡ đặt ra ba câu hỏi liên tiếp mà không có câu nào làm cho Kang Daniel muốn chớp mắt...

Trước khi ra khỏi phòng, Youngmin ném lõi táo vào thùng rác rồi lấy lại bộ dạng nghiêm túc của bác sĩ để nói với Daniel:

"Nhưng mà... Dạo này Ong Seongwoo phải điều trị tâm lý, cậu có biết không? Cậu ấy phải chịu đựng rất nhiều từ khi cậu bị tai nạn, cảm thấy có lỗi với cậu và bố mẹ cậu, bị chính bố ruột của cậu ấy tát rồi nói rằng không có tư cách đến gần cậu. Sau đó lại hết hi vọng đến thất vọng vì mãi cậu không tỉnh lại, còn nữa", Youngmin gãi đầu, "Vì tôi thì đúng là vì tôi, nhưng cậu ấy đang vui mừng quá độ vì cậu tỉnh lại rồi sau đó lại bị tạt ngay một gáo nước lạnh khi cậu ra hiệu muốn gặp Darren trước tiên. Cậu ấy bị trầm cảm nhẹ, dù bác sĩ tâm lý không được phép nói ra bí mật bệnh nhân nhưng tôi vẫn phải vì cậu ấy trước, cậu ấy nói với bác sĩ rằng bây giờ cậu ấy rất sợ cậu."

"Sợ em?"

Youngmin gật đầu xác nhận.

"Tôi không biết cậu có hiểu không. Seongwoo từng xô ngã cả tôi chỉ vì tôi ấn nhẹ lên người cậu, một hai theo cậu vào phòng phẫu thuật vì sợ chúng tôi làm cậu đau. Seongwoo căm thù hết thảy những người làm cho cậu đau, nhưng cũng như mọi người, cậu ấy biết rằng cậu ấy mới là người làm cậu đau nhiều nhất. Cuối cùng cậu ấy theo bản năng càng muốn chạm vào cậu lại càng cố tránh cậu vì sợ rằng nếu chạm vào, cậu sẽ bị tổn thương."

Daniel nhặt lấy một quả táo trên giỏ đầu tủ. Đau đớn thể xác có là gì, xương sườn gãy đã liền, lá lách bị dập cắt rồi thì thôi, mấy ngón tay cũng đã lên da non như dạo trước. Trong cơn ngủ mê chập chờn khi mà ý thức rõ ràng nhưng không thức dậy nổi, Daniel nghe Seongwoo rủ rỉ thì thầm vào tai mình rất nhiều lời yêu thương. Anh kể rất nhiều câu chuyện từ ngày rất xa xôi, chuyện Daniel vào lớp Lịch sử mỹ thuật rồi bị tỏ tình, chuyện anh đem treo nhành tầm gửi lên cây thông giáng sinh vài năm trước, chuyện hai người làm như không quen nhau trong một buổi tiệc. Nghe được chuyện anh giây trước còn nói hãy kết hôn ngay trong phòng bệnh, giây sau đã nói rằng cậu chỉ

cần sống, sống với ai cũng được, chỉ cần sống mà thôi. Và không biết là nghe được hay là cảm nhận được, rất nhiều đêm Daniel bằng một cách nào đó mà lại *biết* rằng Seongwoo gục bên giường mình khóc rất lâu, anh chạm vào Daniel chỉ bằng một ngón tay, đôi vai anh run lên và chỉ có tiếng không khí hít vào rồi nghẹn lại. Seongwoo sợ làm đau Daniel như vậy, anh có thấy được anh cũng là một người bị đau và nỗi đau không hề kém cạnh cậu chút nào?

--

Hết phần 3.14

(*) Thuyết Nhật Tâm: Là thuyết do Galileo và hai nhà thiên văn học nữa khởi xướng vào khoảng thế kỉ 16, nói đơn giản thì mặt trời là trung tâm của vũ trụ, khác với thuyết Địa Tâm trước đó cho rằng trái đất mới là trung tâm.

*"I'd climb every mountain
And swim every ocean
Just to be with you
And fix what I've broken
'cause I need you to see
That you are the reason " (*)*

Seongwoo không cố ý nhưng vô tình lại chọn đúng một phòng nhìn ra có thể thấy một ngọn núi xanh mờ mờ. Bãi đất sau bệnh viện còn chưa xây dựng, tháng mười hai không khí lạnh lẽo làm mọi thứ xám thẫm đi. Lại một năm nữa sắp trôi qua, những hành lang khoa phòng bắt đầu trang trí Giáng Sinh. Seongwoo chưa thể rời bệnh viện. Một phần vì Daniel cũng chưa đi khỏi, còn phần khác, anh biết mình sẽ tự giết chết chính mình nếu như cứ để bệnh tâm lý kéo dài.

Mùa đông năm nay thật sự khắc nghiệt hơn năm ngoái rất nhiều. Gió lạnh từ áp cao ủa về đột ngột, đêm hôm trước vẫn còn se lạnh mà sáng hôm sau mọi người đã phải co ro. Seongwoo tự nguyện tiếp nhận điều trị nhưng vẫn không thể cải thiện được gì nhiều. Thuốc an thần và bác sĩ tâm lý cũng không thể làm cho anh trở về là Ông Seongwoo như ngày trước.

Jisoo có vào thăm Seongwoo một lần. Sau khi những ngày hỗn loạn vì Daniel bị tai nạn tạm qua đi, Seongwoo về nhà của Jisoo xin lỗi. Anh quỳ trước sân nhà bố mẹ cô một buổi chiều trời drenched khi Jisoo cũng đến, cô kéo anh đứng dậy nhưng anh vẫn chỉ nhìn vào trong nhà. Ông bà Kim không ló mặt ra, cũng không hề trách móc. Jisoo ngồi xuống ngang tầm Seongwoo, cô nhìn anh rồi cười nhạt.

"Ông Seongwoo, anh không xin lỗi em sao?"

Seongwoo không biết nói gì. Một lời xin lỗi chẳng bao giờ là đủ, bỏ một người con gái ở lại lẽ đường một mình sẽ làm cho người đó đau suốt cả đời. Jisoo bứt một ngọn cỏ dưới chân mình, cô nhớ lại ngày hôm đó. Một chút cũng không muốn nhớ, nhưng rõ ràng sẽ không bao giờ có thể quên. Không bao giờ quên bởi vì Jisoo mới chính là người đầu tiên chạy khỏi lẽ đường.

Buổi sáng hôm đó, Jisoo được nghỉ nhưng vẫn ghé lên công ty. Từ sảnh chính của MI lên tới phòng thư kí, cô ngập trong những lời chúc mừng của đồng nghiệp, hoặc là cả chúc mừng lẫn cùng ghen tị, Jisoo không mấy quan tâm. Kì lạ là càng gần đến ngày lễ đính hôn, cô càng thấy bất an. Liệu cuộc sống sau này với Seongwoo sẽ như thế nào? Có

rất nhiều người sau khi kết hôn mới thật sự yêu nhau, Seongwoo là người biết bỏ nặng tìm nhẹ, có lẽ anh sẽ không bao giờ nhìn đến người khác sau khi hai người cùng nhau ở chung một nhà. Ở phòng thư kí thật lâu cũng không có việc làm, Jisoo đi vào phòng Seongwoo dọn dẹp. Seongwoo là người rất quy củ ngăn nắp, căn phòng của anh đôi khi chỉnh chu giống như không có người làm. Jisoo nhìn quanh phòng, tắt cây đèn đọc sách chân cao ở cạnh chiếc ghế bành trong góc phòng rồi cúi xuống cầm lấy sọt rác mang ra ngoài. Trong sọt rác chỉ có vài tờ giấy vo tròn và mấy mẫu giấy mô hình đủ cỡ, Jisoo đi tới thùng rác lớn rồi dừng lại khi ghé miệng sọt rác vào thùng.

Seongwoo không bao giờ vo tròn giấy rồi vứt đi. Nghe giải thích thì rất buồn cười nhưng vô cùng hợp lý, anh nói rằng để giấy phẳng sẽ ít tốn thể tích sọt rác hơn là giấy tròn, và thời gian để vo một tờ giấy anh có thể dùng làm những việc khác.

Rất lâu sau này, Kim Jisoo thỉnh thoảng vẫn tự hỏi không biết việc mình quá hiểu Seongwoo là tốt hay là xấu. Ít nhất là trong ngày đó, khi cô tò mò nhặt một tờ giấy vo tròn ra rồi vuốt phẳng. Cô đọc một tờ, rồi lại lấy ra thêm một tờ nữa. Đọc xong tất cả, Jisoo ôm cả sọt rác và mấy tờ giấy quay về văn phòng của Seongwoo. Cô ngồi xuống chiếc ghế bành trong góc phòng rồi im lặng hồi lâu, sau đó nhàm chán đưa tay bật cây đèn chân cao cô vừa tắt. Có lẽ Seongwoo trong ngày nhận được mấy tờ giấy này cũng hành động y như cô, anh sẽ để nguyên cặp kính trên mắt mình, cầm bút chì giữa mấy ngón tay rồi tới ghế ngồi trầm ngâm suy nghĩ.

Mấy tờ giấy đó là kết luận điều tra của cảnh sát. Kết luận được gửi tới chỉ hai ngày trước, bên trong chỉ rõ ra rằng trách nhiệm thuộc về bộ phận xây dựng của MI và thư kí Kim Jisoo. Về phía Kang Daniel, Jisoo không biết rằng mình nên cười hay nên khóc, tên của Kang Daniel được gắn liền với từ "người bị hại."

Và ở mục nhân chứng cho bị hại, cô đọc được Ong Seongwoo đã cung cấp lời khai rằng Kim Jisoo nói dối về quá trình xảy ra tai nạn trong cuộc điều tra sơ bộ ngay ngày hôm sau. Một dòng ngắn ngủi không hề có giải thích gì thêm lại làm cho Jisoo suy nghĩ rất nhiều.

Ong Seongwoo biết rằng cô nói dối hại Kang Daniel hỏng cả hai bàn tay mà vẫn kiên nhẫn chăm sóc cô hai tháng liền trong bệnh viện, vẫn cười với Jisoo và bố mẹ cô, anh không hề nói với cô một lời. Những chuyện đó rõ ràng không chứng tỏ rằng Ong Seongwoo tin tưởng hay yêu thương gì Jisoo, mà là minh chứng rõ nhất cho việc Seongwoo không hề có lấy một tia suy nghĩ rằng Jisoo là người tốt. Cảm giác hổ thẹn và nhục nhã hiện lên cùng lúc trong lòng Jisoo. Vậy mà cô tưởng rằng mình đã chiến thắng Kang Daniel trong trò chơi tung đồng xu niềm tin sắp sửa.

Từ trước đến giờ Jisoo không dám nghĩ tới chuyện Seongwoo yêu cô hay không yêu cô vì sự thật đã rành rành ra đó, nhưng Jisoo vẫn luôn bám víu vào một mảnh phao cứu sinh duy nhất rằng Seongwoo tin tưởng cô. Khi hai người về chung một nhà, con đường sau này dài hay ngắn đều do niềm tin chứ không phải tình yêu quyết định. Giống như Kang Daniel và Ong Seongwoo của ngày trước, chẳng phải khi đó vẫn là yêu nhau đến mức chuẩn bị cầu

hôn sao? Vậy mà cuối cùng vì Ong Seongwoo không tin tưởng Kang Daniel, quãng đường chung nhau của bọn họ đột ngột bị cắt đứt. Đến tình yêu tưởng như vững bền nhất trên đời lại không vượt qua được thử thách của lòng tin tưởng, vậy Jisoo, cô không được yêu cũng không được tin, cô lấy gì làm phao cứu sinh cho mình?

Jisoo quay trở về nhà, cô vẫn đi trong tiếng chúc mừng của mọi người và nụ cười sân khấu quen thuộc nhưng trong lòng lại hoàn toàn trống rỗng. Ong Seongwoo không hề tin cô mà vẫn ở trước mặt đóng kịch với cô, vậy thì những ngày tháng sau này bọn họ sống cùng nhau để làm gì? Tình yêu không có, niềm tin không có, chỉ có duy nhất sự ngu ngốc lì lợm bất chấp tất cả của Kim Jisoo sống cùng với tiền bạc vật chất và thân xác Ong Seongwoo. Rồi sau này mỗi ngày thức dậy nhìn thấy nhau sẽ thế nào? Sống sượng xa cách hay là cười với nhau bằng những nụ cười sân khấu?

Jisoo về đến nhà ăn một bữa cơm, nhìn bố mẹ chăm chút lễ phục cho nhau rồi sau đó cô bị giục đi tới tòa nhà Empire để chuẩn bị. Jisoo bước ra khỏi nhà rồi quay đầu nhìn lại. Mẹ cô đang thắt sẵn cà vạt cho bố, Jisoo không khỏi nghĩ đến chính mình sau này. Chắc hẳn Seongwoo sẽ mỉm cười để yên cho Jisoo sửa cà vạt cho mình mỗi sáng, khung cảnh đó đáng lẽ sẽ rất bình yên, không hiểu sao Jisoo lại thấy trong lồng ngực khó chịu. Lần đầu tiên sau rất nhiều năm, lý trí nói cho cô nghe rằng điều cô muốn sẽ quan trọng hơn thứ cô cần.

Không thấy mình có thể gắng gượng được nữa, Jisoo chọn bỏ đi trước. Vẫn là nên giữ lấy danh dự cho bản thân mình.

Jisoo chọn bỏ đi trước, nhưng không ngờ rằng đến Kang Daniel vẫn đi một bước trước cô. Định vớt vát cho mình một chút danh dự, cuối cùng trong mắt mọi người thì Jisoo vẫn chỉ là cô dâu đáng thương bị bỏ lại lẽ đường.

--

Seongwoo vẫn còn nhìn đắm đắm vào cánh cửa đóng chặt trước mặt mình, Jisoo lặng lẽ ngồi xuống cùng anh rồi nói:

"Em hỏi anh một chuyện được không?"

Seongwoo không nói gì, Jisoo biết anh đang chờ câu hỏi của mình.

"Vì sao anh biết em nói dối?"

"Em hỏi lần nào?"

Jisoo sửng người. Cô bấm móng tay vào sâu trong lòng bàn tay mình để bình tĩnh lại. Seongwoo hỏi lại câu đó đồng nghĩa với việc anh biết Jisoo nói dối hơn một lần.

"Vụ tai nạn ba tháng trước."

Seongwoo không chắc rằng nói điều gì thì Jisoo sẽ bớt buồn hơn, rằng ngay từ đầu Seongwoo đã tin tưởng Daniel hay rằng là hôm đó Daniel đã nổi hứng để lại cà phê trên bàn cho anh trước khi rời khỏi. Sau cùng, anh rũ mi mắt xuống rồi khẽ nói:

"Hôm đó, Daniel vào văn phòng anh có để lại một cốc cà phê."

"À..."

Jisoo chỉ à lên một tiếng rồi thở hắt ra. Nếu là như vậy, cô vẫn còn có thể hiểu được. Nhưng Jisoo chưa kịp nói thêm gì, Seongwoo đã tiếp tục lên tiếng. Kang Daniel của anh bây giờ cứ vài tiếng là lại phải gọi cấp cứu một lần, Seongwoo không thể nghĩ cho một người nào khác dù người đó có là Kim Jisoo mà anh bỏ lại trong lễ đính hôn. Kim Jisoo lo sợ hay ghét bỏ Daniel Seongwoo không cần biết, bây giờ anh làm người độc ác cũng được, ích kỉ cũng được, nhưng tuyệt đối Seongwoo sẽ không để bất cứ ai làm tổn thương đến Daniel.

"Nhưng nếu không có cốc cà phê đó, ngay từ đầu anh cũng đã tin Daniel. Daniel là người bị ăn cắp thiết kế vẫn có thể để cho người ta đánh rồi quay về nói rằng anh ta bây giờ đáng thương hơn là đáng trách. Daniel rất tốt, tốt hơn những gì em có thể tưởng tượng ra. Kể cả khi anh bị bỏ rơi và lúc đó vẫn còn hận Daniel rất nhiều, anh vẫn không thể nghĩ rằng Daniel là người độc ác tới mức hãm hại người khác. Nên từ cái ngày em bị đau dạ dày vì uống nhiều cà phê nguyên chất, anh xin lỗi, anh đã không thể tin em."

"Vậy thì vì sao anh lại bỏ đi trước giờ làm lễ? Vì Kang Daniel không biết vô tình hay cố ý nói rằng mình sẽ đi tự tử nên anh bỏ đi tìm?"

"Anh xin lỗi."

Jisoo biết Seongwoo không cần xin lỗi. Nếu không phải là anh bỏ đi, anh sẽ là người còn lại ở lễ đường ngày hôm đó. Và nếu nói mọi chuyện không phải do cô mà ra thì đúng là nói dối, từ đầu cô đã biết Kang Daniel vì sao ra nước ngoài mà không nói, rồi cố chấp làm đủ điều xấu xí không kể mạng sống để có được anh. Dù vậy nhưng mọi chuyện đã lỡ, Jisoo đứng lên phúi bụi đất bám trên váy mình rồi nói:

"Ông Seongwoo, anh nhớ cho kĩ điều này: dù anh không yêu em, anh là người cầu hôn em trước. Em không yêu cầu anh làm chuyện đó nhưng anh vẫn làm, sau đó anh bỏ em lại lẻ đường. Dù em có sai, cả đời này anh vẫn nợ em."

Seongwoo không muốn đôi co với Jisoo những chuyện như là cô không yêu cầu kết hôn nhưng ánh mắt của cô và cả gia đình cô lại nói từ bóng gió cho đến rõ ràng điều đó. Duy chỉ có một điều Seongwoo không hiểu nổi Jisoo. Nói nhẹ bằng một câu "dù em có sai" là có thể quên hết chuyện cô dẫn Daniel vào ngôi nhà chuẩn bị giết thuốc nổ để cho cả hai cùng bị tai nạn? Vì anh bỏ Jisoo lại lẻ đường nên việc cô có lỗi với Daniel đều được xóa sạch sẽ hay sao? Seongwoo thay Jisoo dọn dẹp mớ lộn xộn cô gây ra, lấy danh nghĩa kiến trúc sư trưởng của MI để yêu cầu Michelle can thiệp không cho cảnh sát truy cứu trách nhiệm hình sự, đó là việc anh cần phải làm vì anh là người khiến cho Jisoo trở thành con người độc ác như vậy. Nhưng còn Daniel của anh, cậu đã làm sai điều gì mà Jisoo lại coi nhẹ nỗi đau của cậu? Seongwoo và Jisoo, Daniel và Jisoo là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Seongwoo không quỳ nữa, anh đứng lên hướng về cánh cửa vẫn đóng kín cúi đầu. Anh đã rời khỏi bệnh viện bốn tiếng đồng hồ, Daniel chắc chắn đang chờ anh quay lại. Cúi đầu xong, anh nhìn thẳng vào Jisoo một lần rồi nói:

"Em có còn nhớ lần trước anh nói dừng lại mà lí do không phải vì Kang Daniel không? Em tin hay không thì tùy, anh chưa bao giờ nói dối em một điều gì cả. Lúc đó anh nghĩ em xinh đẹp và tốt như vậy, chắc chắn không thể ở cạnh anh rồi cô độc suốt đời. Anh không thể cho em tình yêu nhưng đã cố gắng bao bọc che chở cho em trong giới hạn trách nhiệm của một người bạn trai và chưa từng một lần nặng lời trách móc em, vì anh thấy vô cùng có lỗi. Nhưng nếu bây giờ, Kim Jisoo, em còn vì bất cứ lí do gì mà đụng đến Kang Daniel, anh sẽ bắt em trả lại bằng hết."

Seongwoo bước ra, để lại Jisoo ngẩn ngơ trước sân nhà. Anh lái xe về bệnh viện ngay lập tức dù cũng chỉ để ngồi nhìn Daniel cùng đám máy móc dán trên người rồi tiếp tục mong Daniel tỉnh lại.

Anh mặc kệ thế giới đây. Thế giới ngoài kia đau khổ oan ức ra sao, coi anh là loại người nào, anh sẽ không bao giờ quan tâm nữa. Chỉ cần thế giới của em bình yên là đủ.

--

Daniel gần như đã khỏe hẳn rồi. Youngmin không cần nói Seongwoo cũng biết, vì anh có lần nghe được tiếng cười giòn của cậu ở trong phòng. Seongwoo tự thấy dạo này mình không ổn chút nào, chỉ một tiếng cười thôi cũng làm anh rơi nước mắt. Những ngày đã qua và những ngày sắp tới, Seongwoo không hề có chút khái niệm nào cụ thể. Phải làm gì để có thể ngẩng đầu nhìn Daniel mà không thấy tội lỗi, phải sống tiếp như thế nào nếu Darren mang Daniel đi như lời anh ta nói trước kia, Seongwoo chưa định hình ra. Anh chỉ biết rằng chắc chắn cho đến cuối đời, dù là ở xa rất xa anh vẫn sẽ hướng về phía Daniel để tránh cho cậu gặp bất cứ chuyện gì ngoài ý muốn. Chừng đó tổn thương Daniel phải nhận là đã đủ cho một đời.

Seongwoo thường chỉ ở bệnh viện một mình. Thành phố chìm sâu trong những màn sương mờ đục và cơn mưa rền rĩ của tháng mười hai, căn phòng bệnh xám ngắt làm Seongwoo cảm giác như đang quấn một chiếc chăn ướp đá vào người dù phòng bật máy sưởi. Chẳng mấy chốc mà lại đến sinh nhật Daniel lần nữa, cậu trai năm nào đứng trước cửa nhà anh với hai chiếc dép lác tông cuối cùng cũng trở thành một người đàn ông ba mươi tuổi. Năm hai người gặp nhau, Daniel chỉ mới hai mươi hai. Cậu không học hết chương trình đại học nên đi làm sớm hơn mọi người, khổ người to lớn, vẻ bất cần tươi tắn cùng với chiếc motor và mấy thứ khuyên tai vòng nhẫn kì dị làm Daniel có vẻ lớn hơn so với tuổi thật của mình. Quay qua quay lại mấy năm, chưa kịp yêu nhau đã xa nhau, về với nhau lại chưa kịp ở lâu đã qua hết mười năm tuổi trẻ. Tuổi trẻ chỉ qua một lần rồi thôi, Daniel lại có đến một nửa thời gian cực khổ. Seongwoo bây giờ có tất cả mọi thứ để có thể bù đắp cho cậu, nhưng lại không thể mua được thời gian cho Daniel trẻ thêm lần nữa để sống những ngày đẹp trời hơn.

Một ngày ở bệnh viện rất dài. Seongwoo chỉ quanh quẩn với những suy nghĩ như vậy, anh càng lúc càng thấy hối hận cô đơn.

À, và nói đến thời gian. Buổi chiều ngày sinh nhật Daniel, Seongwoo thức dậy sau một giấc ngủ ngắn rồi vô tình nhìn mình trong gương. Daniel đã ba mươi, anh cũng không còn trẻ trung nữa. Seongwoo tháo sợi dây buộc mở tóc sau đầu mình, tóc lò xo xòa ra cả trán, buông xuống lưng anh một đoạn khá dài. Seongwoo nhẹ mím cười, anh tự nhiên nghĩ mình giống như một tay ca sĩ trong ban nhạc rock mà Daniel rất thích. Nhìn đi nhìn lại mãi, Seongwoo gọi điện cho Sewoon nhờ cậu mang dụng cụ cắt tóc đến cho mình. Sewoon ôm đồm dụng cụ tới, Seongwoo đuổi cậu ra ngoài. Anh nói với Sewoon nhanh chạy qua mà chúc mừng sinh nhật Daniel, Sewoon không nghĩ ngợi gì mà vui vẻ rời đi. Đến lúc xế chiều, khi Sewoon ngồi với Youngmin và Jaehwan ở trong phòng Daniel, cậu vừa ăn chiếc bánh kem nhỏ vừa nghe Daniel nói gì đó với Youngmin về chuyện tâm lý bất ổn của người trầm cảm. Sewoon tự thấy chủ đề rất nhàm chán, nhưng rồi đột nhiên cậu đứng bật dậy, làm rơi cả chiếc bánh kem xuống sàn.

"Chuyện gì, Jung Sewoon?"

Youngmin cảnh giác hỏi, Sewoon đưa mắt nhìn hết Daniel rồi lại quay về với Youngmin.

"Có phải khoa tâm thần không được để hở ra bất cứ thứ gì có thể gây sát thương vì sợ bệnh nhân sẽ làm hại đến chính mình không?"

Youngmin gật đầu, Sewoon lại hỏi tiếp:

"Đạo này sắp tôi thế nào?"

"Chuyện đó..."

Youngmin không biết trả lời ra sao. Những thứ bệnh tâm lý luôn được đánh giá tình trạng không chính xác là vì chủ yếu dựa trên cảm xúc bệnh nhân. Ông Seongwoo là người giỏi giấu cảm xúc lại chủ động hợp tác, đôi khi bác sĩ chủ trị cũng thắc mắc với Youngmin rằng Seongwoo thật sự giống một con người khỏe mạnh. Sewoon không chờ câu trả lời của Youngmin, cậu lặng lẽ nói:

"Vừa rồi... Sếp gọi điển bảo tôi đem dao kéo tới."

Daniel nhảy xuống khỏi giường, xô đổ giá treo bình truyền dịch rồi chạy ào đi như một cơn gió. Ba người còn lại dù khỏe mạnh bình thường vẫn không thể chạy nhanh bằng một bệnh nhân. Youngmin là người đầu tiên trong ba người chạy đến cửa phòng bệnh của Seongwoo, anh dừng lại trước cửa rồi níu cả Jaehwan và Sewoon lại. Ba người nhìn qua ô kính nhỏ vào trong căn phòng đèn sáng dịu dịu rồi sau đó kéo nhau quay về.

--

Seongwoo không hề biết đến sự có mặt của Daniel. Lúc đó anh đang nhìn vào gương, tay cầm kéo tay cầm một đoạn tóc rồi loay hoay không biết làm sao để cắt. Anh cầm mớ tóc đưa lên cao rồi lại hạ xuống. Bực mình quá, Seongwoo gạt bay túi dụng cụ cắt tóc mà Sewoon vừa đem đến, ném chiếc kéo màu đen lên ga giường trắng muốt rồi bất lực vò đầu mình.

Daniel ở đằng sau nhìn Seongwoo rồi nhẹ nhàng nhặt lên chiếc lược và cây kéo. Nhát lược đầu tiên vừa chạm đến tóc Seongwoo, anh giật bắn người quay đầu lại rồi lại giật mình thêm lần nữa. Lâu lắm mới nhìn thấy Daniel từ chính diện, Seongwoo rất nhanh cup mắt lại rồi lùi một bước. Daniel không buông tay cầm kéo, cậu cố gắng cười với Seongwoo nhưng rồi phát hiện ra mình cũng không thể cười. Daniel vẫy nhẹ Seongwoo rồi dùng tay cầm lược chỉ vào chiếc ghế đầu anh vừa đứng dậy.

"Để em làm."

Seongwoo vừa liếc nhìn Daniel vừa chầm chậm trở lại ghế ngồi. Daniel chải tóc Seongwoo rất chậm. Tóc anh không tính là rối nhưng khô cứng hơn lúc trước rất nhiều, Daniel vừa chải vừa lẩm bẩm một mình:

"Ai bảo anh đổi dầu gội? Có biết em tìm khắp nơi mới được một loại hợp với cả hai không?"

Seongwoo không trả lời, anh đắm đắm nhìn mình trong gương. Daniel kết thúc chải tóc bằng một đường lược rất dài, cậu đi tới bên giường nhặt lấy áo sơ mi Seongwoo để trên đó rũ thẳng ra rồi quàng ngang cổ Seongwoo.

"Em cắt nhé?"

Seongwoo gật đầu như máy. Daniel đưa tay ước lượng rồi cắt đi một đoạn rất dài. Tóc rơi xuống nền nhà ngày một nhiều, tay Daniel cầm kéo không nhanh nhẹn như trước nên cậu làm vô cùng chậm rãi. Seongwoo nhìn bàn tay lướt bên tai mình rồi phúi mấy sợi tóc tơ rơi xuống trên cổ, rồi lại nhìn lên khuôn mặt tập trung tuyệt đối của Daniel. Anh nhìn vào bờ môi mím chặt, nhìn hàng lông mi đang rung nhẹ rồi đến nốt ruồi nhỏ dưới khóe mắt của Daniel. Đã bốn năm qua, khoảng cách và những lần chạm vào như thế này đều trở nên xa xỉ. Lỡ tay đẩy chiếc kéo vào sâu trong vành tai của Seongwoo, Daniel giật mình cúi xuống thối nhẹ.

"Em xin lỗi, xin lỗi, tay em còn hơi cứng."

Từng luồng hơi thở ấm áp làm Seongwoo nhớ lại lồng ngực phập phồng của Daniel những ngày cậu còn chưa thức dậy. Hơi thở đó cũng là xa xỉ, đã có lúc anh tưởng như sẽ không thể nghe được tiếng thở của Daniel bên tai mình. Daniel ngẩng đầu lên chăm chú tỉa tóc Seongwoo, còn anh thì không biết từ khi nào mà mắt đã lại ngập đầy nước.

Daniel chỉ tập trung vào mái tóc của Seongwoo mà không để ý vai anh run lên. Cậu sửa lại mấy món tóc sau gáy anh rồi hỏi:

"Vì sao anh lại để tóc dài? Nó đẹp thật nhưng không hợp với anh chút nào."

Seongwoo mím chặt môi mình, rất lâu sau mới có thể bật ra thành câu trọn vẹn:

"Em không về, ai cắt tóc cho anh?"

Tay kéo của Daniel dừng lại. Cậu đã từng muốn hỏi rằng có phải anh vẫn còn nhớ một lời đùa giỡn của Daniel ngày trước rằng tóc này chỉ có cậu được độc quyền chạm vào, không cho phép bất kì ai ngoài Daniel cắt sửa. Seongwoo hẳn nhiên còn nhớ, anh cùng lắm chỉ cầm kéo cắt đi một phần nhỏ dưới ngọn tóc, chưa bao giờ sửa sang bất cứ thứ gì.

"Anh tưởng em sẽ nhanh về nên giữ lại. Một năm em cũng không về, tóc anh cứ dài ra mãi."

Seongwoo nhắm mắt lại. Khi đó nói rằng Kang Daniel đã chết rồi lại còn vứt hết tất cả đồ đạc của cậu đi, vậy mà tóc dài đến cổ rồi đến ngang lưng anh cũng không một lần nghĩ đến chuyện cắt.

Ghế đầu ở ngay cạnh giường, Daniel ngồi xuống giường rồi lại cầm kéo lên.

"Em xin lỗi."

Seongwoo định lắc đầu rồi nhớ ra Daniel rất có thể sẽ bị trật tay kéo. Anh nói khẽ:

"Anh xin lỗi. Vì để em một mình."

Daniel cởi nút chiếc áo sơ mi ra rồi rũ cho tóc rơi hết xuống sàn. Từ đằng sau lưng, cậu đặt hai tay lên vai Seongwoo mà cảm giác rõ ràng anh đang cứng người lại.

"Ông Seongwoo lại đẹp trai nữa rồi. Không cần xin lỗi em, em cũng để anh một mình ở đây, sau đó còn quay về phá hoại hạnh phúc..."

Seongwoo đột ngột quay người lại ôm choàng lấy Daniel. Ghế đầu thấp hơn giường, hai cánh tay anh chỉ có thể siết ngang eo cậu. Anh nhắc đi nhắc lại mãi một câu, muốn ôm chặt hơn nhưng lại sợ Daniel đau nên chỉ có thể vuốt nhẹ sau lưng cậu.

"Em về rồi."

Những gì là uất ức khi Daniel để anh một mình rồi quay về phá hoại thứ hạnh phúc ảo tưởng đó, cuối cùng cũng bị bóc trần hết để lại mỗi một câu "em về rồi" vang lên, dù là vang lên khi mà cả hai tâm hồn đã mang đầy những vết sẹo. Nếu lúc đó vừa nhìn thấy nhau, có thể thật lòng nói một câu "Em về rồi sao? Về rồi thì tốt, anh vẫn ở đây" thì hôm sau đã có thể cùng người kia thức dậy đón nắng. Lúc đó sẽ chẳng còn đêm mưa nào nữa. Ngày sẽ quay trở lại thành những ngày đẹp trời.

--

Hết phần 3.15

(*) Lời bài hát You are the reason - Calum Scott.

Đêm hôm đó tuyết đầu mùa lại rơi.

Mấy bông tuyết xộp nhẹ rơi lặng lẽ trong không trung, chỉ sáng lên khi rơi qua một cột đèn vàng. Ngoài trời lạnh căm, sáng hôm sau Seongwoo mở cửa sổ ra đã nhìn thấy mảnh đất trống phía sau bệnh viện phủ một lớp trắng mờ. Người qua lại ở dưới con đường nhỏ trong khuôn viên bệnh viện có phần vội vã hơn ngày thường, anh nhìn mãi rồi mới quay lại nhìn người đang chiếm hết hai phần giường ngủ.

Lại một đợt tuyết đầu mùa nữa không cùng nhau nhìn thấy, Seongwoo không hề tiếc nuối chút nào. Thứ thần thoại trẻ con đó không có thật bằng chuyện Daniel đang ngủ rất say trước mặt anh, tấm chăn dày nâng lên hạ xuống theo từng nhịp thở đều đều của cậu. Đêm hôm qua không có ai ngủ. Giường bệnh chật hẹp không đủ chỗ cho cả hai, Daniel ngồi đằng sau ôm lấy vai Seongwoo từ đêm đến sáng. Không gian yên lặng đến nỗi từ tầng tám của bệnh viện Seongwoo vẫn nghe được đầy đủ âm thanh ở bên dưới, anh trầm ngâm không nói và để yên cho Daniel tựa cằm xuống vai mình.

Có quá nhiều điều để kể cho nhau nghe, cuối cùng thành ra không muốn kể bất cứ điều gì. Kể ra điều gì cũng có cảm giác sẽ làm đau thêm một chút, sẽ thấy cái ôm lúc này là mơ, người ở bên cạnh cũng không phải đang thật sự ở bên cạnh mình. Daniel ôm vai Seongwoo mãi thấy chán thì lại vòng xuống eo anh siết lấy. Mái tóc được cắt đi sạch sẽ làm Seongwoo thấy lạ, nhưng hơi thở lướt sau chiếc gáy trống trải lại quen thuộc vô cùng. Mãi đến khi gần sáng, đầu của Daniel nặng dần, Seongwoo đưa tay lên nhẹ chạm vào má Daniel rồi gọi nhỏ:

"Em buồn ngủ đúng không?"

Cằm của Daniel di chuyển qua về trên vai Seongwoo thay cho câu trả lời. Seongwoo bật cười, rõ ràng đã buồn ngủ đến mức tay ôm cũng lỏng ra dần dần lại cứng đầu nói rằng mình không muốn ngủ.

"Anh nhắn tin báo Youngmin sáng mai đem thuốc lên em uống, bây giờ em đi ngủ đi."

Daniel phản đối bằng cách lắc đầu thêm lần nữa, Seongwoo phải ấn cậu xuống giường rồi đưa tay kéo tấm chăn dày.

"Ngủ đi, thức đêm không tốt."

Đèn phòng bệnh đã tắt từ lâu, chỉ còn lại một chiếc đèn ngủ màu vàng bên góc. Trong phòng có máy sưởi vậy mà Daniel vẫn kéo Seongwoo xuống bên cạnh mình.

"Em lạnh lắm."

Giường đơn nhỏ xíu, Seongwoo cựa quậy vài lần rồi cuối cùng phải nằm nghiêng đối mặt với Daniel. Hai người lại nhìn nhau rất lâu, mi mắt Daniel đã trĩu xuống nhưng không nhắm hẳn lại. Mới cách đây hơn một tháng còn có thể say sưa hôn người kia dù anh sắp tổ chức lễ đính hôn, nhưng sau một giấc ngủ dài tỉnh dậy Daniel lại thấy có điều gì đó đang thay đổi.

"Anh có thấy lạ không, Seongwoo?"

Seongwoo không trả lời, anh hạ bớt nhiệt độ máy sưởi. Căn phòng lạnh đi, Daniel dần dần ngủ mà đầu rúc vào ngực anh, tay cũng ôm chặt không buông nữa. Cơ thể Daniel rất ấm, Seongwoo để cho Daniel ôm lấy nhưng mắt lại mở trôn trôn.

Phim ảnh mãi mãi là những lời giả dối lừa gạt người cả tin, Seongwoo khẽ cười. Anh hôn lên đỉnh đầu Daniel rồi giữ môi ở đó rất lâu, tới cuối cùng không nhịn được mà thở dài một tiếng. Ở trong những bộ phim tình cảm ướt át, hai người yêu nhau vì lí do gì đó mà xa cách nhau, đến lúc trở về bên nhau lại ngay lập tức có thể tiếp tục như lúc mới yêu. Bệnh tâm lý cũng vậy. Nếu như là ở trong phim ảnh, chỉ cần Daniel chịu quay về bên cạnh, chỉ cần hai người hiểu được nhau dù cần hay không cần nói, tất cả rào cản tâm lý sẽ được cởi bỏ như chưa từng có chút rối loạn nào xuất hiện trong đời. Tất cả đều sai hết rồi. Cho đến lúc này, Seongwoo vẫn thấy sợ hãi khi Daniel chạm vào mình. Sợ rằng Daniel sẽ chỉ có đau đớn khi ở cạnh anh. Anh tự hỏi rồi tự trả lời, liệu mình có từng bảo vệ được Daniel lần nào chưa? Kang Daniel đã phải chịu đựng những gì khi cố gắng bươn bả tìm đường về bên anh sau mấy năm đi lạc? Lại còn một câu hứa hẹn rỗng tuếch mà người ta thường hay nói, sau này sẽ không làm em đau đớn nữa, sẽ yêu thương em bảo bọc em. "Sau này" là một ý niệm rất mờ lung. Trước đây không làm được, không có gì đảm bảo rằng sau này Seongwoo có thể, dù anh chắc chắn sẽ sẵn sàng đứng ra che cho Daniel những lúc cậu cần.

Chúng ta cùng nhau già đi, câu nói đó bây giờ Seongwoo không thốt ra nổi. Mặc kệ Daniel có nói rằng anh không có lỗi, rằng ngoài anh ra Daniel không thể đi tiếp cùng bất cứ người nào khác, Seongwoo vẫn thấy anh không xứng đáng để được cùng cậu già đi.

Tình yêu đã thay đổi rồi.

Một câu yêu ai hơn cả cuộc đời nghe có vẻ phi lí nhưng hoàn toàn có thể tồn tại, chỉ là khác nhau khái niệm. "Yêu anh hơn cả cuộc đời" của Kang Daniel rất có thể là không có anh thì sẽ không còn sự sống. "Yêu em hơn cả cuộc đời" của Ong Seongwoo lại là chỉ cần đâu đó trên đời em vẫn sống, dù thật sự rất muốn được ở bên em. Seongwoo cúi đầu chạm vào trán Daniel, cậu lại nhăn mũi rồi lầm bầm mấy câu vô nghĩa. Anh không hề mong ngày mai trời sáng, thức dậy lại không biết làm sao đối mặt với ánh mắt yêu thương kiên định Daniel dành cho riêng mình.

Bốn năm còn có thể qua nhanh như chớp mắt huống gì là mấy tiếng đồng hồ. Daniel lại như vậy nữa rồi, đã chín giờ sáng mà cậu không thèm thức dậy. Im Youngmin cũng không hề làm tròn nhiệm vụ bác sĩ, nói hủy là hủy ngay giờ uống thuốc buổi sáng của Daniel. Seongwoo dụi đôi mắt cay xè rồi ngồi trên ghế nhìn Daniel giống như anh đã nhìn hàng ngày từ một tháng trước đây. Tình yêu là một loại tình cảm ích kỉ, rõ ràng nó không bao giờ chịu đi chung với thứ cảm xúc nào làm ảnh hưởng tiêu cực đến nó. Tình yêu sẽ không ở chung với cảm giác tội lỗi. Seongwoo càng nghĩ càng thấy rối, anh dứt khoát kéo rèm lại sau đó lại chuỗi mình vào trong chăn. Daniel trở người ôm chặt lấy anh, cổ chân cậu cọ nhẹ vào chân cũng làm cho tim anh mệt mỏi.

Đến hình xăm cũng ngu ngốc xóa đi mất làm Daniel thất vọng, thật sự không hiểu nổi bản thân mình...

--

Daniel thức dậy khi trời đã quá trưa. Đồ ăn Sewoon đem đến đã nguội ngắt, hai người lười phải ra ngoài đánh đi xuống căn tin nhưng chỉ còn lại cháo nóng, ngoài ra không có bất cứ món ăn gì. Seongwoo không mặc đồ bệnh nhân. Anh giống như một người đi thăm bệnh, bưng cháo ra rồi ngồi xuống kéo tay áo len dài. Bằng cử chỉ kiên nhẫn vô cùng, Seongwoo vừa thổi vừa đảo chiếc thìa quanh chén cháo của mình rồi nhặt ra mấy mẩu hành rất nhỏ, sau đó đẩy chén về phía Daniel.

"Em ăn từ từ thôi, phòng khi anh nhặt chưa sạch."

Daniel đã nhìn Seongwoo từ khi anh bắt đầu làm. Càng nhìn mấy ngón tay gầy cùng bộ dạng chăm chú của anh cậu lại càng cúi gằm mặt xuống. Đến khi chén cháo ấm vừa phải được đặt trước mặt mình, Daniel đã phải cắn chặt môi.

"Anh xin lỗi."

Seongwoo yên lặng lau vết cháo đổ trên bàn. Anh biết Daniel đang nghĩ gì, vì chính Seongwoo cũng đang nghĩ tới những bữa ăn tại bệnh viện khi xung quanh chỉ toàn âm thanh xa lạ mà một mình Daniel phải chịu khó ăn để nhanh khỏi bệnh, cũng nhớ luôn đến món cháo thịt trộn đường mà Choi Minho vô tình phục vụ Daniel. Seongwoo múc một thìa cháo đưa đến trước mặt Daniel. Ở bàn kế bên có người cười trộm, Seongwoo phớt lờ mà vẫn đưa thìa cháo ra khẽ nói:

"Em ăn chút đi. Anh biết em không thích đồ ăn bệnh viện, buổi tối nhắn Sewoon ghé nhà anh Jisung lấy đồ ăn ngon cho em."

Daniel định bẻ lại là vì sao anh không tự nấu, cuối cùng cậu im lặng khi thấy chiếc nhĩa trên bàn tay đưa ra trước mặt mình. Daniel cầm lấy thìa cháo trên tay Seongwoo nuốt hết, anh lại bận rộn nhặt hành củ ra khỏi chén cháo thứ hai. Cậu ngoan ngoãn ngồi ăn, ba mươi tuổi rồi không thể giả vờ chán ăn rồi ăn vạ với Seongwoo như ngày trước.

Cảm giác giống như có một thứ gì đó vướng ngang cổ họng không thể nhả ra cũng không thể nuốt vào. Daniel không quen với tình huống này, nhưng cả hai người đã quá tuổi trẻ trung để làm những điều điên rồ cùng nhau. Việc điên rồ nhất có thể làm thì đã làm từ tháng trước, cả Seongwoo lẫn Daniel. Ăn xong, Daniel đi theo cầu thang ngoài trời của bệnh viện lên phòng mình. Seongwoo không phản đối dù ngoài trời còn tuyết rơi, anh đi theo sau Daniel một bậc thang mà mắt nhìn mãi vào chân cậu. Daniel lại quen ngồi xuống một bậc thang lưng chừng tòa nhà. Seongwoo ngồi xuống cạnh Daniel, anh kéo cổ áo cậu rồi hai người cùng nhìn mấy bông tuyết bay lác trong gió.

Vì không ai muốn nhắc đến quá khứ, cũng chưa biết tương lai sẽ thế nào, hai người chỉ yên lặng ngồi với nhau. Cầu thang ngoài trời trong thời tiết này không có ai qua lại, Seongwoo vòng tay từ phía sau cọ má Daniel. Ngồi lâu, đột nhiên Daniel nói:

"Darren ra nước ngoài hai hôm trước rồi."

Mấy ngón tay Seongwoo dừng lại. Daniel nhích lại gần Seongwoo hơn, cậu tựa cằm vào đầu gối mình rồi chỉ một lát sau đã nghiêng đầu ghé sang đầu gối Seongwoo nghỉ lại.

"Anh ấy hỏi em có muốn đi cùng anh ấy hay không."

Tim Seongwoo hẫng đi một nhịp. Anh đưa tay gỡ một bông tuyết bay lác vào tóc Daniel.

"Rồi em quyết định thế nào?"

Daniel lạ lẫm ngẩng đầu nhìn Seongwoo. Vài giây sau, cậu vươn vai đứng dậy.

"Anh có gửi xe ở bệnh viện không? Em muốn đi dạo."

"Trời lạnh."

"Thì cứ đi đi. Em mời anh uống bia."

Seongwoo nghiêm mặt khẽ gắt một câu:

"Bây giờ không định uống thuốc?"

Daniel lùi xuống một bậc thang. Cậu xoa hai bàn tay đỏ ửng vào nhau rồi rút cổ lại vì gió. Seongwoo đứng dậy kéo thêm chiếc cổ áo không còn gì để kéo nữa, Daniel nghiêng đầu gạt tay anh ra.

"Bây giờ có chở em đi không?"

--

Ngồi trong xe rồi Daniel mới bắt đầu trầm ngâm. Cả thành phố lớn như vậy, không còn mấy chỗ không có bóng dáng của quá khứ. Đi đâu bây giờ? Con đường về nhà Seongwoo, quán bar quen thuộc, đến cả quảng trường lớn cũng không hề muốn ghé qua. Daniel tựa mình trên ghế phụ, Seongwoo liếc qua rồi cười. Anh biết ngay mọi chuyện sẽ như thế này, Daniel nhận ra thì đã hơi muộn. Anh vòng đầu xe lại, thẳng hướng tòa nhà cao nhất thành phố mà đi.

"Chúng ta về nhà em thôi."

Daniel nhìn đường đi rồi quay nhìn Seongwoo khó hiểu. Nhà cậu không phải ở hướng này.

Seongwoo lái xe đến tòa nhà Empire. Trời tối sớm hơn vì tuyết, cả tòa nhà đã bật đèn. Daniel ở dưới nhìn lên rồi nghĩ có lẽ Seongwoo đã thiết kế tòa nhà này chỉ riêng cho những ngày tuyết rơi. Seongwoo từ dưới tầng hầm đi lên

trước sảnh, anh nhìn Daniel đứng ngẩn ngơ ngoài trời tuyết thì đột ngột mỉm cười rồi sỏi mấy bước chân ra. Tới trước mặt Daniel, mặc kệ ánh mắt những người qua đường, Seongwoo mở rộng chiếc áo khoác ngoài của mình ra rồi ôm cả Daniel lẫn áo.

"Anh xin lỗi."

Daniel nhăn nhăn mày, Seongwoo xin lỗi không biết đã bao nhiêu lần. Cậu ngược nhìn lên mấy tầng cao nhất của tòa nhà sau đó đưa tay gãi đầu.

"Anh không định nói cả tòa nhà này là nhà em đấy chứ?"

Seongwoo buông Daniel ra, kéo cậu vào trong sảnh. Trung tâm mua sắm tấp nập người qua lại, anh bấm cửa thang máy dành riêng cho cư dân trong tòa nhà rồi thở dài.

"Anh là thành phần trí thức, không phải tư sản."

Daniel chưa kịp hiểu chuyện Seongwoo là trí thức thì có liên quan gì đến nhà của Daniel, hai người đã phải tách ra vì vài người nữa đi vào. Tất cả đều là những người có vẻ giàu có, Seongwoo liếc mắt nhìn Daniel ý muốn nói "em đã thấy chưa, người như vậy mới làm chủ cả tòa nhà được" rồi lại nhìn thẳng về phía trước. Thang máy dừng lại ở tầng bảy mươi lăm, Seongwoo kéo Daniel bước ra. Hành lang vắng vẻ như ngày lễ đính hôn khi Daniel đến, hai người bước bên nhau không ai nói một lời. Đến cánh cửa của căn hộ xa nhất, Seongwoo đẩy nhẹ lưng Daniel.

"Nhà này anh bỏ hoang hơn hai năm rồi. Nhập mật khẩu vào đi, sinh nhật em."

Daniel đưa tay nhập mật khẩu rồi quay đầu hỏi Seongwoo:

"Hơn hai năm trước đặt ngày sinh của em làm mật khẩu căn hộ, đến khi em về lại đuổi em đi?"

"Anh..."

"Thôi được rồi."

--

Căn hộ rộng lớn lạnh lẽo vì thiếu hơi người. Chiếc rương gỗ đựng thư của Daniel vẫn còn đặt trên bàn nhưng bên trong hoàn toàn trống rỗng. Seongwoo bật điều hòa rồi kéo rèm cửa, Daniel đã ngồi xuống sofa rồi nhìn quanh.

Nội thất căn hộ rõ ràng đã được thiết kế riêng. Daniel thích kiểu dáng bán công nghiệp, mấy thứ nội thất thô ráp khỏe khoắn hơn những bàn ghế giường tủ được người giàu có thường sử dụng. Những giá đựng đồ, tủ bếp và quầy bar nhỏ đều hợp với Daniel, Seongwoo tới bên tủ áo quần lấy ra một chiếc chăn lớn. Chăn lâu ngày không dùng đã có mùi hơi mốc, anh giữ mạnh rồi trải xuống phần sàn cao vượt lên ở gần cửa kính. Căn hộ không có người ở nhưng có đầy đủ dụng cụ bếp. Daniel lục tung không thấy thứ gì còn hạn sử dụng ngoài rượu vang, cuối cùng vui mừng nấu nước hâm nóng rượu lên.

Seongwoo nhìn Daniel đứng bên bàn bếp gõ ngón tay vào mặt bếp chờ nước nóng, dù vẫn không đồng ý nhưng anh phải bật cười vì bộ dạng vui vẻ cầm chai rượu của Daniel. Cả hai người bọn họ đều đã uống qua rượu của công nhân nghèo ở công trường xây dựng, lúc này lại ngồi trong căn phòng vượt lên trên cả thành phố cùng nhau uống rượu vang đắt tiền chắc chắn sẽ có cảm giác không quen thuộc chút nào. Daniel ngược mắt lên nhìn, Seongwoo nhẹ vẫy tay.

"Tới đây em."

Bước lên mấy bậc thềm với chai rượu đang cầm trên tay, Daniel nhướn mày ý hỏi Seongwoo có việc gì. Anh đưa ngón cái chỉ về phía sau lưng mình.

"Nhìn một chút đi."

Thành phố bên dưới chưa tối hẳn nhưng đã nhất loạt lên đèn. Từ khu dân cư nghèo mà Lee Jinki sống cùng cô con gái mê vẽ tranh cho đến tòa nhà Seongwoo xây cạnh bờ sông, tất cả đều nhấp nháy đèn như sao. Ở mặt biển phía xa không thể nhìn thấy hải đăng, Daniel đoán rằng lúc này đèn hải đăng cũng sẽ bật sáng vì biển mùa đông rất dữ. Cả thành phố hiện lên không sót một góc ngách, Daniel say sưa nhìn quên cả ấm nước bên bếp. Seongwoo đi về quầy bếp, Daniel ngồi một mình nhìn ra rồi nhớ lại Lee Jinki kể nhìn thấy Seongwoo khóc vào hôm hoàn công tòa nhà Empire. Hôm đó cũng có tuyết đầu mùa rơi, thì ra khung cảnh trước mắt anh sẽ là như thế này.

Ở thành phố xa lạ mà mùa đông giống như nhà tù kia, Daniel chưa bao giờ được lên tòa nhà cao nhất. Mùa tuyết rơi sẽ đi trong những con hẻm nhộp nháp, chui vào quán bar dưới lòng đất lại phải rũ mạnh áo lẫn đầu tóc để tuyết không tan chảy rồi thấm vào người. Cả một đại lộ đông đúc người qua lại không có lấy một người quen, cậu đứng nhìn mãi vào ánh sáng phát ra từ tòa nhà cao nhất thành phố. Tòa nhà lớn hơn Empire rất nhiều nhưng cũng chỉ là một tòa nhà cao tầng, Daniel nhớ lại rồi thấy trong lòng không còn nặng nề nhiều nữa.

Cứ cho là hai người không ở chung một thành phố, không nhìn chung một bầu trời, nhưng vẫn là Ong Seongwoo nhìn tuyết rơi từ tòa nhà cao nhất rồi nhớ đến Kang Daniel, Kang Daniel đứng ở đâu đó bên dưới nhìn lên cao nghĩ rằng Ong Seongwoo cũng đang tìm kiếm mình trong lòng thành phố.

Seongwoo đặt chai rượu vào xô nhỏ đựng nước rồi nhanh chóng nhấc ra.

"Em không được uống nhiều."

"Nửa chai?"

Seongwoo cất một chiếc ly ra sau lưng mình, Daniel nhăn mũi.

"Uống say cũng chỉ có anh trước mặt thôi, anh sợ gì chứ?"

"Sợ em không say."

Không mất công tìm hiểu xem ý Seongwoo là gì, Daniel cầm lấy ly rượu đưa tới trước mặt Seongwoo. Anh rót vào đó rất ít, cũng rót vào chiếc ly mình giấu sau lưng. Daniel uống cạn ly rượu rồi kéo chăn trùm hết lên vai mình. Cậu đưa chiếc ly rỗng ra lắc lắc.

"Cho em thêm."

"Không."

Daniel nhoài người ra lấy chai rượu, Seongwoo đang dốc chiếc ly lên vẫn nhanh tay chộp lấy cổ tay cậu.

"Ngưng đi."

"Ong Seongwoo có nhớ em không?"

Bị hỏi đột ngột, Seongwoo lỡ tay dốc ly rượu lên cả mũi mình. Anh ho sặc ầm ỹ, đến khi ngẩng đầu lên với chớp mũi đỏ ửng vẫn thấy Daniel đang chăm chú nhìn mình.

"Có nhớ em không?"

Seongwoo rót thêm rượu vào ly rồi nhìn ra thành phố với hàng ngàn ngọn đèn li ti bên dưới.

"Em có cần hỏi những chuyện như vậy không?"

"Vậy Ong Seongwoo có từng yêu em bao giờ chưa?"

Hai người ngồi đối diện nhau, Daniel nhìn không sót thứ gì kể cả vành tai đỏ lên vì bối rối của Seongwoo. Từ khi tỉnh dậy đến bây giờ, cậu vẫn chỉ là nghe mọi người nói. Seongwoo không thôi nhìn dòng xe đang di chuyển trên chiếc cầu dây văng bắc ngang cửa sông đổ ra biển, xe cộ giống như đang trôi thành một dòng sông ánh sáng riêng. Anh từng nói với Daniel rằng thức dậy rồi anh sẽ nói, nhưng cuối cùng vẫn khó có thể nói nên lời. Seongwoo tháo chiếc nhẫn bạc trên tay mình ra ngắm nghía một hồi sau đó kéo tay Daniel lại khi cậu chuẩn bị lén lấy chai rượu lần thứ hai.

"Em đưa nhầm nhẫn rồi, chiếc này không phải của anh."

Daniel sửng sốt nhìn chiếc nhẫn trên tay Seongwoo rồi quả quyết nói:

"Rõ ràng em đã nhặt lại nó vào..."

"Ừ, nhưng là nhẫn của em. Lúc đó em bị Peter cào một vết hơi sâu ở kẽ ngón, chiếc này anh đã mài nhẫn cạnh."

Daniel ngần ngại nhìn Seongwoo nắm lấy bàn tay đã chai cứng của cậu soi ra dưới đèn. Một vết sẹo trắng mờ vẫn còn nổi rõ ở kẽ ngón tay, Seongwoo thời gian đó bận công trình đến không có thời gian ăn cơm nhưng vẫn chú ý đến cả những điều nhỏ nhặt như thế.

"Nên không cần hỏi những câu như thế, em hiểu mà đúng không?"

Seongwoo lại đeo chiếc nhẫn vào tay mình khi Daniel đã tưởng anh sẽ trả nhẫn về cho chủ nhân của nó. Daniel cầm chai rượu đã lạnh trở lại rót đầy vào ly cho Seongwoo, sau đó rót cho mình một ít. Cậu ngửa cổ uống hết rượu của mình rồi giật phắt ly rượu trên tay Seongwoo uống cạn một hơi.

"Vết thương khi đó cũng thành sẹo rồi, còn bây giờ thì sao? Anh nói em về rồi, sau đó lại hỏi em quyết định như thế nào khi Darren nói sẽ cùng em rời đi, sao anh không giữ em lại nói em đừng đi nữa?"

Seongwoo yên lặng nhìn Daniel tức tối uống rượu rồi nói càng lúc càng gay gắt hơn. Không sợ Daniel say rượu vì kiểu gì cũng sẽ ôm anh ngủ rất ngon, còn Daniel uống rượu chưa say lúc nào cũng sẽ xả ra một tràng những câu như thế. Anh nhặt chiếc ly rơi trên chân rồi cầm thêm ly rượu trên tay Daniel, thẳng tay ném cả hai chiếc ly vào xô đựng nước ấm.

"Anh xin lỗi."

"Ong Seongwoo, anh đừng xin lỗi nữa, xin lỗi cái \$#@^ gì? Nói cái gì khác đi có được không?"

Daniel đứng bật dậy lồm bồm một mình mấy câu. Seongwoo nhìn theo bàn chân trần của cậu bước mấy bước rất mạnh trên sàn gỗ, anh luồn tay xuống chăn đã tìm thấy ngay đôi tất len dày rơi ở đó. Daniel bao giờ cũng vậy, vừa chui người vào chăn là đã đạp hết tất ra. Daniel tới chiếc giường lạnh ngắt nằm úp người lại, đệm lún xuống vừa phải y như mong muốn của cậu, nước mắt Daniel bất chợt trào ra. Đang không biết phải nói gì với Seongwoo thì bên kia đệm giường cũng lún xuống, Seongwoo nhẹ nhàng đeo tất vào chân cho cậu.

"Anh xin lỗi, nếu như ngày đó không vội cầu hôn em mà để cho em đi rồi đợi em về thì mọi việc chắc sẽ tốt hơn."

Sẽ tốt được sao? Daniel không dám nghĩ đến. Kim Namjoon nói đúng, Seongwoo là một người có lòng tự trọng rất lớn. Nếu như không phải là vì Daniel từ chối lời cầu hôn rồi bỏ đi, chắc chắn Seongwoo cũng sẽ có ngày vì bản thân anh tuyệt vọng mà thẳng thừng nói chia tay, lúc đó mới là không thể cứu vãn được.

"Anh không biết bây giờ em muốn làm gì hay muốn ở với ai, anh chờ em nói trước."

Đôi tất đã được đi vào chân, Seongwoo cúi xuống giường ôm lấy lưng Daniel rồi ghé đầu lên vai cậu.

"Anh không tốt, khi em đi rồi anh lại bị ốm, bố mẹ cũng nói với mẹ em là do anh không thể tốt với em nên em có quyền bỏ đi. Lúc đó anh giận em giận cả bố mẹ, sau này anh lại thấy hai người nói không sai. Anh biết em mạnh mẽ, mạnh mẽ hơn cả anh, nhưng anh vẫn muốn bảo vệ em. Gần mười năm qua anh không bảo vệ được em, sau này anh không có tự tin nói rằng anh sẽ bù đắp được cho em những gì em phải chịu. Thứ tốt nhất bây giờ anh có thể cho em là tự do làm điều em muốn. Thứ em muốn thì anh sẽ muốn, em muốn đi thì em cứ đi, em muốn tiếp tục yêu anh hay em mệt rồi muốn thử yêu người khác, anh nghe em. Em vui là được."

Daniel không dám đổi tư thế, cậu dán ngực vào đệm giường rồi nghe hơi thở dần dần khó khăn.

"Em viết thư nói em yêu anh, nhưng đến cuối cùng anh không thể gọi em dậy được. Youngmin nói rằng người cho em kí ức hạnh phúc nhất thì dễ tác động đến não bộ của em nhất, rồi người ta gọi Darren về. Anh nghĩ anh sẽ không vui, anh nghĩ em hạnh phúc nhất là ở với anh rồi, việc gì phải gọi người khác? Sau đó thì... Em về là được rồi, về với ai cũng được."

Daniel không chịu được nữa, cậu ngồi bật dậy. Seongwoo đã cầm nắm trên tay mình, anh kiên nhẫn nhìn vào mắt Daniel vẫn đang long lanh vì nước.

"Anh không muốn kết hôn để gọi nhau là chồng hay là gì đó khác. Anh luôn nghĩ muốn làm bạn đời của em. Bây giờ anh không xứng đáng để em yêu, nhưng anh vẫn muốn làm bạn đời của em. Nên anh đeo nhẫn của em có được không?"

Daniel cắn môi không nói gì. Cậu nhìn ra sau vai Seongwoo, đột nhiên thấy lại một vật rất quen thuộc. Ở mảng tường bên trên chiếc ghế bành mềm mại màu xanh biển dành để đọc sách như chiếc ghế ở ngôi nhà trên con đường phía Tây, bức tranh *bầu trời* mà Daniel từng đem treo triển lãm nằm yên trên đó. Bức tranh dù được chiếu sáng bằng mảnh đèn vàng dịu vẫn phảng phất vẻ u buồn. Darren nói với Daniel rằng Kim Namjoon đã mua bức tranh ngay trong triển lãm, vậy còn Seongwoo, anh lấy bức tranh đó về từ khi nào? Vì sao hôm đó đi dự triển lãm không cần phải uống nhiều như những buổi lễ khánh thành có anh làm nhân vật chính mà Seongwoo vẫn phải chìa tay xin Daniel một điều thuốc sau đó xiêu vẹo đi về?

Seongwoo chờ lâu không thấy Daniel nói gì, anh cười nhẹ rồi khép mấy ngón tay nắm chặt chiếc nhẫn.

"Thôi vậy, em không muốn thì anh cũng không muốn nữa. Em nghỉ ở đây hay về bệnh viện? Anh gọi điện báo mẹ, trưa em không ăn được gì nên anh đã nhắn mẹ nấu đồ ăn mang đến cho em rồi."

Anh không để Daniel trả lời mà đã quay lưng đi. Daniel giật mình tỉnh lại, cậu kéo Seongwoo về trong cánh tay mình. Anh hôm nay mặc chiếc áo len màu kem rất mịn, Daniel dụi mặt vào lưng anh để lau đi mấy vệt nước mắt.

"Ong Seongwoo, anh bớt yêu em một chút có được không? Anh quên ai là người bỏ anh đi để nổi tiếng mặc kệ anh lúc đó bị đuổi việc không có đủ tiền mua cà phê rồi sao?"

Seongwoo lắc đầu. Daniel đi để nổi tiếng, đi tìm hạnh phúc thì sao chứ? Từ ngày bước vào xưởng vẽ nhìn thấy cậu đang hôn người khác, không phải anh đã nghĩ thật ra con người ta có thể chỉ sống với tình yêu sao?

Hết phần 4.1.1

Posadas (*) là một thành phố nhỏ. Không có gì khác với thành phố của hai người bạn họ, kể cả cây cầu San Roque bắc ngang vịnh cũng giống chiếc cầu dây văng mà Daniel và Seongwoo đã rất nhiều lần đi qua.

Điểm khác biệt giữa Posadas và thành phố Daniel đã rời đi sao? Nơi này không có tuyết, cũng không có Ong Seongwoo ở cạnh.

Daniel đã lang thang khắp nơi tròn ba tháng. Khi đó mùa đông đã hết, cả hai người đã về *nhà*. Daniel không thể cùng Seongwoo về lại căn gác nhỏ đó, cảm giác như Kim Jisoo vẫn còn hiện diện ở cạnh bếp, bên bàn đọc sách và cả trên giường ngủ của Seongwoo. Ngôi nhà đối diện trở thành một phòng tranh nhỏ bán tranh của Daniel, còn tầng hai treo đầy tranh vẽ Seongwoo từ lần triển lãm trước. Mọi chuyện có vẻ như đã bình yên, chỉ là Seongwoo vẫn còn quá bao dung còn Daniel thì không muốn anh như thế. Seongwoo dọn về tòa nhà Empire còn Daniel quay về xưởng vẽ, khó có thể nói được rằng Seongwoo ở xưởng vẽ nhiều hơn hay ở nhà nhiều hơn, còn Daniel thì chắc chắn là mình đã quen với cả một dàn mannequin đứng ngoài cửa hàng thời trang lớn trước mặt tòa nhà Seongwoo ở. Mấy lần Daniel lẩn qua lẩn về trên tấm thảm dày dưới sàn nhà, cậu vừa giật áo Seongwoo vừa nói lảm nhảm:

"Ong Seongwoo, anh có từng nghe bài hát này mà đúng không? Khi chúng ta còn trẻ, em không sợ gì cả..."

"Sai rồi, em sợ ma."

Seongwoo tay đọc sách tay cầm cà phê rồi nói gọn lỏn. Daniel thật không biết làm gì hơn, cậu nhồm dậm nhìn quyển sách anh đang đọc trên tay, ngón tay chọc vào một bức vẽ tràn đầy cả trang sách.

"Thiết kế này cũ rồi."

Seongwoo không phản bác lại, anh gấp sách rồi kể với Daniel chuyện mấy công trình gần đây. Lại là một tòa nhà lớn hơn, rồi hai năm nữa Empire sẽ không còn là tòa nhà cao nhất thành phố. Daniel nghe vậy thì rất buồn.

"Đừng xây có được không? Rồi sẽ đến lúc chúng ta ngẩng đầu không nhìn thấy trăng nữa."

Nếu là trước đây, Seongwoo sẽ nói rằng nếu anh không xây thì người khác sẽ xây, nếu trước sau gì cũng sẽ có một tòa nhà mọc lên thì em muốn là nhà do anh xây hay do người khác. Nhưng ngay lúc đó, Seongwoo theo thói quen vuốt nhẹ mấy sợi tóc trên đỉnh đầu Daniel rồi nói:

"Ừ, anh không xây nữa."

Daniel thở dài. Đúng là cần phải hát câu hát đó ngay bây giờ, *khi chúng ta còn trẻ em không sợ gì cả, chỉ sợ sự dẫu dằng của anh...(**)*

Seongwoo thật sự không định xây tòa nhà đó. Trước đây những công trình với anh là một niềm kiêu hãnh lớn lao, nó đại diện cho anh và đôi khi sẽ tồn tại ngay cả khi anh không còn nữa. Ba mươi tuổi với một người đàn ông chưa phải đã già, với một kiến trúc sư thì hoàn toàn là tuổi chớm trưởng thành. Seongwoo vẫn còn ít tuổi nghề đã kịp xây được tòa nhà cao nhất thành phố, cuối cùng quay đầu nhìn lại cũng chỉ thấy tòa nhà trống rỗng vô hồn, giống như là hóa thân hoàn hảo của bản thân anh những lúc không có Daniel.

Hôm Seongwoo chính thức từ chối quyền thiết kế tòa nhà Empire, Michelle Jang có hơi tức giận. Sungwoon ngồi bên cũng không cản được, anh nhăn mày chấp hai tay xuống dưới gầm bàn. Seongwoo nghe Michelle nói một hơi dài về những cái gì là hoài bão lớn lao, niềm kiêu hãnh của đàn ông và vài điều tương tự. Seongwoo nghe tai này lọt qua tai kia, tới cuối buổi họp kín anh đứng lên cười nói:

"Michelle, Daniel mừng nhà mới của chị bằng một chiếc kính thiên văn đúng không? Tối nay nhớ nhìn lên trời nhé."

Michelle chưa thôi tức giận, cô đập tài liệu lên bàn rồi chua chát nói:

"Trời ngày nào cũng giống nhau, tôi nhìn làm cái gì?"

"Hôm nay có nguyệt thực và siêu trăng cùng xảy ra một lúc, một trăm năm mươi năm mới có một lần."

Seongwoo không để cho Michelle phản bác tiếp, anh cầm tài liệu mở cửa rồi giữ cửa lại cho cả Sungwoon và Michelle.

"Nhật nguyệt thực một trăm năm mươi năm mới có một lần người ta đã cho là hiếm. Thời đại của tôi có bảy tỉ con người nhưng chỉ có một Kang Daniel thôi."

Sungwoon lại nhăn mặt, lần này là vì nghĩ đến người nhà mình. Năm năm đã qua nhưng Kang Daniel và Ong Seongwoo vẫn thường nói về nhau bằng những lời nổi da gà như vậy, còn người nhà anh, thôi, không cần nhắc nữa... Michelle nghe Seongwoo nói cũng muốn nhũn ra, sau cùng lại tiếp tục ưỡn ngực thẳng lưng gắt gỏng:

"Kang Daniel không bảo cậu không cần sự nghiệp..."

"Thì xây nhà nhỏ bằng cái tâm lớn là được. Thời gian không còn nhiều, tôi muốn nhìn Daniel càng lâu càng tốt."

Con người luôn muốn có nhiều hơn, bi kịch cũng từ đó mà ra. Seongwoo khi đó chạy theo những tòa nhà càng ngày càng lớn, không còn nhiều thời gian dành cho Daniel nên cuối cùng mới mỗi người mỗi ngả. Seongwoo tin lí do là như vậy, anh không biết gì về câu chuyện Daniel đi. Daniel không định nói, nếu giấu được cậu chắc chắn sẽ giấu Seongwoo đến cuối đời.

Thành phố rất nhỏ, Kim Jisoo về Gensler làm việc rồi cũng có lúc gặp lại Ong Seongwoo. Chuyện động trời có một không hai, MI và Gensler quyết định hợp tác để xây tòa nhà lớn nhất thành phố. Ngày kí kết hợp đồng, Michelle Jang hơi sững lại một giây khi thấy Kim Jisoo ở trong đoàn thư kí, cuối cùng vẫn duyên dáng bắt tay Kim Namjoon rồi quay về chỗ mới liếc nhìn Ong Seongwoo.

Tình riêng bỏ chợ tình người đa đoan, thiên hạ nghìn mắt nghìn tay nói với nhau rằng Kim Jisoo vì bị Ong Seongwoo bỏ lại lẻ đường nên mới uất ức tới mức rời khỏi MI. Người có lỗi còn yên vị làm kiến trúc sư trưởng, người bị hại lại phải quay đi, nhưng bản tin vĩa hè lúc nào cũng nhao nhao chỉ trích Seongwoo là một thằng tồi không hơn không kém. Seongwoo không quan tâm chuyện đó nhưng Jisoo thì có. Giải lao mười lăm phút trước khi vào tranh luận tiếp điều khoản hợp đồng, Jisoo kín đáo nhìn quanh rồi đi theo Ong Seongwoo. Bóng cô vừa khuất sau cánh cửa, Kim Namjoon thoải mái bật cười. Michelle ngồi bên cạnh nhếch môi cười theo, cô nói qua kẽ răng khép chặt:

"Đùa với thiên hạ vui lắm sao?"

Kim Namjoon nhún vai, nói giọng giả vờ bất đắc dĩ:

"Đương nhiên, đó là lí do để loài tôi và loài cô tồn tại mà."

Vẫn còn một đoạn đường dài phải đi, Kim Namjoon đã thua Kang Daniel và Ong Seongwoo rồi nhưng Kim Jisoo lại một lần nữa làm quân cờ ngoài dự đoán.

--

Đêm đó Seongwoo rất khuya mới về nhà. Ngôi nhà vắng ngắt, Daniel đã nói rằng cần vẽ cho xong tác phẩm mới để gửi đi triển lãm. Anh vút áo khoác lên giường rồi ôm đầu rất lâu, cuối cùng lại phóng xe về phía xưởng vẽ của Daniel khi ánh sáng trong mắt nhập nhòa và tay run dữ dội. Những lời Kim Jisoo nói ra giống như búa tạ dùng để phá hủy công trình giáng xuống đầu Seongwoo, thì ra cả thế giới này chỉ có một mình anh ngu ngốc.

Seongwoo bước lên mấy bậc thang đã phủ xanh lá dẻ rừng rồi xộc vào trong xưởng khi đèn vẫn còn sáng. Daniel tắt đèn hết cả căn nhà gỗ, giống như những bộ phim hoạt hình Nhật Bản anh xem từ rất lâu rồi. Ở trong phòng làm việc, Daniel đang lem nhem màu vẽ, Seongwoo ào tới không nói năng gì đã nâng cằm cậu lên hôn. Anh cắn cả vào môi Daniel, cậu nghiêng người tránh ra rồi nhìn khắp Seongwoo một lượt.

"Anh uống rượu?"

Seongwoo vẫn không nói gì, anh tiếp tục cúi xuống hôn khắp mặt Daniel. Tay cậu còn nguyên khay màu chưa đặt xuống, chỉ có thể để yên cho Seongwoo ôm lấy má mình muốn làm gì thì làm. Seongwoo hôn rất lâu rồi gục đầu xuống vai Daniel khi môi cậu đã bị vằn vò đỏ ửng. Chừng một phút sau, Daniel giật mình khi thấy đôi vai anh run lên. Seongwoo khóc không ngừng, vẻ đàn ông lịch thiệp thường ngày biến đi sạch sẽ. Daniel định để yên cho Seongwoo khóc xong rồi mới nói chuyện, nhưng những lời Seongwoo nói lại làm cậu không thể thốt ra một lời.

"Em, sao em không nói lúc đó em đi là vì anh?"

Seongwoo ngẩng đầu lên, mắt anh đỏ ngầu tuyệt vọng. Hơi thở anh vẫn còn mùi cồn rất nồng, Seongwoo cầm khay màu trong tay Daniel ném xuống góc nhà. Mấy chiếc giá vẽ chạm vào nhau lịch kịch đổ xuống, Seongwoo nắm lấy vai Daniel rồi không ngừng lắc.

"Em, em điên rồi đúng không? Có chuyện gì cũng nói ra rồi cùng anh giải quyết, vì sao em lại một mình im lặng như thế? Kim Namjoon là ai mà em lại chơi với hắn, anh là ai mà em lại đùa với anh?"

--

Hết phần 4.1.2/

(*) Thủ phủ của 1 tỉnh phía nam Argentina, giáp với Mexico. Trùng hợp ngẫu nhiên là thành phố này có bức tượng(M chưa kịp nghiên cứu kĩ, mới nhìn hình thôi) tư thế khá giống bức tượng mà Niel cầm tay trên stage Beautiful tại MAMA...

(**) Lời bài hát Kandagawa.

*"Bao nhiêu năm về sau
Như mây trời trôi lạc
Những bước chân vội vàng
Cái siết tay dần nhạt." (*)*

-----/-----/-----

Ong Seongwoo nghĩ rằng mình sẽ không bao giờ ngẩng mặt lên nhìn Kang Daniel được nữa.

Những vết thương đã qua tưởng như là chỉ mạng, hóa ra so với một đòn cuối cùng này thì thành ra chẳng là gì. Mà có phải là cuối cùng không hay còn thứ gì anh chưa được biết? Hàng trăm thứ cảm xúc cùng ập đến một lúc, Seongwoo không thể nói gì hơn và cũng không muốn nghe Daniel nói gì. Daniel không sai, cậu hi sinh quá nhiều đến nỗi một câu trách móc Seongwoo cũng thấy rằng mình không có quyền nói. Rồi sau này làm sao anh còn có thể nhặt lên cây bút để vẽ một công trình khác? Cảm giác chán nản ngập đầy trong từng tế bào một, nếu tiếp tục thì bản thân không muốn, nếu bỏ đi thì sẽ thành coi nhẹ những hi sinh của Daniel. Seongwoo không chờ Daniel trả lời vì sao lại có thể làm như thế, anh ngay lập tức bỏ ra khỏi xưởng.

Daniel buông bút vẽ xuống đuổi theo Seongwoo. Anh đã say rồi, tâm trạng lại không hề ổn định. Nếu như lúc này để Seongwoo một mình lái xe trên đường không chừng sẽ nguy hiểm không chỉ cho anh. Daniel chạy vụt ra khi Seongwoo đã đi đến bụi hoa hồng trước cửa, cậu nắm cổ tay anh lại nói vội vàng:

"Anh ở lại đi, đừng lái xe bây giờ."

Seongwoo không nhìn đến Daniel. Anh vẫn hướng mặt về phía mấy bậc thang, dùng bàn tay không bị Daniel nắm lấy gỡ mấy ngón tay của cậu ra rồi chua chát nói:

"Yên tâm, anh không chết được."

Còn phải sống để trả nợ em, dù chắc chắn sẽ không bao giờ trả nổi.

Seongwoo đã đi rồi, Daniel vẫn còn ngồi ngay trước cửa. cậu nhìn mấy bậc thang im lìm mà mới hôm qua Seongwoo còn cười nói bước lên đó, đột nhiên nhận thức được rằng lại một lần nữa hai người lại đứng trước nguy cơ bỏ lỡ nhau. Đưa tay lần trong túi ra chiếc điện thoại, Daniel gọi điện cho Kim Namjoon. Dường như Kim Namjoon đoán được rằng Daniel sẽ gọi, giọng hắn ồn ào vui vẻ.

"Sao? Đã gặp Ong Seongwoo chưa?"

Daniel gào lên trong điện thoại:

"Kim Namjoon! Anh bảo tôi không được nói cho Seongwoo biết, vì sao cuối cùng tự anh lại nói?"

"Tôi không rảnh nói, muốn hỏi gì thì tìm gặp Kim Jisoo."

Daniel ngửa đầu cười bất lực. Kim Jisoo lần này quả nhiên thông minh hẳn so với những lần tự mình hại mình trước đó. Chọn rất đúng thời điểm để kể cho Seongwoo, không phải là trước đây khi anh vẫn còn dùng dằng không chịu dứt, không phải là sau này khi tâm lý của Seongwoo trở lại bình thường. Người khác sẽ trách Seongwoo rằng Daniel đã hi sinh cho anh như vậy, anh đương nhiên phải biết ơn quý trọng, sao lại có thể giận dỗi gì ở đây. Nhưng Daniel thì quá biết Seongwoo thất vọng như thế nào. Chỉ riêng việc Daniel tự mình rời đi rồi chịu cực khổ ở nước ngoài anh còn không chịu nổi mà tự trách chính bản thân mình, việc này với Seongwoo là quá sức chịu đựng.

Seongwoo biến mất sáu ngày liền. Đúng nghĩa biến mất, Daniel không thể tìm thấy anh ở bất cứ nơi nào trong thành phố. Chưa kịp gọi điện lên công ty thì Sungwoon đã gọi tới hỏi vì sao không thấy Seongwoo đi làm, gọi điện cho Seongwoo thì chuông đổ liên tục nhưng anh không nhấc máy. Seongwoo không thể gặp chuyện gì được, Daniel chắc chắn điều đó. Đến một giai đoạn nào đó, người thương gặp chuyện thì người ta dù không biết cũng có thể cảm nhận được bằng giác quan thứ sáu của mình. Anh chỉ là đang không muốn xuất hiện mà thôi.

Ngày thứ bảy, Daniel lại dạo một vòng quanh thành phố, đi tới những chỗ Seongwoo có thể đi rồi sau đó đi về con đường phía Tây. Phòng tranh của Daniel vẫn giữ nguyên nội thất như là quán cà phê dạo trước, cậu đi vào mở máy pha cà phê rồi bưng tới trước cửa ngôi nhà đối diện. Cửa đã khóa, Daniel ngồi chờ ở đó cho đến hai giờ sáng ngày hôm sau cùng với hai cốc cà phê nguội ngắt. Cậu gật gà ngủ trên đầu gối, đến khi choàng tỉnh thì lại thấy Seongwoo đang ngồi ở bậc thềm bên dưới chăm chú nhìn mình. Cảnh y hệt như ngày bắt đầu bi kịch của hai người vào bốn năm về trước, chỉ khác là lúc này trên tay Seongwoo đã đeo sẵn chiếc nhẫn anh chuẩn bị từ rất lâu rồi. Daniel không ngồi thẳng dậy, cậu tựa cằm vào đầu gối mình rồi cười nói:

"Sao bây giờ anh mới về?"

Seongwoo không trả lời. Anh đắm đắm nhìn vào mắt Daniel rồi cuối cùng lại cụp mắt xuống. Daniel vẫn cười. Cậu với lấy hai cốc cà phê ở bên cạnh mình, dợm đứng dậy nhưng hơi nhần mặt vì đôi chân tê rần. Seongwoo đưa tay ra đỡ, Daniel chỉ duỗi chân rồi đứng dậy từ từ.

"Em đi pha lại cà phê cho anh, chờ anh lâu quá cà phê đã nguội hết rồi. Chút nữa em lại sang, anh đừng đóng cửa."

Seongwoo cắn răng quay mặt đi nơi khác. Anh là ai mà lại được hưởng chừng đó quan tâm chăm sóc, chừng đó hi sinh? Ông Seongwoo là một kẻ tồi tệ không hơn không kém, tồi tệ ngay từ những ngày đầu hai người gặp nhau. Im lặng hưởng thụ những ấm áp Daniel mang lại, uống cà phê cậu pha vào cả những giờ khuya khoắt đáng ra Daniel phải được nghỉ ngơi, được cười rất nhiều vì Daniel, được yêu rất nhiều, cũng được hôn rất nhiều. Daniel là người tỏ tình trước, hôn trước, làm lành trước, Seongwoo chỉ có thể bị cuốn theo. Tình yêu của những ngày trẻ trung đó đáng ra phải bất chấp hơn và nhiệt thành hơn, Seongwoo vẫn chỉ đối xử dịu dàng với Daniel rồi cuối cùng dần dần buộc cậu lại trong một chiếc lồng vô hình.

Chân của Daniel đã cử động bình thường, cậu bước khỏi mấy bậc thềm văn phòng kiến trúc. Seongwoo bước theo sau Daniel, cậu quay lưng lại hỏi ngạc nhiên:

"Anh đi đâu vậy?"

"Anh đi uống cà phê."

Daniel mỉm cười gật đầu, cậu mở cửa phòng tranh rồi tự nhiên bước vào phía sau quầy bar không khác trước kia. Mùi cà phê rang cháy lẫn với thứ mùi gỗ giấy của tranh vẽ bắt đầu dậy lên, Daniel cho cà phê vào máy nén. Seongwoo đi tới bên chiếc bàn quen thuộc của mấy năm về trước, nơi anh đã ngồi đợi cốc cà phê đầu tiên của Daniel, cũng là nơi anh ngồi chờ cậu xuất hiện từ trên gác với bộ dạng ngẫu nhất dù chỉ là để đuổi cô người yêu cũ. Mấy ngày qua Seongwoo *nghĩ rằng mình đang suy nghĩ*, rồi đột ngột nhận ra rằng đầu óc anh thực ra trống rỗng hoàn toàn. Anh ở trong một ngôi nhà gỗ sâu trên núi của người bạn cũng làm kiến trúc sư, ở trên đó còn phải đốt lò sưởi những khi nửa đêm về sáng. Seongwoo nhìn đống lửa cháy rực rồi tàn lụi, cuối cùng ngoài nhớ Daniel ra cũng không nghĩ thêm được điều gì khác.

Cốc cà phê bốc khói đặt xuống trước mặt Seongwoo. Không gian bên ngoài lặng thinh, chẳng còn mấy ai thức giờ này để tạo nên tiếng ồn nữa. Daniel ngồi xuống đối diện Seongwoo với một cốc cà phê khác, cậu xoa hai bàn tay vào nhau rồi áp vào má anh.

"Thơm không?"

Tay Daniel có mùi cà phê rang, chắc chắn cả áo và tóc cũng sẽ có thứ mùi gây nghiện đó. Seongwoo cầm cốc cà phê lên uống một ngụm. Vị đắng của cà phê lan ra đầu lưỡi, anh nuốt hết ngụm cà phê trong miệng mình rồi nắm lấy một ngón tay Daniel. Vẫn chỉ một ngón duy nhất, Seongwoo đặt tay Daniel xuống bàn.

"Chúng ta nói chuyện đi."

"Anh muốn nghe em giải thích?"

Seongwoo lắc đầu.

"Chúng ta cùng nói."

"Em thấy hi sinh như vậy là đáng đúng không? Anh thì không. Em không thể chịu trách nhiệm với cuộc đời thay anh được."

"Em thương anh."

"Anh biết em nghĩ anh sẽ không chịu đựng được cảm giác tội lỗi nếu như công trình có vấn đề và anh sẽ làm liên lụy đến nhiều người khác, nhưng em có từng nghĩ đến không? Nếu như người duy nhất bị liên lụy là em, đừng hỏi anh chịu được hay không. Anh không sống nổi."

"Em thương anh."

"Người ta bảo sống trên thế giới tất cả đều phải công bằng, nhưng nếu là em thì anh không công bằng được. Nói anh ích kỷ cũng được tồi tệ cũng được, anh sống rất tầm thường. Em là ưu tiên số một của anh, anh không thể hi sinh em để đổi lấy bất cứ thứ gì khác."

"Em nhớ anh."

"Em tin Kim Namjoon có thể nghĩ ra cách, em lại không tin anh cũng có thể? Em không hề có chút niềm tin nào vào người ở cạnh em? Em sợ tài năng anh bị lãng phí? Em, thế giới lớn thế này, chúng ta cần gì ở lại thành phố này nếu

con người xấu xa như thế? Chỉ cần em đi với anh, anh ở đâu cũng có thể lại xây nhà, anh xây nhà cho mèo ở cũng giống như anh xây một tòa nhà trăm tầng, em có nghĩ đến chưa?"

"Em yêu anh."

"Em có biết không, đêm cuối cùng chúng ta đi dự lễ khánh thành tòa nhà đó, anh đã định cầu hôn em. Anh chuẩn bị rất nhiều hoa em thích cho em, rồi em không đến."

"Em yêu anh."

"Bây giờ anh phải nói gì đây? Anh cảm ơn em? Hay xin lỗi em? Hay anh rất cảm ơn và vô cùng xin lỗi? Tuổi trẻ của em có thể ném mật nằm gai để thành công. Nếu đó là điều em lựa chọn, anh xót em vô cùng nhưng anh ủng hộ. Còn nếu em vì bất cứ lí do gì khác, kể cả là vì anh, anh không vui."

"Em..."

"Anh cũng yêu em, rất yêu em. Nên em nói gì đó khác đi."

"Nếu anh là em, anh sẽ chọn thế nào?"

"..."

"Anh thấy chưa? Anh cũng sẽ như vậy thôi. Sao lúc nào anh cũng phải hạ thấp tình yêu của mình? Không phải anh không yêu em, không phải anh không xứng, chỉ cần em yêu anh thì anh xứng đáng. Một cốc cà phê em có thể cho anh, cả nửa đời cũng có thể cho anh."

"Anh nhớ em. Khi ở cạnh em anh vẫn nhớ. Nhưng..."

"Cấm anh nói ra câu..."

"...Nhưng đừng yêu anh nữa".

"...Đừng yêu anh nữa."

Daniel im lặng. Khoảng lặng kéo dài cho đến khi chiếc đồng hồ trên tường kêu lên một tiếng báo hiệu ba giờ.

"Được rồi, anh nói em muốn gì anh cũng muốn, anh để em tự do đúng không?"

Seongwoo gật đầu. Daniel cười rất nhạt rồi nói:

"Đi ngủ."

"Ừ, em cũng mệt rồi."

"Không phải ngủ theo kiểu đó."

--

Lần gần đây nhất hai người cùng nhau là vào lễ cưới Jisung. Từ đó đến bây giờ khi Joon Yi đã biết bò rồi, cả hai mới thành thực chạm vào nhau thêm lần nữa. Kim Jisoo nói ra sự thật vô tình lại làm cho hình bóng cô cũng tự động trở nên mờ nhạt dù là ở trong căn nhà lúc trước ám ảnh Daniel đến nỗi cậu không muốn bước chân vào. Sức nặng của câu chuyện lớn đến nỗi Daniel và Seongwoo chẳng thể nghĩ gì ngoài nghĩ về nhau.

Seongwoo vừa cởi áo ra, mắt anh lại bắt đầu đỏ lên. Vết sẹo mổ ở bụng dưới của Daniel không rõ ràng nhưng kéo dài gần một gang tay. Anh đưa tay chạy dọc vết thâm mờ mờ, Daniel nắm lấy cổ tay anh bóp chặt lại.

"Anh đừng khóc. Bận đời của em không được khóc."

Seongwoo đọc được trong thư Daniel gửi, cậu bị nhầm lẫn giữa viêm ruột thừa và đau dạ dày. Quá quen với việc chịu đói, Daniel cứ nghĩ rằng đó là một cơn đau dạ dày bình thường cho đến khi ngất xỉu. Ruột thừa sưng mủ quá lâu không thể mổ nội soi, dao mổ vừa chạm vào thì ruột thừa cũng vỡ mủ. Vì lý do đó, Daniel lâu phục hồi và còn bị nhiễm trùng sau phẫu thuật. Seongwoo không thể ngăn được nước mắt rơi, Daniel thở dài rồi hôn xuống giọt nước đang lăn dài.

"Lỗi tại anh."

"Là do em không biết chăm sóc mình mà."

"Anh để em phải chịu đói."

Daniel lắc đầu, cậu ghé môi hôn lên môi Seongwoo. Phải thử xem định luật Kang Daniel nếu có sai thì hôn nhiều cũng thành đúng có còn hiệu lực hay không, cuối cùng chính Daniel cũng quên mất kết quả.

Cùng nhau thì có cảm giác như thế nào? Lần đầu tiên là ngại ngùng. Dù hai người đều đang say, vẫn có chút ngại ngùng vì chạm vào một cơ thể vừa quen vừa lạ. Những lần sau đó là mong chờ, là phấn khích, là vui vẻ, là dịu dàng, là cả vừa hận vừa yêu như lần ở lễ cưới của Jisung. *Cùng nhau* lần này, cảm giác vô cùng đau lòng. Seongwoo đau lòng vì anh không thể quên được những dòng thư, không quên được lỗi lầm của mình của hơn tám năm cộng lại. Daniel đơn giản chỉ đau lòng vì Seongwoo đau lòng, lần này đổi lại là nước mắt anh rơi xuống trên ngực, trên lưng, trên vai, tất cả hòa cùng với mồ hôi rồi thấm vào da thịt.

--

Trời vừa hửng sáng, Daniel thức dậy nhặt lấy áo của Seongwoo ở đầu giường. Kịch cỡ áo cũng không mấy khác biệt, cậu mặc vào rồi lại ngồi xuống đối diện với Seongwoo.

"Em hỏi anh một lần nữa, anh nói em muốn làm gì thì làm đúng không?"

Seongwoo đưa tay nhặt lấy một sợi chỉ trên áo rồi gật đầu.

"Vậy em không yêu anh nữa nhé?"

Không được.

"Em yêu người khác nhé? Em sẽ đi, cả đời không quay lại với anh nữa."

"Em sẽ tìm một người tốt hơn, rất có thể là một cô gái nào đó. Em sẽ hẹn hò vui vẻ, sẽ đưa cô ấy đi khắp nơi, sẽ cùng cô ấy nuôi thật nhiều mèo mà không sợ làm phiền anh, được không?"

"Em cũng sẽ tự tay đan nhẫn bằng dây đàn, em sẽ cầu hôn cô ấy. Rồi em tự vẽ thiệp cưới, em thuê anh thiết kế nhà cho gia đình của riêng em. Em và cô ấy sẽ có con, không phải hai đứa, em luôn muốn nhiều hơn hai đứa. Em sẽ vẽ tranh, cô ấy chỉ việc nấu ăn và hát cho con nghe, đến khi con ngủ rồi thì em pha cà phê hai người cùng uống."

"Em sẽ yêu cô ấy đến hết đời, sẽ không nhớ anh nữa. Anh không cần phải gọi mẹ em là mẹ, không cần gọi em thức dậy buổi sáng, không cần dỗ dành em, cũng không cần thấy có lỗi với em vì em sẽ sống hạnh phúc mà không cần anh. Có được không? Nếu anh thấy như vậy cũng được, anh chấp nhận hết, ngay ngày mai anh không cần tìm đến em, tháng sau năm sau cũng vậy."

"Anh bảo em đừng yêu anh nữa, em làm như vậy đã được chưa? Và nếu như cũng là điều em muốn, em muốn anh không yêu em nữa, không cần nhớ em nữa. Anh cả đời không được tìm em, có muốn thì hãy tìm một người giống em, đàn ông như em trên đời không thiếu. Anh yêu thương cậu ấy, mỗi đêm đi làm về hãy chui vào chăn nói cậu ấy thương anh một chút, kết hôn với cậu ấy, chúng ta hai người có hai gia đình riêng không còn liên quan đến nhau. Cho đến lúc em chết đi, tang lễ của em anh không được đến. Anh có làm được không? "

Daniel nghĩ rằng chỉ cần Seongwoo nói một câu "chỉ cần em muốn", cậu sẽ ngay lập tức bỏ đi cho anh vừa lòng. Tám năm đã qua yêu nhau đến chết lại không bằng một sai lầm không do ai khởi xướng chỉ là sai ở cách giải quyết, nếu như Ong Seongwoo có thể chịu đựng hết tất cả những điều Daniel vừa nói, cậu không còn gì để nói thêm.

Cuối cùng, khi trên phố bắt đầu ồn ào tiếng xe cộ, khi mặt trời lại chui vào căn gác nhỏ quen thuộc gọn gàng, Daniel thở dài.

"Em biết anh không bao giờ làm được. Ong Seongwoo cả đời chỉ đủ để yêu một mình em thôi. Em cho anh thêm thời gian. Em đợi anh nói một câu "em về rồi" đã bốn năm, cuối cùng cũng nghe được. Chẳng nào anh không còn suy nghĩ về những gì em phải chịu, chỉ nghĩ rằng anh nhớ em, lúc đó em lại về."

Daniel điểm nhẹ lên má Seongwoo một cái hôn rồi rời đi. Ngay ngày hôm đó cậu đặt vé máy bay. Bắt đầu từ thành phố cũ mà Daniel từng sống, Daniel đi khắp nơi cậu thấy được trên bản đồ.

Phải để anh biết rằng nếu có thêm một lần nữa xa nhau thì sẽ thế nào, lúc đó mọi thứ mới bắt đầu quay về đúng quỹ đạo.

--

Hết phần 4.1.

(*) lời bài hát ở trên link, Bên hồ Baikal, dịch bậy cho có vần bởi Mưa :))

Posadas là một thành phố bình dị và có biên độ nhiệt rất lớn. Lần đầu tiên đến đó, Daniel dù nắm chắc bản đồ trong tay vẫn nghĩ bờ đông của con sông Paraná là biển. Mặt nước rộng mênh mông có màu xanh thẫm, vài người nói với Daniel rằng nếu đi ngược về phía Tây thì sông sẽ phình ra thành một hồ nước rộng hơn. Daniel biết điều đó nhưng cậu chưa vội đi tìm. Posadas làm Daniel nhớ đến một thành phố nhỏ ở miền nam Việt Nam, đất nước đầu tiên trong hành trình của cậu. Khi đó Việt Nam chỉ mới chớm bước vào mùa nóng, mọi thứ vẫn mát mẻ nhẹ nhàng. Điều khác biệt nhất giữa Argentia và Việt Nam đó là ở đây chẳng ai quan tâm Daniel làm gì. Cậu có thể ôm giá vẽ đi dọc theo con đường Costanera uốn quanh bờ sông rồi ngồi xuống bất cứ đâu vẽ vờn mà không cần quan tâm đến người khác. Mùa hè chưa bao giờ nóng bức như thế, có nhiều ngày Daniel đem màu vẽ ra phơi nắng rồi chỉ ăn hết hộp kem này đến hộp kem khác, đến khi cả người lạnh run thì lại xách lĩnh kính đồ đạc trong tay ra về.

Vì sao lại chọn Posadas làm điểm cuối cùng chứ không phải là Việt Nam hay một đất nước nào khác, cậu trả lời với Daniel chỉ có một. Đi dọc theo sông Parana sẽ tới biên giới, ở đó có thác Iguazu.

Thác Iguazu, chỉ xuất hiện trong một bộ phim rồi làm Daniel thích thú đến nỗi tự hứa với mình phải đến đó ít nhất một lần trong đời. Có thể giống như thành phố của cậu và Seongwoo, giống như Việt Nam hay Argentina, ở trên màn hình tất cả đều sẽ long lanh đẹp đẽ hơn chúng kiến tận mắt. Nhưng nếu được chạm vào màn hơi nước đục mờ bay lên trong không khí rồi hít sâu vào mũi cả những hạt nước nhỏ li ti, chắc hẳn điều đó sẽ thật hơn rất nhiều. Mọi thứ trong phim ảnh rồi cũng sẽ giống tình yêu, nhìn qua rất đẹp nhưng chạm vào rồi lại thấy nóng như phải bỏng.

Thác Iguazu, Seongwoo từng nhìn thấy rồi nhăn mặt kì thị rõ ràng nhưng sau đó vẫn nói "ừ, đi thì đi." Daniel vạch lại rằng nếu anh miễn cưỡng như vậy thì ở nhà ngồi máy lạnh đi, để yên cho cậu một mình tận hưởng. Seongwoo nhún vai quay lại bên bản vẽ, chỉ mấy phút sau đã thông dong tựa cảm vào vai Daniel khi cậu đang ngồi dưới nền gạch sân thượng vu vơ chốc một cụm xương rồng.

"Anh đi với."

"Đi làm gì?"

"Em ngắm cảnh, anh ngắm em."

Vừa bức vừa rung mình vì hạnh phúc, Daniel cuối cùng không thể nói được một câu nào. Seongwoo tiếp tục vẽ những tòa nhà cao vào hôm đó, tuần sau, tháng sau rồi cho đến bây giờ, Daniel đã đến chân thác còn Ong Seongwoo ở nơi nào không rõ.

Daniel lên máy bay rất thanh thản. Những lần trước đều không muốn nhưng phải rời đi còn lần này là chủ đích rời đi, cậu đi mà nghĩ chắc chắn mình sẽ quay trở về. Chỉ có một điều giống với hai lần trước đó: ngay khi không nhìn thấy Seongwoo nữa, Daniel đã bắt đầu thấy nhớ anh.

Ba tháng lang thang khắp nơi mọi chốn, hộ chiếu được đóng đủ những loại dấu vuông tròn khác nhau. Daniel quay về thành phố kia rồi gặp lại Darren, cậu bỏ chạy trốn chết khi anh đuổi theo khắp mấy con phố đòi trói Daniel lại không cho đi đâu hết. Hai người dắt díu nhau quay trở về quán bar dưới tầng hầm. Ở dưới đó không hề thay đổi, có một đám họa sĩ dù cái tên và hình hài khác nhưng lại giống với Daniel và Choi Minho của những ngày trước đây. Lò sưởi không dùng đến, nhạc nhẽo rất chán đời, Daniel tự cười mình vì những ngày đó chốn nhếch nhác này cũng có thể trở thành nơi êm đềm nhất. Trời tháng sáu xanh lơ, trời tháng bảy xanh ngọc, Daniel đi vòng sang nước Ý. Có một thị trấn xinh đẹp nằm trên một hòn đảo thuộc Địa Trung Hải, Daniel suýt nữa đã mua một căn nhà giá một đô la nhưng kịp dừng lại vì nghĩ mình sẽ không thể ở lâu. Bạn bè ở khắp nơi, đến đâu cũng có người chào đón. Cả thế giới nằm gọn trong lòng bàn tay Daniel, vậy mà đến khi lên máy bay ở Rome để thẳng hướng về Brazil cậu vẫn bất giác quay lưng về phía sau tìm kiếm. Sân bay đông đúc, đột nhiên cậu sinh ra một thứ ảo giác rằng Ong Seongwoo cũng ở đâu đó quanh đây. Chỉ một lát nữa anh sẽ thôi bắt chéo chân, gấp quyển sách lại cho vào túi xách rồi vẫy tay gọi lớn, "em, đừng chụp nữa, đến giờ lên máy bay rồi." Có tiếng loa báo hiệu hành khách lên máy bay, Daniel ngẩn ngơ cất máy ảnh vào túi rồi tới bên hàng dài hành khách đang kiên nhẫn chờ qua cổng.

Thác Iguazu, có lẽ đến cuối cùng vẫn sẽ chỉ có một mình Daniel đi tới.

--

Ba tháng tròn Kang Daniel đi khỏi thành phố, cũng là ba tháng kém một ngày không ai gặp được Ong Seongwoo. Liên lạc cũng vô ích, MI bị chững lại một công trình. Kim Namjoon cười nhạo Michelle Jang, cô không tức giận mà còn quay sang cười lại hắn. Cười Kim Namjoon chán, Michelle quay sang cười cả Kim Jisoo. Tưởng rằng chiêu cuối đó rất cao tay, ai ngờ kết quả là đến một cái bóng của Ong Seongwoo cũng không còn ở lại cho cô tự huyễn hoặc bản thân mình.

Seongwoo nộp đơn xin nghỉ việc vào một ngày sau khi Daniel đi khỏi. Buổi sáng hôm đó anh không nghĩ đến đuổi theo Daniel làm gì, cứ để cho cậu rời đi thêm lần nữa. Thành phố của chung hai người đã có quá nhiều ám ảnh, cứ đi đến một nơi khác rồi mọi chuyện chắc chắn sẽ tốt đẹp hơn. Thế giới rộng lớn, nhìn nhau trong những không gian khác sẽ không khiến ai cảm thấy đau lòng. Daniel đi rồi, Seongwoo ngồi lại viết đơn sau đó không do dự đi đến công ty. Ha Sungwoon cầm tờ đơn thì nhíu mày một chút, anh ném tờ đơn lại cho Michelle. Michelle đọc xong rồi ngoắc một ngón tay nói rằng ít nhất hãy đi họp một buổi cuối cùng với Gensler, Seongwoo miễn cưỡng gật đầu đồng ý.

Giờ giải lao, không phải Kim Jisoo mà là Kim Namjoon tìm đến Seongwoo khi anh đang đứng trên sân thượng. Khu vực phía Nam thành phố lúc này đã trở thành một đại công trường, từ tòa nhà MI nhìn ra vẫn có thể thấy được mấy chiếc xe cầu di chuyển qua về giống như mô hình lắp ghép. Seongwoo biết Kim Namjoon tìm tới nhưng vẫn im lặng chờ hắn nói.

"Nghe nói cậu nghỉ việc rồi?"

Seongwoo gật đầu.

"Tiếc cho hi sinh của Kang Daniel."

"Có người nói rằng con người không thể thay đổi thế giới mà buộc phải thích nghi với thế giới. Tôi tự thấy mình không thay đổi được thế giới nhưng ít nhất sẽ không để thế giới thay đổi mình. Lần đó là do tôi không hiểu cách thế giới vận hành, Daniel làm tôi hiểu. Hi sinh của cậu ấy đến đó là quá đủ rồi."

Kim Namjoon nhướn mày như muốn nói "ngghiêm túc đến vậy sao" rồi lại tiếp tục cười.

"Bây giờ cậu định làm gì?"

"Daniel vừa đi sáng ngày hôm nay. Ngày mai tôi sẽ bay theo cậu ấy."

Kim Namjoon thốt lên một tiếng kêu nho nhỏ, vẻ mặt hắn giống như vừa nếm phải thứ gì đó khó ăn.

"Hai người định chơi trò làm lành giữa phố, gọi tên nhau trên đường rồi ôm nhau thắm thiết như trong mấy bộ phim rẻ tiền sao?"

Seongwoo nhếch môi cười. Gió bật qua một cơn hơi mạnh, Seongwoo đưa tay định vuốt một lọn tóc dài rồi mới nhớ ra tóc mình đã cắt. Đột nhiên anh muốn nói chuyện nghiêm túc với Kim Namjoon một lần. So với những người như Jisung hay Jaehwan, nói chuyện với Kim Namjoon dễ dàng hơn hẳn.

"Chỉ đi theo thôi. Lần này tôi muốn nhìn thế giới Kang Daniel nhìn, cũng muốn theo sau cậu ấy. Daniel khi ở nước ngoài về mỗi lần bị đe dọa hay sợ hãi là lại ôm đầu nói phải tìm Ong Seongwoo. Tôi ở trước mặt Daniel cũng không nhận ra, cậu ấy cứ đi tìm tôi mãi. Tôi không muốn Daniel tìm tôi nhưng không thấy, cũng không muốn người khác thay tôi ở cạnh Daniel."

"Nhưng như vậy có đáng không?" Kim Namjoon gãi gãi cằm. "Tòa nhà sắp tới gần như giao quyền thiết kế vào tay cậu, nếu xây xong thì cậu lại sẽ làm được một biểu tượng mới cho thành phố mà rất lâu sau này người ta sẽ còn nhắc đến. Việc gì phải bỏ cả sự nghiệp vì hai phút, thậm chí hai giây ngắn ngủi của Kang Daniel?"

Hai giây còn chưa đủ hay sao? Nếu như Kang Daniel không cần anh một giây nào cả mới là đáng sợ. Ong Seongwoo mỉm cười, tự nhiên thấy tội nghiệp thay cho Kim Namjoon. Liệu hẳn có hiểu những điều Daniel đã làm, hiểu những thứ mà Seongwoo sắp nói ra hay không? Hay hẳn sẽ chỉ *biết* mà không bao giờ *hiểu*?

"Là Kang Daniel mà."

Là Kang Daniel nên một giây cũng đáng. Seongwoo vỗ vai Kim Namjoon rồi sau đó rời đi. Còn phải chuẩn bị hành trang để gặp người muốn gặp, sau đó còn phải thực hiện lời hứa bên nhau cả đời.

Hai người cứ như vậy mà bắt đầu thực hiện chuyến đi tưởng một hóa ra hai. Seongwoo từ đầu đến cuối ở sau lưng Daniel, chỉ duy nhất một lần muốn nhào ra kéo cậu trở về ngay là khi thấy Darren Bonnet vẫn vui vẻ chiều chuộng Daniel dù cả hai chỉ là bạn bè. Biết rằng tư duy của Darren khác một trời một vực, nhưng có đêm nọ khi hai người đi cùng nhau về một con phố vắng, suýt nữa Darren đã lại cúi xuống hôn Daniel. Đêm đó Daniel đăng lên mạng hình trời đêm, không phải trời chiều như mọi ngày. Seongwoo nghĩ ngợi một chút rồi quyết định gọi điện sang cho cậu, hai người ở tầng trên tầng dưới khách sạn cùng nhau ngắm chính bầu trời Daniel vừa chụp, Seongwoo cố gắng nói giọng bình thường.

"Hôm nay em làm gì?"

"Em đi với Darren tới mấy nơi."

"À."

Seongwoo à lên, anh thở hắt ra rồi nói tiếp:

"Anh ta dạo này thế nào?"

"Đẹp trai hơn trước, vẻ đẹp hơn trước, cái gì cũng hơn trước."

Còn cả biến thái hơn trước, Seongwoo nghĩ thầm.

Hai người nói mấy câu chuyện vắn vơ, đến khi đồng hồ gần tới nửa đêm anh vội vàng tắt máy vì sợ tiếng chuông trong thành phố sẽ làm Daniel phát hiện. Còn vài giây ngắn ngủi, Daniel im lặng rồi đột ngột gọi:

"Ông Seongwoo."

"Anh đây."

"Cách đây vài tiếng..."

"Ừ?"

"Muốn hôn anh quá."

Ong Seongwoo đôi khi nghĩ im lặng đi theo Kang Daniel không phải là cách hay, nhưng hôm đó anh thật sự hối hận rồi. Đồng hồ điểm chuông qua ngày vang khắp cả thành phố, Seongwoo vội vàng tắt máy rồi ngồi khuất sau ban công khi Daniel ngẩng đầu lên nhìn trời rất lâu không chớp mắt. Ở trong khách sạn còn vang lên tiếng hát từ ban công nào đó, không gian như thế này làm Seongwoo cũng chỉ muốn hôn Daniel không dừng.

--

Cho đến tận bây giờ Seongwoo vẫn không thích nổi thác Iguazu. Không có một lí do nào cụ thể, anh chỉ biết rằng mình không thích. Daniel đi về Posadas trong những ngày hè nóng nhất, Seongwoo cũng đi cùng một chuyến bay với Daniel. Chuyện Seongwoo đi đúng với lộ trình của Daniel không phải là trùng hợp ngẫu nhiên. Anh vốn nghĩ sẽ khó khăn dù có thể mừng tượng được hết những nơi cậu có thể đến, nhưng chuyện lệch nhau vài nhịp chắc chắn sẽ xảy ra. Vậy mà không biết Kang Daniel vô tình hay cố ý, cậu dùng máy tính của Seongwoo sau đó để lại hộp thư điện tử mà không đăng xuất. Seongwoo chắc chắn Daniel sẽ đến Việt Nam đầu tiên nên chỉ đặt một chiếc vé tới đó, anh mở hòm thư xác nhận vé thì gặp một loạt thư xác nhận vé máy bay Daniel đã đặt trước đó một ngày. Vừa

thương vừa buồn cười, Seongwoo hôm đó ở nhà dựa theo danh sách vé máy bay của Daniel rồi lần lượt đặt vé cho những chuyến bay ngay sau cậu.

Rong ruổi trên khắp các con đường lớn nhỏ, cứ mỗi phút giây nhìn Daniel cười tươi trong nắng mùa hè từ châu Á sang châu Âu rồi kéo qua châu Mỹ, Seongwoo lại nghĩ rằng nếu không phải tám năm về trước đã yêu Daniel thì chắc chắn bây giờ anh cũng sẽ động lòng với chỉ một nụ cười đó mà thôi. Ông Seongwoo năm hai mươi lăm tuổi gặp Kang Daniel hai mươi hai tuổi rồi yêu cậu vì những ba giây nào không rõ, nhưng nếu lúc đó không gặp được Daniel anh vẫn sẽ ở một mình đến năm hai mươi lăm, hai mươi tám, ba mươi hai, rồi đến tận lúc này. Ông Seongwoo sẽ phải đợi như vậy cho đến khi được an bài thấy một nụ cười của cậu thì sẽ ngưng tìm kiếm, những người khác nếu có cũng chỉ là lướt qua.

Daniel tới nơi này là để ngắm thác Iguazu, Seongwoo biết. Và anh cũng biết rằng bọn họ đã hứa sẽ cùng nhau đến, nên trước sau gì cũng phải gặp Daniel ở tại nơi này. Seongwoo mở hộp thư xác nhận vé máy bay của Daniel thêm lần nữa vào buổi chiều nhìn Daniel đạp xe quanh quảng trường rộng của thành phố, cậu đuổi hết chim bồ câu bay đi trong tiếng cười ré lên của đám trẻ con. Chặng bay cuối cùng là từ Brazil về thành phố của bọn họ, tìm Seongwoo đập rộn lên những nhịp bất thường. Ngay từ khi Daniel rời khỏi căn gác đó, lần đầu tiên trong đời Seongwoo tin chắc Daniel sẽ về, đương nhiên là sẽ về với anh. Dù biết như vậy, Seongwoo không bao giờ muốn để cho Daniel đi một lần nữa. Vừa muốn Daniel đi để lại bắt đầu vừa muốn cậu ở yên một chỗ, Seongwoo đành phải áp dụng thuyết tương đối của chuyển động lên hai người. Nếu lấy thành phố của hai người làm mốc, Kang Daniel đang di chuyển. Nếu lấy Ông Seongwoo làm mốc, Kang Daniel sẽ đứng yên. Chỉ cần Ông Seongwoo đi cùng Kang Daniel, dù trái đất tiếp tục quay thì hai người vẫn đứng yên một chỗ.

Chiều nay bên bờ sông Paraná, Kang Daniel lại khoe ra nụ cười xinh đẹp nhất của mình. Gió từ sông thổi vào làm không khí bớt nóng bức, chiếc áo sơ mi mỏng Daniel mặc bị gió thổi căng phồng. Cậu nghe nhạc từ một tay violon gần bức tượng tượng Guacurari, vừa ăn một gói kẹo chanh mua từ một đứa nhỏ bán hàng rong bên đường vừa di chuyển tay trên giá vẽ. Daniel ăn ngon lành hết chiếc này đến chiếc khác, đến nỗi Seongwoo chưa từng thích mà vẫn phải mua thử một gói xem sao. Kẹo chua nhiều hơn ngọt, thỉnh thoảng còn có vị hơi đắng. Daniel hình như chỉ bóc kẹo cho vào miệng theo thói quen, bởi vì đến khi viên kẹo cuối cùng được xử lý xong, cậu đưa tay xoa bụng rồi nhăn mặt.

Seongwoo đã cất gói kẹo vào trong túi từ lâu. Anh ghé quán cà phê nhỏ bên kia đường, quán được bài trí như một nơi tập trung thủy thủ nhưng vắng hoe không có mấy người qua lại. Đường phố đông đúc hơn, cư dân thành phố đều đổ ra đường hóng gió. Nắng vàng tươi như mật nhưng nụ cười của Daniel lại kém tươi hơn trước rất nhiều. Cậu đưa máy ảnh lên trời chụp vội một bức hình không lấy gì làm nghệ thuật rồi lại đăng lên. Daniel cầm chặt điện

thoại chờ rung, đã ba tháng nay mỗi lần Daniel đăng hình trời lên là Seongwoo lại bắt đầu gọi điện. Chưa đầy hai phút sau, màn hình nhấp nháy sáng.

"Ong Seongwoo."

Seongwoo nhìn vẻ buồn thiu của Daniel ở ngoài kia, anh cười cười hỏi dịu dàng:

"Chiều nay em muốn ăn gì? Pasta có được không?"

"Chỗ em đang ở không có nhà hàng nào nấu pasta ngon cả."

Seongwoo gọi tính tiền rồi đứng dậy. Anh đi ra bằng đường cửa sau của quán cà phê, cửa sau thông ra một con đường nhỏ phủ đầy dây leo. Bước chân lên mấy viên gạch mát lạnh vì không được mặt trời chiếu đến, Seongwoo xốc lại túi xách trên vai.

"Em đang ở đâu?"

"Em không biết. Em muốn ăn pasta."

"Ừ."

"Anh ừ cái gì?"

Seongwoo bật cười lớn, chắc Daniel lại đang tức giận vô cớ. Anh rẽ qua ngã tư để quay lại con đường dọc bờ sông cách xa Daniel rồi vừa nhìn đồng hồ vừa nói:

"Bây giờ là bốn giờ chiều đúng không? Anh biết có một nhà hàng rất ngon, em đi hết ngã tư thứ ba của đường Costanera tính từ bên tay phải bức tượng là sẽ thấy."

Tim Daniel đã thót lên một lần từ lúc nghe Seongwoo nói chính xác giờ địa phương. Ong Seongwoo đang ở đâu đó quanh đây, điều đó đầu tiên làm cho Daniel thấy muốn chạy đi tìm anh ngay lập tức, sau đó đột nhiên tim lại trở về đập thông thả vô cùng. Cậu gom mấy chiếc vỏ kẹo đi tới thùng rác, tới bên người đàn ông đang kéo violon say sưa ngồi xuống mở ví ra. Lựa chọn một hồi, Daniel bỏ vào hộp đàn trước mặt ông một tờ tiền bản xứ, bốn tờ tiền đã cũ và thêm năm tờ tiền có mệnh giá cao nhất của nước mình mà lâu nay cậu vẫn cất sâu vào một ngăn riêng trong ví. Người đàn ông nhìn xuống, Daniel nháy mắt rồi bỏ đi.

Màu vẽ làm thành một hộp lớn, cả giá vẽ lẫn giấy Daniel xách đầy trên tay. Hoàng hôn xuống dần dần, người đi hóng gió chen lẫn với những người đi làm về còn mặc đồ công sở. Daniel đi ngược chiều những người đó, gió sông hất tung mái tóc nhưng cậu không có cách nào vượt lại hàng hoàng. Mặc kệ tóc bay loạn trên đầu, Daniel mãi miết đi ngược dòng người qua mấy ngã tư mà Seongwoo vừa nói. Đến khi ngã tư thứ ba đã ở ngay trước mắt, Daniel chỉ biết đứng bên này đường ngẩn ngơ đứng nhìn.

Ong Seongwoo ở bên kia đường, xung quanh đầy người đi lại tấp nập. Nắng chiếu lên mọi vật mà như chỉ tập trung vào một mình anh. Seongwoo tựa vào lan can bên bờ sông khoanh tay lại, thỉnh thoảng anh nhìn vào đồng hồ rồi không biết vì sao mà môi lại cong lên thành một nụ cười rất nhẹ. Daniel lờ nói bậy một câu trong đầu, Ong Seongwoo ra tận nước ngoài vẫn mặc áo sơ mi màu cà phê, tay áo gọn gàng xắn lên vài nấc. Thậm chí anh còn sơ vịn cẩn thận hơn mấy người dân bản xứ đi làm về. Seongwoo ngẩng nhìn dòng người trước mặt rồi đến khi bắt gặp ánh mắt của người bên kia đường, anh nghiêng đầu nhìn Daniel chăm chú. Gió và nắng lùa vào mái tóc đã hơi dài của anh, mái tóc đó vẫn còn xanh, nụ cười trên môi anh che đi hết cả nếp nhăn rất mờ trên khóe mắt. Ánh mắt Seongwoo vẫn như sáu năm, tám năm về trước. Giống như gom hết cả một thành phố đầy sao vào trong đó rồi chia nhỏ ra để mỗi giây trôi qua trong mắt anh đều có những đốm sáng long lanh dịu dàng. Seongwoo đưa một bàn tay ra vẫy nhẹ, chiếc nhẫn trên đó lấp lánh trong khi hoàng hôn nhuộm đỏ cả trời tháng bảy.

Daniel xốc lại giá vẽ trên tay rồi bước sang đường. Chỉ cách có mấy bước chân thôi, lần này nhất định phải đi đến đích.

--

Tôi sẽ đứng giữa phố phường đông đúc, với nụ cười lơ đãng hiếm hoi.

Và đợi em đến lúc kịp hoàng hôn.

--

Hết.

M không đánh số thứ tự mà sẽ giải thích luôn trong này:

- Posadas là thành phố tỉnh lỵ của Misiones, Argentina. Địa danh này cách thác Iguazu (nằm dọc biên giới Brazil và Argentina) khoảng 4 giờ chạy xe.

- Thị trấn nhỏ ở Ý tên là Ollolai. Bạn có thể đọc về dự án bảo tồn này trên báo.

- Theo M biết thì không có chuyến bay thẳng từ Ý tới Argentina mà có chuyến tới Brazil.

- Và M xin lỗi nếu như M nhìn bản đồ sai hướng đông tây nam bắc..

--

Thác Iguazu của Daniel làm Seongwoo cười mãi.

Từ buổi chiều hai người gặp nhau ở Posadas, cả Daniel lẫn Seongwoo đều không có gì cần phải nói. Hai con người không thể quen thuộc hơn ở một nơi xa lạ không có ai nhòm ngó, Daniel và Seongwoo ở trong phòng khách sạn suốt một ngày hôm sau chỉ để ôm nhau ngủ. Ngày hôm sau nữa, Daniel sắp xếp lại sổ tranh đã vẽ mấy ngày qua về

cho Darren, hai người hai túi hành lý nhẹ bằng cùng nhau ngược lên phía bắc đến thác Iguazu. Giống như một chuyến đi từ đầu này đến đầu kia thành phố khi Seongwoo vừa tan ca, Daniel không buồn nhìn đến quang cảnh bên ngoài. Chuyến xe khởi hành từ sáng sớm đưa bọn họ xa khỏi thành phố để dần dần đi đến nơi đồi núi mỗi ngày một nhiều, qua cả mấy con đèo quanh co gấp khúc. Trên xe hành khách đều gà gật ngủ, Daniel nắm tay Seongwoo khi anh vẫn đang nhắm mắt rồi khẽ thổi một cái bên tai anh.

"Nắm tay em kĩ vào, nếu xe có rơi xuống vực thì..."

"Thì anh che cho em."

Seongwoo vẫn nhắm mắt nhưng đột ngột cong môi rồi nói bằng giọng không lớn không nhỏ. Daniel đưa mắt nhìn quanh, cậu kéo đầu Seongwoo tựa xuống vai mình. Đầu Daniel cũng ngả xuống bên đầu anh, cậu lẩm bẩm:

"Ở nơi không ai hiểu thì nói nhanh lắm."

"Anh nói với em, với bố mẹ, với Kim Namjoon và Michelle, với cả Kim Jisoo lẫn Joo Hyemi rằng anh yêu em là đủ rồi, còn cần nói với cả thế giới sao? Chỉ có đám trẻ con mới hay nói câu anh đứng trước thế giới nói với em thứ này thứ khác thôi."

Daniel không nói gì, Seongwoo bấm nhẹ ngón trỏ lên mu bàn tay cậu.

"Hay là muốn anh nói rằng em là cả thế giới của anh rồi nên anh nói với mình em là đủ?"

Daniel giả vờ buồn nôn, Seongwoo cười cười siết chặt tay cậu.

"Nắm tay anh kĩ vào, nếu xe có rơi xuống vực thì còn được chết với nhau."

Trải qua chừng đó chuyện, cả hai đều hiểu rằng chuyện gì có nguy cơ xảy ra nhất định sẽ có lúc xảy ra. Đang đứng yên đó một giây sau cũng có thể xa nhau đó, những câu chết chóc nói ra không hẳn là để dọa người. Daniel ôm lấy cả cánh tay Seongwoo mà ngủ, đến lúc hành khách trên xe xuống hết hai người cũng không buồn thức dậy. Người phụ xe tới lay nhẹ, Daniel choàng tỉnh rồi rới rít kéo Seongwoo ra ngoài.

Hơi ẩm mờ mịt một góc trời, hơi nước bốc lên làm cho không khí xung quanh nặng hơn và có mùi hơi ngọt. Tiếng nước dội xuống ầm ầm, Daniel nhập vào đoàn khách du lịch rồi sau đó nhận ra mình đã thật sự bị *gây ông đập lưng ông*. Hướng dẫn viên nói qua về sự tích thác Iguazu, Seongwoo vừa nghe vừa cười trộm. Sự tích kể rằng có một cô gái đẹp phải đem đi tế thần rắn cai quản một vùng, đến lễ cưới thì người yêu dắt cô gái đó bỏ trốn xuống

sông . Thần tức giận đuổi theo rồi xoáy mình xuống đất tạo ra thác nước, còn đôi tình nhân chìm trong dòng nước và biến mất mãi mãi. Daniel trân trối đứng nghe, Seongwoo mặc kệ những người xung quanh mà vòng tay ôm lấy cậu từ sau lưng, anh tựa đầu lên vai Daniel cười nói:

"Em sắp xếp chuyện của chúng ta từ lúc đòi đi Iguazu sao? Em độc ác vừa thôi, vì sao anh lại phải vào vai con gái tộc trưởng?"

Daniel nhăn nhăn mũi không nói được gì. Cậu tới Iguazu đơn giản là vì muốn tới, không ngờ cái thác còn có cả một câu chuyện lâm li bi đát đến như vậy đằng sau. Seongwoo đã thôi cười nhưng không buông Daniel ra. Ba tháng rồi gặp Daniel trước mặt mà không được chạm vào, lúc này anh vút hết dáng vẻ rụt rè lạnh nhạt của mình khi còn ở trong thành phố cũ.

Cứ mỗi bước chân Daniel bước tới thác, Seongwoo càng cười nhiều hơn. Daniel không thích khung cảnh bị phá đám bởi con người, vậy mà lúc này cả hai đang chen vai thích cánh với cả trăm người để đi trên lan can dẫn ra thác. Đứng dưới chân thác với cả ngàn khối nước ập xuống làm đám người gào lên thích thú, Daniel ghé sát vào tai Seongwoo nói lớn:

"Em không thích thế này, ở trong phim chỉ có một mình Lương Triều Vỹ đứng dưới thác thôi."

Nước tạt xuống làm những người đứng dọc lan can ướt đầm, Daniel và Seongwoo cũng không phải là ngoại lệ. Seongwoo đưa tay vuốt mặt mình, anh nhìn vẻ mặt mất hứng của Daniel rồi nhanh chóng ghé môi đặt lên đôi môi ướt đầm của người kia.

"Anh cũng không thích."

Ít người thì có thể hôn mà không bị chen lấn. Seongwoo quả nhiên đã thực hiện nghiêm túc câu "em ngấm cảnh, anh ngấm em", anh chỉ lo nhìn cho Daniel khỏi bị thương, nhìn Daniel ngấm thác, nhìn thác nước trong mắt Daniel, cuối cùng hình dạng thác nước như thế nào Seongwoo cũng không nhìn rõ.

Trên lan can cao nhất nhìn xuống, thác nước rùng rùng chảy dưới chân giống như muốn nuốt chửng cả mọi thứ xung quanh kể cả người đang đứng nhìn. Seongwoo từng đi thực tế mấy công trình thủy điện dù chẳng hề liên quan đến chuyên ngành của anh, đứng ở đập nhìn xuống thác nước bạc chảy xuống bao giờ cũng là giây phút làm anh muốn quay người bỏ chạy. Daniel nắm chặt tay Seongwoo rồi cũng không dám nhìn vào dòng nước đổ xuống . Hơi nước bốc lên mù mịt trong nắng gắt tháng bảy hóa thành cả ngàn chiếc cầu vồng, Daniel đưa tay hứng lấy một cầu vồng nhỏ ở ngay trước mắt mình. Nắm lấy cầu vồng trong tay, Daniel nói vu vơ:

"Nơi này thật sự giống tận cùng trái đất. Biết vậy ngày tới lễ đính hôn của anh xong em ngay lập tức đặt vé máy bay qua đây thì mọi chuyện đã được giải quyết gọn gàng rồi."

"Ý em gọn gàng là sao?"

"Là em nhảy xuống thác giống như xuống tâm trái đất, anh cả đời cũng đừng mong tìm ra em."

Mắt Seongwoo buồn buồn, anh nhìn chiếc cầu vồng đã biến mất trong tay Daniel rồi khẽ nói:

"Em khi đó không muốn nhìn thấy anh đến như vậy?"

"Chỉ nghĩ chúng ta đi cùng với nhau đến đó là chấm dứt rồi."

Daniel trả lời thật thà.

"Yêu anh cũng yêu rồi, giận anh cũng giận rồi. Không cần phải kết hôn mới có chừng đó cảm giác, em cứ nghĩ đến đó chúng ta không còn gì nợ nhau."

Những lời đó nói ra không còn thấy nặng nề, Daniel cười nhìn Ong Seongwoo đang đứng trước mặt mình bằng xương bằng thịt.

"Nhưng biết làm sao được, tình dậy trong bệnh viện đã lại muốn nắm tay anh."

Seongwoo không nỡ mắng Daniel ngốc nghếch, anh mặc kệ những người xung quanh đang cố sức di chuyển, cũng quên đi cả mấy thứ danh phận gì đó mà kéo Daniel vào sát bên mình. Ong Seongwoo lúc này chỉ là Ong Seongwoo của riêng Kang Daniel, anh hôn lên đôi môi còn đang mấp máy muốn nói gì đó. Nụ hôn kéo dài mãi ở giữa ngàn cầu vồng rực rỡ ẩn hiện trong hơi nước, những người xung quanh ngỡ ngàng đứng lại nhìn hai người. Người lớn có kinh ngạc có vui mừng cũng có khó chịu, chỉ có một cô bé tầm chín mười tuổi cất giọng trong veo nói với bố mình:

"Bố ơi, giống như cảnh chú hướng dẫn viên vừa kể."

Là cảnh hai người yêu nhau vĩnh viễn cùng nhau trốn chạy ở dưới thác Iguazu, Seongwoo nghe được một câu đó thì buông Daniel ra nhìn cậu cười rạng rỡ.

"Chúng ta không còn nợ gì nhau ư? Còn nợ một lần cùng nhau đi đến Iguazu, anh đã nhắc em hôm khánh thành tòa chung cư trong chân núi, em quên rồi sao?"

Đi đến Iguazu, cũng là đi đến nơi tận cùng trái đất.

Đã là nơi cùng trời cuối đất, nhất định phải đi đến cùng nhau.

Hết.

Ngoại truyện 2. Thư gửi những vì sao.

L

Lá thư thứ nhất.

"Anh,"

"Ừ."

"Vì sao anh lại yêu em?"

Câu hỏi đó được em hỏi rất nhiều lần, rất rất nhiều lần. Mỗi lần anh lại cho ra một đáp án khác.

"Anh yêu em vì em ngốc quá."

Ông đây thông minh lắm, chỉ ngốc ở những chuyện liên quan đến anh thôi. Mà ngốc hẳn tám năm, chắc chắn cũng nên đánh giá lại trí thông minh của mình...

"Anh yêu em vì em pha cà phê ngon."

Anh biết cô giáo của em không? Cậu ấy hơn em hai tháng tuổi. Cậu ấy rất xinh, rất hiền, pha cà phê đặc biệt ngon. Vị cà phê em pha được là do em học từ cậu ấy. Cậu ấy sống ở giữa một trang trại cà phê lớn, trong sáu tháng chỉ biết pha và uống cà phê khi hai mươi mốt tuổi, vào cái ngày thấy cậu ấy đứng giữa bạt ngàn hoa cà phê trắng muốt rất thơm, em cũng đột nhiên nghĩ thôi chết rồi, hình như mình lại sắp có ba giây.

"Anh yêu em vì em là họa sĩ nổi tiếng."

Anh có nhớ nhầm không? Lúc em là họa sĩ nổi tiếng cũng là lúc chúng ta xa nhau nhất, xa đến nỗi em đã nghĩ chẳng bao giờ được bước cùng anh thêm một bước nào.

"Anh yêu em vì em đẹp."

Ý anh là em đẹp trong cả ngày đầu tiên, tóc màu hồng và hai chiếc dép mỗi chiếc một nơi? Hay là trong những ngày em say rượu tỉnh dậy trên giường của anh với đầu bù tóc rối cùng một anh nằm dưới đất? Hay là đa số ngày ở nhà, em dính màu vẽ đầy người, cả Peter và Rooney cũng vậy, ba bố con như ba kẻ vô gia cư? Em không chắc lúc đó em đẹp, hoặc con mắt của họa sĩ và kiến trúc sư là khác nhau nên anh thấy em đẹp còn em thì không...

"Anh yêu em vì em giỏi uống rượu."

Yoon Jisung thì sao? Noh Taehyun thì thế nào? Cả Woojin, Jaehwan, sau này có thêm Youngmin, bọn họ không giỏi uống? Có những người anh quen vừa uống tốt lại vừa không mất kiểm soát sau khi uống giống như em. Em uống say, em đòi đuổi anh đi, em đòi cướp anh về, em muốn đánh anh, em nhào vào hôn anh, em thật không đàn ông chút nào.

Rất nhiều người đã hỏi vì sao chúng ta quay lại với nhau. Quay lại với nhau sau khi đi một vòng rất lớn. Không thiếu người cười khi anh và em đẩy một cô gái vô tội ra ngoài.

Em không biết Ong Seongwoo nghĩ gì, em chỉ biết rằng với em anh chưa từng là điều gì đã qua để mà quay lại. Anh là hiện tại, dù là hiện tại đau khổ. Kể cả khi bên cạnh anh có người khác, bên cạnh em có người khác. Người ta nói điều đó không công bằng, thì sao chứ? Dù là như vậy, bây giờ em cũng đã có Ong Seongwoo rồi.

Nhưng mà, vì sao anh lại yêu em? Vì sao chúng ta lại yêu nhau? Vì sao trên trời có cả một tỉ ngôi sao, hành tinh chúng ta đang sống có lịch sử năm tỉ năm, chúng ta lại có thể gặp nhau ở trong cùng một thời đại? Dù anh không phải người em yêu đi nữa, chỉ cần nghĩ đến chuyện tuổi trẻ của mình cũng diễn ra cùng lúc với tuổi trẻ của anh, điều đó cũng rất kì diệu rồi. Kì diệu hơn nữa, kì diệu giống như ánh sáng từ khoảng cách vài vạn năm vẫn tới được trái đất để biến thành thứ mà chúng ta gọi là sao, chúng ta lại gặp nhau. Rồi điều kì diệu nhất xảy ra, em yêu anh và anh cũng yêu em. Nhưng mà vì sao anh lại yêu em? Giữa hàng tỉ con người, hàng trăm triệu năm, hàng vạn

hành tinh có sự sống mà con người chưa tìm ra hết, hàng ngàn vũ trụ song song có em tồn tại trong những em rất khác, vì sao anh lại yêu em?

Em đành phải đổ lỗi cho thứ vớ vẩn tên là định mệnh thôi.

Lá thư thứ hai.

Em thương,

Anh để ý dạo này em không còn là Kang Daniel của bốn năm về trước nữa. Có rất nhiều điều em khác trước, đương nhiên là như thế, nhưng có một điều mà anh chắc chắn nếu không có bốn năm rời xa anh em sẽ không bao giờ làm được. Em đã thật sự ngẩng cao đầu khi đứng cạnh anh rồi. Kể cả khi người ta nói em là nhân vật phản diện, cả hai chúng ta là một đôi nhân vật phản diện, em vẫn kiêu ngạo ngẩng đầu.

Anh phải nói rằng anh yêu hình ảnh đó của em chết được.

Không phải hả hê với thiên hạ, anh không cần thiên hạ. Anh nghĩ rằng em chỉ làm được điều đó khi em có đủ niềm tin vào anh. Nhưng có một chuyện này, em cần có cả niềm tin vào em nữa.

Vì sao anh lại yêu em, câu hỏi đó cần phải hỏi nữa sao, em?

Anh không nhớ là vì sao, anh chỉ biết là từ khi anh nghĩ là anh yêu em, mọi hình ảnh về em hiện ra trước mắt anh giống như mới xảy ra và sẽ không bao giờ biến mất. Ví dụ anh là người khác, mười người khác, một trăm người khác, anh không phải Ong Seongwoo, anh cũng sẽ nghĩ rằng có ai lại không yêu em? Chỉ cần nhìn em cười thôi, dù em là cậu thanh niên mười tám tuổi ôm cây bass nói chuyện với tình đầu, em là người chạy ngàn cây số chỉ để gặp một cô gái, em là cậu trai pha cà phê ở trong một quán cà phê rục rờ hay em là bất cứ ai ở trong những vũ trụ song song mà em hay nói, chỉ cần em cười thôi. Em cười rồi, cả thế giới này đều là của em hết.

Em có biết, tám năm trước, em cười làm anh cười theo. Anh không cần biết anh yêu em vì những điều gì khác, chỉ cần biết duy nhất một điều đó thôi là đã đủ rồi.

Bốn năm trước, khi em đi rồi, thỉnh thoảng anh thấy mình yếu đuối vô cùng khi cứ giận em rồi khóc. Nhưng không biết vì sao, mỗi lần anh khóc đều là mỗi lần anh nhớ đến em cười. Khóc vì một nụ cười, điều đó buồn cười lắm đúng không? Sự sống của anh bị rút cạn không phải vì ốm đau, không phải vì không có một công trình nào để có thể ngồi xuống chuốt bút chì đặt lên giấy. Nó bị rút cạn đi bởi chính những lần anh nghĩ, cả đời này rồi anh sẽ bước đi mà không có nụ cười đó của em cho riêng mình. Em sẽ đem nó đi khoe với người khác, tặng cho người khác. Anh tiếc, nhưng so với tiếc thì anh yêu nụ cười em đến nỗi sau ngày em nằm ở bệnh viện vì bị anh bỏ lại căn nhà tan hoang đó, anh chỉ muốn buông em ra để cho em có thể tiếp tục cười thôi.

Em lúc này đang ngủ ở sau lưng anh rồi. Cả thành phố cũng đã ngủ hết, anh chỉ thấy vài chấm sáng rất nhỏ. Sau này Empire sẽ không còn là tòa nhà lớn nhất, căn hộ chỗ chúng ta sẽ bị che khuất bởi một tòa nhà khác lớn hơn. Thời gian chính là như vậy, anh và em sẽ già đi, Empire sẽ bị giệt sập, hai hàng cây nơi chúng ta gặp nhau sẽ bị chặt đi hoặc sẽ chết. Chúng ta thắc mắc chuyện vì sao có thể gặp nhau giữa hàng tỉ con người để làm gì chứ? Đơn giản là chúng ta đã gặp nhau rồi, xác suất nhỏ hơn cả xác suất về thuyết tiến hóa, nhưng anh đã được sinh ra để chờ ngày nhìn thấy một nụ cười của em.

Mọi người đều yêu em, anh nói thay tất cả mọi người.

Còn về phần anh, anh hạnh phúc vô cùng khi trong tất cả mọi người đó, anh là người được lựa chọn để cùng em đi tiếp. Hoặc đơn giản hơn, là người được chọn để em nắm lấy tà áo lúc này, và chui vào chăn để em ôm thật chặt trong vài phút nữa.

Sáng mai thức dậy, ngày sẽ đẹp thôi.

Yêu em,

Bạn của em.

O.S.W.

14/02/2018.

Nhật kí Yiyi #2.

1. Bố Đường.

Bố Sewoon có tên đầy đủ là Anh Jung Sewoon.

Mẹ con kể khi con tập nói, bố Sewoon đến chơi suốt ngày. Bố thích dạy con nói, bố Jisung cũng công nhận rằng bố Sewoon dạy con nhiều nhất. Mẹ Jiwon kể con biết nói từ rất sớm, chắc là di truyền của bố Jisung. Sinh nhật một tuổi con đã có thể nói chuyện, các bố tới mừng sinh nhật rồi xếp hàng để con gọi tên. Con gọi một lượt các bố, đến lượt bố Sewoon, con gọi "anh Sewoon" rất dũng dạc.

Bố Jisung nói rằng đó là lỗi do mẹ con, mẹ ở trước mặt con gọi anh Sewoon anh Sewoon suốt ngày, làm con tưởng rằng Anh Sewoon là tên đầy đủ của bố. Mẹ con vặn lại bố, vì sao con không gọi bố là chú Jisung?

Bố mẹ con cãi nhau như vậy cho đến khi bố Youngmin nói rằng "cẩn thận Yiyi nhà ta lại có bố đường."

(DP: *Sugar daddy đó ạ :)))

Sau này con hỏi "bố đường" là gì, không có bố mẹ nào trả lời, kể cả bố Sewoon. Bố Seongwoo còn trừng mắt khi bố Daniel lén cười khi con hỏi. Vẫn là bố Darren tốt nhất, bố Darren nói "bố đường" là giống bố con và mẹ con. Bố con nghe giải thích vậy thì giận bố Darren, nhưng luật trong nhà con đó là mẹ và hơn một nửa các bố thấy đúng thì chuyện đó đúng. Các bố còn lại không có bình luận gì, bố Youngmin nói rằng bố Darren không đúng.

"Khoảng cách tuổi tác của Jisung và Jiwon thì là bố đường, nhưng khoảng cách giữa Yiyi và Sewoon thì gọi là bố đường cao tốc."

"Là sao ạ?"

"Là con không đuổi kịp đâu. Năm Yiyi hai mươi tuổi, bố Sewoon năm mươi tuổi rồi."

"Hai mươi tuổi và năm mươi tuổi thì sao ạ?"

Bố Seongwoo cười nói với con:

"Tốt nhất là cùng nhau lớn lên, cùng nhau già đi, con muốn ở bên các bố mẹ rất lâu rất lâu đúng không? Nhưng tuổi của con và của bố Sewoon thì con lớn lên cũng là lúc bố Sewoon già đi. Hơn nữa, không phải ai già đi cũng đẹp..."

Bố Daniel nói tiếp:

"Đẹp mới được làm bố đường."

Tất cả bố mẹ đều gật đầu đồng ý với câu cuối cùng của bố Daniel.

Hôm đó bố Sewoon rất giận, con biết bố giận vì một mình bố ăn một hộp kem lớn.

Các bố còn lại chỉ cười, bố Youngmin lại nói:

"Jung Sewoon, ăn nhiều kem sẽ đẩy nhanh quá trình lão hóa."

Bố Sewoon ngừng ăn...

Bố Sewoon nói không có bố đường hay bố đường cao tốc, sau này con sẽ làm con dâu nhà bố. Cuối cùng làm con dâu con cũng không có cơ hội. Bố Youngmin bắt cóc bố Sewoon đi rồi.

--

2. Vụ án hoa cúc trắng.

Mẹ con thích trồng cúc trắng, hạt giống cúc là của ông tiên cho. Mẹ gọi là ông tiên, những người sống ở giữa rừng hoa đều là tiên cả. Hoa cúc trắng của mẹ rất hiếm, mẹ nói chỉ có mẹ mới trồng ra hoa như vậy mà thôi.

Bố Jisung cũng gật đầu nói rằng chỉ có mẹ mới trồng được, hạt giống hoa đó bị hành hạ mới chịu nảy mầm.

Gần đây con phải điều tra một vụ án rất bí ẩn, hoa cúc nhà con mới nở được mười bốn bông đã mất một bông rồi. Lại là bông đẹp nhất, con buộc một chiếc nơ làm dấu. Bố Daniel tới ăn cơm rồi nghiêm túc cùng con điều tra, con và bố tìm dấu giày, xem dấu vết cắt, đi hỏi nhân chứng thường xuyên có mặt ở nhà là mẹ Jiwon và bố Sewoon nhưng không ai cung cấp được lời khai có giá trị.

Bố Daniel nói rất có thể mẹ Jiwon và bố Sewoon cũng là tông phạm. Bố Seongwoo tới sau giờ làm, bố nói bố biết hung thủ gây án là ai. Bố Seongwoo điều tra không giống bố Daniel chút nào.

"Yiyi trả lời câu hỏi của bố nhé."

"Vâng ạ."

"Ai là người quý hoa cúc trắng nhất nhà?"

"Mẹ Jiwon ạ."

"Đúng rồi, nên mẹ Jiwon sẽ rất giận nếu người lạ tới ngắt hoa. Tức là?"

"Tức là hung thủ thuộc gia đình mình."

"Yiyi giỏi lắm. Bây giờ trong các bố, bố nào không thích hoa?"

"Bố Jaehwan, bố Taehyun, bố Woojin, cả bố Sungwoon, bố Youngmin."

"Đúng, còn bố Daniel và bố Seongwoo?"

"Bố Daniel thích hoa đình đình, bố Seongwoo chỉ cần hoa gì bố Daniel thích thì sẽ thích."

"Là hoa đình hương. Bây giờ chúng ta còn những ai?"

"Bố Sewoon và bố Hyungseob ạ."

"Bố Sewoon luôn bắt YiYi ra cổng tiễn, đúng chứ? Tức là bố Sewoon không lén mang hoa đi được."

"Vâng ạ, nhưng bố Hyungseob cả tuần nay không đến."

"Ừ. Bố Hyungseob thích nhất hoa cúc trắng, bố Hyungseob không đến. Vậy thì phải có người mang hoa đến cho bố Hyungseob rồi."

"Nhưng mà ai mới được chứ?"

Bố Seongwoo bảo con chờ đến bữa ăn rồi hỏi lớn, sau đó nhìn xem bố nào cúi mặt, bố nào bị các bố còn lại nhìn thì sẽ ra đáp án. Các bố tới đông đủ rồi, con hỏi:

"Ai đã hái hoa của con đem đến cho bố Hyungseob ạ?"

Bố Seongwoo đoán sai ở chỗ không có bố nào chỉ trỏ hay nhìn quanh. Bố Jaehwan, Taehyun, bố Sewoon, bố Youngmin đều nói đồng thời:

"Bạn thời trung học của bố Hyungseob."

Bố Jaehwan bảo con vào nhà đem hộp màu trắng ra cho bố Woojin dùng tạm, mặt bố Woojin lại đỏ lên rồi.

--

Hết.

*"Hot summer nights, mid July
When you and I were forever wild
The crazy days, the city lights
The way you'd play with me like a childy*

Will you still love me when I'm no longer young and beautiful?

*Will you still love me when I got nothing
but my aching soul?
I know you will, I know you will
I know that you will."*

Cảnh báo: dưới 15 tuổi vui lòng bước đi và đừng nghĩ suy...

--

Cơn mưa đầu tiên của mùa hè đến bất ngờ không hề báo trước. Lúc đó Daniel còn cầm theo một tập tranh để Yiyi học chữ cái đi trên đường, đột nhiên trời tối sập và mưa bắt đầu trút xuống ào ào. Cậu chạy nhanh tới một nhà chờ xe buýt gần quán cà phê của Jisung trú tạm, cùng chen chúc với rất nhiều người cũng không kịp chạy mưa.

Màn mưa mỗi lúc một dày thêm, người lên xuống xe buýt cũng cầm cúi thay nhau lấp đầy nhà chờ chật chội. Daniel liếc đồng hồ rồi lấy điện thoại ra định gọi ai đó đến đón thì phát hiện điện thoại đã hết pin không biết từ lúc nào. Cậu nhìn lên trời, cảm giác rằng đám mây trên kia không bao giờ rơi xuống hết, có lẽ hôm nay lại phải đợi mưa về nhà.

Seongwoo sau khi nghỉ việc ở MI thì cũng không đi làm thêm ở bất cứ công ty nào nữa dù nhận được vô số lời mời. Anh chính thức trở thành giảng viên của đại học kiến trúc, bên cạnh chức danh kiến trúc sư đã cố định thêm một tên gọi khác mà Daniel ngày trước yêu vô cùng, thầy giáo Ong Seongwoo. Những khi không lên lớp, Seongwoo cố vấn cho một vài công trình của MI, dành một nửa thời gian ở nhà để giúp Daniel dạy mỹ thuật căn bản cho lớp học vẽ do Darren và Daniel khởi xướng. Mọi thứ đơn giản và bình yên như thế không quá khó khăn để thực hiện, vậy mà vẫn phải mất công đi một vòng lớn rồi mới nắm tay nhau quay về.

Mấy chiếc taxi chạy qua vun vút nhưng không dừng lại. Daniel xoa vai mình rồi ngược lên trời lần thứ bao nhiêu không rõ, cô gái đứng cạnh cậu rụt rè nín lấy áo khế gọi:

"Anh có muốn mượn điện thoại gọi người đến đón không?"

Daniel mỉm cười nhìn cô lắc đầu.

"Cảm ơn em, anh chỉ nhớ được một số điện thoại duy nhất nhưng chắc bây giờ anh ấy không nghe máy được."

"Vậy ạ. Em có cả danh bạ nhưng cũng chỉ muốn gọi một người duy nhất tới đón, tiếc là anh ấy không muốn đón em."

Cô gái nói với một nụ cười tươi nhưng có vẻ bất lực, Daniel bối rối luồn tay vào tóc mình không biết nên nói điều gì. Bởi lẽ, cậu chợt nhận ra một điều vô cùng giản dị : ngay từ khi bắt đầu thân thiết với Ong Seongwoo, hoặc có thể là từ ngày đầu tiên anh xuất hiện ở trước hàng hiên quán cà phê khi chưa mở cửa, Seongwoo chưa bao giờ từ chối những việc nhỏ nhất như là tạt qua ném cho cậu một cây dù khi đang mắc mưa ở đâu đó mà không thể về. Kể cả lúc xa nhau, lúc anh hận cậu, lúc anh chuẩn bị bước lên lễ đường với một người khác, tám năm trôi qua đó Kang Daniel chưa từng có một ngày nào đơn phương.

Daniel và cô gái đứng cạnh nhau im lặng, tiếng mưa bên ngoài hòa với tiếng còi xe của giờ tan tầm càng làm nổi bật im lặng giữa hai người. Thế giới có cả ngàn câu chuyện tình yêu, mỗi người sắm cho mình một vai diễn không giống với bất cứ ai, có thể là nhân vật chính trong câu chuyện này lại có thể làm nhân vật phụ trong câu chuyện khác. Đèn đường vài nơi đã nhấp nháy sáng, không gian chuyển màu xanh thẫm đặc trưng của thời khắc chuyển giao giữa đêm và ngày. Daniel nghe bụng réo lên một tiếng, bảy giờ ba mươi Seongwoo mới dạy xong lớp cuối cùng.

Những người tấp vào nhà chờ mỗi ngày một đông. Một tổp học sinh trung học còn mặc đồng phục vui vẻ đùa giỡn với nhau, những người lớn đi làm về lại nóng ruột cau có. Cô gái bên cạnh cậu mơ màng nhìn mưa hoặc "nhìn" một người nào trong tâm trí, Daniel lại ngóng ra đường dù biết không có ai để chờ. Chuyển xe buýt mới lại tấp vào rồi

vội vã rời đi. Ngay khi Daniel nhìn về phía hướng đèn xe vừa xuất bến, có một chiếc xe khác dừng lại lề đường, đèn xe chiếu sáng một vạt mưa dày.

Một cây dù vàng vừa bung ra, khoe miệng Daniel đã cong lên vui vẻ. Cô gái bên cạnh nhìn vào người đang đi vòng qua đầu xe để bước lên lề đường, hỏi nhỏ:

"Anh ấy tới đón anh đúng không?"

Daniel quay nhìn cô:

"Trên người anh ấy không treo biển "tôi đón cậu họa sĩ tóc vàng áo trắng đứng ngoài rìa nhà chờ", sao em lại biết là đến đón anh?"

Cô gái nhoẻn cười:

"Nhưng người anh thì có treo biển "người đàn ông vừa bước xuống xe là đến đón tôi, mọi người không cần nhìn nữa."

Daniel lại gãi đầu thêm lần nữa, Seongwoo đã bước tới trước mặt cậu. Anh vẫn còn đeo cả thẻ giảng viên trước ngực, áo quần nghiêm chỉnh như khi đứng trên giảng đường.

"Buổi chiều đi dạy anh đã dặn rồi, sao em không mang dù đi theo?"

Daniel vươn tay nắm lấy tay anh kéo vào trong góc nhà chờ chật hẹp.

"Anh đã dặn rồi thì vì sao anh biết em không mang dù theo mà đến đón?"

Seongwoo bắt lực cười khổ, anh luôn miệng dặn dò nhưng cũng biết chắc Daniel sẽ không mang đồ che mưa theo mình. Anh nắm chặt bàn tay hơi ẩm của Daniel, giả vờ chán nản nói:

"Họa sĩ nổi tiếng gì đó đền tiền cho anh đi, công chức nghèo hôm nay lại hoãn một giờ lên lớp rồi."

"Được thôi. Em bán đi căn hộ anh cho em ở Empire là đủ tiền đền anh cả đời."

Daniel liếc nhìn sang thấy cô gái đứng cạnh tròn mắt nhìn, cậu nhanh chóng nói:

"Không phải anh ấy bao nuôi gì anh đâu, anh giàu hơn anh ấy. Tài sản của anh ấy đều đứng tên anh hết."

"Như thế thì đúng là bao nuôi rồi."

Cô gái gật gù nói chậm rãi, Seongwoo nhìn Daniel một chút rồi mới nghiêng người qua nói với cô:

"Bao nuôi cả đời khác với bao nuôi, hi vọng em hiểu. Dù em không hiểu cũng không sao."

Cô gái không nói gì thêm nữa, thỉnh thoảng lại lén liếc nhìn người này sửa tóc người kia, người kia kéo áo người này. Seongwoo nhìn đồng hồ rồi nói:

"Tối nay em muốn ăn gì?", anh lắc đầu ngay khi Daniel chuẩn bị mở miệng nói, "ăn xong rồi đi uống."

"Ăn xong thì trời tạnh mưa mất."

"Vậy thì mua đồ ăn về nhà uống."

"Em thích đông người."

"Quyết định xong. Bây giờ chúng ta đi ăn."

Seongwoo đưa bàn tay không cầm dù ra. Daniel đan chặt năm ngón tay vào tay anh, tay kia vẫy chào cô gái còn đứng đó.

"Tạm biệt, hi vọng sau này có dịp gặp lại em."

Hai người đàn ông cao lớn vừa đi ra xe vừa tiếp tục nhìn nhau cười nói, thu hút hết tất cả ánh mắt của mọi người bên trong nhà chờ. Daniel đứng trước cửa xe tần ngần nhìn theo màn mưa trước mắt, cậu kéo Seongwoo qua ghế lái rồi cầm lấy cây dù trên tay anh.

"Chờ em một chút."

Nói rồi Daniel sỏi mấy bước dài về phía nhà chờ, cậu cúi chiếc dù vào tay cô gái vẫn còn đang ngơ ngác.

"Em cầm lấy, dù này chỉ vừa cho hai người đi thôi, không có người thứ ba."

Muốn nói với cô gái nhiều điều hơn, như là có thể hai người đều đang đi về phía nhau nhưng đi sai hướng, nếu muốn thì cô cứ việc dừng cảm đi về phía người kia, hoặc nếu cô đã đi đủ lâu để mỗi chân thì có thể tự cho mình quyền dừng lại dừng đi tiếp. Nhưng những lời đó nghe vô cùng sáo rỗng, người đi qua mọi chuyện mới biết rõ ràng mình muốn điều gì. Cậu cười thêm lần nữa với tất cả những người qua đường đang nhìn rồi chạy ào vào xe. Vừa ngồi xuống ghế chưa kịp phủi mấy giọt nước mưa trên áo, Daniel nhào người sang nghiêng đầu tìm lấy môi Seongwoo. Môi được phủ kín bằng những nụ hôn liên tiếp, Seongwoo rên nhẹ một tiếng rồi tránh ra khi Daniel đã vươn đầu lưỡi chạm vào môi anh.

"Này, em làm gì thế?"

"Anh muốn trả lời kiểu cơ bản hay kiểu nâng cao?"

"Lần lượt đi."

"Cơ bản thì là hôn anh, nâng cao thì là..." Daniel lại kéo Seongwoo về phía mình. "... cảm ơn anh đến đón."

Seongwoo nhướn mày, Daniel chạm môi anh rồi tách ra nhanh chóng.

"Cảm ơn vì lần này anh vừa kịp lúc."

Seongwoo không biết nói gì. Sức phục hồi của Daniel thật sự nhanh chóng hơn anh rất nhiều, hoặc vì Daniel là người biết rõ ràng điều gì là quan trọng nhất. Thỉnh thoảng Seongwoo vẫn thất thần ôm vùi cậu rồi nói xin lỗi, thỉnh thoảng anh lại không ngừng nói cảm ơn. Riêng chuyện xin lỗi vì một cái tát ngày nào Seongwoo đã nói rất nhiều đêm, những lúc như vậy cả một đêm anh chỉ hôn lên má Daniel rồi thì thầm giữa những cái hôn rơi như mưa xuống. Cảm ơn Daniel vì đã ở lại, vì chưa từng rời đi, vì không bỏ cuộc với anh, Seongwoo không còn giữ trong lòng những lời cần phải nói sau một lần suýt nữa đã mất Daniel vĩnh viễn. Daniel lại không để tâm đến những chuyện đó, cậu giống như chưa từng phải chịu một nỗi đau nào. Ngày hôm nay lại nói ra một câu cảm ơn vì anh đến đúng lúc, dù sự thật của ngày hôm nay có là như thế thì khoảng thời gian Daniel một mình nhìn về phía Seongwoo cũng đủ dài để cho người bình thường tuyệt vọng.

Daniel nhìn lâu không thấy Seongwoo nói gì, cậu thở hắt ra.

"Đã bảo không cần xin lỗi hay cảm ơn em cả đời, chỉ cần hôn em cả đời thôi. Thầy giáo Ong từ bao giờ mà lại..."

Seongwoo cắn lên môi Daniel rồi đưa lưỡi vào mà không báo trước. Daniel bị bất ngờ nhưng nhanh chóng nghiêng đầu chọn vị trí thích hợp để hôn sâu hơn, cậu muốn bật cười khi nghĩ rằng đám người ở nhà chờ đang đứng nhìn

toàn bộ. Mối Seongwoo vẫn có vị anh đào như nhiều năm trước, anh nhắm mắt để cho Daniel giành lại quyền chủ động rồi lại một lần nữa đột ngột buông ra. Daniel mất hứng kêu lên:

"Lần này anh lại nghĩ gì nữa?"

"Nghĩ muốn lái xe ra khỏi vị trí chờ xe buýt nếu không muốn phải hôn em trong đồn cảnh sát."

Xe buýt ở phía sau đã bắt đầu nhá còi, Seongwoo vui vẻ lái xe đi. Nhìn vẻ bất mãn của Daniel, anh cười nắm lấy tay cậu đưa lên hôn cùng khắp mấy ngón tay đã từng không lành lặn rồi dùng một tay đánh vô lăng ra khỏi làn đường. Xe buýt tới nhưng không ai xuống bến, chỉ có vài người lên xe. Những người ở lại im lặng không nói gì, mỗi người đều có riêng cho mình một suy nghĩ.

Người tới đón đẹp trai quá.

Thanh niên ngày nay thật sự không coi riêng tư lịch sự là gì.

Người được đón trông quen thật. Hình như từng gặp trên truyền hình.

Hai người kia đẹp đôi quá.

Có một chiếc dù trong tay rồi, nên về hay nên nhắn tin gọi người kia đến đón một lần?

Thì ra Ong Seongwoo chính là người như thế. Thì ra trước đây anh giả vờ chứ chưa từng hạnh phúc, chưa bao giờ.

Người duy nhất trong số những người đang đứng kín nhà chờ biết hai người là ai nhanh chóng di chuyển lên chuyến xe buýt tiếp theo dù không dành cho cô. Ngồi trên xe nhìn xuống thành phố ngập trong mưa, Kim Jisoo cảm giác mình và mấy hình bóng nhòe mờ dưới kia không khác gì nhau. Đầu tiên tưởng mình là nhân vật chính trong câu chuyện nào đó, đến một ngày phát hiện ra mình là nhân vật thứ chính. Sau cùng nhìn lại, mình đã tự đẩy bản thân mình xuống vị trí diễn viên quần chúng đứng nhìn vai chính sống trên sân khấu, sân khấu đã được định sẵn là họ, mãi mãi không ai có thể thay thế được.

Như vậy cũng tốt. Diễn viên quần chúng có thể bắt đầu sắm cho mình một vai diễn mới trong câu chuyện của chính mình.

--

Seongwoo không chờ được đến khi lái xe về nhà, anh dừng xe lại bên đường rồi tắt máy. Chỉ còn ánh đèn xuyên qua màn mưa chiếu vào xe mờ mờ không rõ, Seongwoo không ngại bỏ ghế lái để chen chúc trong một chiếc ghế phụ với Daniel.

"Kang Daniel, em biết chọn chỗ trú mưa thật đấy."

Seongwoo từ trước tới giờ luôn chấp nhận chuyện mình nhỏ con hơn Daniel, anh thoải mái ngồi trên chân cậu rồi vòng tay ra sau đầu Daniel vuốt ve mấy sợi tóc ướt. Daniel rướn cổ định hôn lên, Seongwoo lùi lại.

"Cũng phải, sao anh biết em ở đó mà tới đón?"

Seongwoo cúi xuống cắn lên cổ Daniel, cậu rùng mình kêu lên một tiếng rồi ngay sau đó lại phải hít một hơi sâu khi Seongwoo liếm nhẹ vết cắn vừa rồi.

"Em đoán thử xem?"

"Em không biết."

Daniel kéo Seongwoo sát lại phía mình, anh nâng cằm cậu lên rồi say sưa hôn xuống. Nếu là vài năm trước có lẽ Seongwoo sẽ mắng yêu rằng Daniel là người vô phép vô thiên dám hôn anh ở giữa chốn đông người, nhưng càng ngày Seongwoo càng nhận ra mình cần phải hôn rất nhiều mới có thể bù lại những nụ hôn đánh rơi trong bốn năm xa cách. Chơi đùa với đầu lưỡi Daniel đủ lâu, Seongwoo hài lòng buông ra nhẹ nhàng hít thở.

"Anh biết là em ở đó. Không biết vì sao, nhưng anh biết em ở đó. Có điều anh không biết em lại đứng cùng với Jisoo."

Daniel giật mình đẩy Seongwoo ra khi anh lại bắt đầu cúi xuống ngậm vào môi cậu trên đùa.

"Jisoo? Kim Jisoo? Cô ấy ở đó?"

Seongwoo dán mình vào Daniel, tay anh lần tới chiếc thẻ giảng viên rồi cởi ra ném vào ghế sau. Chiếc ghim cài trên thẻ có lẽ sẽ làm Daniel khó chịu.

"Em không biết? Có thể hiểu được vì sao lại có thể hôn anh trước mặt cô ấy, thì ra là vì không biết cô ấy ở đó."

Daniel tức giận nắm cổ tay Seongwoo rồi dùng móng tay bấm sâu vào.

"Còn anh thì sao? Biết cô ấy ở đó còn dám hôn em?"

"Có gì không dám? Anh hôn người yêu anh, còn là bạn đời của anh, cùng anh ở chung một nhà cho đến cuối, anh có làm gì sai đâu?"

Daniel vẫn luôn thấy có lỗi với Jisoo, chỉ riêng trong chuyện Seongwoo bỏ cô lại lẻ đường. Vì cậu là người trực tiếp phá hoại, một người con gái bị bỏ rơi ở nơi thiên liêng nhất trong cuộc đời bởi người đàn ông mà cô ấy không tiếc cả sinh mạng giành lấy luôn là người đáng thương. Seongwoo hôn lên cả vành tai Daniel, anh hôn dọc xương hàm, thẳng một đường xuống cổ rồi chỉ dừng lại ở cúc áo trên cùng đang đóng kín. Định chuyển lên môi nhưng thấy Daniel đỡ ra không đáp lại, Seongwoo cọ chóp mũi mình vào mũi cậu rồi nhú mào cởi bớt cúc áo của cậu ra.

"Em muốn làm thiên thần thì anh sẽ để em làm, nhưng anh không bao giờ chấp nhận nổi người làm Daniel của anh đau rồi lại phải tay nói rằng dù mình sai thì cũng không có lỗi."

Daniel biết rằng cậu sẽ không bao giờ chiến thắng Seongwoo trong mấy cuộc tranh luận như thế này, vì hai người đã hơn một lần tranh luận. Ông Seongwoo có một thay đổi không biết là tốt hay xấu, anh nói rằng mặc kệ thế giới chỉ cần Daniel sống bình yên và anh đã thật sự làm như thế. Seongwoo không còn là kiến trúc sư ngay thẳng của vài năm trước, anh gặp đủ nhiều chuyện để biết được đúng sai chỉ có tính tương đối và còn tùy vào góc nhìn. Seongwoo biết mình có lỗi, nhưng anh chưa một lần vì lỗi của mình mà coi như Kim Jisoo không có lỗi gì. Chỉ cần người khác đụng đến Daniel, Seongwoo lại bắt đầu trở nên rạch ròi tính toán.

Daniel lẩm bẩm:

"Dù sao cô ấy cũng từng..."

Seongwoo khựng lại mấy ngón tay ở cúc áo Daniel, anh bối rối buông tay ra rồi cúi đầu im lặng. Cũng từng của Daniel có ý khác, nhưng điều đó làm anh nhớ lại một ngày Daniel say rượu rồi cương quyết tránh xa anh. Seongwoo tưởng bệnh tâm lý của cậu lại tái phát, nhưng Daniel đã nói một câu làm anh không khỏi đau lòng. Cậu lần lượt chỉ vào môi vào mắt Seongwoo, chỉ cả mấy ngón tay anh đang vươn ra trước mặt rồi ừ ừ nói:

"Em không muốn, người khác đã chạm vào rồi."

Daniel và Darren Bonnet *cũng từng*, nhưng kì lạ là Seongwoo lại thấy đau lòng hơn rất nhiều khi nghe Daniel thốt ra điều đó. Mấy ngày sau anh cũng không dám chạm vào Daniel, đến lúc một mình đi tìm bác sĩ tâm lý thì lại bị cậu phát hiện ra.

Daniel biết mình lỡ lời nên không nói. Seongwoo cúi đầu hồi lâu, đến khi ngẩng lên anh mang theo một nụ cười cứng chiều rất nhạt.

"Anh xin lỗi. Em đói rồi đúng không? Anh đưa em đi ăn, anh xin lỗi."

Seongwoo cài lại cúc áo đang hở ra của Daniel rồi chuyển qua ghế lái. Mưa ngoài kia còn chưa ngớt, Seongwoo loay hoay mãi vẫn không vặn nổi chìa khóa xe. Daniel gọi khẽ:

"Seongwoo."

"Anh.. Chờ anh một chút, anh xin lỗi."

Lại bắt đầu lung tung nói anh xin lỗi dù trước đó đã nói rằng chỉ cần hôn cả đời để bù lại. Daniel vươn tay rút chìa khóa xe vút ra ghế sau, Seongwoo không nói hai lời đã mở cửa xe đi ra ghế sau mò tìm chìa khóa. Daniel không mở cửa xe mà từ ghế phụ nhảy thẳng ra ghế sau. Bắt lấy hai cổ tay Seongwoo đang lẩn trên sàn xe, Daniel nói nhanh:

"Ong, nhìn em này. Nhìn em."

Seongwoo ngược mắt lên nhìn, Daniel duỗi thẳng bàn tay của anh ra rồi bắt đầu tỉ mẩn hôn lên từng ngón một. Seongwoo nhăn mặt kêu lên:

"Này, bẩn."

"Không."

Nắm nhẹ cổ tay anh rồi hôn lên đó, Daniel trả lời trước khi chuyển qua vai anh. Cách một lần áo sơ mi, cậu vẫn hôn rất lâu rồi kết thúc bằng một lần cắn nhẹ.

"Muốn hôn em thì đừng suy nghĩ gì hết, hãy mặc kệ luôn cả những điều em nói. Vì dù có thế nào đi chăng nữa, lúc nào em cũng muốn hôn anh, anh biết mà đúng không?"

Vừa dứt lời, Daniel ngay lập tức ngậm lấy cánh môi đang hơi hé ra. Môi Seongwoo rất mỏng, phải hôn thật chậm rãi mới có thể phác ra được hình dáng viền môi anh. Seongwoo rụt rè đáp lại Daniel rồi kêu lên một tiếng khi cậu luồn tay vào áo anh xoa nhẹ lên lưng anh không dứt. Không lỡ mất cơ hội tiến vào, Daniel quét nhẹ lưỡi dọc môi anh cho đến khi Seongwoo bắt đầu nghiêng đầu ấn lưỡi mình vào môi cậu. Mấy chiếc cúc áo lại bật ra lần nữa, Seongwoo quỳ giữa hai chân Daniel rồi hôn lên xương hõm cổ, lên lồng ngực và cả vị trí quen thuộc nhất, vết sẹo

phẫu thuật trên bụng. Daniel khó khăn hô hấp nhưng cuối cùng cũng không ngăn được mình tìm đến môi anh. Môi lưỡi Seongwoo đều rất ngọt, anh ôm chặt lấy cậu rồi lúc mau lúc thưa ngậm lấy cánh môi đầy đặn mút nhẹ chỉ để làm vui, buộc Daniel phải cười thành tiếng. Seongwoo dừng mọi động tác để nhìn nụ cười của Daniel cho đến khi cậu không cười nữa mà nhìn trả lại anh chăm chú.

"Cảm ơn em."

"Vì?"

"Vì đứng đợi anh."

Daniel nhồm dậy khỏi ghế rồi đề ngược Seongwoo xuống. Biết không thể tránh được, anh run lên khi tay cậu di chuyển trên thân mình. Kéo bung áo sơ mi vẫn còn được xộc xệch nửa trong nửa ngoài chiếc quần màu nâu nhạt, Daniel hỏi nhỏ:

"Hôm nay, ở đây, có được không?"

Seongwoo không còn trả lời được nữa khi Daniel đã lại cúi xuống vuốt dọc theo chân anh. Bên ngoài mưa vẫn rơi sầm sập, ở bên trong hai người sơ sài đắp chung một tấm chăn đi đường rất mỏng cuốn lấy nhau không rời.

"Anh nên cân nhắc mua xe có ghế sau lớn hơn."

Daniel vuốt mồ hôi khổ sở kéo Seongwoo lại trong vòng tay mình, anh nhắm mắt ngăn âm thanh tự nhiên suýt nữa bật ra môi rồi nói đứt quãng:

"Anh là thành phần trí thức, ... không phải tư sản."

"Em... nghe nói có ai đó là tinh hoa xã hội."

Seongwoo trút ra một tiếng thở dài, anh ôm má Daniel kéo lại gần mình rồi hé miệng hôn sâu, ngăn không cho cậu nói thêm điều gì nữa. Một bờ môi quen thuộc lại có thể hôn mãi không chán, phép màu nào đó luôn bùng nổ mỗi khi môi hai người yêu nhau chạm vào nhau. Đến khi Daniel ngã ra cọ vào hình xăm nhỏ trên ngực anh, Seongwoo đưa tay đi dọc cánh tay của cậu, nhìn chăm chú vào màn mưa bên ngoài.

"Kang Daniel, trả tiền đứng lớp cho anh đi. Vừa đến giờ tan lớp rồi."

"Đó là điều anh nên nói sau khi chúng ta vừa mới...?"

"À, anh xin lỗi." Seongwoo cười hân lên đuôi mắt đang nhắm hờ. "Anh yêu em. Tám năm trước cũng vậy, bốn năm cũng vậy, hai năm cũng vậy. Khi em ở đây cũng yêu, khi em đi rồi vẫn yêu."

Daniel cười thỏa mãn, rồi chợt nhớ lại câu chuyện với cô gái đứng cạnh mình lúc trước.

"Còn điều này, Ong Seongwoo."

"Anh đây."

"Cảm ơn anh vì chưa từng để em đơn phương dù chỉ một ngày."

Tuyết đầu mùa suy cho cùng cũng chỉ là một cơn mưa. Không thể ngăn tuyết cùng nhau, vẫn có thể cùng nhau ngăn đủ những cơn mưa khác trong ba trăm sáu mươi tư ngày còn lại.

--

Hết ngoại truyện 3.

Ngoại truyện 4. How long will I love you.

"As long as stars are above you"

And longer, if I can."

Đối với Yoon Ji, thế giới của người lớn bao giờ cũng buồn cười. Phần nhỏ vì cô bé chỉ là một cô bé, còn phần lớn lí do bởi tại những ông bố bà mẹ quanh Yoon Ji, không có mấy ai được bình thường.

Yoon Ji đi học mẫu giáo, cô giáo đọc cho nghe quyển sách "em bé ra đời từ đâu". Về đến nhà, ngay giữa bữa ăn, ngay khi Seongwoo hỏi "hôm nay Yiyi học được gì?", cô bé đã trả lời đồng dục:

"Con biết em bé được ra đời từ tinh trùng của bố và trứng của mẹ."

Phụt một cái, Ahn Hyungseob phun cả ngụm canh đang uống ra ngoài. Woojin cầm lên hạ xuống chiếc khăn, Jaehwan đẩy khuỷu tay Woojin để cậu đưa khăn cho Hyungseob rồi thản nhiên nói:

"Xem ra kiến thức sinh sản của bố Ahn và bố Park còn thua cả Yiyi."

Hyungseob đỏ bừng mặt vì sặc canh và vì cả phát ngôn kia, cậu vừa đấm ngực vừa nói:

"Em... em không dè người ta dạy những thứ đó trong trường mẫu giáo. Tụi nó còn nhỏ quá, lỡ có suy nghĩ gì chúng ta không theo kịp..."

"Làm gì có suy nghĩ chúng ta không theo kịp? Càng nhỏ càng phải học, đừng để ván đóng thuyền rồi mới phát hiện ra ván bị mọt, phải không anh Jisung?"

Jisung im lặng gỡ xương cá cho hai công chúa nhà mình. Phần cá rán cháy vàng bên ngoài là của Yiyi, thịt cá trắng bên trong là của Jiwon, còn về phần anh, chắc là được độc quyền bộ xương cá. Yiyi có một dàn mấy ông bố đầy vấn đề như vậy, Jisung đang nghĩ không biết làm sao để cách ly con bé khỏi đám đàn ông kia. Chỉ cần mỗi đứa em của anh dạy con gái một vấn đề thôi, cộng với trí tưởng tượng vượt bậc được di truyền từ mẹ, chắc chắn Jisung không cần dạy dỗ thêm gì thì con bé cũng sẽ trở thành bản sao hoàn hảo của Jisung. Mà anh không muốn Yoon Ji giống bố, Jisung từng nghĩ nếu trên đời có người con gái nào như anh thì chắc chắn định mệnh sẽ buộc cô gái đó ế cả đời.

Jaehwan còn đang đắc ý nói với Woojin và Hyungseob rằng hai người không có kinh nghiệm giáo dục con trẻ, Yiyi lại hồn nhiên lên tiếng:

"Nhưng con có một thắc mắc."

Mặc kệ cho Jisung và Jiwon bày ra vẻ mặt "thôi chết rồi", mấy người còn lại đều dừng đĩa chờ nghe công chúa nói. Nhìn về phía bên kia bàn, nơi Seongwoo cũng đang gỡ xương cá cho vào bát của Daniel, Yiyi nói bằng giọng suy tư:

"Cô giáo giải thích rằng trong một cặp đôi đều sẽ có một người có tinh trùng và một người có trứng. Vậy thì bố Seongwoo và bố Daniel ai là người có trứng?"

Daniel trượt cùi chỏ khỏi bàn, đập mặt ngay vào đĩa bánh mì để trước mặt. Woojin nhìn Jaehwan bằng ánh mắt "Hyungseob – đã – bảo – mà", còn Hyungseob thì rụt rè nói:

"Em... em nghĩ nên đổi trường mẫu giáo cho con bé..."

"Không được, năm nay đã đổi trường đến lần thứ ba rồi. Youngmin, cậu giải thích cho con bé chút đi." Seongwoo vừa đỡ Daniel dậy vừa hất đầu nhìn Youngmin. Câu hỏi của Yoon Ji không ảnh hưởng được đến Youngmin, anh bẻ một miếng bánh mì chấm vào nước sốt rồi nói:

"Yiyi, tinh trùng của người nam mang nhiễm sắc thể Y và X, trứng của người nữ mang nhiễm sắc thể X. Trước tiên chúng ta cần phải hiểu nhiễm sắc thể là gì. Theo di truyền học, nhiễm sắc thể là là vật thể di truyền tồn tại trong nhân tế bào bị ăn màu bằng chất nhuộm kiềm tính..."

"Im Youngmin, con gái tôi mới bốn tuổi ba tháng thôi."

Sewoon lừ mắt nhìn Youngmin, anh gãi đầu trả lời:

"Bệnh nghề nghiệp, xin lỗi. Yiyi, hai bố đó chỉ có trứng gà trứng vịt mua từ chợ, còn trứng mà cô giáo nhắc đến thì không có."

"Vậy thì làm sao sinh em bé ạ?"

Youngmin ngẩng đầu nhìn Jisung:

"Em trả lời theo thể tích não của con bé nhé?"

Jisung gật đầu, Youngmin nói:

"Hai bố sẽ viết thư xin ông già Noel."

"Vì sao muốn có em bé lại phải viết thư xin bố Sungwoon ạ? Bây giờ con cũng viết thư cho bố Sungwoon xin một em bé nhé? Mẹ nhé?"

Cả nhà đen mặt không nói gì. Hóa ra Yoon Ji biết người bị ép đóng giả ông già Noel vào Giáng Sinh năm ngoái là phó tổng giám đốc một công ty kiến trúc...

Youngmin ho một tiếng trước khi tiếp tục nói với Yoon Ji.

"Ừm, bố nhầm. Xét về mặt sinh học đơn thuần thì bố Seongwoo và bố Daniel sẽ không thể có em bé. Hai cậu nhìn cái gì? Có muốn xin ông già Noel một em bé hay không?"

Câu sau là Youngmin nói với Hyungseob và Woojin. Hai cậu kia lại cầm cúi giả vờ ăn, Yiyi gật gù tỏ vẻ đã hiểu:

"VẬY CON BIẾT RỒI."

Jiwon cảnh giác hỏi lại:

"Con biết cái gì?"

"Con biết vì sao bố Seongwoo và bố Daniel không làm đám cưới. Xét về mặt xã hội học..."

Daniel:

"Seongwoo, em có nghe lắm không? Yiyi vừa nói đến xã hội học?"

Seongwoo:

"Anh cũng nghe như vậy."

Youngmin:

"VẬY MÀ BẢO TÔI KHÔNG ĐƯỢC NHẮC ĐẾN DI TRUYỀN HỌC!"

Sewoon:

"Đâu có ngờ được, tưởng con bé thừa hưởng IQ của Jiwon."

Yiyi:

"...Về mặt xã hội học, gia đình có chức năng duy trì nòi giống. Bố Seongwoo và bố Daniel không sinh em bé được nên đành loại trừ chức năng duy trì nòi giống, cuối cùng không cần phải cưới nhau."

Dù đã được chuẩn bị tinh thần vì biết truyền nhân của Yoon Jisung tuyệt đối không bình thường, cả một nhà đều câm nín khi nghe Yiyi nói. Jisung quyết định lừa Yoon Ji đi ngủ sớm, anh bế cô bé vào phòng để lại mấy ông bố bà mẹ ngơ ngác nhìn nhau.

Đêm đã về khuya, ánh đèn trong hotaru lập lòe cùng mấy con bướm đêm bay xung quanh lùm bụi. Bàn ăn không còn ồn ào nữa, mọi người đều rì rầm nói chuyện, chỉ thỉnh thoảng cười lớn khi nghe được câu gì đó hay ho.

Seongwoo đã ngả đầu vào vai Daniel. Khung cảnh giống hệt như vài năm trước, khi mà Jisung vẫn còn chạy trốn Jiwon mỗi ngày, khi Daniel không có dù chỉ một giây nghĩ đến chuyện rời khỏi Seongwoo. Anh cầm bàn tay chai cứng của Daniel lên ngắm nghía rồi cười một mình.

"Em nhớ không, có lần ở ngay đây em đã nhìn tay chúng ta rồi nói rằng em có số xuất ngoại, còn nói anh sẽ còn có người khác ngoài em. Lúc đó anh nghĩ em bịa ra để trêu anh."

Daniel xem lại mấy ngón tay Seongwoo. Vẫn chỉ một vết chai trên ngón trỏ, tay anh dạo này đã bớt gầy hơn những ngày trước rất nhiều.

"Em bỏ nghề họa sĩ đi làm thầy bói đây."

Seongwoo lắc đầu.

"Thầy bói đa số không lập gia đình đâu."

Nhắc đến gia đình, Youngmin tiếp tục công trình nghiên cứu của Yiyi:

"Thực ra Yiyi nói rất hợp lý. Xét về mặt xã hội học, gia đình tạo ra là để duy trì nòi giống, sản xuất kinh tế và có chức năng giáo dục. Nếu như..."

"Kang Daniel, chúng ta kết hôn đi."

Mọi người im bật nhìn về phía đầu bàn. Seongwoo đã ngồi thẳng dậy, anh nghiêm túc nói:

"Ở đây có bạn bè, có hoa tươi, có nến, tất cả những thứ em muốn đều đủ cả rồi. Chúng ta ở một nhà với nhau cho đến cuối cùng đi."

Daniel ngẩn ngơ nhìn Seongwoo rút từ túi ra một chiếc hộp gỗ giống hệt của vài năm trước, ở bên trong cũng có một đôi nhẫn bạc giống như đôi nhẫn hai người đang đeo trên tay.

"Chúng ta đã tròn mười năm đi cùng nhau, anh từng nghĩ những thứ này không cần thiết nữa. Nhưng mà lần này đừng từ chối anh có được không? Đã là lần thứ ba anh nói rồi."

Cả bàn đồng thanh:

"Lần thứ ba?"

Seongwoo gật đầu:

"Và một lần đã chuẩn bị để nói nhưng Daniel không xuất hiện."

Daniel nhìn hộp nhẫn rồi lại nhìn Seongwoo. Anh cười dịu dàng, trên người không có lễ phục đẹp đẽ vì chỉ từ trường đại học về, tay cầm nhẫn hơi run không biết có phải vì hồi hộp hay không, dù Daniel nghĩ chắc Seongwoo sẽ không hồi hộp. Cậu cầm lấy hộp nhẫn trên tay Seongwoo rồi tủm tỉm cười:

"Anh đang dùng bạn bè ép hôn phải không? Nếu bây giờ ở đây em không đồng ý..."

"Không đồng ý thì cậu chết chắc."

Jaehwan nói lớn hơn bình thường, chắc hẳn đã uống hơi nhiều. Seongwoo lắc đầu ném cho Jaehwan một chiếc thìa trên bàn, anh nói:

"Em không đồng ý thì thôi vậy, từ nay về sau anh không hỏi nữa."

Seongwoo đưa tay với lấy hộp nhẫn trên tay Daniel trở về, cậu đưa trả lại Seongwoo không hề do dự. Nụ cười của Seongwoo không còn tươi như trước, anh uống một ngụm rượu rồi một ngụm nước sau đó lại uống cạn cả ly, cuối cùng dốc chiếc ly rỗng xuống nói như phân bua:

"Tôi vào nhà lấy nước."

Bình đựng nước ở trước mặt Youngmin vẫn còn đầy, Youngmin cầm lấy đặt xuống đất. Daniel nhìn theo bóng Seongwoo khuất sau hàng hiên đầy đèn đom đóm, cậu bất chợt mỉm cười.

"Em còn cười được?", Jisung lên tiếng ngay khi gặp nụ cười của Daniel. "Cầu hôn ở nơi có hai người em không đồng ý, ở giữa bạn bè cũng không, em thật sự không muốn cưới hay là gì? Nếu em không muốn ở bên nhau bằng danh phận thì ngày xưa đừng đi phá lễ đính hôn của Seongwoo mà để yên cho cậu ấy cưới Jisoo đi, cưới người khác rồi thì cậu ấy vẫn yêu em cả đời thôi, việc gì phải bắt cậu ấy cực khổ rồi cuối cùng lại từ chối chuyện cầu hôn hết lần này đến lần khác?"

Jiwon nắm lấy cánh tay Jisung ra hiệu anh đừng nói tiếp. Daniel không giận không trách gì, cậu vỗ vai Jaehwan rồi đi vào nhà. Jisung thở dài một tiếng, Woojin ngập ngừng nói:

"Dù sao thì anh biết đấy, anh Daniel cũng chịu khổ không khác gì Seongwoo..."

Jisung lắc đầu cương quyết.

"Anh không nói chuyện ai khổ hơn ai hay lỗi do ai, vấn đề với anh đơn giản hơn rất nhiều. Seongwoo không biết Daniel ra đi vì lí do gì ngoài chuyện cậu ấy muốn tiếp tục theo đuổi sự nghiệp, bản thân Seongwoo thì mất trắng tất cả, ngay trong lúc cần Daniel nhất cũng chẳng có lấy một cái bóng bên cạnh. Vậy mà cậu ấy bất chấp hết và vẫn yêu Daniel, anh nói thật với mấy đứa, trên đời không dễ kiếm ra một người yêu mình như vậy đâu để mà bỏ lỡ. Chẳng phải anh đã nói rồi sao, đừng chần chừ gì hết. Mà Daniel có lẽ còn hiểu điều đó hơn cả anh, không biết nó lại chần chừ điều gì."

"Có lẽ đến một mức độ nào đó thì danh phận cũng không còn là vấn đề."

Sewoon góp chuyện vào, Jisung lại lắc đầu thêm lần nữa.

"Đành rằng như Yiyi nói, khái niệm gia đình của hai người đàn ông khác với gia đình cơ bản như định nghĩa của xã hội, nhưng mà gia đình có ý nghĩa quan trọng hơn việc duy trì nòi giống rất nhiều. Gia đình là người cuối cùng ở lại, đó là lời hứa không bao giờ bỏ rơi ai."

Mấy người ngồi trên bàn lắc đầu nhún vai, ngoại trừ Jisung và Jiwon ra thì khái niệm gia đình với họ cũng là một điều gì đó không rõ ràng như lời Jisung nói.

--

Daniel đi vào quán cà phê, cậu không thấy Seongwoo ở trong. Thẳng một đường ra khu vườn trồng đầy trạng nguyên ở phía sau, Daniel gặp Seongwoo đang ngồi trên bộ bàn ghế dưới khóm trạng nguyên lớn nhất. Mùa hè đã không còn hoa đỏ, chỉ còn mấy tán lá xanh rờn rủ xuống, Seongwoo hơi cúi đầu, tay anh mân mê hộp nhẫn khi mắt không hề nhìn vào. Daniel bước đến gần hơn. Cậu ngồi trên mặt đất chạm vào má anh, Seongwoo dù hơi mệt mỏi nhưng vẫn mỉm cười. Anh cất hộp nhẫn vào túi quần, nhẹ giọng hỏi:

"Em ra đây làm gì?"

"Tìm anh."

"Ừ, đi vào thôi. Hôm nay uống hơi nhiều, chúng ta gọi xe về nhà anh cũng được."

Seongwoo đứng lên mà không nắm lấy tay Daniel như thường lệ. Daniel ấn anh trở lại ghế, cậu nheo mắt nhìn anh.

"Anh giận em?"

"Không, anh đã nói rồi. Em muốn làm gì cũng được, anh đều nghe em."

"Anh nghe em thật chứ? Tất cả mọi chuyện?"

"Trừ chuyện bắt anh chia tay."

Daniel cười rất tươi, cậu lần khấp túi áo túi quần, rất lâu sau mới lôi ra được một chiếc hộp nhỏ. Seongwoo nhíu mày.

"Cái này..."

"Mấy năm trước khó khăn vô cùng, ngày nào em cũng chỉ muốn quay về khi bắt đầu thôi. Nếu cho em chọn lại thì ngày đầu tiên em nói muốn cưới anh, em nhất định không nói rằng mình còn trẻ còn muốn chơi bời. Vì em là

người cầu hôn anh trước tiên, nên lần cuối cùng phải để em cầu hôn anh mới đúng. Ong Seongwoo, yêu em cũng được mười năm rồi, hay là yêu em thêm sáu mươi năm nữa đi."

Seongwoo bật cười nắm lấy tay Daniel. Chiếc hộp nhẫn rõ ràng được cậu tự vẽ trang trí, bên trong anh khá chắc là đôi nhẫn làm bằng dây đàn guitar mà Daniel từng nhắc đến khi cậu bảo với anh sẽ cầu hôn người khác. Daniel vẫn nghiêm túc quỳ một chân dưới đất nhưng giọng cậu đã bắt đầu trở về từng từng bình thường:

"Anh xem, em vừa giàu vừa đẹp trai vừa yêu anh như vậy, lại còn nấu ăn ngon, biết vẽ biết đàn. Bố mẹ anh cũng gọi em là con rồi, cưới em anh không bị thiệt gì đâu."

Seongwoo đưa tay nhéo má Daniel, anh gật đầu như đang định giá một công trình tầm cỡ:

"Anh thì già hơn em, nghèo hơn em, kém tài hơn em, cưới anh em không sợ thiệt thòi gì sao?"

"Anh yêu em nhiều nhất nếu tính trên mấy tỉ người dựng và yêu em nhiều hơn em yêu anh, chỉ chừng đó thôi là đủ thấy lãi rồi."

"Anh tưởng em không biết."

Daniel quỳ lâu mỏi gối, cậu bắt đầu nhăn nhó:

"Em biết, cái gì cũng biết. Nên là đồng ý đi mà, nhanh lên."

--

Hai người nắm tay nhau trở ra khi mọi người có mặt trên bữa nhậu vẫn còn đông đủ. Youngmin khinh bỉ liếc vào đôi môi sưng đỏ vì bị cắn (như bao lần trước) của Daniel, anh nói:

"Xem ra truyền thuyết cầu hôn không được thì hôn đến khi cầu được là có thật."

Seongwoo vui vẻ đưa ngón tay đeo nhẫn ra, chiếc nhẫn bạc của vài năm trước đã được thay bằng một vật thể tạm gọi là nhẫn – dây đàn được cố định thành một vòng tròn nhỏ.

"Tôi cầu hôn thất bại rồi."

Youngmin nghi hoặc hỏi lại:

"Vậy còn nhẫn đó?"

Daniel thay Seongwoo trả lời:

"Em cầu hôn thành công."

--

Vài tháng sau, công chúa nhỏ Yoon Yoon Ji mặc váy trắng phồng như công chúa thật sự, đầu đeo vòng hoa cúc trắng, tay ôm giỏ hoa lần đầu tiên trong đời tiến vào lễ đường để tung cánh hoa lên như một thủ tục đầu hôn lễ. Nhưng khi nhìn thấy bố Seongwoo đứng trước cổng hoa tươi cười chờ bố Daniel, trong bụng cô nhỏ lại ôm đầy thắc mắc về mặt xã hội học, sinh học cũng như di truyền học của thế giới con người.

--

Hết ngoại truyện 4.

Ngoại truyện 05.

Ngày hai người từ Brazil trở về, thành phố đã vào thu. Không hẳn là Brazil, hai người cùng nhau đi lang thang khắp nơi rồi mới quyết định quay về khi mùa hè đã hết. Máy bay đi vào vùng mây đối lưu có hơi chao đảo, Daniel vẫn yên lành ngủ. Seongwoo tựa vào vai Daniel chỉ để cho cậu có chỗ tựa đầu thoải mái, cổ anh mỏi nhừ nhưng trong lòng lại dẫn ra thành thơ vui sướng. Có Kang Daniel bên cạnh bằng xương bằng thịt và có lẽ sẽ chẳng bao giờ rời đi

đầu nữa, cảm giác được chạm vào làm anh quên hết dù là máy bay rung lắc hay cơn đau lan dần từ cổ xuống tận vai.

--

Máy bay hạ cánh vào lúc hai giờ sáng. Sân bay thưa thớt người, hành khách đợi chuyến bay kế tiếp đều đã quần người trong những chăn áo mỏng để tranh thủ chợp mắt. Daniel đứng ở sân bay nhìn quanh quất, bỗng nhiên lại nở ra một nụ cười rạng rỡ. Seongwoo sửa chiếc túi xách trên vai mình, anh nghiêng đầu cười theo.

"Em cười gì vậy?"

Daniel lắc đầu kéo Seongwoo về cổng lớn của sân bay để đợi xe buýt. Làm sao có thể nói cho anh biết rằng Daniel đang nhớ đến mùa thu của mấy năm về trước, khi một mình ngơ ngác ở giữa sân bay xa lạ mà chỉ muốn òa khóc thật to vì mọi thứ cảm chắc đã vỡ tan rồi.

Được trở về cùng nhau thật tốt.

Chuyến bay đêm không có nhiều khách, hành khách xuống cùng bọn họ cũng đều có người thân tới đón về. Đường cao tốc dẫn về thành phố loáng ướt vì một cơn mưa, Seongwoo đi đâu đó rồi quay về với một gói giấy còn bốc khói. Lấy ra một chiếc bánh bao nhỏ xé đôi rồi thổi bớt, Seongwoo đưa cho Daniel phân nửa ít hơn.

"Em ăn tạm đi, về nhà anh nấu gì đó cho em."

Daniel ôm cả túi giấy lẫn nửa chiếc bánh, cậu vừa bước lên chiếc xe buýt trống không vừa cười.

"Hình như chúng ta chia tay hơi lâu rồi."

Miếng bánh bao chưa kịp vào miệng Seongwoo đã khựng lại. Daniel ngồi xuống ghế rồi thông thả bóc vỏ bánh cho vào miệng, cậu kéo Seongwoo ngồi xuống sát bên mình.

"Chúng ta cũng không ở chung với nhau bốn năm rồi. Em giỏi nấu ăn hơn anh mà."

Seongwoo cười khổ, anh ngửa tay nắm lấy bàn tay chai cứng tới nỗi không cảm giác được nhiệt độ của mấy chiếc bánh bao. Daniel nhai nuốt ngon lành nửa chiếc bánh bao rồi lấy ra thêm một chiếc khác, cậu chẳng còn kén chọn mấy mẫu nhân bánh sót lại bên trong như ngày xưa nữa. Xe buýt đợi mãi mà vẫn chỉ có hai người, cuối cùng cũng quay ra đường lớn. Seongwoo cởi chiếc áo khoác ra trùm lên cả hai người, Daniel lại ngây ngô cười.

"Lần này em không bị đau dạ dày nữa rồi. Cả đời chỉ cura cấm một người, trình độ cura cấm càng ngày càng kém."

"Cho anh xin, em không cần nâng cao trình độ nữa đâu."

Seongwoo bị nhét vào miệng một mẩu bánh bao. Daniel ăn hết phần bánh còn lại rồi đưa tay xoa bụng, cậu vươn vai ngáp dài. Seongwoo sửa sang lại chiếc áo khoác thay chăn, anh vừa nhìn lên người lái xe đang nhấn ga vun vút vừa lẩm bẩm:

"Đáng ra không nên về ban đêm như thế này..."

Daniel đột ngột ngồi bật dậy. Cậu nhìn Seongwoo chăm chú, sau đó cười cười:

"Ông Seongwoo."

"Hmm?"

"Ông Seongwoo, em hỏi thật. Nếu như hôm đó em không đến, anh có làm lễ đính hôn không?"

Daniel thật lòng vẫn luôn thắc mắc về điều đó nhưng chưa một lần hỏi. Mọi chuyện nhìn qua thì dễ dàng và cũng thật hèn mọn, giống như là Daniel dùng mạng sống để đổi lấy một lần Seongwoo quay đầu. Seongwoo nhìn xuống chiếc nhẫn trên tay mình. Chuyện qua đã lâu, nhưng mỗi lần nghĩ đến nếu không phải chiếc nhẫn đó mà là một chiếc nhẫn khác đeo ở trên tay thì tim lại bị siết đến nghẹt thở.

"Anh có lỗi với cô ấy khi nói ra những điều này, nhưng mỗi bước đi ngày hôm đó lại giống như anh tiến gần hơn một chiếc giá treo thòng lọng. "À, sau này mình sẽ không có tư cách để quan tâm đến Kang Daniel nữa. Một vết bẩn trên áo em cũng không thể phủi sạch, đi ngang qua muốn nhìn em cũng không thể ngẩng lên nhìn". Anh đã nghĩ như vậy, nghĩ mãi từ khi em có Darren, nhưng hôm đó anh lại đứng đặc biệt gần với điểm cuối."

"Giống như một con cua bị đem luộc nhưng không biết mình bị luộc, đúng không?"

Seongwoo hơi run run đôi vai vì ví dụ đó.

"Cua luộc thì em không ăn được đâu."

"Sau đó thì?"

"Sau đó thì em đến. Anh còn tưởng ít nhất em còn nói đừng kết hôn với người khác. "Đi với em đi" hay "em tới cướp rế đây" em cũng không nói, anh biết em quyết định buông anh rồi. Rồi anh đọc thư em, lúc đó anh biết mình thua tuyệt đối. Anh vẫn nghĩ em rời khỏi anh vì em muốn thế, nhưng em muốn đi đâu cũng được, em yêu ai cũng được, ngày đó anh để em đi là anh sai rồi."

Mưa mùa thu lại bắt đầu rơi trên cửa kính. Có lẽ thời gian này rế quạt đã bắt đầu đổ vàng, căn nhà từng là văn phòng sẽ bớt đi vẻ xám lạnh kinh niên. Daniel vươn vai liên tục, không biết vì cậu bị mỏi vai hay vì lí do gì khác. Đến khi xe bus dừng lại tại một trạm nhỏ ở phía Tây thành phố, Daniel bước xuống trước, Seongwoo ở lại đưa thêm một ít tiền cho người lái xe đã già. Cậu vu vơ nhìn khung cảnh quanh mình, cố gắng ước lượng xem đường về nhà còn bao xa nhưng không thể nhớ được chính xác.

Có Ong Seongwoo rồi mà, Daniel nghĩ. Dù cả hai người đều đã đi khắp nơi mọi chốn, qua cả hàng ngàn ngày không có nhau nên đành phải tập làm tất cả mọi việc đáng lẽ được sẻ chia, Seongwoo vẫn nhất định tranh giành hết tất cả mọi việc mà anh có thể làm.

Seongwoo không mang theo chút hành lý nào trên chuyến bay trở về, anh chỉ khoác một chiếc túi nhỏ như là vừa từ trường đại học về trễ. Duỗi dài chân để đứng chính xác trên lề đường, Seongwoo nhẹ nhàng bước vào trong vòng tay đang mở rộng trước mắt mình.

"Anh sai rồi", Seongwoo tựa đầu lên hõm vai Daniel nói nhỏ. "Mỗi ngày đều làm việc tưởng chết để không phải nhớ, nhưng đến khi về nhà thì lại muốn nhìn quanh để tìm em."

Trong những ngày sau này, khi có chút thời gian lang thang quanh thành phố, Daniel thường nghĩ rằng mình đã đánh giá sai lầm nỗi ám ảnh trong lòng Seongwoo. Cùng là chia tay, dù cậu ở nơi khác cực khổ hơn thì những nơi đó hai người cũng chưa từng cùng nhau bước tới. Seongwoo ở lại trong thành phố nhỏ, mỗi góc ngách Daniel đều đã bước qua. Nếu anh vẫn còn giữ một chút tình cảm trong lòng, anh chắc hẳn sẽ bị giết chết từ từ khi hàng ngày phải đối mặt với những thứ thân thuộc đã trở thành xa lạ.

Một chiếc xe taxi muộn chạy vụt qua trước mắt, để lại ít vệt nước sáng lóa bên dưới lòng đường. Daniel vỗ nhẹ lưng Seongwoo, cậu bắt đầu hồi hận khi hỏi Seongwoo một câu như vậy. Cố gắng để mọi chuyện tươi sáng hơn một chút, Daniel ôm chặt Seongwoo rồi đứng đưa người:

"Em mà biết anh yêu em nhiều đến mức đó thì em đã chạy một mạch tới cướp rế, không cần phải tự đóng vai nam chính trong mấy bộ phim lãng xẹt ngày xưa."

Seongwoo phì cười, anh gỡ Daniel ra để che chiếc áo khoác lên đầu. Có những thứ đã gần một thập kỉ trôi qua vẫn không thay đổi. Hai người lom khom che chung một chiếc áo khoác, tay Daniel nắm hờ bên eo Seongwoo, thỉnh thoảng cậu vẫn nghiêng người hít ngửi mùi nước hoa trộn lẫn với mùi mồ hôi sau một chuyến bay dài. Seongwoo bước đi hơi vội, anh giẫm lên cả những vũng nước đọng trên đường để nhanh chóng về nhà vì lo Daniel bị cảm. Daniel đi vài bước thì lại níu Seongwoo một lần, đến khi cậu nhất định dừng lại để cho Seongwoo đi trước, anh ngay lập tức dừng theo.

"Em làm gì thế? Về nhà nào."

Daniel cười rộ lên:

"Quả nhiên bạn trai thì phải khác với hàng xóm."

--- ngày hôm đó Seongwoo chạy vụt qua cả một ngã tư rồi mới biết là đã bỏ quên Daniel lại bên kia đường.

Seongwoo lắc đầu không hiểu, Daniel bước tới đẩy anh đi. Về nhà cùng nhau, ngày mai thức dậy sẽ thấy bên ngoài cửa sổ là một mảng vàng rực lá rẻ quạt, dù trời còn mưa đến mấy thì vẫn sẽ là ngày đẹp trời.

Đêm đó, Seongwoo không ngủ được chút nào. Kang Daniel của anh trải qua năm sáu năm không có lấy một chút hạnh phúc nào, đến khi vừa bước chân vào văn phòng kiến trúc cũ thì lại trở thành Kang Daniel hai mươi hai tuổi. Daniel hát mấy bài hát cùng ban nhạc rock cũ vang khắp cả phòng tắm, thỉnh thoảng lại í ới hỏi Seongwoo tung tích của mấy cây xương rồng cậu từng ăn cắp ở nhà Jisung. Seongwoo quen thói mở một mảnh bản vẽ ra rồi gấp lại, anh ghé người ngồi lên bàn làm việc nghe Daniel nói đủ thứ chuyện vui vẻ trên đời.

Khi nụ hôn đầu tiên rơi xuống má Seongwoo đem theo một vệt nước nhỏ từ mái tóc ướt đầm, anh ấn Daniel xuống ghế rồi bắt đầu chăm chú lau tóc cậu. Daniel một hai bắt Seongwoo phải để cả hai chân lên ghế, cậu ôm lấy một chân anh, tựa cằm lên đó rồi vu vơ nhìn trời mưa.

"Ông Seongwoo, vậy là sau này chúng ta hết có cơ hội làm thông gia với nhau rồi."

"Ừ, chúng ta cùng làm giám khảo tuyển chồng cho con gái vậy."

"Con trai chứ."

Seongwoo bình thản đáp:

"Con trai cũng có thể tuyển chồng."

Daniel lắc lắc đầu để cho cảm ấn xuống đùi Seongwoo, anh cười cười nói tiếp:

"Giống như bố nó."

"Bố nó không..."

"Anh gọi cho bố mẹ từ lâu rồi."

Daniel ngược mắt nhìn mảnh khăn tắm đang đưa qua lại trên đầu mình, cậu bĩu môi nói:

"Bố mẹ còn chấp nhận anh sao?"

"Ừ, họ sợ con trai đi tự sát thêm lần nữa. Nhưng mà anh cũng tốn công thuyết phục, bố mẹ sợ anh nghèo không nuôi được họa sĩ Kang."

Thật ra từ lâu Daniel đã biết rằng ông bà Kang không hề có oán giận gì Seongwoo. Suốt thời gian cậu nằm trong bệnh viện, mọi việc ông bà đều để cho Seongwoo làm từ đầu đến cuối, kể cả những thứ vặt vãnh như rửa từng đầu móng tay nhỏ cho đến những hóa đơn với loạt số không kéo dài. Một tiếng "con" không suy chuyển dù nhiều năm qua đi, không chỉ bố mẹ Daniel mà bố mẹ của Seongwoo cũng đã quen với việc cả hai người sẽ đi cùng nhau như một điều tất yếu.

"Ông Seongwoo, anh có thấy cái gì đối diện anh không?"

Daniel chỉ vào khoảng không tối đen trước mặt, Seongwoo không ngoảnh đầu sang nhìn đã vội trả lời:

"Em?"

Daniel không buồn chấp nhận, cậu nói:

"Phòng tranh của em. Anh có biết thu nhập của riêng phòng tranh đó trong tháng vừa rồi là bao nhiêu không?"

"Đủ tiền mua cà phê cho anh uống?"

"Ông Seongwoo!"

"..."

"Em biết anh đang nghĩ gì nên mới né tránh, anh nghĩ đúng rồi đấy. Ông đây dạo gần đây giàu lắm, để ông đây làm đại gia của anh."

Seongwoo ngửa đầu cười lớn, anh ôm gọn đầu tóc của Daniel trong tay mình.

"Tiếc quá, chân anh không được dài bằng chân em, vẫn là nên để anh làm đại gia đi."

Daniel vùng vằng cho đến tận lúc lên giường ngủ, cậu kéo tấm chăn lên kín hết đầu. Seongwoo để lại một ngọn đèn vàng sậm, anh vắt tay sang ngực Daniel rồi dần dần ghé đầu gối lên cánh tay cậu.

"Thời tiết tốt thật đấy."

Seongwoo nói khẽ bên tai, Daniel cong cong khóe môi thành một nụ cười.

"Em sẽ không bao giờ dọn đi đâu cả."

Trong những ngày cùng nhau lang thang ở mấy vùng trời xa lạ, có khi ngồi tựa vào nhau ăn bánh nướng ở trên một quảng trường rộng rinh, có lúc say sưa hôn nhau trong tiếng chuông nhà thờ đổ dồn giữa thành phố nào đó cổ kính, Seongwoo thường ướm hỏi Daniel rằng liệu cậu có muốn rời thành phố này đến một nơi khác hay không. Thỉnh thoảng khi cao hứng, Daniel vẫn nói sáng rằng ở gần Philipines có một hòn đảo nhỏ bằng cái móng tay nhưng lại đầy đủ mọi thứ, nếu Ong Seongwoo mua được hòn đảo đó thì cậu sẽ sẵn sàng đi trốn với anh cho đến hết đời.

Thực tế thì Daniel không bao giờ muốn rời đi. Ai đó nói rằng mỗi con người là một thành phố, thứ chúng ta lưu luyến khi rời khỏi một thành phố thực ra là một con người. Seongwoo cũng là thành phố này, nhưng bởi vì những cơn đau từng thấm vào da thịt cứ len lỏi cạnh bên hạnh phúc của thì hiện tại, Daniel cảm thấy không đành lòng khi rời thành phố ra đi. Toàn bộ những thứ thuộc về Seongwoo đã được định sẵn là những thứ thuộc về hạnh phúc, nên phần đau khổ đó vẫn nên để thành phố gợi nhớ giúp hai người.

Những cơn đau đó được đánh dấu bằng tòa nhà Empire, phòng trưng bày từng là quán cà phê của Daniel và thậm chí là chiếc bàn làm việc ở sát bên cửa sổ. Bởi vì những cơn đau nhắc cho cậu biết hiện tại đáng trân quý ra sao, Daniel không muốn cất cơn đau đó vào một góc.

Seongwoo không nói gì nhiều dù những câu chuyện vu vơ như thế này đã làm anh thêm muốn hàng năm trời rỗng rã. Đi cũng được, không đi cũng được, anh chỉ muốn giành hết mọi việc để cho Daniel không cần phải đụng tay vào

bất cứ thứ gì khác ngoài bút vẽ, hai con mèo nhỏ và mình. Khẽ nâng mình dậy để hôn vào khóe môi Daniel, Seongwoo nhắm mắt nói thầm:

"Ngủ ngon, em."

--

Hết phần 1.

Đã lâu ngày rồi, vì buồn quá nên đăng một phần tự chúc mình.

Ngủ ngon.

29/11/2018.

Chào bạn, chúc bạn ngủ ngon.